

Giới thiệu Siêu Cấp Võ Thánh

Đọc truyện Siêu Cấp Võ Thánh của tác giả Lăng Từ Biên Thành chương mới nhất full prc pdf ebook hỗ trợ xem trên thiết bị di động hoặc xem trực tuyến tại webtruyen.com

“Người không phạm ta, ta không phạm người! Nếu người phạm ta, cho dù người mạnh thì vẫn phải chết!” Đó chính là mười hai chân ngôn của Vu Thiên. Tuổi tuy không lớn, nhưng Vu Thiên xác thực xảo trá như hồ ly, nhanh như báo, mãnh như hổ, tàn độc như rắn. Nhận được Vu Gia thất truyền thần công, dưới sự phụ trợ của nó. Quyền đánh Đông Dương cao thủ, chân đạp Tây Dương Mãnh Hổ! Quân ầu quyền thuật tông sư, bóp chết võ học kỳ tài!

Thanh niên cao thủ hành tẩu trong đô thị, bằng vào không ngừng thăng cấp công phu chu toàn các thể lực lớn trong đó. Hoàn toàn mới cơ cấu, tiệm tân thể giới, dị năng cùng công phu kịch liệt va chạm! Tình cảm mãnh liệt thiêu đốt năm tháng! Rất nhiều nữ nữ thâm thương trộm nhớ, tranh giành tình nhân. Các nàng dùng tới quyền thể để câu dẫn Vu Thiên. Một người đi từ rừng rậm nguyên thủy tới chốn đô thị phồn hoa, để tìm hiểu chân lí của võ thuật, tìm về thân thể của bản thân. Đồng thời làm một số việc động trời đất!

Một tiểu tử nghèo không quyền không thế làm sao đi được trên con đường võ đạo đỉnh phong, oai phong một cõi, tung hoành thiên hạ? Đến đây, hãy chiến và phân đấu đi! Một câu chuyện truyền kì sẽ hiện tại trước mắt của mọi người.

Lời dịch giả: Đây là bộ truyện khá hay về đô thị tình cảm cũng như võ thuật, tình tiết không quá chậm cũng không quá nhanh, miêu tả tâm lý nhân vật khá tốt, không quá ỳ ỷ nẫu nẫu. Đặc biệt truyện có nhiều chỗ khá mới, mong mọi người sẽ thích ^^ . Chúng tôi đưa đến cho các bạn một bộ truyện bla bla bla ..., những tình tiết vui cười trong truyện sẽ giúp bạn đọc thư giãn, những màn võ thuật kì thú, những pha hành động mạnh mẽ, những cuộc đấu trí gay cấn đều có trong Siêu Cấp Võ Thánh, mời các bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở Đầu.

Trong một khu rừng rậm nguyên thủy dưới chân núi Thái Sơn.

Bởi vì ở đây quanh năm có khí mê-tan bao phủ, cho nên rất ít người lui tới nơi này, vì nơi này thật sự không thích hợp cho nhân loại sinh sống.

Nhưng chính ở chỗ này lại có một đứa bé đang tiếp thụ những khảo nghiệm không thuộc về độ tuổi của nó.

- Vu Thiên, chân và eo phải thẳng, cánh tay phải duỗi ra, đầu phải ngẩng cao.

Một đứa trẻ với khuôn mặt thanh tú đang ở trên một mảnh đất trống luyện tập quyền pháp cùng thối pháp. Đứng hai bên trái phải của nó là hai người đàn ông trung tuổi, bọn họ đang chỉ bảo từng ly từng tý đứa trẻ tên Vu Thiên này.

- Tam thúc, tứ thúc, Thiên nhi mệt quá, cho con nghỉ một lúc đi, tí nữa đại bá còn phải dạy con khinh công “thần hành quỷ bộ” đấy.

Đứa nhỏ tựa hồ đã rất mệt mỏi, vội vàng hướng về phía hai người được xưng là tam thúc, tứ thúc kia xin khoan dung...

- Khoanh tay đứng thẳng, dùng hai chân hướng về phía trước nhảy, không thể uốn gối, phải dùng lực mạnh, đem sức nặng cơ thể đè thẳng đến mức mạnh nhất, không được để cho thân thể chìm xuống. Đứng! Cứ làm như vậy, liên tục nhảy qua nhảy lại một trăm lần!

Lại nhìn về phía đứa trẻ tên Vu Thiên kia, chỉ thấy trên đùi nó buộc một khối thiết bản rất nặng, eo đeo hai bao cát lớn. Trên trán mồ hôi toát ra như mưa.

- Đại bá, con chỉ nhảy năm mươi lần được không, Ngũ thúc vẫn còn chờ để dạy con “Vu gia đấu khí” kia.

Vu Thiên tuy rằng đã rất mệt, nhưng nó vẫn không ngừng luyện, mồ hôi trên trán vẫn không ngừng chảy ra, nó quá hiểu tính tình sáu vị thúc thúc này, đừng xem tại thời điểm không cần luyện công bọn họ đối với mình đều rất tốt, nhưng nếu tại thời điểm huấn luyện nó dám lười biếng, hoặc là qua loa một chút, bọn họ lập tức sẽ đối với mình “nặng tay” trừng phạt ngay.

- Thiên nhi, “Vu gia đấu khí” bác đại tính thâm. Lại sở hữu ngũ trọng công pháp. Nếu luyện đến đệ nhất trọng sẽ có thể Cách không thủ vật, tầng này những đại sư có danh tiếng cũng có thể làm được. Đệ nhị trọng có thể tạo nên phòng ngự thuần, thuần này có thể kháng cự tất cả đao thương vạn vật.

Đệ tam trọng bản thân có thể sinh ra khí tràng, khí tức giận có thể công kích người khác. Đệ tứ trọng có thể khống chế vạn vật, có thể bắt người đến bên mình, sau đó tùy tâm sở dục. Đệ ngũ trọng mắt có thể sát nhân, khí tức giận cũng có thể giết người. Mặc dù nói cho tới bây giờ ngoại trừ lão tổ tông Vu gia chúng ta luyện đến ngũ trọng, những người khác ngay cả tứ trọng đều chưa chạm đến, nhưng con ngàn vạn lần phải tin có loại thần công này. Nhớ kỹ, cốt cách của con chính là kỳ tài luyện võ, cho nên ta tin tưởng con nhất định có thể làm được, đem lại thành tựu huy hoàng cho Vu gia chúng ta.

Mãi cho đến lúc người trung niên này dong dài nửa ngày trời, Vu Thiên lúc này mới hô:

- Ngũ thúc, con biết, những lời này người nói con thực đã nghe không dưới một trăm lần. Không biết ngày hôm nay con phải luyện hấp khí, bật hơi bao lâu mới có thể đi tìm Nhị thúc học châm cứu, xoa bóp, điểm huyết đây?

- Con không nên gấp, Thiên nhi, Vu gia chúng ta thật vất vả mới tìm được một địa phương có khí tức như này, không khí chỗ này mặc dù nói đối với người thường sẽ có tổn hại, thế nhưng đối với những người luyện công phu như con, nhất là luyện thần công “Vu gia đầu khí” sẽ có sự trợ giúp rất lớn, cho nên con cố gắng luyện nhiều một chút đi.

Nhị thúc trông thì như đang cùng Vu Thiên thương lượng, nhưng giọng điệu nói ra lại giống như ra lệnh...

- Thiên nhi, thầy thuốc cần có nhân tâm làm cơ sở, chỉ cần có lòng, tâm rộng mới có thể giúp người khác giải trừ thống khổ. Cho nên Nhị thúc yêu cầu tương lai con mặc kệ gặp phải tình huống gì, cho dù có một ngày con muốn giết chết trăm người, ngàn người, thậm chí là vạn người, nhưng phần thiện lương ở đáy lòng mình con không được quên, con làm được không?

Vu Thiên nhìn người trước mắt đang cảm thân thể của mình làm vật mẫu, hướng trên người mình cảm đầy ngâm châm, đáp:

- Nhị thúc, lời ngài nói Thiên nhi nhất định ghi nhớ.

Cuối cùng, cũng tới thời điểm Vu Thiên được buông lỏng, đó chính là lúc nó đi tới trước mắt người gọi Lục thúc đã bị mất đi hai chân, nghe hán truyền thụ tri thức văn hóa cho mình.

Đừng xem Lục thúc hai chân đều bị phế, nhưng nếu nói về thiên văn, địa lý, danh nhân cùng các chuyện bịa khác không có cái gì mà hán không biết. Lục thúc của Vu Thiên chính là nhất đại tài tử thông hiểu chuyện xưa, chẳng qua hán cũng không có dạy cái gì thần công. Hán chỉ muốn truyền dạy cho Vu Thiên những tri thức đáng giá để lưu truyền muôn đời.

Sau cùng, một người phu nhân tướng mạo hiền lành cầm trong tay một bát cơm thơm ngào ngạt đặt vào trên bàn trước mặt Vu Thiên nói:

- Thiên nhi, đói chứ, đói thì nhanh ăn đi...

- Cảm ơn vú em!

Vu Thiên lễ phép hướng về phía người phụ nữ trung tuổi kia kêu một tiếng, sau đó hán liền bắt đầu sự nghiệp nhét cơm vĩ đại.

Vú em Lý Di mất thấy Vu Thiên còn nhỏ tuổi như vậy mà một ngày lại chịu nhiều huấn luyện khổ cực, nàng không cầm lòng được dùng tay chạm nhẹ lên đầu Vu Thiên, trong lòng nhẹ nhàng nói:

- Thiên nhi à, khổ cho con rồi. Thế nhưng bọn ta cũng không còn cách nào khác, chỉ mong tương lai con có thể sống tốt, có một ngày con có thể báo huyết hải thâm cừu cho Vu gia, con nhất định phải học được mọi thứ..

Ngày qua ngày, đảo mắt Vu Thiên đã mười hai tuổi.

Thế nhưng trải qua một năm này, sáu vị thúc thúc cùng vú em Lý Di vậy mà đồng thời cùng mắc một căn bệnh quái ác rồi qua đời, để lại một mình Vu Thiên.

Trong tay Vu Thiên cầm một túi gấm mà trước khi mất vú em Lý Di trao cho hán, trong lòng nhớ lại những lời vú em nói, Vu Thiên quỳ xuống trước phần mộ bảy người.

- Vú em cùng sáu vị thúc bá, Thiên nhi đã nhớ kỹ. Các ngài yên tâm, từ hôm nay trở đi con sẽ không ở lại chỗ này nữa, con sẽ nghe các ngài tìm một địa phương gần con người tiếp tục luyện công. Các ngài cứ yên tâm đi.

Bởi vì trong không khí nơi này có rất nhiều khí mê-tan, loại khí này hít chút ít thì tốt, nếu như mỗi ngày đều phải hít đối với cơ thể con người sẽ không có lợi nữa, cho nên mấy vị thúc bá sợ chính mình chết rồi, có một ngày Vu Thiên trúng độc mà không tự giải được, bọn họ mới yêu cầu Vu Thiên rời xa chỗ này.

Như vậy, Vu Thiên rốt cuộc cũng phải rời khỏi địa phương mà hán đã sinh sống nhiều năm, đi tới một chỗ trống trải cách chân núi Thái Sơn vài chục km, dựng tạm lên hai căn nhà tranh, tiếp tục sự nghiệp nghiên cứu võ học.

Đồng đi xuân tới, lá cây rơi xuống, cỏ non nảy mầm, lại qua năm năm nữa, Vu Thiên lúc này đã trở thành một tiểu gia hỏa mười bảy tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Du Ngoạn Gặp Nạn.

Trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây, thời tiết ngày hôm nay thực sự tốt. Trên một ngọn núi nhỏ phía đông lãnh thổ Đông Phương quốc, đang nghênh đón một ngày mới.

Mọi người đều nói mặt trời mọc trên núi Thái Sơn là một trong những cảnh tượng tráng lệ nhất khi du ngoạn núi Thái Sơn, cho nên thường có người hâm mộ đến đây nhìn một chút cảnh sắc nơi này, đến cảm thụ một chút tâm tình khi nhìn mặt trời mọc.

Hôm nay, có một đám học sinh quần áo bó người đi lên núi Thái Sơn ngắm mặt trời mọc.

- Thử Nhã, Thử Nhã cậu chờ tớ với, cậu đừng đi nhanh như vậy có được hay không, bao nhiêu bạn học bị cậu bỏ lại đằng sau kia.

Một nữ sinh mặc trên mình một bộ quần áo thể thao màu trắng, chân đi giày thể thao đang nện bước trên sườn núi Thái Sơn, đồng thời hướng về phía trước một nữ sinh khác la lên.

Nữ sinh đi ở phía trước kia đúng là người mà nữ sinh mặc quần áo thể thao phía sau đang gọi - Tần Thử Nhã.

Cô nghe được sau lưng có người gọi mình, liền quay đầu lại cũng đồng dạng hô:

- Tớ nói Vương Đình, bạn có thể hay không nhanh lên, muốn lên đỉnh Thái Sơn xem mặt trời mọc hướng đông thì phải nhanh chân lên chứ? Nhanh lên, trời sắp sáng rồi nè.

Thử Nhã nói xong những lời này, lại thẳng hướng phía trước chạy đi.

- Ai! Thật sự không biết cậu ăn cái gì mà khỏe vậy, cho dù trước kia ở trường học cậu là chủ lực của đội điền kinh chạy cự li dài, dù có thể nào cậu cũng chú ý chờ bọn tớ, cậu xem hôm nay đi chơi còn có mấy bạn học, trong đó còn có hai bạn nam, thế mà các bạn ấy còn không có chạy nhanh như vậy, cậu phải biết đợi mọi người đi cùng chứ!

Vương Đình hướng về bóng lưng cô bạn thân Tần Thử Nhã hô hào.

Thế nhưng hô xong những lời này, Vương Đình phát hiện Tần Thử Nhã cũng không có quay đầu lại, rơi vào đường cùng, cô cũng chỉ còn cách tiếp tục nện bước đuổi theo phía sau Tần Thử Nhã. Không có biện pháp, ai bảo các cô là bạn bè thuộc loại siêu thân thiết, bạn học tiểu học, lên trung học cũng là bạn học, cao trung cũng thế, bây giờ ngay cả thi vào đại học cũng cùng một trường - đại học Trung Hoa. Dựa vào mối quan hệ sâu như vậy, thế lực bản thân dù không khỏe cũng phải cố mà đuổi theo.

Một đường chạy chậm rì rì, Vương Đình rốt cục đã thấy Tần Thử Nhã đứng ở trên một tảng đá phía trước, mà lúc này Vương Đình đã mệt tới mức thở hồng hộc.

- Xem kia! Thật đẹp nha, mặt trời mọc đến rồi.

Tần Thử Nhã đã sớm chạy đến chỗ này chờ, quay đầu về phía mặt trời phương xa đang từ từ nhô lên hô to.

Vương Đình nhìn Tần Thử Nhã tuyệt không biết mệt mỏi đang nhìn về phía mặt trời hô to, cô không ngừng lắc đầu:

- Ai da, thực sự không biết cậu sao lại có nhiều tinh lực như vậy, cậu lẽ nào không biết mệt sao?

Mặt trời chậm rãi mọc lên, cảnh tượng thật sự rất đồ sộ, rất hùng vĩ. Nhưng rất nhanh mặt trời đã lên cao. Ở chỗ này xem mặt trời lên cao tựa hồ cũng không có gì đẹp.

Cảm giác được ở đây không còn thú vị nữa, Tần Thử Nhã quay sang Vương Đình bên cạnh nói:

- Tốt, ở đây không còn gì để nhìn, tớ xem chúng ta hay là đi về phía trước đi, nghe người ta nói phía trước có rất nhiều chỗ có phong cảnh ưu mỹ đấy.

Nói xong những lời này Tần Thử Nhã cũng không quản Vương Đình có đáp ứng hay không, cô dẫn đầu hướng về phía trước lao đi.

- Ai... Thử Nhã! Thử Nhã cậu chờ một chút, bạn học chúng ta còn chưa đi tới mà.

Quay đầu lại nhìn những bạn học kia đang hướng chỗ này chậm rãi đi tới, Vương Đình bất đắc dĩ lắc đầu, lại hướng về phương hướng Tần Thử Nhã đuổi theo. Không có biện pháp, ai bảo quan hệ hai người tốt như vậy, chỉ có thể nói là chính mình không cẩn thận khi chọn bạn mà thôi.

Nói về Thái Sơn thật sự không chê vào đâu được, không hổ là đứng đầu trong "Ngũ Nhạc", sánh ngang với vẻ đẹp của "thiên hạ đệ nhất núi". Trọn một ngày leo núi cũng khiến Tần Thử Nhã cùng Vương Đình chơi đùa rất vui vẻ. Nhìn khí trời vô cùng đẹp thế này, ai cũng không nghĩ tới tầm năm giờ chiều, bầu trời vốn đang sáng sủa tự nhiên có cơn mưa nhỏ, sau đó sấm sét vang dội, cuồng phong gào thét.

- Vương Đình, nhanh! Nhìn khí trời lập tức sẽ đổ mưa to, hai chúng ta tìm một chỗ trú mưa đi.

Cảm giác được khí trời biến hóa rõ rệt, Tần Thư Nhã vội vàng hướng Vương Đình đang đi phía sau hô to.

- Trốn đâu bây giờ, ở đây ngoại trừ cây to cũng chỉ có cây to, mà tia sét thì lại hay đánh vào tán cây, chúng ta biết trú đi đâu bây giờ?

Vương Đình nhìn khí trời ác liệt, cũng đau đầu muốn chết, cô hiện tại thực sự cảm thấy hối hận khi đi theo Tần Thư Nhã lao về phía trước, cô nghĩ nếu như mình cứ khẳng khái đi cùng các bạn học, có lẽ Thư Nhã tại tình huống một người cũng sẽ không đi xa như vậy.

- Được, tớ thấy phía trước có một chỗ đất lờ, tớ nghĩ chỗ đó sẽ có chỗ cho chúng ta trú mưa, đi, chúng ta vào trong đó xem một chút.

Lúc mới đi, Thư Nhã tất nhiên không có một điểm hối hận. Có lẽ cũng do từ nhỏ tố chất thân thể của cô đã tốt, cho nên Thư Nhã từ lúc tiến vào núi Thái Sơn vẫn luôn đi ở phía trước. Nhưng hiện tại cô cũng có chút ít hối hận, đương nhiên cô hối hận cũng không phải mình cùng Vương Đình cùng các học sinh khác chạy loạn, mà hối hận chính mình đến Thái Sơn chỉ nhìn thấy mặt trời mọc, không thể nhìn thấy cảnh đẹp như mơ khi mặt trời ngả về phía tây.

Trong lòng nghĩ đến những thứ này nên Tần Thư Nhã không có phát giác ra mình đang đi chậm lại phía sau Vương Đình:

- Nhanh lên Thư Nhã, mưa to sắp đổ xuống rồi, cậu nhanh một chút đi.

Vương Đình quay đầu lại khê vờn tay ra hiệu cho Tần Thư Nhã, để cho cô đi nhanh qua, tiến vào cái sườn núi phía trước.

Nhưng không ngờ, Vương Đình quay đầu lại lần này không để ý nên chân trượt bước hụt một phát, cả thân thể trượt về phía trước. Trong cơn hoảng loạn, Vương Đình vờn tay nắm lấy cánh tay Tần Thư Nhã, cứ như vậy Vương Đình ngã xuống kéo theo luôn cả Tần Thư Nhã.

- A...!!!

- A...!!!

Hai tiếng thét chói tai của hai cô gái vang lên, cả hai đều đồng thời hướng sườn núi trượt xuống. Trong quá trình trượt đi, Vương Đình đã sớm bị hù dọa nhắm mắt lại, nhưng Tần Thư Nhã lại không, cô mơ hồ nhìn thấy dưới sườn núi là một vực sâu vạn trượng, một khe sâu không thấy đáy. Tiếp đó, Tần Thư Nhã cũng cảm giác được cô cùng Vương Đình đều đang trượt vào cái khe sâu kia...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Ân Nhân Cứ Mạng Tên Vu Thiên.

Nương theo ánh sáng nhìn lại thì đây là một gian phòng ấm áp, đồng thời Tần Thư Nhã cũng cảm giác được bản thân đang nằm trên một chiếc giường gỗ vô cùng thoải mái.

- Đây là nơi nào? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Tần Thư Nhã cố hết khả năng nhớ lại tình cảnh lúc trước.

- Ah, nhớ rồi, chính mình hình như cùng bạn học kiêm bạn tốt Vương Đình chợt gặp mưa to, sau đó rớt xuống khe sâu, sau đó thì... thì cái gì cũng không biết.

Lắc lắc đầu, lúc này Tần Thư Nhã thực sự cái gì cũng không nhớ nổi. Đúng lúc này, cô nghe được tiếng động, là âm thanh mở cửa.

- Không tốt, có người đến.

Tần Thư Nhã cảm giác có người đến, sau đó cô đột nhiên nhắm mắt lại, quyết định giả bộ hôn mê, chờ khi nhìn rõ ràng người kia rồi quyết định bước tiếp theo.

Tần Thư Nhã nhắm mắt lại, chỗ cửa phòng cũng đồng thời mở ra, tiếp đó tiến vào một người, xác thực mà nói đó chính là một người con trai.

Hơi hé mắt, nương theo ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài truyền vào cùng với ngọn đèn trong phòng, Tần Thư Nhã cũng đã nhìn rõ ràng người tiến vào là một đứa con trai.

- Là con trai, không tốt! Thế nào lại là một người con trai, có phải hay không là một tên sắc lang?

Đã xem nhiều nội dung của các bộ phim nên Tần Thư Nhã nghĩ ngay đến tình huống xấu. Tiếp đó, Tần Thư Nhã liền làm ra một quyết định, chờ thời

điểm người kia không có chú ý thì mình sẽ cho một kích, tốt nhất một kích này làm cho người kia hôn mê luôn, như vậy mình mới có thể chủ động.

Người con trai sau khi bước vào phòng chỉ vèn vèn nghiêng đầu liếc nhìn Tần Thư Nhã đang nằm trên giường, lập tức bùng chậu nước nóng trong tay đi tới bên giường của Tần Thư Nhã. Lúc này, Tần Thư Nhã cũng đã cảm giác được nhiệt khí tỏa ra từ chậu nước kia.

- Hấn muốn làm gì? Chẳng nhẽ định tẩy rửa thân thể của mình sao. Cũng đúng, trên TV người xấu thông thường đều làm như thế này, mượn việc lau người cho nhân vật nữ để thực hiện hành vi cùng suy nghĩ xấu xa của mình. Xem ra người này thật không phải loại tốt đẹp gì.

Nghĩ đến chỗ này, thừa dịp người con trai đang cho tay vào chậu vò khăn mặt, Tần Thư Nhã dùng hết sức lực còn lại tức giận vùng lên, sau đó vùng mạnh tay đánh về phía cổ của người con trai kia. Sờ đi đánh ở đây, cũng là bởi vì Tần Thư Nhã thấy mấy người trên TV thường làm thế này, chỉ cần một chiêu như vậy có thể kích choáng đối thủ ngay lập tức.

- YAA.AA..!

Tựa hồ để tăng cho mình thêm dũng khí, Tần Thư Nhã tại thời điểm mình vùng tay còn hô to một tiếng. Âm thanh cất lên, tay cũng đã vùng tới, tất cả đều rất nhanh gọn.

Vốn cho những động tác trôi chảy này của mình, nhất định sẽ một kích thành công, nhưng không nghĩ tới, Tần Thư Nhã vùng tay ra giữa không trung lại bị một cánh tay khác bắt được:

- Cô muốn làm gì?

Theo đó một thanh âm non nớt của con trai vang lên.

Đột nhiên thấy một kích của mình thất bại, Tần Thư Nhã mất thấy hai tay bị người khác nắm, trong lúc nhất thời cô không biết phải làm gì.

- Người... cô bé này, tôi vốn là hảo tâm cứu cô, vậy mà cô lại có thể chó cắn Lã Động Tân... Đúng là không biết tốt xấu! Được, tôi mặc kệ cô.

Người con trai bị Tần Thư Nhã tập kích kia vùng tay lên, buông hai tay Tần Thư Nhã ra, ra về muốn đi ra ngoài.

- Đợi một chút, xin hỏi bạn của tôi như thế nào rồi?

Tần Thư Nhã nhìn thấy người con trai này tức giận, nhưng lại không có hành động trả thù gì, trong lúc nhất thời cô cũng quên mất mình đang bị bệnh, vừa mở miệng đã hỏi tình huống của bạn tốt Vương Đình.

Người con trai kia đang định đi ra khỏi phòng, vừa nghe Tần Thư Nhã nói như vậy, đầu cũng không có quay lại trả lời:

- Cô ấy không có việc gì, chỉ là thể lực không tốt bằng cô, nên cần phải nghỉ ngơi một thời gian dài.

Sau khi nói xong những lời này, hấn vẫn như cũ không quay đầu lại đi ra khỏi phòng.

- Ah, anh, anh chờ một chút, tôi còn có chuyện muốn hỏi anh mà?

Vốn Tần Thư Nhã muốn hỏi một chút người con trai này tại sao lại đưa mình tới nơi này, nhưng khi Tần Thư Nhã nói những lời này ra thì người kia đã đi ra khỏi phòng. Nhìn bóng lưng người kia, Tần Thư Nhã nghĩ một chút, người này rốt cuộc là ai, chính mình hình như vừa đem hấn tưởng tượng thành người xấu, thậm chí ngay cả hấn có bộ dạng gì cũng không có thấy rõ.

Nằm ở trên giường khổ nghĩ một hồi, Tần Thư Nhã vì nguyên nhân thân thể quá mệt mỏi nên một lúc sau lại chìm vào giấc ngủ say. Một lát sau, người con trai kia lại tiến vào phòng. Sau khi liếc mắt nhìn Tần Thư Nhã đang ngủ trên giường, người kia cười lắc đầu:

- Cô cuối cùng cũng ngủ thật.

Hóa ra người con trai kia vừa vào phòng liếc mắt nhìn Tần Thư Nhã, đã biết Tần Thư Nhã đang giả bộ ngủ, nhưng hấn không biết Tần Thư Nhã tại sao phải làm như vậy, cho nên cố ý đi tới trước người của cô muốn xem cô định làm gì, cho nên khi Tần Thư Nhã vùng quyền thì người con trai kia kỳ thực sớm có chuẩn bị. Chẳng qua nếu trước đó người con trai kia không có chuẩn bị, dựa vào Tần Thư Nhã cũng không thể gây tổn thương đến hấn.

Ngoài phòng mưa vẫn rơi tí tách. Hiện tại đang là mùa mưa, cho nên trận mưa này kéo dài trọn vẹn ba ngày mới dừng lại. Mà Tần Thư Nhã cùng Vương Đình cũng ngủ trọn vẹn ba ngày.

Ba ngày sau, Tần Thư Nhã mới cảm giác được thân thể có một chút khí lực, chỉ ít có thể xuống giường đi lại, cho nên cô liền quật cường xuống giường.

Trong mấy ngày này, người con trai kia cũng chỉ tiến vào phòng Tần Thư Nhã khi tới thời điểm ăn cơm, hấn đưa cơm xong liền đi luôn, hơn nữa trong phòng ánh sáng cũng không phải quá tốt, cho nên Tần Thư Nhã cũng không nhìn rõ người kia có bộ dạng thế nào.

Ngày hôm nay, Tần Thư Nhã từ trong phòng đi ra, rốt cuộc nhờ ánh sáng mặt trời chói lọi cô đã thấy rõ người con trai hay đưa cơm cho mình. Bởi vì lúc này đang là sáng sớm, cho nên hấn đang ở trên một bãi đất trống trước cửa tập quyền. Do nhìn từ phía xa, người con trai này thân cao khoảng chừng một mét tám, da màu đồng tạo nên cảm giác khỏe mạnh, đôi mắt lấp lánh có thần phối hợp với cái mũi cao ngất, từ đẹp trai đã không thể dùng để hình dung hấn nữa rồi. Mà người này mặc một thân quần áo thể thao màu lam nhạt, chân đi một đôi giày thể thao màu trắng, vừa lộ sự giỏi giang lại không

kém về giản dị, chẳng qua có vẻ như không phù hợp với khuôn mặt góc cạnh kia tí nào.

- Tả điểm quyền, hữu trục quyền, đăng thân hậu dương thối, lạc địa toàn phong cước.

Người kia đang ở trên khoảng đất trống tập luyện công phu.

Đương nhiên, những thứ này tại trong mắt Tần Thư Nhã chỉ là bày vẽ, mà chỉ có người con trai kia mới biết mình là đang tiến hành luyện công mỗi buổi sáng, luyện công buổi sáng kiểu này hẳn đã luyện từ lúc ba tuổi, thẳng đến ngày hôm nay đã được mười 15 năm.

- Oa, giỏi quá!

Chỉ khi người con trai này lẳng không đánh một quyền về phía xa, làm cho một thân cây cách hẳn vài mét rung động thì Tần Thư Nhã lúc này mới không kim lòng nổi vỗ tay.

Nghe được tiếng la của Tần Thư Nhã, hai tay người con trai ôm tại trước ngực, sau đó làm một động tác thu thế liền dừng lại. Kỳ thực từ thời điểm Tần Thư Nhã đẩy cửa phòng ra hẳn đã cảm giác được, chỉ là hẳn không biết phải nói cái gì cho tốt, cho nên mới không có dừng lại, mà là tiếp tục luyện công buổi sáng.

- Cô đã ra ngoài được rồi, cảm giác thân thể không sao chứ?

Vừa nghe người con trai này quan tâm tới tình huống thân thể mình, Tần Thư Nhã cũng thoáng có chút cảm động, trong vài ngày này, người này trừ cho mình ăn cơm ra thì rất ít khi cùng cô nói chuyện, nói đến việc giúp mình ăn cơm, Tần Thư Nhã lại là một trận xấu hổ. Từ nhỏ đến lớn, thể nhưng chưa từng có người con trai nào giúp mình ăn cơm cả. Đương nhiên, nguyên nhân cũng bởi vì thể lực của cô thực sự quá yếu.

Trừ giúp mình ăn cơm ra, người này không bao giờ cùng mình nói chuyện, cho nên cô nghĩ người con trai này chắc không thích quan tâm đến người khác. Hiện tại vừa nghe hẳn quan tâm đến mình, Tần Thư Nhã liền hải lòng nói:

- Em tốt nhiều rồi. Đối với mấy ngày này anh chiếu cố em thật sự rất cảm ơn, em còn chưa có biết tên anh đấy, em là Tần Thư Nhã, là người thành phố Trung Sơn, anh thì sao?

- Vu Thiên!

Người con trai cũng chỉ mở miệng nói ra hai chữ. Không có nhiều lời.

- Vu Thiên, ồ, tên này cũng rất không tồi ah, kêu lên rất thuận miệng, hi hi!

Thấy Vu Thiên chỉ vền vền nói ra hai chữ này, Tần Thư Nhã để tránh xấu hổ, liền lảm bảm một phen.

Thấy Vu Thiên lại không muốn nói chuyện, Tần Thư Nhã nói tiếp:

- Vu Thiên, em muốn hỏi một chút xem bạn của em tình hình thế nào rồi? Em có thể nhìn cô ấy một chút không?

- Bạn của cô rất tốt, đang ở trong gian phòng đằng kia, cô tất nhiên có thể đi nhìn cô ấy.

Vừa nói chuyện, Vu Thiên tiện tay chỉ một chút căn phòng gần ngay bên cạnh phòng của Tần Thư Nhã.

Tần Thư Nhã ngoảnh đầu lại nhìn thấy bên cạnh phòng mình cũng có một gian phòng khác, biết bạn mình Vương Đình ở trong gian phòng đấy, cô cũng không khách khí đi qua.

Đẩy cửa vào, Tần Thư Nhã nhìn thấy Vương Đình cũng giống như mình nằm trên một cái giường, có điều nhìn bộ dạng của cô tựa hồ còn đang trong cơn ngủ say.

- Bạn của cô thương thế thực đã không đáng ngại, chỉ là thân thể cô ấy cũng không có tốt như cô, cho nên cô ấy cần nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.

Không biết từ lúc nào Vu Thiên đã đi tới phía sau lưng Tần Thư Nhã, tựa hồ sợ Tần Thư Nhã lo lắng, Vu Thiên trước tiên nói ra nghi vấn trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Quá Trình Cứu Người.

- Ah, thật sự cảm ơn anh lần này đã cứu em cùng bạn. Đúng, em muốn hỏi một chút, bọn em rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà anh như thế nào cứu được bọn em?

Lúc này Tần Thư Nhã vẫn mặc một thân quần áo thể thao màu trắng kia, quần áo bó sát làm ẩn hiện thân hình “mì non” của cô, chỉ nhìn bầu ngực cao vút cùng với cái cổ tuyết trắng cũng đã biết cô là một người đẹp, một cô gái vừa xinh đẹp vừa thành thực.

Vu Thiên liếc nhìn cô bé xinh đẹp như tranh vẽ trước mắt nói:

- Ngày đó mưa to đổ xuống, tiếng sấm ầm ầm nên không ngủ được, tôi liền đi ra ngoài một chút, bỗng nhiên nghe được tiếng kêu của cô cùng bạn, vì vậy tôi mới chạy tới, sau đó thấy hai người đang hôn mê trên mặt đất, cho nên tôi mới đưa hai người về đây.

Tần Thư Nhã nghe Vu Thiên bình thản nói ra chuyện trải qua đêm đó, cô có chút không tin hỏi:

- Chỉ có như vậy thôi sao?

- Đúng vậy!

Vu Thiên trả lời vẫn rất ngắn gọn. Có điều sự thực vốn cũng không phải như vậy. Đêm hôm đó sấm sét vang dội, Vu Thiên đang ngồi trên giường luyện công, đột nhiên một con cừu vĩ linh hồ hiện lên trên cửa sổ phòng, đối với con cừu vĩ linh hồ này, Vu Thiên cũng không phải nhìn thấy lần đầu, hắn đã từng bắt nó một lần nhưng lại thất bại, lần này gặp lại phải nói Vu Thiên vô cùng hưng phấn. Sống trong rừng rậm nhiều năm như vậy, Vu Thiên đã chế ngự không biết bao nhiêu hồ, báo, gấu, Sư tử cùng với những bầy sói cực kì có tổ chức, nhưng chính con cừu vĩ linh hồ này lại là con vật duy nhất Vu Thiên muốn bắt mà không bắt được, cho nên Vu Thiên không chút do dự từ trên giường nhảy lên, đuổi theo con cừu vĩ linh hồ đang khiêu khích hắn kia.

- Vèo vèo....!!!

Cừu vĩ linh hồ không hổ danh là tốc vương trong núi, tốc độ bay cùng nhảy của nó nhanh như Thiên Sơn Lưu Tinh, xuyên qua vô số cây cối trước mặt, thân pháp vừa linh hoạt lại quý dị.

Tốc độ lượn lách của Vu Thiên trong rừng cây um tùm cũng khiến cho người khác phải tặc lưỡi, trung bình mỗi lần hắn tung người nhảy lên đều đạt khoảng cách 3 đến 5m. Tốc độ như vậy nếu để cho một người đi đường nhìn thấy, dám chắc hắn cho là mình hoa mắt, nếu không thì cho là mình nhìn thấy Quỷ Hồn mà thôi.

Nhưng cho dù như vậy, Vu Thiên vẫn cách cừu vĩ linh hồ một đoạn lớn, nếu không phải cừu vĩ linh hồ có một thân bộ lông màu trắng nõn, sợ rằng Vu Thiên đã sợ bị nó bỏ rơi.

Cứ như vậy, phía trước cừu vĩ linh hồ chạy như bay! Vu Thiên phía sau đuổi theo không ngừng. Một người một vật nhanh chóng tại trong núi sâu rượt đuổi.

Bầu trời bên trên truyền đến tiếng sấm càng lúc càng to, giọt mưa rơi vào người cũng bắt đầu nặng hơn. Nhưng Vu Thiên cùng con linh hồ kia ai cũng không có thời gian thư giãn, vẫn vừa truy vừa chạy. Loại tình cảnh này duy trì liên tục nửa canh giờ, Vu Thiên đã cảm giác được tốc độ của cừu vĩ linh hồ đang dần dần giảm xuống. Cũng đúng, thể lực của loại tiểu động vật nhỏ bé kia làm sao có thể so với người thanh niên trai trẻ khỏe mạnh như Vu Thiên được. Vì thế, Vu Thiên có lòng tin, chỉ cần hắn kiên trì thêm một lát nữa, có lẽ hắn có thể đuổi theo cừu vĩ linh hồ này không chừng. Mọi người đều nói bộ lông của cừu vĩ linh hồ rất đáng tiền, mà máu trong cơ thể nó lại có thể giải bách độc, nếu lần này hắn bắt được nó, nhất định sẽ mang nó ra thị trấn đổi lấy một ít vật phẩm có giá trị.

Vu Thiên đang nghĩ đến những thứ này, đột nhiên một tiếng:

- A! Cứu mạng!

Thanh âm này truyền vào trong tai Vu Thiên.

Từ nhỏ sống trong rừng rậm, thính lực của hắn đã sớm kinh người, có thể nói những tình huống bên ngoài vài dặm hắn cũng có thể nghe được. Giống như lần này, hắn cũng cảm giác được thanh âm này hẳn cách chỗ mình trên dưới hai dặm. Hơn nữa nghe thanh âm này, có thể nhận ra đây là tiếng kêu cứu của một cô gái.

Trong rừng rậm lớn lên Vu Thiên không phải lần đầu nhìn thấy người du sơn gặp nạn. Nhớ tại thời điểm tám tuổi hắn trốn đi chơi, thì gặp phải một thúc thúc đi du sơn lạc khỏi đoàn gặp nạn, khi đó khí lực Vu Thiên còn nhỏ cho nên hắn chạy về gọi người. Thế nhưng hắn lại bị vú em quát không được đi giúp. Lúc đó vú em đã nói một người làm chuyện gì đều phải nghĩ đến hậu quả, nếu như không thể gánh chịu hậu quả, vậy thì tốt nhất không nên cứu. Đồng thời còn giáo huấn hắn không nên xen vào việc của người khác, cũng nói người bên ngoài không phải loại tốt lành gì, ngày hôm nay người có thể cứu hắn, thế nhưng có một ngày nào đó hắn sẽ cản lại người một ngày.

Đó là nguyên nhân kể từ đó trở đi khi Vu Thiên nghe được tiếng người cứu mạng hắn không còn đến cứu giúp nữa. Nhưng ngày hôm nay Vu Thiên lại nghe được thanh âm này, trong lòng của hắn có gì đó mâu thuẫn. Hắn rõ ràng lần này là thanh âm của một cô gái, trời sinh Vu Thiên đã có thiện tâm đối với con người nhất là với con gái, hắn rốt cục quyết định không đuổi theo con cừu vĩ linh hồ kia nữa, mà quay đầu đi về chỗ Tần Thư Nhã gặp chuyện không may, vì vậy mới có một màn như ngày hôm nay.

Trong lòng nghĩ những thứ này đương nhiên Vu Thiên không thể đem hết mọi chuyện đều nói cho Tần Thư Nhã nghe được. Hiện tại Vu Thiên vẫn còn không rõ Tần Thư Nhã là ai, làm gì, vú em cùng người thân đã dạy cho hắn tính cảnh giác khiến cho lòng hắn đối với con người sinh ra một loại phòng vệ, đây cũng là nguyên nhân vì sao Vu Thiên đối với các vấn đề mà Tần Thư Nhã hỏi luôn luôn trả lời rất đơn giản.

Đứng trong gian phòng của Vương Đình, lúc Tần Thụ Nhã quay đầu lại nhìn Vu Thiên đã không còn loại cảm giác lạ lẫm nữa, ít nhất Tần Thụ Nhã biết Vu Thiên không phải người xấu, hơn nữa còn là ân nhân cứu mạng của mình, chỉ những thứ này, Tần Thụ Nhã cũng cảm giác được phải nên cảm ơn Vu Thiên.

- Vu Thiên, anh sao lại sinh hoạt một mình ở chỗ này? Nơi đây thật vắng vẻ nha, người nhà của anh đâu?

Tần Thụ Nhã muốn cảm ơn Vu Thiên, cho nên thử hỏi một chút gia cảnh hần.

- Tôi không có người thân!

Vu Thiên trả lời vẫn rất đơn giản.

- Ô? Anh làm sao không có người thân được? Điều đó là không có khả năng!

Hiển nhiên đối với câu trả lời của Vu Thiên, Tần Thụ Nhã vô cùng không hài lòng.

- Bọn họ đều chết hết rồi!

Tựa hồ không muốn nhớ tới những sự tình đau khổ trước kia, cho nên lúc Vu Thiên nói ra những lời này, vẻ mặt hần tràn đầy biểu lộ bi thương.

- Cái gì, bọn họ đều chết hết!

Nghe xong Vu Thiên nói người nhà của hần đều chết hết, Tần Thụ Nhã cũng cúi đầu. Cô dù sao cũng là một cô gái mềm lòng, vừa nghe người khác nói như vậy cũng không khỏi đồng tình thương cảm.

- Ai! Một mình anh sinh hoạt ở chỗ này thật sự rất buồn. Em xem hay là như vậy đi, tất nhiên anh chỉ có một người, hơn nữa lại là ân nhân cứu mạng của em, em xem không bằng anh cùng em đi ra khỏi ngọn núi này, anh không biết thôi, thế giới bên ngoài rất là đặc sắc đấy!

Vừa nhắc tới thế giới bên ngoài, Tần Thụ Nhã lại tràn đầy hưng phấn. Đương nhiên sau khi nói xong những lời này, Tần Thụ Nhã cũng không quên nhìn xem phản ứng của Vu Thiên ra sao.

Vu Thiên đương nhiên tình huống thế giới bên ngoài là cái dạng gì, mặc dù nói Vu Thiên ngày thường sinh hoạt ở chỗ này, nhưng nhiều khi, ví dụ như dầu, muối, cùng một ít vật phẩm cần thiết cho sinh hoạt, Vu Thiên vẫn phải đi ra khỏi núi mua, phải nói là “đổi” mới đúng, bởi vì trong tay Vu Thiên không có tiền, cho nên hần thường lên núi đi săn, sau đó dùng da lông của động vật hoặc thứ gì đó đáng giá để đổi lấy đồ vật mình muốn. Cho nên, Vu Thiên đối với thế giới bên ngoài cũng hiểu đôi chút, không chỉ như thế, Vu Thiên mỗi lần đi ra ngoài còn thường mang về một ít báo chí cùng sách vở để xem, người trẻ tuổi mà, đối với những đồ vật không biết vẫn tràn đầy lòng hiếu kỳ.

Tần Thụ Nhã nhìn chăm chăm vào con mắt Vu Thiên, nhưng lại để cho cô thất vọng rồi, bởi vì trong mắt Vu Thiên ngoại trừ bình thản ra thì chỉ có bình thản.

- Nay, người ta đang mời anh xuống núi đó, anh nói gì đi chứ?

Thấy Vu Thiên cũng không có ý định trả lời mình, Tần Thụ Nhã có chút sốt ruột. Từ lúc nhìn thấy Vu Thiên luyện công buổi sáng Tần Thụ Nhã đã nhìn ra Vu Thiên tuyệt đối không phải một người bình thường, nhất định là một người giỏi công phu. Cũng phải biết, một người để có thể sinh hoạt tại một nơi sâu trong núi lớn như thế này, cho dù công phu không giỏi, nhưng thể lực nhất định phải có chỗ hơn người.

- Không đi!

Không có nói nhảm, sau khi trả lời xong hai chữ này, Vu Thiên liền xoay người đi ra ngoài. Nguyên nhân Vu Thiên bỏ đi là vì hần phát hiện cô gái này thật sự rất dong dài, Tần Thụ Nhã không giống như vú em của mình, vú em không thích nói nhiều, nhưng mỗi khi người nói một câu đều tràn đầy tính triết lý. Mà nguyên nhân Vu Thiên nói không đi là vì Vu Thiên đã từng đáp ứng vú em, nếu như không luyện thành “Vu gia đấu khí” thì hần quyết không xuống núi. Cái gọi là đấu khí chính là chỉ cần dùng tứ chi không tiếp xúc đến đối phương mà có thể dùng công phu bản thân phát ra khí đập đối thủ. Loại đấu khí này sẽ tự công kích đối phương, tại thời điểm nguy hiểm còn có thể phóng ra một vòng ngự thuẫn để bảo vệ bản thân. Đương nhiên, loại công phu này đã trải qua cải biến của ông nội với cha Vu Thiên, cho nên mới bị bọn hần xưng là “Vu gia đấu khí”. Mà bây giờ Vu Thiên đã luyện đến tam trọng đấu khí, xác thực còn chưa đạt đến yêu cầu của vú em khi người sắp chết.

- Nay! Anh vì cái gì không đi, chẳng lẽ anh còn trẻ như vậy mà cứ định ngồi ngốc ở chỗ này mãi sao?

Chứng kiến Vu Thiên còn chưa nói hết mà đã quay đầu bỏ đi, Tần Thụ Nhã rất khó hiểu, cô thật sự nghĩ mãi mà không rõ, hiện tại cũng đã niên đại gì rồi, hết thảy đều đã hiện đại hoá, người trẻ tuổi bây giờ đều mình chìm đắm trong những thứ tốt do hiện đại hóa mang lại, nhưng vì cái gì Vu Thiên còn trẻ như vậy lại tình nguyện sống trong cái nơi hoang vu rừng rậm thế này, thậm chí ở chỗ này ngay cả một bóng điện đều không có, lại càng không có TV cùng máy tính. Đã không có những thứ này, Tần Thụ Nhã thật không biết Vu Thiên làm sao có thể sống qua từng ngày được.

Không để ý tới Tần Thụ Nhã đang tại phía sau mình kêu to, Vu Thiên đi thẳng tới bên cạnh một đồng gỗ cây. Trong núi sâu nói đến chỗ tốt nhất, chắc chỉ có thổi lửa nấu cơm không cần tiền, khắp núi đều có gỗ cây, tùy tiện chặt hai cây là có thể nấu cơm dài dài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Muốn Ăn Con Cua.

Ngồi tại bên cạnh đồng gỗ, Vu Thiên thò tay ra nắm lấy khúc gỗ to bằng bắp đùi, bàn tay phải thuận tay chém ra một phát, khúc gỗ này đã bị chém làm hai đoạn vứt sang một bên.

- Oa giỏi quá! Đây mới chính là công phu Đông Phương a.!

Vừa mới nhìn thấy Vu Thiên ra tay chặt gỗ, Tần Thư Nhã kinh ngạc giống như nhặt được bảo vật. Trước ở trường học lúc rảnh rỗi cô thường xuyên đọc tiểu thuyết, trong tiểu thuyết thường nói đến trong núi sâu thường có cao nhân ẩn cư, chẳng lẽ hôm nay trùng hợp như vậy, chính mình lại đụng phải sao? Nếu quả thật là như vậy, người kia mình nhất định sẽ không buông tha.

Vu Thiên cảm nhận được ánh mắt giống như mê zai của Tần Thư Nhã, thầm nghĩ:

- Như này thì tính là cái gì, loại công phu này từ lúc mình bảy tuổi đã luyện rồi, thế mà cũng phải kinh ngạc sao?

- Đặng đặng đặng...

Tần Thư Nhã đi vài bước đã tới trước người Vu Thiên:

- Vu Thiên, công phu của anh thật lợi hại nha, em xem nếu dùng công phu của anh mà đi ra khỏi thâm sơn này tuyệt đối có thể tham gia thi đấu tán đả tại Đông Phương quốc chúng ta rồi, anh không biết em tuy chỉ là một cô gái, nhưng xác thực đối với loại công phu này cảm thấy rất hứng thú, lúc ở nhà em thường xem trên truyền hình vài trận thi đấu tán đả, nhưng không biết vì sao sau khi nhìn bọn hắn biểu hiện ra công phu em đều rất thất vọng, hôm nay gặp được anh, mới biết được nguyên lai công phu Đông Phương quốc chúng ta thật sự rất lợi hại!

Tần Thư Nhã nói một hơi nhiều như vậy, nhưng Vu Thiên vẫn rất thờ ơ. Tần Thư Nhã không biết, hiện nay ở Đông Phương quốc cũng phải không thiếu người công phu giỏi, chỉ là những người luyện công phu giỏi như bọn họ há lại vì một chiến thắng nhỏ mà lên TV khoe khoang, cho nên hiện giờ trên TV thực sự rất khó chứng kiến những người mang công phu chân chính.

- Này! Em đang cùng anh nói chuyện anh có nghe thấy không vậy, dựa vào công phu tay không chế cùi này của anh, em nghĩ nếu như đi tham gia giải thi đấu mà nói nhất định sẽ giành được giải thưởng lớn đấy, như thế nào đây? Có hứng thú không, em có thể làm người đại diện, giúp anh báo danh.

Không hổ là xuất thân từ gia đình buôn bán, mở miệng ra Tần Thư Nhã đã đem mình là người đại diện cho Vu Thiên, sau đó sẽ nghĩ cách kiếm tiền.

- Không đi! Tôi không biết công phu gì cả!

Vu Thiên nói xong những lời này lập tức đứng lên, mà chỗ hắn vừa ngồi giờ đã chất đầy cùi ché, có lẽ số cùi này cũng đủ để Vu Thiên đốt một thời gian dài.

Chứng kiến Vu Thiên dùng một ít thời gian ngắn ngủi như vậy đã hoàn thành công việc, Tần Thư Nhã càng thêm chắc chắn Vu Thiên là loại cao thủ giỏi võ công, đồng thời càng tăng thêm ý định mang Vu Thiên ra ngoài:

- Vu Thiên, anh chạy không thoát đâu, bà cô nhất định phải quán quít chặt lấy để đem anh từ nơi này mang ra ngoài, ha ha ha ha...!!!

Trong nội tâm Tần Thư Nhã vì ý nghĩ ranh ma của mình cười to không thôi.

. Cả một ngày này, Tần Thư Nhã đều quán quít lấy Vu Thiên hỏi cái này hỏi cái kia, đương nhiên mục đích chủ yếu của cô vẫn là muốn mang Vu Thiên rời núi. Vu Thiên nhìn thấy Tần Thư Nhã cao hứng thì cũng chỉ biết lắc đầu, hắn thật sự nghĩ mãi không rõ, thân thể Tần Thư Nhã như thế nào lại tốt như vậy, chỉ vừa mới khỏi bệnh mà thôi, tại sao lại có nhiều thể lực cùng tinh lực vây quanh chính mình hần một ngày. Lại nhìn cô bạn Vương Đình của Tần Thư Nhã kia mà xem, đều bị thương như nhau, nhưng Vương Đình kia còn chưa có tỉnh lại đây này.

Tất nhiên không có cách nào cải biến sự dong dài của Tần Thư Nhã, đã vậy Vu Thiên dứt khoát không nói chuyện nữa, bất kể cô có nói như thế nào, chính mình chỉ cần thờ ơ cũng không tin cô có thể nói nhiều hơn nữa. Vì vậy Vu Thiên tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống bắt đầu đã tọa.

Quả nhiên Vu Thiên dùng phương châm lấy tĩnh chế động đã có tác dụng. Mãi cho đến chạng vạng tối, Tần Thư Nhã mới chịu dừng nói.

- Vu Thiên, em đói bụng cũng đã một ngày rồi, anh làm cho em một ít đồ ăn được không?!

Cho dù không phải cùng Vu Thiên rất quen thuộc, nhưng Tần Thư Nhã đã bắt đầu dùng hai tay của mình đóng đưa cánh tay hắn rồi. Có lẽ Vu Thiên lớn lên tướng mạo không xấu, cũng có thể Tần Thư Nhã trời sinh đã dễ gần, tóm lại Tần Thư Nhã chính là đang làm nũng.

- Được rồi, cô muốn ăn gì?

Cảm giác được mùi thơm nhàn nhạt từ cơ thể thiếu nữ, trong lúc nhất thời Vu Thiên có chút loạn. Dù sao hắn đã là một thiếu niên 17 tuổi, sinh lý cũng đã trưởng thành, đối với người khác phái, lại là Tần Thụ Nhã xinh đẹp trẻ trung hiếm thấy như vậy, cơ hồ sức miễn dịch của hắn bị giảm xuống mức thấp nhất.

- Ah! Em hiện tại đói bụng lắm, không biết chỗ này có cái gì ăn được không?

Nhìn nhìn chung quanh, ở chỗ này muốn ăn những món hải sản tươi sống là không có khả năng, cho nên Tần Thụ Nhã mới nói như vậy.

- Tại chỗ này? Đồ vật gì cũng có, nào là Thiên Sơn phi, địa thượng bào, thủy lý du, nói chung cô muốn ăn gì đều có hết.

Vu Thiên cũng hay đi qua mấy quán ăn com ở trên thị trấn, cho nên nghe được không ít sinh viên giới thiệu như vậy, cho nên hắn cũng học theo nửa được nửa không.

- Cái gì? Anh nói nơi đây có những món như vậy sao? Nhưng sao em lại không thấy có gì hết vậy?

Lại một lần nữa nhìn chung quanh, ngoại trừ hai gian phòng ra, Tần Thụ Nhã thật đúng không thấy cái gì khác.

- Được, cô muốn ăn cái gì thì cứ việc nói ra, xem tôi có thể hay không mang đến cho cô.

Vu Thiên tựa hồ rất tự tin nói. Không biết vì sao, tại trước mặt bạn cùng độ tuổi như Tần Thụ Nhã, Vu Thiên dần dần quên mất thu liễm bản thân.

Tần Thụ Nhã thấy Vu Thiên không giống nói sáo, liền thử hỏi:

- Em muốn ăn con cua không biết có được không?

- Con cua hả, có! Chỉ là nơi này cách biển quá xa, ah, phụ cận có một dòng suối nhỏ, tôi thấy dưới tảng đá có rất nhiều cua, chỉ là nó không to lắm, không biết cô có thích không?

Vu Thiên nghe xong Tần Thụ Nhã nói muốn ăn loại đồ vật này, liền cười nói.

- À? Thật sao? Vậy thì tốt quá, vậy anh nhanh đi bắt nó về đây đi, nhìn sắc trời kiểu này, hẳn phải đến tối mới được ăn rồi.

Tần Thụ Nhã nghe xong Vu Thiên nói thật có thể ăn con cua, không khỏi vui cười hơn hớn.

- Tốt! Vậy cô chờ một lát, tôi đi một lúc bắt mấy con về.

Nói xong những lời này, Vu Thiên liền đứng lên, cầm một cái ba lô, sau đó căn cứ theo một phương hướng mà chạy đi.

Hơn mười phút đồng hồ sau đó, Vu Thiên lại lần nữa xuất hiện tại trước mặt Tần Thụ Nhã:

- Tốt, bắt được rồi, cô xem vừa ý không?

Vừa nói chuyện, Vu Thiên vừa đem chiếc ba lô sau lưng đưa ra trước mặt Tần Thụ Nhã.

- Oa! Thiệt nhiều nha, nhiều con cua nhỏ quá!

Từ trong ba lô này chui ra vài chục con cua, những con cua này tuy không phải rất lớn, nhưng xác thực nguyên một đám trong veo như nước, làm cho Tần Thụ Nhã kinh ngạc vạn phần. Cô thật sự không ngờ, Vu Thiên đi nhanh như vậy mà đã bắt được rất nhiều cua.

Rất nhanh dưới sự chế biến của Vu Thiên, một món ăn nhìn vô cùng đẹp mắt đã được làm ra. Ngửi mùi thơm tỏa ra kia, Tần Thụ Nhã không kìm nổi chảy nước miếng.

Ăn cho đến khi bụng no căng, Tần Thụ Nhã cùng Vu Thiên hai người cứ như vậy ngồi trước cửa phòng nhìn mặt trăng trên cao.

- Ai! Mọi người đều nói trên mặt trăng có một Hằng Nga Tiên Tử xinh đẹp nhất trên thế giới, anh tin không?

Vẫn cứ là Tần Thụ Nhã phá vỡ trầm mặc, cô hỏi Vu Thiên.

- Giả dối! Con người không phải đã lên mặt trăng sao? Trên đó cũng đâu có người nào xinh đẹp như truyền thuyết chứ.

Vu Thiên thành thật trả lời.

-Ồ, anh ở trong núi sâu tại sao cũng biết những thứ này?

Vốn tưởng rằng Vu Thiên sẽ nói không biết, thế nhưng thật không ngờ hắn đối với thế giới bên ngoài cũng hiểu rõ không ít.

- Đương nhiên, những thứ này trên báo chí cũng trên TV có nói, mà tôi lại đọc từ những tờ báo trong thị trấn, cũng không có gì phải ngạc nhiên cả.

Vu Thiên không chút tức giận nào vì bị Tần Thư Nhã coi thường.

- Ah, nguyên lai là như vậy. Vậy anh còn biết được những thứ gì nữa?

Biết rõ Vu Thiên không phải chỉ sống khur khur trên núi, Tần Thư Nhã hiếu kỳ hỏi.

- Trên cơ bản là, cô biết cái gì tôi cũng biết, ha ha!

Nói xong những lời này, Vu Thiên cảm giác được hình như mình hơi khoác lác, cho nên ngây ngốc cười cười.

- YAA.A.A..! Anh cười rồi, nói thật anh cười lên bộ dạng thật sự rất dễ nhìn ah!

Lần đầu tiên nhìn thấy Vu Thiên cười, Tần Thư Nhã phát hiện bộ dạng khi hắn cười lộ lên thật sự rất hồn nhiên, rất có mị lực, cho nên không kìm nổi cô đưa tay ra muốn sờ sờ thử mặt hắn.

Vu Thiên nhìn thấy Tần Thư Nhã đưa tay hướng phía mặt mình, hắn quay người lại, cấp tốc tách khỏi Tần Thư Nhã với khoảng cách năm đến sáu mét:

- Trời không còn sớm, thân thể cô còn không có khôi phục, tốt nhất nên đi ngủ sớm đi.

Nói xong, Vu Thiên liền đi đến chỗ đá tọa ban ngày kia, một lần nữa ngồi xuống.

Tần Thư Nhã cũng biết rõ mấy ngày nay khi trời tối Vu Thiên đều như thế này nghỉ ngơi, nghĩ đến chính mình cùng Vương Đình chiếm mất phòng của Vu Thiên, làm cho hắn phải ngủ ngoài trời, Tần Thư Nhã lại là một hồi áy náy.

- Nếu không, nếu không anh đến phòng của em ngủ đi, em cùng Vương Đình chen chúc ngủ cùng nhau cũng được.

- Không cần, bạn của cô thân thể không có tốt như vậy, vốn giường đã không lớn, nếu như các cô chen chúc vào cùng một chỗ, sợ cô ấy ngủ không ngon, bệnh lại càng lâu khỏi. Cô cứ yên tâm đi, vừa rồi tôi đã cho cô ấy uống thuốc, có lẽ trễ nhất là ngày kia cô ấy sẽ tỉnh lại. Tôi cũng có thể chịu đựng được hai buổi tối, không có gì đáng ngại.

Đối với sự quan tâm của Tần Thư Nhã, Vu Thiên vẫn cứ cự tuyệt. Cho dù Vu Thiên biết Tần Thư Nhã có ý tốt, nhưng lời vu em luôn vang lên bên tai hắn:

- Thiên nhi à! Đối với người xa lạ con ngần ngại lần không nên quá nhiệt tình, càng không thể đem ngọn nguồn con người con lộ cho hắn biết, nhớ kỹ biết người biết mặt không lòng!

Cũng bởi vì những lời này, cho nên Vu Thiên đối với Tần Thư Nhã vẫn còn có chút đề phòng, có chút đứng xa mà trông.

Tần Thư Nhã nhạy bén nhận thấy thái độ của Vu Thiên đối với mình, cô biết rõ phần phòng bị kia của Vu Thiên còn không có hoàn toàn dỡ xuống, cho nên mới như thế này, cô cũng chỉ đành biết về phòng nghỉ ngơi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra. Sáng sớm ngày thứ hai Tần Thư Nhã tỉnh lại liền đi ra khỏi phòng, quả nhiên đã thấy Vu Thiên sớm ở nơi này tiến hành luyện công buổi sáng.

- Cô dậy rồi à, cơm tôi đều đã làm xong, để trong nồi ý, muốn ăn thì cứ ăn trước đi.

Vu Thiên một bên tập quyền, một bên nghiêng đầu đối với Tần Thư Nhã nói một câu như vậy.

Sáng sớm, Vu Thiên đi vào trong rừng rậm tìm được không ít cây nấm dại. Không nên xem thường những cây nấm này, tuy rằng chúng hoang dại nhưng lại dinh dưỡng vô cùng, làm thành súp đối với bệnh nhân càng có thêm hiệu quả chữa trị trong việc bổ khí, bổ thần.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Gặp Phải Ác Lang.

Nghe lời Vu Thiên nói Tần Thư Nhã liền đi mở nồi, sau khi thấy được súp nấm, cô lại không dám ăn, bởi vì từ trước tới bây giờ cô chưa từng nếm qua súp nấm như vậy.

Mà sau khi cẩn thận nếm thử một chút, cô mới phát hiện hóa ra cây nấm hoang cũng có thể làm ra món súp ngon như vậy, lúc này Tần Thư Nhã uống liền hai chén lớn. Thẳng cho đến khi bụng cô đánh ợ một cái, lúc này mới buông bát xuống.

- Vu Thiên, chúng ta buổi sáng làm gì? Bạn em còn không có tỉnh lại, không bằng anh dẫn em đi dòng suối ở phụ cận bắt con cua nha, anh không biết em

lớn như vậy, tuy rằng cua đã ăn không ít, nhưng thực sự chưa bao giờ đi bắt cua a, cho nên em rất muốn thử một lần.

Tần Thư Nhã chủ động bắt chuyện với Vu Thiên.

- Ôh! Vậy được rồi, Đợi tôi cho bạn cô uống thuốc xong đã... sau đó sẽ mang cô đi. Bất quá tôi tuyên bố trước, cô cũng đừng kêu mệt mỏi nha, từ nơi này đến chỗ dòng suối nhỏ đó cũng có một đoạn khoảng cách đó.

Vu Thiên nhắc nhở đối với Tần Thư Nhã.

- Không thành vấn đề, anh không biết lúc em ở trường chính là kiện tướng chạy cự li dài đó, anh cứ yên tâm đi, em quyết sẽ không đi phía sau anh đâu.

Tần Thư Nhã nói như đinh đóng cột.

Nói tới nói lui, lại để cho Tần Thư Nhã thật không ngờ chính là, khi Vu Thiên cho Vương Đình uống thuốc xong rồi mang cô hướng dòng suối nhỏ đi tới, thế nhưng đã đi hơn một giờ rồi mà còn không nhìn thấy bóng dáng của dòng suối nhỏ kia đâu.

- Vu Thiên, anh đang đùa giỡn em có phải không, vì sao đi lâu như vậy rồi, em còn không nhìn thấy dòng suối nhỏ anh bảo đâu này?

Đường đi trong núi không thể so với trên đường lớn, con đường chột cao chột thấp kia, lại có thêm rất nhiều hố lớn hố nhỏ cuối cùng cũng khiến cho Tần Thư Nhã không thể kiên trì nổi.

- Tôi không có lừa cô, hiện tại chúng ta đã đi được một nửa đoạn đường. Cô phải biết ngày hôm qua tôi đi chỉ có một người, nhưng hôm nay phải mang theo cô, cho nên tự nhiên sẽ chậm.

Vu Thiên thật thà nói.

- Cái gì? Anh nói là do mang theo em mới chậm sao? Anh không có làm chứ, từ đầu đến giờ, em thế nhưng đều không có ngừng nghỉ nha, em làm sao lại là vật cản được?

Nghe Vu Thiên nói như vậy, Tần Thư Nhã không phục nói.

Hướng về phía Tần Thư Nhã ngậy ngốc cười cười, Vu Thiên lắc đầu:

- Trong mắt của tôi, cô không được gọi là đi!

Kỳ thật Vu Thiên muốn nói, cô đi kiểu này không khác tôi bò là mấy.

- Thế này mà còn không gọi là đi sao? Vậy được rồi, anh đi thử cho em xem một chút, xem như thế nào mới gọi là đi?

Càng nghe Vu Thiên nói, Tần Thư Nhã lại càng không phục, rốt cuộc không chịu nổi cô đành nhìn về phía Vu Thiên. Cô rất muốn nhìn xem theo như lời Vu Thiên nói đi là khái niệm gì.

Vốn Vu Thiên không muốn lúc nào cũng phải lộ ra công phu trước mặt Tần Thư Nhã. Thế nhưng mà vừa nghe Tần Thư Nhã nói như vậy, Vu Thiên thật sự sợ cô coi thường mình, cho nên hắn đành phải nói với Tần Thư Nhã:

- Được, vậy cô nhìn cho kĩ này, theo như lời tôi nói đi là như thế nào.

Nói xong, chỉ thấy Vu Thiên cười hắc hắc, sau đó liền hướng phía xa đi đến.

Hoàn toàn chính xác, bước chân Vu Thiên thực đang đi mà không phải chạy. Nhưng thân hình Vu Thiên xác thực dùng tốc độ cực nhanh cách Tần Thư Nhã càng ngày càng xa, không đến nửa phút sau, Tần Thư Nhã vậy mà đã không thấy bóng lưng Vu Thiên đâu rồi.

Nhìn không thấy bóng lưng Vu Thiên, Tần Thư Nhã nhất thời hoảng hốt. Hiện tại cô cũng không muốn biết vì cái gì Vu Thiên nhanh như vậy biến mất ở trước mặt mình. Hiện tại cô muốn nhất chính là làm thế nào để trở lại căn nhà gỗ, bởi vì bây giờ cô nhìn đâu đâu cũng toàn thấy cây, cô thực bị lạc đường rồi!

- Vu Thiên, Vu Thiên, anh ở đâu! Anh mau trở lại cho em!

Tần Thư Nhã sốt ruột dùng sức kêu to.

Con người chính là như vậy, càng sợ hãi cái gì, thì nó lại càng tới. Tiếng la của Tần Thư Nhã cũng không có làm Vu Thiên trở về, trái lại lại đưa tới một con sói xám đôi bụng đang lảng vảng xung quanh. Con sói xám này đã đôi bụng rất lâu rồi, mới vừa rồi nghe thấy tiếng Tần Thư Nhã kêu to, hơn nữa cũng ngửi được mùi thơm từ trên người Tần Thư Nhã mà đến.

- Ngao...!!!

Một tiếng kêu to, con sói này đã xuất hiện ở trước mặt Tần Thư Nhã.

- Ah!

Vừa nghe thấy tiếng Sói tru, lại chứng kiến một con Sói xuất hiện trước mặt mình, Tần Thụ Nhã suýt chút nữa ngất đi, cô không biết vì cái gì vận khí của mình lại đen như vậy, thường thường chỉ thấy trên TV hoặc là trong tiểu thuyết xuất hiện tình tiết trùng hợp như vậy, chính mình sẽ không xui xẻo như vậy chứ.

Lần đầu tiên gặp phải sói hoang khiến cho Tần Thụ Nhã nom nớp lo sợ, mà con Sói kia tựa hồ cũng nhận thấy được Tần Thụ Nhã đang khẩn trương. Bắt đầu chậm rãi bước từng bước một áp sát vào Tần Thụ Nhã.

- Vu Thiên, anh cái đồ chết bầm này, anh ở đâu, anh ở đâu!

Trong lòng Tần Thụ Nhã không ngừng mắng Vu Thiên, đồng thời bước chân cũng theo tiềm thức lui về phía sau, cô cực kỳ sợ con sói hoang trước mắt này, sợ đôi phương sẽ lao tới xé rách thân thể mình.

Tần Thụ Nhã lui, sói hoang lại lần tới. Một người một vật cứ như vậy trong rừng rậm giằng co. Nói là giằng co, kỳ thật cũng không phải, bởi vì sói hoang chỉ có tiến, mà Tần Thụ Nhã lại một mực lui. Rốt cục trong quá trình lui về sau do Tần Thụ Nhã quá khẩn trương nên không nghĩ tới, dưới chân bị một nhánh cây vấp ngã, cả người thoáng cái đã mất cân đối ngã về sau.

- Đứng nha, cứu mạng!

Tần Thụ Nhã lớn tiếng la lên rồi ngã xuống. Sói hoang tựa hồ cũng chờ được thời khắc tốt nhất, nó chứng kiến mục tiêu bỗng nhiên ngã xuống, liền há cái miệng lớn dính máu mãnh liệt bổ nhào vào người Tần Thụ Nhã, nó thật sự quá đói rồi.

- A.A..!

Chỉ nghe cô hét lớn một tiếng, hóa ra do quá sợ hãi nên Tần Thụ Nhã đã nhắm tịt mắt lại đồng thời cũng cảm thấy cánh tay của mình bị một vật mềm mềm gì đó bắt lấy.

- Đứng nha, người cút ngay, người cút ngay.

Không có dũng khí để mở mắt nên Tần Thụ Nhã cũng không biết cái gì bắt được tay mình, cô liền dốc sức liều mạng vùng, ý định dùng chút khí lực của bản thân đem vật kia vùng khỏi cánh tay.

- Tốt rồi, đừng quăng nữa, là tôi, Vu Thiên!

Đang hết sức khẩn trương Tần Thụ Nhã đột nhiên nghe được một âm thanh quen thuộc, nhện không được mở mắt ra, chứng kiến Vu Thiên đang dùng bàn tay của hắn cầm lấy cánh tay của mình.

- Ah! Cứu mạng với, có con Sói, em sợ lắm.

Vừa nhìn thấy Vu Thiên, Tần Thụ Nhã giống như là bắt được cây cỏ cứu mạng bỗng nhiên nhào vào trong lòng ngực Vu Thiên.

- Không cần phải sợ, con Sói kia thực đã bị tôi đá chết rồi, tốt rồi, tốt rồi, hết thấy đều đã qua.

Vu Thiên một bên dùng tay vỗ nhẹ vào sau lưng Tần Thụ Nhã đang nằm trong lòng ngực mình, một bên cảm thụ hai khối thịt mềm nhũn của Tần Thụ Nhã đang tại trên bộ ngực mình nhấp nhô. Loại cảm giác này Vu Thiên chưa bao giờ có, đến nỗi Vu Thiên đột nhiên cảm giác được hóa ra chính mình thật sự thích hưởng thụ loại cảm giác này.

Lúc này Tần Thụ Nhã thực đã bị hù dọa đến mức nước mắt chảy ra, ngay từ nhỏ đã sống trong thành phố hiện đại, cô ngoại trừ tại trong vườn thú cùng trên TV nhìn thấy sói hoang ra, đã có khi nào tiếp xúc khoảng cách gần với nó như vậy đâu, cho nên cho dù Vu Thiên nói như vậy rồi, đáy lòng của cô vẫn rất sợ hãi.

- Tốt rồi, tốt rồi, không có việc gì rồi!

Tuy rằng Vu thiên rất hưởng thụ loại cảm giác này, nhưng lúc này hắn cũng biết là mình đang chiếm tiện nghi của con gái người ta, huống hồ tại trong nhà của hắn còn có một người đang nằm dưỡng bệnh, tình huống của cô ấy còn không biết ra sao đây này.

- Không có việc gì rồi hả? Thật không có chuyện gì sao? Con Sói kia thật đã chết rồi?

Chậm rãi trấn tĩnh lại Tần Thụ Nhã nghe được Vu Thiên lần nữa la lên, làm cho tâm tình cô trấn định rất nhiều.

- Đúng vậy, thật sự không có việc gì rồi, không tin cô xem.

Vu Thiên dùng một ngón tay chỉ về thi thể con sói hoang nằm bên cạnh đã bị hắn dùng một cước đá chết.

Đầu Tần Thụ Nhã uốn éo, quả nhiên thấy con sói hoang mới vừa rồi còn hung ác vô cùng mà bây giờ ngã trên mặt đất sùi bọt mép, không nhúc nhích. Lúc này lòng của cô mới xem như triệt để an toàn.

- Ah, nó thật đã chết rồi.

Nói xong lời này, Tần Thụ Nhã đưa tay vuốt ve bộ ngực đang đập thình thịch của mình.

Hành động này của Tần Thụ Nhã, trong lúc vô tình đụng phải lồng ngực tràn đầy cơ bắp của Vu Thiên.

- Ah! Anh đang làm gì đó? Anh sao lại ăn đậu hũ của người ta?

- Cái gì? Sỗ sàng? Ở đâu có đậu hũ?

Vu Thiên mặc dù đối với thế giới bên ngoài cũng có chút ít hiểu biết, nhưng đối với những từ ngữ khó hiểu ở trong sách cùng trên báo chí nói thực hấn vẫn còn rất nông cạn.

- Anh, anh được tiện nghi còn khỏe mã, anh rất xấu rồi.

Tần Thụ Nhã tưởng rằng Vu Thiên có ý giả bộ không biết, cô lại càng thêm hờn giận. Vì vậy, cô muốn lui về phía sau một bước để bảo trì một khoảng cách nhất định với Vu Thiên. Nhưng sau khi Tần Thụ Nhã muốn lui về phía sau, mới phát hiện mình căn bản không nhúc nhích được.

Hóa ra vừa rồi do quá mức khẩn trương, Tần Thụ Nhã đã nhảy dựng cả người vào trong lồng ngực Vu Thiên, ngay cả hai chân cũng quặp lấy hai chân hấn, do đó không có chạm đất. Bởi vì quá khẩn trương, cho nên Tần Thụ Nhã cũng không có cảm giác được, hiện tại bản thân đang muốn lui về phía sau mới phát hiện mình cũng Vu Thiên đang nói chuyện trong một tư thế cực kì mập mờ.

- Anh, anh thả em xuống!!!

Biết rõ hết thảy đều do mình chủ động tạo thành, Tần Thụ Nhã không khỏi xấu hổ đỏ mặt. Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ cha mình ra, Tần Thụ Nhã còn chưa bao giờ cùng bất kì một người khác phái nào tiếp xúc gần như vậy, cho nên Tần Thụ Nhã lúc này e lệ vạn phần.

- Thực xin lỗi, cô bây giờ không thể xuống.

Vu Thiên nghe Tần Thụ Nhã bảo mình để cô xuống, lúc này hấn tỏ vẻ không tán thành.

- Anh, anh còn muốn làm gì, còn không có ăn đủ đậu hũ của lão nương sao?

- Không phải, bởi vì vừa rồi cô đột nhiên ngã sấp xuống đến nỗi chân bị quẹt lăm bị thương, nếu như cô bây giờ muốn bước xuống tiếp tục đi đường, sợ rằng sẽ làm cho miệng vết thương càng thêm chảy nhiều máu hơn đây.

Vu Thiên vẻ mặt vô tội nói.

- Ah! Vậy sao?

Nghe xong Vu Thiên nói như vậy, Tần Thụ Nhã liền cúi đầu xem xét, quả nhiên chỗ mất cá chân của mình có một vết thương rất nặng, bây giờ còn đang chảy máu đây này, chỉ không biết chảy nhiều hay ít mà thôi.

- Vậy, vậy phải làm sao bây giờ?

Tần Thụ Nhã lúc này mới hiểu rõ vì sao Vu Thiên không chịu buông mình xuống, hóa ra hấn cũng không phải vì chiếm tiện nghi của mình, mà hoàn toàn muốn tốt cho mình đây, nghĩ đến đây, cô không kìm nổi mắng mình hai tiếng.

- Còn có thể làm gì? Tôi chỉ có thể ôm cô trở về chứ sao.

Vu Thiên vốn muốn nói để tôi cõng cô trở về, thế nhưng vừa nghĩ tới phía sau mình còn có một ba lô, trong đó còn chứa một ít thực phẩm cho bọn họ ăn trưa, đối với bản thân mình thì mấy ngày không ăn cơm cũng chẳng sao, nhưng Tần Thụ Nhã vừa mới khỏi bệnh mà không ăn cơm thì lại không tốt, cho nên Vu Thiên mới quyết định muốn ôm Tần Thụ Nhã trở về.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lãng Không Trảo Điều.

Tần Thụ Nhã nghe Vu Thiên nói muốn ôm mình, vừa định phát biểu gì đó, nhưng khi liếc thấy sau lưng hấn là một chiếc ba lô thì cô đã minh bạch Vu Thiên vì cái gì không cõng mình rồi.

- Ah, anh vừa rồi một người chạy đi là để mò cua sao?

Đúng lúc này Tần Thư Nhã cũng biết vì cái gì Vu Thiên vừa rồi đột nhiên biến mất bỏ mình lại.

- Đúng vậy! Phải biết dòng suối nhỏ kia cách chỗ này còn có đoạn khoảng cách, nếu như vẫn dùng tốc độ này của cô tiếp tục đi tiếp, tôi nghĩ tới giữa trưa chúng ta cũng không có cơm ăn, cho nên lúc này tôi mới bỏ cô lại một mình đi tới dòng suối nhỏ bên cạnh.

Vu Thiên giải thích.

Sau khi hiểu rõ ngọn nguồn sự tình, Tần Thư Nhã thực đã không còn tức giận như lúc trước nữa. Lúc này cô cũng chỉ còn cách để cho Vu Thiên ôm mình trở về phòng. Ai bảo chính mình bị thương, hơn nữa tựa hồ nằm ở trong ngực Vu Thiên cũng có một loại cảm giác rất hưởng thụ, bởi vì trên người Vu Thiên phát ra mùi hương nam tính mà Tần Thư Nhã cũng không bài xích, thậm chí còn rất thích mùi hương này. Tần Thư Nhã lúc này đang hưởng thụ loại khí tức này, nhắm nghiền mắt nằm trong ngực Vu Thiên.

Vu Thiên cũng không có nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ biết thời gian ăn cơm trưa sắp đến, hiện tại có lẽ phải nhanh chân trở về, cho nên hắn bắt đầu tăng tốc đi về phía trước. Nói là đi, kỳ thật loại tốc độ này so với Tần Thư Nhã chạy còn nhanh hơn gấp nhiều lần.

Phải biết Vu Thiên từ nhỏ đã sinh hoạt trong rừng rậm. Thường xuyên phải đuổi theo các loại mãnh thú, thời gian dần qua lực chân của hắn đã biến thành rất nhanh, chỉ có hắn rõ ràng loại tốc độ này mà thôi. Giống như một người từ khi còn bé đã phải đào một cái hố rồi từ bên trong cái hố nhảy lên trên, theo tuổi càng ngày càng lớn, cái hố này cũng càng ngày càng sâu, thời gian dần qua năng lực nhảy lên của hắn không khác phi thăng là bao.

Rất nhanh, Vu Thiên đã ôm Tần Thư Nhã về tới căn phòng gỗ của mình.

- Tốt rồi, về đến nhà rồi, cô có thể bước xuống, sau đó tìm một chỗ ngồi tạm, tôi đi tìm một ít dược vật đắp cho cô.

- Cái gì, nhanh như vậy đã đến nhà sao? Em nhớ chúng ta đi hơn một giờ mới đến chỗ kia, như thế nào mới đi một tí đã trở về nhà rồi?

Vẫn còn nhắm mắt hưởng thụ sự ấm áp trong ngực Vu Thiên, Tần Thư Nhã vừa nghe nói như vậy, vội vàng trợn mắt xem xét chung quanh.

Vừa nhìn một chút xung quanh, không thể nào như vậy được, thật đã về tới nhà rồi!!!

- Aii!

Thờ dài một hơi Tần Thư Nhã biết rõ bản thân phải thoát khỏi cái cảm giác ấm áp kia. Cũng không biết mình rõ ràng đã thoát ly khỏi lồng ngực cái tên sắc lang Vu Thiên này, chính mình hẳn phải cao hứng mới đúng, nhưng vì sao trong tâm cô lại không vui nổi, hơn nữa còn có một loại cảm giác mất mát đây này.

Vu Thiên đem Tần Thư Nhã buông xuống, sau đó tìm một bó thảo dược bỏ vào trong miệng nhai nát, rồi đem chỗ thảo dược bị nhai nát kia thoa tại chỗ mất cá chân bị thương của Tần Thư Nhã. Loại thảo dược này Vu Thiên phát hiện trong lúc vô tình đi hái thuốc cho mẹ, nó có tác dụng cầm máu cùng giảm đau rất mạnh, hơn nữa đem nó thoa tại miệng vết thương còn mang đến cho người ta một loại cảm giác mát rượi, làm cho người bị thương rất thoải mái.

Hiện tại Tần Thư Nhã bị Vu Thiên thoa loại thảo dược này lên vết thương, cô cũng cảm thấy có một loại cảm giác rất thoải mái truyền vào cơ thể.

- Vu Thiên, đây là cái gì vậy, sao lại làm cho người ta cảm giác thư thái như vậy?

- Ha ha, tôi gọi nó là Chi Huyết Thảo, mặc kệ vết thương hay bệnh tật gì, chỉ cần đắp nó lên là có tác dụng cầm máu cùng giảm đau nhức.

- Ah! Vật này thật thần kỳ nha, anh xem thật đã không chảy máu nữa rồi, em nghĩ nếu như vật này được độc quyền mà nói nhất định sẽ kiếm được rất nhiều tiền, bởi vì dược hiệu của nó so với Vân Nam Bạch Dược còn tốt hơn nhiều.

Tần Thư Nhã tựa hồ như lại phát hiện ra một thứ có thể kiếm tiền, cao hứng không thôi.

- Không được! Loại thảo dược này hiện tại thực đã không thấy nhiều rồi, cho nên muốn dùng nó để sản xuất là tuyệt đối không có khả năng.

Vu Thiên lại một lần nữa đã kích thích tích cực của Tần Thư Nhã.

Sau khi thoa xong chỗ thảo dược, Tần Thư Nhã trên cơ bản có thể đi được rồi. Nhìn miệng vết thương kia nhanh như vậy đã kết vảy, Tần Thư Nhã thở dài vì loại dược vật này không thể mang ra tạo phúc cho nhân loại. Nhưng loại ý nghĩ này của Tần Thư Nhã nhanh chóng bị thay thế bởi hương vị thơm ngon của món của Vu Thiên làm.

- Ăn ngon thật, Vu Thiên! Tay nghề của anh quá tuyệt vời, em xem anh đi tiệm cơm cấp năm sao làm đầu bếp chắc chắn đủ tư cách.

Một bên dùng sức nhét con cua đã được Vu Thiên bóc vỏ bỏ vào trong miệng, một bên Tần Thư Nhã hướng về phía Vu Thiên nói.

- Tôi không biết những thứ này, tôi chỉ biết nếu như ở chỗ này mà không biết làm cơm thì sẽ bị chết đói.

Vu Thiên cũng không phải khiêm tốn, mà là tình hình thực tế. Ở chỗ này hắn không có người thân, cơm tự nhiên cũng không thể trông cậy vào người khác làm cho ăn. Cho nên người luôn luôn làm việc nghiêm túc như Vu Thiên bắt đầu nổi lên hứng thú nghiên cứu mỹ thực, dù sao mỗi ngày đều phải ăn

com, ăn ngon một chút luôn khiến người ta thích thú. Vì vậy thời gian dần trôi qua Vu Thiên đối với tay nghề của mình đã có những kiến giải riêng.

Một ba lô cua rất nhanh đã bị Tần Thư Nhã tiêu diệt hết tại chỗ.

Sau khi lau đi thịt cua sót lại nơi khoe miệng, Tần Thư Nhã hướng về phía Vu Thiên nói:

- Vu Thiên, tại đây bốn phía là rừng rậm, chẳng lẽ một mình anh sống ở chỗ này không sợ những dã thú kia sẽ đến tấn công sao?

- Cái gì? Ý cô nói như con sói hoang gặp được buổi sáng đầy sao? Ha ha, sẽ không đâu. Cô không biết tôi sinh hoạt ở chỗ này đã rất lâu rồi, những dã thú gần đây trên cơ bản đều bị tôi thu thập qua, trừ phi tôi mất hứng mới đi tìm chúng, dưới tình huống bình thường chúng sẽ không tới tìm tôi đâu. Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, chính là có những dã thú từ bên ngoài tới đây còn không biết sự lợi hại của tôi. Ha ha!

Vừa nhắc tới những thứ này, phảng phất Vu Thiên có vẻ rất tự hào.

- Thôi đi pa ơi, anh lại bắt đầu khoác lác rồi!

Nhìn Vu Thiên đang dương dương đắc ý, Tần Thư Nhã không chịu nổi khinh bỉ hần thoáng một phát. Nhưng trong nội tâm Tần Thư Nhã lại vô cùng rõ ràng, tất nhiên Vu Thiên có thể sinh hoạt ở chỗ này, cũng đã nói rõ Vu Thiên hoàn toàn có chút tài năng, bằng không cũng không có khả năng bình yên tự đắc sinh hoạt ở chỗ này lâu như vậy. Dĩ nhiên đối với công phu của hắn, Tần Thư Nhã cũng đã nhìn thấy không ít lần, cho nên cô đối với Vu Thiên càng tràn ngập tò mò. Tuy Tần Thư Nhã tuổi không lớn lắm, nhưng những chuyện cô làm lại rất có chừng mực, cô tình tường sự tình gì có thể hỏi, sự tình gì không thể hỏi.

Xế chiều hôm đó, Vương Đình còn không có tỉnh lại, vì vậy Tần Thư Nhã lại quần quít lấy Vu Thiên bảo hắn cho cô xem những đồ vật mới lạ. Bởi vì Tần Thư Nhã luôn cảm giác được trên người Vu Thiên có rất nhiều bí mật, những thứ này đối với Vu Thiên không có gì là kỳ quái, nhưng Tần Thư Nhã nhìn thấy lại tròn mắt há hốc mồm.

Chịu không nổi Tần Thư Nhã quấy rầy, không có cách nào, Vu Thiên đành phải nói:

- Vậy được rồi, tôi chỉ lộ một tí công phu cho cô xem. Nhưng cô phải nhớ kỹ, tôi chỉ lộ chiêu thức, về sau cô cũng đừng có lại quần quít lấy tôi nữa. Còn có, khi tôi lộ chiêu thức ấy, cô chỉ có thể nhớ kỹ trong lòng, quyết không thể nói cho người khác, có được hay không!

Nhìn thấy Vu Thiên đã đáp ứng thỉnh cầu của mình, Tần Thư Nhã đã sớm vui cười không ngớt. Cô đương nhiên sẽ đầy miệng đáp ứng Vu Thiên rồi.

- Được, em nhớ kỹ rồi, tuyệt không nói ra ngoài. Đến! Ngoắc ngón tay, một trăm năm không cho phép thay đổi!

Vừa nói chuyện, Tần Thư Nhã còn vron ngón tay út của mình ra, ngoắc ngón tay út của Vu Thiên hứa hẹn.

Vu Thiên từ nhỏ đã không có bạn bè, có chăng chỉ là những trường bối thân mang trọng bệnh kia. Như loại trò chơi ngoắc ngón tay này, hắn chưa bao giờ chơi đùa, hiện tại Tần Thư Nhã làm như vậy với hắn, khiến cho tâm tình Vu Thiên rất vui, tựa hồ tính trẻ con cũng triển lộ ra hết.

- Tốt! Tôi sẽ thi triển cho cô xem một tuyệt kỹ, lắng không trào điệu, cô coi cho kỹ.

Vu Thiên nói xong những lời này, liền đi tới một chỗ đất trống trước cửa phòng, làm một thế đứng trung bình tấn vững chắc, sau đó tay trái biến quyền áp tại phía eo, tay phải đột nhiên hướng về phía không trung hé mồm nói:

- Hấp!

Vu Thiên hô xong một từ này, Tần Thư Nhã liền chứng kiến trên một cây đại thụ gần đó có một chú chim nhỏ đang lú lú bay lại chỗ bàn tay phải của Vu Thiên. Nhìn con chim nhỏ tựa hồ cũng không tỉnh nguyền, một đôi cánh to mở rộng muốn hướng phía ngoài bay đi, nhưng trên bàn tay Vu Thiên phảng phất như có lực hấp dẫn cực lớn khiến cho con chim nhỏ kia dùng hết khí lực cũng không bay nổi, trái lại nó lại chậm rãi hướng về phía bàn tay Vu Thiên rơi xuống.

- Tốt!

Vu Thiên hô một tiếng, lúc này con chim nhỏ đã rơi vào trong bàn tay hắn, sau đó thu hồi trung bình tấn, chậm rãi hướng về Tần Thư Nhã bên này đi tới.

- Cho xem này, con chim nhỏ còn sống nha!

Lúc này Tần Thư Nhã đã sớm mở to hai mắt, đây hết thảy đối với cô mà nói phảng phất giống như ảo thuật không có thật.

- Trời ạ! Anh làm sao làm được vậy, chẳng lẽ con chim nhỏ này là do anh tự nuôi sao?

- Đương nhiên không phải, tôi đây là dùng “Vu gia đầu khí hấp tự quyết” đem một lực lượng hấp thụ nhỏ đến trên lòng bàn tay rồi phóng ra ngoài, như thế nào? Lợi hại không!

Đúng vậy, Vu Thiên dùng đúng là “Vu gia đầu khí hấp tự quyết”, đây đều là tâm huyết của các tiền bối mấy đời Vu gia, bọn hắn năm đó trong lúc vô tình đã nhận được một bản bí tịch, sau đó trải qua nhiều năm phát triển, thì đã tạo ra Vu gia công phu. Mà Hấp Tự Quyết này chính là sự cải biến của quyền bí tịch võ công năm đó. Hấp Tự Quyết này kỳ thật cũng có chút cùng loại với công phu cổ đại - Cách Không Thủ Vật, chỉ có điều Vu gia đem môn công

phu này phát triển càng lâu, càng lớn mạnh hơn một chút mà thôi.

- Lợi hại, lợi hại! Thật lợi hại, không ngờ trong nơi này vẫn còn có công phu, nói đơn giản đây chính là đặc dị công năng rồi. Tới đây, nhanh cho em xem một chút, bàn tay của anh cùng người khác có gì khác biệt không, còn có con chim nhỏ này có chuyện gì không?

Tần Thư Nhã hưng phấn chạy tới bên người Vu Thiên, vội vàng cầm lấy bàn tay hấn xem xét. Vèn vèn có mấy ngày, Tần Thư Nhã cùng thân thể Vu Thiên tiếp xúc đã có N lần, cô cũng không còn ngại ngùng như lần đầu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Quỷ Kế Của Tần Thư Nhã.

Vu Thiên lộ ra chiêu thức này, càng làm cho Tần Thư Nhã yêu thích không thôi, trong lòng của cô đã quyết định nhất định phải đem Vu Thiên mang ra khỏi rừng rậm, nếu như mạng được hấn vào trong xã hội hiện đại vậy thực quá thú vị rồi, cuộc sống của mình sau này cũng sẽ không nhàm chán như vậy nữa.

Nhưng chủ yếu nhất vẫn là vì Vu Thiên là ân nhân cứu mạng của cô cùng Vương Đình, cho nên Tần Thư Nhã muốn báo đáp hấn. Mà Vu Thiên cũng chỉ có đi ra khỏi cánh rừng này, thì Tần Thư Nhã mới có thể thực hiện nguyện vọng đền ơn.

Cả một buổi chiều, Tần Thư Nhã đều nghĩ cách làm thế nào mới có thể mang Vu Thiên ra khỏi cánh rừng rậm. Đang trong lúc vắt óc suy nghĩ, Vu Thiên ngồi trong nội viện đã tọa luyện công đột nhiên nói với cô:

- Tôi đã nghe được bạn của cô tỉnh lại, cô mau đi xem một chút đi.

- Ah! Vậy sao? Em tại sao không có nghe thấy!

Tần Thư Nhã đang đắm chìm suy nghĩ làm thế nào mới có thể mang Vu Thiên ra ngoài, đột nhiên nghe được hấn nói như vậy, cô liền hỏi lại.

- Cô không tin sao? Vậy không ngại đi xem là biết tôi nói thiệt hay nói giả!

Nói xong lời này Vu Thiên không có để ý tới Tần Thư Nhã nữa, mà lại nhắm mắt tiếp tục tọa tọa.

Trong nội tâm cũng không có hoàn toàn tin tưởng, nhưng Tần Thư Nhã xác thực vẫn có một tia hiếu kì, cô liền đứng lên đi về phía căn phòng của Vương Đình. Chính mình cách phòng Vương Đình gần như vậy, mà còn không nghe được trong phòng có tiếng động gì, Vu Thiên làm sao lại khẳng định Vương Đình tỉnh lại rồi?

Chậm rãi đẩy cửa phòng Vương Đình ra, Tần Thư Nhã cẩn thận nhìn thoáng qua Vương Đình đang nằm ở trên giường. Vương Đình vẫn nhắm mắt nằm yên tĩnh, không có dị trạng gì. Tần Thư Nhã liền quay đầu hướng Vu Thiên hô:

- Anh gạt người ta, bạn của em rõ ràng còn đang ngủ đây này?

- Thư Nhã...! Thư Nhã...!

Đúng lúc Tần Thư Nhã vừa mới quay đầu lại phía Vu Thiên hô một câu như vậy, cô lại nghe được trong miệng Vương Đình phát ra âm thanh rất nhỏ. Thanh âm này nếu như không phải Tần Thư Nhã mở cửa chăm chú lắng nghe, sợ rằng khó mà nghe thấy được.

Chứng kiến Vương Đình quả nhiên thật sự tỉnh lại, Tần Thư Nhã không khỏi đối với bổn sự của Vu Thiên lại có một bước nhận thức mới. Xem ra hấn thật có điểm bản lĩnh nha! Nghĩ như vậy Tần Thư Nhã đi tới bên người Vương Đình nhỏ giọng nói:

- Vương Đình, bạn sao rồi? Cảm giác như thế nào!

- Thư Nhã, tớ khát quá, cho tớ một cốc nước, tớ không còn chút sức lực nào, không mở nổi mắt!

Vương Đình nằm ở trên giường cố sức nói.

- Ah, vậy cậu nghỉ ngơi trước đi, đừng cố mở mắt nữa, tớ đi lấy cho cậu cốc nước uống.

Nói xong Tần Thư Nhã liền quay đầu lại, phát hiện Vu Thiên đã bung một chén nước ấm xuất hiện ở phía sau lưng mình.

Vu Thiên giống như quỷ mị xuất hiện ở sau lưng Tần Thư Nhã, đích thật làm cho cô sợ hãi kêu lên một tiếng, nhưng cẩn thận nhớ lại bổn sự của hấn, Tần Thư Nhã lại không lạ nữa.

Sau khi cho Vương Đình uống nước, Vương Đình lại tiếp tục ngủ. Tàn Thư Nhã nói với Vu Thiên đứng bên cạnh:

- Vu Thiên, bạn của em có chuyện gì vậy? Em đã tỉnh dậy được hai ngày rồi, sao cô ấy vẫn còn suy yếu như vậy?

- Người với người thể chất không thể so với nhau, cho nên cô ấy so với cô tỉnh muộn vài ngày cũng là rất bình thường. Nhưng cô yên tâm, thân thể bạn của cô tôi đã kiểm tra qua rồi, không có gì đáng ngại hết.

Vu Thiên chậm rãi quay đầu lại nói.

- Anh đã kiểm tra rồi hả? Kiểm tra lúc nào vậy? Kiểm tra như thế nào?

Nghe xong Vu Thiên nói hẳn đã kiểm tra thân thể Vương Đình, Tàn Thư Nhã lập tức khẩn trương hỏi. Vu Thiên này không phải là một tên sắc lang chứ, thừa dịp lúc Vương Đình hôn mê đối với cô ấy động thủ động cước. Nếu là như vậy, có phải hay không chính mình cũng bị Vu Thiên đồng dạng kiểm tra qua rồi?

- Đương nhiên là kiểm tra đêm hôm cứu các cô rồi. Như thế nào? Có vấn đề gì sao?

Vu Thiên cũng không biết hiện tại trong nội tâm Tàn Thư Nhã đang suy nghĩ gì, hẳn cũng không cho là mình nói hai chữ kiểm tra có tội tình gì, cho nên hẳn một chút khẩn trương cũng không có.

- Anh? Anh làm như thế nào kiểm tra? Tại đây lại không có dụng cụ gì!

Vì sợ chính mình đoán sai, Tàn Thư Nhã vẫn uyển chuyển hỏi.

- Đương nhiên là bắt mạch rồi, như thế nào? Cô chưa nghe người ta nói biết võ thuật là biết một chút y thuật sao. Tuy rằng y thuật của tôi không có cao minh như Nhị thúc của tôi, nhưng những bệnh bình thường tôi vẫn có thể thấy được đấy.

Vu Thiên lộ ra một bộ dạng ngạc nhiên hỏi lại.

- Ah! Nguyên lai là bắt mạch.

Nghe xong Vu Thiên nói là bắt mạch chẩn đoán bệnh, trong nội tâm Tàn Thư Nhã đang khẩn trương lập tức buông lỏng xuống. Ít nhất điều này nói rõ chính mình cùng Vương Đình cũng không có bị Vu Thiên thừa cơ chiếm được tiện nghi. Nhưng không biết vì cái gì, vừa nghĩ tới Vu Thiên không có chiếm được tiện nghi của mình, trong nội tâm Tàn Thư Nhã bay lên một loại cảm giác mất mát.

Sáng ngày thứ hai, Vương Đình rốt cục đã có chút khí lực, có thể ngồi dậy ăn ít đồ. Đêm hôm đó rơi xuống cơn mưa, may mà có một thân cây nên đã cứu được cô một mạng, cho nên Tàn Thư Nhã cùng Vương Đình mới không có chết, mà lúc đó lại bị mưa to xối vào người, muốn nói chỉ nghỉ ngơi ba bốn ngày mà khỏi được là chuyện không thể nào, may mà trong tay Vu Thiên có thảo dược có hiệu quả trị liệu thần kỳ nên cô mới mau lành lại.

Vương Đình cũng giống như Tàn Thư Nhã, đầu tiên là cảm ơn Vu Thiên. Vu Thiên chứng kiến Vương Đình không có chuyện gì, liền nói mình muốn đi ra ngoài chuẩn bị cơm trưa, ngay sau đó bước ra khỏi phòng. Trong phòng lúc này cũng chỉ có Tàn Thư Nhã cùng Vương Đình.

- Vương Đình, bạn xem người này như thế nào?

- Cậu nói là Vu Thiên sao? Vừa tiếp xúc cũng không hiểu rõ lắm, bắt quả người này thật sự rất tuần tú, duy nhất là làn da không phải rất trắng, bắt quả như vậy càng có cá tính nha!

Vương Đình lộ ra bộ dạng mê trai nói.

- Ủa, tớ cũng cảm thấy như vậy. Bạn không biết kỳ thật Vu Thiên rất đáng thương, cha mẹ anh ấy bị mất từ rất sớm, hiện tại chỉ có một người lẻ loi trở lại sinh hoạt trong núi sâu, thật sự rất buồn nha.

Tàn Thư Nhã tiếp tục phát ra cảm xúc.

- Ô, Thư Nhã tiểu thư của ta, người có phải hay không động ản xót xa chi tâm, muốn chiêu hắn vì tế đâu này?

Vương Đình học theo cách nói của người thời xưa trong TV trêu đùa Tàn Thư Nhã.

- Hừ! Còn lâu đi, chẳng qua tớ cảm giác thân thể của anh ấy đáng thương, hơn nữa anh ấy lại là ân nhân cứu mạng của chúng ta, cho nên tớ mới muốn mang anh ấy đi ra ngoài thành phố.

Tâm sự của Tàn Thư Nhã thoáng cái bị Vương Đình nhìn thấu, khiến cho cô xấu hổ không thôi.

- Cũng tốt, vậy cậu nói qua với anh ta đi! Thế nào, đã có Thư Nhã xinh đẹp như mỹ nhân của chúng ta muốn dẫn anh ta rời núi, anh ta còn không cao hứng đến mức phồng mũi sao?

- Cái gì phồng mũi? Bạn không biết tớ đã nói với anh ấy rồi, ai ngờ anh ấy lại cự tuyệt.

Nhắc tới việc Vu Thiên cự tuyệt đề nghị của mình, Tần Thư Nhã tức khí đánh ra một quyền.

- Cự tuyệt? Vì cái gì! Nơi này có cái gì tốt đâu chứ, mọi thứ thoát nhìn đều cổ xưa cùng lạc hậu!

Vương Đình cũng không rõ vì sao Vu Thiên lại cự tuyệt ý tốt của Tần Thư Nhã.

- Đúng thế, tớ cũng nghĩ mãi mà không rõ, cho nên tớ mới muốn biết nguyên nhân, chúng ta cùng nhau bàn kế để cho anh ấy trước đi theo chúng ta xuống núi, sau đó lại nghĩ biện pháp giữ anh ấy ở lại trong thành phố, bạn thấy thế nào?

Tần Thư Nhã rốt cục nói ra tính toán của bản thân.

- Là như thế hả! Vậy cậu có biện pháp gì tốt không?

Vương Đình cũng là nháy mắt hỏi.

- Đương nhiên là có rồi, chẳng qua phải cần có sự phối hợp của cậu.

Nói xong những lời này, Tần Thư Nhã ghé sát vào lỗ tai Vương Đình nhỏ giọng nói ra mưu kế của mình.

- Cái gì? Cậu vậy mà lại nghĩ ra chủ ý như vậy, không được, tớ không đồng ý.

Vương Đình nghe xong Tần Thư Nhã nói ra mưu mà chúc quý, lập tức mất hứng.

- Vương Đình, Đình Đình! Đây đều là giả dối thôi mà, chỉ là tìm một cái lý do mà thôi, cậu không biết Vu Thiên người này đã không có cha mẹ, cho nên nhất định sẽ rất hiếu thảo, tớ nghĩ cũng chỉ có chủ ý này mới có thể bắt được anh ấy xuống núi. Cậu xem có được hay không!

Vừa nói Tần Thư Nhã vừa đi tới bên cạnh Vương Đình lắc lắc cánh tay.

Vương Đình mới đầu đánh chết cũng không đồng ý phương pháp của Tần Thư Nhã, thế nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui tựa hồ cũng không có biện pháp gì tốt hơn, huống hồ đây chỉ là một lý do mà thôi, đều là giả dối, hơn nữa Tần Thư Nhã một mực khuyên bảo, rốt cục Vương Đình cũng phải mềm lòng, không thể làm gì khác hơn là bằng lòng thỏa hiệp.

Vu Thiên đi một chuyến vào sâu trong núi, đã bắt được rất nhiều gà rừng cùng một số con dã lộc. Lúc hán đang chuẩn nhóm bếp nấu cơm trưa, Tần Thư Nhã đi về phía hán nói.

- Vu Thiên, cùng anh thương lượng một việc nhé!

Vu Thiên đầu cũng không có quay lại trả lời:

- Có việc gì cứ nói đi. Nếu có thể làm được tôi sẽ làm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Anh Ôm Em Đi.

Tần Thư Nhã đương nhiên hiểu rõ những lời này Vu Thiên chỉ nói một nửa, còn có một nửa tự nhiên là không thể xử lý thì hán sẽ không xử lý rồi.

- Anh yên tâm Vu Thiên, chuyện này anh nhất định có thể làm, nhưng chỉ là làm chậm trễ mất vài ngày của anh mà thôi.

- Ah, chuyện gì? Tôi tuyên bố trước, nếu là muốn học công phu thì thôi đi, bởi vì bản thân tôi công phu cũng không phải rất giỏi.

Vu Thiên biết rõ mình trước mắt Tần Thư Nhã đã lộ ra khá nhiều tuyệt kỹ, mà bản thân Tần Thư Nhã tựa hồ đối với những thứ này cũng cảm thấy rất hứng thú, cho nên Vu Thiên sợ cô đòi học công phu, vì thế hán trước tiên đem ý nghĩ này giết chết tại chỗ.

- Haiz, không phải học công phu, công phu của anh là từ nhỏ luyện khởi, em hiện tại luyện cái đó làm sao được, và lại em cũng không chịu được khổ cực. Hôm nay em tìm anh chủ yếu là hi vọng anh có thể rời núi một chuyến, tiễn em cùng bạn em về nhà, không biết...

Tần Thư Nhã lời vừa nói ra được phân nửa, Vu Thiên đã ngắt lời nói.

- Không được!

- Thương lượng một chút không được sao? Anh xem chúng em đều đi ra vài ngày rồi, những bạn học đi cùng chúng em mà không thấy hai người bọn em

đâu, nhất định sẽ vội muốn chết, có lẽ cha mẹ của chúng em hiện tại lại càng sốt ruột hơn, mà tình huống thân thể Vương Đình lúc này lại không đi đường xa được, cho nên mới để anh tiễn chúng em một chuyến có được không?

Nhìn thấy Vu Thiên không đáp ứng yêu cầu của mình, Tần Thư Nhã cảm giác được mình rất thất bại. Từ nhỏ đến lớn, mình cũng không phải loại người mỹ nhân bại hoại gì, có lẽ sống đến tận bây giờ cũng không có mấy người cự tuyệt qua mình, nhưng Vu Thiên lại hết lần này tới lần khác cự tuyệt mình hai lần trong hai ngày, điều này thật làm cho Tần Thư Nhã cảm giác được chính mình làm người rất thất bại.

- Vu Thiên, kỳ thật em sợ dĩ muốn để anh tiễn bọn em trở về là vì bạn của em Vương Đình có việc gấp. Anh không biết lần này cô ấy đi chơi cùng em, chủ yếu là do em mạnh mẽ kéo cô ấy đến đây, vốn cô ấy không muốn đến đây đâu, bởi vì cha cô ấy bị bệnh nan y, không sống được bao lâu nữa. Em cũng bởi vì thấy tâm tình của cô ấy không tốt, cho nên mới lôi kéo cô ấy đi chơi giải sầu. Thế nhưng thật không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, em nghĩ hiện tại nếu như cha cô ấy biết được con mình mất tích, lúc đó tâm tình không tốt, có lẽ bệnh tình sẽ lập tức chuyển biến xấu, hậu quả phía sau thật không tưởng tượng nổi. Em sợ, sợ Vương Đình bởi vì đi ra muộn mà không thể nhìn mặt cha mình một lần cuối cùng, cho nên lúc này mới cầu xin anh đem chúng em đi ra ngoài. Anh coi có được hay không?

Tần Thư Nhã khá giỏi trong việc diễn trò, lúc này trong hốc mắt hồng hồng, phảng phất giống như muốn chảy ra nước mắt.

- Cái gì? Cô, cô sao có thể như vậy!

Vu Thiên nghe xong Tần Thư Nhã nói ra cha Vương Đình bệnh tình đang nguy kịch, lúc này hấn hết sức tức giận. Vu Thiên sai bước liền đi vào trong phòng Vương Đình, đối với Vương Đình vẫn còn đang nằm trên giường ăn điểm tâm sáng do Vu Thiên chuẩn bị nói.

- Cô, cô quá bất hiếu rồi, cha mình bệnh tình nguy kịch nằm ở trên giường, vậy mà cô còn có tâm tình đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy.

- Ah! Cái gì nha?

Vương Đình vốn đang ăn hết tốc lực, bỗng nhiên Vu Thiên vào nhà rồi nói một câu như vậy, khiến cho Vương Đình nhất thời sững sốt, cô lúc này thật không biết mình nên tiếp tục ăn hay là dừng lại. Muốn dừng lại hả, nhưng mà chỗ thịt chim ngói này thật sự rất ngon, cô thật sự không muốn vứt bỏ.

- Đúng rồi, Vương Đình, cậu bây giờ có lẽ rất đau khổ, chắc không muốn ăn chỗ thịt này đâu.

Chứng kiến Vu Thiên nổi giận với Vương Đình, Tần Thư Nhã cũng biết cái chủ ý của mình có hiệu quả. Cô liền đi tới bên người Vương Đình, một phát đoạt lấy chỗ thịt chim ngói, sau đó nhét hết vào trong miệng. Kỳ thật Tần Thư Nhã đã sớm muốn ăn chỗ thịt chim ngói này rồi, chỉ khổ nỗi thân thể Vương Đình vẫn còn suy yếu, cho nên Tần Thư Nhã mới nhịn xuống không có đoạt của cô.

- Còn cô nữa? Cô vậy mà còn có thể như không có việc gì ở chỗ này đoạt đồ ăn. Cô cũng phải nghĩ đến, cô mang bạn của cô đi như vậy, kỳ thật chính là hãm hại bạn cô mắc tội bất hiếu, cô, các cô thật sự là tức chết tôi rồi. Hiện tại các cô lập tức thu dọn đồ đạc, nhanh!

Vu Thiên nhìn thấy Tần Thư Nhã ở thời điểm này mà còn nghĩ đến chém giết đồ đạc của người khác, lập tức sắc mặt của hấn càng thêm khó coi.

- Thu dọn đồ đạc? Làm gì? Anh sẽ không định đuổi bọn em đi ngay bây giờ chứ?

Tần Thư Nhã sau khi nghe Vu Thiên nói ra câu này, lại còn chỉ thẳng vào chính mình nữa, lập tức chỗ thịt chim ngói trong miệng cũng không ăn hết, mở to hai mắt nhìn nhìn Vu Thiên.

- Đúng vậy, là bảo các cô đi, nhưng không phải đuổi các cô đi, mà là tôi sẽ tiễn đưa các cô về nhà.

Vu Thiên nghe được cha của Vương Đình mắc bệnh tình nguy kịch, lập tức phần hiếu thảo trong đáy lòng của hấn xuất hiện. Nghĩ đến chính mình năm tuổi đã không có cha mẹ, cũng không có hưởng thụ qua tình thương của cha cùng tình thương của mẹ, mà hấn cũng không có cơ hội đi hiếu thuận lão nhân, bảo đáp ơn sinh dưỡng dục của bọn họ đối với mình, điều này khiến cho hấn vạn phần đau khổ. Lúc này nghe nói cha Vương Đình thân thể cũng mười phần không tốt, lập tức hấn muốn nhất định phải đem Vương Đình trở lại trước mắt cha cô ấy để Vương Đình nhìn mặt cha một lần cuối cùng, vậy cũng là làm tròn giấc mộng của chính mình a.

- Ah!

Nghe xong Vu Thiên nói muốn cùng mình đi, Tần Thư Nhã lập tức cao hứng cầm miếng thịt chim ngói trong tay ném lên trời, cao hứng nhảy dựng lên.

- Thật tốt quá, anh rốt cục chịu đáp ứng đi cùng em rồi.

- Cô đừng cao hứng quá sớm, tôi chỉ nói là tiễn đưa các cô đi về, nhưng tôi sẽ không ở lại chỗ đó, còn có, cô đi ra ngoài một lúc tôi có chuyện muốn nói với cô.

Nhìn thoáng qua Tần Thư Nhã, Vu Thiên dẫn đầu đi ra phòng.

- Chuyện gì, anh cứ việc nói, chỉ cần em có thể làm được, em nhất định xử lý.

Giống như đàn ông, Tần Thư Nhã vỗ vỗ bộ ngực, biểu thị thành ý của mình.

- Là như thế này, cô tỉnh dậy trước, cho nên đã biết rõ tôi có công phụ, cho nên tôi hi vọng một khi đến chỗ các cô, tôi không muốn chuyện này những

người khác cũng biết rõ, cô hiểu chưa?

Vu Thiên rất nghiêm túc nhìn Tần Thư Nhã nói.

- Hiểu, hiểu! Em đương nhiên hiểu rõ những cao nhân chân chính đều thân tàng bất lộ đấy.

Lúc này chỉ cần Vu Thiên có thể đi theo mình, cho dù có một ngàn yêu cầu, Tần Thư Nhã cũng sẽ không chút do dự đáp ứng. Tóm lại mọi thứ đều là trước lựa gạt Vu Thiên rồi rồi nói sau.

- Vậy được rồi, cô cũng thu thập thoáng một phát đi, đợi khi nào ăn cơm trưa xong tôi liền mang theo các cô đi ra ngoài.

Vu Thiên nhìn thoáng qua Tần Thư Nhã, hẳn không biết vì cái gì Tần Thư Nhã cao hứng như vậy, chẳng lẽ thật sự là bởi vì mình có thể đi cùng cô ta sao? Ý nghĩ này Vu Thiên cũng chỉ nghĩ một lúc rồi dừng lại. Vu Thiên đối với ngoại giới còn không hiểu nhiều lắm, đối với nhân tâm càng nhìn không thấu, cho nên trước khi không hiểu rõ được con người đối phương, phần phòng bị ở đáy lòng hẳn vẫn sẽ không được gỡ bỏ.

Sau khi ba người ăn hết chỗ cơm Vu Thiên làm, hai cô gái liền đi theo Vu Thiên rời khỏi núi.

- Tôi nói hai người các cô nhanh lên một chút được không, bằng không rất khó trước lúc trời tối đi ra khỏi đây đấy. Đến lúc đó thật sự không tốt, tôi thì không sao cả, mà các cô ngay cả chỗ ngủ cũng không có, các cô có thể chịu được không?

Nhìn hai đôi chân nhỏ nhắn xinh xắn của Tần Thư Nhã cùng Vương Đình bước đi không nhanh không chậm, Vu Thiên thật sự rất sốt ruột.

- Cũng không có biện pháp, anh cũng không phải không biết, thân thể Vương Đình vừa mới hồi phục, còn không có hoàn toàn khỏe hẳn, cô ấy làm sao có thể đi nhanh được chứ!

Tần Thư Nhã cũng hiểu rõ dạng đi của chính mình, thật sự là quá chậm. Nhưng cũng không có biện pháp, Vương Đình đi chậm đó là chuyện của cô ấy, cũng không liên quan gì đến mình a.

Vu Thiên nhìn thoáng qua Tần Thư Nhã, bắt đầu đi lách đầu.

- Tốt, tất nhiên cô đã nói như vậy, vậy cũng đừng trách tôi nhé.

Nói xong lời này, Vu Thiên đột nhiên xoay người lại đối với Vương Đình đang đi chậm chậm sau lưng điếm một cái trước ngực, cả người Vương Đình thoáng cái hôn mê bất tỉnh, cái gì cũng không biết nữa.

- Ah! Anh muốn làm gì?

Tần Thư Nhã nhìn thấy Vu Thiên thoáng cái làm cho Vương Đình hôn mê, cô sợ hãi kêu lên một tiếng. Chỗ này trước không có thôn, sau không có điếm, nếu như Vu Thiên muốn đối với mình cùng Vương Đình làm chút gì đó, vậy thì thật là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không thừa.

- Hô cái gì?

Vu Thiên nhìn thấy đáng vẻ khẩn trương kia của Tần Thư Nhã, không khỏi muốn cười. Thật là nhìn không ra nha, một mực tự xưng chính mình gan lớn Tần Thư Nhã nguyên lai cũng có lúc nhát gan như vậy. Không muốn tra tấn tâm lý Tần Thư Nhã nữa, Vu Thiên cười cười:

- Cô ấy đi chậm như vậy, nếu như tôi không làm cô ấy hôn mê, thì làm sao thi triển công phu. Sự tình công phu chỉ có cô biết rõ là được rồi, tôi không muốn lại để cho những người khác biết nữa, cho nên hiện tại tôi điếm huyết ngủ của cô ấy, sau đó tôi có thể mang cô ấy đi cho nhanh.

- Ah!

Nghe xong Vu Thiên giải thích, Tần Thư Nhã nhẹ gật đầu làm như đã hiểu.

- Em biết rõ anh có ý gì, hi hi, không cần giải thích với em làm gì.

Lúc này Tần Thư Nhã lại giả bộ làm ra một bộ dạng cái gì cũng hiểu hết.

Nhìn thấy Tần Thư Nhã giả bộ giống như lão sói vẫy đuôi, trong nội tâm Vu Thiên cười cười. Cô bé này thật đúng là có thể giả bộ minh bạch nha.

Kế tiếp, Vu Thiên đem Vương Đình vác trên lưng, sau đó mang theo Tần Thư Nhã hướng bên ngoài rừng rậm đi đến.

Vu Thiên lưng công Vương Đình đi ở phía trước, Tần Thư Nhã đi theo đằng sau. Vu Thiên là một bộ dạng điềm nhiên như không có việc gì, nói như thế nào nhỉ, lưng vác cô gái trên dưới một trăm cân đối với Vu Thiên thật sự không coi vào đâu (1 cân TQ = 0,5 cân). Nhớ ngày đó Vu Thiên đánh chết một con hổ vô cùng to lớn, tại đây trong núi sâu vẫn có lão hổ hoang dại, chỉ là quốc gia không biết, cho nên bọn hắn cũng không có đăng ký. Kỳ thật như một ít động vật hoang dã, quốc gia đều không có thống kê được số lượng cụ thể. Những con vật còn sót lại được đưa lên thống kê kia, cũng không phải là tin tức gì quá chính xác. Con hổ kia ước chừng hơn bốn trăm kg, thế nhưng mà thế nào, còn không phải bị Vu Thiên vác trên lưng mang về tới tận nhà sao? Cho nên chút ít thể trọng của Vương Đình đối với Vu Thiên mà nói, trên cơ bản có thể bỏ qua.

Vu Thiên thì không sao, nhưng Tần Thư Nhã thì lại không thể chịu được. Thể chất của cô tuy rằng cũng không tệ, nhưng đây là đang đi trên núi, không

giống như đi trên đường cái, trái lại khắp nơi là dốc đứng, khắp nơi là trạm gác cao, lại thêm việc thân thể Tàn Thư Nhã cũng chỉ vừa mới khôi phục tốt hơn một ít, cho nên đi được không bao lâu, Tàn Thư Nhã đã không chịu nổi.

- Ai nha, em không đi được nữa rồi, mệt chết mất!

Tàn Thư Nhã biết rõ cùng cái đồ biến thái Vu Thiên so sánh, thể lực của mình thật sự quá kém cỏi, cho nên cô dứt khoát nổi lên ý định đùa nghịch cùng hắn.

- Cô không đi? Chúng ta làm sao ra khỏi cánh rừng trước lúc trời tối đây?

Vu Thiên thật không ngờ Tàn Thư Nhã nói trở mặt thì trở mặt, thoáng cái vậy mà ngồi trên mặt đất, lại muốn như thế nào nữa đây?

Ngồi trên mặt đất Tàn Thư Nhã giao hoát liếc nhìn Vu Thiên, đột nhiên nói ra một câu làm cho Vu Thiên chút nữa té xỉu:

- Vu Thiên, anh có nhiều khí lực như vậy, không bằng anh cũng cõng em trên lưng đi?

Vu Thiên rất chân thành nhìn thoáng qua Tàn Thư Nhã, sau khi xác nhận Tàn Thư Nhã không phải nói giỡn, Vu Thiên nói:

- Tôi chỉ có một cái lưng, lúc này đã cõng bạn cô rồi, cô bảo làm thế nào để tôi cõng cô đây?

- Cái này!

Cẩn thận nhìn kĩ khắp người Vu Thiên, Tàn Thư Nhã nói ra một câu càng làm cho hắn xuyt nữa té xỉu:

- Vậy anh ôm em đi!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lưng Vác Bụng Ôm.

Vu Thiên thật không ngờ, làm một người phụ nữ lại có thể có da mặt dày như vậy, hắn vốn muốn nói thẳng điều đó không có khả năng.

Nhưng khi hắn chứng kiến ánh mắt đầy đáng thương của Tàn Thư Nhã, Vu Thiên có chút do dự.

- Vậy anh ôm em đi, anh yên tâm, em sẽ không trách anh đâu, đây là em tự nguyện mà.

Tàn Thư Nhã nhìn thấy Vu Thiên không có từ chối mình ngay lập tức, lúc này cô cũng cảm giác có được hi vọng, cho nên lập tức nói thêm một câu như vậy. Tàn Thư Nhã cũng không tin chính mình xinh đẹp như vậy, nếu như bình thường mình nói muốn để cho một người đàn ông ôm mình, vậy sợ rằng số người đàn ông đồng ý phải xếp dài hai đầu phố mất, mà Vu Thiên lại là một người con trai chẳng lẽ không động tâm sao?

Vu Thiên thật không biết nên cười hay nên khóc. Cô còn nói không trách tôi, cái kia cũng phải nhìn xem tôi có nguyện ý hay không chứ. Ai bảo Vu Thiên là đàn ông, bình thường tại thời điểm này đàn ông đều sẽ anh hùng cứu mỹ nhân. Vu Thiên tất nhiên là anh hùng, mà Tàn Thư Nhã lại là mỹ nữ, cho nên kết quả cuối cùng tự nhiên là Vu Thiên phía trước một tay ôm lấy Tàn Thư Nhã, đằng sau dùng một tay nắm lưng công Vương Đình.

Mang hai người đẹp trên người, đây đối với đàn ông bình thường mà nói đều chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, nhưng đối với Vu Thiên xác thực không phải như thế. Có lẽ trong nội tâm hắn căn bản không có tà niệm, cho nên Vu Thiên đối với Tàn Thư Nhã cùng Vương Đình cũng không có suy nghĩ gì xấu xa, hắn giống như chỉ có chuyện gì tiếp tục hướng bên ngoài rừng rậm đi đến. Àh không! Phải nói là chạy, hoặc nói là bay thì đúng hơn.

Sắc trời đích thật không còn sớm, mà Vu Thiên lại không muốn tại trong rừng rậm chăm sóc Tàn Thư Nhã cùng Vương Đình, cho nên rơi vào đường cùng, hắn đành phải sử xuất một phần bản lĩnh của bản thân, bắt đầu chạy như điên.

Vu Thiên cho rằng mình đang chạy, nhưng trong mắt Tàn Thư Nhã không khác gì “bay”. Vu Thiên bình thường trong rừng rậm có khi phải đuổi theo Mãnh Hồ, có khi còn đuổi theo bầy sói, còn có lúc đuổi theo một hai con Sơn Báo cùng hồ ly tốc độ phi thường nhanh, bởi vì là đối thủ của bọn hắn, cho nên hắn đã sớm luyện thành môn công phu chạy nhanh, chỉ là Vu Thiên cũng không biết tốc độ của mình nhanh bao nhiêu thôi. Tóm lại chỉ cần hắn trong rừng rậm chứng kiến con mồi, vậy nhất định nó không chạy thoát được. Đương nhiên, con Cửu Vĩ Tuyết Hồ kia là ngoại lệ.

Tàn Thư Nhã nằm ở trong ngực Vu Thiên, cảm thụ được khí tức đại nam nhân của hắn, cảm thụ được cảm giác phi thường an toàn mà Vu Thiên mang lại cho cô, Tàn Thư Nhã cực kỳ hạnh phúc. Bất tri bất giác Tàn Thư Nhã vậy mà tựa ở trong lòng ngực Vu Thiên ngủ quên mất.

Ước chừng không đến nửa giờ sau, Vu Thiên đã mang theo Tàn Thư Nhã cùng Vương Đình đi tới một đoạn đầu đường gần mép rừng. Đoạn đường này thuộc về lộ tuyến du lịch Thái Sơn, ở chỗ này bình thường đều có xe khách đi qua, Vu Thiên nhiều lần đi vào thị trấn cũng ngồi tại chỗ này đợi xe.

Đứng tại bên đường đợi xe khách. Hắn nhìn thấy Tần Thư Nhã đang ngủ say trong ngực mình, bây giờ mới phát hiện khiến hắn không khỏi lắc đầu. Thật không biết Tần Thư Nhã nghĩ như thế nào, tại hoàn cảnh như vậy mà còn có thể ngủ được, thậm chí không ngờ khóe miệng Tần Thư Nhã lại còn chảy ra cả nước miếng, nước miếng này tự nhiên chảy vào trên người hắn rồi.

Hôm nay Vu Thiên bởi vì muốn đi ra ngoài, cho nên đã đổi lại một thân quần áo thoải mái. Nhắc tới quần áo thoải mái đối với rất nhiều người mà nói thì đây không được coi là quần áo tốt, nhưng đối với hắn mà nói, bộ quần áo trước mặt này thật là bộ đồ tốt nhất, bộ quần áo màu cà phê này chính là Vu Thiên dùng hai giương da hồ ly bán đi. Đương nhiên hắn cũng không biết da hồ ly giá cả thế nào, hắn chỉ biết người khác lấy đồ của hắn thì phải trả hắn tiền, mà về phần nhiều hay ít tiền, cái này hắn không quan tâm, cho nên chỉ cần Vu Thiên mang đồ ra bán, người nào trả giá hắn đều bán hết.

Vu Thiên cúi đầu nhìn một thân trang phục của mình cứ như vậy bị Tần Thư Nhã "Chà đạp", hắn thật sự bất đắc dĩ lắc đầu. Được rồi, chờ khi trở về mình lại đi đánh hai con hồ ly rồi đổi da lấy tiền, dù sao ở trong rừng rậm cách nơi đây hàng ngàn km cũng không có người đi lại, chỗ đó động vật hoang dã tự nhiên đặc biệt nhiều.

Một hồi âm thanh ô tô truyền vào trong tai Vu Thiên. Hắn biết rõ xe khách sắp tới. Liền nhẹ nhàng lắc lắc Tần Thư Nhã trong ngực:

- Này, tỉnh lại đi! Xe khách sắp tới rồi.

Vừa nói chuyện, Vu Thiên cũng buông lỏng tay đem hai chân Tần Thư Nhã để vào trên mặt đất. Sau đó uốn éo thân thể làm cho Vương Đình sau lưng tụt xuống, cũng giải khai luôn huyết ngù cho cô.

- Làm sao vậy? Làm sao vậy?

Đột nhiên bị người đánh thức từ trong giấc mơ là một chuyện rất khó chịu, cho nên Tần Thư Nhã vừa dụi mắt vừa tức giận hỏi. Vừa rồi Tần Thư Nhã thật sự ngủ rất say, rất sâu. Ngay cả cô cũng không biết tại sao mình lại ngủ say như vậy, chẳng lẽ là do mấy ngày nay quá mệt mỏi hay là vì trên người Vu Thiên có thể cho cô cảm giác an toàn? Không biết đáp án Tần Thư Nhã lại càng không biết vừa rồi tư thế ngủ của mình bắt đầu từ đâu, chớ nói chi là sự tỉnh cô ngủ chảy nước miếng.

- Còn làm sao nữa? Chúng ta đã đến bên cạnh đường cái rồi, lập tức sẽ có xe khách đến đón.

Vu Thiên nhìn thoáng qua Tần Thư Nhã vẫn còn đang dụi mắt cười cười nói.

- Nhanh như vậy đã đến sao? Thế nhưng mà xe khách đâu?

Nghe được Vu Thiên nói xe khách sắp tới rồi, Tần Thư Nhã cố mở cặp mắt buồn ngủ của cô nhìn về phía xa xa, thế nhưng mà xác thực cái gì cũng không nhìn thấy.

- Đúng nha! Xe khách đâu?

Một thanh âm khác vang lên, thì ra Vương Đình lúc này cũng đã tỉnh lại, cô trong lúc mơ hồ nghe được có người nói xe khách sắp tới, liền nhìn chung quanh, thế nhưng cũng chẳng thấy gì.

- YAA.A.A...! Cậu tỉnh lại rồi? Vừa rồi không biết cậu bị làm sao, đang đi tự nhiên hôn mê bất tỉnh, cuối cùng đành phải làm khó Vu Thiên cứu cậu trên lưng, cậu mới đến được đây, bằng không thì hậu quả thực không dám suy nghĩ.

Tần Thư Nhã nhìn thấy Vương Đình tỉnh lại, sợ Vương Đình sẽ hỏi mình làm sao lại hôn mê, nên cô liền đánh một cái đòn phủ đầu.

Quả nhiên sau khi Vương Đình nghe Tần Thư Nhã nói như vậy, cô không biết làm sao cúi đầu, đối với Vu Thiên nói một câu:

- Cảm ơn anh!

Vu Thiên nghe Vương Đình nói cảm ơn, lắc lắc đầu nhìn Tần Thư Nhã, Tần Thư Nhã này thật đúng là cổ quái ranh ma, lại còn nghĩ ra được cả chủ ý này.

Mà đúng lúc này, âm thanh của xe khách cũng từ đằng xa truyền đến, Tần Thư Nhã cùng Vương Đình lúc này mới nghe thấy rõ.

- Hắc! Thật đúng là xe khách đến rồi? Vu Thiên không có lừa gạt chúng ta!

Nghe được âm thanh của xe khách, Tần Thư Nhã cao hứng giống như một đứa trẻ kêu lên. Dù sao cũng sống ngày ngốc trong núi vài ngày, lần này đi ra ngoài, nhớ tới xã hội hiện đại, cô vẫn rất có cảm xúc đấy.

Lúc này, Tần Thư Nhã cùng Vương Đình đều quên mất chuyện vì cái gì Vu Thiên nói xe khách tới mà xe khách tới thật. Cái này cũng chỉ có Vu Thiên tự mình biết, từ nhỏ sống trong rừng rậm nguyên thủy, vì sinh tồn cùng đối phó với những động vật nguy hiểm kia, thính lực của hắn đã sớm luyện đến cảnh giới rất mạnh, bình thường chỉ cần có một tiếng động khác thường, cho dù thanh âm này có cách ngoài hai dặm Vu Thiên cũng có thể nghe thấy.

Chờ Tần Thư Nhã cùng Vương Đình vẫy xe khách dừng lại. Ba người Vu Thiên thuận lợi lên xe. Hiện tại đang là lúc cao điểm du khách xuống núi Thái Sơn, cho nên khách trên xe phải gọi là đông như kiến. Ba người Vu Thiên đành phải đứng trong lối đi nhỏ trên xe khách.

Thời tiết oi bức, cửa sổ xe khách tuy đều đã mở ra hết, nhưng bởi vì người quá nhiều, cho nên vẫn có rất nhiều mùi vị khác thường truyền vào trong mũi

Tần Thư Nhã cùng Vương Đình.

Đối với các loại mùi mồ hôi bản, hôi nách cùng miệng thổi trong xe, Tần Thư Nhã cùng Vương Đình cũng nhìn không được dùng tay bưng kín miệng mũi, mà chỉ có Vu Thiên đối với những “huong vị” này không có quá nhiều bài xích, phải biết rằng trong núi Vu Thiên thường xuyên còn có thể ngửi được những mùi còn thổi hơn ở đây, ví dụ như vô tình gặp được một con chồn hương, lúc nó phóng rầm sợ rằng còn thổi hơn thể này không biết mấy trăm lần, nhưng Vu Thiên đều có thể chịu được, cho nên đối với những mùi vị ở đây hẳn cũng coi như không có.

Nhưng Tần Thư Nhã cùng Vương Đình lại không chịu nổi, thực tế càng thêm chết người chính là Vương Đình vừa mới đứng lại, tại bên người cô có một người phụ nữ trung niên đột nhiên thả một cái rầm phát ra cả tiếng, dẫn tới toàn bộ mọi người trên xe đều hướng phía cô nhìn lại.

Vương Đình cách cái người “Gây chuyện” gần nhất, cho nên “huong vị” này cô cũng hít nhiều nhất, không khỏi khiến cô càng dùng sức bưng kín cái mũi của mình hơn.

Vị làm ra sự kiện này chính là một người phụ nữ trung tuổi, nhìn thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía mình, lập tức mặt ta không được tự nhiên.

- Hừ! Thật đúng là người tiên tri thả rắm? Chính mình thả rắm mà còn ở chỗ này bưng lấy mặt mũi, thực giỏi diễn kịch mà.

- Đúng nha, Hứa tỷ, nếu người khác không biết còn tưởng rằng đây là chuyện tốt chị làm đấy.

Đối diện người phụ nữ trung tuổi này là một người phụ nữ thoải tha khác vội vàng thay vị được xưng là Hứa tỷ lên tiếng.

Hai người này một người hát một người quát, lập tức khiến toàn bộ ánh mắt mọi người tập trung đến trên người Vương Đình. Vương Đình nhìn hai người phụ nữ này hăm hại mình, nhất thời tức giận nói không ra lời.

- Ai nói không phải chứ? Nếu không phải Thái Sơn có quy định không cho xe cá nhân lên núi, tôi còn phải cùng cái người đánh rắm này ở chung một chỗ sao, thật sự là thối chết tôi mà.

Vị Hứa tỷ kia nhìn thấy bạn mình thay mình nói chuyện, mặt ta cũng vội vàng hét to lên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Gặp Người Thân.

Lần này, toàn bộ người trên xe tựa hồ cũng đã cho rằng Vương Đình là người thả rắm.

Vương Đình không nói được gì, nhưng ở bên cạnh Vương Đình là Tần Thư Nhã rốt cục không thể nhịn nổi nói:

- Được được, hai người các cô đùa giỡn xong chưa, người to lớn như vậy nhưng không ngờ lại cột nhà vô liêm sỉ, chẳng lẽ các cô không biết hai chữ thẹn viết như thế nào sao? Thật không ngờ lại trắng trợn hăm hại bạn của tôi, nói cho các cô biết nhanh mà xin lỗi, bằng không thì lão nương đối với các cô không khách khí đâu.

Tần Thư Nhã nói xong những lời này còn hai tay chống eo, làm ra một bộ dạng thay trời hành đạo trừng trị kẻ xấu.

- Cái gì, mày bảo tao nói xin lỗi sao?

Hứa tỷ nhìn Tần Thư Nhã có chút không tin. Mặt sống lớn đầu như vậy rồi, còn không có người nào dám tại trước mặt mình bắt mình xin lỗi, nhưng thật đáng tiếc, hôm nay Tần Thư Nhã lại nói như vậy. Cho nên lúc này mặt phi thường tức giận.

- Mày cái con bé này, cũng dám tại trước mặt lão nương sĩ diện, thật sự là tức chết tao rồi. A Thành, giáo huấn nó cho tôi!

Hứa tỷ vừa mới nói xong, trên chỗ ngồi đằng sau mặt ta đứng dậy một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, nhìn người đàn ông này thân cao ước chừng 1m85, thể trọng khoảng 230 cân, một bộ dạng hung thần ác sát đứng tại trước mặt Tần Thư Nhã. Không khoa trương mà nói, nếu như A Thành muốn ra tay đối với Tần Thư Nhã, lại để cho người khác cảm giác giống như một thanh niên mười tám tuổi đi khi dễ một tiểu nữ hai ba tuổi vậy.

Nhìn thấy một người đàn ông giống như cột điện cứ như vậy đứng đối diện mình, một loại cảm giác áp bách lập tức đánh úp lại về hướng Tần Thư Nhã. Tần Thư Nhã cũng thật không ngờ Hứa tỷ có can đảm nói mạnh miệng nhưng đúng không phải nói phét, đi ra ngoài du lịch còn mang theo vệ sĩ, xem ra hẳn là người có thân phận. Đương nhiên loại cảm giác này còn nói cho Tần Thư Nhã biết, nếu như mình cùng mặt ta giằng co nhất định sẽ chịu thiệt thòi. Cho nên đứng lúc này Tần Thư Nhã rất tự nhiên nhớ tới sau lưng mình còn có Vu Thiên, đây chính là siêu cấp cao thủ sống trong rừng rậm từ bé nha.

- Vu Thiên, lên cho em!

Tần Thư Nhã nói một câu như vậy liền vội vàng lui về sau một bước, nhường xuất một không gian cho Vu Thiên.

Vu Thiên vốn còn muốn ở chỗ này xem náo nhiệt, trong nội tâm đang thăm nghĩ, người thế tục vì cái gì luôn như vậy, người khi dễ ta, ta khi dễ người, chả có gì thú vị, còn không bằng trong rừng rậm, chỉ có mình hành hạ động vật, mà không có động vật gì dám đối với mình phản kháng.

Có thể đây cũng chỉ là nghĩ thôi nhưng Vu Thiên đột nhiên nghe được Tần Thư Nhã hô một câu:

- Vu Thiên, lên cho em!

Mãnh liệt nghe xong lời này, cảm giác đầu tiên của Vu Thiên chính là câu này có chút giống trên TV chó cạy gần nhà gà cạy gần chuồng hay là chủ nhân đối với vật nuôi của mình nói. Ví dụ như:

- Hồ Tử, lên cho ta!

...

Trong lòng nghe xong câu này làm hắn rất khó chịu, chẳng qua nhìn thấy Tần Thư Nhã đã lưu lại cho mình một khoảng đất trống, không thể làm gì khác hơn là lén đầu. Tuy Tần Thư Nhã bảo mình thay cô ấy ra mặt, nhưng Tần Thư Nhã xác thực không có làm trái với ước định trước đó của hai người, bởi vì Tần Thư Nhã cũng không có nói ra Vu Thiên có công phu. Khả năng đây cũng là chỗ thông minh nhất của cô.

Nhìn nhìn tình thế trước mắt, biết rõ chính mình không đứng ra là không được rồi, cho nên Vu Thiên bước một bước lên phía trước Tần Thư Nhã, chặn ánh mắt của A Thành lại.

- Làm quen đi, tôi gọi là Vu Thiên!

Vừa nói chuyện Vu Thiên còn vươn tay hướng về cánh tay phải A Thành.

- Loảng xoảng loảng xoảng...!!!

Người ngồi trong xe trong nháy mắt ngã xuống một mảng lớn. Vốn là có trò hay để xem, mọi người thật không ngờ Tần Thư Nhã kêu lên một người con trai yếu kém như vậy, tự nhiên làm ra trạng thái nắm tay giảng hòa, xem ra muốn xem náo nhiệt là không thể rồi. Bất quá, mọi người cũng đều rất bội phục Vu Thiên, dưới tình huống như vậy, mà còn có thể bảo trì tâm tính như thế, còn có thể cùng đối thủ đàm tiếu, dựa vào điểm ấy cũng có thể thấy được Vu Thiên tuy còn trẻ tuổi nhưng lại có được một thân phong độ “Đại tướng”.

A Thành cũng thật không ngờ Vu Thiên lại đột nhiên ra chiêu thức ấy, gã nhìn Vu Thiên dáng người cũng rất cao lớn, tuy so với mình thấp hơn năm centi-mét, nhưng gã có thể nhìn ra, thân thể Vu Thiên rất cân xứng, tăng thêm Vu Thiên có làn da màu đồng cổ, có lẽ Vu Thiên có chút thực lực đấy. Nhưng vì cái gì lại làm như thế này, hắn xác thực một điểm cùng mình đồng thủ cũng không có? Trong nội tâm không biết làm sao nên A Thành quay đầu lại nhìn thoáng qua chủ nhân Hứa tỷ đứng sau lưng.

Hứa tỷ nhìn thấy A Thành vậy mà quay đầu lại nhìn mụ, liền rất tức giận nói:

- Nhìn cái gì, còn không mau thu thập hắn cho tôi, cho hắn biết sự lợi hại của anh đi. Hừ! Bình thường tiêu nhiều tiền như vậy để nuôi sống các anh đều là bỏ đi sao?

Nghe lời Hứa tỷ nói, trong nội tâm A Thành dù rất không thoải mái, nhưng vẫn quay đầu lại nhìn thoáng qua Vu Thiên:

- Cậu cũng đã nhìn thấy rồi đó, hoặc là cậu tránh ra không quản vào chuyện này nữa, hoặc là cậu sẽ bị tôi ném bay ra ngoài cửa sổ, cậu lựa chọn đi.

Vốn cho là mình yếu thế, đối phương cũng sẽ nhường bộ vài phần, nhưng thật không ngờ A Thành chỉ vờn vờn do dự một chút sau đó hoàn toàn thay đổi thái độ khác, điều này Vu Thiên thật không ngờ đến. Nhưng rất nhanh, Vu Thiên đã minh bạch, kỳ thật đây cũng không phải chủ ý của A Thành, mà thật sự là chủ ý của con mụ xấu xa đứng đằng sau kia, cái này cũng quá hùng hổ dọa người rồi a. A Thành cũng do đã nhận tiền từ người khác, hiện tại cũng chỉ biết thay bà chủ trút giận.

Nói xong lời này A Thành liền chờ đợi câu trả lời từ Vu Thiên, thế nhưng mà đợi cả buổi Vu Thiên một câu cũng không nói.

- Cậu có ý gì, mau cho tôi một câu trả lời thống khoái đi.

Thấy Vu Thiên không trả lời mình, A Thành bực tức hỏi lại một câu.

- Àh? Tôi không muốn lựa chọn, anh muốn thế nào cũng được.

Nói xong lời này, Vu Thiên còn nhìn thoáng qua phía sau lưng mình, hắn biết rõ hiện tại mình không thể né tránh, bằng không thì Tần Thư Nhã cùng Vương Đình phía sau mình nhất định sẽ phải chịu thiệt đấy.

- Cậu... Cậu thật sự rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt hả? Vậy thì tốt, đừng trách tôi không khách khí.

Nói xong lời này vai phải của A Thành hơi nghiêng về phía trước, một quả đấm thẳng đánh về vai trái Vu Thiên.

Quyền phong của A Thành thực sự rất mạnh, một quyền này đánh ra, mang theo tiếng xé gió vu vu. Hành khách trong xe nhìn thấy A Thành nổi giận, lại nhìn thấy nắm đấm của gã sắp đánh vào trên người Vu Thiên, có người nhất gan đã sớm nhắm chặt hai mắt lại.

Duy chỉ có Vu Thiên nhìn thấy một quyền này của A Thành đang đánh tới, trong lòng của hắn nói một câu “Quá Chậm”. Đây là điều hết sức bình thường đối với Vu Thiên từ nhỏ đã nhìn qua không ít động vật chạy nhanh như Lưu tinh, tốc độ một quyền này của A Thành hoàn toàn chính xác không nhanh, thậm chí còn xem như chậm. Nhớ ngày đó còn ở trong rừng rậm nguyên thủy, Vu Thiên đã từng đuổi theo một con Linh Hồ cấp bậc thượng đẳng, Linh Hồ kia chạy nhanh như Lưu tinh, nhanh chóng như cầu vồng, nhưng tốc độ như vậy còn không trốn qua ánh mắt của hắn, sau cùng còn trở thành con mồi trong tay Vu Thiên. Cho nên một quyền này của A Thành ở trong mắt Vu Thiên thực sự quá bình thường.

Lắc lắc đầu, biết rõ mình không thể rút lui cho nên Vu Thiên đành phải lựa chọn nghênh chiến. Cũng ngay tại thời điểm một quyền này sắp nện vào vai trái của mình, cánh tay trái Vu Thiên cũng đã động. Hắn đem cánh tay đưa về phía trước, một cỗ lực lượng khổng lồ Vu gia đầu khí phóng ra, thẳng hướng về quả đấm của A Thành.

- Phanh...!!!

Chỉ một tiếng này, hai người chiến đấu trước đó lập tức chấm dứt.

Sau khi mọi người nghe được thanh âm này nhìn lại không khỏi trợn mắt, lúc này Vu Thiên giống như núi Thái Sơn đứng lì lì bất động, mà cánh tay phải A Thành lại buông thõng lui về sau một bước lớn. Toàn bộ cánh tay phải A Thành bởi vì dùng sức quá mãnh liệt, thoáng cái gãy đôi, đồng thời người gã cũng lui về phía sau hai bước lớn mới khó khăn đứng lại. Đương nhiên đây cũng phải nhờ Vu Thiên không dùng quá nhiều lực, bằng không cánh tay phải của A Thành sợ rằng đã bị phế đi rồi.

Chịu một quyền này Vu Thiên cũng phải kinh ngạc nhìn thoáng qua A Thành trước mắt, hắn thật không ngờ A Thành tuy tốc độ ra quyền không nhanh, nhưng lực lượng xác thực không nhỏ, nếu không phải Vu Thiên sớm chuẩn bị xong, đoán chừng một quyền này cũng làm cho hắn lui lại nửa bước. Không thể tưởng tượng được mình vừa mới xuống núi, đã gặp phải một cao thủ như vậy, Vu Thiên thật không biết mình là may mắn hay là bất hạnh nữa đây.

Hứa tỷ thấy được A Thành đánh ra một quyền ngay sau đó lui về sau một bước, rất không vui, vừa muốn nói gì đó, đột nhiên xe khách nhoáng một cái, toàn bộ xe đều ngừng lại.

- Chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Xe như thế nào đột nhiên ngừng lại.

Rất nhiều du khách vừa thấy xe đột nhiên dừng lại, đều không khỏi tức giận nói.

- Mọi người không phải sợ, có mấy đồng chí cảnh sát muốn kiểm tra một chút, mọi người không được làm loạn, cũng không phải sợ.

Nhìn toàn bộ hành khách trong xe đều nhao nhao cả lên, nhân viên phục vụ vội vàng đem tình huống nói ra, tránh cho mọi người rối loạn.

Quả nhiên, nhân viên phục vụ vừa mới nói xong những lời này, các du khách đã chứng kiến có vài tên cảnh sát đã đi tới chỗ cửa xe.

- Các đồng chí, đây là kiểm tra theo thông lệ, hi vọng mọi người phối hợp một chút.

Một gã cảnh sát dẫn đầu mỉm cười nhìn về phía mấy du khách đang hỗn loạn kia.

- Cha, cha à..!

Đột nhiên, một thanh âm chói tai vang vọng toàn bộ xe khách.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nghênh Khách Trấn.

Một tiếng này vang lên đặc biệt bất thành linh, khiến cho ngay cả Vu Thiên đều bị chấn trụ.

Nghe xong thanh âm này, Vu Thiên có một loại cảm giác quen tai, hắn vừa nghĩ một chút, mới nhớ tới, thanh âm này hẳn là của Tàn Thư Nhã.

Hoàn toàn chính xác, thanh âm gọi to này chính là của Tàn Thư Nhã. Bởi vì cô đột nhiên chứng kiến được đứng phía sau mấy chiếc xe cảnh sát đang trước là một lão đầu, mà lão đầu này chính là cha mình —— Tàn Vĩnh Phú.

Tàn Thư Nhã gọi một tiếng này, dưới xe lão đầu kia hiển nhiên cũng đã nghe được, hắn cũng vội vàng ngừng đầu, nhìn thấy ánh mắt Tàn Thư Nhã đang nhìn chính mình.

- Thư Nhã, Thư Nhã của cha, con làm cha sợ muốn chết.

- Cha!

Tần Thư Nhã lại gọi to một lần nữa, sau đó liền đẩy mọi người đang đứng chắn trên xe khách ra, vội xuống chạy xuống xe, thoáng cái nhào vào trong lòng Tần Vĩnh Phú.

- Cha, con cũng nhớ cha lắm.

Tần Vĩnh Phú dùng tay vuốt ve đầu Tần Thư Nhã, nhẹ nhàng nói:

- Máy ngày này con đi đâu vậy, con có biết con làm cha sợ lắm không.

Lão đầu Tần Vĩnh Phú này chỉ có một đứa con gái, cho nên y vô cùng yêu thương con mình, trước đó mấy ngày Tần Thư Nhã đột nhiên mất tích, sau đó mấy hôm bạn học đi cùng cô báo cảnh sát, sau khi Tần Vĩnh Phú nhận được tin tức này hấn phi thường sợ hãi. Mặc dù nói Tần Vĩnh Phú trong xã hội không có sóng to gió lớn gì là chưa trải qua, hiện tại làm ăn giống như điều gặp gió, đã có được địa vị nhất định, lẽ ra những tình huống bình thường không thể nào đã động đến tâm tình của hấn, nhưng từ khi biết được Tần Thư Nhã mất tích, hấn vẫn suyết chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Vội vàng thoát tất cả công tác trong tay, hấn liền dẫn theo một đám vệ sĩ đi tới chân núi Thái Sơn, lại cùng cảnh sát địa phương tổ chức nhân lực lên núi tìm kiếm. Nhưng núi Thái Sơn thực sự quá rộng lớn. Làm sao có thể nói tìm là tìm ngay được? Cho nên Tần Vĩnh Phú liền nghĩ tới một cách đó là ôm cây đợi thỏ, phương pháp này chính là tại chân núi Thái Sơn lập một trạm kiểm tra nho nhỏ, hấn nghĩ chỉ cần có tin tức của Tần Thư Nhã, vậy thì nhất định phải đi qua nơi này. Trời xanh không phụ lòng người tốt, rốt cục cũng để cho hấn được như ý.

Tần Thư Nhã ngẩng đầu nhìn người cha vài ngày không gặp, trên đầu đã nhiều thêm không ít tóc bạc, nói thắm:

- Cha, tóc bạc của cha lại nhiều thêm nữa rồi.

- Ai! Là người đều sẽ già. Nhưng con yên tâm, chỉ cần con trở về, tóc bạc của ba cũng sẽ không nhiều thêm nữa. Ha ha!

Nói xong những lời này, Tần Vĩnh Phú giống như một đứa bé cười rộ lên.

- Tần bá bá tốt! Thư Nhã, Vu Thiên còn ở trên xe chờ chúng ta đấy? Chúng ta tóm lại có mang theo anh ấy trở về hay không đây?

Vương Đình đứng lúc này cũng từ trên xe đi xuống, sau đó đi tới bên người Tần Vĩnh Phú cùng Tần Thư Nhã hỏi.

- Ah!

Tần Thư Nhã nghe xong Vương Đình nói, lúc này mới nhớ tới Vu Thiên còn ở trên xe chờ mình. Vì vậy, Tần Thư Nhã vội vàng nói nhỏ bên tai Tần Vĩnh Phú:

- Cha, người chờ một chút, con giới thiệu cho cha một người.

Nói xong những lời này, Tần Thư Nhã liền xoay người gọi Vu Thiên còn đang ở trên xe:

- Anh mau xuống đây đi! Tới gặp cha của em nè.

Đoạn nói chuyện dưới xe của Tần Thư Nhã cùng Tần Vĩnh Phú, Vu Thiên trên xe cũng đã xem rõ ràng. Nói thật, Vu Thiên lúc này rất hâm mộ Tần Thư Nhã, ít nhất Tần Thư Nhã có việc gì thì cha cô ấy sẽ nhớ tới, mà mình thì sao, hiện tại thân nhân của mình đều chết hết, nếu như mình thực sự có việc gì, chỉ sợ cũng không có ai nhớ đến mình. Trong nội tâm đang nghĩ đến nhưng điều này, Vu Thiên đột nhiên nghe được tiếng la của Tần Thư Nhã, hấn lập tức theo cửa xe đi xuống, đi tới bên cạnh Tần Thư Nhã, sau đó hướng về phía Tần Vĩnh Phú nhẹ gật đầu, nói một tiếng:

- Bá phụ tốt!

- Cha, người này gọi là Vu Thiên, trên núi Thái Sơn chính là anh ấy cứu con, bằng không người thật sự không còn gặp được đứa con bảo bối của người nữa đâu.

Tần Thư Nhã cười tươi đem Vu Thiên giới thiệu cho cha mình.

- Ah! Là cậu cứu Thư Nhã?

Sau khi nghe xong những lời Tần Thư Nhã nói, Tần Vĩnh Phú cẩn thận đánh giá người đang đứng trước mặt với một thân trang phục màu cà phê Vu Thiên.

- Cũng không tính là vậy, chẳng qua là vừa vận gặp phải thôi.

Vu Thiên khiêm tốn nói, vừa nói hấn cũng đồng thời đánh giá cẩn thận Tần Vĩnh Phú. Tần Vĩnh Phú mặc một thân Tây trang màu xám, ở bên trong bộ quần áo Tây trang đó là một chiếc áo sơ mi màu trắng càng làm lộ ra vẻ sang trọng.

- Vậy thì thật cảm ơn cậu rồi! Đến đây, Tôn bá!

Thời điểm Tần Vinh Phú nói xong những lời này liền vùng tay lên, phía sau hắn liền đi tới một người trung niên. Người trung niên này ước chừng hơn năm mươi tuổi, sở hữu một đôi mắt phi thường sáng, hai mắt có thần, trang phục cũng đồng dạng bên ngoài là âu phục, bên trong áo sơ mi trắng, khác biệt chính là hắn mặc Tây trang màu đen mà thôi.

Vị gọi Tôn bá này đi tới sau lưng Tần Vinh Phú, khẽ cho tay vào trong ngực lấy ra một tấm chi phiếu, đưa tới trước người Tần Vinh Phú nói.

- Lão gia!

Tần Vinh Phú khẽ vươn tay nhận lấy tấm chi phiếu, sau đó đưa cho Vu Thiên.

- Cảm ơn cậu đã cứu con gái tôi, đây là thù lao của cậu.

Vu Thiên vốn rời núi tiến đưa Tần Thư Nhã cùng Vương Đình, cũng không phải vì muốn nhận thù lao gì, hắn chỉ vì Tần Thư Nhã nói cha Vương Đình bệnh tình nguy kịch, cho nên mới sớm đưa Vương Đình về nhà gặp cha cô ấy, để cho cô ấy đi tận hiếu tận tâm mà thôi.

Cho nên Tần Vinh Phú đưa ra một tấm chi phiếu này, Vu Thiên liền khoát tay áo:

- Tôi không cần! Cứu con gái của ông hoàn toàn là trùng hợp mà thôi.

Nói xong những lời này Vu Thiên liền chuẩn bị quay người rời đi, bởi vì hắn nhận thức nhiệm vụ của mình xem như đã hoàn thành, đã có cha Tần Thư Nhã tại đây, tin tưởng rất nhanh Vương Đình có thể đi theo đám bọn họ trở về gặp cha mình.

- Vu Thiên, anh đứng lại! Chuyện anh đáp ứng với chúng em vẫn chưa hoàn thành hết, anh không thể cứ như vậy mà đi a.

Đột nhiên nhìn thấy Vu Thiên phải đi, Tần Thư Nhã vội vàng gọi hắn lại.

Mà Tần Vinh Phú cũng rất kinh ngạc nhìn Vu Thiên, bởi vì bên trong tấm chi phiếu hắn đưa cho này số lượng thực không nhỏ, chừng một trăm vạn Đông Phương tệ, số tiền này đối với người bình thường mà nói, chính là cả đời ăn mặc tiết kiệm mới có thể kiếm được đấy, thế mà Vu Thiên ngay cả hỏi cũng không hỏi liền xoay người rời đi, trong xã hội hiện nay, người còn trẻ như vậy thật sự đã không thấy nhiều.

Nghe được tiếng la của Tần Thư Nhã, Vu Thiên không tình nguyện quay đầu lại nói:

- Cha của cô không phải đã tới rồi sao? Tôi xem các cô có nhiều người hộ tống như vậy, tin tưởng rất nhanh Vương Đình có thể trở lại bên người cha cô ấy, như thế còn cần tôi làm cái gì nữa sao?

- Đương nhiên! Nhưng anh đã đáp ứng chuyện của người khác, mà lại không làm cho xong thì sao xứng là đại trượng phu được chứ?

Tần Thư Nhã không để ý đến Vu Thiên tìm lý do, mà là ngang ngược nói. Vốn tin tức cha Vương Đình bệnh tình nguy kịch chỉ là do cô bịa đặt, mục đích chủ yếu cũng là vì để cho Vu Thiên đi theo mình, hiện tại hắn lại muốn rời đi, Tần Thư Nhã làm sao có thể đáp ứng.

- Nhưng mà...

Vu Thiên tựa hồ còn muốn nói điều gì, nhưng Tần Thư Nhã đã lập tức chạy tới bên người hắn, ôm lấy cánh tay Vu Thiên nói:

- Được rồi, đừng nhưng mà nhưng nhị gì hết, bất kể như thế nào, anh đã cứu em một mạng, cha em chỉ vì cảm ơn anh thôi, cho nên tiền anh không nhận cũng được nhưng đừng một bữa cơm để cảm tạ là điều anh không thể từ chối.

Tần Thư Nhã vì tạm thời lưu lại Vu Thiên, đành phải tùy tiện tìm một cái lý do như vậy.

- Cái này...!

Vu Thiên nghe xong Tần Thư Nhã nói như vậy, tựa hồ cũng không biết nên làm thế nào để cự tuyệt.

- Cái này cái kia gì? Anh trước hết cùng em rời đi đã.

Tần Thư Nhã nói xong, bắt đầu lôi kéo Vu Thiên về phía cha mình.

Vu Thiên uốn éo thân thể, bất quá Tần Thư Nhã không chịu buông, không có biện pháp hắn đành phải đi theo Tần Thư Nhã tới bên người mọi người. Tần Vinh Phú chứng kiến cử chỉ của con gái, cũng không có nói gì, dù sao hắn cũng đã quyết định, bất kể như thế nào, người ta đã cứu được con gái mình một mạng, về tình về lý mà nói mời người ta ăn một bữa cơm là chuyện phải làm. Vì vậy, hắn liền nói với Tôn bá bên người:

- Tốt rồi, trước tiên mang mọi người đi theo tôi cùng tiểu thư quay về thị trấn đã.

Cứ như vậy, một đoàn người với năm chiếc xe đi theo Tần Vinh Phú hướng về phía dưới núi, mà người trong xe bị đầu khí của Vu Thiên làm bị thương cánh tay A Thành cùng Hứa tỷ tựa hồ bị mọi người quên lãng, không có người nào đi qua bắt chuyện với bọn hắn.

Xe rất nhanh đã đi tới Nghênh Khách trấn dưới chân núi Thái Sơn.

Nghênh Khách trấn là một trấn to bậc nhất dưới chân núi Thái Sơn, truyền thuyết nó đã có mấy trăm năm lịch sử, rất nhiều du khách đến Thái Sơn ngắm cảnh hay leo núi, đều lựa chọn chỗ này nghỉ ngơi tạm thời.

Bên trong khách sạn lớn nhất Nghênh Khách trấn – Nghênh Tân Lâu, Tần Vinh Phú đã sớm an bài người đặt xong một bàn tiệc, vì con gái của mình tẩy trần, vì vị anh hùng Vu Thiên đã cứu con gái mình mới dùng cơm.

Vu Thiên tuy rằng đã tới Nghênh Khách trấn rất nhiều lần, thậm chí cũng đi ngang qua Nghênh Tân Lâu không ít lần, nhưng ở chỗ này ăn cơm thì không khác gì đại cô nương lên kiệu —— một lần đầu. Cho nên từ khi tiến vào Nghênh Tân Lâu, Vu Thiên nhìn xem khắp nơi, lộ ra bộ dạng hết sức tò mò.

- Đến đây, Vương Đình, Thư Nhã! Các con không định cho Vu Thiên ngồi à.

Tần Vinh Phú nói xong liền chỉ một vị trí dành cho khách tân nói.

Vừa mới trên xe, Tần Thư Nhã đã đem chính mình như thế nào gặp nguy hiểm cùng Vu Thiên như thế nào cứu cô đều nói ra hết. Đương nhiên, vì nghĩ biện pháp làm cho Vu Thiên lưu lại, Tần Thư Nhã còn cố ý nói cho Tần Vinh Phú biết Vu Thiên có một ít công phu, mục đích của cô đương nhiên là đem Vu Thiên lưu lại rồi. Tần Thư Nhã hiểu rõ cha mình, trừ mình ra đối với người bên ngoài, ông ấy đều không có cảm tình mấy, thậm chí đối với người con nuôi của ông ông cũng yêu cầu rất nghiêm khắc, cho nên nếu như không nói Vu Thiên có một ít công phu, có một ít bản lĩnh mà nói, sợ rằng cha mình sẽ không đồng ý với mình đem Vu Thiên lưu lại đâu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ăn Chùa Ngu Sao Mà Không Ăn.

Tần Vinh Phú sau khi nghe con gái nói, thực sự rất kinh ngạc, hẳn không ngờ Vu Thiên lại chỉ có một người sinh hoạt trong núi sâu, hoàn cảnh nơi đó Tần Vinh Phú thật sự không nghĩ mình có thể chịu được.

Tuy Tần Thư Nhã không có nói với cha mình Vu Thiên có công phu cao đến mức nào, thậm chí còn cố ý che giấu một ít, nhưng Tần Vinh Phú dùng đầu ngón chân cũng biết nếu như không có bản lĩnh, cuộc sống trong hoàn cảnh đó sợ rằng đã sớm bị mãnh thú ăn thịt? Vì thế, cách nhìn của Tần Vinh Phú đối với Vu Thiên thực đã có chút thay đổi.

Vu Thiên thấy Tần Vinh Phú mời mình ngồi xuống, hẳn cũng không có khách khí, dựa theo chỗ mà Tần Thư Nhã chỉ liền ngồi xuống.

Chứng kiến Vu Thiên đã ngồi xuống, Tần Vinh Phú cũng ngồi xuống theo, sau đó nói với Tôn bá vẫn đứng bên người:

- Tốt rồi, tại đây cũng không còn chuyện gì cho bọn họ, căn phòng bên cạnh không phải đã đặt xong rượu và thức ăn sao? Để cho bọn họ đi vào chỗ đó ăn đi.

Nhìn bên người đứng đầy một đám vệ sĩ quần áo màu đen, Tần Vinh Phú cũng không được tự nhiên cho lắm. Ăn một bữa cơm thôi mà nhiều người đứng nhìn như vậy, cảm giác đó xác thực không thoải mái chút nào.

- Vâng, lão gia!

Tôn bá đáp ứng một tiếng, sau đó đối với những người vệ sĩ kia vung tay lên, những người kia đều biết điều lui xuống. Đối với bọn họ mà nói, bọn họ cũng không thích cứ đứng lì lù đây nhìn người khác ăn cơm, nhưng ai bảo mình lấy tiền tài của người khác, vậy thì cũng chỉ biết phục vụ người ta hết mình thôi.

Nhìn thấy tất cả đám vệ sĩ đều đi rồi, Tần Vinh Phú lại nói với Tôn bá:

- Tốt rồi, ông cũng đi đi, mấy ngày nay ông không có phí công một đêm đi theo tôi, chắc cũng mệt mỏi rồi, đi sang gian phòng bên cạnh thư giãn một tí đi.

Đối với Tôn bá đã đi theo mình nhiều năm, Tần Vinh Phú chưa bao giờ đem y làm ngoại nhân, cho nên mới an bài như vậy.

Tôn bá nhẹ gật đầu:

- Lão gia, nếu như có chuyện gì ngài lập tức bảo tôi, chúng tôi ở ngay tại bên cạnh.

Tần Vinh Phú nhẹ gật đầu:

- Tôi đã biết, ông đi đi.

Như vậy, Tôn bá cũng rời khỏi căn phòng này, hiện tại trong phòng cũng chỉ còn lại có bốn người Tần Vĩnh Phú, Tần Thư Nhã, Vương Đình cùng Vu Thiên.

- Tốt rồi, tại đây cũng không còn người lạ nào, Vu tiên sinh có thể ăn uống thoải mái.

Tần Vĩnh Phú sau khi nói xong lời này, tự mình rót cho Vu Thiên một chén rượu đỏ.

Vu Thiên cũng không khách khí, khẽ vươn tay tiếp nhận chén rượu rồi ngửa cổ uống cạn.

- Đúng vậy, nhưng rượu này lại không quá mạnh, uống vào còn có chút ngọt ngào, chưa đủ thoải mái.

Vu Thiên sau khi xoay xoay ly rượu đỏ liền mỉm cười nói.

Tần Vĩnh Phú cũng thật không ngờ Vu Thiên vừa nói là làm ngay, hoàn toàn không giống như mình khi ăn cơm cùng người khác, thỉnh thoảng còn muốn khách khí một ít đây. Nhưng nghĩ lại Tần Vĩnh Phú cũng đã hiểu, dù sao cũng là một đứa nhỏ lớn lên trong núi sâu, không hiểu quy củ cũng là điều bình thường, cho nên hắn dứt khoát không rót rượu nữa, mà đem bình rượu đỏ giao cho con gái. Dùng thân phận của Tần Vĩnh Phú, tại khu Đông Thành thành phố Trung Sơn thủ đô Đông Phương quốc, người có thể làm cho hắn tự mình rót rượu thật sự không nhiều lắm.

Tần Thư Nhã cười cười nhận lấy chai rượu đỏ cha mình đưa cho, sau đó lại rót vào chén của Vu Thiên hơn phân nửa rượu.

- Loại rượu này, không thể so với loại rượu anh hay uống cạn được, rượu anh uống kia thực sự quá cay, tuy uống vào làm cả người tràn đầy hưng phấn, nhưng xác thực không tốt lành gì, đối với thân thể còn có chỗ hại. Không giống khi uống loại rượu đỏ này, uống vào sẽ có cảm giác ngọt ngào, hơn nữa đối với thân thể còn có chỗ tốt, em xem anh về sau nên tập uống loại rượu này đi.

- Tôi đối với rượu cũng không khoái!

Vu Thiên cười cười trả lời Tần Thư Nhã một câu như vậy, đồng thời ngửa cổ lên đem chén rượu kia uống sạch.

Nhìn cách Vu Thiên uống rượu như vậy, Tần Vĩnh Phú cùng Tần Thư Nhã đều lắc đầu cười cười, uống rượu đỏ chủ yếu là để giao lưu tình cảm, uống để cho có cảm xúc, làm gì có người nào giống như vậy, người cứ rót hẳn cứ uống, như vậy không phải nát rượu sao? Nhưng bởi vì Vu Thiên đã cứu tính mạng Tần Thư Nhã, cho nên hai cha con bọn họ cũng sẽ không đi để ý, Tần Thư Nhã vẫn là rót cho Vu Thiên một chén nữa.

Vu Thiên cũng chưa từng gặp qua tình cảnh nào như này, nhưng cũng biết có chừng có mực, thấy ba người Tần Thư Nhã còn không có uống ngụm nào, chính mình vừa uống đã là hai chén, cũng biết như vậy là không tốt, cho nên Vu Thiên lúc này không có cầm lấy chén rượu kia uống cạn.

Chứng kiến Vu Thiên rót cục đĩnh chỉ động tác uống rượu như say kia, trong nội tâm Tần Thư Nhã thở dài một hơi, nếu như Vu Thiên vẫn cứ uống rượu mạnh mẽ như vậy, cô thật đúng không biết làm như nào khuyên hắn dừng lại.

Nhưng cũng may Vu Thiên đã đình chỉ lại động tác này, cái đó đã nói lên Vu Thiên thực ra rất thông minh.

- Vu Thiên đúng không? Trên xe nghe Thư Nhã nói một mình cậu sinh hoạt tại trong núi sâu, vì sao lại như vậy? Nếu đã không còn thân nhân thì cậu cũng có thể đi ra bên ngoài mà, cậu phải biết rằng thế giới bên ngoài này thực sự có rất nhiều điểm thú vị?

Tần Vĩnh Phú nhìn thấy Vu Thiên đình chỉ uống rượu, liền bắt đầu tính toán thăm dò một chút tiểu sử về Vu Thiên, mặc dù nói hắn đã cứu được tính mạng Tần Thư Nhã, nhưng ai biết Vu Thiên có phải là người mà đối thủ của mình có ý an bài đến đối phó mình hay không? Ở trong xã hội dốc sức nhiều năm như vậy, Tần Vĩnh Phú đã trở thành một thương nhân thành công, đồng thời cũng là một người có phần lớn cừu gia là nhân vật giang hồ. Hắn đã nhìn thấy rất nhiều người ngày thường cao cao tại thượng thế nhưng thoáng cái rơi vào tình cảnh cửa nát nhà tan, cho nên hắn gặp chuyện gì đều vô cùng cẩn thận. Cũng chính bởi vì hắn cẩn thận như vậy, cho nên hắn mới tại thành phố Trung Sơn có địa bàn cho riêng mình, công ty của riêng mình, sự nghiệp huy hoàng cũng của riêng mình.

- Không vì cái gì cả, chỉ là cảm giác năng lực của mình không đủ mà thôi.

Nghe xong Tần Vĩnh Phú nói ra lời này, Vu Thiên cũng nhớ tới vú em Lý Di của mình trước lúc sắp chết đối với mình nói. Khi đó Vu Thiên bắt quá mới chỉ mười hai tuổi mà thôi.

- Thiên Nhi à! Vú em biết rõ chính mình không tốt, cho nên ta phải đi trước một bước rồi, đi tới một thế giới khác tìm ông nội cùng cha mẹ của con. Trong tám năm trời con không có ở cùng cha mẹ mình, ta và sáu vị thúc thúc tàn phế đã dạy cho con rất nhiều thứ, mà con cũng đã rất cố gắng, nhưng ta muốn nói cho con biết, thế gian hiểm ác, con đừng cho rằng mình đã rất mạnh, nhớ kỹ thiên ngoại hữu thiên, người giỏi còn có người giỏi hơn, ít nhất cừu gia của con công phu rất cao. Nếu như con không có luyện thành Vu gia đấu khí đệ tứ trọng thì ngàn vạn lần không được đi ra ngoài, phải nhớ kỹ đó. Còn có trong túi này có một túi gấm nhỏ, đợi đến một ngày con luyện thành Vu gia đấu khí thì con có thể mở ra xem, lúc đó con sẽ biết nửa đời sau của con nên làm gì.

Hồi tưởng lại những chuyện này, Vu Thiên tựa hồ rất bi thương. Nguyên nhân chính là từ ngày ấy, Vu Thiên nghe lời vú em bắt đầu mãnh liệt tập luyện Vu Gia Đấu Khí. Bởi vì Vu Thiên chăm chỉ cố gắng, tại năm hắn mười bốn tuổi đã luyện đến Vu Gia Đấu Khí đệ nhị trọng, năm mười lăm tuổi hắn lại luyện thành Vu Gia Đấu Khí đệ tam trọng. Nhưng cho tới bây giờ Vu Thiên đã 17 tuổi rồi, cảnh giới cực cao của Vu Gia Đấu Khí là đệ tứ trọng hắn còn không có đột phá. Bởi vì không đạt tới yêu cầu của vú em Lý Di, cho nên Vu Thiên không có ý định muốn rời khỏi núi, trừ phi cần phải mua đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, Vu Thiên mới đi ra thị trấn một chuyến, những lúc khác Vu Thiên đều ngồi luyện công. Nếu như không phải Tần Thư Nhã rơi xuống

vách núi, sợ rằng Vu Thiên bây giờ vẫn còn đang trong núi sâu luyện công, thẳng cho đến khi luyện thành thần công kia mới thôi.

Tần Vĩnh Phú nhìn thấy sắc mặt Vu Thiên biến ảo dị thường, lại nghe thấy Vu Thiên nói năng lực của mình còn chưa đủ, hẳn đã đoán được Vu Thiên nhất định là có chuyện gì đây.

- Ủm, người trẻ tuổi hiểu được khiêm tốn là rất khó đấy, nào, chúng ta cùng cạn một chén.

Nghe được cha mình đang khích lệ Vu Thiên, Tần Thư Nhã cũng rất cao hứng. Nói thật, cô đã rất lâu không có nghe được cha mình khen người khác.

- Vu Thiên, nhanh cầm chén rượu lên đi, cha em muốn uống cùng anh một chén đấy.

Tiếng la của Tần Thư Nhã đã kéo Vu Thiên từ trong khoảng không suy nghĩ trở về hiện thực.

- Ah, được, uống rượu.

Vu Thiên nói xong, liền ngẩng cao cổ uống sạch chỗ rượu đỏ trong chén.

- Ha ha ha! Sáng khoái, sáng khoái!

Nhìn Vu Thiên uống rượu như vậy, Tần Vĩnh Phú tựa hồ cũng nhớ tới bộ dạng mình lúc còn trẻ tuổi, khi đó hẳn cũng là miệng lớn ăn thịt, miệng lớn uống rượu, chỉ bởi vì những năm này hẳn đã lớn tuổi, gặp được nhiều chuyện rồi, cho nên làm chuyện gì cũng không có nói toạc ra như vậy.

- Nào, mọi người dùng bữa a, nghe Tôn bá nói đồ ăn tại đây đều là những món ăn có tiếng của núi Thái Sơn, ăn chắc rất ngon đấy.

Tần Vĩnh Phú nói xong liền dẫn đầu đưa tay hướng về mấy món ăn ngon gấp bỏ vào bát.

Trên đường đi Vu Thiên vừa phải công Vương Đình, vừa phải ôm Tần Thư Nhã, lại đi đường núi dài như vậy, thể lực có lẽ cần phải bổ sung thật nhiều, cho nên hẳn sau khi nhận được sự cho phép của Tần Vĩnh Phú, cũng không khách khí hướng về mấy món ăn kia gấp lấy gấp để. Ăn chùa thì ngu sao mà không ăn, ăn hết cũng là đồ ăn chùa, đây chính là lời răn của Vu Thiên đối với mỹ vị.

Ngày thường trong núi sâu, Vu Thiên cũng chỉ biết ăn mấy thứ lật vật như chim trong rừng, cá dưới suối, cua trong khe. Có thể nói hẳn đã sớm ăn chán mấy thứ đó rồi, hôm nay chứng kiến một bàn lớn đồ ăn như này, lại còn trải qua chế biến nấu nướng của đầu bếp cao cấp, hương vị kia đã sớm hấp dẫn Vu Thiên, cho nên Vu Thiên mở rộng miệng hết khả năng, dùng một hồi công phu, một bàn lớn đồ ăn đã bị một mình Vu Thiên tiêu diệt hơn phân nửa.

Nhìn thấy Vu Thiên tham ăn như vậy, Tần Vĩnh Phú ha ha cười cười, Tần Thư Nhã cùng Vương Đình cũng chỉ biết liu lười.

- Có thể ăn được là tốt rồi, có thể ăn được mới giống người trẻ tuổi a.

Đối với sự tham ăn của Vu Thiên, Tần Vĩnh Phú lại lý giải như thế. Tần Vĩnh Phú thậm chí đột nhiên phát hiện, ngày hôm nay hẳn tựa hồ rất vui vẻ, rất yêu cười, hẳn ngày hôm nay cười nếu so với ngày thường, nửa năm, thậm chí là một năm còn muốn nhiều hơn đấy.

- Bang bang bang!!!

Chính lúc Vu Thiên đang mãnh liệt ăn uống, ba người Tần Vĩnh Phú cũng sắp sửa ăn xong, cửa phòng của bọn họ lại vang lên âm thanh gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sát Thủ.

- Người nào, vào đi!

Nghe được tiếng đập cửa, Tần Vĩnh Phú tưởng rằng Tôn bá bên kia có chuyện gì.

Người ngoài cửa không lên tiếng trả lời mà đẩy cửa vào, vào cửa cũng không phải Tôn bá, mà là một người trẻ tuổi mặc quần áo bồi bàn.

- Tiên sinh, ngài còn cần phục vụ gì không ạ?

- Ah!

Vừa thấy đi vào là một nhân viên bồi bàn quán rượu, Tần Vĩnh Phú rất nghi hoặc, theo lý mà nói trước khi mình không cho gọi bọn họ, vậy bọn họ không được tới quấy rầy mình mới đúng.

- Không có gì, cậu có thể ra ngoài rồi.

Tần Vĩnh Phú lại khôi phục bộ dạng nghiêm túc như lúc trước, phát phát tay với người bồi bàn kia.

- Vâng, tiên sinh!

Người bồi bàn cũng rất nghe lời, lập tức lui ra khỏi cửa.

Nhìn người bồi bàn kia đi ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại, Tần Vĩnh Phú bỗng nhiên cảm thấy một tia không bình thường. Theo lý thuyết Tôn bá dù cho có tại phòng bên cạnh ăn cơm cũng sẽ an bài hai người vệ sĩ đứng trước cửa phòng mình, vậy tại sao người bồi bàn này lúc tiến vào không có vệ sĩ của mình đi theo, ngược lại lúc y đi ra ngoài cũng không phải do vệ sĩ của mình phụ trách đóng cửa? Chuyện này chắc chắn không bình thường, giải thích hợp lý duy nhất chính là lúc y vào phòng thì vệ sĩ của mình đã không còn đứng canh cửa.

Trong nội tâm một trận sợ hãi! Tần Vĩnh Phú lúc này đã hiểu do đâu mà mình cảm giác có gì đó không đúng.

- Không tốt, chuyện này không đúng.

Âm thầm kinh ngạc thoáng một phát, Tần Vĩnh Phú lập tức lấy điện thoại di động của mình ra gọi vào một dãy số. Kinh nghiệm nhiều năm trên giang hồ nói cho Tần Vĩnh Phú biết, lúc này mình mà đi ra cửa gọi Tôn bá bọn hắn là điều không thể, cho nên chỉ có cách là gọi điện thoại nói cho bọn hắn biết mà thôi.

Tần Vĩnh Phú vừa mới lấy điện thoại ra, đang định gọi điện, thì cửa phòng của hắn lại một lần nữa bị người đẩy ra. Tiếp đó, Tần Vĩnh Phú chứng kiến ngoài cửa chĩa vào một khẩu súng:

- Tất cả không được nhúc nhích, bằng không thì ta bắn chết hắn.

Đối mặt với biến cố bất thành linh, Tần Vĩnh Phú bày ra kinh nghiệm của người từng trải.

- Nhanh gục xuống!

Tần Vĩnh Phú quát to một tiếng đánh về phía con gái Tần Thư Nhã bên cạnh, đem cô ấn ngã trên mặt đất.

- Phốc!

Một tiếng súng vang lên bắn trúng vào trên chỗ Tần Vĩnh Phú vừa ngồi. Bởi vì sát thủ dùng chính là súng ngắn giảm thanh, hơn nữa bên trong phòng cách âm vô cùng tốt, cho nên tiếng súng kia cũng không khiến cho người khác chú ý.

Tên sát thủ kia một kích không có đắc thủ, lập tức thay đổi phương hướng hòng súng, hướng về vị trí Tần Vĩnh Phú cùng Tần Thư Nhã bỏ nhào một lần nữa nhắm chuẩn, chuẩn bị cho một phát thứ hai.

Tần Vĩnh Phú dù sao cũng đã có tuổi, cộng thêm những năm nay rất nhiều chuyện hắn chỉ động khẩu, không có động thủ, cho nên thân thủ đã không còn được như trước, vừa rồi một cú bỏ nhào về phía trước kia, đó là vì trước đó hắn đã cảm thấy sự tình không đúng, cho nên mới may mắn tránh được một kiếp. Như hiện tại hắn bỏ nhào để ẩn người Tần Thư Nhã xuống đất, năng lực hoạt động của cả người đã giảm mạnh, lúc này thực đã không còn năng lực để xoay chuyển tình thế.

Xạ Thủ kia đem hòng súng nhắm thật chuẩn, giờ về vị trí Tần Vĩnh Phú cùng Tần Thư Nhã bóp cò.

- Phốc!

Lại là một tiếng súng vang lên, viên đạn bay ra khỏi nòng súng gào thét bắn vào trên người Tần Vĩnh Phú cùng Tần Thư Nhã.

- Đ-A-N-G...G!

Một tiếng giong tan vang lên, một vật thể khác thần tốc lao về hướng viên đạn đang gào thét kia, viên đạn đã vượt qua nửa cái bàn, chỉ còn cách Tần Vĩnh Phú cùng Tần Thư Nhã không đến 2m, vật thể kia cũng đồng thời đánh vào trên mặt viên đạn, sau đó vật thể kia cùng viên đạn đập vào trên mặt bàn.

- PHẬP! (hết sột rồi □)

Lại là một thanh âm vang lên, tên sát thủ cả người chấn động, ngăn người đứng tại chỗ, sau đó cả người bỗng nhiên đổ về hướng cửa phòng, trực tiếp nằm ở trên thảm đỏ.

- Lão gia? Lão gia? Ngài không có chuyện gì chứ?

Tên sát thủ kia vừa mới ngã xuống đất, Tôn bá liền mang theo một đám người vọt tới. Vừa rồi nhận được điện thoại của Tần Vĩnh Phú, mặc dù chỉ khe khẽ vang lên, nhưng Tôn bá đã lập tức cảm giác được chuyện không đúng, vội vàng dẫn người trong phòng bên cạnh lao tới, lúc y chứng kiến hai vệ sĩ an bài trước cửa phòng Tần Vĩnh Phú không thấy đâu, y biết có chuyện không tốt rồi, lúc này vội vàng dẫn người vọt vào phòng Tần Vĩnh Phú, vừa tiến đến đã chứng kiến một màn tên sát thủ kia ngã xuống đất, sau đó y liền hô to lão gia, lão gia.

- Tôi không sao, sát thủ giống như không chỉ có một người, ông ngay lập tức đi truy bắt đi.

Chứng kiến sát thủ nằm trên mặt đất, Tần Vinh Phú cũng bắt đầu từ trên mặt đất đứng lên, lúc này hắn đã khôi phục uy nghiêm vốn có, lạnh lùng an bài Tôn Bá mau xử lý chuyện này.

- Vâng! Lão gia! Sáu người các anh ở lại bảo vệ lão gia, những người khác theo tôi chặn ở cửa quán rượu, một người cũng không để chạy thoát, lần lượt lục soát từng người một.

Tôn bá quyết đoán ra lệnh với thủ hạ, sau đó quay đầu hướng phía bọn vệ sĩ sau lưng hô hào, tiếp đó Tôn bá mang theo những người khác chạy ra khỏi phòng.

- Các cậu canh giữ ở cửa ra vào là tốt rồi!

Trong phòng lúc này đứng sáu vệ sĩ, Tần Vinh Phú phát phát tay nói với bọn họ.

Vài tên vệ sĩ lên tiếng liền lui ra khỏi phòng. Sau đó Tần Vinh Phú đi tới bên người sát thủ, nhìn thấy trên trán sát thủ bị một chiếc dũa gỗ đâm vào, quay đầu lại nhìn trên mặt bàn, trên mặt bàn lúc này có một viên đạn tỏa ra ánh vàng rực rỡ cùng một chiếc thìa bạc có lỗ nằm tại đó.

Xem hết những thứ này, Tần Vinh Phú đã hiểu rõ, thời khắc mấu chốt vừa rồi nhất định là Vu Thiên dùng chiếc thìa bạc ăn canh đánh rơi viên đạn, lại dùng dũa gỗ trong tay đánh chết sát thủ.

Phân lực đạo này, một cái yêu cầu nhanh, một cái yêu cầu trọng lực. Hai điểm này Vu Thiên đều làm được, chỉ dựa vào hai điểm này, Tần Vinh Phú đã hiểu rõ Vu Thiên chính là một cao thủ.

- Cảm ơn cậu!

Tần Vinh Phú quay mắt nhìn về phía Vu Thiên vẫn còn đang ngồi cạnh bàn ăn nói một câu như vậy. Trong cuộc đời Tần Vinh Phú, hắn đối với người khác nói cảm ơn cũng không nhiều. Nhưng hôm nay hắn lại liên tiếp nói hai lần cảm ơn với Vu Thiên, một lần là vì Vu Thiên cứu được con gái của mình Tần Thư Nhã, một lần là vì hắn đã cứu mình.

- Không có gì, chỉ tiếc cho mấy món ăn ngon này thôi!

Vu Thiên đối với Tần Vinh Phú nói hai chữ cảm ơn, cũng không có cảm xúc gì, trái lại hắn nói một câu đủ để cho Tần Vinh Phú, Tần Thư Nhã cùng Vương Đình thổ huyết ngay tại chỗ.

Mấy món ăn này tuy giá cả cũng xa xỉ, nhưng lấy của cải hiện tại của Tần Vinh Phú, coi như là ngày nào cũng cho Vu Thiên ăn những món như vậy, chắc phải ăn được đến một trăm năm.

Cửa phòng lần nữa bị mở ra, Tôn bá một mình tiến đến.

- Lão gia, bọn hắn còn có một gã đồng bọn, trong lúc đang lẩn trốn thì bị huynh đệ chúng ta đánh chết rồi, tôi đã kiểm tra một chút quần áo của hắn, bên trong cũng không có vật gì. Còn có chính là hai vệ sĩ tôi phái tại cửa bảo vệ cho ngài cũng đều bị bọn hắn giết chết, thi thể tìm được trong một gian phòng khác.

- Ủh! Việc này tôi đã sớm nghĩ đến, tất nhiên là về chuyện sát thủ, bọn hắn làm sao có thể lưu lại đầu mối gì cho chúng ta được.

Tần Vinh Phú cũng biết muốn từ trên thân người chết lấy được vật gì trên căn bản là không có khả năng.

- Đúng vậy, lão gia, nhưng tôi nghĩ việc này có lẽ cũng thiếu...

- Dừng lại! Chuyện này trong lòng tôi biết rõ! Trở về nhớ cấp cho gia đình của hai người vệ sĩ kia một số tiền để an ủi chăm sóc, bất kể như thế nào, người ta nuôi sống con mình lớn lên cũng không dễ dàng gì.

Sau khi phát ra cảm khái, Tần Vinh Phú ngẩng đầu nhìn trần phòng.

- Tôi đã đoán có một ngày sẽ có kết cục như vậy, nhưng thật không ngờ nó lại nóng vội như thế, ít nhất cũng phải chờ tới ngày tôi chính thức về hưu nó mới động thủ chứ. Ai! Nó thực quá nóng lòng rồi.

Thờ dãi một hơi, Tần Vinh Phú nói với Tôn bá sau lưng:

- Được rồi, chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức quay trở lại thành phố Trung Sơn.

Mất thấy Tôn bá đã đi chuẩn bị, Tần Vinh Phú xoay đầu lại hướng Vu Thiên nói:

- Cậu cũng thấy đấy, tình huống của tôi khả năng không tính là khéo, tôi còn không biết cậu có nguyện ý trở về cùng tôi hay không?

Vu Thiên vốn muốn nói không đi được, bởi vì đối với tên sát thủ đột nhiên xuất hiện này, hắn thật sự không có chút cảm giác gì. Mặc dù nói hôm nay là lần đầu tiên hắn giết người, nhưng cảm giác cùng trong rừng rậm giết chết một con sói hoang hoặc một con lợn rừng không khác nhau là mấy, huống chi

Tần Vĩnh Phú đối với hấn ra tay giết người cũng không có cảm giác kỳ quái, điều này càng làm cho Vu Thiên không có cảm xúc. Nhưng khi Vu Thiên nhìn thấy Tần Thư Nhã cùng Vương Đình bên người bày ra một bộ dạng rất chờ mong nhìn mình, Vu Thiên chung quy còn không nói ra mình muốn trở về. Ai, trách ai được? Muốn trách thì trách chính mình trước đó đã đáp ứng người ta, tất nhiên đã đáp ứng người ta, chính mình phải biết giữ lời. Cho nên Vu Thiên do dự một phen sau đó mới nói:

- Được rồi, tôi có thể cùng các người trở về, nhưng tôi tuyên bố trước, tôi chỉ trợ giúp Vương Đình sớm trở về nhà mà thôi, tôi không hi vọng cha cô ấy lúc gần mất mà lại không thấy được con gái một lần cuối cùng.

Vu Thiên cũng biết lý do này của mình có chút gượng ép, nhưng bất kể như thế nào, đó cũng là một cái lý do a.

Mà Tần Vĩnh Phú sau khi nghe xong Vu Thiên nói, lại bày ra một bộ dạng đã hiểu nhẹ gật đầu, nói với Vu Thiên:

- Rất tốt, tí nữa tôi sẽ sai người đem súng cho cậu, bất kể như thế nào, có vật kia trên người, dũng khí của cậu sẽ càng cường tráng hơn một ít.
- Súng? Không cần, tôi trời sinh lá gan đã rất lớn.

Vu Thiên vội vàng khoát tay áo. Nói thật, hấn cũng không phải không muốn dùng súng, chỉ là hấn sợ một khi dùng súng quen, công phu của mình sẽ bị giảm sút. Hấn hiện tại hi vọng nhất chính là có thể đi nhìn một chút túi gấm mà trước khi mất vú em Lý Di trao cho mình, nhưng tiếc rằng bản thân cũng chưa có hoàn toàn luyện thành Vu gia đấu khí, cho nên Vu Thiên chỉ có cố gắng luyện công, mới có thể sớm ngày thực hiện mục đích của mình.

Nhìn thấy Vu Thiên nói không cần súng, Tần Vĩnh Phú cũng không miễn cưỡng. Vốn hấn cho rằng con gái mình nói hấn có một ít công phu là bởi vì hấn quanh năm sinh hoạt trong núi sâu, thể lực so sánh với người thường lớn hơn chút mà thôi, nhưng hiện tại xem ra, chính mình nghĩ lầm rồi, Vu Thiên này thân thủ thật đúng không phải tốt bình thường, sau này mình trở lại thành phố Trung Sơn khả năng sẽ gặp phải một hồi ác đấu, bên người thật sự rất cần những người như Vu Thiên. Vì thế, Tần Vĩnh Phú đã nghĩ kỹ, chỉ cần Vu Thiên chịu giúp mình vượt qua cửa ải này, cho dù hấn có yêu cầu gì mình cũng tận lực đáp ứng. Hơn nữa ở trong mắt hấn xem ra, con gái báo bối Tần Thư Nhã của mình tựa hồ có ấn tượng không tệ với Vu Thiên, nếu là như vậy, cho dù nhận hấn làm con rể cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nhà Máy Rượu Đại Tần.

Vu Thiên tựa hồ cũng nhìn ra ánh mắt Tần Vĩnh Phú lúc này nhìn mình không còn sắc bén như vừa rồi, mà thay vào đó là hòa nhã đi nhiều.

- Bà mẹ nó, lão già này không phải là đồng tính chứ, hừ! Ta cũng không có sở thích như vậy!

Vu Thiên từ trên sách báo đã xem qua không ít đàn ông có quan hệ cùng các câu chuyện về đàn ông có cảm tình với nhau. Là một đứa con trai bình thường, Vu Thiên tự nhiên coi việc này là quá vô liêm sỉ, cho nên hấn vội vàng đem đầu quay qua một bên, không muốn nhìn Tần Vĩnh Phú tiếp.

Rất nhanh, Tôn bá đã đem một đoàn xe thu thập xong. Còn về thi thể hai người vệ sĩ vì bảo vệ Tần Vĩnh Phú mà chết cũng đã được Tôn bá phái người phụ trách chuyên môn hậu sự xử lý cho tốt.

Chứng kiến Tôn bá nhanh như vậy đã làm tốt tất cả mọi việc, Tần Vĩnh Phú rất cao hứng vỗ vỗ bả vai Tôn bá nói:

- May mà bên người tôi có các người, bằng không sợ rằng tôi thật không có dũng khí để đấu với tên bất tài kia rồi.
- Lão gia, ngài cứ yên tâm, mặc kệ tương lai ai tiếp nhận vị trí của ngài, tôi sẽ chỉ đi theo ngài.

Tôn bá thừa dịp này vội vàng tỏ ra thái độ trung thành.

- Tốt tốt, tôi đã biết, chúng ta đi thôi. Àh, mau đưa Vu Thiên đi thay đổi quần áo như chúng ta, tôi không muốn cậu ta quá rêu rao, hiểu chưa?

Tần Vĩnh Phú tựa hồ nhớ ra cái gì đó, vội vàng an bài Tôn bá.

- Hiểu rồi, lão gia!

Tôn bá nhẹ gật đầu.

Vẫn là một đoàn người, năm chiếc xe từ Ngênh Khách trấn hướng về thành phố Trung Sơn mà đi. Bởi vì vừa rồi gặp chuyện không may, cho nên những người vệ sĩ đều xóc lại tinh thần. Mà chỉ có Vu Thiên, sau khi hấn từ trong miệng Tần Thư Nhã biết được phải đi hơn một ngàn km mới về được nhà, hấn liền trực tiếp ngủ trên xe.

- Hừ! Đường dài như vậy, không ngủ thì làm gì? Chẳng lẽ trên đường cao tốc ngắm cảnh sao? Hai bên ngoại trừ thỉnh thoảng xuất hiện thôn trang, còn

đâu toàn là từng dãy Dương Thụ, ở đây nhìn thế nào cũng không được tốt như trong rừng rậm của mình.

Vượt quá dự kiến của Tần Vinh Phú chính là, trong hành trình hơn mười giờ đồng hồ, lại không gặp bất kì tình huống không bình thường gì.

- Chẳng lẽ mình đã đoán sai? Không đúng, nếu là cừu gia khác thì chỉ cần điều động thật nhiều nhân mã trực tiếp tại Nghênh Khách trấn giết chết mình là được, tội gì chỉ phái hai sát thủ, hơn nữa lại còn làm ra một màn muốn bắt sống mình?

Trong lòng Tần Vinh Phú có rất nhiều nghi vấn, hẳn biết rõ chính mình có một bí mật di chúc đã bị con nuôi Tần Dững biết được, trong di chúc có ghi nếu như mình phát sinh bất trắc gì vậy thì tất cả sản nghiệp do hắn sở hữu đều do con gái của mình Tần Thư Nhã kế thừa, không có một chút quan hệ với Tần Dững. Cho nên Tần Dững muốn bắt mình cũng là điều dễ hiểu, bởi vì chỉ cần bắt được mình, y mới có thể bức bách Tần Vinh Phú sửa di chúc, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tần Vinh Phú cùng Tôn bá đều đoán chuyện này là do Tần Dững làm.

Bất kể như thế nào, an toàn đều là chuyện tốt. Đến thành phố Trung Sơn, Tần Vinh Phú ngay cả nhà đều không có trở lại, trực tiếp đi đến công ty của mình —— nhà máy rượu Đại Tần. Vì an toàn, Tần Vinh Phú thậm chí cũng không cho Tần Thư Nhã cùng Vương Đình về nhà, hẳn sợ hai người sau khi rời khỏi tầm mắt của hắn, hai người sẽ không an toàn. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu còn vì nếu như Vương Đình trở về nhà, Vu Thiên nhất định cũng sẽ đi theo.

Sản nghiệp của Tần Vinh Phú chủ yếu tập trung tại khu Đông Thành thành phố Trung Sơn, chỗ đó có hai nhà máy rượu, hai hộp đêm cùng một sân nhảy. Hiện tại hắn đi tới nhà máy rượu lớn nhất của mình, cũng chính là đại bản doanh, địa phương lập nghiệp nhà máy rượu Đại Tần.

Trên đường đi, Vu Thiên rất muốn hỏi vì sao đến thành phố Trung Sơn rồi mà còn không có đi xem cha của Vương Đình? Không phải nói ông ấy bệnh tình nguy kịch sao? Nhưng mà nhìn thế nào cũng không thấy Vương Đình quá sốt ruột. Nhưng sau đó Vu Thiên nghĩ con gái người ta đều không nóng nảy, chính mình gấp cái gì. Hoàng Thượng không gấp thái giám đã vội, việc này Vu Thiên rất không muốn làm, cho nên dứt khoát hắn cũng đi theo Tần Vinh Phú, xem bọn họ chơi trò gì.

Xe rất nhanh đã đi tới một địa phương có treo biển nhà máy rượu Đại Tần. Dưới tình huống rất đông vệ sĩ bảo vệ Tần Vinh Phú lập tức xuống xe, đi lên tầng cao nhất của nhà máy rượu Đại Tần xử lý công việc.

Trước đó Tôn bá đã gọi điện thoại, theo lý thuyết con nuôi của Tần Vinh Phú - Tần Dững phải xuất hiện tiếp ứng mới đúng, nhưng vì cái gì tiến vào nhà máy rượu Đại Tần đã lâu mà còn không có trông thấy Tần Dững? Trong nội tâm Tần Vinh Phú rất khó hiểu. Lúc này vừa vặn có hai nhân viên trực ban của nhà máy rượu Đại Tần đang đi về phía Tần Vinh Phú.

- Xảy ra chuyện gì? Các người có ai nhìn thấy Tần Dững đâu không?

Tần Vinh Phú mở miệng hỏi hai nhân viên trực ban kia, theo lý thuyết chính mình trở về, cho dù Tần Dững đối với mình có ý đồ gì đó, nhưng vì mặt mũi y cũng phải tới đón tiếp mình chứ, nhưng tình huống hiện tại như thế nào y lại trở mặt nhanh như vậy.

- Chủ tịch, Tần tổng giám đốc mang người đi ra ngoài rồi ạ.

Hai nhân viên trực ban sau khi nhìn thấy Tần Vinh Phú, rõ ràng lộ ra một tia sợ sệt. Thông qua điểm này cũng có thể thấy được, Tần Vinh Phú bình thường trong lòng bọn hắn thật sự rất nghiêm khắc.

- Đi ra ngoài? Nó không biết tôi trở về sao?

Tần Vinh Phú vừa nghe nói Tần Dững không nghênh đón mình, mà lại mang theo rất nhiều người đi ra ngoài, trong nội tâm rất tức giận.

- Việc này chúng tôi cũng không rõ lắm, bởi vì Tần tổng giám đốc đã đi ra ngoài từ đêm qua, đến tận bây giờ vẫn chưa thấy về.

Hai nhân viên trực ban nhìn thấy Tần Vinh Phú tức giận, sợ hãi cúi đầu nhỏ giọng đáp. Theo bọn hắn nghĩ, nếu như chọc người chủ tịch này tức giận, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng.

- Cái gì? Đi ra ngoài từ đêm qua, tới giờ vẫn chưa trở về?

Tần Vinh Phú đột nhiên cảm giác được chuyện có chút không đúng, đi ra ngoài từ đêm qua, đây không phải nói lúc mình vẫn còn đang trên đường về thành phố Trung Sơn thì y đã đi ra ngoài sao? Vậy bây giờ đã là giữa trưa ngày thứ hai rồi, lâu như vậy, Tần Dững sẽ đi nơi nào đây?

- Lão gia...

Vừa rồi sau khi Tần Vinh Phú tiến vào nhà máy rượu Đại Tần, Tôn bá đã rời đi, hiện tại y lại đột nhiên xuất hiện tại bên người Tần Vinh Phú nhỏ giọng nói gì đó bên tai.

- Cái gì? Ông nói là Tần Dững bị Hắc Lang bắt đi?

Sau khi nghe xong Tôn bá nói, Tần Vinh Phú rất nhanh đã biết Tần Dững đi nơi nào.

- Đúng vậy, lão gia. Vừa rồi Hắc Lang gọi điện thoại tới, nói muốn mời lão gia qua bên đây xem? Gã còn nói Tần Dững bây giờ đang ở trong tay của gã, nếu như ngài không đi, vậy ngài về sau cũng đừng mong gặp được con của mình.

Tôn bá nhỏ giọng nói.

Tần Vĩnh Phú nghe xong Tần Dũng bị Hắc Lang bắt đi, trong nội tâm ngăn không được thầm mắng một tiếng:

- Phế vật!

Như thế nào đây, trong nội tâm mà nói, Tần Vĩnh Phú cũng không muốn đi cứu đứa con nuôi bất hiếu Tần Dũng kia, ai bảo y còn muốn đối phó chính mình, như vậy có thể mượn tay Hắc Lang đem Tần Dũng tiêu diệt gọn gàng. Nhưng Tần Vĩnh Phú lại nghĩ, tuy Tần Dũng đối với mình bất trung, nhưng người ở bên ngoài nhìn vào Tần Dũng dù sao vẫn là người một nhà, nếu như hần lần này mất thấy Tần Dũng bị giết chết tại trong tay Hắc Lang bang nhưng hần lại mặc kệ, vậy sau này tại trên đường ai còn tin chính mình đây, phải biết trên giang hồ lẫn lộn, mặt mũi tương đối trọng yếu, cho dù có muốn Tần Dũng chết, vậy Tần Dũng cũng phải chết trên tay mình mới đúng.

Nghĩ thông suốt những điểm này, Tần Vĩnh Phú nói với Tôn bá bên người:

- Được! Vậy ông chuẩn bị xe đi, tôi ngược lại muốn nhìn xem Hắc Lang muốn làm gì?

- Lão gia, Hắc Lang, Hắc Lang không cho chuẩn bị xe. Nói xe phải do bọn hần an bài, người tôi đón ngài đã đứng ngoài cửa ra vào nhà máy rượu Đại Tần rồi.

Thời điểm Tôn bá nói những lời này, thanh âm rất nhỏ, đầu cũng cúi rất thấp, phảng phất bởi vì đối phương đưa ra điều kiện này, mình không thể ngăn lại mà tự trách bản thân.

- Cái gì? Hắc Lang này thật sự càng ngày càng càn rỡ rồi.

Tần Vĩnh Phú nghe xong Hắc Lang không cho mình đi xe tự chuẩn bị, lúc này hết sức tức giận.

- Hần còn nói cái gì nữa không? Sẽ không cho phép tôi mang theo người nữa chứ?

- Cái này, vốn bọn họ định không cho ngài dẫn người đi cùng, nhưng mà trong điện thoại tôi đã nói với bọn chúng, nếu như một người cũng không cho phép mang, lão gia sẽ không đi. Về sau bọn hần mới không kiên trì, nói chỉ cho phép mang theo một người tùy tùng giúp đỡ lão gia cầm quần áo là được, hơn nữa...

Nhìn thấy bộ dạng Tôn bá muốn nói lại thôi, Tần Vĩnh Phú tức giận nói:

- Hơn nữa cái gì, nói mau.

- Hơn nữa ngài mang theo người không thể là tôi, bởi vì bọn hần biết rõ thân thù của tôi.

Tôn bá rốt cục một hơi đem toàn bộ nội dung trong điện thoại nói ra, dường như y cũng thoáng cái nhẹ nhõm đi rất nhiều.

- Cái gì? Hắc Lang bang khinh người quá đáng rồi, hần cho bọn hần là cái gì, chẳng qua chỉ là một cái hắc đạo lẫn lộn bụi đời mà thôi, hần dựa vào cái gì đối với tôi khoa tay múa chân chứ.

Tần Vĩnh Phú lộ ra một bộ dạng phi thường tức giận, nhưng hần nghĩ lại, người trong giang hồ đều không phải như thế này sao? Làm gì có ai muốn công bằng nói chuyện, trừ khi là những bang phái quá lớn. Huống chi hiện tại người của mình còn bị bọn hần bắt trong tay, muốn cùng bọn hần ngồi xuống đàm phán công bằng, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Nghĩ tới những thứ này, Tần Vĩnh Phú ngẩng đầu nhìn thoáng qua Vu Thiên bên người:

- Vậy thì cậu đi cùng tôi, được không?

Vu Thiên thật không ngờ Tần Vĩnh Phú sẽ gọi mình, chính mình bắt quá chỉ vì nổi lên hiếu tâm, muốn giúp Vương Đình đưa cô về bên cha mà thôi. Nói trắng ra là, chính mình chẳng qua chỉ là một người dung qua đường, hoặc dùng cách nói lưu hành của mọi người bây giờ, chính mình chỉ là một đám phù vân mà thôi.

- Không được tốt lắm?

Vu Thiên chỉ nói một câu đơn giản nhưng lại để cho Tần Vĩnh Phú ngay lúc đó không biết nói cái gì cho tốt.

Phải biết Tần Vĩnh Phú là người có kinh nghiệm từng trải, từ hai bàn tay trắng đến bây giờ tài sản đã có vài tỷ, sóng gió gì mà y chưa từng gặp qua, dạng người nào mà y không biết, thế nhưng thời điểm đối mặt với Vu Thiên, y đột nhiên có một loại cảm giác vô lực. Người nói vì cảm tạ hần cứu được con gái của mình cho nên cho hần tiền nhưng hần lại không nhận. Hiện tại chính mình gặp phải nguy hiểm, người ta dựa vào cái gì để trợ giúp người đây? Người ta cũng không phải thù hạ của người.

- Vu Thiên, lão gia rất coi trọng cậu, hi vọng cậu lần này có thể giúp đỡ lão gia một chút.

Tôn bá nhìn thấy Vu Thiên thật không ngờ không biết điều, thật sự rất tức giận. Nhưng cân nhắc đến hần là ân nhân cứu con gái lão gia, y nói chuyện cũng không thể không khách khí một chút.

- Tại sao tôi phải giúp ông ta?

Vu Thiên đúng là không biết cái gì gọi là khách khí, trực tiếp nói một câu làm cho Tôn bá nghẹn họng không biết nói gì.

- Xem như là vì em, được không?

Tần Thư Nhã tiếp xúc với Vu Thiên mấy ngày, xem như nhiều ít cũng hiểu được tính cách của hắn, cô biết rõ Vu Thiên người này đối với một số việc cũng không quá nhiệt tình, thậm chí trong một số việc có thể nói là bất cận nhân tình. Cho nên người nếu muốn nói cho hắn cái gì đạo lý lớn, dùng đạo đức tiêu chuẩn của con người để ước thúc hắn, nói những cái gì kính già yêu trẻ nhất định hắn sẽ không hiểu đâu. Nhưng thông qua mấy ngày nay Tần Thư Nhã xác thực phát hiện ở Vu Thiên có một nhược điểm, đó chính là hắn rất sợ có người quấy rối hắn, chỉ cần người chịu mặt dạn mày dày đi dây dưa hắn, phần trăm thành công của chuyện này chắc chắn lớn hơn nhiều.

Chính vì như vậy, Tần Thư Nhã lúc này đứng ở bên người Vu Thiên dùng vẻ mặt thâm tình nhìn hắn. Tần Thư Nhã đối với dung mạo của mình rất tự tin, nhất là sau khi ra khỏi rừng sâu, cô đã sớm đổi lại một bộ quần áo do Tần Vĩnh Phú mang đến, đó là một thân áo dài tơ lụa màu đỏ. Mái tóc dài của cô xổ ra, da thịt trắng nõn như tuyết bên trong áo dài như ẩn như hiện, bầu ngực xinh đẹp cũng do quần áo phụ trợ mà nhô lên rất cao, ánh mắt thanh tú như nước, khuôn mặt như vẽ, xác thực tràn đầy hoạt bát cùng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Phì Lang Hắc Lang Bang.

Từ lúc còn rất nhỏ Tần Thư Nhã đã rất đẹp rồi, sau khi lên trung học đã bắt đầu có không ít nam đồng học hướng cô biểu đạt lòng ái mộ, nhất là sau khi cô lên cấp ba, số người theo đuổi càng nhiều vô số kể, tầng tầng lớp lớp.

Cho nên Tần Thư Nhã đối với dung mạo của mình rất tự tin, cô tin chắc với cách ăn mặc này của mình mà nguyện ý đi cầu một người đàn ông, điều kiện tiên quyết là hắn phải là một người đàn ông bình thường, chắc chắn sẽ thành công. Đối với bản thân có được tự tin như vậy nên Tần Thư Nhã quyết định dùng ánh mắt ẩn ý đưa tình nhìn Vu Thiên.

- Hừ! Tôi cũng không tin anh còn già bộ được nữa, anh cho rằng một thân này của lão nương không dùng được sao?

Thời điểm Tần Thư Nhã nhìn Vu Thiên, trong nội tâm còn vì hành vi của mình âm thầm thêm điểm.

- Cô cũng không được.

Vu Thiên lại một lần nữa mở miệng nói, khiến cho Tần Thư Nhã thiếu chút nữa té xỉu, nếu không có Vương Đình ở một bên vịn cô, Tần Thư Nhã thực hoài nghi lần này mình sẽ ngã sấp xuống đất.

- Hắn không phải một người đàn ông, chắc chắn không phải một người đàn ông bình thường.

Điểm này, không riêng gì Tần Thư Nhã, ngay cả bên người Tần Thư Nhã là Vương Đình cũng nghĩ như vậy. Là bạn học của Tần Thư Nhã ngay từ cấp 1, cho đến cấp 2, rồi lên đến cấp 3 Vương Đình rất rõ ràng Tần Thư Nhã mang đến cho đàn ông lực sát thương rất mạnh, nếu như đổi lại bình thường Tần Thư Nhã hẳn phải đối đãi với một người đàn ông như vậy, vậy cô có bảo hắn đi chết hắn cũng đi, nhưng tên Vu Thiên trước mặt này, tựa hồ không có một điểm gì đồng dạng.

- Vu Thiên, nếu như lần này cậu chịu giúp tôi, tôi sẽ vì cậu đặc biệt chế tạo một gian luyện võ trường, trong đó có tất cả những khí giới luyện võ mà cậu cần, tin tưởng nếu cậu tại đó luyện công, vậy đối với công phu của cậu tiến bộ nhất định sẽ có trợ giúp rất lớn.

Chứng kiến con gái mình thi triển mỹ nhân kế đều không được, Tần Vĩnh Phú rơi vào đường cùng liền nghĩ tới một biện pháp, hắn biết rõ những người luyện võ đều yêu thích cái này, đó chính là cung cấp cho hắn một nơi chuyên để tập võ.

- Ah! Vậy sao? Cái này ngược lại tôi có thể suy xét.

Vu Thiên nghe xong Tần Vĩnh Phú chịu vì mình chế tạo một gian chuyên môn dùng để luyện võ, hắn trong lúc nhất thời động tâm.

Vu Thiên vẫn luôn nghĩ, bản thân cho dù có cố gắng luyện “Vu gia đấu khí” như thế nào đi chăng nữa cũng không đến được đệ tứ trọng, có phải hay không là do hoàn cảnh không đúng? Tại trong rừng sâu núi thẳm mỗi ngày đều tại căn phòng nhỏ luyện công có lẽ tâm tình không cách nào đột phá, dù sao đối mặt với chỗ đó cũng hơn mười năm rồi, nếu như có thể đột phá có lẽ sớm đã đột phá. Hôm nay có cơ hội như vậy, có thể để cho mình đổi một hoàn cảnh luyện công, phải biết rằng những đồ vật hiện đại đích thật có những mặt nổi bật, nếu như có thể dùng vũ khí hiện đại tới khiêu chiến mình, cái đó có lẽ là một chuyện tốt không chừng. Đúng vậy, bản thân đã đáp ứng vù em Lý Di không luyện thành “Vu gia đấu khí” đệ tứ trọng thì sẽ không rời núi, nhưng nếu như đổi lại chính mình luyện võ trong một căn phòng luyện công vô cùng tốt mà lại được phong kín, cái đó cũng không khác mấy so với việc mình không được rời núi?

Nghĩ tới những thứ này, Vu Thiên rất trịnh trọng nhìn Tần Vĩnh Phú nói:

- Ngài thật sự quyết định chỉ cần tôi giúp ngài, ngài sẽ chế tạo cho tôi một căn phòng luyện công sao?

- Đương nhiên, Tần Vĩnh Phú tôi luôn luôn nói một là một, nói hai là hai.

Tần Vĩnh Phú cũng thật không ngờ con gái mình sắc nước hương trời như thế đặt tại trước mặt Vu Thiên, Vu Thiên đều không động tâm, nhưng mình vừa nói có thể vì hắn chế tạo một gian phòng luyện công, hắn vậy mà ngậm đồng ý. Con gái của mình còn không trọng yếu bằng một gian phòng dùng để luyện công có thể dùng tiền mua được, Tần Vĩnh Phú đột nhiên có một loại cảm giác thật đáng buồn, là Vu Thiên không nhìn được hàng, hay là đầu Vu Thiên có vấn đề, hắn vậy mà lại đưa ra lựa chọn như vậy.

- Tốt! Tôi đáp ứng giúp ngài, nhưng ngài phải nhớ kỹ lời mình nói hôm nay, còn có một chuyện đó là tất cả mọi thứ trong phòng luyện công đều phải dựa theo yêu cầu của tôi xây dựng.

- Không thành vấn đề, không thành vấn đề.

Tần Vĩnh Phú biết rõ nếu Vu Thiên đã nói như vậy rồi, thì an toàn của bản thân mình đã được đảm bảo, dùng tính mạng của mình đổi lấy một căn phòng luyện công có thể dùng tiền chế tạo, Tần Vĩnh Phú nghĩ thế nào cũng cho rằng nó đáng giá.

Nhìn Vu Thiên đã chấp nhận đề nghị của cha mình xây cho hắn phòng luyện công, Tần Thư Nhã đột nhiên có một loại cảm giác vô lực. Mọi người không phải đều nói anh hùng yêu giang sơn lại càng yêu mỹ nhân sao? Nhưng sao Vu Thiên lại chỉ đối với võ học cảm thấy hứng thú, mà đối với chính mình lại thờ ơ dửng dưng? Là mình không xinh đẹp? Hay là do những nguyên nhân gì khác? Không! Mình đủ xinh đẹp, đây là sự thật rất nhiều người chứng thực qua, giải thích duy nhất ở đây chính là Vu Thiên không phải một người đàn ông chân chính. Hắn không phải là thái giám chứ, Tần Thư Nhã nghĩ như vậy, phần cảm giác mất mát trong nội tâm cũng tốt hơn nhiều.

Kỳ thật Tần Thư Nhã cũng không biết, không phải Vu Thiên đối với cô không có cảm giác, chẳng qua do hắn mỗi ngày chỉ biết tập võ, lại sinh hoạt trong hoàn cảnh rừng sâu núi thẳm cách con người hàng ngàn km, tế bào tình cảm cũng phải từ từ mới có thể xuất hiện.

Thời điểm Vu Thiên cùng Tần Vĩnh Phú đi ra khỏi nhà máy rượu Đại Tần, trước cửa lớn nhà máy rượu đã sớm có hai chiếc Mercedes màu đen tại đó chờ Tần Vĩnh Phú.

- Ha ha ha, Tần chủ tịch, từ khi chia tay đến giờ ngài không có vấn đề gì chứ.

Một người đàn ông với thân thể mập mập đang tựa vào trên một chiếc Mercedes nhìn Tần Vĩnh Phú đi ra, sau đó bắt đầu ha ha cười hỏi.

- Phi Lang? Tại sao lại là mày?

Vừa nhìn thấy người tới đón mình là Phi Lang, Tần Vĩnh Phú cả kinh. Phải biết Phi Lang chính là người thân cận nhất của Hắc Lang, hiện tại gã lại đích thân tới đón mình, điều này cũng nói lên Hắc Lang vô cùng xem trọng mình.

- Vì sao không thể là tôi, tôi đến đây ngài phải cảm giác được vinh hạnh mới đúng, phải biết không phải người nào cũng được Phi Lang tôi tự mình tiếp đãi đây.

Phi Lang, huynh đệ Hắc Lang tín nhiệm nhất. Cũng chính là Nhị đương gia của Hắc Lang bang hiện giờ.

Bang chủ Hắc Lang bang tên là Hắc Lang. Hắc Lang bang khởi xướng cuối những năm 80 trước thế kỉ 21, lúc đó cuộc tàn sát trên diện rộng Đông Phương quốc đang đi vào kết thúc, rất nhiều bang hội lâu năm có uy tín chỉ vì vấn đề kia mà đã bị chính phủ đã kích nghiêm trọng, lần tàn sát đó cũng khiến cho rất nhiều bang hội đang trên đà phát triển bị tổn thất thảm trọng, thậm chí bị xóa sổ. Nhưng cũng bởi vậy mà có rất nhiều bang phái mọc lên như măng. Hắc Lang bang chính là một trong số đó. Hắc Lang dựa vào lòng dạ hung ác cùng thủ đoạn lời dối của mình, rốt cục không lâu sau đã chiếm cứ ổn định tại thành phố Trung Sơn thủ đô Đông Phương quốc, nhất là tại khu Đông Thành thành phố Trung Sơn, càng không có người nào có thể chống lại thế lực của hắn.

Hắc Lang bang mặt ngoài mở hai hộp đêm, hai sàn nhảy, cùng sáu phòng karaoke, nhưng kì thực thu nhập của bọn hắn chủ yếu lấy từ sinh ý hắc đạo. Ví dụ như tại một ít chỗ ăn chơi bán phần cùng thu một ít phí bảo kê của các cửa hàng. Thời gian dần trôi qua Hắc Lang bang do đã có tiền nên cũng dần dần lớn mạnh.

Tập đoàn Đại Tần cùng Hắc Lang bang xung đột cũng bởi vì song phương thời gian qua sinh ý không ngừng mở rộng. Bởi vì sinh ý của Tần Vĩnh Phú kiếm phần lớn ở trong các hộp đêm cùng sàn nhảy, những sản nghiệp này Hắc Lang bang cũng có sinh ý nên xung đột là điều không tránh khỏi. Tần Vĩnh Phú làm kinh doanh đích thật có thiên phú, rất biết cách nắm bắt tâm lý người tiêu thụ, cho nên sinh ý của những hộp đêm tăng rất nhanh, đặc biệt là Dạ Lai Hương hộp đêm cùng Khoái Nhạc Dạ sàn nhảy đã vượt qua tất cả các hộp đêm cùng sàn nhảy ở khu Đông Thành mà Hắc Lang bang quản lý.

Chứng kiến khách nhân của mình càng ngày càng ít, thu nhập cũng theo đó ít đi, Hắc Lang rất tức giận. Hắn liền đi tìm Tần Vĩnh Phú, yêu cầu Tần Vĩnh Phú cho phép người của mình tại trong hộp đêm cùng sàn nhảy của Tần Vĩnh Phú bán phần.

Tại bên trong ngành giải trí, rất nhiều người đều cho rằng rượu là món kiếm tiền nhiều nhất, nhưng thật không nghĩ tới, kiếm được nhiều tiền nhất lại là các mặt hàng không thể mang ra ánh sáng như phần, thuốc lắc... Tuy phần có rất nhiều chủng loại, nhưng mặc kệ phần loại gì đều thu vào lợi nhuận cực lớn, lợi ích trong đó đủ để cho những người chưa bao giờ tiếp xúc hoa mắt chóng mặt. Cho nên khối thịt mỡ như thế này Tần Vĩnh Phú làm sao có thể để cho

Hắc Lang chiếm mất.

Vì thế Tàn Vinh Phú đã ngay lập tức trả lời cho Hắc Lang biết không thể được. Tàn Vinh Phú cũng tình tường Hắc Lang đang làm gì, Tàn Vinh Phú làm sinh ý nhiều năm như vậy cũng am hiểu sâu đạo lý này, thực tế trước kia khi Tàn Vinh Phú còn lăn lộn vài năm trên đường, đã thu nhận được một đám huynh đệ sinh tử, do vậy căn bản hắn không e ngại Hắc Lang

Hắc Lang sau khi bị Tàn Vinh Phú cự tuyệt, vô cùng tức giận. Gã thật sự không thể tưởng được Tàn Vinh Phú cũng dám cự tuyệt chính mình, ngay cả không gian xoay xở đều không lưu lại cho mình một chút. Nếu như chuyện này rơi vào tai người trên đường, mặt mũi của mình còn biết để vào đâu nữa?

Cho nên, từ đó về sau, Hắc Lang đã làm xong các bước chuẩn bị để đối phó với Tàn Vinh Phú.

Tàn Vinh Phú cũng không phải đèn đã cạn dầu, từ lúc Hắc Lang tìm hắn để nói chuyện, hắn đã bắt đầu âm thầm cẩn thận, đi ra đi vào đều mang theo rất nhiều vệ sĩ, trong lúc nhất thời Hắc Lang cũng không có cách nào thực hiện ý đồ.

Lần này con gái du ngoạn Thái Sơn đột nhiên mất tích, Tàn Vinh Phú thật sự rất sợ, hắn vội vàng chạy tới Thái Sơn hi vọng có thể tìm được con gái. Thậm chí Tàn Vinh Phú còn nghĩ, việc này có phải hay không do Hắc Lang làm, phải biết bọn người kia chuyện gì cũng dám làm đấy. Cái gì mà trên đường gặp họa không kịp báo với người nhà, cái đó đều là nói láo. Cho nên trước khi đi Thái Sơn, Tàn Vinh Phú đã an bài đưa con nuôi trước kia của mình - Tàn Dũng đi Hắc Lang bang nghe ngóng một chút, nhìn xem có thể hay không từ đó tìm ra một ít manh mối.

Trời xanh không phụ lòng người, tại chân núi Thái Sơn Tàn Vinh Phú rốt cục tìm được con gái Tàn Thư Nhã của mình. Nhưng lại để cho hắn thật không ngờ chính là, con gái của mình vừa mới an toàn, con nuôi lại bị người của Hắc Lang bang bắt đi. Theo lý thuyết bên người Tàn Dũng có nhiều vệ sĩ như vậy, không nên xuất hiện sai lầm như thế mới đúng.

Nếu Hắc Lang bang đã nhờ người nhắn lại, cũng đã nói nên Tàn Dũng tại chỗ của gã an toàn, hi vọng có thể cùng Tàn Vinh Phú nói chuyện, Tàn Vinh Phú cũng không có lý do gì để cự tuyệt. Vẫn là câu nói kia, hết thầy người trong giang hồ đều coi trọng nhất là mặt mũi, cho nên Tàn Vinh Phú mặc kệ có nguyện ý đi hay không, thậm chí Tàn Dũng có thể phản bội chính mình, thậm chí những sát thủ tập kích mình ở Nghênh Khách trấn kia cũng có khả năng do Tàn Dũng phái đi, nhưng Tàn Vinh Phú cũng không thể không đi cứu Tàn Dũng, đây chính là luật trong giang hồ a.

Phi Lang đối với Tàn Vinh Phú cùng Vu Thiên bên cạnh nói một tiếng “xin mời”, hai người liền bước lên một chiếc Mercedes đứng trước cửa nhà máy rượu Đại Tàn.

Xe chạy thành thạo ước chừng sau nửa giờ, liền ngừng lại trước cửa một tòa nhà ba tầng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đưa Con Bất Hiếu.

Phi Lang trước hết xuống xe, sau đó cười cười đối với Tàn Vinh Phú làm một tư thế xin mời.

Tàn Vinh Phú sau khi phiền chán nhìn thoáng qua Phi Lang, liền bước xuống xe. Hắn ngẩng đầu xem xét tòa nhà ba tầng trước mặt, cau mày thoáng một phát. Hắn biết rõ tòa nhà ba tầng này là nhà của Hắc Lang, cũng có thể nói chính là đại bản doanh của Hắc Lang bang.

Nơi đây vốn là một khách sạn của chính phủ, bởi vì kinh doanh không tốt, phải đưa ra đấu giá, về sau Hắc Lang bang đoạt được. Từ đó trở đi Hắc Lang lấy chỗ này làm địa bàn đóng quân, dốc sức tạo nên thành quả như ngày hôm nay.

- Tàn chủ tịch, xin mời, bang chủ của chúng tôi còn có nghĩa tử Tàn Dũng của ngài đều đang ở phía trên chờ ngài đấy!

Lúc nói lời này, Phi Lang không khỏi lộ ra một nụ cười tà.

- Hừ! Thật không biết các người muốn làm trò gì. Vu Thiên, cậu đi lên cùng tôi.

Cũng may còn có Vu Thiên ở bên cạnh mình, tuy rằng Tàn Vinh Phú còn không có hoàn toàn tin tưởng vào công phu của Vu Thiên có thực sự tốt hay không, thậm chí chi tiết về Vu Thiên hắn đều chưa thăm dò rõ ràng, nhưng không biết vì cái gì, trong lòng của hắn không khỏi tin tưởng Vu Thiên.

- Chậm đã! Người của ngài có thể đi lên, nhưng trước tiên phải được kiểm tra thoáng một phát đã, ha ha, tôi cũng không có biện pháp a, quy củ mà.

Phi Lang nhìn thấy tay sai của Tàn Vinh Phú cũng muốn đi lên, liền vội vàng hô to, đồng thời đối với một huynh đệ bên người gật đầu, sau đó người kia liền đi tới bên người Vu Thiên, bắt đầu lục lọi thân thể Vu Thiên.

Thủ tục kiểu này tại trên đường mà nói trên cơ bản đã trở thành một điều không thể thiếu. Song phương gặp mặt vì sợ một bên mang vũ khí hoặc bụng dạ khó lường, cho nên trước tiên luôn muốn kiểm tra thân thể thoáng một phát.

Nhưng Vu Thiên hẳn cũng không biết đây là ý gì, thấy có người hướng chính mình đi tới, hơn nữa lại không có hảo ý đi tới, Vu Thiên nhú mày, thầm nghĩ:

- Các người muốn làm gì! Tin hay không ta liền đá người một phát chết tươi giống như đá chết một con chó hoang.

Tần Vĩnh Phú tựa hồ nhìn ra bất mãn của Vu Thiên, sợ Vu Thiên bại lộ công phu quá sớm, làm hư mất đại sự của mình, Tần Vĩnh Phú vội vàng hướng Vu Thiên nói:

- Chớ lộn xộn, hẳn chỉ muốn tìm kiếm, xem trên người của cậu có mang theo vũ khí gì không thôi.

Nghe xong Tần Vĩnh Phú nói, Vu Thiên lập tức hiểu rõ. Biết rõ đối phương chỉ là lục soát người mà thôi, hẳn cũng không động nữa, chờ đối phương đến lục soát người.

Rất nhanh, Phi Lang phái một tên tiểu đệ đi qua đem thân thể Vu Thiên kiểm tra qua một lần, sau khi xác định không có bất kỳ vũ khí gì nguy hiểm, hẳn hướng về phía Phi Lang lác đầu.

- Ha ha, rất tốt! Xem ra Tần chủ tịch cũng rất rõ ràng quy củ trên đường của chúng tôi a.

- Bớt sàm ngôn đi, nhanh mang tôi đi gặp bang chủ của các người cùng đưa con bất hiếu Tần Dũng kia.

Chứng kiến bọn người kia sau khi kiểm tra xong thân thể Vu Thiên mà không phát hiện được thứ gì, Tần Vĩnh Phú không khỏi buông lỏng một hơi, đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa rồi tại nhà máy rượu Đại Tần hẳn không báo Tôn bá đem súng cho Vu Thiên, bởi vì Tần Vĩnh Phú tính tương, cho dù để cho Vu Thiên mang theo vũ khí, đến lúc đó cũng sẽ bị bọn người kia tịch thu. Thế nhưng Tần Vĩnh Phú cũng không biết, hẳn muốn Vu Thiên mang theo vũ khí, cũng phải nhìn xem Vu Thiên có đồng ý hay không mới được.

Đi theo Phi Lang, hai người Tần Vĩnh Phú cùng Vu Thiên bước vào trong tòa nhà. Đứng trong thang máy, bọn hắn rất nhanh đi tới trước cửa của một căn phòng hội nghị lớn trên tầng ba. Trước cửa phòng hội nghị lúc này đứng sáu Đại Hãn phi thường cường tráng, bọn hắn nguyên một đám chứng kiến Tần Vĩnh Phú cùng Vu Thiên đi tới, đều lộ ra gương mặt bất thiện.

- Xin mời, Tần chủ tịch, bang chủ của chúng tôi cùng nghĩa tử của ngài đều ở ngay trong này.

Vừa nói chuyện, Phi Lang nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng hội nghị ra.

Cửa vừa mở ra, Tần Vĩnh Phú đã thấy Hắc Lang cùng nghĩa tử Tần Dũng của mình ngồi trước bàn trà, đang trò chuyện uống trà nóng.

- Ha ha ha, Tần chủ tịch đúng hẹn mà đến, Hắc Lang tôi thực sự cảm thấy vinh hạnh, vinh hạnh a.

Một người đàn ông trung tuổi với cái đầu không có bao nhiêu tóc, nhưng trên mặt lại có vài điểm hạt mụn đứng lên hướng về Tần Vĩnh Phú gật đầu.

Vu Thiên đứng đó nhìn hết thấy, hẳn biết người đang nói chuyện nhất định là bang chủ Hắc Lang bang - Hắc Lang. Thực sự không thể tưởng tượng nổi đã lớn tuổi như vậy rồi trên mặt còn có mụn, chẳng lẽ là do ăn thuốc bổ quá nhiều, không tiêu hóa hết rồi bổ đến trên mặt sao? Xem ra nếu có cơ hội có thể đề cử cho gã dùng thử thảo dược chữa mụn mà chính mình nghiên cứu chế tạo, thứ kia thế nhưng rất tốt a, nhớ lại hai năm trước trên mặt Vu Thiên cũng có mụn, lúc đó Vu Thiên bị dọa cho không nhẹ, lập tức vào thành phố tìm sách để tra, sau đó mới biết mình mắc phải triệu chứng rất được lưu hành gọi là thanh xuân mỹ lệ hạt mụn đầu, rất nhanh, Vu Thiên trong núi sâu tìm được thảo dược để trị tận gốc triệu chứng này. Bây giờ Vu Thiên vừa nhìn thấy trên mặt Hắc Lang cũng có mụn, vèn vèn không nổi muốn đi tìm loại thảo dược năm đó mình dùng đưa cho gã thử xem.

Đương nhiên những điều này đều là Vu Thiên tưởng tượng, nếu như Vu Thiên thật đem ý nghĩ này nói cho Hắc Lang biết, phỏng chừng gã sẽ té xỉu mất.

- Không cần khách khí như vậy, vốn tôi còn lo lắng cho đứa con bất hiếu của tôi tại chỗ của bang chủ làm khách có thể bị nguy hiểm hay không, nhưng hiện tại xem ra nó sống rất tốt, mục đích đến đã đạt được, tôi xin phép đi trước.

Tần Vĩnh Phú liếc mắt nhìn một người còn chưa đến ba mươi tuổi ngồi bên cạnh bàn đang uống trà - Tần Dũng, trong lòng có chút lộp bộp. Hắn lúc này rốt cuộc nhìn rõ ràng, nguyên lai Tần Dũng thực phản bội chính mình, cùng Hắc Lang cấu kết, lúc này kêu mình tới rõ ràng muốn hãm hại mình, nếu như hiện tại không đi, để một lúc nữa muốn đi cũng không được.

- Ha ha ha! Tần chủ tịch, tất nhiên đã đến, sao phải gấp gáp đi như vậy làm gì! Nếu như người khác biết ngài đến nơi này của tôi ngay cả chén trà cũng không uống, đây chẳng phải nói Hắc Lang tôi đối đãi khách nhân không chu toàn sao? Ha ha, tôi xem ngài vẫn nên ngồi xuống uống chén trà đi đã.

Hắc Lang vừa nói chuyện vừa hướng về phía Phi Lang còn đang đứng ở cửa phòng hội nghị gật đầu.

Phi Lang nghe lời bất đầu động:

- Bá!

Lập tức từ trong lòng móc ra một cây súng lục tối như mực:

- Tần chủ tịch, tôi khuyên ngài nên thức thối một chút, phải biết súng trong tay tôi không có mắt đâu đó.

Tần Vĩnh Phú vừa nhìn Phi Lang lôi súng ra, hẳn biết lúc này muốn quay về an toàn là rất khó. Ngẫm lại chuyện như thế này dù sao cũng phải đối mặt,

cho nên Tần Vinh Phú dứt khoát quay người lại, hướng về chỗ Hắc Lang cùng Tần Dũng đi qua. Tất nhiên nếu đã không tránh thoát, vậy không bằng thông dong đôi mắt, chí ít không thể để mất phong thái.

- Ha ha ha! Tần chủ tịch quả nhiên có khí phách, Hắc Lang tôi bội phục, bội phục. Nào, mời ngài ngồi.

Ấn lấy vị trí Hắc Lang chỉ Tần Vinh Phú liền ngồi xuống, không ngờ vị trí đấy lại cùng Hắc Lang, Tần Dũng tạo nên một hình tam giác.

- Tất cả mọi người đều bề bộn nhiều việc, Hắc Lang Bang chủ có lời gì không ngại cứ việc nói thẳng.

Tần Vinh Phú quả nhiên không hổ là người nhiều năm lăn lộn trên giang hồ, đến tận lúc này rồi mà vẫn trấn định như vậy.

- O, Tần chủ tịch nói sai rồi! Vừa rồi ngài nói tất cả mọi người đều bề bộn nhiều việc, ha ha, lời này sai. Bởi vì theo tình huống hiện tại, bên trong căn phòng này ngoại trừ ngài là phải bận rộn nhiều việc bên ngoài ra thì không còn ai bận rộn nữa, nhưng tôi nghĩ từ giờ trở đi ngài không cần bận rộn nữa rồi, ha ha ha ha!

Nói lên những lời này, Hắc Lang cực kì giống nhân vật phản diện trong kịch truyền hình, một trận cười sảng khoái vang lên.

- Ah! Ngươi có ý gì?

Vừa nghe Hắc Lang nói như vậy, Tần Vinh Phú có dự cảm không tốt, chẳng qua lúc này đã không còn đường cho hắn lui.

- Có ý gì? Lẽ nào tôi với nghĩa tử của ngài ngồi ở chỗ này uống trà mà ngài vẫn không nhìn ra được sao? Từ hôm nay trở đi, chủ tịch của tập đoàn Đại Tần sẽ thay đổi.

Vừa nói chuyện, Hắc Lang liền vung tay ném một cặp văn kiện màu đen tới trước mặt Tần Vinh Phú.

Tần Vinh Phú không có hồ đồ, hắn cũng không cần phải giả bộ hồ đồ. Đưa tay nhận lấy cặp văn kiện, nhìn qua loa một chút, quả nhiên giống như mình tưởng tượng, nội dung bên trên giấy đơn giản đều là mấy thứ gì đó yêu cầu hắn đem toàn bộ sản nghiệp của tập đoàn Đại Tần giao vào trong tay Hắc Lang cùng Tần Dũng.

- Ha ha ha! Thế nào? Hắc Lang, ngươi cho rằng tôi già rồi hồ đồ sao? Ngươi cho là loại vật này tôi sẽ ký tên sao?

Tần Vinh Phú liếc mắt nhìn Hắc Lang, sau đó ném cặp văn kiện lên trên mặt bàn trà.

- Kia, cha, người cũng đừng ngang ngạnh nữa, người xem người cũng đã lớn tuổi rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút đúng không. Và lại tập đoàn Đại Tần người làm chủ cùng con làm chủ có gì khác nhau chứ?

Thấy Tần Vinh Phú tỏ thái độ, ngồi bên cạnh Tần Dũng rốt cục không nhịn được, nói ra một câu như vậy.

- Súc sinh, ở đây không có chỗ cho mày nói chuyện. Mày cũng không nghĩ, lúc mày lưu lạc đầu đường, là ai cho mày ăn, cho mày mặc, cho mày hết thấy mọi thứ, thế nhưng kết quả không ngờ mày lại đối với tao như vậy, còn dám thuê giết người tao, mày nói xem mày có còn đáng làm người không?

Vừa nghe Tần Dũng ở chỗ này nói, Tần Vinh Phú nhất thời tức giận xà ra một tràng lớn.

- Đừng nóng giận mà, cha, con thừa nhận! Nếu như không gặp được cha, có lẽ bây giờ con vẫn còn đang lưu lạc đầu đường. Con cũng thừa nhận, chuyện người bị tập kích tại Nghênh Khách trấn là do con phái người làm, để cho con thật không ngờ chính là thân thủ của bọn Tôn bá lại khá tốt, dĩ nhiên có thể giúp người tránh thoát một kiếp kia, thế nhưng thế nào, sau khi người trở lại cũng không phải rơi vào tay Hắc Lang Bang chủ sao?

Tần Dũng vô cùng hăng hái nói những lời bất nghĩa, sau lại đối với Tần Vinh Phú nói:

- Hừ, ông cũng không nghĩ xem, từ sau khi ông nhận nuôi tôi, tôi đã làm cho ông bao nhiêu việc! Bất kể là hộp đêm Đại Phú Hào hay là hộp đêm Dạ Lai Hương, tất cả đều không phải có công sức của tôi chiếu cố sao, nhưng ông thì sao? Từ khi Tần Thư Nhã được sinh ra thì ông đối với tôi càng xem càng không vừa mắt. Vài chục năm, vài chục năm này tôi đều phải nhẫn nhịn ông, thế nhưng đến cùng tôi nhận được cái gì, không ngờ tôi lại nhận được tin tức ông len lén tìm luật sư, lập di chúc. Nói cái gì mà sau khi ông trăm tuổi, toàn bộ sản nghiệp do ông sở hữu đều thuộc về đứa con gái kia, còn nói muốn đem tôi đưa ra nước ngoài. Nói cho ông biết, cái này đều do ông làm ra trước, đừng có trách tôi bất nhân.

Nói lên những thứ này, Tần Dũng dường như vô cùng có lý.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Là Ai Làm? Vật Này Không Quá Mạnh.

- Mày được lắm, mày cũng không nhìn một chút, xem mày đã làm ra những chuyện gì. Mày một mình cầm tiền của tập đoàn đi đánh bạc, tao đã từng nói cái gì chưa. Nhưng mày lại còn không biết điều, lại còn được voi đòi tiền đánh chủ ý vào nhà máy rượu Đại Tàn, tiền của hộp đem mày tiêu hết, mày lại tới nhà máy rượu Đại Tàn đòi tiền kế toán, cô ta không cho mày, mày liền vung tay đánh. Loại chuyện này ảnh hưởng lớn như thế nào mày biết không? Loại người như mày, tao làm sao có thể giao sản nghiệp cho được?

Nghe Tàn Vinh Phú nói như vậy, đứng ở một bên Vu Thiên coi như đã biết chuyện gì xảy ra. Nguyên lai Tàn Dũng là một phá gia chi tử ăn chơi đàng điếm, người như thế xác thực không thể giao gia nghiệp cho y, bằng không cho dù người có bao nhiêu gia nghiệp to lớn cũng không đủ cho y ăn chơi.

- Được, được lắm. Tôi không phải chỉ xin kế toán của ông vài đồng tiền lẻ sao? Ông nhìn xem thái độ của cô ta là như thế nào. Hừ, tôi đánh cô ta thì sao, nói cho ông biết, cô ta không nghe lời tôi, tôi dám giết cả nhà cô ta, ông tin hay không.

Tàn Dũng nhìn thấy Tàn Vinh Phú tại trước mặt Hắc Lang vạch trần điểm xấu của mình, cũng là thẹn quá hóa giận, nói năng cũng bắt đầu lệch chủ đề.

- Hai cha con các người đừng được rồi đó!

Hắc Lang ngồi một bên không có tâm tư để nghe Tàn Vinh Phú cùng Tàn Dũng cãi nhau về việc trong nhà.

- Tôi hiện tại muốn hỏi Tàn chủ tịch ông một chút, ông cuối cùng có định ký tên vào hiệp ước này hay không?

- Không ký, đánh chết cũng không ký!

Tàn Vinh Phú dứt khoát lắc đầu, từ trên ghế đứng lên, lui ra phía sau hai bước, làm ra bộ dáng không thể thương lượng.

- Ở kia, tôi nói Tàn Vinh Phú, ông đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, tôi cho ông biết, ngày hôm nay tôi dám gọi ông đến đây, tất nhiên tôi đã làm tốt các phương diện chuẩn bị, hừ! Nếu như ông không chịu ký tên, tí nữa tôi sẽ cho ông nếm thử tư vị sống không bằng chết. Mà đồng thời, con gái bảo bối của ông chỉ sợ cũng giống ông nếm không ít khổ sở.

Hắc Lang bắt đầu dùng thủ đoạn hung ác để uy hiếp Tàn Vinh Phú, vừa nói chuyện Hắc Lang còn đuổi chân ra đem cái ghế Tàn Vinh Phú vừa ngồi đá đổ xuống đất.

- Các người muốn làm gì? Nói cho các người biết, các người không được chạm vào con gái của tôi dù chỉ một chút, bằng không đừng trách tôi đối với các người không khách khí.

Vừa nghe Hắc Lang nói muốn đối phó con gái mình, Tàn Vinh Phú rất lo lắng, phải biết uy hiếp lớn nhất của đời hắn chính là sợ tiểu nha đầu Tàn Thư Nhã có việc gì.

- Ha ha ha, thế nào? Ông nghĩ bây giờ ông còn có thể đối với tôi không khách khí sao?

Nhìn bộ dạng Tàn Vinh Phú kích động, Hắc Lang rất rõ ràng, gã đã nắm được điểm yếu của Tàn Vinh Phú. Một người luôn luôn sợ uy hiếp, bất kể là hắn thích tiền tài, nữ nhân hay là quyền lực, nói chung chỉ cần có là được. Mà bây giờ Hắc Lang biết Tàn Vinh Phú sợ nhất cái gì, chuyện kế tiếp muốn đối phó ông ta sẽ rất dễ dàng.

- Đến đây, tao không muốn cùng lão nhân này nói lời vô ích, chúng mày treo ngược ông ta lên cho tao.

Hắc Lang biết cứ nói cứng như vậy để bức Tàn Vinh Phú không phải là biện pháp tốt nhất, nếu làm không tốt còn có thể khiến ông ta tự sát. Vậy không bằng chính mình dẫn người đi nhà máy rượu Đại Tàn bắt Tàn Thư Nhã mang tới đây, chỉ cần trong tay gã có người này, lúc đó không sợ Tàn Vinh Phú không ngoan ngoãn, bảo Tàn Vinh Phú làm cái gì hắn còn dám không nghe sao!

Hắc Lang tiếng nói vừa dứt, lập tức có hai đại hán áo đen đi về phía Tàn Vinh Phú, bọn họ muốn chấp hành mệnh lệnh của Hắc Lang, trước tiên treo ngược Tàn Vinh Phú lên.

- Các người, các người muốn làm gì? Vu Thiên, Vu Thiên cậu còn không giúp tôi!

Tàn Vinh Phú vừa nhìn Hắc Lang thật sự muốn ra tay với mình, ông ta liền vội vã hô to tên Vu Thiên. Vu Thiên là hi vọng duy nhất của ông ta lúc này, chuyện đi này ông ta chỉ đem mỗi một vệ sĩ là Vu Thiên, nếu như Vu Thiên không thể cứu mình, cái lão già khom Tàn Vinh Phú rất có thể sẽ chết ở chỗ này.

Nói thì chậm, chứ diễn biến thì rất nhanh, hai đại hán phân chia trái phải đi tới trước người Tàn Vinh Phú, đang định giơ tay ra bắt Tàn Vinh Phú, thì cảm thấy trước mắt có vật gì chột lóe, sau đó cô hống hai đại hán một tiếng cũng không kịp thốt lên liền té trên mặt đất.

- Cách, cách!

Hai đại hán cơ hồ cùng lúc ngã trên mặt đất, một màn này làm cho đang ngồi trên ghế là Hắc Lang, Tàn Dũng cùng với đứng bên cạnh Phi Lang bị hù dọa kêu to một tiếng. Nguyên nhân là ba người bọn họ ai cũng không thấy rõ là người nào động thủ, vậy thì càng không nói tới người này như thế nào xuất thủ.

- Ai? Là ai làm?

Dường như một loại bản năng, Hắc Lang trước hết kịp phản ứng, lúc này trong tay gã đã nhiều thêm một cây súng lục màu đen. Có súng trong tay, lá gan của gã tựa hồ cũng lớn hơn một chút.

- Là ai chơi hán có giỏi thì cmm đứng ra đây?

Nghe được thanh âm hoảng sợ của Hắc Lang, bảy tám tên tiểu đệ trong phòng cũng đều vội vàng móc súng lục từ trong ngực ra, đều mù quáng giờ súng nhìn khắp phòng.

Thế nhưng tình huống đập vào mắt mọi người lúc này là trừ những người đứng trong phòng này ra thì không có bất kì một ai khác.

Hơn nữa tất cả cửa sổ trong phòng đều đóng rất tốt, không có một dấu hiệu nào cho rằng có người tiến vào.

Này sẽ là ai? Lẽ nào có quỷ sao? Hắc Lang thấy tình hình hiện tại trong lòng không khỏi ngỡ vực vô căn cứ, có thể nói Hắc Lang từ lúc lăn lộn trên đường đã giết không ít người, trong lòng của gã sớm đã không còn khái niệm thần quỷ gì nữa, nhưng xem tình huống ngày hôm nay gã phải suy nghĩ lại, lẽ nào các lão nhân thường nói trên thế giới này có thần linh là thật sao?

Hắc Lang có chút phát mộng, Phi Lang biểu hiện coi như hải lòng, y sau khi quan sát một vòng xác định không có người nào tiến vào căn phòng liền đem khẩu súng nhắm ngay Vu Thiên. Bởi vì trong mắt Phi Lang người một nhà không thể nào có sát thủ hay nội gián, cho dù có cũng không thể đi cứu lão bất tử Tần Vinh Phú này được, mà trong phòng ngoại trừ người một nhà ra, ngoại nhân chỉ có hai người, một người là Tần Vinh Phú, về lão gia hỏa này, Phi Lang hiểu rất rõ, mặc dù lúc hán tuổi còn trẻ thể lực cũng không tệ, nhưng luận về thân thủ ông ta chắc chắn không thể làm được như vậy. Mà trừ Tần Vinh Phú ra thì trong phòng cũng chỉ còn lại có Vu Thiên mà thôi.

Vu Thiên, trước đó Phi Lang cũng chưa từng gặp qua, cũng không có nghe qua về người này. Thời điểm Vu Thiên cùng Tần Vinh Phú tiến lên tầng, Phi Lang đã quan sát vô cùng cẩn thận, y phát hiện Vu Thiên trông mặt vô thần, bước đi vô lực, ưu điểm duy nhất của Vu Thiên chắc có lẽ là thân cao trên dưới 1m8, tiếp đó là làn da có màu cô đồng, cái này cũng chỉ chứng minh Vu Thiên không phải một tay nhà giàu tiểu bạch kiểm, mà cái khác cũng không thể chứng minh cái gì. Phi Lang cũng không phải không có gặp qua cao thủ, những cao thủ chân chính đều là đôi mắt lấp lánh có thần, bước đi không tạo ra một tiếng động, còn trạng thái của Vu Thiên thực sự không thể liệt kê vào hàng cao thủ.

Nhưng chính một người như vậy, một người bị quên lãng đứng ở giữa căn phòng, lại trở thành đối tượng duy nhất mà Phi Lang hoài nghi.

- Nói, hai người kia có phải do mày giết hay không?

Sói Mập dùng súng chỉ vào Vu Thiên, sau đó lớn tiếng hỏi.

- Không phải!

Vu Thiên rất khẳng định trả lời.

Vu Thiên thốt ra lời này, khiến cho Tần Vinh Phú đang có hi vọng thoát cái tâm tình lại lâm vào đáy cốc.

Vừa rồi tại lúc mình nguy cấp, Tần Vinh Phú đã hô to một tiếng Vu Thiên giúp ta, sau đó chỉ thấy hai đại hán đang muốn ra tay với mình bất thành linh ngã trên mặt đất, Tần Vinh Phú vô cùng mừng rỡ. Ông ta tin tưởng trong phòng này chỉ có Vu Thiên biết công phu, nhưng chính ông ta cũng không ngờ Vu Thiên lại mạnh như vậy, có thể sát nhân một cách vô hình, thậm chí khiến người khác không nhìn thấy thân hình hán di động, đây cũng quá mức thần kì rồi.

Nhưng khi Tần Vinh Phú nhận định đây là Vu thiên làm, thì Vu Thiên lại nói một câu không phải, khiến cho lòng Tần Vinh Phú lại lâm vào thung lũng. Bởi vì Tần Vinh Phú thừa hiểu Vu Thiên, Vu Thiên không giống một người hay nói láo, nếu Vu Thiên đã không thừa nhận là hán giết chết hai người kia, vậy hung thủ chân chính sẽ là ai chứ? Y có thể hay không tiếp tục giúp mình lần thứ hai, thẳng cho đến khi bản thân mình thoát khỏi nguy hiểm?

- Không phải mày, mày có phải hay không không dám thừa nhận? Tần Dũng, chú có biết người này không? Thân thủ của hán như thế nào?

Phi Lang không có đơn giản tin tưởng lời Vu Thiên nói, mà là một bên dùng khẩu súng nhắm ngay Vu Thiên, một bên hỏi Tần Dũng đứng bên cạnh.

- Tôi không nhận ra hán, trước đây bên người Tần Vinh Phú cũng không có người như vậy.

Sau khi nhìn kỹ Vu Thiên, Tần Dũng rất khẳng định trả lời Phi Lang.

- Ah! Chưa bao giờ gặp qua, cái đó đã nói lên ngày hôm nay mày có thể theo Tần Vinh Phú một mình vào đây, nhất định mày có tài, ha ha, thế nào, hiện tại mày vẫn còn không thừa nhận mày giết chết hai huynh đệ của tao sao?

Phi Lang vừa nghe Tần Dũng nói chưa từng gặp qua Vu Thiên, y càng khẳng định Vu Thiên là viện binh mà lão cáo già Tần Vinh Phú tìm đến, viện binh chân chính có lúc không cần quá nhiều người, chỉ cần một người là đủ.

- Tôi nói, tôi không có giết hai người kia.

Vu Thiên lần hai lặp lại câu mình vừa nói.

- Ha ha ha! Vậy hai người kia không phải là tự vấp ngã xuống chứ.

Phi Lang sau khi cười lớn nói xong câu đó, ngón tay không có dừng lại, trực tiếp bóp cò súng, một viên đạn lấy cao tốc xoay tròn phóng về mi tâm Vu Thiên.

- Ba mét, hai mét, một mét, năm mươi cm, ba mươi cm, mười lăm cm, năm cm... BẮ!

Một tiếng, viên đạn xoay tròn siêu tốc nhìn như sắp bắn vào mi tâm của Vu Thiên đột nhiên dừng lại giữa không trung, không nhúc nhích.

Cả phòng mọi người nhìn một màn quỷ dị này, rất nhiều người đều mang bộ dáng mất chữ A mồm chữ O, mắt trừng như mắt cá chết, nhìn chằm chằm viên đạn không nhúc nhích kia.

- Vật này không quá mạnh.

Trong khi mọi người còn đang khiếp sợ vì biểu hiện của hấn vừa rồi, Vu Thiên đột nhiên nói ra một câu khiến cho mọi người trong phòng tí nữa phun máu tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Sám Hối Cũng Vô Dụng.

- Súng!

Là vũ khí thường dùng nhất trong xã hội hiện đại, cũng là vũ khí có lực sát thương mạnh nhất.

Giống như cảnh sát bắt tội phạm, thậm chí trong các cuộc tranh đấu giữa các quốc gia trên cơ bản đều dựa vào vật này, nhưng chính một vật như vậy, nằm trong tay Vu Thiên hấn lại nói không quá mạnh, đây cũng quá mức khó tin.

Mà chuyện này đối với Vu Thiên mà nói, kỳ thực cũng không khó lý giải. Phải biết rằng Vu Thiên có công phu Vu Gia Đấu Khí. Vu Gia Đấu Khí chia làm hai loại là tiên công hình cùng phòng thủ hình.

Nói về tiên công, cổ đấu khí này có thể giết người một cách vô hình, giết người cách mấy mét, thậm chí còn có thể xa hơn mấy chục mét.

Mà nói về phòng thủ, giống như hôm nay vậy, hấn có thể chế tạo một loại vô hình khí tràng, khiến tất cả những vật tấn công đến hấn đều bị ngăn lại bên ngoài khí tràng, giống như viên đạn lúc này kỳ thực đã gặp phải phòng ngự đấu khí mà Vu Thiên phát ra, khi cách mi tâm Vu Thiên khoảng năm cm thì bị Vu Gia Đấu Khí của Vu Thiên sở chế, đứng ở giữa không trung.

Nếu như tình huống này bị người không biết công phu trông thấy, đạn cứ như dừng lại giữa không trung, tạo nên một hiện tượng quỷ dị khó mà giải thích.

Khi Vu Thiên nói vật này cũng không quá mạnh, đột nhiên đồng tử trong mắt hấn mở to, sau đó lập tức thấy viên đạn sắp bắn vào mi tâm Vu Thiên đột nhiên thay đổi phương hướng, quay ngược trở lại phía người vừa nổ súng, bắn trúng thân thể Phi Lang đang lùi lại kia.

- PHỐC!

Đây là âm thanh đạn bay vào trong cơ thể.

- Bịch!

Đây là âm thanh người ngã xuống đất.

Tiếp đó trong phòng lại có thêm một người ngã xuống, đó chính là kẻ nổ súng bắn Vu Thiên - Phi Lang.

Ngực Phi Lang bị trúng đạn, có lẽ cũng do khi nổ súng gã đã để súng trước ngực mình, cho nên khi viên đạn kia bắn ngược trở lại thì bắn trúng vào ngực của gã. Nhưng bất động ở chỗ, viên đạn đó không hề dừng lại ở ngực của Phi Lang, mà nó còn bắn xuyên qua, đâm thủng ngực rồi hướng tới bức tường phía sau, găm thẳng vào trong tường.

- Mày, mày...lừa gạt...người!!!

Đây là câu nói cuối cùng trước khi chết của Phi Lang, một cái chết không nhắm mắt.

- Tao đâu có lừa mày, mày nói tao giết hai người kia, thực ra không đúng vì tao chỉ mới đánh ngất chúng nó mà thôi, còn chưa có giết, nên cách nói của mày sai rồi, tao tất nhiên sẽ không thừa nhận.

Vu Thiên vốn định nói thêm mấy câu, đáng tiếc người này đã chết, nên gã cũng chẳng nghe được gì nữa.

Cái chết của Sói Mập khiến cho mọi người trong phòng bị chấn động, trong đó có cả Hắc Lang cũng không biết nên làm gì cho phải. Nếu lấy quan hệ của Hắc Lang cùng Phi Lang, kẻ nào dám giết Phi Lang trước mặt gã, gã hẳn sẽ rất phẫn nộ, nhất định sẽ cầm súng lên báo thù. Nhưng không hiểu vì sao, Hắc Lang lại không có dũng khí đó. Bởi vì Phi Lang vừa rồi cầm súng bắn Vu Thiên nhưng lại chết do đạn bắn ngược trở lại, giờ phút này tất cả những người cầm súng trong phòng đều tự giác đặt hết súng xuống đất.

Trong mắt bọn hắn xem ra, có súng trong tay rất uy phong, nhưng chỉ là trước đây, còn hiện tại có súng trong tay chỉ càng thêm nguy hiểm mà thôi. Đương nhiên trong số người ném súng đi cũng có Hắc Lang.

- Mày? Mày là người hay quý?

Sau khi nhìn thấy thân thủ của Vu Thiên, Hắc Lang liền nói ra một câu mà chính gã cũng không ngờ mình lại thốt lên như vậy.

- Người!

Vu Thiên sau khi giết chết Phi Lang, lại bắt đầu “tích chữ như vàng”, có lẽ hẳn cho rằng những kẻ ở đây không đáng để hắn nói nhiều với chúng làm gì.

- Mày...

Thấy Vu Thiên vô lễ với mình như thế, không ngờ Hắc Lang lại có cảm giác chuyện đó là điều đương nhiên, hoặc chính xác nói Vu Thiên nên đối xử với mình như thế. Lúc này hắn không thể nào tức giận được hoặc nói cách khác đã không có tư cách tức giận.

- Tần Vinh Phú, Tần chủ tịch! Đây hết thảy đều là hiểu lầm, đều là hiểu lầm mà. Người đầu mau đem thằng bất hiếu Tần Dũng này trói lại cho tao, thật là, cha mày nuôi mày nhiều năm như thế mà mày còn dám phái người giết ông ấy, mắt của ông trời để đâu mà không đánh chết mày đi!

Thấy rõ được chuyện đang xảy ra, Hắc Lang liền thay đổi thái độ với Tần Vinh Phú tới 180°. Gã biết nếu như mình muốn sống thì chỉ có thể tặng bót Tần Vinh Phú mà thôi, chỉ cần Tần Vinh Phú nói không giết mình, vậy mạng sống của mình đã được đảm bảo.

Nhưng dù cho có thế nào thì Hắc Lang cũng không muốn đánh cùng cái tên biến thái Vu Thiên này, gã còn không có can đảm đến mức đó.

Hắc Lang vừa kêu lên như thế, các huynh đệ dưới tay gã cũng phảng phất thấy được con đường sống cho mình. Bọn hắn không phải kẻ ngu, đều hiểu sinh mệnh là đứng đầu vạn vật, con người chỉ có sống thì mới có thể bàn chuyện lý tưởng, nói chuyện hoài bão. Một ngày kia mà chết thì cái mẹ gì cũng không có mà nói.

Cho nên trong nháy mắt những tên sợ chết này liền lao thẳng tới chỗ Tần Dũng, trói chặt y lại, thậm chí để lấy lòng cái tên biến thái Vu Thiên đó, khi buộc trói Tần Dũng bọn hắn còn thắt thêm hai nút cho chặt. Nếu như muốn cởi ra thì chỉ có thể dùng dao mà chặt, còn không thì dùng mìn có hy vọng gì hết.

Tần Dũng thấy chính mình bị người của mình bán đứng thì đầu óc y cũng quay cuồng.

- Bịch!

Tần Dũng liền quỵ gối trước mặt Tần Vinh Phú:

- Cha tha cho con đi, con chỉ là nhất thời ngu ngốc, làm ra loại chuyện không bằng súc vật này, nể tình con theo cha bao năm nay, cha cứ coi con là cái rắm cũng được, nhưng xin cha hãy tha cho con đi!

Tần Vinh Phú cũng kinh ngạc bởi mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Ông ta thực không ngờ tiểu tử Vu Thiên này lại có công phu thâm sâu như thế, thậm chí súng đạn cũng chẳng thể làm khó được hắn. Tình thế trước mắt đã nghiêng hẳn về phía ông ta, Tần Vinh Phú liền thể hiện lập trường của mình, làm ra lựa chọn của bản thân.

- Khụ! Đúng thế này thật mới.

Tần Vinh Phú chậm chậm nói một câu.

- Hà! Ah ah, mau mau đi đỡ Tần chủ tịch qua đây ngồi, thật là, đây mà là đạo đãi khách của Hắc Lang bang chúng ta sao?

Hắc Lang cũng không có nhớ tới một điều, lúc này không biết là ai đã đối xử tàn bạo với Tần Vinh Phú, cũng không nhớ là kẻ nào đã đập cái ghế của ông ta xuống đất.

Tần Vinh Phú thấy Hắc Lang tự mang ghế tới cho mình, cũng chẳng khách khí gì nữa mà ngồi xuống.

- Ủm, hai người các người nói đi, rốt cuộc là ai có tâm tư đối với tôi?

- Là hắn, là con nuôi Tần Dũng của ngài.

Hắc Lang vừa nghe Tần Vinh Phú hỏi liền vội vã kể lại đầu đuôi tình hình:

- Có một hôm Tần Dũng đột nhiên tới tìm tôi, nói hắn không muốn làm con nuôi cho ngài, nói ngài không ra gì, ah, đây là Tần Dũng nói chứ không phải tôi nói đâu.

Vừa nói Tần Vĩnh Phú không ra gì, đã thấy mặt ông ta tới sầm đi, Hắc Long liền vội vàng giải thích.

Sau khi thấy Tần Vĩnh Phú không có bất kì phản ứng gì nữa thì Hắc Lang nói tiếp:

- Tần Dũng nói muốn giết chết ngài, sau đó nuốt lấy gia sản của ngài, hắn ra điều kiện là hắn bảy thành, tôi ba thành. Nói thực tôi không hề muốn hợp tác với loại người bất hiếu đó, nhưng mà không thể không nói, Tần Dũng nói chia cho tôi ba thành, cái điều kiện này quả thực quá mê người, nên tôi mới hợp tác với hắn.

Nói lên lòng tham của bản thân, Hắc Lang cũng chỉ biết cúi đầu, xem ra gã còn là kẻ có thể cứu được, chỉ ít gã còn biết chữ thẹn viết như thế nào.

Tần Dũng nghe thấy những gì mà Hắc Lang nói thì hết sức giận dữ, nhưng khi thấy Vu Thiên đang đứng bên người Tần Vĩnh Phú thì y đành lựa chọn im lặng, bởi chỉ cần Tần Vĩnh Phú nói một câu mà thôi, tên Vu Thiên kia sẽ lập tức giết chết mình cho xem. Câu tục ngữ nói “chết từ tế còn không bằng sống” kia Tần Dũng cũng hiểu, bởi bây giờ y còn chưa muốn chết.

- Tần Dũng, Hắc Lang nói đều là thật sao?

Nghe những lời đó của Hắc Lang thì mặt Tần Vĩnh Phú cũng tái xanh đi, cơ mặt giật giật, bởi ông ta không ngờ rằng thằng con nuôi bao nhiêu năm nay lại có thể tính toán đối với mình như thế, cư nhiên hợp tác với người khác để chiếm đoạt tài sản của mình, quả thực khiến người ta phải thương tâm mà.

- Cha, con, con chỉ nhất thời hồ đồ, cha, cha, con sai rồi, cha tha cho con đi, được không?

Tần Dũng cũng hiểu nếu như bây giờ mình chối bỏ thì chắc chắn sẽ ăn khổ nhiều hơn, nên y đành phải cầu tình, chỉ hi vọng Tần Vĩnh Phú sẽ nghĩ đến tình cha con mà tha chết cho mình. Chỉ cần mình không có chết thì vẫn còn có cơ hội Đồng Sơn tái khởi.

Tần Vĩnh Phú khi nghe những lời cầu xin của Tần Dũng, sắc mặt một điểm thay đổi cũng không có, khẽ vươn tay cầm lấy khẩu súng trên bàn của Hắc Lang, sau đó giờ lên:

- ĐOÀNG!

Một tiếng súng vang lên, kết thúc sinh mệnh của Tần Dũng.

Tần Vĩnh Phú đột nhiên nổ súng khiến cho mọi người trong phòng đều kinh ngạc, đến Hắc Lang cũng phải mơ màng. Bởi gã biết Tần Vĩnh Phú đã nuôi dưỡng Tần Dũng tới hơn hai mươi năm, nhưng như thế thì sao, không phải vẫn nổ súng hay sao? Cái mạng nhỏ của mình chẳng lẽ hôm nay sẽ mất ở nơi này sao? Hắc Lang cảm thấy tất cả đều mờ mịt vô cùng.

Vu Thiên liếc mắt nhìn cái xác Tần Dũng nằm trên mặt đất, không khỏi lắc đầu. Muốn nói Tần Dũng sống hay chết cũng không liên quan gì đến hắn, nhưng Vu Thiên thật không ngờ Tần Vĩnh Phú đã nhiều tuổi mà vẫn còn mạnh mẽ như thế, thật sự ngoài dự liệu của hắn. Xem ra người hung ác, ngoan độc thì không thể chỉ nhìn tuổi tác mà đoán được.

Tần Vĩnh Phú sau khi nổ súng bắn chết Tần Dũng thì lại chuyển hướng, nhắm ngay họng súng vào Hắc Lang:

- Giờ hắn đến lượt cậu nhí?.

- Tần chủ tịch, Tần chủ tịch, ngài không thể làm như vậy được.

Vừa thấy Tần Vĩnh Phú nhắm ngay vào trán mình thì Hắc Lang bỗng nhiên choáng váng cả người. Nói thực gã rất muốn phản kháng nhưng khi nhớ tới cái tên Vu Thiên biến thái kia đang đứng một bên, gã biết nếu mình dám làm gì thì chính là tìm đường chết. Nếu như mình có thể ăn nói uyển chuyển, van nài thì có lẽ vẫn còn có đường sống.

- Tần chủ tịch, ngài đừng giết tôi mà, tôi đối với ngài vẫn còn hữu dụng, thực sự còn hữu dụng mà.

Hắc Lang lúc này đâu còn uy phong của đại ca một bang nữa, giờ gã chỉ muốn một con đường sống cho chính mình mà thôi.

- Ah, cậu còn hữu dụng với tôi, nói nghe một chút, nếu như có thể thuyết phục được tôi, có lẽ tôi có thể tha chết cho cậu không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thu Phục Hắc Lang.

Hắc Lang vừa nghe Tần Vinh Phú nói có thể tha chết cho mình, gã liền suy nghĩ một lượt, sau đó nói;

- Tần chủ tịch, giờ Tần Dũng đã chết rồi, mà tuổi ngài cũng lớn, cần có bên người một con chó để có thể đánh giết vì ngài, trải đường cho ngài. Mà Hắc Lang tôi xin được nguyên ý làm con chó đó, chỉ cần ngày hôm nay Tần chủ tịch có thể tha mạng cho tôi. Thì cái mạng của tôi sẽ là của ngài, ngài muốn tôi làm cái gì thì tôi sẽ làm cái đó. Ngài muốn tôi đi đông thì tôi sẽ không đi tây. Ngài xem thế nào???

Những lời này của Hắc Lang cũng có đạo lý, Tần Vinh Phú quả thực cũng đã nhiều tuổi, có nhiều loại chuyện chém giết cũng không thể nào tự mình đi làm được nữa. Mà hán buôn bán thường hay có liên quan tới hắc đạo, ví dụ như hộp đêm, sàn nhảy hay quán bar. Những sản nghiệp đó kiểu gì cũng có ngày phát sinh ra chuyện, mà nếu như tìm trợ giúp từ cảnh sát thì khỏi làm ăn luôn đi cho rồi. Trước đây dù cho có xảy ra chuyện gì thì Tần Vinh Phú đều giao cho Tần Dũng đi làm, nhưng hiện tại Tần Dũng đã chết, có chuyện thì ông ta lại phải tự thân xuất mã. Thế nên cho tên Hắc Lang này sống cũng coi như có chút tiền vốn.

Mặt Tần Vinh Phú trầm xuống nhìn Hắc Lang nói:

- Có lẽ cậu nói đúng, được rồi, tôi sẽ cho cậu một cơ hội duy nhất. Nhớ kỹ, nếu cậu dám phản bội tôi, thì tôi sẽ tùy thời lấy cái mạng chó của cậu đi.

Nói xong những lời này, Tần Vinh Phú liền ném khẩu súng trong tay cho Hắc Lang:

- Chuyện hôm nay tôi không muốn bị truyền ra ngoài, cậu xem rồi xử lý đi.

Hắc Lang thấy hành động của Tần Vinh Phú, gã biết cái mạng của mình hôm nay đã được nhặt trở lại. Gã không hề do dự, cầm lấy khẩu súng lục Tần Vinh Phú ném cho, sau đó xoay người bắn liên tục đến khi băng đạn không còn một viên nào nữa. Rồi Hắc Lang mới buông súng, bước tới bên người Tần Vinh Phú hỏi:

- Tần chủ tịch, ngài xem thế đã được chưa?

Sau khi Hắc Lang bắn hết đạn trong súng thì mấy tên thủ hạ của gã trong phòng đều trúng đạn mà ngã xuống, không còn kẻ nào sống sót.

Hắc Lang làm thế cũng là để hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên mà Tần Vinh Phú giao cho gã, nếu không muốn chuyện này bị người ngoài biết được thì chỉ có cách đem tất cả những kẻ nào biết được chuyện này giết hết, bởi vì người chết thì mới có thể giữ được bí mật.

- Rất tốt! Cậu đã thông qua khảo nghiệm, bây giờ cậu chính là một con chó của tôi, tất nhiên để cho bên ngoài không có nghi ngờ thì cậu vẫn là bang chủ Hắc Lang bang, nhưng phải nhớ kỹ là khi tôi muốn cậu đến, thì cậu phải xuất hiện trước mắt tôi để nhận nhiệm vụ.

Tần Vinh Phú nhìn Hắc Lang, bỗng có cảm giác lưu lại Hắc Lang là một lựa chọn đúng đắn.

- Vâng! Xin chủ tịch cứ yên tâm, tôi sẽ luôn luôn làm một con chó của ngài.

Hắc Lang cúi đầu giống như con dậu bị mẹ chồng giáo huấn, tỏ vẻ nhu thuận.

- Tốt lắm! Tôi cũng mệt rồi, tôi với Vu Thiên sẽ trở về, cậu lập tức cho người lái xe đưa tôi về đi.

Tần Vinh Phú cũng chẳng muốn nhìn bộ mặt ngoan ngoãn kia của Hắc Lang nữa, nên ông ta muốn mau chóng rời đi.

Ngay lập tức Hắc Lang đã gọi xe cho Tần Vinh Phú và Vu Thiên, sau đó lại an bài vài tên vệ sĩ có năng lực đi theo hai người. Tất nhiên Hắc Lang hiểu được với năng lực biến thái của Vu Thiên thì mấy tên vệ sĩ kia chỉ là hàng thừa, nhưng gã làm như thế chủ yếu để thể hiện sự tôn trọng của mình đối với Tần Vinh Phú và Vu Thiên.

Lần thứ hai ngồi vào trong xe do Hắc Lang an bài, Tần Vinh Phú có chút cảm khái. Lúc trước ông ta bị Hắc Lang dùng vũ lực đưa đến, không biết kết quả của mình sẽ ra sao. Nhưng thời điểm trở về lại trở thành ông chủ của Hắc Lang, bởi vì từ nay trở đi, tất cả sản nghiệp Hắc Lang bang đã thuộc quyền sở hữu của ông ta, thậm chí Hắc Lang cũng thành kẻ dưới tay mình. Điều này không thể không khiến cho Tần Vinh Phú vui vẻ.

Chuyện khiến cho ông ta vui nhất chính là những gì mà Vu Thiên ngồi bên cạnh ông làm ra. Ông ta cũng chẳng biết cậu ta rốt cuộc là ai. Võ công sao lại biến thái như vậy? Cậu ta mới chỉ có mười bảy mười tám tuổi mà thôi, sao có thể làm được như thế chứ? Dù cho là kẻ suốt đời tập võ có khi cũng không thể có được một phần mười thực lực của cậu ta, Vu Thiên này quả thực quá cường hãn rồi.

Nhưng dù cho thế nào thì Tần Vinh Phú cũng biết mình gặp được Vu Thiên chính là nhặt được bảo vật. Không phải chính mình đã đáp ứng chế tạo cho hán một phòng luyện công hay sao? Lần quay về này phải lập tức làm luôn, không riêng làm, mà còn phải làm cho nó trở nên tốt nhất. Đó là thứ duy nhất có thể khiến Vu Thiên làm việc cho mình. Chỉ cần hán chịu lưu lại bên người, giúp mình bước đi mà không có trở ngại, không biết nguyện vọng đó của mình có thể thực hiện được hay không? Nếu như hiện tại cho Tần Vinh Phú một phương pháp lưu lại Vu Thiên thì ông ta nhất định sẽ không bỏ qua, dù cho có phải đem con gái Tần Thư Nhã gả cho Vu Thiên thì ông ta cũng đáp ứng. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Thư Nhã phải đồng ý.

Xe rất nhanh đã chạy tới cửa nhà máy rượu Đại Tần. Lập tức có mấy tên tiểu đệ Hắc Lang bang mở cửa giúp hai người.

Mấy tên tiểu đệ này đã nhìn thấy bang chủ Hắc Lang của mình cung kính ra sao với Tần Vinh Phú và Vu Thiên, cho nên bọn hán cũng sẽ nhìn hai người bằng con mắt khác, đối đãi theo cách đặc biệt.

- Lão gia về rồi!

Tôn bá vẫn chờ đợi ở cửa nhà máy Đại Tần, vừa nhìn thấy Tần Vinh Phú bình yên từ trong xe của Hắc Lang bang bước xuống, liền dẫn theo nhóm vệ sĩ bước tới.

Từ lúc Tần Vinh Phú rời đi thì Tôn bá vẫn chờ ở chỗ này, có thể thấy được sự trung thành của y với Tần Vinh Phú.

- Tôn bá! Tiểu thư ngủ chưa?

Tần Vinh Phú thấy Tôn bá còn đang đứng ở cửa, ông ta biết từ khi mình rời đi thì Tôn bá cũng không có rời khỏi nửa bước.

- Không có, tiểu thư đang lo lắng không biết ngài đi đâu, nhưng tôi thấy ngoài trời gió to nên tôi đã khuyên cô ấy vào phòng chờ ngài, ngài yên tâm, chỗ tiểu thư có bốn vệ sĩ do tôi bố trí, không có việc gì đâu.

Tôn bá cung kính trả lời. Tuy tuổi ông ta cũng đã lớn nhưng cách cung kính của ông đối với Tần Vinh Phú, không thể không nói là làm khó Tôn bá.

- Ừm! Ông làm rất tốt, bây giờ mau cho người đi an bài chỗ ở cho Vu Thiên tiên sinh, nhớ kỹ, phải là chỗ tốt nhất.

Sau khi phân phó cho Tôn bá, Tần Vinh Phú quay người lại nhìn Vu Thiên nói:

- Cậu cũng mệt rồi, nên nghỉ ngơi sớm đi. Sáng mai tôi sẽ bảo Thư Nhã đưa cậu ra ngoài mua quần áo! Ah, mai tôi sẽ bắt đầu cho người xây dựng phòng luyện công tốt nhất cho cậu.

Tần Vinh Phú biết những lời ông ta nói, may ra có về cuối có thể khơi gợi được sự hứng thú của Vu Thiên mà thôi.

Quả nhiên khi Vu Thiên nghe thấy Tần Vinh Phú muốn chế tạo cho mình một phòng luyện công tốt nhất thì hân mới gật đầu, sau đó đi theo Tôn bá.

Tôn bá nghe thấy Tần Vinh Phú gọi Vu Thiên là Vu Thiên tiên sinh thì cũng hiểu địa vị của Vu Thiên trong lòng lão gia đã thay đổi. Hơn nữa lão gia có thể bình an mà trở về, không chừng có liên hệ mật thiết với Vu Thiên. Cho nên Tôn bá cũng tỏ ra tôn trọng Vu Thiên hơn trước:

- Vu Thiên tiên sinh, mời theo tôi, tôi sẽ bố trí cho cậu chỗ ở thỏa mãn nhất.

Tần Vinh Phú bước thẳng tới phòng làm việc của mình trên tầng cao nhất nhà máy rượu Đại Tần, nơi con gái Tần Thư Nhã đang lo lắng chờ đợi.

- Thư Nhã, Thư Nhã.

Đẩy cửa bước vào thì thấy Tần Thư Nhã đang ngồi cùng với Vương Đình. Vương Đình còn đang an ủi cho Tần Thư Nhã.

- Cha! Cha về rồi, cha không sao chứ?

Vừa thấy Tần Vinh Phú không có chuyện gì xuất hiện trước mặt mình, tảng đá trong lòng Tần Thư Nhã cuối cùng cũng được thả xuống.

Ôm con gái vào trong lòng, tay Tần Vinh Phú nhẹ vỗ lưng con gái nói:

- Cha không sao, không có chuyện gì đâu! Ai! May mà có cậu nhóc Vu Thiên mà con đưa về kia.

Nói xong câu đó, Tần Vinh Phú liền nhìn sang Vương Đình:

- Vương Đình à, cháu đi ra ngoài cũng rất lâu rồi, cha mẹ cháu nhất định đang rất sốt ruột chờ đợi, giờ bác cũng không còn chuyện gì bác sẽ cho người đưa cháu về nhà.

Vương Đình nhìn Tần Vinh Phú vừa an toàn trở về, cô cũng biết, chính mình mất tích nhiều ngày như thế, cha mẹ chắc chắn sẽ rất lo lắng, nên cô liền gật đầu với Tần Vinh Phú rồi nói với Tần Thư Nhã:

- Thư Nhã mình về trước đây.

- Ừm, nhớ gửi lời hỏi thăm của mình tới bác trai bác gái nha!

Tần Thư Nhã mỉm cười với Vương Đình.

Sau đó có hai vệ sĩ một trái một phải đi tới bên người cô, đưa cô ra khỏi phòng. Hai người còn lại cũng không còn gì làm liền cúi người chào rồi bước ra ngoài, đồng thời đóng luôn cửa phòng.

Thấy trong phòng không còn ai nữa Tần Vinh Phú mới kéo tay con gái hỏi:

- Thư Nhã mau nói cho cha biết chút chuyện về Vu Thiên đi, con biết không, cậu nhóc Vu Thiên này thực sự quá biến thái, không ngờ cậu ta không sợ đạn.

Kỳ thực công phu của Vu Thiên, Tần Vinh Phú đã nghe Tần Thư Nhã nói qua, thậm chí lúc trong khách sạn tại Nghênh Khách trấn, Tần Vinh Phú cũng

đã tận mắt chứng kiến thân thủ của Vu Thiên. Nhưng lão chỉ cho rằng Vu Thiên là mèo mù gặp phải chuột chết mà thôi. Nhưng biểu hiện hôm nay của hắn đã làm cho Tần Vinh Phú phải nhìn hắn bằng con mắt khác. Ông ta cũng hiểu nếu hôm nay không có Vu Thiên thì hiện giờ ông ta chỉ còn hai bàn tay trắng mà thôi.

- Vu Thiên không sợ đạn u, chuyện này sao có thể. Cha à, thực ra thì con cũng không hiểu nhiều về Vu Thiên đâu. Chỉ là hôm đó mưa to, con với Vương Đình không cẩn thận ngã từ trên núi xuống, sau đó cái gì cũng không biết, khi tỉnh lại đã thấy anh ấy rồi, sau đó...

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Luyện Võ Sáng Sớm

Tần Thư Nhã liền đem chuyện tiếp xúc với Vu Thiên trong mấy ngày qua kể lại một lần nữa cho Tần Vinh Phú, lần này cô không hề giấu diếm một chút nào.

Tuy Tần Thư Nhã cũng biết Vu Thiên rất giỏi nhưng không ngờ hắn lại lợi hại đến thế. Đến súng đạn cũng không thể nào thương tổn hắn thì điều này đã vượt quá sức tưởng tượng của cô rồi.

- Ah! Hóa ra mọi chuyện là như thế!!!

Sau khi nghe Tần Thư Nhã kể chuyện thì Tần Vinh Phú liền gật gù:

- Trước đây khi còn trẻ, còn lăn lộn bên ngoài, thường nghe người ta nói, người mạnh còn có kẻ mạnh hơn. Hóa ra trên thế giới này còn có thể ngoại cao nhân như thế, cha trước đây không có tin, nhưng mà hôm nay thì cha tin rồi. Cậu nhóc Vu Thiên này quả là một người như thế! Con gái bảo bối của cha, con đã kiếm cho cha về một bảo vật rồi, hôm nay nếu như không có cậu ta thì cha có về được hay không cũng không biết.

Sau đó Tần Vinh Phú liền kể lại những nguy hiểm mà tối hôm nay ông ta đã gặp phải ở Hắc Lang bang cho con gái nghe.

Khi Tần Thư Nhã nghe nói anh mình muốn cùng ngoại nhân lấy mạng của cha thì cô liền nghiêng răng nghiêng lợi nổi giận. Nhưng sau khi nghe cha kể lại ông ta không chỉ giết chết tên bất hiếu đó mà còn thu được Hắc Lang bang vào trong tay thì Tần Thư Nhã liền vui vẻ trở lại. Nhất là khi cha cô ca ngợi tất cả đều là công lao của Vu Thiên thì Tần Thư Nhã càng vui vẻ hơn nữa. Phải biết rằng từ nhỏ đến lớn Tần Thư Nhã luôn nghĩ cách để có thể giúp cha mình, không ngờ nguyện vọng đó của mình đã được hoàn thành khi mình còn chưa bước chân vào đại học.

Tất cả đều phải cảm tạ Vu Thiên, chính hắn đã khiến cho tâm nguyện nhỏ nhoi của mình trở thành hiện thực. Nghĩ tới những điều này, khiến cho Vu Thiên trong ấn tượng của Tần Thư Nhã càng trở nên tốt đẹp. Tuy Tần Dũng chết cũng khiến cho cô có chút đau buồn, nhưng khi nghĩ tới chuyện cha mình đã nuôi y bao năm mà y lại lấy oán trả ơn, những kẻ như thế chết cũng không có gì đáng tiếc.

- Đúng thế cha à! Vu Thiên lợi hại như thế thì cha cần nghĩ biện pháp để giữ anh ấy lại bên cạnh cha nha, có anh ấy ở bên cạnh thì sẽ có sự trợ giúp rất lớn cho sự nghiệp của cha đó.

- Tất nhiên rồi, Vu Thiên chính là nhân tài khó kiếm, cha sẽ nghĩ cách để giữ cậu ta ở lại bên người. Con không biết đâu, khi cậu ta đánh bật viên đạn bắn vào người mình để giết chết Phi Lang, Hắc Lang đã giật mình tới cỡ nào. Bây giờ Hắc Lang đã trở thành tay sai của cha thì tập đoàn Đại Tần đã có thể được khuếch trương được rồi. Ha ha ha! Đương nhiên tất cả những chuyện này là do Vu Thiên trợ giúp. Con yên tâm đi sáng mai cha sẽ bắt đầu cho người xây dựng phòng luyện công mà cha đáp ứng với Vu Thiên, đối với loại người ham mê võ thuật kiểu này, nếu chúng ta cho cậu ta đi một nơi cực tốt để luyện võ thì dù chúng ta có đuổi cậu ta đi, sợ chưa chắc cậu ta đã chịu đi đâu, khả khả!

Tần Vinh Phú tự nhận chính mình hiểu rõ được tâm lý của những nhân tài, nên ông ta có lòng tin có thể giữ Vu Thiên lại.

- Hai ngày nay con cũng không có chuyện gì để làm, luyện võ trường kia còn chưa có xây dựng xong, tốt nhất con nên đưa cậu ta đi mua vài bộ đồ tốt chút đi.

Tần Vinh Phú vừa nói vừa cười nhìn con gái mình.

- Cha!

Tần Thư Nhã nghe thấy cha mình muốn mình đi cùng Vu Thiên thì bản thân cũng có chút xấu hổ.

- Ha ha ha!

Thấy bộ dạng này của con gái, Tần Vinh Phú nhiều ít hiểu được tâm tư của con mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Thư Nhã rất nhanh đã hoàn tất vệ sinh buổi sáng, sau đó tới trước cửa phòng Vu Thiên, nhẹ nhàng gõ cửa.

- Tiểu thư tới tìm Vu Thiên sao? Cậu ta đã dậy từ sớm rồi, giờ đang trong sân của nhà máy Đại Tàn chúng ta luyện công!!

Tôn bá thấy tiểu thư bước tới trước cửa phòng Vu Thiên, ông ta cũng đoán được Tàn Thư Nhã muốn tìm hần, cho nên ông liền bước tới sau lưng cô nhắc nhở. Cũng vì hôm qua Tàn Vinh Phú đã kể lại mọi chuyện ở Hắc Lang bang, nên Tôn bá đối với Vu Thiên càng thêm tôn trọng hơn, đồng thời ông ta cũng bắt đầu quan tâm hơn tới cuộc sống hàng ngày của hần!

- Ô! Hóa ra là như thế!

Tàn Thư Nhã cười với Tôn bá, sau đó bước tới sân lớn nhà máy rượu Đại Tàn.

Từ khi còn nhỏ Vu Thiên thường hay phải luyện công buổi sáng dưới sự giám sát của vú em Lý Di. Khi đó Lý Di thường nói:

- Luyện công thì nên nhân lúc trời sáng bởi không khí buổi sáng trong lành rất phù hợp cho việc hô hấp và vận động của cơ thể.

Cho nên kể từ đó trở đi Vu Thiên ngày ngày đều dậy sớm luyện công.

Trên sân lớn của nhà máy rượu Đại Tàn, Vu Thiên đang diễn luyện bộ Bôn Lôi Quyền mà Tam thúc dạy hần, cùng lúc đó hần cũng thi triển ra Thiên Cân Thần Thối công mà Tứ thúc truyền cho.

Đừng bao giờ xem thường hai loại quyền pháp và thối pháp này, bởi trên thực tế hai loại công phu này đều bao hàm những tinh túy của công phu Đông Phương quốc mấy nghìn năm qua. Nếu như một võ học hành gia khi thấy được hai bộ quyền cước này thì sẽ phát hiện ra ẩn sâu trong đó có nhiều các loại công phu đã thất truyền của Đông Phương quốc. Tất nhiên là những gì chưa thất truyền thì cũng được ẩn chứa trong đó. Cho nên chỉ cần biết hai bộ quyền cước này, trên cơ bản công phu thiên hạ đều có thể học được, còn về phần tinh hay không tinh, có thể vận dụng tới trình độ gì thì còn phải xem thiên phú của người mà thôi.

Thế nên mỗi buổi sáng, Vu Thiên đều luyện tập từ một đến hai lần bộ công phu này, tại trước kia Lý Di hay nói:

- Tông sư võ học không có thiên sinh, tất cả đều dựa vào luyện tập mà thành.

Những lời này Vu Thiên đã ghi nhớ trong lòng, mỗi sáng sớm khi nào không có việc gì, Vu Thiên đều phải luyện một lần. Mấy ngày hôm nay vì nhiều nguyên nhân mà Vu Thiên không có kiên trì được thói quen này. Hiện tại đã ổn định lại thì hần liền mò tới chỗ này để bắt đầu luyện tập.

- Oa! Đẹp trai quá!

Ở một chỗ không xa, Tàn Thư Nhã đang đứng nhìn Vu Thiên luyện võ, quyền ra như vũ, cước đạp như phong, làm cho cô lộ bộ dạng cuồng nhiệt hăm mội.

Từ trước tới giờ thân thể Tàn Thư Nhã khá tốt, nguyên nhân cũng do cô thích vận động. Bởi khi còn bé cô rất sùng bái những vị đại hiệp trong phim, thậm chí khi đang nằm mơ cũng mơ thấy mình hóa thân thành đại hiệp, xuất thế giang hồ, chống lại kẻ mạnh, giúp đỡ người yếu.

Thế nhưng mỗi khi tỉnh dậy, trong lòng Tàn Thư Nhã không khỏi phiền muộn buồn bã. Càng lớn lên cô càng hiểu thêm một đạo lý, thiên hạ nào có cái gì gọi là võ học chân chính, bay tới bay lui như trong phim, tất cả chỉ là sự tưởng tượng của mọi người mà thôi. Trong xã hội thực này sao mà có được. Thường thường người có cừu nhân thì chỉ một phát súng là có thể kết thúc tất cả. Bằng không trong xã hội sao lại lưu truyền câu nói:

“Võ công dù cao, vẫn sợ thái đao”

Nhưng thật không ngờ, xã hội này không có cái gì gọi là công phu chân chính, thế mà Tàn Thư Nhã lại đang được xem Vu Thiên biểu diễn một bộ công phu khiến cho cô hoa cả mắt. Xem những gì Vu Thiên luyện tập khiến cho Tàn Thư Nhã không kìm được nói:

- Đây mới thực sự là công phu chân chính Đông Phương quốc, công phu chân chính trong mơ đó.

Cảm giác được bên cạnh có người đang nhìn, lại ngửi thấy mùi hương nữ tính chỉ có trên người Tàn Thư Nhã, hai tay Vu Thiên hợp lại, chuyển sang bộ dạng thu thế, đành chỉ luyện tập.

- Khi tôi đang luyện công không muốn có người khác đứng ngoài quan sát!

Hần luôn nhớ từ khi mình bước chân lên con đường võ học, các vị thúc thúc và vú em đều nhắc nhở hần một điều. Công phu mà hần đang luyện vốn là công phu cực mạnh của Đông Phương quốc, cho nên khi luyện đừng bao giờ để cho người ngoài nhìn thấy. Nếu kẻ có tâm tư nhân lúc người luyện mà lén học, sau này bọn hần dùng những thứ đó đi làm chuyện xấu, đây chính là điều bất hạnh cho sinh linh trong thiên hạ.

Từ đó trở đi hần hiểu được võ công mình đang luyện rất lợi hại, cho nên hần không bao giờ luyện trước mặt ai cả. Như vừa rồi, khi Vu Thiên cảm nhận được Tôn bá đang bước tới nơi này, hần lập tức phát ra một cỗ uy áp của cường giả.

Tôn bá cũng là người luyện võ, nên khi ông ta cảm nhận được áp bách từ Vu Thiên thì cũng đành bỏ đi tâm tư hiếu kỳ của mình, vội ra ngoài. Thời điểm ra ngoài, ông ta còn không quên thông báo cho các vệ sĩ không nên vào trong sân lớn, tránh cho Vu Thiên có hiểu lầm không đáng có. Mà bởi vì Tàn Thư Nhã là con gái, hơn nữa lại là bạn của Vu Thiên nên Tôn bá mới để cho cô vào gặp Vu Thiên.

Vu Thiên biết là Tàn Thư Nhã nên cũng không tỏ ra uy áp của cường giả, để tránh cho cô sợ hãi. Chỉ cần có người ở nơi này, Vu Thiên sẽ không bao

giờ luyện môn võ công mạnh mẽ này.

- Anh giỏi quá, có thể dạy cho em không?

Tần Thụ Nhã nhìn thấy Vu Thiên thu công, liền vội vàng chạy tới. Thậm chí cô chẳng thèm để câu nói vừa rồi của Vu Thiên ở trong lòng, có lẽ đã biết hẳn là người thế nào, cho nên đôi khi hẳn nói ra những câu nói khiến người khác chết ngẹn, nhưng Tần Thụ Nhã không biết tại sao chính mình lại không thể tức giận.

- Không dạy!

Chỉ hai chữ, Vu Thiên lập tức từ chối Tần Thụ Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hạnh Phúc Gia Viên.

- Ah! Vậy chúng ta cùng đi ăn điểm tâm nhé!

Vẫn không giận, Tần Thụ Nhã cũng không biết từ lúc nào tính tình của mình lại trở nên tốt như vậy, không những không nổi giận mà Tần Thụ Nhã còn khoác tay hẳn kéo đi ăn cơm.

Cơm sáng rất phong phú, có các món cháo, dưa muối và chút điểm tâm. Vu Thiên quanh năm sống trên núi không phải ăn thú rừng thì cũng là chim rừng gà rừng, cho nên vừa nhìn thấy những món này hẳn đã rất muốn ăn. Hương vị có gì đó của sáng sớm lại có chút hoang dã không thể không nếm thử, Vu Thiên múc một chén cháo đầy và thưởng thức.

Tần Thụ Nhã cũng biết lâu nay Vu Thiên toàn ở trong núi sâu ăn uống nhất định không tốt nên cũng không ngăn lại mà nhìn Vu Thiên ăn ngon miệng, đồng thời trong miệng còn bảo:

- Từ từ thôi nào! Vẫn còn nhiều món, đủ cho anh ăn!

Sau khi ăn hết năm chén cháo Vu Thiên mới cảm thấy bụng mình có chút no no, mắt thấy Tần Thụ Nhã vẫn không ăn chút nào mà còn kẹp sẵn cho mình một đĩa rau làm hẳn thật sự cảm động. Từ khi vú em Lý Di cùng sáu vị thúc thúc qua đời đến nay không ai đối xử với hẳn tốt như vậy.

Ăn xong bữa sáng no nê, Tần Thụ Nhã quay sang nói với Vu Thiên vẫn còn đang ngồi trên ghế:

- Vu Thiên, đi nào! Em đưa anh ra phố đổi lại mấy bộ quần áo, quần áo trên người anh không phù hợp với thân phận của anh.

Vu Thiên cúi đầu nhìn quần áo của mình, trầm nghĩ:

- Bộ này rất tốt mà!

Tất nhiên nếu có người tặng quần áo thì hẳn cũng không từ chối nên hẳn đứng dậy cùng Tần Thụ Nhã đi đến nhà máy rượu Đại Tần.

Lúc này các công nhân viên của nhà máy rượu đều đã đi làm.

Rất nhiều lão công nhân đều không nhận ra Vu Thiên, nhưng bọn họ lại biết Tần Thụ Nhã, thân là thiên kim tiểu thư của chủ tịch nhà máy rượu nên rất nhiều người đều chào hỏi với cô.

Nhiều người nhìn thấy Tần Thụ Nhã đi cùng với Vu Thiên lại còn cười rất ngọt ngào, hàng trăm ánh mắt như muốn giết người đều hướng về phía Vu Thiên.

Vu Thiên cảm nhận được những ánh mắt này, làm cho hẳn không khỏi cảnh giác. Bởi vì từ nhỏ lớn lên trong rừng, mỗi ngày đều phải đối phó với các loài mãnh thú nên Vu Thiên đã sớm luyện cho bản thân khả năng nhận biết nguy hiểm, bây giờ hẳn cũng cảm nhận được có người đối với hẳn có thái độ thù địch, chẳng qua chỉ là thái độ tức thời lại bị hẳn bắt gặp nên không có vấn đề gì.

Đương nhiên Vu Thiên không biết, những người phát sinh địch ý với hẳn đều là những người theo đuổi Tần Thụ Nhã.

Bản thân Tần Thụ Nhã vốn đã rất đẹp, lại là con một của Tần Vĩnh Phú nên rất nhiều nhân viên trẻ tuổi của nhà máy rượu Đại Tần đều yêu thầm cô và hi vọng có một ngày có thể cưới được người đẹp, đồng thời cũng cho mình một sự nghiệp bề thế mà người trẻ tuổi khác phải phấn đấu mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm.

Nhưng bọn hẳn thật không ngờ, nguyên lai Tần Thụ Nhã một mực đến trường đã có người yêu và người đó chính là Vu Thiên. Cái này cũng khó trách

bọn họ lại nhìn Vu Thiên bằng ánh mắt như thế.

Tần Thư Nhã dường như đã quen với cảnh này nên những ánh mắt đó cô không quan tâm. Nhưng hôm nay cô vẫn rất đặc ý khi có nhiều người nhìn mình như vậy, chỉ ít như vậy cô có thể nói cho Vu Thiên biết có rất nhiều người đang theo đuôi mình, nếu như Vu Thiên không tiếp tục theo đuôi cô mà nói, vậy sẽ không còn cơ hội nữa.

Nhưng khiến Tần Thư Nhã thất vọng chính là, Vu Thiên tựa hồ cũng không biết tại sao những người kia lại nhìn mình căm thù như vậy, cũng không biết vì cái gì những người này nhìn thấy Tần Thư Nhã đều cười còn bản thân hắn thì nhiều nhất chỉ gật đầu một cái thậm chí còn giả vờ không nhìn thấy. Cô không hiểu nổi, Vu Thiên hiện giờ cũng sắp 18 tuổi rồi nhưng khái niệm về tình cảm nam nữ lại trống rỗng, không có gì cũng chẳng biết gì cả.

- Vu Thiên, anh không thấy nhiều người nhìn em như thế à, anh biết tại sao không?

Tần Thư Nhã sợ Vu Thiên không rõ nên gợi ý cho hắn.

- Vì thân phận của cô, cô là con gái của chủ tịch!

Vu Thiên nói một câu suýt chút nữa làm Tần Thư Nhã té ngã.

- Cái gì? Anh, anh sao lại nghĩ như vậy.

Sau khi nói xong, Tần Thư Nhã nghĩ lại, cũng đúng, nếu như mình không phải con gái Tần Vĩnh Phú, mặc dù nói những người này sẽ có người thích mình, nhưng ko phải là toàn bộ. Như vậy họ coi trọng mình là vì địa vị của cha mình, nghĩ đến chỗ này, Tần Thư Nhã thật sự có chút thương cảm.

Cũng giống như có một số người năng lực bản thân rất lớn mạnh, nhưng thế lực của gia đình y còn mạnh hơn, cho nên một ngày nào đó y có thể độc chiếm một mặt nào đó thì mọi người sau lưng sẽ nói đều vì thế lực gia đình y. Nghĩ đến chuyện nghe người khác nói như vậy thật sự làm cho người ta không thoải mái.

Sau khi Tần Thư Nhã cùng Vu Thiên ra khỏi nhà máy rượu Đại Tần thì Tôn Bá đã sớm chuẩn bị xe chờ bọn họ.

- Đi thôi! Lên xe, chúng ta đến Hạnh Phúc Gia Viên mua quần áo cho anh.

Vừa nhắc đến mua quần áo cho Vu Thiên, ngay cả Tần Thư Nhã cũng phải trách cha mình bất công. Phải biết rằng Hạnh Phúc Gia Viên là một cửa hàng tương đối lớn ở thành phố Trung Sơn thủ đô Đông Phương quốc, nơi đó đều bày bán những thứ đồ tốt nhất cũng như đắt nhất Đông Phương quốc. Bình thường Tần Thư Nhã muốn đến đó xem cũng phải đợi lúc tâm tình Tần Vĩnh Phú tốt mới cho cô một tấm thẻ, hơn nữa số tiền trong tấm thẻ kia cũng sẽ bị hạn chế.

Nhưng sáng sớm ngày hôm nay, Tần Vĩnh Phú lại cho cô một tấm thẻ, còn nói là có thể quét thoải mái, đương nhiên cô muốn mua lại Hạnh Phúc Gia Viên là điều không thể, chẳng qua nếu muốn mua quần áo thì xả láng. Nghe những lời này, Tần Thư Nhã có chút không vui, lúc nào cha mình đối với người khác cũng tốt hơn so với mình.

Nhưng Tần Thư Nhã nghĩ lại, nếu không có Vu Thiên hai lần cứu mạng cha mình thì ông đã sớm chết. Như vậy bây giờ báo đáp một chút cũng không phải là quá đáng. Nghĩ đến đây Tần Thư Nhã lại thấy thoải mái.

Sau khi Tôn Bá an bài xe xong, tài xế cũng không nghe phản phó của Tần Thư Nhã mà bắt đầu xuất phát. Khoảng nửa giờ sau, xe đã dừng trong bãi đỗ xe của Hạnh Phúc Gia Viên, Tần Thư Nhã kéo cánh tay Vu Thiên từ trong xe đi ra.

Hạnh Phúc Gia Viên tọa lạc trên con đường Trung Hoa nổi danh nhất thành phố Trung Sơn, đất trên con đường này quý đến nỗi chỉ có tầng lớp nhân tài lương cao mới có thể ở nơi này thư thả mua sắm thành thói quen. Tự nhiên đồ vật bán ở đây cũng đều là đồ đẳng cấp. Giống như Hạnh Phúc Gia Viên, những chỗ bán đồ tại đây đều là hàng hiệu nổi tiếng trên thế giới.

Lầu một của Hạnh Phúc Gia Viên phần lớn là bán các tính phẩm nhỏ như: đồng hồ, camera, dược phẩm, hoàng kim, phi thủy v.v...tuy nhỏ nhưng đều là đồ đáng giá. Những đồ vật và trang phục mà Vu Thiên cần đều có bán trên lầu ba, trước đây Tần Thư Nhã đã từng đến đây mấy lần nên cô biết rõ những thứ Vu Thiên cần được bán ở đâu. Sau khi tiến vào trong Hạnh Phúc Gia Viên, Tần Thư Nhã trực tiếp kéo tay Vu Thiên chạy lên lầu ba.

Đi thang máy thoát cái đã đến lầu ba. Vừa lên lầu ba đã nhìn thấy khắp nơi đều treo quần áo, trang sức nam nữ rất đẹp, tất cả mọi nhãn hiệu đều có, làm cho người ta có cảm giác như đi vào thiên đường.

Vu Thiên từ nhỏ đến lớn chưa từng đến những nơi như thế này, nhiều nhất quần áo của hắn đều trên trần phụ cận mua về. Bây giờ nhìn thấy quần áo quý giá, đẹp lộng lẫy khiến hắn cứ đứng ngây người tại chỗ.

Tần Thư Nhã rất chú ý biểu hiện của Vu Thiên, trước khi lên xe cô đã nghĩ tới, Vu Thiên chưa từng gặp qua cái gì của thế gian, tí nữa đi vào Hạnh Phúc Gia Viên sợ rằng hắn sẽ phát mộng mất, bây giờ nhìn lại Vu Thiên quả thật có chút ngốc, nhìn bộ dạng đầu gỗ này của Vu Thiên, Tần Thư Nhã không nhịn được cười ra tiếng.

Nghe Tần Thư Nhã cười, Vu Thiên gật mình quay đầu hỏi:

- Cười cái gì?

- Ah, không có, chỉ là đột nhiên nghĩ đến chút chuyện buồn cười thôi.

Tần Thư Nhã biết Vu Thiên đang suy nghĩ, nhưng cô không dám nói cho hắn biết cô đang cười điều gì, sợ như vậy sẽ làm hắn xấu hổ, hắn mà bỏ đi thì mình biết ăn nói thế nào với cha đây.

- Đúng rồi, anh xem, bộ quần áo này đẹp chưa, anh chỉ cần nói, em sẽ giúp anh mua.

Tần Thư Nhã sợ Vu Thiên nghĩ nhiều nên vội vàng nói sang chuyện khác.

- Ủh, rất đẹp.

Đây xem ra là một câu nói rất thật của Vu Thiên, có thể nói hầu ba của Hạnh Phúc Gia Viên là chuyên về quần áo, không những chất lượng tốt, nhãn hiệu mà kiểu dáng cũng rất mới lạ, thật sự từng bộ từng bộ đều rất đẹp.

- Ah, không thể chỉ để cho mình em chọn, anh cũng chọn vài bộ đi nào.

Tần Thư Nhã biết ở đây quần áo đều rất đẹp, nhưng cũng phải chọn những bộ hợp với Vu Thiên mới được. Vu Thiên da không trắng, dáng người lại cao lớn, muốn chọn quần áo đương nhiên phải chọn loại thể hiện được khí chất của đàn ông, chính là có thể cho người khác có cảm giác rắn rỏi, mà không phải loại quần áo thích hợp cho tiểu bạch kiểm.

- Những thứ này tôi không giỏi, cô tự quyết định đi.

Vu Thiên từ nhỏ đến lớn ngoài quần áo thể thao ra hầu như không có bộ quần áo nào khác, bây giờ nếu để anh ta chọn quần áo nhất định sẽ là chuyện khó.

- Được rồi! Em chọn cho anh vài bộ thử nhé.

Tần Thư Nhã thấy Vu Thiên chuẩn bị vậy trường quày nên phải đi theo xem sao. Hơn nữa con gái phần lớn rất thích mua sắm, như chuyện mua quần áo thì các cô luôn có nhu cầu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đường Trang, Tiểu Lễ Phục Màu Trắng.

Cho nên, Tần Thư Nhã rất nhanh đã giúp Vu Thiên chọn được mấy bộ quần áo.

Hơn nữa với màu da của Vu Thiên, quần áo nên chọn màu đen hoặc xám là chủ đạo. Trong đó có một bộ đường trang màu đen làm cho Vu Thiên chú ý.

Bộ đường trang bề ngoài màu đen nhánh này, trước ngực có hai hàng cúc sóng đôi làm chủ thể, cổ đứng thẳng, tạo một hình thể đen nhánh phối hợp với chiếc quần phía dưới làm nổi bật khí khái hào hùng hơn người của Vu Thiên, phối hợp với màu da cổ đồng của Vu Thiên càng tôn thêm vẻ khỏe mạnh, thanh xuân và khí phách.

- Woa! Rất đẹp trai!.

Nhìn Vu Thiên thay xong quần áo như biến thành một người khác, Tần Thư Nhã nhìn thấy hắn cô thậm chí có chút ngây ngốc.

- Ủh, tôi cảm giác mặc kiểu này cũng rất thoải mái.

Vu Thiên rất hài lòng với trang phục của mình.

- Đẹp! Nhất trí, chính là bộ đó.

Không biết tại sao, Tần Thư Nhã luôn muốn tìm kiếm điểm chung giữa hai người, giống như hiện tại Tần Thư Nhã cho rằng biểu hiện của mình cùng với ánh mắt của Vu Thiên là nhất trí.

Vu Thiên gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Sau đó Tần Thư Nhã cầm ba bộ quần áo giống nhau như đúc đi về phía quầy thu ngân. Tất nhiên Vu Thiên mặc bộ này lộ ra vẻ đẹp trai và khí khái hơn người, cho nên cùng lúc mua mấy bộ mặc dần.

Cầm chi phiếu của cha cho lúc sáng sớm, Tần Thư Nhã chạy đến quầy thu ngân chuẩn bị quẹt thẻ tính tiền. Vừa đem chi phiếu đưa cho thu ngân, ánh mắt Tần Thư Nhã đột nhiên bắt động.

- Wow! Thật xinh đẹp a, đây là mẫu áo khoác TOBB mới nhất của Anh quốc hả, quá đẹp!

Đang chờ lấy lại tấm thẻ, Tần Thư Nhã đột nhiên nhìn thấy một nhân viên của Hạnh Phúc Gia Viên đang cầm một bộ áo khoác màu trắng dành cho nữ tính rất đẹp mặc lên trên người người mẫu, Tần Thư Nhã đã bị kiểu áo khoác này hấp dẫn ngay tại chỗ.

- Cô ơi! Xin hỏi mẫu quần áo trên người người mẫu này có bán không?

Tần Thư Nhã cẩn thận hỏi nhân viên thu ngân.

- Vâng, tiểu thư!

Nhân viên thu ngân cười và gật đầu với Tần Thư Nhã. Nhưng trong đầu lại nói:

- Đồ đàn! Không bán mặc lên người người mẫu làm gì, chúng tôi điên chắc.

- Ah! Như vậy thì hay quá, không biết tôi có thể thử không?

Từ khi nhìn thấy bộ quần áo này, ánh mắt Tần Thư Nhã không cách nào rời khỏi, cô vui vẻ hỏi nhân viên thu ngân.

- Đương nhiên có thể, ngài là khách của chúng tôi mà.

Nhân viên thu ngân từ trong tấm chỉ phiếu lấy đi hơn hai mươi vạn, đây là tiền ba bộ quần áo của Vu Thiên, từ điều này cũng có thể thấy được Tần Thư Nhã không phải người thiếu tiền, đối với người như vậy nhân viên thu ngân đương nhiên phải tận lòng chiều chuộng.

- Tiểu Vương, cô lại đây một chút, vị tiểu thư này muốn thử kiện áo khoác TOBB mà cô vừa mặc lên người mẫu, cô giúp cô ấy đi.

Nhân viên thu ngân vừa gọi xong liền có một nhân viên nữ đến cười và nói với Tần Thư Nhã:

- Ngài khỏe chứ, Xin hỏi tiểu thư, tôi có thể giúp gì cho cô?

Tần Thư Nhã biết người này chính là nhân viên thu ngân kêu Tiểu Vương, lúc này cô cũng không khách khí, quay qua vị gọi Tiểu Vương này nói:

- Phiên cô giúp tôi lấy nó xuống, tôi muốn thử một chút.

Rất nhanh, dưới sự trợ giúp của Vương tiểu thư, Tần Thư Nhã đã đem kiện áo khoác TOBB mặc lên trên người mình. Mặc xong một thân áo khoác trắng noãn này, Tần Thư Nhã chậm rãi bước ra khỏi phòng thử áo, sau đó trở về trước gương, ừm nhả xoay một vòng, hỏi Vu Thiên đang đứng bên người:

- Như thế nào? Nhìn đẹp không?

Lúc này Tần Thư Nhã mặc trên người tiểu lễ phục TOBB màu trắng, dưới sự giúp đỡ của Tiểu Vương, trên cổ và lỗ tai của cô đeo vài món trang sức đơn giản, trên hai bàn tay đeo bao tay mỏng như cánh ve, từng bước từng bước chậm rãi xoay tròn thân thể như kiêu phong, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp như sen hé nở trên mặt nước không gì sánh được.

Hiện tại Vu Thiên mới phát hiện, nguyên lai Tần Thư Nhã vận dụng cách ăn mặc lại đẹp như vậy. Có thể do đã nhìn quen Tần Thư Nhã trong trang phục quần áo thể thao, nay cô vận lên mình một bộ trang phục khác, làm cho ánh mắt Vu Thiên rực rỡ hẳn lên:

- Ừm, rất đẹp!

Đây là nhận xét hiện tại của Vu Thiên dành cho Tần Thư Nhã.

- Thật không?

Vừa nghe Vu Thiên đánh giá mình như vậy, trong lòng Tần Thư Nhã vui như nở hoa.

- Tốt, nếu đã như vậy, phiên Vương tiểu thư gói lại giúp tôi.

Nhìn bộ quần áo này Tần Thư Nhã thực yêu thích đến nỗi không muốn buông tay, vui vẻ bảo Tiểu Vương gói lại.

- Chờ một chút!

Đột nhiên có một giọng nói cắt đứt lời của Tần Thư Nhã, âm thanh này vang lên cũng làm cho Tiểu Vương đang định gói hộp phải dừng lại.

- Bộ quần áo này tôi muốn.

Không ngờ giọng nói kia vang lên, lại mang đến cho người ta cảm giác bá đạo như thế. Tần Thư Nhã, Vu Thiên và cả Tiểu Vương cùng quay đầu lại thì nhìn thấy có hai nam hai nữ đang đi tới đây.

Hình dung thế nào đây? Xa xa đi tới hai nam hai nữ này vừa nhìn đã làm cho người ta có cảm giác rất kinh điển. Hai cô gái đi ở phía trước vừa ung

dung, đẹp để lại quý phái, vừa nhìn đã biết không phải con gái nhà bình thường, mà đằng sau hai cô gái là hai thiếu niên tuổi không trên hai mươi, làn da trắng làm cho người khác cảm giác có một loại suất khí.

- Tôi muốn, cô không nghe thấy sao? Mau gói lại cho tôi.

Một cô gái trong bốn người lập lại một lần nữa nói với Tiểu Vương.

- Cái này...

Làm ở Hạnh Phúc Gia Viên đã lâu, Tiểu Vương tự nhiên biết rõ ai có thể khiêu khích và người nào không thể gây. Bốn người từ xa tiến lại này làm cho người ta có loại cảm giác đầu tiên chính là tràn đầy khí phách, tràn đầy ham muốn chiếm đoạt. Tiểu Vương biết thông thường những loại người như thế cô ta không thể trêu vào, cho nên trong lúc nhất thời cô ta thật không biết phải làm gì.

- Cô làm gì vậy? Bộ quần áo này rõ ràng là tôi đã nhìn thấy trước, hơn nữa tôi đã quyết định mua, chẳng lẽ cô muốn cắt ngang hay sao?

Tần Thư Nhã nhìn vị khách không mời mà đến, lúc này cô ta đang uốn ngực đứng phía trước ba người còn lại, không ngờ cô ta vừa mở miệng ra đã muốn lấy bộ quần áo mà mình đã chọn.

- Làm sao? Cô muốn gì? Nói cho cô biết, tôi thích nó, Tôi chính là muốn mua nó! Hừ! Cô này hãy gói lại cho tôi, các cô muốn bao nhiêu tiền tôi sẽ trả gấp đôi.

Cô gái này thậm chí còn không thèm liếc nhìn Tần Thư Nhã, vòng qua người cô, đi thẳng tới trước mặt nhân viên thu ngân đưa ra một tấm thẻ vàng.

- Cô? Các người thật không nói lý lẽ.

Nói đến đây Tần Thư Nhã đưa tay gạt lấy tấm thẻ vàng cô gái kia đang đưa về phía nhân viên thu ngân, cô gái kia nhất thời không bắt kịp nên thẻ vàng rơi xuống đất. Tần Thư Nhã thật không ngờ đối phương lại ngang ngược như thế, chính mình nhìn thấy bộ quần áo đó trước, vậy mà cô ta nói mua là mua, căn bản không để ý đến cảm nhận của mình, cho nên không kiềm chế được cô đành phải nói lý lẽ, nếu không phải có Vu Thiên đứng ở bên cạnh nhìn, không chừng Tần Thư Nhã đã sớm vung tay tát vào mặt cô gái kia rồi.

- Ah! Cô thật to gan, cô biết tôi là ai không? Cô lại dám làm mất thẻ của tôi. Lý Hưng Quốc anh nói cho cô ta biết tôi là ai, nói cho cô ta biết động đến tôi sẽ có hậu quả gì!

Cô gái kia thật không ngờ Tần Thư Nhã cũng dám động thủ, trong lúc nhất thời cô ta chỉ biết đứng sững sờ tại chỗ. Nhìn một chút vóc người của Tần Thư Nhã, nghĩ rằng mình không thể một mình đơn đấu với cô ta, cho nên liền kêu người giúp đỡ.

Cô gái này vừa kêu một tiếng Lý Hưng Quốc, Lập tức phía sau cô ta tiến lên một người thiếu niên, người thiếu niên này đi đến đối diện với Tần Thư Nhã nói:

- Vô cùng xin lỗi vị tiểu thư này, bộ quần áo cô vừa thử, kì thực lúc này chúng tôi đã đặt trước, cho nên tôi hi vọng cô có thể hiểu rõ đạo lý đến trước và đến sau, mong cô trả lại cho chúng tôi.

Anh ta vừa nói xong, một cô gái khác trong bốn người cũng tiến đến bên cạnh cô bạn đi cùng nói:

- Lâm Lâm, chúng ta không nên cùng bọn họ tranh giành, không phải chỉ là một bộ quần áo thôi sao? Cậu phá lệ một lần, chúng ta tặng cho cô ấy có được hay không?

- Không được! Từ nhỏ đến lớn chưa từng có người đoạt lấy cái tớ muốn, tớ không muốn phá lệ.

Cô gái tên Lâm Lâm kia vừa nghe bạn mình bảo mình buông tay, lập tức không vui.

- Nhưng Lâm Lâm, bộ quần áo này thật sự là cô ấy thấy trước, hơn nữa người ta đã chuẩn bị mua, chúng ta làm như vậy chẳng phải không tốt lắm sao?

- Xảo Nhi, đây không phải là địa bàn của các cậu sao? Cậu giúp tớ mua bộ quần áo này được không, tớ thực sự rất thích nó.

Lâm Lâm vừa nghe cô bạn thân mình khuyên mình buông tay, cô ta vội vã làm nũng, cô biết mình làm thế này chắc chắn bạn mình sẽ giúp.

- Cái này...

Vừa nghĩ tới Lâm Lâm là do mình mời đến, hơn nữa lại là khách quý của cha và ông, nếu như ngày hôm nay mình không giúp cô ấy, cô ấy tức giận rồi rời khỏi, trở lại tỉnh Lương Tây thì phải làm sao? Đến lúc đó, nguy cơ nhà mình ai sẽ trợ giúp giải trừ. Nghĩ tới những thứ này, Xảo Nhi không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đi tới đối diện Tần Thư Nhã nhẹ nhàng nói:

- Vị tiểu thư này, phiền cô tặng bộ quần áo này cho bạn tôi có được hay không? Nếu như cô đồng ý, cô hoàn toàn có thể ra giá cao hơn, tôi sẽ bồi thường tổn thất cho cô, cô thấy có được không?

Mặc dù cô gái tên Xảo Nhi cũng biết mình làm như vậy là không hay, thậm chí cô biết nhà Lâm Lâm không thiếu quần áo đẹp, thậm chí có rất nhiều quần áo mua đến bây giờ vẫn chưa mặc qua, tỷ như bộ tiểu lễ phục màu trắng này rất có thể cũng sẽ có kết cục đó, nhưng vì mặt mũi, vì làm cho Lâm

Lâm vui vẻ, Xảo Nhi không thể không nói như vậy.

Về đoạn đối thoại giữa Xảo Nhi cùng Lâm Lâm, Tần Thư Nhã nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì. Thế nhưng Vu Thiên lại nghe không sót một chữ. Công phu Thuần Phong Nhi này Vu Thiên đã luyện từ năm hán tám tuổi, lúc đó hán sống trong rừng rậm nguyên thủy, để có thể nhận biết đâu là nguy hiểm, đâu là mánh thú ăn nấp, cho nên hán đã phải tập cho mình bộ công phu này. Bởi vậy Vu Thiên biết cô gái tên Xảo Nhi này chỉ là thay người khác ra mặt, tuy rằng Vu Thiên không biết tại sao Xảo Nhi phải cúi đầu trước Lâm Lâm, nhưng hán hiểu rõ Xảo Nhi nói như vậy vì cô không còn cách nào khác.

- Không được! Tôi không cần tiền của các người, hơn nữa bộ quần áo này là do tôi nhìn thấy trước, tôi đã định mua rồi, dựa vào cái gì phải đưa cho các người.

Tần Thư Nhã hăm hừ nói.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cướp Đoạt.

Có lẽ từ nhỏ đến lớn chưa có ai giành với Lâm Lâm thứ gì, nhưng Tần Thư Nhã cũng không phải loại vừa. Cứ như vậy cả hai dù không phải phụ nữ nhỏ nhen cũng không thể không tranh chấp.

Thực ra, hai người cũng không phải loại con gái rất tùy hứng đứng ở chỗ này cứng rắn hao tổn sức lực cãi nhau. Xảo Nhi thấy mình nói chuyện cũng không có tác dụng gì, cô cũng không có cách nào tốt hơn, đành phải nhìn về phía một người thiếu niên đứng bên cạnh. Người kia thấy Xảo Nhi nhìn mình, y liền vội vã kéo tay Lý Hưng Quốc nhỏ giọng nói:

- Hưng Quốc huynh, chuyện này phải nhờ anh rồi, anh phải giúp Xảo Nhi, tôi Vương Đắc Thủy ở chỗ này thay cô ấy cảm ơn anh.

Nếu như nói Lý Hưng Quốc không cần để ý tới mặt mũi của Xảo Nhi, thế nhưng Vương Đắc Thủy không thể không bận tâm về thể diện của mình, và lại Lâm Lâm còn đang ở đây, bối cảnh gia đình nhà Hà Lâm Lâm cũng không phải loại đơn giản gì, nghĩ tới những thứ này, Lý Hưng Quốc gật đầu, sau đó lấy điện thoại trên người ra, gọi vào một dãy số, sau khi nói đơn giản vài câu lập tức dập máy..

Sau đó Lý Hưng Quốc cười ha hả nhìn Tần Thư Nhã cùng Vu Thiên đứng phía sau, y biết hai người kia nhất định tranh giành không nổi với mình.

Đàn ông gặp phải loại chuyện này phần lớn đều giống như thần sĩ đứng ở một bên nhìn, thỉnh thoảng khuyên nhủ một chút, mà chỉ có phụ nữ tại giờ khắc này mới biểu lộ ra tài năng của các cô, đó chính là đùa giỡn cùng ngang ngạnh. Rất rõ ràng, Tần Thư Nhã cùng Hà Lâm Lâm đều là những người như vậy, các cô từ nhỏ được cha mẹ nuông chiều, đặt trên tay sọt lạnh, đặt trong miệng sọt hóa chủ, cho nên khi gặp những chuyện như thế này, tất nhiên khó tránh khỏi tranh chấp đến cùng.

- Thế nào? Bộ quần áo này là tôi nhìn thấy trước, sau đó tôi lại thử qua, lúc này mới chuẩn bị mua, cô dựa vào cái gì nói cô muốn thì là của cô? Dựa vào cái gì?

Tần Thư Nhã quay sang Hà Lâm Lâm không nghe theo đạo lý nói.

- Tôi nhìn thấy thì là của tôi, không dựa vào cái gì cả, còn nếu muốn thì chính là dựa vào thực lực, là thực lực cô hiểu không?.

Hà Lâm Lâm cũng không phải quả hồng mềm, cũng ngang ngạnh đánh trả lại Tần Thư Nhã.

Cũng ngay tại lúc hai người đang cãi nhau thì từ đằng xa đi tới một người đàn ông trung niên, người này đi giày Tây, dáng người mập mạp. Đi theo phía sau hán là hai người trẻ tuổi mặc quần áo bảo vệ.

- Xây ra chuyện gì? Có chuyện gì sao?

Vị đại thúc mập mạp kia vừa từ xa đã hô lên, nhưng khi gần đi tới trước mặt Lý Hưng Quốc thì đột nhiên thay đổi thái độ nghiêm khắc vừa rồi, thấp giọng nói:

- Không biết Lý thiếu ở chỗ này, mạo phạm rồi, mạo phạm rồi.

- Không việc gì, lúc này tôi đã gọi điện thoại cho tổng giám đốc các người, chuyện kế tiếp các người biết nên làm thế nào rồi chứ, bạn của tôi là vị Lâm Lâm tiểu thư đây đã đặt trước bộ quần áo màu trắng này, nhưng vị tiểu thư này lại nhất định muốn mua, ông xem rồi xử lý đi.

Lý Hưng Quốc thay đổi bộ dáng mỉm cười, quay qua người đàn ông trung niên kia lãnh đạm nói.

- Vâng! Tôi hiểu, Lý thiếu, tôi biết phải làm như thế nào rồi.

Nói xong những lời này, người đàn ông trung tuổi quay sang nhìn Hà Lâm Lâm cùng Tần Thư Nhã nói:

- Các cô không cần tranh giành, tôi họ Chu, là quản lý lâu ba của Hạnh Phúc Gia Viên. Bộ tiểu lễ phục màu trắng TOBB này xác thực cô Hà Lâm Lâm đã đặt trước ở đây, cho nên tôi hi vọng vị tiểu thư này có thể buông tay.

Nói xong lời này, Chu quản lý cũng không đợi Tần Thư Nhã phản ứng, trực tiếp quay sang bảo nhân viên bán hàng Tiểu Vương kia nói:

- Tiểu Vương, cô đem bộ y phục này gói kĩ rồi đưa cho Hà tiểu thư đi.

Sau đó, Chu quản lý quay sang Lý Hưng Quốc nói lấy lòng:

- Lý thiếu, cậu thấy như vậy có được không?

Lý Hưng Quốc quay qua Chu quản lý phát phát tay, vị Chu quản lý kia liền biết điều tránh qua một bên:

- Ha ha, tốt, hiện tại quản lý Chu đã làm sáng tỏ mọi chuyện, tôi nghĩ vị tiểu thư đây có lẽ không còn ý kiến gì nữa chứ?

- Có! Đây rõ ràng là chuyện tốt các người thông đồng với nhau? Hừ! Các người kết hội cùng nhau bắt nạt người khác.

Tần Thư Nhã thấy thái độ của quản lý Chu đối với Lý Hưng Quốc, cô cũng biết Lý Hưng Quốc nói như vậy để giúp Hà Lâm Lâm, cho nên Tần Thư Nhã không thể không ý kiến.

- Phải, chính là bắt nạt cô đó, cô có thể làm gì nào? Ha ha, Bản tiểu thư thích nhất là bắt nạt người khác đấy!

Biết mình sẽ là chủ nhân của bộ quần áo này, Hà Lâm Lâm cười rộ lên. Sau đó cô ta vẫn không quên châm chọc Tần Thư Nhã hai câu, để cho thỏa mãn cảm giác của mình.

- Hà tiểu thư, quần áo đã được gói kĩ, của cô đây.

Tiểu Vương cũng biết Hà Lâm Lâm là nhân vật không thể trêu vào, cho nên rất nhanh đã đem quần áo gói kĩ và đưa tới cho cô ta.

Tần Thư Nhã mắt thấy Hà Lâm Lâm cầm lấy bộ quần áo mình ưa thích, cô không nhịn được hét lên:

- Vu Thiên, có người bắt nạt em, anh mau giúp em cướp lại y phục đi.

- Đây!

Chính tại lúc Tần Thư Nhã vừa nói xong câu đó, Vu Thiên thực đã đem kiện áo khoác nữ tính TOBB được đóng gói tinh mỹ cầm trong tay, cũng ngay tại lúc Tần Thư Nhã há mồm nói dứt lời, thì Vu Thiên đã đưa tới trước mặt cô.

Tần Thư Nhã thật không ngờ mình vừa nói xong lời này, Vu Thiên thực đã làm xong tất cả, vẻn vẹn không nổi trong nội tâm một trận đại hỉ, nhưng trong lòng cũng có chút ngại ngùng, vì dù sao đây cũng là hành động đoạt đồ của người khác, làm như vậy tựa hồ cũng không được hay lắm. Nhưng khi Tần Thư Nhã nhìn thấy biểu tình của Hà Lâm Lâm giật mình kinh ngạc, không biết tại sao, trong nội tâm cô lại cực kì hài lòng.

- Chuyện gì thế này? Tiểu Vương, cô như thế nào lại đem y phục đưa cho vị tiểu thư này, tôi không phải đã nói sao? Bộ quần áo này là của Hà tiểu thư, cô nhanh tới lấy lại đem cho Hà tiểu thư nhanh.

Vị quản lý Chu vừa nhìn thấy bộ tiểu lễ phục màu trắng TOBB kia chạy đến trong tay Tần Thư Nhã, gã cũng một trận phát mộng, chẳng qua rất nhanh sau đó đã kịp phản ứng lại.

- Dựa vào cái gì? Đây cũng không phải là nhân viên của các người đưa cho tôi, mà là bạn tôi đưa cho tôi, có bản lĩnh thì hỏi anh ta có chịu không.

Vừa nói chuyện Tần Thư Nhã vừa đưa bộ tiểu phục màu trắng TOBB cho Vu Thiên nói:

- Vu Thiên, anh giúp em giữ nó, về nhà hãy đưa cho em.

Tần Thư Nhã thật sự rất thông minh, cô biết rõ nếu như mình cầm bộ tiểu lễ phục này nhất định sẽ không giữ nổi, chỉ bằng đưa cho Vu Thiên cầm, cô tin tưởng bản lĩnh của Vu Thiên, ai cũng đừng hòng lấy đi vật gì từ trong tay anh ấy. Mà Tần Thư Nhã tựa hồ sợ Vu Thiên không đáp ứng yêu cầu của mình, nên cô còn cố ý cầm lấy ba bộ quần áo mà Vu Thiên hài lòng lúc trước ôm vào trong người, ý cô như muốn nói cho Vu Thiên biết, em giúp anh cầm ba bộ quần áo, anh phải giúp em giữ lấy bộ tiểu lễ phục.

Vu Thiên cũng không quá để ý việc làm này của Tần Thư Nhã, mà trực tiếp nói với cô:

- Được rồi, đồ chúng ta cần đều đã mua xong, nên về thôi.

- Ah, đúng, chúng ta đi thôi.

Nói xong câu đó, Tần Thư Nhã cũng muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi này.

- Đứng lại! Các người không thể đi, muốn đi nhất định phải để lại bộ tiểu lễ phục TOBB kia.

Quản lý Chu vừa nhìn thấy Tần Thư Nhã cùng Vu Thiên muốn đi, vội vã quát bảo dừng lại. Vừa rồi ông ta nhận được điện thoại của Tổng giám đốc, nói Lý Hưng Quốc cháu trai của ông vua sắt thép Đông Phương quốc đang tranh chấp với người khác vì một bộ quần áo, bảo ông ta lập tức chạy tới trợ giúp giải quyết. Quản lý Chu hiểu rõ đây là ý gì, cho nên gã liền vội vã mang theo hai nhân viên bảo vệ của cửa hàng chạy tới đây, nghĩ mình nếu như có thể giúp cháu trai của ông vua sắt thép lấy lại danh dự thì mình sẽ có tiền đồ vô lượng.

Nhưng ai cũng thật không ngờ, tranh chấp giết đồ với Lý Hưng Quốc cũng không phải người bình thường, vừa nhìn không dùng mềm được vậy mà lập tức chuyển sang mạnh bạo, điều này làm cho ông ta làm sao đi báo cáo kết quả làm việc được đây? Cho nên mắt thấy Tần Thư Nhã cùng Vu Thiên sắp đi, gã liền vội vã quát dừng lại, cùng lúc đó ra hiệu cho hai nhân viên bảo vệ kia giữ hai người lại.

Hai nhân viên bảo vệ vừa nhìn thấy quản lý ra hiệu, cũng là một trái một phải từ phía sau Chu quản lý đi tới, sau đó tiến lên phía đối diện với Tần Thư Nhã, làm ra một bộ dáng ngăn lại không cho cô rời khỏi.

- Vu Thiên, đem bọn họ đẩy ngược lại.

Đối mặt với hai người bảo vệ, Tần Thư Nhã tuyệt không hoang mang rối loạn, bởi vì cô biết bên người mình có Vu Thiên.

Đối Thiên thật sự không làm Tần Thư Nhã thất vọng.

Thoáng cái, hần đã đi tới trước người Tần Thư Nhã, sau đó lấy tốc độ mắt thường nhìn không thấy liên tục huy động hai quyền. Hai quyền này từng quyền nện vào trên ngực hai gã bảo vệ.

Tức thì, hai người bảo vệ này còn không có kịp làm gì đã bay ngược lại phía sau, thẳng cho đến lúc liên tục va vào mấy khung quần áo mới té trên mặt đất, phun mạnh một ngụm máu tươi, lập tức hôn mê.

- Hừ! Thân thủ như vậy mà cũng đòi ngăn bọn tôi. Vu Thiên, chúng ta đi.

Đối với công phu của Vu Thiên thì ra tay như vậy chẳng là cái gì, Tần Thư Nhã cũng không để trong lòng, mà là ung dung hướng về bậc thang đi xuống lầu hai.

Vu Thiên thành linh xuất hiện, đã sớm trấn trụ người vừa rồi còn hung ác Hà Lâm Lâm, mà bên người cô là Trương Xảo Nhi, Vương Đắc Thủy, thậm chí Lý Hưng Quốc đều sững sờ tại chỗ. Là cháu trai của ông vua sắt thép Đông phương quốc, Lý Hưng Quốc không phải không có gặp qua vệ sĩ có thân thủ tốt, nhưng nhìn thấy Vu Thiên vừa ra tay đã hung ác như vậy, người mạnh như vậy y thật đúng là lần đầu nhìn thấy.

Đáng thương nhất vẫn là vị Chu quản lý của cửa hàng, từ lúc gã nhìn thấy cảnh hai gã bảo vệ bên cạnh mình bị đánh bay ra ngoài, đã sớm bị hù dọa cho nước tiểu ướt quần, hiện tại gã chỉ biết ngồi bệt trên mặt đất không dám nhúc nhích.

Trong lúc ai cũng ngây người thì Vu Thiên đã đi theo Tần Thư Nhã xuống tới lầu một của Hạnh Phúc Gia Viên, sau đó đi ra khỏi cửa chính, ngồi trong xe hướng về nhà máy rượy Đại Tần.

- Xảy ra chuyện gì? Áo khoác của tôi bị người ta lấy đi rồi, ô ô ô ô ô...

Mãi cho đến mấy phút sau, Hà Lâm Lâm mới hồi phục lại khóc thét lên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tứ Đại Hào Môn.

- Không có việc gì, tôi lập tức phái người đi điều tra cô bé này cùng thanh niên kia, tôi nghĩ sẽ sớm biết bọn họ là ai thôi, sau đó tôi sẽ thu hồi y phục cho cô.

Lý Hưng Quốc nhìn bóng lưng Vu Thiên cùng Tần Thư Nhã dần biến mất trong bóng tối, kỳ thực chuyện lúc này không chỉ đơn giản là một bộ quần áo như vậy, có thể lấy được từ tay bốn người bên mình như vậy, tại Đông Phương quốc không phải là không có, nhưng mà có lẽ con số ấy không đến một trăm, hiển nhiên Tần Thư Nhã cùng Vu Thiên tuyệt đối không phải loại người này.

Tần Thư Nhã cùng Vu Thiên lên xe xuống sê, sau đó Tần Thư Nhã nhìn không được ôm cổ Vu Thiên hôn một cái, nói:

- Vu Thiên, anh giỏi quá, đúng là đàn ông chân chính.

Tần Thư Nhã hôn như vậy cũng không cảm thấy điều gì thân mật cả, đẩy hết thầy chỉ là xuất phát từ phần thưởng mà cô giành cho biểu hiện của Vu Thiên lúc này. Nhưng đối với Vu Thiên thì khác, cảm giác nụ hôn của Tần Thư Nhã lên mặt mình như vẫn chưa rời đi, hân nhẹn không được lấy tay sờ sờ mặt mình, thầm nghĩ:

- Mặt mình trước kia trừ lục thúc với vú em Lý Di cũng chưa có ai hôn lên a. (DG: phải mình thì quay qua cháo lười ngay, kaka J)

Rất nhanh, từ mạng lưới inte rộng lớn, Lý Hưng Quốc đã điều tra rõ ràng được gia thế thân phận của Tần Thư Nhã. Bởi vì vừa rồi khi Tần Thư Nhã đến Hạnh Phúc Gia Viên, camera đã lưu lại hình ảnh của cô, từ tấm hình này rất dễ để tìm được tất cả tư liệu về Tần Thư Nhã.

Tần Thư Nhã, mười bảy tuổi, người thành phố Trung Sơn, vừa tốt nghiệp trung học phổ thông, thi đỗ trường đại học nổi tiếng nhất Đông Phương quốc. Bản thân cao 1m66, nhóm máu O, thích vận động, tài ăn nói không tệ. Từ nhỏ đã mất mẹ, cha là chủ tịch nhà máy rượu Đại Tần lớn nhất khu Đông Thành thành phố Trung Sơn, tài sản lên đến 400 triệu! Tần Thư Nhã không có anh chị em, chỉ có duy nhất một người anh kết nghĩa, tên là Tần Dũng, 28 tuổi.

Đọc xong những tư liệu này, hiển nhiên có thể thấy tên vừa xuất thủ đánh người vừa rồi mà Tần Thư Nhã gọi là Vu Thiên không phải là anh của Tần Thư Nhã, bởi vì nhìn tuổi tác không giống.

Xem xong phần tư liệu này, Lý Hưng Quốc cười cười:

- Người gọi Vu Thiên vừa rồi tôi tìm không được, nhưng chỉ cần tìm được Tần Thư Nhã là rất nhanh có thể tìm ra hắn.

- Người đầu, chuẩn bị xe, tôi muốn tới thăm nhà máy rượu Đại Tần khu Đông Thành.

Lý Hưng Quốc cười cười nói với thủ hạ của mình, y bắt đầu cảm thấy hứng thú với Tần Thư Nhã, phải biết dòng họ Lý nhà y cũng không thiếu tiền, muốn bao nhiêu tiền đơn giản chỉ cần nói con số là được. Vậy bọn họ thiếu cái gì chứ? Hiển nhiên, đó là nhân tài. Thân thủ như Vu Thiên đúng là đối tượng Lý Hưng Quốc cần, còn nữa, Tần Thư Nhã kia cũng thực sự rất xinh đẹp, chẳng cần son phấn mà vẫn đẹp như vậy, hắc hắc, thân thể mỹ mạo như vậy đúng là làm người ta chảy nước miếng.

Vu Thiên cùng Tần Thư Nhã vừa trở lại nhà máy Đại Tần, thì phía sau bọn họ cũng có bốn chiếc Mercedes tiến đến. Trong đó có tới ba cái là Mercedes-Benz.

Bốn chiếc xe đỗ yên vị ngay trước cửa nhà máy rượu Đại Tần, sau đó trong xe một đám vệ sĩ mặc vest đen, đeo kính đen lần lượt bước ra.

Bảo vệ nhà máy Đại Tần đã sớm thấy chuyện này có chút không tầm thường, mắt thấy đám người vừa xuống xe, một bảo vệ vội vã chạy tới, cười nói với mấy vệ sĩ:

- Các vị, đến nhà máy Đại Tần của chúng tôi có chuyện gì không?

- Gọi Tần chủ tịch của các người ra đây, chúng tôi có chuyện cần đàm phán với ông ta.

Cửa kính chiếc Benz thứ ba hạ xuống, trong xe là một người rất trẻ, khuôn mặt khá điển trai. Y chính là Lý Hưng Quốc, cháu nội của “ông vua sắt thép” Lý Thiên. Từ khi thấy được thân thủ của Vu Thiên, y cũng cảm thấy đây chính là một nhân tài, đối với nhân tài y luôn luôn không tiếc tiền vốn, đặc biệt là y còn biết được người này rất có thể có một thân phận lớn, y càng thêm kiên định về quyết định muốn thu nạp. Tất nhiên, Lý Hưng Quốc còn có một suy nghĩ nữa, đó chính là nếu Vu Thiên không làm việc cho y, liền giết ngay, người như vậy mình không chiếm được thì cũng tuyệt đối không thể để cho người khác chiếm được.

Có điều, để Vu Thiên làm việc chính thức cho mình, Lý Hưng Quốc vẫn có chút muốn xem Vu Thiên có thật sự là lợi hại như vậy hay không. Đừng nói là biểu hiện của Vu Thiên trong cửa hàng lúc này chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Nhìn cục diện đám người Lý Hưng Quốc, tên bảo vệ cũng biết không thể khiêu khích những người này được, lúc này gã cười cười gật đầu, nói một câu “Xin đợi một lát” rồi chạy đến chốt bảo vệ, gọi một cuộc điện thoại vào trong.

Không lâu sau, khoảng trên dưới năm phút đồng hồ, Tần Vĩnh Phú cùng đám vệ sĩ Tôn Bá nhanh chóng đi ra ngoài nhà máy rượu Đại Tần, đi tới đối diện với Lý Hưng Quốc.

Vừa nghe được điện thoại của bảo vệ nói rằng ngoài cửa có một đám người không mời mà đến, Tần Vĩnh Phú liền nghĩ đến có phải hay không là Hắc Lang chưa từ bỏ ý định, không muốn quy phục làm thuộc hạ của mình, nên tìm đến đây chứ? Nếu là như vậy, nhất định phải mang Vu Thiên theo. Tần Vĩnh Phú biết rõ vệ sĩ bên mình trừ Tôn Bá thân thủ coi như lợi hại, những người khác chỉ biết sử dụng súng là chính, cận chiến không có gì mạnh, cho nên hắn liền vội vã đi cho người tìm Vu Thiên.

Biết được Vu Thiên đang tắm, sẽ ra ngoài nhanh thôi, Tần Vĩnh Phú lúc này mới lật đật cùng vệ sĩ đi ra bên ngoài nhà máy rượu Đại Tần.

Hắn không tin người nào có thể giữa ban ngày sử dụng súng, như vậy cũng quá xem thường pháp luật của Đông Phương quốc rồi.

- Người nào tìm tôi?

Tần Vĩnh Phú sau khi ra khỏi nhà máy rượu Đại Tần thì về mặt trở nên nghiêm túc hỏi.

- Là tôi, làm phiền Tần chủ tịch có thể hạ cổ vào trong xe được không?

Lý Hưng Quốc ngồi trong xe làm một động tác mời. Tại Lý Hưng Quốc xem ra, thân phận thương nhân của Tần Vĩnh Phú còn chưa đủ để y phải xuống xe đón tiếp.

- Cậu? Cậu là ai?

Hiển nhiên Tần Vĩnh Phú vô cùng bất mãn với thái độ của Lý Hưng Quốc

- Àh, quên tự giới thiệu, A Cam! Đem danh thiếp này đưa cho Tần chủ tịch.

Lý Hưng Quốc cười cười rồi sai một tên tay sai bên người.

A Cam cung kính nhận danh thiếp của Lý Hưng Quốc, sau đó nhanh chóng tới chỗ Tần Vĩnh Phú, đưa danh thiếp đến tay Tần Vĩnh Phú.

Tần Vĩnh Phú đưa tay cầm danh thiếp lên nhìn, lập tức kinh ngạc. Trên danh thiếp tuy rằng không nhiều chữ lắm, nhưng xác thực là có dấu của phó tổng giám đốc công ty sắt thép Đông Phương quốc – Lý Hưng Quốc.

Sắt thép? Họ Lý? Tần Vĩnh Phú đột nhiên nghĩ đến một thứ, lẽ nào đây là cháu nội của “ông vua sắt thép” Đông Phương quốc - Lý Thiên? Tần Vĩnh Phú biết khả năng này là rất lớn, bằng không ai dám làm giả dấu này chứ? Nếu gặp phải người thật, loại tiểu nhân như vậy còn không bị đập chết sao?

Lại nhìn trận thế mà Lý Hưng Quốc bày ra, Tần Vĩnh Phú xác định đây chính là trận thế của Lý gia, chỉ cần nhìn cũng biết thực lực những vệ sĩ áo đen bên kia cũng mạnh hơn đám người bên mình gấp bội.

Kia tất nhiên là người của Lý gia rồi, đến tìm mình như vậy, không biết sẽ làm gì với mình nữa. Bản thân mình là tiểu nhân vật căn bản không có khả năng lọt vào mắt bọn họ, cho nên Tần Vĩnh Phú cũng không lo lắng bọn họ sẽ làm trò gì tiểu nhân với mình.

- Tôn bá, chú ý thuộc hạ của mình, tôi qua đó một lúc.

Tần Vĩnh Phú an bài đi bên người Tôn bá.

Tôn bá không nói gì, chỉ gật đầu. Y biết rõ lúc nào cần động, lúc nào cần tĩnh. Kỳ thực ý tứ những lời của Tần Vĩnh Phú là nhắc nhở Tôn bá, nếu như tôi gặp nguy hiểm, các người có thể theo tình hình mà hành động.

Theo A Cam đi tới cửa trước chiếc Benz, sau đó khẽ khom người, Tần Vĩnh Phú tiến vào trong xe, ngồi đối diện với Lý Hưng Quốc.

- Tần chủ tịch, ông thật lớn mặt đấy, dám bảo con gái đến đoạt đồ của bạn tôi, ông nên xem một chút đi.

Đội Tần Vĩnh Phú tiến vào trong xe, Lý Hưng Quốc liền cho hắn một chút hù dọa thị uy, đồng thời ném một xấp tài liệu cho Tần Vĩnh Phú xem.

Tần Vĩnh Phú không biết con gái mình làm chuyện gì, hắn tò mò lật mấy tờ tư liệu xem thử.

Đây thực sự là không nhìn không biết, nhưng đã nhìn là phải giật mình. Mấy tờ tư liệu này không nhiều chữ cho lắm, nhưng nguyên một đám tư liệu về tên người, thân phận thực sự làm Tần Vĩnh Phú một phen toát mồ hôi lạnh.

Tư liệu về Lý Hưng Quốc không cần phải nói, y là cháu nội của “ông vua sắt thép” Lý Thiên, cha là Lý Vi Đồng hiện là thành viên hội đồng quản trị của công ty. Mặc dù nói Lý Vi Đồng dựa hơi vào cha là Lý Thiên, nhưng không thể không nói Lý Vi Đồng là một người khá nỗ lực. Mà Lý Hưng Quốc lại là con trai duy nhất của Lý Vi Đồng địa vị của y thế nào hẳn không phải bàn.

Vương Đắc Thủy, chính là một trong hai người thanh niên có mặt trong Hạnh Phúc Gia Viên. Cha của y là Vương Nguyên Tân, phó thư ký tỉnh ủy tỉnh Lưỡng Hồ Đông Phương quốc, nghe đồn nhiệm kỳ sau có thể lên làm tổng. Lợi hại hơn, ông hắn là Vương Nhâm Cường chính là Bí thư tỉnh ủy tỉnh Lưỡng Hồ.

Tại tỉnh Lưỡng Hồ mấy năm nay, không biết ở nơi này đã bồi dưỡng bao nhiêu người thân tín trong dòng chính. Có thể nói tại chính giới Lưỡng Hồ, không kẻ nào dám đối đầu với Vương gia.

Hà Lâm Lâm, cô bé cùng Tần Thư Nhã tranh đoạt lễ phục tại Hạnh Phúc Gia Viên, muốn nói đến Hà gia chính là một gia tộc vừa phát lên ở tỉnh Lưỡng Tây. Có thể nói Hà gia kinh doanh loại hàng kiếm lợi nhiều nhất trên thế giới – than. Tại Đông Phương quốc, Mỏ than ở tỉnh Lưỡng Tây là nổi tiếng nhất cả nước, mà Hà gia lại gặp vận trở thành chủ mỏ than lớn nhất tỉnh Lưỡng Tây. Dưới cờ của Hà gia có hơn hai trăm mỏ than lớn nhỏ, bởi vậy bọn họ có vô số tiền tài, mà bởi vì có vô số tiền tài, gia tộc rất nhanh phát lên, cũng lập tức trở thành đối tượng mà vô số đại gia tộc khác muốn lôi kéo.

Cũng chính bởi vì có tiền, cho nên Hà Lâm Lâm là con gái chương môn nhân Hà gia tiền nhiều như nước, làm chuyện gì đều thích đứng đầu, bởi vậy mới có chuyện tranh giành trong cửa hàng với Tần Thư Nhã.

Trương Xảo Nhi, cháu gái chủ tịch tập đoàn Trương thị - Trương Tự Trung ở khu Nam Thành Đông Phương quốc. Là một trong những gia tộc lâu đời ở Trung Sơn, vì thị trường kinh doanh điện tử cạnh tranh quá khốc liệt, bọn họ chuyển sang làm dịch vụ vận chuyển, Trương Tự Trung cùng con trai

Trương Đại Hải bàn bạc bảo con gái Trương Xảo Nhi đi đón bạn học của cô là Hà Lâm Lâm, hi vọng có thể làm ăn trong việc vận tải than, như vậy tập đoàn Trương thị mới có hi vọng.

Tất nhiên, trong tư liệu cũng không viết rõ quan hệ cụ thể của mấy người, mà chỉ lấy hai chữ bạn bè để thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Hấn Bắt Nạt Em.

- Tần chủ tịch, con gái ông uy phong thật lớn a, bốn người chúng tôi cũng không cần cùng ông nhiều lời, tôi nghĩ ông hẳn là hiểu rồi chứ, con gái ông ngang ngạnh cướp đồ ngay trước mắt bọn tôi. Nói đến thì buồn cười, chỉ là một bộ quần áo mà thôi, nhưng ông nên biết những người như chúng tôi chú trọng nhất là mặt mũi, hiện tại Tần gia các người không cấp cho Tứ gia chúng tôi mặt mũi, ông nói xem phải làm gì đây?

Lý Hưng Quốc cười nhạt nhìn Tần Vĩnh Phú.

Tần Vĩnh Phú thực sự không ngờ, con gái mình sao lại đi chọc tức mấy tên sát tinh này? Phải biết rằng mấy nhà này chỉ cần một nhà thôi mình cũng không chống được, nếu bọn họ thật sự muốn gây sự với mình, thật giống như giết một con kiến vậy, tập đoàn Đại Tần sẽ bị đâm nát.

Nghĩ tới những điều này, Tần Vĩnh Phú trên trán toát đầy mồ hôi, dốc sức làm việc nhiều năm như vậy, cũng chỉ tiếp xúc được một vài tiểu nhân vật đơn giản, đột nhiên hôm nay gặp luôn bốn thân phận cao ngất như vậy, đối mặt khó như vậy hẳn cũng không biết phải làm gì.

- Vậy cậu xem, Lý thiếu gia, chuyện này nên xử lý thế nào cho tốt đây?

Tần Vĩnh Phú biết Lý Hưng Quốc trước tiên kiểm chuyện với mình, hẳn là còn có ý đồ gì sau đó nữa, bằng không với thực lực Tứ đại gia tộc phẩy mình trước, rồi sau đó mới nói tại sao ta phẩy người.

- Tôi nghĩ Tần chủ tịch cũng là một người hiểu chuyện, như vậy đi, ông chỉ cần làm ba chuyện, sự việc này tôi có thể tha thứ cho ông, thế nào?

Lý Hưng Quốc chính là chờ Tần Vĩnh Phú nói những lời này, hiện vừa thấy Tần Vĩnh Phú nói ra, y liền từ từ đưa ra yêu sách.

- Ah, chỉ cần ba chuyện ư, không biết đó là ba chuyện gì?

Tần Vĩnh Phú thực sự nghĩ mãi không ra, gia tộc lớn như vậy tìm đến tiểu nhân vật như mình làm gì?

- Ông hãy nghe cho kỹ đây, thứ nhất, đem trả thứ đã lấy cho Hà tiểu thư. Thứ hai, bảo con gái ông xin lỗi Hà tiểu thư. Thứ ba, có phải ông có một thủ hạ tên Vu Thiên? Tôi muốn hẳn, hiểu chứ?

Chỉ với mấy câu đơn giản, Lý Hưng Quốc đã nói xong điều kiện của mình.

- À, chuyện này...

Tần Vĩnh Phú nhanh chóng suy nghĩ, hẳn nghĩ đến ba điều kiện này, cái thứ nhất và thứ hai không có vấn đề gì, mặc dù con gái Tần Thư Nhã của mình rất khó bảo, nhưng nếu hẳn tận tình khuyên bảo, cũng có thể thông suốt, để cô đi xin lỗi người khác. Nhưng vấn đề ở điều kiện thứ ba, đem Vu Thiên tặng cho Lý thiếu gia, Tần Vĩnh Phú thật sự sầu não. Phải biết rằng, nếu như không có Vu Thiên, rất có thể mạng của mình đã mất tối hôm qua rồi.

Và lại, hiện tại mình vừa thu phục Hắc Lang làm thủ hạ, nếu chuyện Vu Thiên không ở bên mình nữa đến tay Hắc Lang, có trời mới biết gã sẽ phản bội hay không, sau đó chính tập đoàn Đại Tần của mình cũng gặp nguy.

Sau khi biết độ nghiêm trọng nếu mất Vu Thiên, Tần Vĩnh Phú nhìn chăm chú Lý Hưng Quốc, sau đó hỏi:

- Có thể hỏi Lý thiếu gia một câu được không? Cậu muốn có Vu Thiên làm gì?

- Chuyện này ông không phải quản, chỉ cần đem người giao cho tôi là được.

Lý Hưng Quốc vẫn giữ nét mặt âm trầm nói.

- Chuyện này... tôi nghĩ nếu như không có Vu Thiên bên cạnh, sự nghiệp của tôi sẽ gặp phải đả kích nghiêm trọng, cậu xem có thể đổi điều kiện được không?

Tần Vĩnh Phú cũng không trả lời trực tiếp vấn đề của Lý Hưng Quốc, hẳn chỉ là đem hiện trạng của mình nói cho Lý Hưng Quốc biết.

- Ha ha, thế nào? Ông cho rằng mất Vu Thiên là chuyện trọng yếu? Đang chuẩn bị nhận công kích của Tứ gia chúng tôi sao?

Lý Hưng Quốc thật không ngờ lão già mình không để vào mắt này cũng dám cùng mình cò kè mặc cả, đúng là vuốt râu rồng, trong lòng đã có chút mất hứng.

Tần Vĩnh Phú vừa nghe Lý Hưng Quốc dùng Tứ gia để uy hiếp mình, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nói cái gì cho phải. Hắn biết rõ, tập đoàn Đại Tần của mình quả thật là không chịu được sự công kích ấy, nếu họ thật sự làm, tập đoàn Đại Tần rất có thể phải tuyên bố phá sản trong vài giờ.

Trong lúc Tần Vĩnh Phú đang cân nhắc lợi hại, bên ngoài chiếc xe Mercedes Benz truyền tới một hồi âm thanh nào loạn.

- Các người ở đây làm gì? Tại sao lại chặn trước cửa nhà máy Đại Tần của chúng tôi?

Một tiếng con gái truyền đến.

Vừa nghe thấy âm thanh này, Tần Vĩnh Phú cũng biết con gái Tần Thư Nhã của mình đã đi ra.

Vừa rời Tần Thư Nhã còn ngồi trong phòng trang điểm, nên cô không theo cùng Tần Vĩnh Phú đi ra. Hiện tại trang điểm xong, cô cũng đúng lúc gặp Vu Thiên vừa tắm xong, cả hai cùng đi từ trong nhà máy Đại Tần ra.

Vừa ra tới nơi, Tần Thư Nhã đã thấy bốn chiếc xe ngăn trước cửa nhà máy, lập tức cô rất mất hứng, cao giọng quát lên.

- Tôn Bá, cha cháu đâu?

Trong lúc nhất thời không thấy cha mình đâu, Tần Thư Nhã liền tới hỏi Tôn Bá đang đứng bên ngoài.

- Tiểu thư, lão gia bị một thanh niên mời vào trong xe, hình như để đàm phán chuyện gì đó.

Nói xong câu đó, Tôn Bá thì thầm thêm một câu:

- Đối phương lai lịch bất thiện, tiểu thư phải chú ý an toàn.

Nếu là người khác nói, Tần Thư Nhã sẽ không chú ý, nhưng nếu là Tôn Bá, Tần Thư Nhã sẽ phải hết sức chú ý, bởi vì cô biết rõ thực lực của Tôn Bá rất mạnh. Thân phận Tôn Bá trước đây cô cũng không biết rõ lắm, chỉ biết năm xưa cha cô cứu một người bê bết máu ở bên đường về, về sau người đó luôn luôn theo sát phò tá cho cha mình, người đó chính là Tôn Bá.

Tôn Bá theo cha mình nhiều năm, đã không ít lần xuất lực cho tập đoàn Đại Tần, từng nhiều lần cứu Tần Vĩnh Phú những lúc nguy nan, có thể nói cha cô cực kỳ tin tưởng Tôn Bá, cũng là một trong số những người có thực lực rất mạnh. Nhưng ngày hôm nay ngay cả Tôn Bá cũng nói đối phương lai lịch bất thiện, y cũng không dám tùy tiện xuất thủ, Tần Thư Nhã liền biết những kẻ này không phải người tốt.

Cũng may có Vu Thiên ở bên cạnh, cho đến giờ, Tần Thư Nhã cũng không thấy người nào có thể tiếp được đến chiều thứ hai của Vu Thiên, cho nên Tần Thư Nhã đối với Vu Thiên tràn đầy lòng tin.

- Các người tránh ra cho tôi, tôi muốn gặp cha tôi xem có chuyện gì hay không!

Tần Thư Nhã liếc mắt, rồi nhanh chóng bước đến một chiếc xe, cô muốn đến xem cha mình có bị bọn họ bức bách hoặc lôi kéo gì hay không.

“Xoạt” một người vệ sĩ mặc vest đen chủ động chắn trước mặt Tần Thư Nhã, y nhận lệnh của Lý Hưng Quốc, nhiệm vụ là không cho phép kẻ nào tiếp cận chiếc xe.

Thấy có người cản trở mình, Tần Thư Nhã có chút tức giận, ngược mặt nhìn gã vệ sĩ cao 1m8 quát lên:

- Anh định làm gì? Cửa nhà tôi, tôi muốn đi nhìn cha tôi cũng không được sao?

Vệ sĩ của Lý Hưng Quốc cũng không trả lời Tần Thư Nhã, y thân là vệ sĩ chỉ cần bảo vệ thân chủ an toàn, chứ không phải để nói chuyện hay giải thích cho người khác.

- Anh mau tránh ra, bằng không tôi sẽ đánh đấy.

Tần Thư Nhã thấy gã vệ sĩ này đúng là giống cái đầu đất, không nói lời nào, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, lúc này cô quả thật muốn phát hỏa.

Tần Thư Nhã vừa nói xong, cứ như là chưa nói gì vậy, tên vệ sĩ vẫn đứng chắn trước mặt cô, chặn đường không cho cô đi tiếp.

- Ngươi! Ngươi thật đáng ghét!

Tần Thư Nhã thấy gã vệ sĩ coi mình như không khí, liền vung tay đánh tới.

- Áh!

Tiếng la này là từ miệng Tần Thư Nhã phát ra, đúng là Tần Thư Nhã động thủ trước, nhưng tên vệ sĩ vẫn duy trì tư thế kia không chút nhúc nhích, mặc

cho bàn tay nhỏ của Tần Thụ Nhã đánh tới người mình. Mà Tần Thụ Nhã thấy gã vệ sĩ không trả đòn, tự nhiên là thật cao hứng, càng tăng lực đánh. Ai ngờ người tăng lực đánh lại là người chịu đau.

Đòn giáng tên vệ sĩ thân thể cứng rắn như sắt thép, Tần Thụ Nhã đánh vào càng mạnh thì phản lại càng đau.

- Người thật đáng ghét! Mau tránh ra cho ta!

Thấy nói cũng không được, đánh cũng không được, Tần Thụ Nhã cấp bách tới mức sắp khóc.

Đáng hận là tên vệ sĩ vẫn cứ đứng đấy, giống như mù điếc không thấy Tần Thụ Nhã làm gì mà cũng không nghe được Tần Thụ Nhã đang nói gì.

Không có cách nào, Tần Thụ Nhã lúc này mới nhớ ra sau lưng mình còn có cao thủ, vội vàng kêu lên:

- Vu Thiên, hẩn bắt nạt em, anh mau thu thập hẩn đi, em còn phải đi gặp cha.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tỷ Tỷ.

- Ah, được!

Nghe được tiếng Tần Thụ Nhã, Vu Thiên nhanh chóng bước đến bên cạnh tên vệ sĩ đang ngăn cản Tần Thụ Nhã, nhìn thân thể tên vệ sĩ này cũng cao ngang tầm mình, thậm trí còn có phần nhỉnh hơn, béo hơn, cường tráng hơn, Vu Thiên lắc đầu, khẽ vươn tay hướng về phía tên vệ sĩ kia.

Chứng kiến Vu Thiên đưa tay tới, vị bảo tiêu dưới tình thế cấp bách cũng muốn dùng tay bắt cổ tay Vu Thiên lại, nhưng không biết vì cái gì, trong đầu của y chỉ có nghĩ nhưng không có động, cổ tay của y đã bị Vu Thiên chế trụ.

Vu Thiên hướng về phía vị bảo tiêu kia vô tội cười cười, sau đó chỉ thấy hẩn dùng một tay xoay một cái mà vị bảo tiêu kia có thể trọng muốn nhỉnh hơn hẩn nhiều liền bị quăng bay ra ngoài. Cái này hất lên tròn vẹn là năm mét không hơn không kém, sau đó rơi xuống đất liền không thấy có nhúc nhích gì, chắc hẳn là té không nhẹ, đoán chừng nửa tháng cũng không dậy nổi a.

- YAA.A.A..!

Chứng kiến Vu Thiên dùng một tay đã đánh bay một vệ sĩ của Lý Hưng Quốc, một tên vệ sĩ khác của Lý Hưng Quốc không nhịn nổi lao lên. Y hô lớn một tiếng rồi nhắm hướng ngực của Vu Thiên tấn công, y không thể tin Vu Thiên làm thế nào mà có thể dùng một tay đem đồng bạn của y ném bay xa như vậy.

Cho nên tên vệ sĩ này liền lao đến, trước tiên là muốn tự chiêm nghiệm thân thủ của Vu Thiên, để xem Vu Thiên là cái dạng người gì. Làm sao lại dám trước mặt nhiều vệ sĩ bên mình làm càn như vậy.

Vu Thiên cũng không có xoay người lại, hẩn chỉ nghe tiếng gió đã có thể xác nhận phương hướng tấn công của tên vệ sĩ kia, sau đó chỉ thấy Vu Thiên bước thêm một bước lên phía trước, thoáng cái đã ở phía bên phải thân thể tên vệ sĩ kia. Biến chương thành quyền, Vu Thiên tiện tay đánh một kích, tên vệ sĩ này cũng đồng dạng như tên vệ sĩ lúc đầu, dính một quyền vào ngực rồi bay ra ngoài tầm năm mét rồi mới rơi xuống, nằm bất động, dự là cũng nửa tháng sau có kết quả.

- YAA.A.A..! Lên! Lên! Lên!

Vu Thiên bên này vừa động thủ, ngay lập tức bốn gã vệ sĩ khác cùng xông lên, bốn người này tựa hồ phối hợp với nhau rất nhiều lần, bọn hẩn dùng tốc độ cực nhanh lập tức đem Vu Thiên vây lại. Sau đó bốn người cùng đồng loạt tấn công Vu Thiên.

Một tên đâm thẳng nhắm hướng ngực trái Vu Thiên. Vu Thiên thân thể hơi nhích một chút, sau đó nhẹ nhàng hóa giải thế tấn công của gã vệ sĩ này, thậm chí còn không cần dùng đến tay, chỉ là dùng vai trái đón lấy đòn công kích, sau đó dùng lực hất mạnh liền đánh trệch cú đâm vừa rồi, gã vệ sĩ vì không chịu nổi cú hất mà lao đảo bước lùi mấy bước, thiếu chút nữa đã ngã lăn ra đất.

Đỡ được đòn đầu, Vu Thiên lại cảm giác được hai bên trái phải đều có quyền đánh tới, Vu Thiên đột nhiên bước lên một bước đều đã có thể tránh được hai đòn tấn công, sau đó xoay người một cái hai cước đã im trên ngực hai tên vệ sĩ mới xông đến.

- Rắc...rắc!

Hai tiếng vang lên đã khiến cho tất cả mọi người chứng kiến lúc này biết đó là tiếng đứt gãy của xương sườn.

Nhưng Vu Thiên cũng không vì thế mà dừng lại, hai chân chưa chạm đất Vu Thiên đột nhiên duỗi thẳng cả người sau đó đá trúng gã vệ sĩ cuối cùng đang

định tấn công phía sau lưng mình.

Một cước này đá cực kỳ chuẩn, tên vệ sĩ kia căn bản cũng không nhìn rõ được một cước này Vu Thiên làm sao đá ra được, cả thân thể y bay lùi ra sau, khoảng cách lại là năm mét.

Sau đó, khi nhìn lại hướng mà gã vệ sĩ vừa rồi bay đi Vu Thiên có chút giật mình, ba tên vệ sĩ nằm chồng lên nhau, thật quá là trùng hợp đi, tên vệ sĩ vừa mới hạ cánh còn không dám đứng lên, chỉ tội tên dưới cùng đã bị hôn mê lại còn bị ba tên khác nằm đè lên, chắc phải một tháng sau mới có thể rời giường chứ không phải nửa tháng như ban đầu nữa.

- Ha ha ha! Như vậy mới tốt chứ, Vu Thiên anh là giỏi nhất!.

Chứng kiến Vu Thiên rất nhanh gọn giải quyết mấy tên mặc đồ đen muốn ngăn cản mình, Tần Thư Nhã rất là cao hứng, liên tục tung hô Vu Thiên. Sau đó biết không có ai ngăn cản mình cô mới chạy đến bên chiếc Mercedes-Benz.

- Chậm đã!

Thì ra trước khi Tần Thư Nhã muốn chạy đến bên chiếc xe, đột nhiên một thanh âm bên cạnh cô vang lên, sau đó một gã đàn ông thoạt nhìn cũng không cao lắm ngăn cản trước mặt cô.

- Hắn rất mạnh, tôi muốn cùng hắn tỷ thí một chút.

Gã đàn ông này dùng ngón tay chỉ người phía sau lưng Tần Thư Nhã, hiển nhiên là y chỉ Vu Thiên rồi.

Người này chính là cận vệ do Lý thị gia tộc phái đến bên cạnh Lý Hưng Quốc – A Cam.

A Cam vừa mới nhìn thấy thân thủ của Vu Thiên, nói thật, y rất kinh ngạc.

Y biết rõ nếu đối là mình, cũng không thể dứt khoát đem mấy tên bảo tiêu vừa rồi đánh ngã như vậy, nhưng mà Vu Thiên lại làm được, hiển nhiên thân thủ Vu Thiên tuyệt đối trên mình.

Nhưng vì sao y lại đòi tỷ thí? Phàm là người học võ, gặp phải người có thực lực mạnh hơn mình, bọn họ đều có tâm lý muốn cùng hắn một lần so chiêu. Cái này là bản tính trời sinh của võ giả a.

- Người, không được!

Vu Thiên chỉ nói một câu như vậy. Vu Thiên có thể nhận thấy thân thủ của A Cam có nhìn hơn mấy tên vệ sĩ vừa rồi một chút, nhưng cũng vẫn chưa phải là đối thủ của mình nên hắn thẳng thừng cự tuyệt.

- Không được cũng phải được, tôi cũng muốn thử một lần, cậu chú ý, tôi đến đây.

A Cam nói xong câu đó liền lập tức động thủ. Y dùng tốc độ cực nhanh nhắm hướng Vu Thiên xông tới, y muốn xem thân thủ Vu Thiên rốt cuộc là nhanh đến mức nào.

- YAAAAA...

A Cam này cũng thực sự có tài, y nhảy một cái liền đến bên cạnh Vu Thiên, sau đó tung một quyền nhắm hướng mặt Vu Thiên mà đánh tới.

Chứng kiến A Cam lộ ra chiêu thức ấy, đứng ở sau lưng Tần Thư Nhã là Tôn bá cũng phải nhíu mày.

- Người này rất mạnh, nếu là mình cùng gã đối đầu cũng chưa chắc có thể đánh bại.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là Tôn bá cảm khái mà thôi.

Vu Thiên hít mắt lại thành một đường nhỏ nhìn A Cam vọt tới, hắn dĩ nhiên là chưa có động tác gì.

A Cam không biết vì lý do gì mà Vu Thiên không đỡ đòn, chẳng lẽ hắn cứ đứng im như vậy sao? Nghĩ đến đây, A Cam nở nụ cười, nguyên lai đối phương cũng chỉ là một Trình Giáo Kim.

- Hai mét, một mét, 50 cen-ti-mét, 30 cen-ti-mét, mười cen-ti-mét!

Mắt thấy nắm đấm của A Cam sắp yên vị trên mặt mình, Vu Thiên khẽ động. Nhích người một tẹo là đã tránh được đòn trí mạng vừa rồi của A Cam, sau đó Vu Thiên mới xuất thủ.

Cánh tay Vu Thiên vừa nhắc liền nghe:

- Răng rắc!

Một tiếng, Vu Thiên đã làm gãy cánh tay của A Cam đang duỗi về phía mình.

- Ah!

Đầu A Cam lập tức đổ ra một tràng mồ hôi hột, sau đó thì cả người y ngẩn ngơ đứng nguyên tại chỗ.

Thừa dịp A Cam trì trệ công phu, Vu Thiên liền thu cánh tay về sau đó lại duỗi ra và thế là một quyền đã yên vị tại mạn sườn bên trái của A Cam.

- Oa!

Một tiếng thét chói tai vang lên, A Cam cả người liền hướng phía bên phải bay ra xa đến mấy mét, sau đó cũng chung số phận với những người đi trước.

Chứng kiến một màn này, tất cả mọi người đều sợ đến ngây ngốc. Mọi người thật không ngờ, vèn vèn chỉ có một hiệp, A Cam cứ như vậy bị Vu Thiên đánh ngã trên mặt đất.

- Dừng tay!

Theo tiếng kêu to, cửa chiếc Mercedes cũng bị kéo ra, Lý Hưng Quốc từ trong xe đi ra.

- Người hạ thủ cũng thật quá độc ác!

Nhìn Vu Thiên, Lý Hưng Quốc cũng không có ý lại gần. Thân thủ A Cam y biết rất rõ, A Cam theo mình lâu như vậy, giúp mình giải quyết nguy hiểm cũng không phải một hai lần, những lần đó đối thủ cũng không chiếm được tiện nghi gì nhiều trên tay A Cam, ấy vậy mà không chịu nổi một chiêu của Vu Thiên, xem ra thực lực của Vu Thiên cũng quá kinh khủng đi a.

- Vu Thiên mau dừng tay, cậu sao lại đối đãi với khách nhân như vậy chứ? Nhanh, mau đến xem xem giúp bọn hấn chỉnh lại xương cốt đi chứ.

Tần Vĩnh Phú đứng lúc này cũng từ trong xe chui ra, hấn chứng kiến Vu Thiên nhẹ nhàng đem tất cả hộ vệ của Lý Hưng Quốc đánh ngã, trong lòng đương nhiên là mừng rỡ vạn phần. Có thể trở thành bảo tiêu của Lý Hưng Quốc đương nhiên là người rất có thực lực, vậy mà không tiếp nổi một chiêu của Vu Thiên, đây không phải là Tần Vĩnh Phú nhặt được bảo vật thì là cái gì.

Nhưng Tần Vĩnh Phú cũng biết rất rõ, người như Lý Hưng Quốc không thiếu tiền, thứ mà y cần là mặt mũi. Nhưng Vu Thiên lại đem tất cả hộ vệ của y đánh cho nằm bất động dưới đất, thế này thì mặt mũi Lý Hưng Quốc để vào đâu? Cho nên Tần Vĩnh Phú vừa xuống xe liền nói những lời như vậy với Vu Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sát Thủ Không May.

Vu Thiên từ nhỏ đã một mình sống trong rừng sâu, đối với đạo lý đối nhân xử thế ở thế gian này cũng không phải là quá hiểu biết.

Nhưng hấn cũng tỉnh táo, nếu như muốn thực lực tăng lên thì phải sớm luyện thành Vu Gia Đấu Khí đệ tứ, sau đó mới đi tìm lại thân thể của mình, mà muốn đạt được như vậy thì phải cần một phòng luyện tập hiện đại, mà những thứ này Tần Vĩnh Phú có thể cung cấp, hấn cũng đã đáp ứng rồi cho nên đối với những lời Tần Vĩnh Phú vừa nói Vu Thiên cũng vẫn nghe lời đi thực hiện.

Tần Vĩnh Phú lại dùng con mắt nháy nháy với mình, Vu Thiên biết rõ là ông ta muốn mình đi chữa thương cho mấy tên đang nằm dưới đất kia. Đi vài bước, Vu Thiên đầu tiên tiến đến bên người A Cam, khẽ nâng cánh tay phải của y lên, một tay đặt ở cổ tay, một tay đặt ở bắp tay, khẽ xoay nhẹ một cái.

- Cạch...!

Cái xương gãy của A Cam đã được Vu Thiên nối lại.

- Người tốt nhất không nên lộn xộn, tĩnh dưỡng một vài ngày cũng sẽ tốt thôi, mà xương sườn thì không có ảnh hưởng gì đến tính mạng cho nên cũng chỉ cần tĩnh dưỡng là không có nguy hiểm gì, chỉ cần một thời gian ngắn là có thể trở lại như ban đầu.

A Cam nhìn Vu Thiên, trong lúc đó ánh mắt y giống như thủy triều dâng, làm một võ giả chân chính không có tâm cơ, nhìn thấy một người khác so với bản thân mình mạnh mẽ hơn, y ngoại trừ tôn sùng ra, thì vẫn là tôn sùng. Hiện tại A Cam nhìn Vu Thiên tràn đầy tôn sùng.

Vu Thiên lần lượt chữa trị cho những tên đang nằm trên mặt đất, gãy xương thì hấn nối xương, không gãy xương thì hấn chỉ cho cách trị liệu tốt nhất, sau đó trở lại bên người Tần Vĩnh Phú gặt đầu một cái, ý nói hấn đã làm xong mọi chuyện.

Tần Vĩnh Phú đương nhiên là thoả mãn hướng về phía Vu Thiên gặt đầu một cái, sau đó hấn cười nhìn Lý Hưng Quốc nói:

- Lý thiếu? Cậu xem, đây đều là do tôi quản giáo không nghiêm nên mới đưa đến hiểu nhầm như vậy, bằng không tiền thuốc men của mấy vị huynh đệ đây cứ tính hết cho tôi có được không?

- Không cần, Lý gia chúng tôi không phải không có số tiền đó. Hừ! Ngược lại, ông phải cẩn thận đấy, hôm nay ông cự tuyệt yêu cầu của tôi, lại đã thương người của tôi, chuyện này sẽ không chấm dứt đơn giản như vậy đâu.

Nói xong những điều này Lý Hưng Quốc lại quay đầu lại nhìn thoáng qua Vu Thiên, nhẹ gật đầu. Tựa hồ là muốn nói gì, nhưng lại không mở miệng.

- Còn chờ cái gì, còn không mau đem những phế vật này dỡ lên xe, đưa đến bệnh viện.

Nhìn bên cạnh còn mấy tên vệ sĩ đang không biết làm gì, Lý Hưng Quốc liền quát.

Những tên vệ sĩ này cũng đã thấy được thân thủ của Vu Thiên, ngay cả A Cam còn không chịu nổi một chiêu mình mà lên thì đúng là chịu chết. Cho nên, bọn hắn hiện tại sợ nhất chính là Lý Hưng Quốc nói với bọn họ câu:

- Các ngươi lên cho ta.

Nếu như vậy thì bọn hắn thật sự là rất thảm rồi.

Nhưng may Lý Hưng Quốc cũng biết nếu những người này mà lên ngoại trừ mất mặt ra thì cái gì cũng làm không được, cho nên những người hộ vệ này đều âm thầm kêu may mắn, sau đó nhanh chóng đi đỡ bọn người A Cam lên xe, rời khỏi nhà máy rượu Đại Tàn.

Chúng kiến đoàn xe của Lý Hưng Quốc đi xa, Tàn Thư Nhã đi tới hướng Tàn Vĩnh Phú hỏi:

- Cha, bọn chúng là ai vậy? Dám đến đây hung hăng càn quấy!

- Aizz! Đầu là người mà chúng ta không thể trêu vào, được rồi, hôm nay xem ra là đã kết thù kết oán rồi, con về sau nếu đi ra ngoài nhất định phải cẩn thận một chút, biết không? Tốt nhất là đem theo vệ sĩ, ah, hẳn là nên mang theo Vu Thiên đi, bằng không cha sẽ rất lo lắng đấy.

Nghe Tàn Vĩnh Phú quan tâm, Tàn Thư Nhã nhẹ gật đầu:

- Con biết rồi cha, con sẽ cẩn thận!

Đêm đó, mặt trăng mới nhú lên, thành phố Trung Sơn khắp nơi được thấp sáng, cảnh tượng cuộc sống về đêm thật xinh đẹp và huyền ảo biết bao.

Trong hộp đêm Thiên Thượng Nhân Gian tại trung tâm thành phố Trung Sơn, Lý Hưng Quốc, Vương Đắc Thủy, Trương Xảo Nhi, Hà Lâm Lâm đang trong một phòng riêng biệt nói chuyện phiếm.

Hộp đêm Thiên Thượng Nhân Gian là một trong những hộp đêm lớn nhất tại thành phố Trung Sơn. Người đến nơi này vui chơi không phải phú thì cũng là quý.

Hộp đêm này được xây dựng và chia ra làm hai tầng lầu riêng biệt. Ở lầu một, kẻ bình thường chỉ cần có tiền đều có thể đến vui chơi, nhưng lầu hai thì cần phải có quen biết và cần người giới thiệu mới được coi là hội viên của hộp đêm, nếu như người không có người quen giới thiệu thì cho dù có bao nhiêu tiền cũng chưa chắc có thể tiến lên lầu hai. Bởi vì ông chủ của hộp đêm này chính là con trưởng của một trong tứ đại phú hào Đông Phương quốc – Bạch gia công tử Bạch Ngọc Đường, cho nên sinh ý kinh doanh tại đây cũng cực kỳ tốt.

- Chuyện này cũng thật là khó tin, công phu của A Cam tôi là người biết rất rõ, vậy mà tại sao lại bị tên Vu Thiên đó đánh cho không đỡ nổi một chiêu cơ chứ?

Đây là ý kiến của Vương Đắc Thủy, vốn bọn họ muốn để Lý Hưng Quốc đi thay Hà Lâm Lâm ra mặt giải quyết vụ quần áo bị cướp đoạt, ai bảo thế lực của Lý gia tại thành phố Trung Sơn lớn như vậy chứ, nhưng thật không ngờ Lý Hưng Quốc phải hậm hực mà tay không trở về. Bất ngờ hơn nữa là khi nghe Lý Hưng Quốc nói A Cam bị cái tên Vu Thiên gì đó đánh ngã chỉ với một chiêu, nhất thời khiến những người có mặt tại đây giật mình không thôi.

Lý Hưng Quốc chứng kiến biểu lộ kinh ngạc của Vương Đắc Thủy cũng không có nói lời nào. Minh đã thất bại lại còn không biết xấu hổ mà đi nói người ta hay sao chứ.

- Tôi nói Lý thiếu gia này, thủ hạ của anh cũng đừng quá yếu thế như vậy chứ, sao lại có thể để cho một tiểu nhân vật không có tiếng tăm gì đánh cho tan hoang như vậy chứ? Tôi thật sự nghi ngờ nếu sau này anh gặp phải nguy hiểm thì bọn họ sao có thể bảo hộ anh chu toàn được?

Hà Lâm Lâm ý vào gia cảnh của mình, nói chuyện luôn không biết phải trái trước sau, bây giờ lại đi chọc ngoáy vào nỗi đau của Lý Hưng Quốc.

- Không thể nói như vậy được, Lý đại ca cũng thực đã rất cố gắng rồi, khả năng là cái tên Vu Thiên kia thực sự rất lợi hại.

Trương Xảo Nhi chứng kiến Vương Đắc Thủy cùng Hà Lâm Lâm cùng nhau chọc vào nỗi đau của Lý Hưng Quốc liền đứng ra nói giúp cho y. Ai bảo trong mấy người Trương Xảo Nhi luôn luôn là người có tâm địa thiện lương nhất chứ.

Mà Lý Hưng Quốc nghe được Trương Xảo Nhi nói như vậy, cũng lập tức nở một nụ cười, xem như là biểu hiện cảm tạ Trương Xảo Nhi đã nói giúp mình.

- Được rồi, bất kể như thế nào, chúng ta cũng không thể nóng vội vì chuyện A Cam đánh không lại người ta, chuyện này cứ bỏ qua một bên đã, nếu để truyền ra ngoài thì mặt mũi của chúng ta biết để ở đâu? Chuyện này cứ giao cho tôi, tôi không tin cái tên Vu Thiên gì gì đó là Trương Tam Phong cái thế, đánh cũng không chết.

Vương Đắc Thủy tại Hồ Nam cũng nổi danh đại công tử, từ nhỏ đến lớn chưa bị thiệt thòi như vậy bao giờ. Đã thế y lại vừa đặt chân đến Trung Sơn lại gặp phải chuyện này, tâm tình hiện tại của y thực sự rất không tốt.

- Aizzz! Tôi nghĩ chuyện này nên bỏ qua đi, dù sao bộ quần áo kia cũng là do người ta chọn trước mà, chúng ta đành như vậy là không đúng rồi.

Trương Xảo Nhi thấy Vương Đắc Thủy muốn tiếp tục dây dưa chuyện này, cô sợ sự tình ngày càng trở nên to tác cho nên muốn khuyên can Vương Đắc Thủy.

- Được rồi, Xảo Nhi muội muội, chuyện này các người cứ giao cho tôi, hừ! Tôi không tin không chế phục được tiểu tử này. Hắn không phải là y vào có tập đoàn Đại Tần gì đó sao? Hừ! Chỉ có vèn vèn bốn trăm triệu tài sản cũng dám ở trước mặt của chúng ta la to, nhưng bắt quá, cái gọi là Tần Thư Nhã kia ngược lại rất chi là xinh đẹp nha, tôi thích, ha ha ha.

Vương Đắc Thủy ở trước mặt mấy người bạn bè này không hề có ý tứ thu liễm, trái lại còn tỏ ý rõ ràng là chuyện này y nhất định phải nhúng tay vào.

Nghe Vương Đắc Thủy nói như vậy, sắc mặt Trương Xảo Nhi liền tối sầm lại, sau đó liền im lặng không nói chuyện nữa.

Giữa đêm, gió lớn thổi mạnh, mây đen che kín bầu trời, đưa tay ra không thấy rõ năm ngón. Đây đúng là thời điểm tốt nhất để đi lấy mạng người.

Bên ngoài nhà máy rượu Đại Tần, một bóng đen lặng yên hạ xuống mặt đất. Nhìn hai bên không thấy có người chú ý tới mình, bóng đen này liền giống như con báo chui vào trong nhà máy, động tác này không hề khiến cho bảo vệ cửa lớn của nhà máy rượu chú ý.

Dựa theo sơ đồ nhà máy đã lấy được, bóng đen rất nhanh hướng về lầu ba của nhà máy, nơi có phòng nghỉ của khách nhân, ở nơi đó có mục tiêu mà tên hắc y nhân này muốn lấy mạng.

Bước chân nhẹ nhàng không phát ra tiếng động, bóng đen này đi thẳng một mạch đến phòng nghỉ tiện nghi nhất. Dùng lỗ tai áp sát vào cánh cửa, xác định không có âm thanh gì lạ liền lập tức hành động.

Nhấc chân, đập cửa, rút súng! Một loạt động tác được thực hiện rất trôi chảy, chứng tỏ người này cũng không phải là người mới vào nghề.

- Loảng xoảng!

Một thanh âm vang lên, cửa mở, đập vào mắt tên sát thủ áo đen không phải là một gian phòng yên tĩnh mà là một người thanh niên cao ráo đang đứng trước mặt mình.

- Bành!

Một tiếng trầm đục vang lên, đây không phải là tiếng súng nổ mà chính là âm thanh lồng ngực bị chân đập vào.

Tiếp theo, cánh cửa lại nhẹ nhàng đóng lại, sau đó hết thấy đều trở về yên tĩnh.

Mãi cho đến sáng sớm hôm sau, người hầu phụ trách việc dọn vệ sinh khu vực này mới phát hiện ra cái xác chết này đang nằm trên hành lang. Tiếp theo Tôn bá lập tức phụng mệnh Tần Vinh Phú đến đây xem xét.

Nhìn hắc y nhân trước mặt tay vẫn đang cầm chiếc súng ngắn tinh xảo, vẻ mặt vẫn còn kinh ngạc chẳng hiểu vì sao mình chết của hắc y nhân. Tôn bá biết rằng đây là sát thủ được cử đến để ám sát Vu Thiên nhưng lại bị Vu Thiên đánh chết.

Không làm kinh động bất kỳ một ai, Tôn bá dẫn người đem tên sát thủ lặng lẽ đi chôn. Tất cả lại trở về yên tĩnh như ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tần Vinh Phú Có Lời Mời.

Vu Thiên mệt mỏi duỗi cái lưng, nhìn thời tiết bên ngoài cửa sổ, biết là đã đến thời điểm mình đi luyện công.

Hắn liền nhảy từ trên giường xuống. Lại nói, hắn rất buồn bực, đêm qua đang ngủ ngon, bỗng nhiên một tia sát khí khiến hắn bừng tỉnh, sau đó Vu Thiên mở cửa xem có chuyện gì không thì đụng ngay phải tên sát thủ đen đuôi kia, liền đá một cước từ cửa bay ra ngoài, vì vậy mới có một màn kia.

Dựa vào kinh nghiệm sống trong rừng sâu từ nhỏ cùng với cả bảy mãnh thú, Vu Thiên có thể cảm nhận được rất rõ cảm giác nguy hiểm. Tối hôm qua thời điểm tên sát thủ xuất hiện đã khiến cho Vu Thiên cảm nhận được cảm giác nguy hiểm, vì vậy mới tỉnh dậy và đá chết tên sát thủ kia. Sau đó hắn lại tiếp tục đi ngủ liền một mạch cho đến sáng.

Đẩy cửa phòng ra, Vu Thiên thấy hành lang vô cùng sạch sẽ, hắn hiểu tên sát thủ tối qua đã được người khác thu dọn, Vu Thiên liền hướng đến sân lớn của nhà máy rượu Đại Tần.

Đối với việc giết người, Vu Thiên không phải rất có hứng thú, thế nhưng đối phương đã có ý định muốn giết mình thì hắn tuyệt đối sẽ không nương tay. Giống như ở trong rừng, nếu đối mặt với mãnh thú, mình không giết nó thì mình sẽ trở thành đồ ăn của nó, vì vậy chỉ có thể giết nó mình mới có thể sống.

Đi tới sân lớn, Vu Thiên lại đánh một bộ Bôn Lôi Quyền, vừa định đánh tiếp một bộ Thiên Cân Thần Cước thì hắn cảm nhận được có người đang nhắm hướng này đi tới nên lập tức dừng lại. Vu Thiên biết rõ môn võ mình tập chính là tuyệt học đã thất truyền từ lâu, nếu như mà bị người xấu học được thì chuyện sẽ trở nên rất khó lường, cho nên dưới tình huống bình thường chỉ cần có người là hắn sẽ không biểu lộ ra môn võ mà mình đang luyện. Chính vì vậy mà khi theo Tần Thư Nhã về thành phố Trung Sơn gặp phải kẻ địch hắn đều một chiêu hạ địch, bởi vì hắn không muốn có người nhận ra được lai lịch chiêu thức của hắn.

Theo tiếng bước chân từ xa lại gần, Vu Thiên biết đây là Tôn bá. Có lẽ bởi vì Tôn bá cũng là người luyện võ cho nên tiếng bước chân so với người thường cũng không giống nhau.

- Vu tiên sinh, lão gia mời ngài qua chỗ ông ấy một chuyện, muốn cho ngài xem bản thiết kế của phòng luyện công xem ngài có hài lòng hay không.

Tôn bá mỉm cười nói.

Tôn bá đối với Vu Thiên ấn tượng coi như không tệ, theo phương diện người học võ mà nói, Tôn bá biết Vu Thiên có công phu rất cao cường, nhưng cao tới mức nào thì y không biết, bởi vì y chưa từng thấy Vu Thiên ra chiêu thứ hai, cho nên lộ tuyến xuất quyền của Vu Thiên y không nắm rõ được. Nhưng có một điểm Tôn bá dám khẳng định, tâm tư của Vu Thiên không xấu. Bằng không chỉ dựa vào một thân công phu như vậy Vu Thiên đã sớm xưng vương xưng bá rồi.

- Tôi biết rồi!

Vu Thiên cũng hướng Tôn bá gật đầu một cái. Vu Thiên cũng không phải là không muốn cùng người khác nói chuyện, mà xuất phát từ tính cẩn thận, vừa đến thành phố Trung Sơn tất cả mọi thứ đều chưa quen thuộc, cho nên Vu Thiên không muốn nói nhiều. Người xưa có câu:

- Nói nhiều tất nói hớ mả!

Cho nên Vu Thiên sẽ rất ít khi nói chuyện, sẽ không nhiều lời.

Tôn bá cũng biết Vu Thiên không muốn nói chuyện, cho nên sau khi nhận được câu trả lời liền lập tức xoay người rời đi. Ông ta biết Vu Thiên không thích trong khi luyện võ mà bị người khác quấy rầy, cho nên cũng không có cùng Vu Thiên nói nhiều làm gì.

Tôn bá đi rồi, Vu Thiên đem tất cả quyền pháp luyện lại một lần, sau đó lập tức hướng văn phòng của Tần Vĩnh Phú đi tới.

Lại nói, Tần Vĩnh Phú có được ngày hôm nay tất cả đều nhờ vào sự nỗ lực của bản thân, hắn sợ dĩ không phải là người có bối cảnh, cũng không có người nào hậu thuẫn, cho nên toàn bộ sự nghiệp bây giờ đều do một tay Tần Vĩnh Phú nỗ lực làm việc mà ra. Như hôm nay, hắn dậy rất sớm để bắt đầu một ngày làm việc mới.

Đang xem tư liệu, Tần Vĩnh Phú nghe được tiếng đập cửa liền nói:

- Mời vào!

Nghe được thanh âm của Tần Vĩnh Phú, Vu Thiên đẩy cửa vào.

- Là Vu Thiên à? Nhanh, mau vào.

Thấy Vu Thiên đi vào, Tần Vĩnh Phú vội vàng đứng lên. Về chuyện tối hôm qua có sát thủ đến ám sát Vu Thiên thì Tần Vĩnh Phú đã được nghe Tôn bá nói qua, hắn biết bọn người Lý Hưng Quốc sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy, nhưng hắn thật không ngờ bọn chúng lại động thủ nhanh đến vậy. Đối với bọn người này, Tần Vĩnh Phú có lòng muốn đối phó cơ mà thực lực lại không đủ.

Cho nên khi nghe chuyện Vu Thiên giết chết tay sát thủ, Tần Vĩnh Phú liền phân phó cho Tôn bá đi xử lý mọi chuyện liên quan đến cái xác. Tần Vĩnh Phú lăn lộn trên đời này cũng không phải chưa thấy qua người chết, đối với loại chuyện này hắn cũng chỉ có thể làm như vậy. Hắn biết rõ rằng, người bình thường muốn chiếm tiện nghi của Vu Thiên là chuyện không thể nào, chỉ cần mình không nhúng tay vào chuyện này thì bọn người Lý Hưng Quốc cũng chưa có lý do gì mà động đến mình.

Đợi khi Vu Thiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện với mình Tần Vĩnh Phú cười nói:

- Hôm nay tìm cậu là muốn cho cậu xem bản thiết kế về phòng luyện võ mà cậu yêu cầu. Đây, cậu xem một chút đi, cái này là bản vẽ thiết kế phòng luyện võ.

Vừa nói Tần Vinh Phú vừa đưa cho Vu Thiên một tờ giấy khổ lớn có vẽ bản thiết kế của phòng luyện võ.

Khiến cho Tần Vinh Phú bất ngờ chính là Vu Thiên xem xét bản thiết kế rất chăm chú. Tần Vinh Phú nghĩ rằng bản thiết kế trong tay Vu Thiên là thứ chứa rất nhiều yếu tố chuyên môn, mà người sống từ nhỏ trong rừng sâu như Vu Thiên chắc chưa bao giờ được tiếp xúc qua những vật như thế này. Mà đã chưa tiếp xúc qua thì làm sao có đủ trình độ để xem và hiểu cơ chứ.

Kỳ thật, Tần Vinh Phú không biết, sở dĩ Vu Thiên có thể xem được loại đồ vật như thế này đều là do Lục thúc của Vu Thiên chỉ dạy. Lục thúc của Vu Thiên là người thông minh tuyệt đỉnh, ông tinh thông mọi thứ từ thiên văn, địa lý, hóa học, sinh vật, vật lý, toán học thậm chí cả ngoại ngữ, nhưng chỉ không biết mỗi võ công. Mẹ Vu Thiên mất từ khi hắn còn rất nhỏ, chỉ có vú em Lý Di cùng với sáu vị thúc thúc nuôi dạy Vu Thiên, Vu Thiên học được rất nhiều thứ từ các vị thúc thúc, trong đó có cả cách xem bản vẽ.

Tần Vinh Phú nhìn Vu Thiên xem bản vẽ rất chăm chú, cũng không biết là có hiểu thật hay là chỉ giả bộ hiểu thôi. Cho nên hắn ở một bên giải thích:

- Dựa theo yêu cầu của cậu, muốn một nơi luyện võ cực kỳ yên tĩnh, cho nên tôi chọn tầng hầm của nhà máy rượu Đại Tần, nơi này đảm bảo sẽ không có một ai quấy rầy cậu luyện công. Sơ bộ thì tổng diện tích phòng luyện võ của cậu là 1200m², trong đó 200m² sẽ là phòng để cậu nghỉ ngơi, bên trong sẽ đặt một cái giường ngủ và xây một nhà vệ sinh để cậu có thể vệ sinh, tắm rửa và lắp đặt các phương thức liên lạc cần thiết. Còn 1000m² còn lại là nơi cậu luyện công, tôi sẽ sắp xếp đầy đủ các trang thiết bị tiên tiến nhất phục vụ cho cậu. Cậu thấy thế nào?

Vu Thiên chăm chú nghe Tần Vinh Phú nói, vừa nghe vừa nhìn xuống bản vẽ trên tay sau đó bổ xung một câu:

- Rất tốt, nhưng tôi muốn ngài xây thêm cho tôi một căn phòng, bên trong lắp đặt các cơ quan có thể phóng ra ám khí hoặc bắn ra đạn chẳng hạn.

Nghe Vu Thiên nói như vậy, lại nhìn xuống vị trí mà Vu Thiên chỉ trên bản vẽ, Tần Vinh Phú mới biết rằng Vu Thiên thực sự có thể đọc hiểu được bản vẽ này.

- Được, tất cả đều nghe theo yêu cầu của cậu, tôi sẽ cho người sửa lại bản vẽ một chút để đúng như cậu yêu cầu.

Tần Vinh Phú rất thông minh, cũng không dại gì mà đi hỏi Vu Thiên tại sao lại làm như vậy, hắn biết vấn đề nào nên hỏi, vấn đề nào không nên hỏi.

- Rất tốt.

Vu Thiên nghe được Tần Vinh Phú đáp ứng yêu cầu của mình liền gật đầu thỏa mãn. Trong lòng Vu Thiên biết rất rõ rằng Vu Gia Đẩu Khí đệ tứ trọng có thể điều chỉnh suy nghĩ vận dụng công lực toàn thân để khống chế vật thể, thậm trí có thể khống chế cơ thể người khác cùng dòng không khí đang lưu thông xung quanh.

Vu Thiên muốn xây căn phòng này cũng là muốn tạo cho mình những thời khắc nguy hiểm, vì chỉ khi đi trong nguy hiểm, vượt qua nguy hiểm con người ta mới có thể trở nên mạnh hơn. Có thể phòng luyện công bằng những cơ quan này sẽ giúp cho Vu Thiên sớm luyện thành Vu Gia Đẩu Khí đệ tứ trọng.

Tần Vinh Phú thấy Vu Thiên thỏa mãn gật đầu hắn cũng rất vui mừng. Mặc dù để đầu tư cho phòng luyện công dưới mặt đất của Vu Thiên Tần Vinh Phú đã tốn không ít tiền, nhưng số tiền này so với việc Vu Thiên có thể tăng thêm thực lực của mình thì có đáng là bao, so về hiệu quả và lợi ích thì số tiền bỏ ra thực không đáng nhắc tới. Thậm chí, bây giờ Vu Thiên nói muốn hái sao trên trời thì Tần Vinh Phú cũng nhất định nghĩ biện pháp đi hái sao cho hắn, ai bảo Vu Thiên cường đại như vậy chứ.

- Reng reng reng, reng reng reng.

Điện thoại trên bàn làm việc đột nhiên đổ chuông, Tần Vinh Phú hướng về Vu Thiên nhìn với ánh mắt có lỗi, sau đó đưa tay nhắc điện thoại lên nghe.

- Alo, tôi Tần Vinh Phú nghe.

- Tần tổng, ngài khỏe chứ? Tôi là Hắc Lang đây.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm của Hắc Lang.

- Àh, là Hắc Lang hả? Thế nào? Có chuyện gì không?

Tần Vinh Phú nghe ra là giọng của Hắc Lang, cũng khách khí nói. Mặc dù Hắc Lang đã thần phục dưới chân mình, nhưng mình cũng là do đem thực lực siêu cường của Vu Thiên dọa cho sợ, với lại dù sao gã cũng là lão đại Hắc Lang bang, Tần Vinh Phú không thể nào mà đối với gã la lối om sòm được.

- Tần tổng, chuyện là như thế này, không biết là ai tung tin tức ra ngoài, bây giờ ngoài đường ai ai cũng đều biết là Hắc Long bang tôi nương tựa tập đoàn Đại Tần. Chuyện này khiến cho rất nhiều băng hữu của tôi bắt đầu đi chế nhạo tôi, nói tôi nhu nhược. Những chuyện này tôi có thể nhẫn nhịn, ai bảo thế lực bên cạnh Tần tổng mạnh mẽ như vậy chứ. Nhưng cái tôi không ngờ nhất chính là sáng nay hội trưởng Tiểu Đào hội ở khu Tây thành là Lý Đồi Nhân phái người đưa thiệp mời đến cho tôi, nói cái gì nếu tôi muốn dựa vào người khác gì gì đó vậy không bằng đầu nhập vào trong tay hắn, cùng hắn làm đại sự, đồng thời còn mời tôi trưa nay qua bên đó ăn bữa cơm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tiểu Dao Hội

Nghe Hắc Lang nói xong, Tần Vinh Phú biết hẳn đang đợi câu trả lời thuyết phục từ mình.

Tiểu Dao hội cũng là một bang hội có uy tín lâu năm ở thành phố Trung Sơn, tiền thân là Tiểu Dao bang, chẳng qua vì chạy theo xu hướng thịnh hành mà Tiểu Dao bang đổi tên thành Tiểu Dao hội. Tiểu Dao Hội ở khu Tây Thành còn Hắc Lang bang ở khu Đông thành, hai bên “nước sông không phạm nước giếng”. Nhưng chính từ ngày hôm qua, không biết ai đã đem sự tình Hắc Lang bang quy thuận tập đoàn Đại Tần nói ra ngoài. Bây giờ thì tốt rồi, Tiểu Dao hội cho rằng một bang phái xã hội đen phụ thuộc vào một tập đoàn buôn bán mà bối cảnh với tiềm lực tài chính không hề hùng hậu một chút nào, điều này quả thật rất mất mặt. Cho nên Tiểu Dao hội mới cho người gửi thiệp, mời Hắc Lang sang bên đó nói chuyện.

Tần Vinh Phú đương nhiên biết Tiểu Dao hội mời Hắc Lang sang để nói chuyện gì. Chỉ đơn giản là muốn Hắc Lang bang quy phục Tiểu Dao hội chứ còn sao nữa. Đối với tình huống này Tần Vinh Phú cũng chưa biết phải làm như thế nào, hẳn hiểu rằng việc thu phục được Hắc Lang bang cũng chỉ là may mắn do có Vu Thiên ra tay giúp đỡ. Bây giờ Hắc Lang gọi điện cho mình chính là muốn nhờ mình đi đối phó với Tiểu Dao hội, hẳn làm sao có lòng tin đối đầu được với Tiểu Dao hội đây, phải biết Tiểu Dao hội cũng là một bang hội lâu đời, so sánh về nhân lực, vật lực thì Hắc Lang bang làm sao mà có thể so sánh được. Nếu như để Hắc Lang bang tự mình đối đầu với Tiểu Dao hội thì nhất định sẽ không địch lại. Hẳn cũng không biết bây giờ nên làm gì cho phải.

Thích lực của Vu Thiên vô cùng tốt, điều này là nhờ kinh nghiệm từ nhỏ sống trong rừng sâu, mặc kệ là dã thú hay rắn rết, nếu xuất hiện bên cạnh Vu Thiên thì đều bị hắn phát hiện. Cho nên cuộc đối thoại giữa Hắc Lang và Tần Vinh Phú hẳn đều nghe được nhất thanh nhị sở.

- Hay để tôi đi cùng với Hắc Lang đi, tôi nghĩ tôi có thể thử một lần.

Vu Thiên chứng kiến điệu bộ khó xử của Tần Vinh Phú thì biết chắc chắn Tiểu Dao Hội đang khiến ông ta khó xử.

- Cậu đi?

Tần Vinh Phú nhìn Vu Thiên nghĩ:

- Đúng rồi, nếu Vu Thiên có thể dễ dàng thu phục Hắc Lang bang thì đương nhiên cũng có thể dễ dàng thu phục luôn cả Tiểu Dao hội.

Nghĩ đến chỗ này, Tần Vinh Phú hướng về phía Vu Thiên nhẹ gật đầu:

- Được, vậy cậu đi đi, nhưng cũng phải cẩn thận một chút. Chẳng qua cậu yên tâm, tôi sẽ nói Hắc Lang mang theo nhiều người một chút, đồng thời tôi cũng sẽ để Tôn bá mang một ít người canh giữ ở bên ngoài Tiểu Dao hội, nếu có tình huống nguy hiểm, cậu cũng đừng có quản Hắc Lang, chỉ cần bản thân thoát ra được là được.

Nghe Tần Vinh Phú đem hết thầy đường lui đều sắp xếp xong xuôi, Vu Thiên khẽ gật đầu. Hẳn thật sự muốn nói một câu, ông yên tâm, có tôi ở đây.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Vu Thiên lại không nói, thực lực của hắn thì chỉ có hắn mới biết, ít nhất cho đến bây giờ thì hắn cũng chưa gặp ai có thể cho hắn cảm giác đối phương là cường giả, kể cả cận vệ của Lý Hưng Quốc – A Cam cũng không được. Nếu nói có cảm giác một chút thì người mà hắn gặp lúc trên xe bus từ trong núi đi ra, chính là bảo tiêu gọi A Thành của Hứa tỷ gì đó mới được coi mà mạnh nhất, chẳng qua y cũng không chịu nổi một cước của Vu Thiên.

Tiếp chuyện với Tần Vinh Phú xong, Vu Thiên liền ra khỏi phòng làm việc. Ai bảo Tần Vinh Phú đồng ý chế tạo cho mình phòng luyện công chứ, bây giờ rảnh rồi cũng không có việc gì làm, không bằng đi giúp ông ta một số việc khó khăn cũng là chuyện đương nhiên.

Ra khỏi nhà máy rượu Đại Tần, Vu Thiên đã thấy Tôn bá sắp xếp xong xe cho mình. Hướng về Tôn bá khẽ gật đầu, sau đó hắn liền chui vào trong xe.

Đây là một chiếc Audi bình thường. Trong xe cũng khá rộng rãi, ngồi ở phía sau Vu Thiên lại nghĩ, xem ra mình cũng phải đi học lái xe mới được, thứ này trong thành phố đâu đâu cũng có, nếu sau này có việc mà cứ phải ngồi sau xe thế này cũng khá là bất tiện, cho nên hắn ngồi sau chăm chú quan sát tài xế đằng trước điều khiển xe như thế nào, tay chân hắn cũng hoạt động nhúc nhích theo tài xế.

Ước chừng chưa đến nửa tiếng sau, xe đã đến trước cửa tổng bộ Hắc Lang bang. Ở cửa, Hắc Lang đã đem theo mấy thủ hạ cùng đứng hai bên đợi Vu Thiên.

Về thân thù của Vu Thiên, Hắc Lang cũng đã tự mình chứng kiến, cho nên khi biết Tần Vinh Phú nói là Vu Thiên sẽ đi thì gã mừng hết lớn. Gã biết nếu có người biến thái như Vu Thiên trợ giúp mình thì Tiểu Dao hội chả tính là cái gì.

Tự mình giúp Vu Thiên mở cửa xe, sau đó mời lên xe của mình rồi dùng bộ mặt nịnh hót nói với Vu Thiên:

- Vu tiên sinh, đây là một số tư liệu của Tiểu Dao hội, mời ngài xem trước, sau đó khoảng nửa tiếng sau chúng ta sẽ khởi hành đến tổng bộ Tiểu Dao hội. Ngài thấy thế nào?

- Hiện tại liền đi thôi! Tôi trên đường xem những tài liệu này cũng được.

Nghe được Vu Thiên trả lời, Hắc Lang vội vàng gật đầu. Sau đó quay đầu hướng về phía lái xe uy nghiêm nói một câu:

- Lên đường!

Đúng nửa tiếng sau, xe đã có mặt ở trước cửa tổng bộ Tiểu Dao hội.

Tổng bộ Tiểu Dao hội thoạt nhìn nếu so với tổng bộ Hắc Lang bang thì trang trọng long trọng hơn. Trong khi tổng bộ Hắc Lang bang chỉ là một toà nhà ba tầng thì tổng bộ Tiểu Dao hội là một căn biệt thự khá rộng, phía trước có một vườn hoa rất rộng. Nhìn qua cửa sổ, Vu Thiên có thể thấy rất nhiều người mặc đồ đen đang đứng bên trong.

Bọn hắn hoặc là túm năm tụm ba lại chém gió hoặc dẫn chó săn đi dạo. Tóm lại là rất giống với cảnh xã hội đen trên TV.

Xe chậm rãi dừng lại, sau đó Hắc Lang cùng Vu Thiên xuống xe. Vu Thiên biết mình đến đây với thân phận tùy tùng của Hắc Lang, cho nên hắn rất biết điều đứng cách biệt sau lưng Hắc Lang.

Vốn Hắc Lang cũng muốn để cho Vu Thiên đứng trước mặt mình, để hắn làm tùy tùng, nhưng lại nghĩ đến Tiểu Dao hội chắc cũng chả ai biết có sự tồn tại của Vu Thiên. Tần Vinh Phú cũng không có nói để Vu Thiên thay mình đi nói chuyện, với lại xem bộ dạng của Vu Thiên cũng không muốn đứng ra, cho nên việc đàm phán hay là vẫn cứ để mình a.

Thấy Hắc Lang cùng Vu Thiên mang theo chừng hơn hai mươi người đứng trước cửa biệt thự, bên phía Tiểu Dao hội cũng chạy ra tầm bảy tám người. Một trong số đó hướng về Hắc Lang nhẹ gật đầu:

- Hắc Lang bang chủ, hội trưởng của chúng tôi ở bên trong đợi ngài đã nửa ngày, xin mời vào!.

Hắc Lang chỉnh lại quần áo, sau đó quay đầu lại nói một câu:

- Lưu lại mấy người trông xe, những người khác theo ta đi vào.

Sau đó, ước chừng thiên sinh miễn cảm, cho nên tuyệt đối có thể cảm giác được.

Hắc Lang tiến vào trong nội viện cũng nhìn thấy mấy con chó săn, mới đầu gã cũng bị mấy con chó khổng lồ này dọa cho sợ mất mật, nhưng khi nhìn thấy mấy con chó này tự nhiên ngoan hiền như thế, gã biết chuyện này ắt hẳn là do Vu Thiên làm, gã lại hiểu thêm một ít về Vu Thiên, thầm nghĩ :

- Mẹ cha ơi, hắn còn có phải là người hay không, động vật thấy hắn cũng đều sợ. Biến thái, quá biến thái rồi.

- Con mẹ nó, mấy con chó này hôm nay bị sao vậy, tao bỏ biết bao nhiêu tiền mua chúng về sao bây giờ lại nằm im hết như thế này?

Lý Đối Nhân ở trên lầu hai chứng kiến cảnh tượng như vậy thì rất ngạc nhiên. Nhưng hắn cũng không đem điều này để ở trong lòng, gã biết mình cũng đã an bài rất nhiều anh em xung quanh biệt thự, nếu như đàm phán với Hắc Lang không được thì chỉ cần mình vung tay lên Hắc Lang chắc chắn sẽ chết, sau đó sẽ đem theo anh em sang khu Đông thành, đem toàn bộ địa bàn của Hắc Lang bang thu phục dưới chân. Nghĩ tới những thứ này, Lý Đối Nhân vèn vện không nhịn được cười, ha ha ha.

Nhờ có sự dẫn đường của huynh đệ Tiểu Dao hội, Hắc Lang cùng Vu Thiên rất nhanh tiến lên lầu hai biệt thự, gặp được hội trưởng Tiểu Dao hội – Lý Đối Nhân.

- Ha ha ha, Hắc Lang huynh đệ, đã lâu không gặp! Nghe nói người gần đây không được tốt lắm, có chuyện như vậy không?

Lý Đối Nhân thấy Hắc Lang tiến vào liền cười ha hả giả bộ hướng Hắc Lang ân cần hỏi thăm

- Rất tốt, ta so trước kia còn tốt hơn, ta thấy tin tức của người rất không chính xác đó, ha ha ha!

Hắc Lang lập tức mở miệng đáp trả.

- Hừ!

Lý Nhị Lang nghe vậy lập tức biến đổi sắc mặt, từ đang hớn hở thành đen sạm, trông cực kỳ khó coi.

- Như vậy là thế nào? Hắc Lang, người lại đi nghi ngờ tình báo của ta sao?

- Ha ha, Lý huynh, đừng tức giận như vậy. Ta chỉ thuận miệng nói thôi, không nên để vào trong lòng a.

Vừa nói chuyện, Hắc Lang vừa tự tìm cho mình một vị trí ngồi xuống.

- Người?

Chúng kiến Hắc Lang tự tin như vậy, Lý Nhị Lang tự hỏi có phải Hắc Lang thực sự có chỗ dựa dẫm, hoặc là đây không phải tổng bộ của Tiểu Dao hội mà là tổng bộ của Hắc Lang bang. Lý Nhị Lang nhìn thoáng ra xung quanh, xác định đây đúng là địa bàn của mình, lúc này mới hướng Hắc Lang nói:

- Thực sự nhìn không ra, một thời gian ngắn không gặp, Hắc Lang huynh đệ lại có lòng tự tin tăng vọt như thế.

Nói xong, Lý Nhị Lang đã ngồi xuống đối diện với Hắc Lang.

- Vậy sao? Tùy ngươi nghĩ như vậy a! Được rồi, ta hiện tại bề bộn nhiều việc, ngươi nói đi, hôm nay tìm ta có chuyện gì? 0

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Lại Thu Tiểu Dao Hội

Từ khi Hắc Lang vào nhà Lý Đối Nhân đã bị gã áp chế.

Hiện tại nghe Hắc Lang nói đến chính đề, Lý Đối Nhân mới lấy lại tinh táo.

- Ta nói Hắc Lang huynh đệ, ta nghe nói ngươi không lo làm bang chủ Hắc Lang bang, lại đi tìm ông chủ nhà máy rượu Đại Tàn Tàn Vinh Phú gì đó làm nơi nương tựa, không biết có chuyện này hay không?

- Ah! Có chuyện này, hiện tại Tàn Vinh Phú Tàn chủ tịch là ông chủ của ta, làm sao vậy? Việc này chẳng lẽ cũng phải cần sự đồng ý của Lý hội trưởng sao?

Hắc Lang giả bộ một bộ dạng không sao cả mà hỏi lại.

- Đương nhiên không cần ta đồng ý. Chỉ là chúng ta đều là người lăn lộn trên đường, quan trọng nhất vẫn là mặt mũi. Bây giờ ngươi lại đột nhiên làm thủ hạ của một tập đoàn không danh tiếng gì, thực sự là khiến ta rất khó hiểu. Đồng thời cũng khiến cho các bằng hữu như ta đây rất xấu hổ.

Lý Đối Nhân vừa nói đến đây, Hắc Lang liền xen vào nói:

- Ngươi cảm thấy xấu hổ, vậy ngươi có thể không xem ta là bằng hữu là được mà. Dù sao ta cũng đâu có xem ngươi là bằng hữu đâu, ha ha.

- Ngươi? Ta thấy ngươi là đang muốn chết phải không?

Lý Đối Nhân thật không ngờ Hắc Lang lại cuồng vọng như vậy, vốn gã còn có tâm muốn thu phục Hắc Lang làm thủ hạ của mình, nhưng xem ra bây giờ không cần nữa, bởi vì Hắc Lang làm gã quá tức giận rồi.

Đồng thời, ngay khi Lý Đối Nhân nói xong những lời này, trong phòng khách lầu hai liền xuất hiện một đám người của Tiểu Dao hội, trên tay người nào cũng đều cầm súng chĩa thẳng về phía Hắc Lang và tám tên vệ sĩ đi theo.

- Ai! Lý huynh, ngươi làm cái gì vậy?

Hắc Lang nhìn đối phương động gia hỏa, liền hướng Lý Đối Nhân hỏi.

- Làm gì? Ngươi sẽ không ngạc nhiên đến mức không biết đây là ý gì chứ?

Hiện tại Lý Đối Nhân thật sự rất lười cùng Hắc Lang nói chuyện, gã cho rằng Hắc Lang là người đã sớm phải chết rồi, cho nên gã liền vung tay lên, đề cho thủ hạ dùng súng bắn chết Hắc Lang.

Nhưng ngay khi Lý Đối Nhân vừa vung tay lên liền có một bóng đen vọt đến bên người gã, sau đó gã cảm thấy cổ mình như bị vật gì đó siết chặt, sau đó cả người bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất.

- Ai dám lộn xộn, tao sẽ đem hội trưởng của bọn mày giết chết.

Hắc Lang chứng kiến Vu Thiên dùng thủ đoạn cực nhanh không chế được Lý Đối Nhân, gã liền từ ghế salon đứng lên, hướng về thành viên của Tiểu Dao hội hung dữ nói.

Phối hợp với Hắc Lang, Vu Thiên cũng từ từ đặt Lý Đối Nhân xuống đất.

Lý Đối Nhân cảm giác được chính mình như vừa đi dạo một vòng Quỷ Môn Quan trở về, bây giờ hai chân rớt cục có thể chạm đất, gã ngay lập tức hít lấy hít để không khí, sau đó nói;

- Hắc Lang, mày muốn thế nào?

- Cái gì? Mày hỏi tao muốn thế nào? Ha ha, chuyện cười a, mày bây giờ nằm trong tay của tao rồi, mày còn hỏi tao muốn thế nào? Tao cho mày biết, hiện tại chỉ cần tao muốn, mày lập tức có thể đi gặp Diêm Vương, mày có tin hay không?

Hắc Lang vừa nói vừa hướng về phía Lý Đối Nhân làm động tác cắt cổ.

- Khoan, khoan, từ từ nói chuyện, Hắc Lang huynh đệ, chúng ta từ từ nói chuyện được không?

Lý Đối Nhân thấy Hắc Lang thực sự có khả năng đem mình bóp chết, cho nên gã liền mở miệng nói ra.

- Có thể từ từ nói, cũng có thể hảo hảo nói chuyện, nhưng trước hết mày bảo mấy huynh đệ của mày bỏ hết vũ khí xuống đi? Nói thật, tao thấy mấy thứ đó thực sự rất chóng mặt.

Có quỷ mới tin người mà mỗi ngày lăn lộn trong giới hắc đạo, giết người không chớp mắt thấy súng lại bị chóng mặt. Nhưng Lý Đối Nhân cũng không dám đi so đo với Hắc Lang.

- Nhanh, mau hạ súng, nhanh lên.

Hướng về phía thủ hạ của mình, Lý Nhị Lang vội vàng ra lệnh.

Mấy tên thủ hạ Tiểu Dao hội thấy hội trưởng ra lệnh, cả đám đều không tình nguyện bỏ súng xuống mặt đất.

- Ha ha ha, như vậy mới đúng chứ. Lúc này chúng ta mới có thể tâm bình khí hòa mà nói chuyện chứ. À mà khoan đã, mau đem những thứ trên tay huynh đệ Tiểu Dao hội thu lại, nếu không chap nữa có vị huynh đệ nào đó không nghe lời lại nhật lên, đây cũng không phải nói đùa a.

Hắc Lang bày ra một bộ dạng cười hi hi nói.

Vệ sĩ sau lưng Hắc Lang vội vàng đi qua, đem súng mà thành viên Tiểu Dao hội ném xuống đất từng cái nhật lên.

- Đến đây đi! Lý huynh, hiện tại chúng ta có thể hảo hảo nói chuyện rồi.

Nói xong, Hắc Lang đối với Lý Đối Nhân làm một tư thế xin mời. Sau đó đồng thời nháy mắt với Vu Thiên một cái.

Nhận được cái nháy mắt của Hắc Lang, Vu Thiên nhẹ nhàng buông tay thả Lý Đối Nhân ra. Lúc này Lý Đối Nhân mới yên phận ngồi đối diện Hắc Lang.

- Ha ha, thế nào Lý huynh? Cảm giác như thế nào?

Chứng kiến bộ dạng kinh ngạc của Lý Đối Nhân, Hắc Lang thật cao hứng, nhớ lại ngày trước gã cũng bị lực lượng cường đại của Vu Thiên áp bức, sau đó phải làm thuộc hạ cho Tần Vĩnh Phú.

Bây giờ nhanh như vậy đã đến lượt Lý Đối Nhân, nói thật gã cũng có chút thích thú a.

- Ngươi lợi hại, Hắc Lang, ngươi tại sao lại mời được cao thủ lợi hại như vậy? Nếu như ngươi có cao thủ như vậy tại sao lại còn nương tựa Tần Vĩnh Phú làm gì?

Đây cũng là điều mà Lý Đối Nhân nghĩ mãi không thông, lẽ ra nếu Hắc Lang có phụ tá có thân thủ như vậy thì gã phải trở nên cẩn rờ chứ tại sao lại đi làm trâu làm ngựa cho một tên thương nhân.

- Ai! Lý huynh, ta nói thật với ngươi, ngươi sở dĩ có lựa chọn như vậy cũng đều là bởi vì Vu tiên sinh đây.

Nói xong câu đó, Hắc Lang vội vàng đứng lên, đối với Vu Thiên đứng bên cạnh hắn nói:

- Vu tiên sinh, mời ngài ngồi.

Ở phía sau, mọi người đều đã chứng kiến thân thủ Vu Thiên, hiện tại Vu Thiên vẫn còn đứng bên cạnh, Hắc Lang thực sự có chút không đúng, huống hồ gã cũng không dám.

Vu Thiên thấy Hắc Lang mời mình, hắn cũng không khách khí, lập tức ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn như cũ nhìn về phía Lý Đối Nhân.

Lý Đối Nhân cảm thấy ánh mắt kia tràn đầy ý tứ uy hiếp, gã vội vàng cúi đầu xuống, không dám nhìn nữa. Gã cảm giác được toàn thân mình cực kỳ không tự nhiên, cái này chắc là khí tức của cường giả a.

Vu Thiên vừa ngồi, Hắc Lang cũng ngồi xuống, hướng về Lý Nhị Lang nói:

- Lý huynh à, thân thủ Vu tiên sinh ngươi cũng đã thấy qua, nói thật, ta lăn lộn hắc đạo đã lâu, cũng đã được gặp rất nhiều cao thủ, nhưng ta nhận thấy toàn bộ cao thủ ta đã gặp qua không ai có thể vượt qua Vu tiên sinh được. Ngươi sợ rằng còn không biết, Vu tiên sinh thậm trí còn có thể né được cả đạn.

- Cái gì?

Vừa nghe nói Vu Thiên không sợ súng đạn, Lý Đối Nhân sợ hãi kêu lên một tiếng. Phải biết con người đều có xương có thịt, làm sao hắn có thể không sợ súng đạn cơ chứ. Cho nên trong lòng Lý Đối Nhân có chút không tin, nhưng gã cũng không dám nói ra, bởi vì gã biết rằng nếu như mình nói ra thì vị Vu tiên sinh kia sẽ lấy mạng mình như lấy món đồ trong túi ngay.

- Ngươi có vẻ không tin, ta cho ngươi biết, đây chính là thật sự. Ai! Về sau ngươi sẽ từ từ minh bạch. Đương nhiên đây cũng nguyên nhân chủ yếu khiến ta quy thuận Tần chủ tịch. Đương nhiên nếu ngươi không biết những chuyện này ta cũng không trách ngươi, nhưng bây giờ ngươi biết rồi mà vẫn có ý đối địch với Tần chủ tịch thì ta đảm bảo ngươi sẽ chết rất thảm đấy.

Hắc Lang tuyệt đối không phải đang hù dọa Lý Đối Nhân, mà là thật sự muốn khuyên bảo Lý Đối Nhân, cho gã biết đối đầu với Tần chủ tịch chỉ có một con đường chết.

- Đúng! Hắc Lang huynh đệ nói có đạo lý, nhưng dù sao chuyện lớn như vậy, ngươi hay là cho ta cân nhắc một chút đi!

Lý Đối Nhân đối với những lời nói của Hắc Lang cũng chỉ tin một nửa. Một nửa còn lại là vì nhìn thấy thân thủ của Vu Thiên. Với lại gã cũng không tin Hắc Lang vô duyên vô cớ bỏ chức bang chủ mà đi làm môn hạ người khác.

- Được, ta đây liền làm chủ, cho ngươi thời gian ba ngày để cân nhắc, đương nhiên nếu như ba ngày sau đó ngươi không có câu trả lời thuyết phục, ta đây liền xem ngươi là không đồng ý, đến lúc đó Vu tiên sinh tới lấy tánh mạng của ngươi, vậy ngươi cũng đừng trách ta không có nói cho ngươi biết trước đây.

Hắc Lang chứng kiến Lý Đối Nhân vẫn còn do dự, gã liền có ý định uy hiếp. Gã cũng không tức giận, gã biết rõ chuyện lớn như vậy ai cũng sẽ phải cân nhắc cái được cái mất trước đã.

- Tốt! Trong vòng ba ngày ta sẽ có câu trả lời thuyết phục cho các người Ha ha, thế nào, chúng ta cũng lâu rồi không có gặp mặt, không bằng hôm nay ở lại đây cùng ta ăn bữa cơm?

Lý Đối Nhân nhiệt tình mời Hắc Lang.

- Được rồi, ta còn muốn trở về trả lời Tần tổng, đoán chừng thời gian dài như vậy ngài ấy cũng chờ sốt ruột rồi. Đợi sau khi ngươi cũng quy phục Tần tổng rồi ta với ngươi sẽ cùng nhau ăn cơm a.

Hắc Lang cự tuyệt lời mời của Lý Nhị Lang, phải biết đây vẫn là địa bàn của Tiểu Đào hội, nếu như một hội gã bỗng nhiên đổi ý thì đối với mình thật phần bất lợi, nghĩ vậy cả người gã không được tự nhiên, phòng chừng dưới loại tình huống này mà ăn cơm cũng sẽ không cảm thấy thoải mái.

- Vậy cũng được, tất nhiên nếu Hắc Lang huynh đệ cùng Vu tiên sinh còn có chuyện phải làm, ta đây sẽ không giữ lại các ngươi nữa.

Lý Nhị Lang cũng không muốn ở cùng Vu Thiên một chỗ quá lâu, cổ của gã đến bây giờ vẫn còn đau, cho nên gã muốn nhanh nhanh tiễn cái tên sát tinh này ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nhà Hàng Đế Hào

Hắc Lang cùng Vu Thiên thông dong từ trong biệt thự của Lý Đối Nhân đi ra, trở về nhà máy rượu Đại Tần.

Đứng tại lầu hai, nhìn Hắc Lang cùng Vu Thiên rời khỏi, sau đó Lý Đối Nhân xoay người nói với thuộc hạ.

- Lập tức gọi điện thoại liên hệ với Đại Cá Tù cho ta, ta muốn hắn đến thử xem thân thủ của cái tên Vu Thiên này như thế nào?

Đại Cá Tù, thân hình rất cao to, gã cao gần 2m, thể trọng 320 cân, ắt hẳn là người có thể trạng vô cùng cường tráng.

Đại Cá Tử cũng không phải thù hạ của Lý Đới Nhân, mà là do trong một lần thi đấu quyền anh được Lý Đới Nhân nhìn trúng, sau này lại bỏ ra một số tiền không nhỏ giúp đỡ Đại Cá Tử chữa bệnh cho mẹ, cho nên có thể coi Đại Cá Tử nợ Lý Đới Nhân một cái nhân tình, sau đó Đại Cá Tử cũng đáp ứng với Lý Đới Nhân, nếu gã có gặp chuyện gì khó khăn muốn mình làm giúp thì Đại Cá Tử sẽ trợ giúp một lần.

Vì chỉ là một lần, cho nên nhiều khi, Lý Đới Nhân cũng không có dùng đến sự trợ giúp này, nhưng hôm nay gã chứng kiến thân thủ của Vu Thiên, cho nên đã quyết định dùng đến Đại Cá Tử. Gã muốn biết Vu Thiên thực sự lợi hại đến mức nào.

Hắc Lang cùng Vu Thiên đang trên đường trở về, trên xe Hắc Lang dùng điện thoại liên hệ Tần Vinh Phú, đem tình huống bên này báo cáo cho hắn.

- Rất tốt, Vu Thiên lại lập công rồi, như vậy, anh xem Vu tiên sinh cần gì, anh đều phải tận lực thỏa mãn cậu ấy, đương nhiên nếu như cậu ấy không có gì cần đến, vậy anh hãy đưa cậu ấy trở lại nhà máy..

Tần Vinh Phú tại đầu bên kia điện thoại nghe nói Vu Thiên lại một lần nữa chấn nhiếp đối thủ, hắn rất cao hứng.

- Được, Tần tổng, tôi biết phải làm sao rồi.

Cúp điện thoại, Hắc Lang về mặt cười nịnh nọt nhìn Vu Thiên:

- Vu tiên sinh, Tần tổng nói nếu như ngài cần gì cứ nói với tôi, tôi sẽ đáp ứng ngài, ngài xem bây giờ cũng đã là giữa trưa, chi bằng chúng ta đi tìm một nhà hàng nào đó ăn một bữa cơm a?

Tuy rằng Hắc Lang cũng không cảm giác được áp bức mà Vu Thiên tạo cho gã, nhưng gã biết, nếu biểu hiện tốt trước mặt Vu Thiên thì sự nghiệp sau này của mình sẽ rất có tiền đồ, cho nên gã không ngại mời Vu Thiên đi ăn cơm.

Hơn nữa có một điểm rất trọng yếu là lúc trước Hắc Lang bang luôn bị Tiểu Đào hội dè dặt cười cợt, gã làm gì cũng phải nhìn sắc mặt Lý Đới Nhân. Nhưng loại chuyện này về sau sẽ không có nữa. Nếu Lý Đới Nhân đồng ý quy phục Tần Vinh Phú, lúc đó gã cùng Lý Đới Nhân đương nhiên sẽ ngang hàng, thậm chí bởi vì gã đầu nhập trước cho nên địa vị có thể cao hơn Lý Đới Nhân một bậc.

Nghĩ đến đây, Hắc Lang không giấu nổi vẻ cao hứng, vì thế bây giờ gã phải ra sức thân cận với Vu Thiên.

- Ủh! Tôi quả thật có chút đói bụng, vậy anh tìm địa điểm đi.

Vừa nghe nói có cơm ăn, Vu Thiên cũng không khách khí. Mấy ngày sống ở thành thị hắn cảm thấy khá hứng thú với mấy món ăn ở đây, không biết bọn họ làm như nào mà cùng một món mà lại làm ngon đến như vậy, lại còn nhìn đẹp mắt hơn hắn làm rất nhiều.

Hắc Lang thấy Vu Thiên đồng ý như vậy liền rất cao hứng, vội vàng nói với lái xe:

- Nhanh, tìm một nhà hàng tốt nhất, tôi muốn mời Vu tiên sinh ăn cơm.

Nhà hàng Đế Hào, nằm trên con đường ở trung tâm thành phố Trung Sơn, một trong những nhà hàng nổi danh nhất thành phố Trung Sơn.

Bởi vì Hắc Lang phân phó lái xe nhất định phải tìm một nhà hàng tốt nhất, cho nên lái xe nghĩ một lúc liền đến nơi này. Lúc này chính là giờ cao điểm buổi trưa cho nên khách bên trong nhà hàng rất nhiều. Thời điểm đám người Hắc Lang đến thực sự đã hết phòng riêng rồi.

Hắc Lang cũng đã nghe qua tên tuổi của nhà hàng Đế Hào, gã biết đây là nhà hàng của Bạch gia một trong tứ đại phú hào của Trung Sơn, cho nên hắn cũng không dám liều lĩnh, mà cẩn thận từng li từng tí nói với Vu Thiên:

- Vu tiên sinh, ngài xem đã không còn phòng VIP rồi, chúng ta có thể ăn cơm trong đại sảnh chứ?

- Được! Cái đó cũng không sao, ăn cơm là được.

Vu Thiên đối với chuyện này cũng không mấy quan tâm, cho nên trả lời qua loa với Hắc Lang.

Thấy Vu Thiên đồng ý, Hắc Lang vội vàng dẫn hắn tới một bàn trống, cùng nhau ngồi xuống.

Cái bàn cũng không lớn, nhưng cũng may chỉ có Hắc Lang cùng Vu Thiên hai người dùng cơm cho nên cũng có vẻ rộng rãi. Mấy tên thù hạ của Hắc Lang đương nhiên không được phép ngồi cùng bàn, thậm trí ngay cả nhà hàng cũng không được phép tiến vào.

- Vu tiên sinh, ngài muốn ăn cái gì?

Hắc Lang mang theo một chút nịnh nọt hỏi.

- Mấy món ở đây tôi không biết, có lẽ anh làm chủ đi, anh xem rồi gọi món.

Vu Thiên thực sự rất tinh thông võ học nhưng nói về ẩm thực thì thực sự không được tốt cho lắm, cho nên phần trách nhiệm này tự nhiên thuộc về Hắc Lang.

- Ah! Được!

Kỳ thật Hắc Lang cũng không phải thường tới nơi này. Không phải vì sợ chi phí ở đây đắt đỏ mà bởi vì gã không có nghiên cứu nhiều về ẩm thực, gã nghĩ chỉ cần chỗ nào có thể ăn no, uống say là được rồi, cho nên sau khi nghe Vu Thiên phân phó như vậy, gã liền vẫy tay gọi một nữ phục vụ đến hỏi:

- Ở chỗ các người có món gì đặc biệt không?

- Vị tiên sinh này, đồ ăn của chúng tôi thực sự là món nào cũng ngon hết, nhất là những món hải sản, đã có rất nhiều thương nhân, và các vị chính khách ngoại quốc đều đến đây thưởng thức rồi đấy ạ.

Vị nữ phục vụ này ăn nói cũng rất lão luyện, nàng biết nói sao để nâng giá trị của khách hàng lên một địa vị nhất định, cái gì chứ chính khách nước ngoài đều đến đây ăn, chẳng phải mình cũng được đãi ngộ như chính khách ngoại quốc hay sao?

- Ồh, vậy được, theo như cô nói, cho chúng ta mỗi người một phần hải sản đi.

Hắc Lang nghe vị nữ phục vụ nói như vậy cũng muốn nếm thử một lần xem thế nào.

Vị nữ phục vụ này khẽ gật đầu, sau đó nói:

- Hai vị tiên sinh chờ một chút, lập tức sẽ có ngay.

Xoay người rời đi. Ngay thời điểm rời đi vị nữ phục vụ mong to còn nháy mắt một cái khiến cho người khác cảm thấy một cảm giác rất phong nhã. Chẳng thêm đề ý Hắc Lang ở đằng sau đang chảy nước miếng.

Lại nói, tất cả nữ phục vụ trong nhà hàng thực sự đều rất xinh đẹp, các nàng không chỉ cao, đẹp mà số đo ba vòng cũng rất chuẩn, trình độ và bằng cấp cũng rất nghiêm ngặt. Phải nói Bạch gia đời thứ ba này rất nổi bật, hiện tại đang giữ chức Bạch gia chương môn nhân là Bạch Ngọc Đường, cháu ruột của Bạch Khởi. Y nói đỉnh cấp khách sạn thì phải có đỉnh cấp phục vụ, chỉ có như vậy mới tạo cảm giác cho khách hàng khi ăn uống.

Đương nhiên, Hắc Lang cũng chỉ dám nhìn vị nữ phục vụ kia mà trộm nuốt nước miếng, còn việc động tay động chân thì gã thực sự không dám, gã biết rõ đây là địa bàn của Bạch gia, địa vị của mình cũng chẳng đáng để người ta xem trọng.

Khách sạn VIP vẫn cứ là khách sạn VIP, chỉ chớp lát thời gian thức ăn đã được dọn hết lên bàn. Nhìn bàn đồ ăn hải sản trong đó có đủ loại kiểu dáng hải như cua cay thơm ngọt, lục loa tâm tiêu, ốc nước ngọt tê cay, ngao sò ướp tiêu, bào ngư chưng tỏi... , đặc biệt là con tôm bự nhuộm đầy dầu mỡ kia, chỉ cần nhìn con tôm hùm béo ngậy đã khiến người ta có cảm giác vô hạn muốn ăn. Vu Thiên cùng Hắc Lang nhìn đồng đồ ăn trên bàn mà nhìn không được chếp miệng tặc lưỡi, thật đúng là đồ tốt nha.

Sau khi Vu Thiên liếc nhìn Hắc Lang, Hắc Lang lại liếc nhìn Vu Thiên thì hai người bắt đầu ăn như hổ đói. Minh đến đây là để ăn cơm mà, mặc kệ mọi người có nói gì, với lại ở đây cũng không có ai quen biết bọn họ, cho nên Vu Thiên cùng Hắc Lang cũng chẳng cố kỵ gì nhiều.

Một hồi công phu, cái bàn với đầy đủ món ăn hải sản đã bị Hắc Lang và Vu Thiên tiêu diệt hơn phân nửa. Cũng chính tại thời điểm đó bỗng một tiếng "BA~" vang lên, đây là tiếng chén đĩa bị vỡ vụn, sau đó chỉ thấy một vị nữ phục vụ bị đá bay ra từ một căn phòng.

Một tiếng vang lên này, lập tức đưa tới sự chú ý của tất cả thực khách trong đại sảnh. Rất nhiều người đến đây dùng cơm đều là thành phần tri thức, bọn họ nhìn thấy một màn này không khỏi giật mình, trong nội tâm đều muốn biết là ai gây ra việc này, không ngờ là gan lại lớn đến như vậy, phải biết đây là nhà hàng của một trong tứ đại phú hào Bạch gia, ai lại có gan lớn đến như vậy, dám ở đây mà ẩu đả với phục vụ.

Theo vị nữ phục vụ kia bay ra thì có một đám người cũng từ trong bước ra.

- Cái gì nhà hàng VIP chứ, trong thức ăn còn nguyên một sợi tóc, thật làm ta mất hứng quá đi, đi, mau gọi quản lý của các người đến đây, cho ta một cái lý do thích đáng, bằng không cái nhà hàng này cũng đừng có mở cửa nữa.

Nói những lời này là một tên đầu húi cua, y cũng là người trong đám vừa đi ra. Nhìn y không quá hai mươi tuổi, một đôi mắt hơi híp, nhìn qua cũng không phải loại người lương thiện gì, xác thực là rất hung hăng, càn quấy, làm cho người ta có cảm giác đầu tiên y là một người rất có bối cảnh. Kỳ thật cái này cũng không cần suy nghĩ nhiều, dám ở địa bàn của Bạch gia mà gây sự thì y hẳn phải có tài gì đó.

Rất nhanh, trong đại sảnh xuất hiện thêm một đám người, dẫn đầu là một người thanh niên chừng hai mươi tuổi mang kính mắt vô cùng nho nhỏ.

- Mấy vị, xin hỏi có chuyện gì lại gây cho mọi người hỏa khí lớn như vậy?

Vị trẻ tuổi này vừa xuất hiện liền hướng về phía tên đầu húi cua đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thiếu Gia Hồng Bang.

- Con mẹ nó mày là ai?

Tên đầu húi cua thấy xuất hiện một đám người ngăn đón tại trước mặt của mình, tự nhiên là thập phần khó chịu.

- Tôi chính là quản lý mà anh muốn tìm, anh nói đi, đến cùng là có chuyện gì mà anh lại ầu ả phục vụ của chúng tôi, nói cho anh biết nếu như hôm nay anh không đưa ra được nguyên nhân, vậy xin lỗi, anh cũng đừng nghĩ có thể thông khoái mà đi ra khỏi khách sạn Đế Hào này.

Người thanh niên trẻ tuổi tuy tướng mạo nhả nhặn nhưng lời nói thì thực sự rất có sức uy hiếp.

- Ah, con mẹ nó mày lại còn hù tao, trước tiên báo tên của mày ra, xem tao có biết hay không.

Tên đầu húi cua thấy đối phương nói chuyện rất cứng rắn liền ha ha cười hỏi thanh danh của đối phương.

- Tôi là Bạch Lập Thanh, là quản gia của Bạch thiếu gia Bạch Ngọc Đường, bạn bè thường gọi tôi là Thanh ca, còn anh là ai?

Bạch Lập Thanh cũng rất muốn biết người đến gây sự ở Đế Hào khách sạn này có địa vị như thế nào?

- Ah, nguyên lai là một tiểu quản gia, ha ha! Trách không được không biết bổn thiếu gia, nói cho mày biết, tao gọi Hồng Cường, là con trai của Nhị gia Hồng gia Trương Quân Bảo. Ha ha, mày biết Hồng bang chứ? Chính là Hồng gia bá chủ Đông Phương quốc này đây, ha ha ha!

Tên đầu húi cua khi nhắc tới gia cảnh của mình, phảng phất một bộ dạng rất tự hào.

- Hồng gia?

Bạch Lập Thanh đánh giá Hồng Cường, nghe đối phương nói là người Hồng gia ở kinh thành lập tức y biết vì lý do gì mà bọn chúng dám đến đây gây sự, hóa ra là có Hồng gia bảo kê, thảo nào dám ở sân nghiệp của Bạch gia mà giống trống khua chiêng đánh người.

-Ah! Nguyên lai là Hồng gia, nói thật, thiếu gia Bạch Ngọc Đường nhà chúng tôi cùng Hồng Đào thiếu gia cũng có quan hệ không tệ a.

Bạch Lập Thanh nghe đối phương nói là người Hồng gia, hơn nữa giọng điệu giống như đầu lĩnh công tử, lập tức thái độ của y có chút nhún nhường. Kỳ thật cái này cũng không trách y được, ai bảo Hồng gia quá cường đại, Bạch Lập Thanh chỉ có thể cư xử như vậy.

- Cái gì bạn bè, tao không biết. Hừ! Tóm lại hôm nay tao đến đây ăn cơm, nhưng trong thức ăn lại có một sợi tóc, các người xem nên xử lý thế nào đây?

Hồng Cường không có chút ý tứ nào muốn bỏ qua khi đối phương nhắc đến anh trai của mình.

- Cái gì? Anh nói trong thức ăn của khách sạn chúng tôi có tóc, cái này, điều đó không có khả năng.

Bạch Lập Thanh nghe Hồng Cường nói như vậy liền phát hỏa, sau đó lắc lắc đầu, nghiêng qua hỏi nữ phục vụ bị đá ra khỏi cửa đã được đỡ dậy:

- Chuyện này là thế nào?

- Thanh ca, chuyện này căn bản không hề có, chính tôi nhìn thấy bọn hần cầm một sợi tóc của phụ nữ bỏ vào nồi canh, sau đó nói trong thức ăn có tóc, tôi đi nói với bọn hần lại bị bọn hần đánh.

Nữ phục vụ nom nớp lo sợ nói, có lẽ chưa từng có ai gây sự ở khách sạn Đế Hào cho nên vị nữ phục vụ này có thể là lần đầu tiên thấy chuyện như thế này, lúc này đang rất sợ hãi.

- Nói láo, một người phụ nữ nói thì ai sẽ tin. Cô ta là người của khách sạn các người đương nhiên là sẽ nói tốt cho khách sạn. Hừ! Các người nếu không tin, có thể hỏi bằng hữu của ta, người xem đằng sau ta các bằng hữu đều tận mắt thấy ta lấy từ trong nồi ra một sợi tóc.

Hồng Cường thấy vị nữ phục vụ kia đem chân tướng sự việc nói ra, lúc này y có chút thẹn quá hóa giận.

Bạch Lập Thanh nghe xong phục vụ của mình nói liền đã biết chuyện gì xảy ra. Nhưng y cũng biết nếu cùng Hồng Cường ở đây giảng đạo lý thì đúng là không bao giờ có, nên y đành phải quay đầu hướng phục vụ của mình mà rống lên một câu:

- Cô còn ở đây nói bậy bạ gì đó, cô cho rằng Hồng gia công tử có thể nói dối hay sao? Người đâu, đem cô ta dẫn đi.

Sau đó, Bạch Lập Thanh lại quay người lại đối với Hồng Cường nói:

- Hồng Cường thiếu gia, ngài xem đây có lẽ là một hiểu lầm, bằng không ngài là đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, việc này coi như xong đi.

- Coi như xong? Dựa vào cái gì mà mày nói coi như xong? Hồng Cường tao tốt xấu gì cũng là một đại nhân vật, hôm nay dẫn bằng hữu đến đây ăn cơm

là đã chiếu cố việc làm ăn của các người, vậy mà các người lại đưa loại thức ăn như vậy ra, chuyện này đúng là muốn làm xấu mặt tao trước bằng hữu. Không được, việc này không thể cứ thế mà xong được.

- Việc này, vậy Hồng thiếu gia định giải quyết việc này như thế nào đây? Hay là như vậy đi, tôi cho người đổi món khác cho các ngài, sau đó mọi chi phí hôm nay của các ngài đều tính cho tôi, các ngài thấy thế nào?

Bạch Lập Thanh đi theo Bạch Ngọc Đường nhiều năm, đã từng được chứng kiến không ít chuyện thế này, y biết rõ lúc này Hồng Cường cũng chỉ vì sĩ diện, vậy hôm nay cho gã chút mặt mũi coi như xong chuyện.

- Ha ha ha, mày nghĩ tao là ăn mày sao? Mày cho rằng Hồng Cường tao đến đây chỉ biết ăn với uống không hay sao? Tao cho mày biết, tiền com bao nhiêu tao đều sẽ trả cho mày, nhưng chuyện này muốn tao bỏ qua thì phải cho tao cái đền bù tổn thất về tinh thần.

Hồng Cường nhìn thoáng qua Bạch Lập Thanh cười nói.

- Đền bù tổn thất? Hồng Cường thiếu gia muốn chúng tôi đền bù như thế nào đây?

Nghe xong Hồng Cường nói muốn đền bù tổn thất, Bạch Lập Thanh cũng có chút ít khó hiểu, chẳng lẽ là bọn hắn muốn moi tiền từ mình.

- Rất đơn giản, tiền mặt đi! Ha ha ha!

Hồng Cường vừa nói vừa đưa ngón trỏ cùng ngón cái lên xoa xoa vào nhau làm bộ dạng đếm tiền. Sau đó hướng về phía Bạch Lập Thanh nói.

- Ah, chuyện này à, đơn giản, Hồng Cường thiếu gia có phải hay không đang thiếu tiền sai? Ha ha, muốn bao nhiêu tôi đây có thể đáp ứng ngài.

Bạch Lập Thanh thấy Hồng Cường chủ động đòi tiền, lúc này y mới hiểu rằng Hồng Cường tiêu tiền hoang phí quá, không đủ tiền dùng, cho nên mới đến đây gây ra chuyện vừa rồi. Thực sự là muốn ít tiền thì cần gì làm chuyện lớn như vậy chứ.

Hồng Cường nghe Bạch Lập Thanh thống khoái đáp ứng như vậy, y cũng cười nói:

- Tốt! Đều nói người Bạch gia sáng khoái, hôm nay ta thấy quả là như thế, như vậy đi, người trước hết cầm hai trăm ngàn đến đền bù tổn thất cho ta, ha ha!

- Bao nhiêu? Hai trăm ngàn?

Bạch Lập Thanh nghe thấy đối phương dùng công phu sư tử há miệng, lúc này y cũng đã cảm giác được Hồng Cường lần này tới đây cũng không phải để ăn com, cũng không phải là vì đòi tiền, mà là đến làm xấu mặt Bạch gia.

Phải biết, nếu như đối phương muốn hơn mười vạn, thậm chí là một trăm vạn, Bạch Lập Thanh cũng có thể đáp ứng, nhưng thật không ngờ đối phương vừa mở miệng liền đòi hai trăm ngàn, xem ra đối phương đây là cố ý mà. Mặc dù Bạch gia không thiếu chút tiền ấy, nhưng nếu như hôm nay cứ như vậy để cho bọn họ cầm đi hai trăm ngàn, vậy sau này mấy tên như hắn lại đến thì sao? Hôm nay y đến làm ra chuyện này, ngày mai y lại đến, đến lúc đó Bạch gia sinh ý còn có bao nhiêu đây.

Cho nên, Bạch Lập Thanh nghe xong đối phương muốn hai trăm ngàn, ngay lập tức trầm mặt xuống, cũng không gọi là Hồng Cường thiếu gia nữa, mà nói thẳng.

- Cậu đây là ý gì, cậu cho rằng Bạch gia chúng tôi dễ bắt nạt vậy sao?

- O, như thế nào vừa nhắc tới tiền là người liền tức giận, ha ha! Trên đường đều nói Bạch gia có tiền, như thế nào, không phải là hai trăm ngàn đã dọa sợ các người rồi chứ? Aizz! Xem ra các người cũng không giống như những người khác nói là có tiền sao? Hừ! Nhưng ta cho người biết, hiện tại ta chỉ muốn hai trăm ngàn vẫn là khách khí đây, một hồi ếp ta, hai trăm ngàn cũng không giải quyết được vấn đề đâu.

Hồng Cường nghĩ bọn hắn sẽ không cho mình hai trăm ngàn, cho nên đối với biểu hiện của Bạch Lập Thanh y cũng không kỳ quái.

- Bạch gia chúng tôi có tiền hay không là chuyện của chúng tôi, nhưng có cho hay không lại là một chuyện khác, cho nên nếu thực sự các người muốn tiền của Bạch gia thì các người tìm nhầm nơi rồi. Nói cho cậu biết, Bạch gia tôi không thích gây chuyện nhưng cũng không sợ có chuyện đâu.

Bạch Lập Thanh rốt cục ở thời điểm này nói ra một câu mà đàn ông phải nói. Bất quá sao nghe lời này lại có điểm giống câu nói nhiều năm về trước của thủ tướng đảm nhiệm kì thứ nhất Đông Phương quốc.

- Chúng ta không thích chiến tranh nhưng cũng không có sợ chiến tranh.

Thủ tướng nói chính là câu chúng ta không thích chiến tranh.

- Ha ha, ha ha! Thật nhìn không ra, người bắt quả chỉ là một quản gia của Bạch Ngọc Đường nhưng nói chuyện lại rất cứng, tốt! Ta đây thực muốn xem kẻ tiếp là miệng của người cứng hay là quả đấm của ta cứng, người đâu, phá cho ta!

Hồng Cường vừa nói xong, người lùi lại một bước, đằng sau y liền vọt lên mấy người, ngoại trừ người có vóc dáng cao to ở lại bên người Hồng Cường, thì đám người còn lại đều cầm ghế lên mà đập phá.

- Dừng tay, các ngươi, các ngươi khinh người quá đáng rồi.

Bạch Lập Thanh hiển nhiên thật không ngờ Hồng Cường nói động thủ liền động thủ, nhìn không được hô lớn một tiếng sau đó cả người liền hướng Hồng Cường vọt tới.

Cho tới nay Đế Hào khách sạn cùng hộp đêm Thiên Đường Nhân Gian đều do một tay Bạch Lập Thanh quản lý, điều này đã chứng minh sự tín nhiệm của Bạch Ngọc Đường. Bình thường Bạch Lập Thanh buổi sáng thì ở khách sạn Đế Hào, còn buổi tối thì ở Thiên Đường Nhân Gian, hai nơi sinh ý đều rất ổn định, nhưng thật không ngờ hôm nay người của Hồng gia lại đến khách sạn Đế Hào để gây chuyện, chuyện này khiến cho Bạch Lập Thanh nhìn không được, liền lao đến muốn dạy cho Hồng Cường một bài học, cho y biết ở Trung Sơn không phải người Hồng gia đều muốn gì là được nấy.

Mang tâm lý như vậy, Bạch Lập Thanh khê động, vươn tay đánh ra sở trường của mình là Đại Hồng Quyền. Đừng nghĩ làm quản gia thì không biết chút võ công nào, Bạch Lập Thanh vừa ra tay liền biết y có thân thủ cũng không tệ.

Bởi vì cái gọi là người trong nghề mới biết như thế nào, cho nên khi Bạch Lập Thanh vừa xuất quyền thì người đàn ông bên cạnh Hồng Cường cũng đột nhiên động thủ.

Y trước tiên kéo Hồng Cường ra đằng sau, chính mình dùng thân thể chặn trước mặt hắn, sau đó đưa ra một quyền để chống lại quyền của Bạch Lập Thanh.

- Phanh!

Một tiếng, Bạch Lập Thanh cùng người nọ từng người lui về phía sau một bước.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nữ Trung Mộc Lan

- Ngươi là ai?

Bạch Lập Thanh nhìn đối phương tùy ý vung tay đã chặn được trọng quyền của mình, y lập tức biết rõ mình không phải đối thủ của người ta.

Bởi vì mình đã có chuẩn bị trước mà xuất quyền, nhưng người ta chỉ tùy ý ra tay đã phá quyền của mình.

- Phong Cầu.

Người kia chỉ đơn giản nói ra hai chữ, sau đó liền xuất quyền hướng trước ngực Bạch Lập Thanh đánh tới.

Bạch Lập Thanh nghe đối phương tự báo là Phong Cầu, lúc này lại càng hoảng sợ. Cái tên này y đã nghe nói qua, là một trong thập đại kim bài dã thủ của Hồng bang, công phu của gã điên cuồng ác liệt, rất nhiều người đều không phải là đối thủ của gã.

Thế nhưng trong đầu Bạch Lập Thanh cũng chỉ nghĩ thoáng qua như vậy, thấy Phong Cầu vung quyền đến, Bạch Lập Thanh liền đưa tay trái lên đón đỡ, tay phải cũng đồng thời đánh ra một quyền.

Phong Cầu tất nhiên không phải là hư danh, gã làm sao có thể bị Bạch Lập Thanh dễ dàng đánh trúng. Cho nên khi Bạch Lập Thanh đỡ chiêu của mình sau đó dùng tay phải xuất quyền, gã liền động thủ. Gã xoay người, lách né quyền, sau đó dùng tốc độ cực nhanh tiến đến sát bên người Bạch Lập Thanh, nhằm thẳng huyệt thái dương mà đánh.

Bạch Lập Thanh thật không ngờ động tác của Phong Cầu lại nhanh như vậy, biết mình lúc này muốn đỡ chiêu đã không còn kịp nữa. Rơi vào đường cùng, Bạch Lập Thanh đành phải lùi một bước, đưa vai của mình ra hứng trọn một quyền của Phong Cầu.

- Phanh!

Một tiếng trầm đục vang lên, Bạch Lập Thanh trúng chiêu, lúc này y cảm giác như toàn bộ cánh tay tựa hồ bị người ta đỡ xuống, toàn bộ cánh tay đều nâng không nổi lên.

- YAAAA...!

Lại là một tiếng hét lớn, Phong Cầu một chiêu đắc thủ liền tiếp tục tấn công, lại một cái quét chân dài thẳng hướng về phía chân Bạch Lập Thanh. Gã biết rõ Bạch Lập Thanh trúng chiêu sẽ lập tức dừng lại, cho nên gã muốn lợi dụng lúc này dùng một kích đem Bạch Lập Thanh đánh ngã xuống đất, sau đó chậm rãi mà chà đạp y.

Bạch Lập Thanh cố nén đau đớn ở cánh tay, cả người nhảy lên tránh thoát được một kích này của Phong Cầu, sau đó cả người y lui về phía sau vài bước.

Bạch Lập Thanh vừa mới lui về, những người này giờ đứng phía sau y liền chạy đến bên người.

- Thanh ca, như thế nào rồi? Anh không có chuyện gì chứ!

- Thanh ca, gắng chịu đựng, chúng tôi đã gọi điện thoại cho thiếu gia rồi, đoán chừng cậu chủ hiện tại đang chạy đến đây.

- Thanh ca, chúng tôi cùng tiến lên đánh cái tên Phong Cầu kia a.

Thù hạ Bạch Lập Thanh toàn bộ đều lao đến đối với y nói muôn lời hỏi thăm.

- Không thể để cho bọn hán đập phá khách sạn Đế Hào, cho dù chết chúng ta cũng phải đợi được thiếu gia đến, mọi người cùng nhau xông lên.

Nghe được có tiểu đệ nói hẳn thực đã gọi điện thoại cho thiếu gia, Bạch Lập Thanh liền thấy nhẹ nhõm. Sau đó y nhìn tình hình đại sảnh, biết rõ mục đích của Hồng Cường đến đây là để đập phá khách sạn và làm mất mặt Bạch gia. Cho nên y quyết tâm liều mạng không để Hồng Cường ở đây mà múa võ dương oai, muốn làm gì thì làm.

Bạch Lập Thanh vừa thốt ra, lập tức phía sau y những huynh đệ kia nguyên một đám liền hô to rồi nhắm hướng Phong Cầu phóng tới. Ngày bình thường, Bạch Lập Thanh đối xử với người dưới tay mình cũng không tệ, cũng không có chuyện lớn ăn hiếp nhỏ, cho nên mọi người đều xem y như huynh đệ. Hiện tại Bạch Lập Thanh bị thương, những người này sao có thể không xông lên mà báo thù cho y chứ.

- Giết hán, đem tên Phong Cầu này vây lại, vì Thanh ca báo thù.

Không biết ai hô một câu như vậy, sau đó bảy tám người sau lưng Bạch Lập Thanh đồng thời lao lên, vây Phong Cầu ở giữa.

Phong Cầu miệt thị nhìn thoáng qua mấy người đang vây quanh mình, sau đó một tiếng cười lạnh. Cũng không nói chuyện chỉ nhấc chân lên đá liên tiếp.

Một cước trước hết đá bay một người gần mình nhất, chỉ thấy người vừa bay ra hai tay ôm hạ bộ mà rên rĩ rất thống khổ, đoán chừng y muốn sinh con để cái chắc là không được nữa rồi.

Một cước đá ngã một người, Phong Cầu cũng không có dừng tay như vậy, trái lại gã liền tung một cước đá móc sau, sau đó lại móc trước, chiêu thức liên hoàn không ngừng được sử dụng, làm mấy người đứng xem hoa cả mắt, đếm không xuể.

Chỉ khoảng hai phút đồng hồ sau, toàn bộ bảy tám người vừa vây vây quanh gã đều nằm trên mặt đất, rên la đầy thống khổ.

Trên lầu hai khách sạn Đế Hào, một đám người đang đứng trong một căn phòng có cửa sổ thủy tinh trong suốt quan sát một màn này.

- Mộc Lan tỷ, thật không ngờ hôm nay chúng ta tới đây ăn cơm còn có thể chứng kiến một màn biểu diễn đặc sắc như thế.

Một người mặc quần jean màu đen bó sát người, áo sơ mi T-shirt ngắn tay in hoa văn ngựa vằn, cổ áo hình chữ V xẻ xuống rất thấp, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp cùng hai khe núi như ẩn như hiện, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác nhỏ màu đen, thoát nhìn hợp thời lại trong sáng trang nhã.

- Ai! Đan Đan à, em lúc nào cũng chỉ biết xem náo nhiệt, em cũng không nghĩ xem vì sao người của Hồng gia lại muốn làm khó người Bạch gia, ai cũng muốn đánh phá bố cục của thành phố Trung Sơn là sao. Phải biết đây là kinh đô của Đông Phương quốc, bố cục của thành phố Trung Sơn thực sự đã ổn định rất nhiều năm rồi, xem ra đây là có người muốn cố ý thay đổi mấy thứ gì đó.

Cô gái được gọi là Mộc Lan này trên người khoác một bộ quần áo công sở màu trắng sữa, bên trong mặc chiếc áo nhung tơ cổ tròn màu bạc, làm cho vài vóc rục rờ hở lên. Bộ ngực con gái của cô no đủ, khuôn mặt ung dung quyến rũ, trên sống mũi mang một gọng kính màu tím, tất cả tạo nên một bộ dạng của nhân viên làm việc tri thức. Nhưng nếu nhìn kỹ, không khó để nhìn ra, chiếc kính này đã làm giảm đi phần nửa tư sắc của cô, thậm chí trong mắt phản ánh kia cũng vì vậy mà thu liễm đi không ít.

- Hi hi, em biết ngay Mộc Lan tỷ tỷ lại suy nghĩ nhiều mà, chẳng qua chỉ là một sự hiểu lầm nho nhỏ, tại sao có thể có nạn đề lớn như vậy được.

Triệu Đan Đan thực sự không hiểu vì sao tỷ tỷ Lương Mộc Lan của mình bất kể gặp phải chuyện gì, cũng đều phải đi nghĩ nhiều như vậy làm gì, sống như vậy thật mệt a.

Hai cô gái này đứng trước cửa sổ thủy tinh trong suốt trên lầu hai tiếp tục thưởng thức màn biểu diễn bên dưới, hai người khi thì nhẹ giọng nói chuyện, khi thì nhỏ giọng cười cười, giống như bên cạnh không có người. Mà đứng phía sau lưng các cô là một loạt người, nhưng không có một người nào lên tiếng, tựa hồ bọn họ giống như là không khí.

Đương nhiên, những tình anh của Đông Phương quốc chịu đứng sau lưng các cô, đã thế còn trầm mặc không lên tiếng cũng bởi vì thân phận của hai người các cô không đơn giản một chút nào.

Lương Mộc Lan, 20 tuổi, khoa trưởng Ôn Định khoa thuộc Quốc An cục Đông Phương quốc, quân hàm thượng tá. Cha cô Lương Tư Ngụy là trung tướng tham mưu cục, ông nội là Lương Quốc Phụ, cấp bậc thượng tướng, là trưởng lão quân đội của Đông Phương quốc. Lương gia đời thứ ba không có con trai, cho nên Lương Mộc Lan trở thành hi vọng của Lương gia, mà cô xác thực không để cho người trong nhà phải thất vọng, tuổi còn trẻ nhưng

dựa vào nỗ lực của bản thân mà có được những thành tựu phi phàm. Hơn nữa, nghe tên của cô cũng có thể thấy được ông nội cùng cha cô từ nhỏ đã đem cô trở thành nữ anh hùng Hoa Mộc Lan để chăm sóc.

Triệu Đan Đan, mới vừa đầy 18 tuổi, vừa từ một trường học nổi danh nào đó của Anh quốc trở về đi học trong đại học nổi tiếng trong nước. Ông nội của cô Triệu Quốc Xương, tư lệnh viên không quân đứng đầu Đông Phương quốc, cấp bậc Thượng tướng. Cha cô Triệu Anh Tài là đại sứ của Anh quốc thường trú tại Đông Phương quốc, đây cũng là nguyên nhân vì sao Triệu Đan Đan trước đây lại đi học bên Anh quốc. Mẹ cô là Liễu Quý Anh, bộ chủ nhiệm Trung ương Đảng, có thể nói danh dương khắp thiên hạ, thủ hạ dưới tay đều là danh sĩ nổi tiếng.

Triệu Đan Đan và Lương Mộc Lan giống nhau, đều là con một, nhưng hai người có sự bất đồng ở chỗ Lương gia còn muốn tiếp tục phấn đấu trên phương diện quân giới. Triệu gia bởi vì không thể nào chăm sóc cho Đan Đan được nên mới từ Anh đưa cô trở về nước, hy vọng cô có thể có chút tiến bộ. Nhưng Triệu Đan Đan lại không nghĩ như thế, dù cho cô có về nước nhưng đối với phương diện quân giới thì cô cũng không có hứng thú cho lắm.

Đó cũng là vì sao mà Lương Mộc Lan lại chăm chú xem trận đấu của Triệu Đan Đan chỉ ôm bộ dạng xem náo nhiệt mà thôi.

- Ha ha ha, cái gì mà Bạch gia, rầm thối mà thôi. Ta thấy cũng chỉ có như thế mà thôi. Được lắm, các anh em đã đến lúc chúng ta biểu diễn rồi. Bọn hán không phải không muốn bồi thường cho chúng ta sao? Chúng ta liền đập cho đến khi nào bọn hán chịu bồi thường mới thôi.

Thấy Bạch Lập Thanh và các hộ vệ của hán bị Phong Cầu đánh ngã từng người một, Hồng Cường hưng phấn hô to lên.

Ngay lập tức những người mà Hồng Cường dẫn tới liền giống mấy con chó điên bắt đầu lao vào trong đại sảnh phòng khách, đập bàn đập ghế. Trong giây lát các thực khách đang dùng cơm đều bị kinh hãi mà bỏ chạy. Vài người lớn gan đứng ở gần đó xem náo nhiệt.

Rất nhanh bàn ghế trong đại sảnh hơn phân nửa đều bị thủ hạ của Hồng Cường ném ra ngoài, mà trong đại sảnh cũng chỉ còn có một người vẫn đang ngồi ăn, kẻ đó chính là Vu Thiên.

- Ừm, thơm quá, trước đây chính mình ở trong núi cũng không hề nghĩ tới mấy thứ này còn có thể làm thành như vậy. Ai! Thực sự là mỹ vị nhân gian, đồ ngon thì nhất định phải ăn nhiều một chút.

Đây là Vu Thiên nhỏ giọng nói, người khác tự nhiên nghe không được.

- Vu tiên sinh, Vu tiên sinh. Ngài cũng mau đứng lên đi chứ.

Hắc Lang đã sớm có mặt trong đoàn người bên ngoài. Là một người trong nghề thì gã rất hiểu phân lượng của Hồng bang trong hắc đạo Đông Phương quốc. Gã biết với thực lực bé nhỏ của chính mình thì không thể trêu vào bọn họ được.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Dao Tuy Sắc Nhưng Chất Lượng Quá Kém!.

Đừng nói gã không thể trêu vào Hồng bang, ngay cả phần lớn những người đến nhà hàng cao cấp này dùng cơm, sợ rằng Hắc Lang cũng không thể trêu vào. Ai biết được người trước mặt có phải một cục trường, hay là thiếu gia, tiểu thư của nhà nào đó hay không, đụng vào mấy người này, gã chỉ sợ ngay cả chết thế nào cũng không biết.

Cho nên gã rất thức thời đứng lên.

Nhưng khiến cho Hắc Lang rất phiền muộn chính là, Vu Thiên dường như không thèm để ý, vẫn ngồi quay lưng về phía đám thủ hạ của Hồng Cường, chăm chú vào mấy món hải sản trước mặt, dường như không hề nghe thấy tiếng tranh cãi phía sau, hay nói đúng hơn hán căn bản có khi cũng không biết có người đang đánh nhau sau hán. Hắc Lang quả thực phục sát đất rồi, trước đây từng nghe nói có người say mê đến mức nhập tâm khi xem tivi, khi đọc sách, chưa thấy ai lại nhập tâm đến thế khi ăn cả, mà hiển nhiên, Vu Thiên lại chính là loại người này.

Kỳ thực Vu Thiên làm như vậy cũng vì hán thực sự không quen nhìn đám người Hồng Cường gây chuyện. Nghĩ đến việc từ sau khi hán theo Tần Thư Nhã xuống núi, luôn khiêm tốn hạ thấp mình, sợ người khác thấy mình nguy trang. Nhưng hôm nay được ăn món ngon như vậy, lại phải nhìn một đám người bắt nạt người khác, Vu Thiên cũng không muốn tiếp tục nguy trang nữa. Chả lẽ cả đời này, hán lại luôn phải co đầu rút cổ hay sao, cả đời này phải chịu an ổn mà sống hay sao, hơn nữa, thân thể của hán dù sao cũng là bí mật, hán không nói ra, ai có thể biết được? Cho nên trong nháy mắt Vu Thiên lập tức quyết định không nguy trang nữa, trở về với con người thật của mình.

Vu Thiên cũng hiểu, muốn trở nên mạnh mẽ hơn, tìm đối thủ để luyện tập cũng là một lựa chọn không tồi.

Mà mấy người thủ hạ của Hồng Cường, còn chưa đã nghiền, lại thấy một thằng nhóc vẫn không biết sống chết ngồi ăn cơm, khiến cho bọn hán càng thêm tức giận. Bọn chúng mặc dù biết có thể đến nhà hàng Đế Hào ăn cơm, nhất định là người không thiếu tiền, nhưng bọn chúng nghĩ người chỉ có thể ngồi ở trong đại sảnh ăn, không thể lên phòng, nhất định cũng không có bối cảnh gì, nên một tiểu đệ đi tới bên người Vu Thiên nói:

- Này, thằng nhóc, mày không thấy bọn tao đang đập phá ở đây à?

- Ô, anh đập phá thì cứ đập phá, không liên quan tới tôi, đừng làm phiền tôi.

Vu Thiên không buồn quay đầu lại nói, nói ra một câu khiến người khác không biết phải nói gì.

- Đkm, mày nghĩ bọn tao đang đóng phim chắc, đứng lên ngay cho lão tử...

Tên này mới nói tới đây, đã bị Vu Thiên nhắc bóng lên cao:

- Đừng xưng lão tử với tôi, chỉ bằng vào anh, cũng xứng sao?

Nói xong, Vu Thiên nhẹ dùng lực, tên đáng thương kia ngay lập tức bay ra xa.

- Bịch!

Bay được bảy tám mét, dưới tác dụng của trọng lực, tên này mới rơi xuống.

Cha của Vu Thiên, trong ấn tượng của hắn thật sự rất mơ hồ, nhưng người khác dám xưng như vậy, vậy hắn phải chết là cái chắc.

Mà cái vung tay nhẹ nhàng này của Vu Thiên, lại khiến cho những thủ hạ khác của Hồng Cường lập tức sững sờ tại chỗ, không ngờ dưới tình huống Hồng bang làm việc, lại có kẻ dám xen vào, người này nếu đầu óc không có vấn đề, chắc chắn có bối cảnh không tầm thường.

- Già heo ăn thịt hổ sao?

Từ phía xa nhìn thấy một màn này, trong đầu Hồng Cường chợt nảy ra mấy từ này. Dù sao trên phim ảnh hay tiểu thuyết, cũng rất hay có cảnh nam chính già ngu rồi trừng trị mấy kẻ có mặt như mù. Người này, không phải cũng là kẻ như vậy chứ?

Hồng Cường cũng không dám khẳng định, nên liếc mắt về phía một tiểu đệ, người anh em này ngay lập tức hiểu ý, bước tới bên người Vu Thiên, hỏi:

- Vị bằng hữu này, không biết tên là gì, làm việc ở đâu?

Vu Thiên vừa khê vuron tay ném tiểu tử không biết sống chết kia ra xa, thì lại ngồi vào bàn, tiếp tục ăn mấy món hải sản còn chưa tiêu diệt xong, trong lòng hắn cho rằng, mấy món ngon như vậy, tuyệt đối không thể lãng phí, nếu không chẳng phải sẽ rất đáng tiếc hay sao. Mà người mới tiến đến hỏi, Vu Thiên không phải không nghe thấy gã nói gì, mà là hắn còn đang bận ăn, không trả lời được.

- Vị bằng hữu kia, không biết tên gọi là gì vậy?

Tiểu đệ của Hồng Cường thấy Vu Thiên không phản ứng gì với mình, vội vã hỏi lại một lần nữa.

Nhưng lúc này Vu Thiên còn đang bận xử lý một con tôm hùm to thật to, nào có thời gian để ý đến gã, nên vẫn im lặng không nói gì.

Nhìn nhìn Vu Thiên không phản ứng gì, tên này đành phải quay đầu lại nhìn Hồng Cường. Hồng Cường không ngờ Vu Thiên không nề mặt như vậy, người bên mình đã hỏi tới hai lần, vẫn không thèm phản ứng, trong lúc nhất thời khiến y không xuống đài được.

- Mặc kệ, nhìn thằng nhóc này trẻ tuổi như vậy, chắc cũng không có bối cảnh gì đâu, mà người từ nhỏ giàu có, chắc chắn sẽ không luyện tiếu một bữa hải sản như vậy.

Hồng Cường tự an ủi mình một câu, rồi gào lên:

- Không cần lo tới hắn nữa, cho hắn biết chọc tới người của Hồng bang, sẽ gặp phải hậu quả gì.

Có mệnh lệnh này của Hồng Cường, lập tức có hai người lao về phía Vu Thiên. Bọn họ thấy cảnh Vu Thiên ném huỳnh đệ của mình rất nhẹ nhàng, nhưng cũng chỉ cho là sức của hắn rất khỏe mà thôi, chưa chắc đã có công phu gì lợi hại, nên chỉ cần bắt được hắn là xong chuyện.

Cho nên hai hán tử Hồng bang này, lập tức lấy ra trong người hai thanh đao dài chừng 50 cm, sau đó lao tới đằng sau Vu Thiên. Bọn họ đương nhiên là muốn chém Vu Thiên, để cho mọi người biết, đắc tội với Hồng bang, sẽ gặp phải hậu quả gì, đồng thời cũng lập uy với người khác.

Hắc Lang thấy có hai tên Hồng bang cầm hai thanh đao sáng loáng lao về phía Vu Thiên, gã nhịn không được nhỏ giọng nói:

- Vu tiên sinh, tôi xem ngài dường ăn nữa được không, chúng ta lập tức đi thôi.

Hắc Lang cũng định cảnh báo Vu Thiên có người đang định chém hắn, nhưng nghĩ lại thân thủ của Vu Thiên, làm sao có thể không có cảm giác gì cơ chứ, nên cũng không nhắc tới nữa.

- Anh gấp làm gì, đợi tôi ăn xong rồi hãy đi, hắc hắc!

Nói xong mấy câu này, Vu Thiên lại cúi đầu xuống, tập trung tiêu diệt nửa con tôm hùm còn sót lại.

- Yaa...a...a!

Ngay sau hai tiếng hét dài, lập tức hai thanh đao mang theo tiếng gió chém về phía sau Vu Thiên. Phải biết rằng lần này Hồng bang tới gây phiền phức cho Bạch gia, người đi tới đều là phần tử tinh anh của Hồng bang, lúc bình thường, bất cứ ai cũng có một chọi ba tên côn đồ.

Cho nên hai tên Hồng bang này vốn cho rằng, chỉ cần hai đao này chém xuống, tất sẽ khiến Vu Thiên không còn cơ hội thấy mặt trời mọc ngày mai nữa. Bọn họ cũng lại nhìn về phía Hồng Cường, cũng biết đây là cơ hội lập công của mình, nên ra tay rất quyết đoán, không chừa lại đường lui.

Vu Thiên vẫn cứ ngồi như vậy, dường như không có cảm giác gì với nguy hiểm đang tiến đến phía sau lưng. Mắt thấy hai thanh đao sắp bổ xuống người Vu Thiên, thì hắn lại ngay lập tức đứng lên, bước sang trái một bước, dễ dàng tránh thoát hai đao này.

- Rồi rồi được rồi, tôi ăn xong rồi, trả tiền rồi chúng ta đi thôi.

Có lẽ do ngày hôm nay Vu Thiên được ăn hải sản thoải mái, nên hắn cũng nói nhiều hơn.

- Ah!

Hắc Lang thật không ngờ Vu Thiên còn nghĩ tới chuyện trả tiền, dường như không thêm đề ý tới đám người Hồng bang đang ở phía sau vậy.

- Ah cái gì mà ah? Trả tiền đi chứ, anh không định nói cho tôi biết hôm nay anh quên mang tiền đây chứ, tôi nói cho anh biết, trong túi quần tôi hiện tại nửa đồng cũng không có đâu.

Vu Thiên thấy Hắc Lang vẫn còn sững sờ ngây ra tại chỗ, liền tưởng Hắc Lang quên mang tiền.

- ÀhĐương” giong tan vang lên, thanh đao đã bị Vu Thiên bẻ gãy:

- Hắc hắc, quả nhiên chất lượng không ra gì.

Nói xong, Vu Thiên lại tùy ý vung tay, mảnh đao bị bẻ ra ngay lập tức đâm xuyên qua một cột đá cẩm thạch ở giữa sảnh.

Không ai ngờ tới, mảnh đao bị bẻ kia không ngờ lại xuyên thủng qua cột đá, khiến cột đá cứng rắn là vậy mà lại xuất hiện vết nứt.

Độ cứng rắn của cột đá thì không cần phải nói, bình thường cho dù cầm thanh đao chém vào, chưa chắc đã có vết tích gì, mà Vu Thiên chỉ nhẹ nhàng vung tay như vậy, đã khiến mảnh đao xuyên thủng vào trong cột đá, chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết cần lực đạo lớn thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chịu Thua.

Cái vung tay tùy ý của Vu Thiên, khiến hai tên tiểu đệ Hồng bang này ngờ ra không biết nên làm gì mới tốt.

Bọn chúng tuy cảm giác tài dùng đao của mình cũng không đến nỗi nào, nhưng so sánh với kiểu nhẹ nhàng phi đao này của Vu Thiên, chúng cảm giác như đang múa rìu qua mắt thợ.

- Được chưa, giờ hai anh rút đi được chưa?

Vu Thiên nhìn hai tên tiểu đệ Hồng bang trước mặt, nhàn nhạt hỏi.

Hai tên chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, không ngờ lại theo bản năng lùi lại một bước, nhường đường cho Vu Thiên.

Vu Thiên thấy không ai cản mình nữa, cũng không thêm khách khí, bước chân đi ra ngoài. Hắc Lang thấy Vu Thiên đã bắt đầu đi, cũng vội vàng đuổi theo sau, nhưng một tiếng hét lớn vang lên lại khiến gã lùi nhanh về sau.

- Chậm đã, ai cho mày đi, mày cho rằng Hồng bang bọn tao là cái gì, mày bắt nạt anh em của bọn tao, giờ muốn đi là có thể đi chắc?

Người hét lên quả nhiên chính là kẻ dẫn đầu gây sự ở nhà hàng Đế Hào – Hồng Cường.

- Rõ ràng là các anh bắt nạt tôi trước!

Vu Thiên trong lòng nghĩ vậy, nhưng cũng không nói ra, quay đầu về phía Hồng Cường, nói:

- Thăng nhóc, thế cuối cùng mày muốn sao?

Thực sự là không nói thì thôi, Vu Thiên vừa nói ra khỏi miệng, xung quanh lập tức lặng lẽ như tờ. Nếu Vu Thiên động thủ đánh tiểu đệ Hồng bang thì cũng thôi, ai bảo bọn chúng gây phiền phức trước cho Vu Thiên, thế nhưng Vu Thiên dám ở trước mặt nhiều người như vậy gọi Hồng Cường là thăng nhóc, còn hỏi người ta muốn sao? Tên Hồng Cường này nếu còn có thể dùng tay thì đúng là chuyện lạ.

- Mày, mày vừa gọi tao là gì?

Hồng Cường nhìn thiếu niên trước mặt rõ ràng còn không lớn bằng mình, trong lòng cũng rất phiền muộn, coi như mày cũng không lớn bằng tao, nhưng lại dám gọi là thăng nhóc, vậy chính là mày muốn chết rồi.

- Lỗ tai mày bị điếc à? Lời hay không nói hai lần!

Vu Thiên cũng lười phản ứng lại với Hồng Cường.

Vu Thiên vừa nói như vậy, mọi người trong đại sảnh nhìn không được đều muốn cười lên. Nhưng do Hồng Cường còn ở đây, nên mọi người đều phải nhịn lại.

Thế nhưng người trên tầng 2 thì lại phản ứng khác, vừa nghe Vu Thiên chửi Hồng Cường là điếc, Triệu Đan Đan là người đầu tiên che miệng cười rộ lên:

- Chị Mộc Lan, người thanh niên này đúng là rất thú vị!

- Đúng thật, dám ở trường hợp này nói Hồng Cường như vậy, phỏng chừng hắn cũng không có chỗ dựa gì đâu, mà thuần túy là đầu óc có bệnh.

Lương Mộc Lan thế nhưng lại không cười, mà tiếp tục cẩn thận quan sát màn tiếp theo, vì cô biết, chuyện tiếp theo sẽ càng thêm đặc sắc.

Quả nhiên, Lương Mộc Lan vừa nói xong mấy lời này, đằng sau cô một người đàn ông vạm vỡ ước chừng 30 tuổi lên tiếng:

- Người này rất mạnh, chỉ ít sức lực của hắn, tôi không bằng được.

Nghe thấy lời người đàn ông này, Lương Mộc Lan quay đầu lại liếc y một cái. Cô biết rất rõ về người này, y là đội trưởng đội hành động Quốc An cục, biệt hiệu là Liệp Báo. Trong Quốc An cục cũng không có mấy người có thể thắng y. Nhưng hiện giờ chỉ nhìn một màn vung tay phi đao của Vu Thiên, y đã nói sức lực mình không bằng đối phương, chuyện này không khỏi khiến Lương Mộc Lan nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Mặc dù nói Liệp Báo nổi danh nhất về tốc độ, nhưng sức lực của y cũng không hề nhỏ chút nào. Y nói Vu Thiên sức lực mạnh, vậy quả thật là rất mạnh.

Đây cũng là lý do tại sao mọi người hay nói ngoài nghề xem náo nhiệt, trong nghề nhìn môn đạo.

Đại sảnh nhà hàng Đế Hào, khi mấy người trên lầu còn đang nói, chuyện nên xảy ra thì vẫn cứ xảy ra. Hồng Cường thấy Vu Thiên không nể mặt mình, dám ở trước mặt nhiều người như vậy nói mình như vậy, y bắt đầu điên tiết:

- Phong Cầu, người lên giáo huấn nó, cho nó biết đắc tội với Hồng bang chúng ta, sẽ gặp phải hậu quả gì.

Tuy rằng Hồng Cường rất muốn ngay lập tức giết chết Vu Thiên, thế nhưng ở xung quanh có nhiều người như vậy đang nhìn, làm vậy sẽ không có chỗ tốt nào.

Nghe thấy lời Hồng Cường, Phong Cầu đi lên từ phía sau y.

Vu Thiên nhìn thấy Chó Diên đang đi về phía mình, hắn cười cười lắc đầu:

- Anh là người mạnh nhất trong đám người này, nhưng cũng chỉ là mạnh nhất mà thôi, trong mắt tôi, anh còn chưa được tính là cao thủ.

Vu Thiên vừa nói ra lời này, tất cả mọi người lại im lặng thêm lần nữa. Bọn họ không ngờ Vu Thiên tự đại như vậy, lời này cũng dám nói.

Phải biết rằng, Phong Cầu người này không hề đơn giản, gã là một trong mười tay đám Hồng bang thập đại kim bài, là một kẻ thành danh đã lâu trong hắc đạo, rất nhiều đại ca xã hội đen đã bị Phong Cầu giết chết, có thể nói danh tiếng của Phong Cầu không có mấy người không biết. Tên của gã khi nhắc đến, khiến mọi người không rét mà run.

Người như vậy, không ngờ Vu Thiên lại dám ngay trước mặt mọi người nói gã chỉ là người mạnh nhất, còn chưa tính là cao thủ, bảo sao mọi người không kinh sợ.

Đứng cách Vu Thiên không xa, Hắc Lang cũng biết tới Phong Cầu, gã tuy rằng đã từng chứng kiến sự lợi hại của Vu Thiên, nhưng gã cũng không dám đoán, Vu Thiên đánh nhau với Phong Cầu sẽ có kết quả gì. Nhưng bản năng khiến gã trong lòng lại chọn tin tưởng Vu Thiên, có lẽ là vì từ sau khi gã gặp Vu Thiên, Vu Thiên luôn làm gã phải kinh hãi? Cho nên Hắc Lang cũng rất nóng lòng muốn xem cảnh Vu Thiên đánh một trận với Phong Cầu, không vì gì khác, chỉ vì trong xã hội đen có mấy người không sùng bái cường giả cơ chứ, Hắc Lang cũng tạm coi là một kẻ lẫn lộn trong xã hội đen, nên gã cũng sùng bái cường giả.

- Mày muốn chết.

Nghe thấy Vu Thiên nói vậy, Phong Cầu quả thật đã sắp nổi điên.

Vừa rồi Vu Thiên trừng trị mấy tên tiểu đệ Hồng bang, Phong Cầu không phải không thấy, nhưng gã chỉ cho là Vu Thiên có sức lực kinh người mà thôi. Nếu chỉ so sức lực, chính mình cũng không thể so với hắn, nhưng nếu nói về đánh nhau, lại bảo mình không phải đối thủ của hắn, Phong Cầu là kẻ đầu tiên không phục. Lại nói Vu Thiên vũ nhục mình trước mặt nhiều người như vậy, mình mang danh Phong Cầu lại không làm gì được Vu Thiên, còn không khiến cho tiểu đệ phía dưới chê cười hay sao?

Ngay tại lúc Phong Cầu gào lên Vu Thiên muốn chết, gã cũng bắt đầu động.

- Vù!

Theo âm thanh vang lên, Phong Cầu đã nhanh chóng đi tới trước mặt Vu Thiên, một cú đấm mạnh mẽ lao thẳng về phía trước ngực Vu Thiên, một quyền mang theo tám phần lực lượng của Phong Cầu, phải biết từ trước tới nay, gã ra một quyền này, dưới tay không kẻ nào còn sống.

Phong Cầu lao đến, Vu Thiên đã đoán trước, ngay từ lúc đầu khi Vu Thiên chọc giận Phong Cầu, hắn đã nghĩ ngay đến cảnh này. Mà hắn sợ đi nói vậy, là vì cũng dám chắc mình có thể thắng tên Phong Cầu này, phán đoán dựa vào khí thế của Phong Cầu, cường giả bình thường luôn có khí thế, Phong Cầu cũng có, nhưng khí thế của gã trong mắt Vu Thiên nhỏ yếu đến đáng thương, chả gây được chút áp lực nào cho Vu Thiên, thế nên Vu Thiên mới nói Phong Cầu không phải đối thủ của mình.

Mà lý do khiến cho Vu Thiên chọc giận Phong Cầu, là vì hắn muốn Phong Cầu hoàn toàn điên cuồng lên, xuất thủ sẽ ngoan độc tàn nhẫn thêm nhiều, như vậy mới khiến cho Vu Thiên có cảm giác đối thủ.

Quả nhiên, sau khi nghe Vu Thiên vũ nhục mình như vậy, Phong Cầu cũng bắt đầu điên cuồng. Làm một võ giả, sĩ nhục lớn nhất là đối phương khinh thường mình, mà hiển nhiên hiện tại, Vu Thiên chính là như vậy khinh thường Phong Cầu. Từ trước tới nay, đều là Phong Cầu khinh thường người khác, nào đã bao giờ phải chịu người khác khinh thường? Cho nên khi Vu Thiên dùng thái độ này đối đãi với gã, gã đương nhiên sẽ nổi giận đánh một quyền về phía Vu Thiên.

- Thông!

Một tiếng động thật lớn vang lên, hai nắm tay chạm vào nhau, khiến không khí xung quanh nổ một tiếng thật lớn.

Khi nắm đấm Phong Cầu chỉ còn cách mình năm mươi cm, Vu Thiên mới vùng quyền ra. Dù sao Vu Thiên cũng biết một trong những cao thủ của Hồng bang – bang phái xã hội đen lớn nhất Đông Phương quốc, đương nhiên thực lực sẽ không tầm thường, nên Vu Thiên cũng không dám cuồng vọng tự đại đối Phong Cầu đánh vào ngực mình rồi mới đánh trả, lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không phải khiến hắn mất mặt hay sao?

Độ cao võ học mà Vu Thiên nắm giữ, đã định trước ánh mắt hắn sẽ cao hơn so với võ giả bình thường, nói cách khác cũng có thể nói Vu Thiên xác thực rất cuồng vọng. Tuy Vu Thiên cuồng vọng, nhưng không hề tự đại. Hắn ngoài miệng miệt thị đối thủ, nhưng bên trong vẫn luôn âm thầm đề phòng, có như vậy, mới luôn đứng ở thế bất bại.

Trong đại sảnh, một quyền này của Phong Cầu và Vu Thiên giao phong, khiến tất cả mọi người đều nín thở tập trung, bọn họ cũng muốn nhìn xem, kẻ dám khiêu chiến với một trong thập đại kim bài Hồng bang, đến cùng có gì đặc biệt hơn người, liệu mọi việc có thật như lời hắn nói, Chó Diên trong mắt hắn chỉ là mạnh mà thôi, còn không xứng là cao thủ.

Một quyền này, mọi người đã biết, thì ra Vu Thiên quả nhiên không nói mạnh miệng.

Bởi vì sau khi nắm đấm hai người chạm nhau rồi tách ra, Vu Thiên vẫn đứng bất động tại chỗ, thế nhưng Phong Cầu đã liên tục lùi về sau ba bước, trên khóe miệng gã, đã trào ra tia máu, ai nhìn cũng biết một chiêu này, Phong Cầu đã bại.

Phong Cầu nhìn Vu Thiên trước mặt, lộ ra bộ dáng không thể tin nổi, gã không thể ngờ rằng, quyền kia của mình đã tới trước ngực Vu Thiên, sao Vu Thiên còn có thể phản kích? Dựa vào cái gì một quyền tùy ý của hắn, đã khiến mình phải lùi lại mấy bước? Là vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Hai mắt Phong Cầu đỏ bừng lên, nhìn qua còn tưởng sắp phọt máu tới nơi. Nhưng gã vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, muốn giải thích, cách giải thích duy nhất là tên trước mặt mình quá cường hãn, cường hãn tới mức mình và hắn căn bản không phải cùng cấp bậc.

Hiểu rõ ràng mọi chuyện, Phong Cầu bỗng thấy thoải mái. Nếu đã không phải cùng cấp bậc, vậy mình thua cũng không mất mặt.

- Cậu rất mạnh, như cậu nói, cậu quả nhiên là một cao thủ, Phong Cầu tôi bội phục.

Nói ra lời này, không ngờ Phong Cầu không hề xấu hổ chút nào, đây chính là sự tôn trọng của võ giả dành cho đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bạch Ngọc Đường.

Phong Cầu, người chẳng qua chỉ thua một chiêu mà thôi, tại sao lại chịu thua, mau, giết chết hắn, nếu không ta sẽ nói với ông nội xử phạt người!

Hồng Cường đang ở đằng sau Phong Cầu nghe thấy Phong Cầu nói mấy lời này, y liền có cảm giác không ổn, y biết đây là dấu hiệu Phong Cầu muốn nhận thua, nên y vội vàng kêu lên, hi vọng Phong Cầu có thể tiếp tục đấu với tên thanh niên non choẹt trước mắt. Hồng Cường không tin, một trong thập đại kim bài Hồng bang lại không đánh lại một thằng nhóc hình như còn chưa mười tám tuổi.

Thậm chí bây giờ Hồng Cường còn muốn ngay lập tức giết người.

- Không! Tôi đánh không lại hắn, đây là sự thật, tôi chịu thua. Chỉ là không biết cậu có dám để tên lại không, để sau này tôi còn có cơ hội lĩnh giáo?

Không để ý Hồng Cường đang ở phía sau hô to gọi nhỏ, Phong Cầu trực tiếp nhận thua. Gã không biết người khác nghĩ thế nào, nhưng gã biết đối mặt với Vu Thiên, gã chịu thua cũng không có gì là mất mặt.

- Người...?

Thấy Phong Cầu cuối cùng vẫn chủ động nhận thua, Hồng Cường cũng không biết nên làm gì cho phải. Chẳng lẽ lại bắt y chạy ra tự mình đánh nhau với Vu Thiên sao? Nói đùa gì vậy, ngay cả Phong Cầu cũng không phải là đối thủ, y còn chạy ra đấy, không phải là muốn tự sát sao? Vì thế, Hồng Cường lúc này cũng không biết phải nói gì nữa.

Nhưng cũng may Vu Thiên còn biết cái gọi là nể mặt cho người sau gặp mặt. Hắn tuy rằng không biết Hồng Cường có bối cảnh lớn cỡ nào, nhưng từ ánh mắt Hắc Lang phía sau là có thể thấy rằng, thế lực phía sau Hồng Cường, tập đoàn Đại Tần của Tần Vinh Phú không thể trâu vào được, nên Vu Thiên định cho đối phương một bậc thang xuống đài.

- À! Anh chịu thua, thế thì tốt rồi, ít nhất cái này cũng nói lên anh là người thông minh. Anh cứ nhớ kỹ, tôi là Vu Thiên.

Ngay khi Vu Thiên dám thừa nhận tên tuổi thân phận của mình, đã định trước tương lai tên hắn sẽ vang vọng khắp thành phố Trung Sơn.

- À đúng rồi, anh không còn chuyện gì nữa chứ, giờ tôi đi được chưa?

Vu Thiên liếc mắt nhìn Hồng Cường phía sau Phong Cầu, cười hỏi. Cái gì nên làm hắn cũng làm xong rồi, ăn cũng ăn xong rồi, giờ không đi còn ở lại làm gì.

Vu Thiên đương nhiên biết lúc này Hồng Cường đang không biết nói gì cho phải, nên sau khi nói ra mấy lời này, Vu Thiên tức thì quay người, sau đó ra khỏi đại sảnh nhà hàng Đế Hào. Hắc Lang thấy Vu Thiên đã đi, cũng vội vã chạy theo sau.

Hồng Cường thấy Vu Thiên cứ như vậy rời đi, y rất muốn gào lên:

- Mày đứng lại đó cho tao!

Nhưng nếu kêu gào cũng quá làm trò đi, giữ người ta lại xong rồi định làm gì? Mời người ta ăn cơm chắc? Ha ha, hiển nhiên không được rồi, thế thì tha cứ để bọn họ đi đi, ít nhất người ngoài trông vào, còn tưởng Vu Thiên sợ mình nên mới rời đi, đỡ mất mặt mũi Hồng bang.

Sau khi Vu Thiên rời đi, Hồng Cường nhìn những người còn lại không còn cao thủ nào lợi hại, y quay về mấy tiểu đệ Hồng bang hô lên:

- Tốt rồi, bọn mày bắt đầu phá cho tao.

- Chậm đã!

Lại một tiếng hét lớn vang lên cắt lời Hồng Cường.

Hồng Cường lúc này quả thật rất phiền muộn, là một trong những con cháu của bang chủ Hồng bang, y nghĩ mãi mà không ra sao lại hay có người cắt lời mình như vậy, chẳng lẽ không ai rõ thân phận của mình sao? Hừ! Lần này Hồng Cường thật muốn nhìn xem là ai cắt lời y, y không tin còn có thêm một kẻ biến thái như Vu Thiên xuất hiện trước mắt mình, nếu không quả thực y cũng quá xui xẻo rồi.

Theo tiếng chậm đã vang lên, Hồng Cường ngẩng đầu nhìn lại, đôi lông mày nhíu lại, người này mặc dù không có vũ lực biến thái như Vu Thiên, nhưng so sánh với Vu Thiên, người này càng thêm khó đối phó, bởi vì người mới lên tiếng chính là một nhân vật trọng yếu trong lớp trẻ Bạch gia thành phố Trung Sơn – ông chủ giấu mặt của nhà hàng Đế Hào – Bạch Ngọc Đường.

Lúc này khi Bạch Lập Thanh bị Phong Cầu đánh bại, đã ngay lập tức bảo tiểu đệ gọi điện cho Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường lúc đó đang đàm phán với một số công ty vàng bạc đá quý nước ngoài, tự dừng lại nhận được cuộc gọi này, khiến cho Bạch Ngọc Đường rất phiền nộ. Xin lỗi vị quản lý họ Phuong kia xong, Bạch Ngọc Đường ngồi xe lập tức đi tới nhà hàng Đế Hào, đồng thời gọi điện cho một số anh em, để bọn họ lập tức tới nhà hàng Đế Hào. Y không biết tại sao Hồng Cường lại phải đến nhà hàng gây phiền toái, nhưng y biết cho dù là ai tới sản nghiệp nhà họ Bạch gây sự, với tư cách một trong những con cháu nhà họ Bạch, y không thể lờ đi.

Ngay lúc Vu Thiên và Hắc Lang vừa mới rời đi, Bạch Ngọc Đường cùng vệ sĩ Dã Ngưu của y cũng đã xuống xe. Bởi trong lòng có chuyện, nên y cũng

không để ý tới Vu Thiên và Hắc Lang, mà trực tiếp chạy vào bên trong nhà hàng, vừa mới đến cửa, đã thấy Hồng Cường chỉ huy đàn em muốn đập phá, nên ngay lập tức Bạch Ngọc Đường hét lớn một tiếng ngăn lại.

- Hồng Cường, cậu đừng khinh người quá đáng!

Bạch Ngọc Đường gào lên với Hồng Cường.

Bạch Ngọc Đường là con trai độc nhất của chủ tịch Bạch Kinh Sinh.

Ông nội y càng là nhân vật nổi tiếng khắp Trung Sơn, nhiều năm trước đã từng tham gia xã hội đen, thậm chí hiện tại vẫn rất nhiều người quen miệng gọi Bạch Khởi là chưởng môn Bạch. Qua nhiều năm nỗ lực của Bạch gia, sản nghiệp nhà họ phần lớn đã được tẩy trắng, tham gia vào đủ ngành như truyền thông, châu báu, ngân hàng, sản xuất plastic,... Mà Bạch Ngọc Đường có ông nội và bố đứng sau ủng hộ, y mở ra hộp đêm Thiên Đường Nhân Gian rất nổi tiếng ở thành phố Trung Sơn, còn có khách sạn Tinh Thiên và nhà hàng Đế Hào. Bạch gia cũng là một trong tứ đại phú hào thành phố Trung Sơn.

Nhờ có quan hệ của Bạch Khởi, lại thêm thủ đoạn khéo léo của Bạch Kinh Sinh, Bạch gia ở thành phố Trung Sơn làm ăn rất tốt, cho dù là bạch đạo hay hắc đạo đều nề mặt bọn họ, nên Bạch gia cho tới giờ phát triển rất ổn định, không có ai đến quấy rối, nhưng hôm nay, Hồng Cường lại là một trường hợp ngoại lệ, bảo sao Bạch Ngọc Đường không tức giận gào lên.

Kì thực bản thân Bạch Ngọc Đường ở trong đám công tử ca thành phố Trung Sơn này cũng rất có tiếng nói. Y làm người rất sáng khoái, lại hào phóng, không có chút nào keo kiệt kì kèo, nên luôn có nhân duyên rất tốt. Hơn nữa y cũng là một người đẹp trai, có tố chất, nên cho tới giờ hầu như không mấy ai nhìn thấy bộ dáng y tức giận, không ngờ ngày hôm nay, tên đui mù Hồng Cường này lại có thể chọc cho Bạch Ngọc Đường tức giận.

- Hồng Cường, cậu muốn làm gì? Cậu có biết nhà hàng Đế Hào là sản nghiệp nhà họ Bạch tôi hay không, mà dám tới đây gây sự?

Thấy ở đây có nhiều người như vậy, Bạch Ngọc Đường đành nhịn xuống cơn tức của mình, thanh âm hạ xuống không ít, quay đầu lại nói với Hồng Cường.

- Ô ồ! Bạch gia sản nghiệp, ài! Sao tôi lại quên mất cái này chứ.

Cứ như là Hồng Cường bây giờ mới nhớ ra nhà hàng Đế Hào là sản nghiệp Bạch gia thật vậy, nhưng câu tiếp của Hồng Cường, khiến Bạch Ngọc Đường suýt nữa thì tức điên lên.

- Bạch gia, Bạch gia thì là cái rắm gì, hừ! Một cái Bạch gia nho nhỏ mà thôi, mà dám ra vẻ trước mặt Hồng gia tao, bằng vào bọn mày, cũng xứng sao?

Lời bất thành lời này của Hồng Cường khiến Bạch Ngọc Đường tức giận suýt thì chửi ầm lên.

- Hồng Cường, cậu đừng không biết xấu hổ, nói cho cậu biết, bởi cậu là người Hồng gia, nên tôi mới nhịn cậu ba phần, nhưng nếu cậu còn muốn được một tác lại đòi tiền một thước, tôi cho cậu biết, chỉ bằng mấy lời này hôm nay của cậu, đã đủ cho cậu chết rồi.

Cho dù Bạch Ngọc Đường thường ngày tu dưỡng rất tốt, lúc này cũng đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

Lại nói, chuyện này cho dù là ai, cũng sẽ không nhịn được.

- Cái gì cơ? Mày nói khiến tao chết á? Mọi người, mọi người lại đây làm chứng nhé, chính miệng Bạch Ngọc Đường Bạch thiếu gia nói, muốn khiến tôi chết, nếu như hôm nay tôi đi ra ngoài gặp phải chuyện gì không may xảy ra, mọi người phải nghĩ ngay tới Bạch Ngọc Đường làm đấy nhé.

Hồng Cường thấy Bạch Ngọc Đường đã thực sự tức giận, y chẳng những không sợ, lại còn nhon nhon, ra vẻ bị bắt nạt quay sang mọi người xung quanh kẻ khác.

Mọi người trong đại sảnh thấy bộ dáng của Hồng Cường hiện giờ, cả đám không nhịn được quay đầu nghiêng ra chỗ khác, thật không ngờ tới Hồng Cường bày ra bộ dáng như vậy, quả thực khiến Hồng bang mất mặt.

- Tốt tốt tốt! Hồng Cường, nếu hôm nay cậu đã không biết xấu hổ như vậy, đừng trách tôi không khách khí. Dã Ngu, đi lên bắt hấn cho tôi.

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng không nhịn được rồi, y quyết định bắt Hồng Cường trước, rồi chậm rãi hành hạ hấn sau.

Bạch Ngọc Đường vừa thốt ra, Dã Ngu cũng từ sau y bước ra.

Dã Ngu mang vóc dáng cao tới hai thước, khiến người ta sợ hãi không thôi, theo lời của Bạch Ngọc Đường, không chút do dự tiến về phía Hồng Cường.

- Vù!

Dã Ngu vừa động, Phong Cầu cũng động theo, gã đi tới đối diện Dã Ngu, sau đó cứ thế đối mặt một chọi một ngay trong đại sảnh.

Phong Cầu đánh theo kiểu linh hoạt nhanh nhẹn, Dã Ngu lại dựa vào sức lực lớn và chịu đựng tốt. Hai người tuy theo hai trường phái khác nhau, nhưng không thể phủ nhận cả hai đều là cường giả, cũng là võ giả.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Dã Ngu bị Phong Cầu ngăn lại, trên mặt có chút căng thẳng, nhưng rất nhanh y lại thoải mái. Nghĩ đến thần lực trời sinh và khả năng chịu đựng của Dã Ngu, y chắc chắn tên Phong Cầu kia chỉ kiên trì được một hồi mà thôi, sau một thời gian sẽ không trụ được nữa.

Mà sự thực cũng chứng minh Bạch Ngọc Đường suy nghĩ hoàn toàn đúng, vốn Phong Cầu đối mặt với Dã Ngu cũng không nắm chắc phần thắng, hơn nữa lúc này gã đã đánh với Bạch Lập Thanh và Vu Thiên rồi, nhất là một quyền kia của Vu Thiên khiến gã chịu không ít nội thương, nên lúc này đối mặt Dã Ngu, quả thực gã đã gặp bất lợi.

Thế nhưng gã cũng chẳng còn cách nào khác, ai bảo đằng sau gã lại chính là thiếu gia Hồng bang Hồng Cường cơ chứ, gã biết chức trách của mình, thà rằng chết trận, cũng không thể để người Hồng gia chịu thương tổn gì, nếu không mạng nhỏ của gã nhất định không giữ được.

Bởi vì Phong Cầu mang tâm tư như vậy, từ chiến đến cùng, quyết lấy mạng người, không ngờ trong thời gian ngắn có thể đánh ngang với Dã Ngu, không rơi xuống thế hạ phong.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cô Gái Thông Minh

Dưới lầu đang bùng bùng khí thế thì trên lầu Lương Mộc Lan và Triệu Đan Đan cũng đang quan sát rất chăm chú.

- Mộc Lan tỷ tỷ, Bạch gia cùng Hồng Gia đánh nhau mà chị lại nói là có lợi cho sự ổn định của xã hội ư? Em nghĩ là bất luận Hồng Cường thắng hay Bạch Ngọc Đường thắng thì thế diện của đôi phương cũng không thể bảo toàn được. Nếu như vậy, liệu có dẫn đến rối loạn cả xã hội không?

Triệu Đan Đan vừa nhắm nháp miếng bánh ngọt hương trái cây trong tay vừa cất giọng hỏi Lương Mộc Lan.

Lương Mộc Lan vốn chỉ là thấy chỗ này náo nhiệt thì xem một chút thôi, nhưng khi vừa nghe thấy Triệu Đan Đan nói như vậy, cô ta cũng cảm giác được điều gì đó. Đúng vậy, nếu như đơn giản chỉ là hai nhà đánh nhau mà người lại nói là sẽ ảnh hưởng đến trật tự xã hội, như vậy nhất định chuyện bé sẽ xé ra to, có ý lan truyền. Thế nhưng Bạch gia và Hồng gia lại khác.

Một bên là Bạch gia một trong những gia đình cực kỳ giàu có ở thành phố Trung Sơn, một bên là Hồng bang, bang xã hội đen đại diện cho cả Đông Phương quốc. Nếu giữa hai nhà này xảy ra chiến tranh thật thì cái xã hội vốn đã không được quản lý tốt sẽ vì thế mà trở nên rối ren hơn. Nghĩ đến những chuyện đó, Lương Mộc Lan nghiêng đầu liếc mắt nhìn Triệu Đan Đan. Đã có lúc, cô ta không thể hiểu nổi cô bé từ nhỏ đã bám đuôi mình. Muốn nói cô bé có đầu, thì ngoài việc ham ăn ham chơi ra chẳng biết làm gì khác cả. Còn nếu nói cô bé không có đầu óc, thỉnh thoảng mỗi câu cô bé nói ra lại rất có triết lý.

Ví dụ như vừa nãy Triệu Đan Đan nói đến vấn đề trật tự xã hội có vẻ rất có đạo lý.

- Hừ! Đan Đan, có phải em muốn bảo chị đi quản mấy việc vặt vãnh ấy không?

- Đầu có, chỉ là em buột miệng nên nói vậy thôi, nếu như chị cho rằng em nói không đúng thì chị không nghe là được mà...

Không để ánh mắt sát nhân của Lương Mộc Lan làm ảnh hưởng đến việc ăn bánh trái cây của mình nên Triệu Đan Đan không hề ngẩng đầu lên, mặt cũng không nhảy, chỉ thỏa mãn cái thú ăn uống của mình.

Biết là nhìn Triệu Đan Đan như vậy sẽ chẳng có kết quả gì, mặc dù cô khá tự tin rằng ánh mắt sát nhân của mình có lực uy hiếp khủng khiếp đối với người khác khi cô nhìn họ. Thậm chí, mấy tên phạm nhân sau khi nhìn vào ánh mắt của Lương Mộc Lan thì chuyện gì cũng đem ra khai hết. Nhưng không hiểu tại sao, chiều này đối với Triệu Đan Đan dù chỉ một lần cũng không có tác dụng.

Thờ dãi một hồi, Lương Mộc Lan lắc đầu, nếu đã vô tác dụng thì chẳng làm được gì đối với Triệu Đan Đan. Đúng là chuyện giống như lời Triệu Đan Đan vừa nói, nếu như mình không xuống ra tay ngăn bọn họ lại, thì việc Hồng Gia đánh nhau với Bạch Gia nhất định sẽ gây những ảnh hưởng không tốt đến trật tự xã hội.

Nghĩ đến đây, Lương Mộc Lan nói với Báo Săn ở phía sau:

- Đi thôi, cùng tôi xuống xem một chút...

Sau đó, cô ta sai bước ra khỏi phòng.

Triệu Đan Đan đứng ở giữa phòng trông thấy Mộc Lan tỷ tỷ đi ra, cô bé cũng bật cười haha;

- Chỉ một câu đã hạ gục được chị, cả Đông Phương quốc cũng chỉ có Triệu Đan Đan ta có bản lĩnh này...hì hì.

Nói xong câu đó, dường như Triệu Đan Đan lại muốn nói điều gì đó, lẩm bẩm:

- Người được gọi Vu Thiên cũng thú vị đấy chứ, ồm, có cơ hội mình nhất định phải đi gặp hần...

Lương Mộc Lan cũng không biết khi mình đi rồi Triệu Đan Đan sẽ nói cái gì, cô ta chỉ nghĩ là không thể để cho Hồng Gia và Bạch gia gây chiến với nhau. Chỉ ít thì trong trường hợp này, trong cái thành phố Trung Sơn này không thể để bất kỳ hành động nào xảy ra. Nếu không thì một trưởng khoa khoa Ôn Định của Quốc An cục như mình há chẳng phải bất tài vô dụng sao?.

- Dừng tay!

Lương Mộc Lan đã bước chân vào đại sảnh ở tầng một, kịp thời cất tiếng.

Sau khi Lương Mộc Lan vừa hô xong câu đó, Báo Săn đứng phía sau cô, người giống y tên, thoát cái biến mất tại chỗ, rồi lại xuất hiện giữa chỗ Trâu Rừng và Chó Điền đang đánh nhau. Chỉ với một cú Khống Trung Toàn Phong Cước đã đồng thời đẩy lùi hai người này.

- Tôi bảo các người dừng tay mà các người không nghe thấy gì sao?

Lương Mộc Lan thấy Báo Săn đã hoàn thành mệnh lệnh của mình, liền vung tay lên. Sau đó, Báo Săn lại phi về phía sau cô ta.

Lúc này, mọi người ở đây đều thấy sự xuất hiện của Lương Mộc Lan, đương nhiên là bao gồm cả Bạch Ngọc Đường và Hồng Cường.

Bạch Ngọc Đường và Hồng Cường được xem là những công tử nổi tiếng ở khu phố Trung Sơn, đương nhiên không ít lần tham gia vào các cuộc tụ họp của giới thượng lưu. Mà Lương Mộc Lan cũng từng tham dự rất nhiều bữa tiệc tùng, cho nên tuy là bọn họ chưa quen, nhưng cũng biết rõ về thân phận của cô.

Bây giờ nhìn thấy Lương Mộc Lan xuất hiện trong nhà hàng, Bạch Ngọc Đường đầu tiên là sững sốt, sau đó nhanh chóng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Ha ha, hóa ra là trưởng khoa Lương ah? Thất kính, thất kính...

Thấy Bạch Ngọc Đường chào hỏi Lương Mộc Lan, Hồng Cường cũng không muốn lép vế, lập tức nói theo:

- Lương trưởng khoa tốt a!

Trong đại sảnh, rất nhiều người không nhận ra Lương Mộc Lan đều không khỏi ngỡ ngàng, bọn họ vốn cho rằng nhất định là có trò hay để xem, nhưng có ai nghĩ là lại xuất hiện một người có thể lực mạnh như thế này, hơn nữa lại là phụ nữ. Chỉ là cô ta đeo kính nên có vẻ không xinh đẹp lắm.

Đương nhiên bọn họ không hề biết nếu Lương Mộc Lan bỏ kính ra thì nhất định sẽ khiến bọn họ phải giật mình.

Nhưng mặc kệ mọi người đánh giá thế nào về vẻ ngoài của Lương Mộc Lan, chỉ cần cô ta xuất hiện có thể làm cho Bạch Ngọc Đường và Hồng Cường cất lời chào hỏi trước thì cũng đủ hiểu thân phận của cô ta không hề đơn giản chút nào.

- Khụ khụ, vừa đúng lúc tôi đây ăn bữa cơm đạm bạc, không ngờ lại được chứng kiến giữa Bạch thiếu gia và Hồng thiếu gia có chuyện không hay xảy ra. Haizzz! Bất luận nói như thế nào, đều là người Đông Phương quốc, tôi thấy chuyện này nên cho qua đi, coi như các người nể mặt tôi dừng tay đi, tất nhiên nếu các người không muốn thì cũng không cần thiết.

Lương Mộc Lan thần nhiên nói một câu sau đó quay sang nhìn Hồng Cường đứng một bên.

Lương Mộc Lan là ai, Hồng Cường rất rõ. Trưởng khoa Ôn Định khoa của Quốc An cục, nói hơi khó nghe một chút, chỉ cần cô ta không vui thì hoàn toàn có thể bắt ngay Hồng Cường lại, rồi quy vào tội làm rối loạn trật tự xã hội mà nhốt mình vào đại lao. Đương nhiên, có Hồng gia ở đây, với cái tội danh này thì chưa chắc đã có thể nhốt Hồng Cường lại. Nhưng bất luận thế nào, Hồng Cường biết chỉ cần Lương Mộc Lan muốn thì cũng có thể tạm thời giam giữ y trong hai mươi tư tiếng đồng hồ.

Cho nên lúc Lương Mộc Lan vừa quay sang liếc Hồng Cường, Hồng Cường lập tức cất lời:

- Hắc hắc, là hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà. Bạch thiếu gia, vừa rồi có chỗ nào đắc tội thì mong anh đừng để bụng...

Thấy Hồng Cường có vẻ biết lỗi như vậy, Lương Mộc Lan liền quay sang nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thấy Hồng Cường nói vậy, tự dưng cũng chẳng có gì để nói thêm. Mặc dù là gia đình y từ lâu đã không dính líu vào xã hội đen, thậm chí Lương Mộc Lan muốn điều tra y thì chỉ phí công phí sức. Nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn rất rõ tính tình của Lương Mộc Lan, nếu như chọc giận cô ta thì cô ta chẳng cần biết bây giờ mình có phạm pháp hay không, cứ bắt lại đã, sau đó giam trong hai mươi tư tiếng rồi tính tiếp. Nếu như bây giờ mà bị Lương Mộc Lan bắt đi thì đúng là bẽ mặt.

Nghĩ mà xem, người khác đến đất nhà mình nhiều sự mà mình lại bị bắt đi thì không gọi là bẽ mặt thì là gì...

Cho nên thấy Lương Mộc Lan đang nhìn mình, lại thấy Hồng Cường nói như vậy. Bạch Ngọc Đường cũng nhún nhún vai, nói:

- Đúng như lời của Hồng thiếu gia nói, chỉ là một chút hiểu lầm thôi, hiểu lầm thôi mà...

- Ùh!

Nghe Bạch Ngọc Đường nói như vậy, Lương Mộc Lan hài lòng gật đầu:

- Rất tốt, nếu là hiểu lầm thì chuyện này coi như bỏ qua.

Sau khi nói xong những lời này với Bạch Ngọc Đường và Hồng Cường, Lương Mộc Lan đột nhiên quay qua nói với tất cả mọi người đang xôn xao trong phòng:

- Mọi người cũng thấy đấy, hai người này chỉ đùa thôi, cho nên tôi hi vọng mọi người cũng coi mình như một người đi đường xem trò vui. Nhưng bất kỳ người nào dám mang chuyện này lan truyền ra ngoài, thì tôi sẽ khép người đó vào tội gây rối loạn trật tự xã hội, đến lúc đó, làm như thế nào thì các người tự hiểu, biết chưa?

Không thể không công nhận là Lương Mộc Lan rất biết lợi dụng quyền lực trong tay mình. Vốn dĩ trong những người đang xôn xao nhốn nháo ở đây, sẽ có người đang nghĩ là lát nữa ra ngoài sẽ ba hoa một hồi về chuyện mình đã chứng kiến với chúng bạn. Tuy nhiên nghe Lương Mộc Lan nói vậy, không ai dám ho he một tiếng nữa. Tất cả mọi người đều biết nếu bị Quốc An cục bắt giữ thì sẽ thảm như thế nào. Thật chẳng dám nghĩ nữa, cho nên chuyện này tự nhiên sẽ không có ai dám lan truyền ra ngoài. Chỉ đáng thương cho Vu Thiên, đáng nhẽ cái tên của hắn sẽ lẫy lừng cả vùng Trung Sơn, thế mà chỉ vì một câu nói của Lương Mộc Lan mà mọi người quên luôn cả hắn, không ai dám nhắc đến hắn nữa.

- Tốt, mọi người không có việc gì nữa thì giải tán đi.

Thấy tất cả mọi người đều phải phục tùng mình, Lương Mộc Lan phát phát tay tỏ vẻ hài lòng.

Sau đó, mọi người đều biết chẳng có gì hay để xem nữa, cả đám liền lũ lượt kéo nhau ra khỏi nhà hàng. Còn Hồng Cường sau khi hằm hằm nhìn Bạch Ngọc Đường thì cũng xoay người dẫn theo các huynh đệ của y đi ra ngoài.

- Anh xem các huynh đệ của mình có sao không, không được thì đi bệnh viện đi...

Nói một câu coi như thể hiện sự quan tâm, Lương Mộc Lan cũng cùng với bạn đồng hành Triệu Đan Đan đi ra khỏi khách sạn Đế Hào. Tất cả mọi người đều đã đi hết, cô ta cũng không cần thiết phải ở lại làm gì.

Trong nhà hàng, giờ chỉ còn lại đám người của Bạch Ngọc Đường ở lại, y nhìn nhìn một lát rồi chạy đến chỗ bọn thuộc hạ của mình, quát:

- Còn đợi cái gì, còn không mau sắp xếp xe, không thấy rõ ràng là bị thương rồi sao?

Con giận dữ nén trong lòng rất khó chịu, cho nên y trút hết lên người bọn thuộc hạ.

Trên đường khu Đông Thành thành phố Trung Sơn, Vu Thiên đang ngồi trên xe cùng Hắc Lang đi về phía nhà máy rượu Đại Tàn.

Hắc Lang ngồi ở hàng trước thỉnh thoảng lại quay đầu liếc nhìn Vu Thiên đang nằm ngủ ở ghế sau. Nhìn thấy Vu Thiên ngủ ngon lành trên xe, Hắc Lang thực sự ngưỡng mộ hắn. Ra tay gây chiến với người Hồng Bang, mà hắn vẫn có thể ngủ được, riêng cái khoản bình tĩnh này thì có lẽ cả đời Hắc Lang cũng không học theo được.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đôi Đầu

Ôm trong lòng sự ngưỡng mộ đối với Vu Thiên, suốt đoạn đường Hắc Lang không nói câu gì, hắn chỉ đang nghĩ xem lát nữa gặp Tàn Vinh Phú nên nói thế nào đây.

Nói đến cái tên Vu Thiên này thật sự rất có khả năng sẽ gây họa, ở Đông Phương quốc này Hồng bang có thế lực rất lớn, rất nhiều người hể nghe đến cái tên này thì đều phải cúi đầu cung kính, thế mà Vu Thiên lại dám ra tay đánh người ta, chuyện này thì có gì tốt chứ?

Một lúc sau, xe dừng lại trước cửa nhà máy rượu Đại Tàn. Xe vừa dừng thì Vu Thiên cũng mở mắt, cùng xuống xe với Hắc Lang, đi thẳng tới phòng làm việc của Tàn Vinh Phú.

Trong văn phòng của Tàn Vinh Phú, Tàn Vinh Phú sau khi nghe Hắc Lang nói đến việc Vu Thiên dễ dàng thu phục Lý Đối Nhãn của Tiểu Đạo hội thì vui vẻ gật đầu. Nhưng sau đó Hắc Lang nói đến chuyện Vu Thiên ra tay với người của Hồng bang thì mặt Tàn Vinh Phú rõ ràng lộ ra chút lo lắng.

Trước đây Tàn Vinh Phú đã từng lang bạt khắp nơi, hắn đương nhiên biết Hồng Bang có uy lực mạnh đến đâu, chỉ cần Hồng bang muốn thì cái nhà máy rượu Đại Tàn này, thậm chí là cả tập đoàn Đại Tàn cũng có thể tiêu tan chỉ trong một đêm. Về điểm này, Tàn Vinh Phú vẫn rất tin tưởng vào khả năng của người Hồng bang. Mặc dù hiện tại nhà máy rượu Đại Tàn đã thu phục được Hắc Lang bang. Thậm chí, Tiểu Đạo hội cũng có vẻ muốn gia nhập vào

bang phái mình. Nhưng chỉ dựa vào chút sức mạnh này mà đòi chống lại Hồng bang thì thật là quá ngu xuẩn.

Đồn rằng Hồng bang trải qua hơn một trăm năm phát triển, hiện tại số thành viên chính thức đã vượt con số mười vạn, nếu tính thêm số thành viên ở vòng ngoài nữa thì phải lên đến con số vài chục vạn. Dựa vào mấy người bọn hắn, ai có đủ sức ngăn cản bọn họ đây, Tần Vinh Phú càng nghĩ càng thấy đau đầu. Thậm chí hắn còn đang nghĩ mình thu nạp thêm Vu Thiên không biết là đúng hay sai nữa. Lúc này mới được vài ngày, Vu Thiên đã chọc giận “ông vua sắt thép” Lý gia (Lý Hưng Quốc) Trung Sơn thành phố Trương thị tập đoàn (Trương Xảo Nhi) Vương gia tỉnh Lương Hồ (Vương Đắc Thủy) Hà gia tỉnh Lương Tây (Hà Lâm Lâm) bây giờ lại đi chọc sát tinh Hồng bang (Hồng Cường) như này có để cho người ta sống nữa hay không.

Lắc lắc đầu, Tần Vinh Phú biết mình nghĩ nhiều như vậy cũng chẳng có tác dụng gì. Chỉ cần người của Hồng bang điều tra thân phận của Vu Thiên, biết được Vu Thiên có quan hệ với tập đoàn Đại Tần của mình, đến lúc đó, bọn họ có thể sẽ không cho mình bất kỳ cơ hội nào để giải thích mà trực tiếp phong tỏa tập đoàn Đại Tần.

Hắn quay sang phát phát tay với Vu Thiên, ý bảo Vu Thiên có thể đi nghỉ trước. Nói thật, Tần Vinh Phú cũng không biết nên nói gì với Vu Thiên cho tốt, giáo huấn hắn sao? Hình như bản thân vẫn chưa có cái quyền ấy, nếu không phải được Vu Thiên cứu mạng hai lần thì lão già khom Tần Vinh Phú đã sớm hóa thành tro rồi.

Phát tay bảo Vu Thiên rời đi, Tần Vinh Phú còn muốn Hắc Lang nán lại cùng hắn bàn bạc xem làm thế nào để bảo vệ tập đoàn Đại Tần. Bất luận thế nào, nếu đã gây ra tai họa, thì phải nghĩ cách mà ứng phó, còn những chuyện khác tạm thời không cần phải nghĩ đến.

Vu Thiên từ trong văn phòng của Tần Vinh Phú đi ra, hắn cũng rất buồn bực. Còn nhớ lúc bé, Lục thúc của hắn đã từng nói anh hùng gặp chuyện bất bình thì phải rút dao ra tương trợ. Rất nhiều vị anh hùng vì thế mà được lưu tiếng thơm đến tận muôn đời. Còn hắn hôm nay, lúc ở khách sạn Đế Hào, thấy có người cạy đông hiệp bé, cho nên hắn mới làm bộ đối khổ cố tình gây sự chú ý với bọn người của Hồng bang, nói như vậy là người của Hồng bang bắt nạt hắn trước, và hắn đánh lại bọn chúng cũng chỉ coi như là tự vệ mà thôi.

Nhưng tại sao, kết quả lại là mình gây sự với Hồng bang. Nhìn bộ dạng của Tần Vinh Phú cứ như là mình làm sai vậy.

Vu Thiên thực sự thấy bứt rứt, chẳng lẽ Lục thúc nói những chuyện này là không đúng sao? Lẽ nào gặp chuyện bất bình lại phải giương mắt ếch lên nhìn sao? Vu Thiên không thể hiểu được, cho nên hắn chẳng thêm nghĩ nữa. Dù sao thì hắn cũng biết công phu của mình rất mạnh, hắn còn biết phòng luyện võ mà Tần Vinh Phú xây dựng cho mình sắp hoàn thành, cho đến lúc đó, Vu Thiên tin rằng bản thân mình sẽ trở nên mạnh mẽ, cho đến khi luyện thành Vu Gia Đấu Khí đệ tứ trọng thì hắn sẽ có thể mở túi gấm ở cạnh người, sau đó giải đáp được thân thể của mình.

Nghĩ đến mình vẫn còn có mục tiêu để phấn đấu, Vu Thiên đột nhiên không mơ màng nữa. Lúc này, Vu Thiên đã đi tới cửa nhà máy rượu Đại Tần từ lúc nào không hay.

Bảo vệ nhà máy rượu Đại Tần ngày hôm đó đều đã chứng kiến Vu Thiên đối phó với Lý Hưng Quốc và bọn vệ sĩ của gã như thế nào nên bọn họ có vẻ khá nể phục Vu Thiên, thực sự là không còn từ nào khác để tả nữa. Vu Thiên liếc mắt nhìn mấy tên bảo vệ đứng ở đó cung kính, gật đầu cười. Sau đó hắn đi thẳng ra phía ngoài nhà máy rượu Đại Tần.

Vu Thiên muốn đi ra ngoài để hít thở không khí trong lành một chút, từ khi đến đô thị đến nay, hắn vẫn chưa có dịp đi tản bộ, Vu Thiên muốn đi xem loanh quanh, để hiểu thêm một chút về cái xã hội này.

Cứ đi như thế một lúc, Vu Thiên đã cách nhà máy rượu Đại Tần cả nghìn mét. Với sự nhạy bén của mình, Vu Thiên đã lập tức cảm giác được có một cỗ khí tức nguy hiểm tập trung vào mình.

- Aì, ra đây đi.

Hai tay Vu Thiên thu sẵn ở phía sau, hắn cẩn thận sử dụng giác quan thứ sáu của mình để xác định vị trí của đối phương.

- Ầm!

Một tiếng động mạnh vang lên, một nhân vật giống như người khổng lồ nhảy ra từ phía đối diện với Vu Thiên. Chỉ thấy người này cao khoảng hai mét, cân nặng cũng phải hơn ba trăm cân, mạnh mẽ xuất hiện giống như một ngọn núi khổng lồ đứng đối diện với Vu Thiên.

Vu Thiên ngẩng đầu lên nhìn tên cao to đó.

- Sao anh lại cao như vậy, mà lại đứng trước mặt tôi làm gì? Có biết là anh đang chặn đường tôi hay không?

Tên cao to đó cúi đầu nhìn Vu Thiên, người này cao tầm 1m8, tầm này chẳng là gì đối với gã cả. Gã thật không hiểu tại sao Lý Đối Nhân lại muốn mình giết tên này. Lý Đối Nhân nên biết công lực của mình chứ, hơn nữa y cũng biết rõ là mình chỉ đáp ứng với y một lần thôi. Vậy thì tại sao y lại lãng phí cơ hội quý báu như thế này. Nhiều lần tham gia thi đấu quyền anh ngầm đã cho gã biết khi đối mặt với một cao thủ, thì đối phương đều mang đến cho gã một chút áp lực hoặc là khí tức của cường giả, nhưng từ trên người Vu Thiên xác thực một chút khí tức khác cũng không có, hơn nữa nhìn Vu Thiên lại trẻ tuổi như vậy, phỏng chừng không thể nào biết che giấu sát khí gì đó. Nếu đã như vậy, chỉ có thể nói Vu Thiên là một người bình thường, đối với một người bình thường, người cao to thật không biết mình nên làm gì để ra tay..

Vu Thiên cũng cảm giác được trên người tên cao to này tràn ngập sát khí, nhưng không biết vì sao từ sau khi gã đối diện với mình thì luồng sát khí này có nhẹ đi nhiều. Có chuyện gì vậy nhỉ, Vu Thiên thật sự không hiểu. Nhưng hắn lại rõ một điều là tên cao to đứng trước mặt mình có thể coi là nhân vật mạnh nhất mà hắn từng gặp từ khi xuất đạo đến giờ.

- Này, tôi đang nói với anh đấy, sao anh lại chặn đường tôi?

Lúc này Vu Thiên cho rằng đây là người của Hồng bang phái đến để đối phó với người của mình.

- Người rất mạnh, phải không? Người quen Lý Đồi Nhân chứ? Hắn muốn ta giết người, nhưng ta lại nghĩ là người không đáng để ta phải ra tay!

Tên cao to đó sau khi quan sát một lượt Vu Thiên, chợt có chút cảm xúc.

Vu Thiên thật không ngờ tên cao to trước mặt là do hội trưởng Tiểu Đào hội, Lý Đồi Nhân phái đến để đối phó với mình, hắn bật cười. Vốn tưởng tên này có quan hệ với Hồng bang, không thì chỉ ít cũng là tên công tử Lý Hưng Quốc phái ra. Thật không ngờ lại không phải như vậy. Xem ra mấy ngày hôm nay mình đắc tội với không ít người.

- Thôi được, nếu Lý Đồi Nhân đã sai anh đến, vậy anh muốn sao? Giết tôi hả?

Vu Thiên nhìn tên cao to trước mặt, bình tĩnh nói.

- Ý của Lý hội trưởng là bảo ta giết người, vì hắn nói là người rất lợi hại, đã tạo thành mối đe dọa đối với Tiểu Đào hội bọn hắn. Cho nên ta không có sự lựa chọn nào khác.

Khi nói mấy lời này, một chút biểu cảm của gã cũng không có, dường như đối với gã, giết người đơn giản chỉ như ăn một bữa cơm.

- Nếu như anh không có sự lựa chọn nào khác, vậy thì ra tay đi...

Nghe tên đó nói, Vu Thiên cũng biết gã không còn cách nào khác, xem ra mình đành phải quyết một trận với gã.

- Được, Nhưng người yên tâm. Ngày này hàng năm ta sẽ đốt tiền vàng cho người.

Tên cao to đó thân nhiên nói xong thì bắt đầu khởi động tay chân.

Đứng nhìn vào thân hình cao to của gã vì gã ra tay thực sự rất nhanh...

Vừa một tiếng, tên đó đã đứng trước mặt Vu Thiên, một chưởng đánh thẳng vào đầu Vu Thiên. Gã rất cao nên chưởng này trực tiếp giáng vào đầu.

Trong lúc tên đó ra tay, Vu Thiên đã sớm để ý đến cách tấn công của gã. Bây giờ thấy gã giáng một chưởng vào đầu mình, Vu Thiên cười ha ha:

- Tốt lắm, anh cũng ném thử chiêu của tôi đi.

Vừa nói xong, Vu Thiên cũng xuất một chiêu giáng vào đầu gã. Vì đầu của Vu Thiên và của đầu của tên cao to đó có sự chênh lệch cao thấp, nên chiêu này của Vu Thiên vốn định đánh vào đầu gã lại chỉ có thể đánh vào phía trước, có thể giải quyết nguy cơ trước mắt.

- Phanh...!

Một tiếng vang lên, hai quyền cước đối nhau ở khu vực chính giữa hai người, sau đó Vu Thiên lùi lại một bước, tên cao to đó cũng lùi lại một bước.

Cả hai bên đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn đối phương. Có vẻ như bọn họ đều không hề nghĩ là đối thủ của mình lại mạnh đến như vậy.

Tên cao to ngạc nhiên bởi vốn dĩ gã đã coi thường Vu Thiên ngay từ đầu. Gã cho rằng với thể lực của Vu Thiên thì không thể chống cự nổi một chưởng của mình. Cho nên vừa xuất chiêu này ra, Vu Thiên có thể lùi một bước để né thì quả thật đã ngoài dự đoán của gã.

Vu Thiên thì lại ngạc nhiên bởi hắn cho rằng tên cao to này trông thì lực lưỡng thật đấy, nhưng cũng chỉ cậy to xác mà thôi. Nhưng thật không ngờ Vu Thiên lại bị chiêu này của gã đánh lùi về phía sau một bước. Đây là đạo lý gì, mặc dù Vu Thiên vẫn chưa sử dụng sở trường Bôn Lôi Quyền của mình, càng chưa dùng đến Vu Gia Đầu Khí. Nhưng hắn tin là với nhục quyền này của mình, người bình thường cũng chống cự không nổi. Mà tên to xác trước mắt lại có thể dựa vào nhục quyền khiến hắn phải lùi một bước. Chuyện này có thể không khiến hắn bất ngờ được sao?

Cả tên cao to và Vu Thiên đều giật mình nhìn đối phương, bọn họ đều không nghĩ thực lực của đối phương lại vượt qua sức tưởng tượng. Thế là sau đó, cả hai người đều dốc toàn lực để đối chiến.

Tên cao to từ khi bắt đầu đã tính đến kết quả là lấy mạng Vu Thiên. Nhưng sau khi chứng kiến chiêu đầu tiên của Vu Thiên, gã biết Vu Thiên rất mạnh, cho nên gã vội vàng dồn toàn lực của mình để đối phó với Vu Thiên. Gã tin rằng nếu gã dùng toàn bộ công lực mạnh mẽ trong người thì tên Vu Thiên kia nhất định sẽ không trụ nổi.

Vu Thiên cũng nhìn ra tên cao to kia không chỉ có bề ngoài lực lưỡng, cường tráng mà nội công cũng vô cùng thâm hậu. Vì vậy, hắn cũng bắt đầu tăng lên công lực, chỉ là hắn muốn tăng lực từ từ xem tên cao to đó rốt cuộc là có thể trụ được đến lúc nào, có thể khiến mình phải xuất ra mấy chiêu đây.

Vì vậy, hai người lại tiếp tục cuộc chiến. Tên cao to vẫn dùng chiêu ban đầu, hướng thẳng vào đầu Vu Thiên mà đánh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Kim Chung Tráo Thiết Bó Sam

Lúc này Vu Thiên không đứng đối mặt với tên cao to đó nữa mà đứng hơi chếch sang một bên. Sau đó, Vu Thiên đâm một cú vào xương sườn gã, hẳn muốn thử xem khả năng chống cự của tên này như thế nào.

- Thông!

Một tiếng, tên cao to thật không ngờ động tác của Vu Thiên lại nhanh đến vậy, nói né chiêu của mình là né ngay được, mà nói đánh mình cũng đánh ngay được. Cho nên, lúc này gã đang ở thế thất thủ. Nhưng cũng chỉ cảm thấy có hơi căng xương sườn một chút thôi. Sau đó, gã không có chuyện gì quay lại chỗ đứng lúc đầu.

Vu Thiên sau khi quan sát kỹ lưỡng đối thủ đứng trước mặt mình, hẳn biết tên này không chỉ tốc độ nhanh mà lực xuất chiêu cũng rất mạnh, xét về mặt đỡ đòn cũng tạm coi là một cao thủ. Đột nhiên xuất hiện một đối thủ từ trên trời rơi xuống, Vu Thiên cũng cảm thấy rất hưng phấn.

- Đến đây đi, xuất tuyệt chiêu của anh ra đi, cho tôi thấy anh rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Biết tên cao to không hề đơn giản như bề ngoài, Vu Thiên liền khích bác gã, hi vọng có thể ép gã ta xuất ra nhiều tuyệt chiêu hơn.

- Tiểu tử, tốc độ của ngươi rất nhanh, quyền cước cũng rất chắc chắn, nhưng nếu muốn đánh bại được ta, đó là điều không thể.

Sau khi nói xong những lời này với Vu Thiên, tên cao to bắt đầu động. Nhưng gã không trực tiếp xuất chiêu như lần trước nữa mà thay vào đó dùng cả thân thể xông vào Vu Thiên.

Vu Thiên thấy tên cao to xông tới, hẳn đoán ngay tên đó chuẩn bị dùng thân hình vĩ đại mà chèn ép mình. Nếu như tên đó lấy thịt đè người thật thì mình chỉ có nước bị húc bay, nghĩ vậy cho nên hắn vội vàng hét lên một tiếng, sau đó lập tức sử dụng khinh công mà đại thúc đã từng dạy. Một chiêu “đại bàng giương cánh” khiến cả người hắn bay lên cao, cách mặt đất khoảng ba bốn mét đủ để tránh cú đánh của tên cao to kia.

Tên đó vốn dĩ đã có sự chuẩn bị trước, gã định dùng tốc độ nhanh kết hợp với lực lượng mạnh tấn công Vu Thiên. Vì gã xem ra, toàn bộ thân thể Vu Thiên đều đã bị thân thể mình vây chặt, kế tiếp sẽ bị mình đánh bay. Nhưng gã đâu thể ngờ Vu Thiên lại biết “bay”. Vội vàng điều chỉnh thân thể đứng khựng lại, gã quay đầu nhìn chằm chằm Vu Thiên hỏi:

- Đây là khinh công đúng không?

Vu Thiên đứng ở phía sau tên đó, lẳng lặng nhìn gã rồi gật đầu.

- Quá tốt, quả nhiên ngươi biết khinh công, môn khinh công này, ngoài được xem trên TV ra thì ngươi là người thứ nhất sử dụng nó mà ta từng gặp. Tốt lắm, chúng ta nên đánh trực diện một trận đi.

Sau khi nói xong những lời này với Vu Thiên, gã bật cười đầy sáng khoái. Tiếp đó có thể thấy trong hai mắt gã xuất hiện sự run sợ, chiếc áo đang mặc bị một sức mạnh phá nát, lộ ra thân hình cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn.

Vu Thiên cũng không có ý định ra tay tấn công trong lúc cơ thể gã không ổn định, chính là để ép gã phải xuất ra tuyệt chiêu. Bây giờ thấy gã đã bắt đầu xung trận, Vu Thiên cũng lộ ra vẻ mặt hưng phấn. Vu Thiên thừa hiểu lúc trước tên này tung ra mấy loại công phu vớ vẩn chỉ để tung hứng với mình tí thôi, bây giờ mới thật sự là tuyệt chiêu của gã.

Tên cao to còi trản, đứng đối diện với Vu Thiên, chỉ thấy hai tay của gã đang gồng lên. Sau đó từ trên người gã phát ra những tiếng “rạc, rạc..” như tiếng pháo nổ.

- Kim Chung Tráo Thiết Bó Sam!

Vu Thiên thấy biểu hiện của tên đó nhìn không được kêu lên.

Loại ngành công phu này mặc dù Vu Thiên không biết, cũng chưa từng gặp qua, thế nhưng Lục thúc đã từng nói với hắn. Trong võ thuật Đông Phương quốc có một môn công phu như vậy, chiêu này bên trong công lực mạnh, bên ngoài cũng cường tráng, thuộc dương cương. Vững như Thiết Thạch mà quyền giới lại không thể làm tổn thương.

Nghe thấy Vu Thiên hô Kim Chung Tráo Thiết Bó Sam, tên cao to cũng cười haha:

- Không sai, chính là Kim Chung Tráo Thiết Bó Sam, thế nào? Sợ rồi sao?

Vu Thiên biết chiêu này của gã tương đương với Vu Gia Đầu Khí đệ nhị trọng của mình là có lá chắn phòng ngự. Chỉ có điều Kim Chung Tráo Thiết Bó Sam không biến hóa như Vu Gia Đầu Khí. Kim Chung Tráo Thiết Bó Sam chỉ có thể tránh được đao kiếm vì lá chắn phòng ngự là nhục quyền. Còn Vu

Gia Đầu Khí đệ nhị đến cả súng ống còn có thể tránh được.

- Ha ha, sợ ư? Trong từ điển của Vu Thiên tôi không có từ sợ, nhưng anh cũng khiến tôi khá bất ngờ đấy, ha ha. Được, đến đây đi, với tuyệt chiêu này của anh, tôi cho phép anh đấu tay đôi với tôi một trận.

Hiện tại, ngọn lửa trong người Vu Thiên cũng đang nhen nhóm bởi những miếng võ mà tên cao to kia thể hiện.

- YAAAA...!

Tên cao to nghe thấy Vu Thiên nói không sợ liền vừa gào thét vừa xông lên. Có vẻ tên cao to cho rằng Vu Thiên đang khoác lác. Thử hỏi, xã hội hiện đại bây giờ, loại võ công Kim Chung Trảo Thiết Bó Sam này đã thất truyền từ lâu, nếu là lần đầu nhìn thấy loại võ công này thì làm sao có thể biết được cách ứng phó? Cho nên khi gã ra tay với Vu Thiên, gã tin rằng tuyệt chiêu của mình có thể khiến Vu Thiên gục ngay dưới chân. Lúc đó, coi như mình cũng trả hết món nợ nhân tình với Lý Đối Nhân.

Vu Thiên thấy tên cao to với cơ bắp cuộn cuộn kia xông về phía mình, về mặt hấn vẫn đầy tràn đầy hưng phấn.

Sau đó, Vu Thiên không hề có bất kỳ động tác né tránh nào. Mà học theo tên đó, hét lên một tiếng rồi lao thẳng về phía đối thủ chém ra một quyền.

- Rầm!

Âm thanh lần này vang lên không những to, mà còn mạnh hơn hai lần trước. Hơn nữa so với hậu quả mà nó để lại thì càng không thể so sánh. Bởi vì, sau khi Vu Thiên và tên cao to đối quyền với nhau thì ở chỗ hai người đứng lần lượt xuất hiện hai cái hố to.

Nhìn cái này cũng đủ biết đây là hậu quả do hai luồng sức mạnh to lớn va chạm. Cả Vu Thiên và tên cao to đồng thời chịu lực tấn công mạnh mẽ của đối phương, đều chọn cách đem cơ lực lượng này đẩy xuống mặt đường xi măng nơi mình đứng, cho nên trên mặt đường mới xuất hiện hai cái hố to như vậy.

Sau một quyền này, Vu Thiên tiếp tục chuyển động, sau khi thu nhúc quyền về, hấn vận nội công, xuất chiêu đánh thẳng vào phía trước ngực tên cao to, tay trái không dư thừa phối hợp với tay phải đánh úp về phần đầu tên đó. Thực ra, Vu Thiên muốn quan sát khả năng phản ứng của gã ra sao.

Ban nãy xông tới chỗ Vu Thiên, tên cao to đã phát huy một chiêu với lực công kích mạnh nhất. Nhưng một chiêu mạnh như vậy cũng chỉ ngang tài ngang sức với nhúc quyền của Vu Thiên mà thôi. Bây giờ Vu Thiên lại huy động liên tiếp hai chiêu, tên cao to hoảng loạn thu quyền về phía trước ngực ý đồ cản lại cú tấn công vào ngực mình của hấn.

- Thông...!

Vu Thiên đắc thủ, dưới một quyền này, tên cao to cảm giác tim gan trong người mình như run lên, một ngụm máu tươi đột nhiên chạy trong yết hầu gã, khiến gã không chịu được chỉ muốn phun ra ngoài. Nhưng cũng chính lúc này, gã lại cảm giác được một chương khác từ cánh tay phải của Vu Thiên đang đánh úp xuống đầu mình. Nhất thời không phòng bị kịp, gã đột nhiên nhắm mắt lại.

Tên cao to quá rõ ràng nếu bị chương này của Vu Thiên đánh trúng, thì mình nhất định sẽ chết. Bởi vì Kim Chung Trảo Thiết Bó Sam có thể làm lá chắn cho thân thể, nhưng không thể phòng ngự ở huyệt Thái Dương. Đây là kiến thức cơ bản mà các võ giả phải biết. Mà hôm nay gã lại để lộ ra yếu điểm này, lúc này gã có muốn không chết cũng khó.

Gã đành nhắm mắt chịu đựng một chương này của Vu Thiên, thậm chí gã còn nghĩ nếu như mình được chết dưới tay của Vu Thiên thì cũng không uổng phí một đời làm võ giả đi khắp thế gian, dù sao Vu Thiên quá mạnh. Ngay cả tuyệt học Kim Chung Trảo Thiết Bó Sam của mình cũng dễ dàng phá vỡ, người như vậy bây giờ còn được mấy người?

- Một giây, hai giây, ba giây...

Trong thâm tâm tên cao to âm thầm đếm, thế nhưng chờ hơn nửa phút, vẫn chưa thấy chương của Vu Thiên đánh tới, gã liền mở mắt ra.

Đập vào mắt hấn là Vu Thiên đang đứng đối diện. Vừa nãy, một chương kia không phải hoàn toàn có thể lấy mạng mình sao, nhưng không biết Vu Thiên đã thu về từ bao giờ? Bây giờ hấn đang cười cười nhìn mình.

- Vì sao? Vì sao ngươi không giết ta?

- Không muốn giết, ý tôi là không cần phải giết!

Không giải thích gì thêm, Vu Thiên chỉ cảm giác một người luyện võ đến trình độ này, lại còn trẻ tuổi như vậy, nếu chết dưới tay mình có phải tàn nhẫn quá không?

- Là ta thiếu tư cách sao? Không được chúng ta phải đánh tiếp?

Tên cao to vừa nghe thấy Vu Thiên nói không muốn giết mình, gã liền nghĩ mình không đáng để Vu Thiên phải ra tay. Lòng tự trọng của một võ giả nổi lên khiến gã nắm chặt hai nắm đấm. Chuẩn bị cùng Vu Thiên đánh tới cùng.

- Anh còn tuyệt chiêu gì nữa sao? Nếu như vừa rồi là biểu hiện mạnh nhất của anh, tôi khuyên anh không nên động thủ, bởi vì anh vốn dĩ không phải là đối thủ của tôi. Hơn nữa, sở dĩ tôi không giết anh, là bởi vì tôi nghĩ một thân võ học này của anh mà phải chết dưới tay tôi thì thật đáng tiếc, cho nên tôi

tha không giết anh nữa. Có lẽ chờ đến khi nào anh trở nên mạnh mẽ hơn thì hãy tới khiêu chiến với tôi.

Vu Thiên vừa nói vừa cười nhìn tên cao to. Hắn biết rõ để có được một thân bản lĩnh đó, trừ khi gặp được thời cơ ngàn năm có một, chứ không thì gã phải không ngừng luyện tập, không ngừng cố gắng hơn nữa mới làm được.

- Thế nhưng lúc này ta vẫn còn muốn giết ngươi.

Vừa nghe Vu Thiên nói không giết mình, không phải vì mình không đủ tư cách thì tên cao to đó bèn đáp lại một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bái Sư

- Đúng vậy, thế nhưng không phải là anh vẫn chưa thành công sao? Trái lại, anh không chỉ không thành công mà đến việc khiến tôi bị thương cũng còn chưa làm được nữa là, cho nên tôi có thể không để tâm đến việc anh đã từng muốn giết tôi.

Nói xong những lời này, Vu Thiên xoay người bỏ đi. Tất nhiên là đã dọn sạch đám phiền phức đó thì chẳng có lí do gì để mình ở lại nữa, chẳng nhẽ lại còn đợi tên cao to đó mời mình ăn cơm?

- Khoan!

Vừa thấy Vu Thiên định bỏ đi, không biết tại sao tên cao to đó lại có cảm giác mất đi thứ gì đó. Sau khi nghĩ đến chuyện hồi bé được một tăng nhân đi vân du truyền cho bộ Kim Chung Tráo - Thiết Bổ Sam thì mình đã chăm chỉ luyện tập những mong thành tài, thế nhưng từ trước đến nay, ngoài việc luyện đi luyện lại môn võ này, thì chẳng có tiến triển gì thêm cả. Mà nay cha mẹ lại qua đời, bản thân cũng không có gánh nặng gì cả đâm ra càng muốn tiếp xúc với một ít võ thuật cao siêu. Thế nhưng gã phát hiện ra là trong giới võ nghệ căn bản không có ai là cao thủ võ lâm chân chính cả. Có thì cũng chỉ đánh được vài ba chiêu gọi là biết, còn lại thì chỉ khua chân múa tay thôi.

Hôm nay gã may mắn mới gặp được Vu Thiên, không ngờ chỗ này lại mang đến bất ngờ cho gã, tên cao to dường như nhìn thấy được ánh sáng của đời mình. Cho nên gã làm sao có thể dễ dàng để cho Vu Thiên đi được.

- Vị này... Vu...

Phải mất một lúc tên cao to mới nhớ lại tên Vu Thiên. Sau đó, gã nói tiếp:

- Vu Thiên tiên sinh, tôi nghĩ mãi mà không hiểu, anh dùng cách nào mà phá được Kim Chung Tráo - Thiết Bổ Sam của tôi, tôi đã luyện chiêu này rất thuần thục, đến mức hầu như không ai địch nổi.

- Haha, thật là buồn cười. Thiên hạ này lại có loại công phu vô địch thật sao? Tất cả các chiêu thức đều do con người mà ra. Tỷ như lúc này anh vừa dùng Kim Chung Tráo Thiết Bổ Sam, thực ra cũng được coi là một môn công phu khá lợi hại. Thế nhưng tôi lại có một môn công phu khác lợi hại hơn, thế nên nếu đem cả hai ra so sánh, thì không phải là tuyệt chiêu của ai cao siêu hơn mà là nội công của ai mạnh hơn, và ai vận dụng chiêu thức ấy tốt hơn mà thôi. Đáng tiếc là anh không bằng tôi về những cái đó, cho nên anh thua là đúng rồi. Nhưng anh hãy nhớ kỹ lời của tôi, anh thua chứ tuyệt đối không phải Kim Chung Tráo - Thiết Bổ Sam thua, hiểu chưa?

Vu Thiên biết nếu hôm nay không giúp tên cao to còi bức màn u mê ra. Thì rất có thể gã sẽ ngộ nhận rằng Kim Chung Tráo - Thiết Bổ Sam thực ra cũng chẳng lợi hại gì. Và nếu như gã có cách nghĩ như vậy, thì rất có thể sẽ không tiếp tục luyện nữa, rồi dần dà, chiêu thức này có lẽ sẽ thất truyền thực sự.

Giống như rất nhiều chiêu thức khác trên Đông Phương quốc này, thực ra bọn họ đều rất lợi hại. Chỉ ít thì chiêu thức này cũng phải lợi hại tương đương với người sáng tạo ra nó. Thế nhưng vì rất nhiều văn bối võ học, sau khi học được chiêu thức của tiền bối đi trước thì lại phát hiện ra là những thứ mình học được cũng không có gì ghê gớm. Đâm ra, không thèm luyện thêm nữa, lâu dần võ thuật của Đông Phương quốc mai một đi rất nhiều. Đến nỗi, bây giờ Vu Thiên rất ít khi nhìn thấy bóng dáng của công phu chân chính trên Đông Phương quốc này.

Lời nói của Vu Thiên không ngừng vọng lên trong đầu của tên cao to. Tuy rằng gã không thể hiểu hết được hàm ý trong câu nói của Vu Thiên, nhưng gã lại nhận thức ngay được một đạo lý đó là người trẻ tuổi đứng trước mặt mình đây chắc chắn là một cao thủ.

Chính vì thế, không nói hai lời, tên cao to liền quỳ phịch một cái xuống trước mặt Vu Thiên rồi nói:

- Sư phụ, xin ngài hãy nhận tôi làm đồ đệ, tôi muốn theo học công phu của ngài.

- Cái gì?

Vu Thiên rất ngạc nhiên. Đối phương muốn bái mình làm sư ư, chuyện này thật quá khoa trương rồi. Nghĩ đến lúc trước, Lục thúc nói những lời này với mình, mình còn cảm thấy chẳng đáng bận tâm. Vậy mà hôm nay, khi mình đem những lời này nói với tên cao to, thì gã lại có vẻ rất thán thía, chuyện này

không thể không khiến Vu Thiên hoài nghi rằng tên này về mặt giác ngộ tư tưởng có vẻ còn mạnh hơn cả mình.

Cho nên hắn bèn nhỏ giọng hỏi tên cao to một câu:

- Cái đó, cái mà vừa nãy tôi nói đó, anh đều hiểu thấu rồi sao?

- Không có, nhưng tôi biết nhất định là đúng, hơn nữa còn rất có học vấn. Cho nên bây giờ tôi mới muốn bái ngài làm sư, hi vọng ngài có thể thu nạp tôi.

Nói xong những lời này thì tên cao to liền đập đầu lạy Vu Thiên ba cái.

- Không phải chứ, anh không hiểu hàm ý trong lời nói của tôi mà lại biết tôi là cao thủ sao?

Nghe thấy tên cao to đó nói rằng gã thật ra cũng không hề hiểu ý của Vu Thiên, Vu Thiên lại càng ngạc nhiên hơn. Không hiểu mà lại nói những lời sâu sắc đó, chém gió cũng lộ liễu quá.

- Sư phụ, con người tôi ngu muội, nhưng tôi biết tôi lớn lên là chịu khó khăn gian khổ. Những lời ngài vừa nói có thể bây giờ tôi chưa thể hiểu hết, nhưng cũng không cần vội, chỉ cần sư phụ ở đây là được rồi, ngài có thể dạy tôi được chứ?

Nghe Vu Thiên nói, tên cao to lại không cho là đúng, gã cho rằng Vu Thiên đã nói ra những lời đó thì nhất định sẽ hiểu.

- Tôi thực sự bị anh đánh bại rồi...

Nhìn tên khổng lồ đang quỳ trước mặt mình, Vu Thiên thật không biết phải làm sao cho tốt. Vu Thiên không có ý định thu nạp đồ đệ, hiện giờ công phu của bản thân mình còn chưa đạt yêu cầu, làm sao đi dạy người khác được. Nhưng giờ mà không đồng ý với tên cao to này thì có lẽ gã chẳng dám đứng dậy, trừ khi đánh chết gã chứ nếu không thì rất có khả năng gã cứ lẻo đẻo theo mình. Hơn nữa, bây giờ mình đang đắc tội với rất nhiều người, có lẽ cũng nên có thêm trợ thủ.

Sau khi ngẫm nghĩ một lát, Vu Thiên hướng về phía tên cao to đang quỳ dưới đất nói:

- Được rồi, anh cứ đứng lên trước đã. Tôi cho phép anh đi theo tôi, nhưng tôi nói trước kẻ thù của tôi rất nhiều, nếu như anh theo tôi mà bị bọn họ giết chết thì cũng đừng trách tôi đây.

- Sư phụ, người thu nhận con rồi đúng không? Sư phụ xin hãy nhận của đồ đệ ba lạy.

Tên cao to đó vừa nghe Vu Thiên nói vậy liền vội vàng đập đầu ba cái, cứ như là sợ lát nữa Vu Thiên sẽ đổi ý.

Vu Thiên nhìn tên cao to vừa cường tráng hơn mình, vừa hơn tuổi mình rồi hỏi:

- Anh tên gì?

- Sư phụ, người khác toàn gọi con là Đại Cá Tù, con cũng thích gọi như vậy. Lâu dần đến tên thật của con còn không nhớ, ha ha. Sau này, người cứ gọi con là Đại Cá Tù cũng được.

Vu Thiên vừa nghe, vừa nhìn gã, quả nhiên là tên giống người, ngẫm nghĩ một chút, thôi bỏ đi, nếu gã đã quen với cái tên đó thì cứ gọi gã như vậy đi:

- Ừ, được rồi. Sau này tôi sẽ gọi anh là Đại Cá Tù, nhưng mà anh đừng có mở miệng ra là một câu sư phụ, hai câu sư phụ nữa. Tôi còn trẻ như này mà anh cứ gọi tôi như thế, có vẻ không hợp.

- Vâng, sư phụ, tôi sẽ khi nhớ.

Đại Cá Tù thành thật đáp. Lúc này gã đã hoàn toàn không còn khí phách và sát khí như lúc đầu tiên gặp Vu Thiên nữa.

- Anh vẫn nói ah?

Vu Thiên vừa nghe Đại Cá Tù gọi hắn là sư phụ liền chỉ ngón tay vào mặt gã rồi nói.

- Tôi nói cái gì cơ? Sư phụ?

Đại Cá Tù không biết tại sao lại khiến Vu Thiên tức giận, liền vội vàng hỏi.

Nghe liền một lúc hai câu sư phụ phát ra từ miệng Đại Cá Tù, Vu Thiên thật sự bó tay với gã:

- Thôi được rồi, tùy anh vậy, vậy tôi hỏi anh, bây giờ anh đã có việc gì làm chưa?

- Chưa có, tôi sống một thân một mình, chỉ khi không có tiền ăn cơm mới đi thi đấu quyền anh ngầm để kiếm tiền, phần lớn thời gian còn lại tôi đều đến chỗ không có người để luyện công. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, tôi đã có sư phụ, nghĩ đến việc sư phụ trẻ như vậy mà đã có võ công cao cường hẳn là ngài phải thường xuyên luyện công. Ha ha, sư phụ ở đâu luyện công thì tôi sẽ ở đó, người thấy có được không?

Vu Thiên nghe xong mấy lời mộc mạc, chân thành của Đại Cá Tù, nhất thời không biết nói gì cho phải.

- Haizzzz! Vốn dĩ tôi cũng là người không có nhà để về, giờ thấy anh cũng vậy. Thôi được, từ giờ trở đi anh cứ theo tôi.

Vu Thiên nghĩ một lát, nếu mình đưa Đại Cá Tù về chỗ Tàn Vinh Phú thì hẳn cũng không biết nên ăn nói thế nào.

- Được rồi, về thôi.

Vu Thiên hơi nghiêng đầu, ra vẻ phải trở về nhà máy rượu Đại Tàn.

- Sư phụ, người chờ một chút, tôi muốn hỏi ngài, ngài có tiền không? Tôi hơi đói.

Đại Cá từ thật thà nhìn Vu Thiên nói.

- Cái gì? Anh vừa mới bái sư, tôi còn chưa thu học phí của anh, mà anh đã hăm he đến tiền của tôi rồi sao?

Vu Thiên rất không hài lòng liếc mắt nhìn Đại Cá Tù. Chẳng qua hẳn cũng biết, vừa rồi chính mình chỉ cùng Đại Cá Tù động chân động tay, chơi mấy hiệp, nhưng chính mấy hiệp này, lại đặc biệt khiến cho Đại Cá Tù hao phí thể lực.

- Haizzzz! Thôi được rồi, ai bảo tôi là sư phụ của anh chứ, đi thôi, tôi sẽ dẫn anh đi tìm nơi nào đó để ăn cơm cái đã.

Vu Thiên đưa tay sờ sờ túi tiền của mình, phát hiện ra là có hơn 100 tệ (khoảng 350k tiền). Đó là số tiền hắn bán mấy tấm da lông động vật cho mấy tên thương nhân. Nhìn số tiền này, Vu Thiên nghĩ có thể chi cho tên đồ đệ cao to của mình ăn một bữa no nê. Vì vậy, Vu Thiên vung tay lên rồi dẫn theo Đại Cá Tù đi về một hướng khác.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thiếu Tiền

Đi bộ hết khoảng ba dặm đường, bọn họ mới ra đến đường cái. Vắn may ở phía bên đường có một quán vịt quay nho nhỏ.

Đa số người dân Đông Phương quốc đều biết, vịt quay ở thành phố Trung Sơn là nổi tiếng nhất, Vu Thiên thấy mặt tiền của cửa hàng này cũng không to lắm nên nghĩ là giá cả cũng vừa phải. Vì vậy hắn liền quay lại nói với Đại Cá Tù:

- Thế nào? Ăn vịt quay có được không?

- Được, được... sư phụ thật tốt với tôi.

Vừa nghe thấy được ăn vịt quay, Đại Cá Tù lập tức phấn khởi hẳn lên.

Vu Thiên lắc đầu, xem ra tên đồ đệ này thật là người dễ hài lòng.

- Được, hôm nay sư phụ mời anh ăn vịt quay, nào, chúng ta qua đó thôi...

Nói xong những lời này, Vu Thiên liền sai bước đi. Đại Cá Tù cũng vội vàng bước theo, trong lòng rạo rực.

Vu Thiên cùng Đại Cá Tù vừa bước vào cửa tiệm thì có hai thanh niên mặc âu phục đưa tay ra chặn bọn họ lại.

- Xin lỗi, cửa hàng chúng tôi hôm nay đã có người bao cả rồi, các vị muốn ăn thì xin hãy sang cửa hàng khác.

- Cái gì? Ăn có một con vịt quay mà cũng phải đổi chỗ khác à, không được, hôm nay tôi phải ăn cơm ở đây.

Không đợi Vu Thiên nói gì, Đại Cá Tù từ phía sau đã lao vọt lên trước, vung tay gạt tên thanh niên mặc âu phục đó sang một bên rồi xông thẳng vào.

Vừa bước vào trong quán, Đại Cá Tù dường như chợt nhớ ra điều gì đó, chỉ thấy gã cúi đầu rồi quay về phía Vu Thiên nói:

- Sư phụ vào trước đi ạ.

Hóa ra Đại Cá Tù do mới bái sư, nên cứ hăm hở xông vào, quên luôn cả sư phụ đang ở bên cạnh. Giờ nhớ ra liền tỏ ra vô cùng cung kính Vu Thiên, mời Vu Thiên vào trước.

Vốn vừa vào cửa đã bị người khác chặn lại, Vu Thiên cũng thấy rất khó chịu, hắn vừa mới lên chức sư phụ được một lúc mà đã có người không nể mặt

hắn. Vu Thiên thật sự rất tức giận. Nhưng sau đó, Đại Cá Tù hung hăng xông vào rồi lại tỏ ra rất cung kính đối với mình thì tâm trạng của Vu Thiên cũng dịu hơn một chút, ừh, thu nhận được một đồ quà là không tồi, chỉ ít sau này có những việc như này cũng có người làm thay.

Nghĩ vậy, Vu Thiên hài lòng bước về phía trước, đi tới chỗ bàn ăn ngồi xuống.

Người thanh niên mặc âu phục vừa bị cánh tay của Đại Cá Tù đẩy sang một bên, đang định xông tới quát Vu Thiên và đồ đệ của hắn. Nhưng một tiếng ho khan vang lên cắt đứt ý nghĩ của y. Hắn vừa quay đầu lại thì thấy chủ nhân của mình lắc lắc đầu, lập tức hiểu ra ý chủ nhân muốn nói gì. Lúc này, hắn cũng không để tâm đến Vu Thiên và Đại Cá Tù nữa, mà vẫn đứng nguyên ở đó.

Vu Thiên và Đại Cá Tù vừa ngồi xuống thì lập tức một vị nữ phục vụ bàn đi tới tươi cười hỏi:

- Xin hỏi hai vị ăn gì ạ?

- Đương nhiên là vịt quay rồi, mang đồ quay ngon nhất, đặc biệt nhất của nhà hàng các người lại đây.

Đại Cá Tù trải qua trận đấu với Vu Thiên thì đã đói lắm rồi, cho nên mới nói gấp gáp như vậy.

Còn Vu Thiên thì liếc mắt nhìn nhân viên phục vụ, hắn biết mình không mang nhiều tiền nên hắn phải đề phòng trước:

- Cái đó... chỉ cần mang một phần ra là được, tôi ăn rồi.

Nữ nhân viên phục vụ ghi ghi chép chép vào một cuốn sổ rồi đáp:

- Xin chờ một chút ạ.

Rồi xoay người rời đi.

Nhân lúc nhân viên phục vụ đi khỏi, Vu Thiên bắt đầu quan sát một lượt không gian của cửa hàng. Việc này từ nhỏ đã trở thành thói quen của Vu Thiên, bất kể là ở đâu, hắn cứ phải tìm hiểu về cảnh vật chung quanh trước, ngộ nhỡ xảy ra tình huống cấp bách hắn cũng biết phải xử lý như thế nào.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, chẳng mấy chốc Vu Thiên đã quan sát hết một lượt không gian cửa hàng.

Bởi vì đã qua giờ ăn cơm, hơn nữa ngoài cửa lại có hai tên đứng canh. Nên hiện tại trong tiệm ngoài Vu Thiên và Đại Cá Tù ra thì chỉ có một bàn là có người đang dùng cơm.

Nói là một bàn chứ thực ra bàn bên đó cũng giống bàn bên này của Vu Thiên, bởi cũng chỉ có hai người đang dùng cơm mà thôi. Điểm khác là mặc dù chỉ có hai người đang ăn cơm, nhưng lại có rất nhiều người đứng xung quanh, Vu Thiên nhìn qua cũng phải đến bảy, tám người.

Liếc mắt một cái, Vu Thiên thấy trong số đó trừ một người có thân thủ nhìn không thấu ra thì tất cả những người khác đều trông rất bình thường, ít nhất là bình thường trong mắt Vu Thiên. Còn hai người đang ăn cơm đó mới là điều thực sự thu hút ánh mắt của Vu Thiên.

Nhìn từ góc độ của Vu Thiên, có thể thấy rõ khuôn mặt của một nam tử trẻ tuổi và phần lưng của một cô gái trẻ nữa.

Nam tử trẻ tuổi kia mặc một bộ quần áo trắng từ trên xuống dưới, đeo một chiếc kính không tròng, trông càng thư sinh. Khuôn mặt với đường nét rõ ràng, góc cạnh, lại thêm nụ cười rạng rỡ khiến người ta vừa thấy đã có cảm giác rất lạ, nhưng không thể nào quên.

Nói thật, ấn tượng đầu tiên đối với nam tử này của Vu Thiên cũng không sai. Vu Thiên cũng rất tuấn tú, nhưng vẻ đẹp của hắn là một vẻ đẹp của sự điềm tĩnh, cương nghị mà lại đậm tính thần phần của tuổi thanh xuân. Còn nam tử kia còn đẹp hơn thế, đẹp ở phong độ khí chất, đẹp trong tâm hồn, có thể khiến rất nhiều người gặp một lần sẽ không thể nào quên.

Vu Thiên biết là một nam nhân bình thường thì luôn có cái nhìn không tốt đối với một nam nhân khác, cho nên sau khi đã nhìn kỹ nam tử kia, Vu Thiên mới để ý đến cô gái đang ngồi quay lưng về phía mình.

Không nhìn thấy mặt, nên Vu Thiên chỉ có thể nhìn lưng mà tưởng tượng ra vẻ đẹp của cô gái đó. Tại sao lại đi tưởng tượng vẻ đẹp của cô ấy mà không phải là cái khác? Thật ra là bởi bóng lưng của cô ấy có thể đem đến cho người ta cả một không gian tưởng tượng vô hạn, thân hình thon nhỏ kia, tóc đen dài, vành tai trắng nõn, thậm chí Vu Thiên còn nghe được cô bé cất lên những tiếng cười trong veo, những điểm này chứng tỏ là cô ấy hẳn là rất xinh đẹp. Có người nào phía sau như vậy mà dung mạo lại bình thường đâu, Vu Thiên rất tò mò không biết cô bé này trông như thế nào.

Dường như cảm giác được là có người đang nhìn mình, nam tử tuấn tú kia liền ngẩng đầu lên nhìn về phía Vu Thiên.

Lúc Vu Thiên và Đại Cá Tù vừa đến, nam tử kia cũng có để ý qua một chút, nhưng nhìn thấy bọn họ chẳng qua cũng chỉ là những người dân bình thường, cũng không ảnh hưởng gì đến mình nên anh ta mới bảo thuộc hạ để cho bọn họ vào. Dù sao đây cũng là cửa tiệm của người ta, người ta mở cửa buôn bán, mình cũng là khách nên làm thế cũng không tốt.

Nhưng sau khi cảm giác có ánh mắt nóng như lửa đang nhìn mình thì nam tử này mới ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Vu Thiên. Vu Thiên cũng cảm giác nam tử đó định nhìn sang chỗ mình nên vội vàng cúi đầu xuống để tránh ánh mắt của anh ta. Tuy nhiên, khi ánh mắt của hắn di chuyển sang Đại Cá Tù, thì hắn giật cả mình.

Hóa ra là trước mặt Đại Cá Tử đã bày ba cái đĩa không, nói một cách khác là sau một hồi thì Đại Cá Tử đã chén hết ba con vịt quay, còn giờ thì trong mồm gã đang ngấu nghiến con vịt thứ tư.

- Thơm quá, thật sự rất thơm. Sư phụ không ăn một con sao?

Ăn đến mức miệng đã dính đầy dầu mỡ, thấy Vu Thiên cuối cùng cũng chịu nhìn mình, gã liền cười hỏi.

- Anh, mới có một lúc mà làm sao lại ăn được nhiều đến vậy?

Vu Thiên kinh ngạc nhìn Đại Cá Tử, nói thật, không phải là hán ngại tên này ăn nhiều, thực ra thì so với hình thể của gã ăn hết chỗ này cũng không tính là nhiều. Nhưng Vu Thiên nghĩ tên này thoảng cái đã ăn hết nhiều như vậy, mình lấy đâu ra tiền mà trả, trong túi mình cũng chỉ có hơn một trăm đồng, ăn tầm một con thì đủ, nhưng giờ đã hết bốn con liền, hán làm sao đủ tiền mà trả? Làm thế nào bây giờ?

- Ha ha, vốn dĩ tôi định hỏi ngài một chút, nhưng thấy ngài đang để ý đến thứ khác, nên tôi đã tự quyết định, sư phụ? Ngài sẽ không trách tôi ăn nhiều chứ?

Đại Cá Tử nhìn Vu Thiên với vẻ mặt tội nghiệp, thực ra là lúc này gã muốn nói với Vu Thiên là một con không đủ, nhưng lúc gã nhìn sang Vu Thiên thì thấy Vu Thiên đang để ý đến người ở bàn khác nên gã cũng không định quấy rầy Vu Thiên. Cho nên gã đành tự quyết. Muốn trách thì chỉ trách Đại Cá Tử quá đói bụng, vừa cùng Vu Thiên đấu một trận, mặc dù cũng không lâu la gì, nhưng gã biết mình sau khi vận Kim Chung Trảo - Thiết Bổ Sam thì sẽ mất rất nhiều thể lực, cho nên phải ăn thêm vài thứ để bổ sung thể lực, mà quán vịt quay này lại làm vịt quay đúng lúc như vậy, vì vậy cũng khó trách gã lại ăn nhiều đến vậy.

Nghe Đại Cá Tử giải thích, Vu Thiên cười khò. Minh vừa mới lên làm sư phụ của người khác mà đã phải gặp phải một chuyện mất mặt, Vu Thiên thật không biết phải giải quyết như thế nào cho phải.

Mà lúc này, Đại Cá Tử cuối cùng cũng đã chén sạch con vịt quay, chỉ thấy gã ợ lên một tiếng rồi quay sang nói với Vu Thiên:

- Sư phụ, tôi ăn xong rồi, ngài tính tiền đi.

- Àh, tính tiền, không cần phải vội vàng như vậy chứ...

Vu Thiên vốn là muốn kéo dài thêm một lát, hán nhớ là Tần Vĩnh Phú có cho hán một chiếc điện thoại di động, trong điện thoại chắc là có số của Tần Vĩnh Phú. Nếu thực sự không được, Vu Thiên đành phải gọi điện cho Tần Vĩnh Phú, mong rằng Tần Vĩnh Phú sẽ đồng ý trả giúp số tiền này.

Nhưng mà không ngờ giọng của Đại Cá Tử lại hơi lớn, nhất là hai chữ “tính tiền” lại càng rõ. Nhân viên phục vụ của quán ăn nghe thấy khách gọi tính tiền thì không chút do dự bước tới:

- Tiền sinh, một con vịt quay là 88 đồng, bốn con tổng cộng là 352 đồng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Độ Tốc Độ

Nói xong những lời này, Người phục vụ khẽ vươn tay về phía Đại Cá Tử với bộ dạng muốn đòi tiền.

Việc này có thể trách ai chứ? Vốn dĩ cô nàng phục vụ này đang bị mê hoặc bởi anh chàng đẹp trai ngồi chiếc ghế bên kia. Cô đang nằm nhòai mình trên quầy hàng mà mơ giấc mơ không có thật của mình thì Đại Cá Tử bỗng hét lên khiến cô tỉnh mộng. Ôm nỗi tức giận, cô ta đi tới trước mặt Đại Cá Tử. Bây giờ thì cô ta chỉ muốn nhanh chóng đòi tiền rồi quay lại để tiếp tục ngắm anh chàng đẹp trai kia. Anh ta quả thật vô cùng đẹp trai, còn đẹp hơn nhiều so với các minh tinh trên truyền hình.

- Bao nhiêu tiền?

Vừa nghe người phục vụ nói số tiền hơn 300 tệ, Vu thiên thoảng cái ù tai. Tuy rằng hán công nhận một con vịt nướng như vậy giá 88 tệ là không đắt nhưng khi người bán hàng nói ra con số 352 tệ thì Vu Thiên vẫn rất bất ngờ.

- 352 tệ, cảm ơn!

Người phục vụ nghĩ rằng mình nói chưa rõ nên lại nhắc lại lần nữa.

- À! ồ...ok tôi biết, tôi biết.

Vu Thiên lấy tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Nói thật, kể cả khi đánh nhau với người khác thì Vu Thiên cũng chưa bao giờ thấy mệt như vậy,

nhưng nếu cứ thế này thì sẽ rất xấu hổ, hẳn thật sự không biết ứng phó với tình huống này thế nào.

- Ah?

Người phục vụ nhìn bộ dạng của Vu Thiên biết hẳn có ý không muốn trả tiền. Cô ta không ngừng chìa tay về phía Vu Thiên và Đại Cá Tù tỏ vẻ muốn hai người mau chóng trả tiền để tôi còn thu bàn.

- Cái này, cái này,...chị phục vụ à, trước tiên có thể cho chúng tôi nợ không? Hôm nay vội vàng ra ngoài nên tiền của tôi...

- Ai là chị? Các người không phải là muốn đến ăn cơm chùa đây chứ?

Người phục vụ không thêm để ý tới lí do Vu Thiên không trả được tiền. Vừa nghe Vu Thiên nói câu ấy, cô ta liền nghĩ họ định đến ăn uống chùa đây mà. Hơn một năm làm phục vụ, cảnh tượng này cô đã gặp không ít. Vì thế vừa thấy bộ dạng của Vu Thiên cô đã biết ngay tiếp đây anh ta muốn làm gì rồi.

- Không, không. Không phải là chúng tôi muốn ăn không. Chỉ là tôi không nghĩ rằng bạn tôi bỗng chốc lại ăn nhiều đến như vậy nên khả năng là tôi không có đủ tiền trả.

Giọng của Vu Thiên đã rất nhỏ khi hắn nói với người phục vụ những câu này, bởi vì anh ta cảm thấy từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ bị mất mặt như vậy. Còn nhớ những ngày hắn ở Thâm Sơn, săn bắt được con thú nào lại mang ra chợ đổi hàng hóa. Thường thì đều là người ta nói mua bao nhiêu tiền, còn hắn thì nói bán bao nhiêu tiền. Thậm chí có khi người ta không đủ tiền mua, Vu Thiên còn thoải mái nói, thôi không sao, cứ như vậy đi. Vì thế, ở nơi tụ họp của mọi người trong trấn, rất nhiều thôn dân đều khen Vu Thiên hào phóng. Khi nghe những lời này, hắn cũng tỏ ra rất vui vẻ.

Nhưng hôm nay thì thật sự hắn đã bị thất thế. Đã thế hắn vừa mới thu nhận tên đồ đệ trước mặt. Quả này chính mình làm mất mặt người sư phụ rồi.

- Nay, tôi hỏi hai người câu này nhé? Nhìn hai anh cơ thể đều khỏe mạnh, tại sao không tìm việc gì đó mà làm, lại tới đây ăn không trả tiền? Hai người không thấy xấu hổ à?

Thấy Vu Thiên nói không có đủ tiền, người phục vụ nghĩ hai người này nhất định muốn ăn quýt rồi, nên khó tránh cô ta ngày càng lớn tiếng.

- Cô nói cái gì thế hả? Ai tới ăn không chứ? Nói cho cô biết, không phải là chúng tôi không trả tiền mà chỉ là hiện tại không đủ tiền thôi. Hừ! Có phải không sư phụ?

Đại Cá Tù vừa nghe người phục vụ nói mình muốn ăn quýt liền bực mình đứng lên nói to.

Vu Thiên buồn rầu ngẩng đầu liếc nhìn Đại Cá Tù, hẳn thật sự không biết nói gì cho phải lúc này. Từ xưa tới nay đều nói, có lý không ở thanh cao. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy vô lý mà vẫn còn lớn tiếng được như vậy. Vu Thiên lúc này chỉ hận là không tìm được cái lỗ nào để chui xuống.

Tiếng la lớn ở bàn của Vu Thiên lập tức thu hút sự chú ý của người thanh niên khí suất kia, nhưng người kia cũng chỉ vờn vờn chau mày. Sau đó khẽ lắc đầu với với người đàn ông mặc comple trắng bên cạnh. Người đàn ông kia liền hiểu ý, bước nhanh tới bàn của Vu Thiên.

- Được rồi, đừng có ầm ĩ nữa. Thiếu gia và tiểu thư nhà chúng tôi đang dùng bữa bên kia. Đây coi như là giúp hai người trả tiền bữa ăn. Bây giờ thì hai người lập tức ra khỏi đây đi.

Nói xong, người mặc bộ véc màu trắng đỏ ném ra một sấp tiền vào cái khay trên tay người phục vụ.

- Ha ha, cô đã thấy chưa? Người ta đúng là một người tốt số. Ăn cơm cũng không cần tự mình trả tiền. Thế nào? Cứ mơ đi.

Đại Cá Tù vừa thấy có người thay mình trả tiền thì rất lấy làm vui mừng.

Nhưng Vu Thiên thì lại không hề vui vẻ như vậy. Anh ta không hiểu tại sao người ta lại trả tiền ăn thay mình. Dĩ nhiên anh biết, đây có lẽ ý tốt của người đó. Nhưng Vu Thiên không muốn vô duyên vô cớ mà đi nhận ân huệ từ người khác.

- Cảm ơn. Tiền này tôi sẽ mau chóng trả lại cho các anh.

Nói xong, Vu Thiên liền muốn tới trước mặt thanh niên tuấn tú mặc y phục màu trắng kia để nói tiếng cảm ơn.

Nhưng người này dường như thấy Vu Thiên có ý đi tới.

- Không cần, thiếu gia và tiểu thư nhà tôi khi đang dùng cơm không thích có người quấy rối. Vả lại, mấy đồng tiền này không đáng là gì trong mắt Trại gia chúng tôi.

Vốn Vu Thiên còn muốn cảm ơn mấy người này nhưng vừa nghe những lời này, anh ta có chút không hài lòng.

- Không phải là chỉ có vài đồng tiền thôi sao? Vậy thì tôi càng không thể thiếu các người đồng nào.

Vu Thiên nghĩ trong lòng như vậy và quay lại phía Đại Cá Tù nói:

- Chúng ta đi thôi.

Nhớ lúc Vu Thiên từng bắt được thú trong rừng mang ra chợ bán, đều là người ta nói bao nhiêu tiền thì bao nhiêu tiền, anh cũng không mặc cả với người ta. Dần dần ai ai cũng biết Vu Thiên là người phóng khoáng, thoải mái cho nên đều rất thích buôn bán với anh. Khi ấy mặc dù Vu Thiên nói không có tiền nhưng thực sự chưa từng bị người khác khinh thường như thế. Vậy mà hôm nay, anh ta thấy như bị người ta hạ thấp.

Nói xong, Vu Thiên cùng Đại Cá Tử liền đi đến 1 cửa hàng nhỏ bên ngoài. Thấy hai người họ định đi, hai gã thủ vệ của thanh niên mặc áo trắng kia cũng không có ngăn cản bọn hắn.

Mà người thanh niên tuần tú kia khi thấy hai người Vu Thiên đi ra ngoài, anh ta cũng không thêm để ý. Đối với anh ta mà nói thì những việc như thế này vốn không được tính là chuyện gì cả.

Ra khỏi tiệm vịt nướng, Vu Thiên nhìn Đại Cá Tử 1 cái, tâm trạng rất khó chịu hỏi:

- Đại Cá Tử, tôi biết khả năng chống trả của anh không tệ nhưng không biết tốc độ thì thế nào đây?

- Ha ha, sư phụ yên tâm, tốc độ của tôi nhất định cũng sẽ làm cho sư phụ phải nhìn tôi bằng con mắt khác đấy.

Nói xong, Đại Cá Tử cười ha ha. Kỳ thực, khi còn bé, Đại Cá Tử rất thích đánh nhau với người khác. Thường thì khi một mình gã đánh không lại đối phương có nhiều người thì gã sẽ bỏ chạy. Dần dà, dĩ nhiên cũng luyện thành người chạy nhanh thôi.

- Tốt, vậy thì chúng ta thử thi xem, mục tiêu là mấy km ở bên ngoài nhà máy rượu Đại Tàn phía trước. Bắt đầu!

Nói xong những lời này, Vu Thiên liền chạy đi trước.

- Sư phụ, đợi tôi một chút với.

Vừa thấy Vu Thiên nói chạy là chạy liền, Đại Cá Tử gọi to 1 tiếng rồi cũng thẳng hướng sư phụ của mình mà đuổi theo.

Phải nói, tốc độ của Đại Cá Tử quả đúng là không tồi. Ít nhất, thành tích thi chạy của anh ta cũng hoàn toàn có thể so sánh với vận động viên đoạt kim bài Lưu Tường tại Olympic. Đây cũng là lý do vì sao anh ta lại tin tưởng vào tốc độ của mình như vậy. Phải biết rằng học công phu thì sẽ phải đề khí, bọn họ trong quá trình chạy trốn thường thường một bên vừa chạy một bên vừa đề khí, cho nên bọn họ bắt đầu chạy không riêng tốc độ nhanh, trái lại sẽ không quá mệt, đây tuyệt đối là việc con người không thể so sánh.

Vốn dĩ Vu Thiên chạy trước Đại Cá Tử, anh muốn xem xem tốc độ chạy của Đại Cá Tử thế nào. Thế nhưng chạy một hồi, Vu Thiên phát hiện Đại Cá Tử không ngờ rất có tiềm lực, bởi anh ta mãi vẫn không thể bỏ xa gã. Không ngờ, Vu Thiên không dùng tốc độ truy đuổi hồ báo trong rừng mà lại dùng cách chạy thần hành quỷ bộ do đại bá anh dạy.

Trong nháy mắt, Vu Thiên đã bỏ xa Đại Cá Tử. cũng trong nháy mắt, anh đã đến nhà máy rượu Đại Tàn.

Các nhân viên an ninh của nhà máy rượu Đại Tàn thoát đầu nhìn thấy có bóng đen chạy tới hướng mình. Họ còn chưa kịp nhìn rõ thời gian thì Vu Thiên đã tới trước mặt họ.

Đối với Vu Thiên, bọn họ đã hết sức quen thuộc. Hôm trước, tại cửa nhà máy rượu Vu Thiên biểu diễn những động tác dị thường đã làm cho các nhân viên an ninh ở đây vô cùng ấn tượng. Bây giờ khi họ nhìn thấy cái bóng đen đó chính là Vu Thiên, dĩ nhiên họ cũng chẳng lấy làm bất ngờ. Có lẽ họ cho rằng Vu Thiên có tốc độ như vậy là điều hoàn toàn bình thường.

Vu Thiên thấy các nhân viên an ninh nhìn về phía mình gật đầu, anh ta cũng gật đầu đáp lại. Vu Thiên hơi thở không gấp, mặt không đổi sắc nói:

- Các anh em, ai có tiền trong túi cho tôi mượn dùng một ít, lát nữa sẽ trả lại cho các anh.

Làm nhân viên an ninh, cũng coi như là những người có thân thể cường tráng trong nhân dân. Hàng ngày họ đều tập luyện, cũng đều hy vọng có thể có được thân thủ như Vu Thiên. Bây giờ thấy người mình ngưỡng mộ cần dùng đến tiền, ngay lập tức cả đám chen lấn lấy tiền trong túi đem tới cho Vu Thiên.

Vu Thiên đưa tay nhận tiền từ hai người. Nhìn 1 lát, có chừng một nghìn tệ. Anh nói:

- Tốt, từng đây tiền là đủ rồi, tiền của những người khác tôi không cần nữa.

Lúc này, Đại Cá Tử khó khăn lắm mới chạy đến cổng nhà máy rượu Đại Tàn:

- Sư phụ, người cũng nhanh thật đấy, tôi đuổi thật sự không kịp.

Lúc này, Đại Cá Tử đã thở hồng hộc. Nhưng chính vì vậy mà trong lòng anh ta lại thấy rất vui vì bản thân có một vị sư phụ lợi hại như vậy. Sư phụ của anh ta càng giỏi thì sau này theo người đó, anh ta sẽ càng học được nhiều điều.

- Bây giờ tôi cho anh hai sự lựa chọn. Một là đứng đây chờ tôi, hai là lại cùng tôi chạy về chỗ cũ.

Không để ý đến nét mặt của Đại Cá Tử, Vu Thiên vừa nói xong ngay lập tức lại quay đầu về hướng đường vừa đến khi nãy mà chạy đi. Đương nhiên,

đây cũng chỉ là Vu Thiên đang thử Đại Cá Tù. Nếu Đại Cá Tù chạy theo mình một hồi như thế mà đã kêu một thì Vu Thiên sẽ loại anh ta vì cho rằng kiểu người như vậy không thích hợp làm đồ đệ của mình.

Đại Cá Tù nhìn theo bóng lưng Vu Thiên xa dần, giậm chân một cái.

- Mẹ nó, tôi không tin không đuổi kịp anh.

Nói xong những lời này, Đại Cá Tù liền theo hướng Vu Thiên mà đuổi theo. Đại Cá Tù cũng không nghĩ đến Vu Thiên đang thử mình. Gã chỉ biết gặp được sư phụ Vu Thiên hôm nay là không dễ dàng, gã không thể khinh địch, để anh ta chạy mất. Lỡ mà anh ta không trở lại thì gã biết đi đâu tìm anh ta chứ? Cho nên nhất định gã phải đuổi kịp.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Trịnh Gia – Hồng Kông

Trong tiệm vịt nướng, thanh niên tuấn tú kia nhẹ nhàng hỏi cô gái ngồi đối diện:

- Em gái, em ăn có no không?

- Anh à, em ăn rất no rồi. Ai cũng nói vịt quay ở thành phố Trung Sơn là đệ nhất. Hôm nay ăn thử quả nhiên là vậy. Đầu bếp của nhà chúng ta làm vẫn còn thua về mùi vị.

Trịnh Tử Hào cười ha ha nhìn cô gái rất dễ hài lòng trước mặt.

Trịnh Tử Hào! Người Đông Phương quốc đặc khu XG.

Ông nội của anh ta tên là Trịnh Hương Quốc. Vào những năm 40-50 của thế kỷ trước xưng danh ở XG, nhưng sau đó, ông ta có những bước phát triển nhảy vọt ra cả ngoài XG, mua rất nhiều ruộng đất. Tiếp đó lại đến con trai ông ta là Trịnh Thế Xương (ông nội của Trịnh Tử Hào), tiếp đó là Trịnh Trường Giang (cha của Trịnh Tử Hào) ba đời thay nhau nỗ lực phát triển Trịnh gia. Hiện nay, tại XG kinh tế Trịnh gia nghiêm nhiên có vị trí hàng đầu. Độc quyền các ngành hàng không, vận tải biển, tài chính, các món đồ chơi, giải trí và du lịch... Đồng thời, Trịnh gia có lẽ nổi tiếng hơn cả với ngành địa sản. Khắp XG chỉ ít cũng có một nửa đất đai là do Trịnh gia khai phá. Vì vậy mọi người thường gọi Trịnh gia là trùm địa sản.

Vì Trịnh gia sớm ra bên ngoài giao lưu, học hỏi mà thời gian thành lập Đông Phương quốc chưa lâu nên nhiều người vẫn còn nói đùa với nhau. Bây giờ đâu còn quý tộc gì. Nếu nhất định phải có quý tộc thì Trịnh gia đương nhiên là cái tên đầu tiên. Mà Trịnh Tử Hào trời sinh đã trở thành quý tộc đầu tiên của Đông Phương quốc.

Có thân phận lừng lẫy như vậy nên Trịnh Tử Hào luôn rất quý trọng nó. Từ nhỏ tới lớn, anh ta đều nhận được những sự đào tạo tốt nhất, môi trường sống tốt nhất. Một hành động nhất thời giơ tay nhắc chân của anh ta cũng đều tràn ngập phong phạm của bậc thân sĩ. Bên cạnh đó, điều càng làm cho người ta thích thú là Trịnh Tử Hào không giống như những loại công tử chỉ thích dựa dẫm vào gia đình. Bình thường, thái độ của anh ta đối với người khác rất có chừng mực. Anh ta sẽ không vì người có nhiều tiền mà đề cao người đó, tương tự, cũng sẽ không vì người không có tiền mà hạ thấp họ. Có thể nói, điều này đã rất hiếm thấy ở Đông Phương quốc.

Mà cô gái ngồi đối diện Trịnh Tử Hào chính là Trịnh Khả Tâm. Cô cũng là cháu gái chính thống đời thứ tư duy nhất của dòng họ Trịnh. Từ nhỏ cô đã được nuông chiều. Đặc biệt anh của cô là Trịnh Tử Hào luôn bằng đủ mọi cách bao bọc cho cô. Nhưng mọi người đều lấy làm kỳ lạ chính là Trịnh Khả Tâm lớn lên trong điều kiện như một nàng công chúa như vậy nhưng cô vẫn biết lễ phép giống như những cô gái bình thường, không có tính cách tiêu thư, không bao giờ làm khó người khác. Cũng vì vậy mà trong ngoài, trên dưới Trịnh gia, thậm chí là những người giúp việc đều rất yêu mến cô.

Trịnh Khả Tâm không chỉ thừa hưởng dung mạo tuyệt đẹp của Trịnh Gia, mà hơn nữa cô còn có một chất giọng rất hay. Cái này cũng có thể là do được di truyền từ mẹ của cô.

Mẹ của Trịnh Khả Tâm tên là Vương Hương Đình. Thời trẻ, bà có những ca khúc nổi tiếng khắp Bắc Nam. Một lần tình cờ bà có cơ hội gặp Trịnh Trường Giang, cha của Trịnh Khả Tâm. Hai người đã trúng tiếng sét ái tình ngay từ lần gặp đầu tiên. Không lâu sau, hai người bí mật kết hôn và sinh ra Trịnh Tử Hào và Trịnh Khả Tâm.

Làm một người mẹ, Vương Hương Đình đã vì gia đình mà từ bỏ sự nghiệp ca hát của bản thân. Bây giờ, con gái của bà đã lớn, bà liền muốn đem tâm nguyện lúc trẻ còn chưa thực hiện được của mình truyền lại cho con. Khi Trịnh Khả Tâm đồng ý, cô luôn tâm niệm phải cùng mẹ mình đem tâm nguyện của hai thế hệ bắt đầu tiến vào giới nghệ sĩ Đông Phương quốc.

Chẳng vậy mà, Trịnh Khả Tâm đến Trung Sơn lần này chỉ vì tuyên truyền cho trang MTV đầu tiên của mình (lời người dịch: Chắc đây là MV chứ không phải MTV gì đâu). Tên chủ đề của MTV này là “ Cô gái vui vẻ”. Người làm anh trai như Trịnh Tử Hào đương nhiên đảm đương nhiệm vụ hộ tống em gái trong chuyến đi này. Anh ta rõ hơn ai hết em gái mình xinh đẹp đến mức nào. Anh ta cũng biết đối với một cô gái mà nói thì điều đó lại càng chuốc thêm nhiều phiền phức, cho nên bây giờ anh ta không chỉ xuất hiện một mình mà còn dẫn theo “ Thiết” một trong tứ đại hộ vệ của Trịnh gia.

Trịnh gia đã trải qua chiến loạn, trải qua sự thống trị của người nước Y, bây giờ đến lượt người Đông Phương quốc. Trải qua nhiều biến cố như vậy, tất nhiên bọn họ không thể không có kẻ thù. Cho nên Trịnh gia đã chi ra một khoản tiền rất lớn để nuôi một đám vệ sĩ, mà lợi hại nhất trong đám vệ sĩ đó chính là bốn người “Kim, Ngân, Đồng, Thiết.”

Bốn người. Hôm nay Trịnh Từ Hào ra ngoài chỉ vì để bảo vệ cô em gái Trịnh Khả Tâm. Theo lệnh ông nội, anh ta dẫn theo Thiết, hay còn gọi là Trịnh Thiết. Trịnh Thiết cũng chính là người khi nãy Vu Thiên nhìn rất chăm chú, cũng là người có thực lực nhất trong đám người.

Hôm nay lại đúng là ngày cô em gái chụp ngoại cảnh ở gần đây, chụp xong thấy em gái hơi mệt nên Trịnh Từ Hào đưa em gái vào quán ăn nhỏ này dùng cơm. Nói thẳng ra lấy điều kiện của Trịnh gia ở bên ngoài thì không cần ăn ở những loại quán ăn đường phố như thế này. Nhưng không ngờ đồ ăn của những quán ăn này làm ra cũng đủ tiêu chuẩn. Mà trước đó Trịnh Từ Hào đã cho người tìm hiểu qua, gần đó có quán vịt nướng làm vịt rất ngon nên anh ta mới đưa em gái tới đó ăn.

Trước đó cũng có nhiều người muốn vào quán dùng cơm nhưng khi họ thấy mấy người đàn ông mặc tây phục trắng đứng sau Trịnh Từ Hào thì đều quay đi. Chỉ có hai người Vu Thiên và Đại Cá Tù này là không biết sợ tiến vào ăn cơm. Kết quả tiền còn không đủ trả, bị chọc cho bức tức trở về.

Lúc này Trịnh Từ Hào thấy em gái ăn ngon thì mỉm cười. Anh ta đứng lên, cầm lấy chiếc áo gió bên người khoác lên vai cho Trịnh Khả Tâm.

Thấy hành động chăm sóc chu đáo này của anh trai, Trịnh Khả Tâm mỉm cười. Cô luôn cho rằng anh trai Trịnh Từ Hào là thế giới của mình, là người đàn ông có phong độ nhất, có khí chất nhất và cũng là người đàn ông biết kiềm chế nhất. Cô cũng vẫn đang tìm bạn trai dựa theo những tiêu chuẩn của anh trai mình. Mà cũng chính vì thế cho nên, đường đường đại tiểu thư nhà Trịnh gia mà tới bây giờ vẫn chưa từng yêu ai. Chuyện này thì chỉ có thể trách đàn ông trên đời giống như Trịnh Từ Hào là rất hiếm.

- Ăn no rồi thì chúng ta đi thôi. Em chụp hình cả ngày chắc cũng mệt rồi. Trở về khách sạn tắm rửa rồi ngủ một giấc. Buổi tối anh đưa em đi xem cảnh đêm thành phố Trung Sơn.

Trịnh Từ Hào nói khẽ với em gái.

Trịnh Khả Tâm nghe anh trai nói, gật đầu đồng ý. Từ nhỏ đến lớn, cha cô bận rộn công việc, chỉ có mẹ và anh trai là thường xuyên bên cạnh mình, nhưng càng ngày cô càng cho rằng Trịnh Từ Hào là người gần gũi với mình nhất vì tuổi của họ xấp xỉ nhau, có rất nhiều chuyện hai anh em đều đồng quan điểm. Cho nên từ nhỏ tới giờ, Trịnh Khả Tâm đều dựa dẫm vào anh, rất nhiều chuyện đều do Từ Hào làm chủ. Mà mỗi lần Trịnh Từ Hào quyết định điều gì đều khiến Trịnh Khả Tâm hài lòng.

Anh trai đưa áo gió, Trịnh Khả Tâm nhận lấy khoác lên người. Sau đó Trịnh Từ Hào liền bước ra khỏi quán. Những vệ sĩ mặc tây phục trắng đã sớm chuẩn bị xe, chỉ cần hai người Trịnh Từ Hào và em gái ra khỏi cửa quán vịt quay vài bước là có thể lên xe.

Cũng ngay khi Trịnh Từ Hào và Trịnh Khả Tâm ra khỏi quán vịt quay thì “phần phật” một tiếng, bốn phía quán vịt quay xuất hiện một nhóm người bịt mặt toàn thân mặc y phục đen... Bọn chúng kẻ nào cũng cầm cây đao trên tay, kẻ từ lề đường, kẻ từ các gian phòng hoặc từ trong các con hẻm nhỏ bỗng chốc đều nhảy vọt tới vây quanh đám người Trịnh Từ Hào.

Đối mặt với sự cố bất ngờ này, Trịnh Thiết bên cạnh Trịnh Từ Hào hét lên một tiếng rất lớn:

- Mọi người cẩn thận, có ám toán.

Nói xong lời này, anh ta nhanh như một con thỏ xông lên đứng chắn trước Trịnh Từ Hào và Trịnh Khả Tâm, vươn hai tay ra bảo vệ anh em Trịnh Từ Hào như thể gà mẹ đang bảo vệ những con gà con của mình.

Mà đám bạch y nhân kia cũng vội vàng lấy súng hộ thân từ trong người ra để phòng bị.

Nhưng những bạch y nhân này cũng không thử suy nghĩ, tất nhiên những tên Ninja này sẽ đợi khi anh em Trịnh Từ Hào xuất hiện mới ra tay hạ sát. Vậy thì bọn họ có thể không có chuẩn bị từ trước sao? Vì thế, ngay khi hai bạch y nhân vừa đưa tay vào trong áo liền thấy có hai phi tiêu hình lục giác hướng thẳng yết hầu của họ mà lao đến.

- Phập, phập!!!

Hai tiếng. Hai gã bạch y nhân trợn tròn mắt rồi đổ gục xuống trước cửa quán ăn.

- Tốt hơn hết là các ngươi không nên động tới súng.

Một tên bịt mặt khá thông thạo tiếng Đông Phương quốc hướng về phía bọn người Trịnh Từ Hào nói.

- Nói cho mọi người không được động súng.

Trịnh Từ Hào lập tức kịp phản ứng. Anh ta biết những tên này cũng rất kiêng dè súng trên tay mình. Dù sao đây cũng là thành phố Trung Sơn, một khi đã dùng đến súng thì ảnh hưởng của nó là hết sức nghiêm trọng, khả năng cảnh sát gần đó sẽ chạy tới rất nhanh. Đối với bản thân anh ta như vậy cũng sẽ không có lợi. Dù sao mình cũng là tự ý tàng trữ súng ống. Điều này ở Đông Phương quốc là một tội rất lớn. Mặc dù nói người của Trịnh gia sử dụng súng sẽ không dễ xảy ra chuyện lớn gì nhưng có thể sẽ khó tránh khỏi bị một vài người lợi dụng chuyện bé xé ra to. Nếu như vậy thì cái được không bù được cho cái mất. Vì vậy, Trịnh Từ Hào trước tiên kêu thủ hạ hạ súng.

- Tất cả mọi người không được dùng súng. Máy người các anh bảo vệ thiếu gia và tiểu thư. Còn lại tiến lên cùng tôi.

Trịnh Thiết cũng nhìn ra tình thế. Anh ta biết dùng súng sẽ chẳng có được lợi ích gì cho nên liền bố trí bốn bạch y huynh đệ bảo vệ anh em Trịnh Từ Hào, sau đó anh ta cùng các bạch y nhân khác chiến đấu với đám người bịt mặt này. Nói thật, đối với vũ lực đơn thuần, Trịnh Thiết cũng chẳng sợ kẻ nào.

- Ha ha, được lắm, vậy thì hãy để ta xem võ thuật Đông Phương quốc các người rút cuộc lợi hại ra sao.

Tên bịt mặt cầm đầu nói xong câu này, hướng về phía bốn bạch y nhân phía sau gật đầu một cái, tức khắc bảy tên bịt mặt phía sau vung đao hướng về phía Trịnh Thiết và đám bạch y nhân lao tới. Còn tên bịt mặt cầm đầu thì chạy thẳng về phía Trịnh Từ Hào và em gái Trịnh Khả Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Quân Áo Trắng Đấu Với Ninja

Trịnh Thiết nhìn ra mưu đồ của tên cầm đầu đám Ninja. Lập tức, anh ta lướt một bước lớn chừng hai mét muốn nhanh chóng cản đường đi của tên cầm đầu kia.

Nhưng lúc này đã có bốn tên áo đen bịt mặt vây quanh, cả bốn tên không nói tiếng nào nhưng đích thực là đồng loạt xuất đao. Đông Dương võ sĩ đao tứ kiếm hợp nhất. Hầu như chặn hết bốn phương hướng của Trịnh Thiết khiến Trịnh Thiết nhất thời không thể phân thân để đi cứu hai anh em Trịnh Từ Hào.

Mấy người mặc áo trắng hiển nhiên cũng không phải là đối thủ của bốn người Ninja Đông Dương. Ba người bọn họ đánh với một người cũng không ăn thua. Chỉ trong chốc lát tên cầm đầu kia đã tới trước mặt Trịnh Từ Hào và Trịnh Khả Tâm.

Tựa hồ như sợ em gái chứng kiến những cảnh tượng này sẽ gặp ác mộng, Trịnh Từ Hào đã sớm áp đầu em gái vào ngực mình. Lúc này anh ta thấy tên thủ lĩnh bịt mặt đã đi tới trước mặt mình liền nói nhẹ một câu “Lên!”

Tức khắc, bốn gã đàn ông áo trắng bên cạnh Trịnh Từ Hào đồng loạt lao tới phía tên thủ lĩnh đám Ninja kia.

Tục ngữ nói, song quyền khó địch tứ thủ, huống chi bên cạnh mình lại là bốn người đàn ông công phu cũng không phải dạng thường. Trịnh Từ Hào có lý do để tin tưởng bọn họ có thể ngăn cản tên thủ lĩnh này.

Quả nhiên, sau khi các hán tử áo trắng vây quanh tên thủ lĩnh kia, vừa mới bắt đầu bọn họ đã dựa vào lợi thế đông người mà chiếm hết đường tiến.

Bốn người này bình thường đều được huấn luyện cùng nhau, họ đều là những chiến sĩ xuất ngũ của Đông Phương quốc, nhập ngũ cùng năm, xuất ngũ cùng năm, tình cảm giữa bốn người thân thiết không gì sánh được, dần dà họ quen hợp tác với nhau, cũng dần dần phối hợp ăn ý. Đây cũng nói lên khi bốn người phối hợp thì có thể phát huy năng lực sức mạnh siêu việt của cả bốn.

Hiện tại, bốn hán tử áo trắng đang sử dụng Quân Thể Quyền mà họ học được khi tham gia quân ngũ để đối phó với tên thủ lĩnh bịt mặt kia.

- Đám thằng!

- Ngáng chân!

- Đánh thọc sườn!

- Đá cao!

Đồng loạt, bốn công kích theo các góc độ khác nhau hướng về phía tên bịt mặt kia đánh tới.

Tên thủ lĩnh bịt mặt cũng là một kẻ lợi hại, thấy có bốn người tấn công mình, y không tiến mà lùi, tay liên tục múa Đông Dương đao vu vu tạo gió. Nhất thời, tất cả đao ảnh tỏa quanh bốn phía, khiến cho bốn người áo trắng nhất thời không có cách nào ra tay. Bốn người áo trắng đều thấy được sự lợi hại của thanh Đông Dương đao trong tay tên thủ lĩnh bịt mặt. Bọn họ biết nếu như không cẩn thận đụng phải thanh đao rất có thể tứ chi của mình sẽ lìa khỏi thân. Để tự bảo vệ mình, bọn họ cũng chỉ còn cách vây quanh tên thủ lĩnh này, không cho y tiến lên phía trước dù chỉ một chút.

Mà tên thủ lĩnh bịt mặt cũng biết, y mặc dù có võ sĩ đao vô cùng sắc bén nhưng cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi. Chỉ cần y thiếu chú tâm một chút, cứ bất chấp tấn công một người áo trắng thì mặc dù có thể làm đối thủ suy yếu nhưng bản thân nhất định cũng sẽ bị tấn công từ ba hướng khác. Nếu như vậy y không dám bảo đảm mình có còn đủ sức lực để hoàn thành nhiệm vụ lần này hay không.

Cho nên tên thủ lĩnh bịt mặt cũng chỉ còn cách khua thanh Đông Dương đao trong tay, tiếp tục duy trì hiện trạng vì y tin tưởng những tên bịt mặt khác sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ vây giết đám người áo trắng bên kia và chuyển tới trợ giúp mình. Khi đó chính là lúc mình phản công.

Mà vài tên bị mặt được phân đi đối phó với đám người áo trắng bên kia đích thực không làm tên thủ lĩnh thất vọng. Bọn họ dựa vào thanh võ sĩ đao sắc bén trong tay, lần lượt kết thúc sinh mệnh của tất cả những người áo trắng vây quanh mình. Vên vên chỉ có hai phút, ngoại trừ Trịnh Thiết còn đang đối chiến với mấy tên bị mặt ra thì tất cả các người áo trắng khác đều đã toàn thân dính máu, ngã xõng xoài trên mặt đất.

Trịnh Thiết không hổ là kim bài vệ sĩ của Trịnh gia, bốn tên bị mặt vây quanh anh ta cũng không chiếm được chút hơi nào, trái lại còn bị anh ta một chương thâm hậu đánh gục một người.

Ba tên bị mặt khác sau khi kết thúc nhiệm vụ của mình, lập tức lại có thêm một tên bổ sung chỗ trống của tên vừa chết. Còn hai tên bị mặt khác chạy về chỗ tên cầm đầu.

Có thêm hai tên hỗ trợ, lập tức thế cục đảo ngược. Bốn gã áo trắng không thể nào phát huy chiến thuật hợp kích trong hoàn cảnh này. Xuýt chút nữa là bị những tên bị mặt này tách ra. Trong đó còn có một gã áo trắng vừa không cẩn thận một cái liền bị tên thủ lĩnh bọn bị mặt gọt đao giữa bả vai, máu tươi chảy như rót.

- Giao cô gái kia ra, ta có thể tha chết cho các người!

Tên thủ lĩnh bọn bị mặt đi tới trước mặt Trịnh Tử Hào mà không bị bất kỳ sự cản trở nào, nói thẳng.

- Bọn mày là ai? Bọn mày có biết tao là ai không?

Trịnh Tử Hào sau khi thấy tên thủ lĩnh tiến về phía mình, anh ta không chút sợ hãi, ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Cái này không thể không nói Trịnh gia có cách dạy con, nhưng cũng không thể không nói Trịnh Tử Hào là kẻ gan dạ và hiểu biết hơn người.

- Giao cô gái này ra, ta sẽ tha chết cho người.

Tên bị mặt cầm đầu kia không trả lời Trịnh Tử Hào mà lại nhắc lại câu nói vừa xong.

- Đừng mơ!

Đây chính là câu trả lời của Trịnh Tử Hào với tên thủ lĩnh. Làm anh trai của Trịnh Khả Tâm, anh ta vô cùng yêu quý và bảo vệ em gái mình. Thậm chí tình cảm yêu quý em gái còn vượt lên cả tính mạng của mình. Cho nên lúc này bất luận bị cái gì uy hiếp, anh ta cũng sẽ nhất định không buông em gái mình ra.

- Muốn chết!

Tên thủ lĩnh vừa thấy Trịnh Tử Hào không có ý định giao cô gái ra, y liền chuẩn bị động thủ. Nói thật, nếu không phải trước khi đến, cấp trên đã đặc biệt lưu ý không được lấy mạng của Trịnh Tử Hào, vậy thì còn lâu tên thủ lĩnh mới nói nhiều lời vô ích với Trịnh Tử Hào như vậy.

Trịnh Tử Hào tương lai sẽ là người nối nghiệp của Trịnh gia. Từ nhỏ cái gì cũng đã từng học qua. Tự nhiên về võ thuật cũng biết một chút. Lúc này anh ta thấy tên thủ lĩnh nhảy tới hướng mình cũng không khách khí. Một tay ôm em gái, một tay biến quyền thành chương đánh giữa ngực tên thủ lĩnh bọn bị mặt.

Quyền này đánh ra từ chính sự phẫn nộ của Trịnh Tử Hào. Có thể nói tập trung phần lớn khí lực của anh ta. Hơn nữa trước đó, Trịnh Tử Hào không có chút biểu hiện nào là người có công phu, nên tên thủ lĩnh kia đã bị lừa. Y cho rằng Trịnh Tử Hào bất quá chỉ là bông hoa thêu trên tấm vải, ai có thể nghĩ đến đánh ra một quyền lại có khí lực lớn như vậy chứ.

Cảm thấy uy lực trong quyền này của Trịnh Tử Hào. Y vội vã lui về sau. Nhưng lúc này vẫn hơi muộn, ai bảo Trịnh Tử Hào che giấu quá giỏi khiến tên thủ lĩnh không chút phòng bị. Vì thế, một quyền này của Trịnh Tử Hào đánh ra khiến y phải rút quyền phong về, đã vậy còn phải lùi lại ba bước lớn.

Không thể không nói tốc độ phản ứng của Trịnh Tử Hào rất nhanh. Khi thấy tên thủ lĩnh bị mặt kia rút lui, anh ta biết nếu cứ tiếp tục đánh vào trước ngực y, rất có thể sẽ thất bại trong gang tấc, cho nên anh ta liền thay đổi phương hướng tấn công, nắm tay đánh thẳng vào đầu tên thủ lĩnh. Lần này, vừa trúng đầu y, khiến y tối sầm mặt mũi.

Tên bị mặt hứng chịu quyền này khiến da đầu y tê dại. Ánh mắt nhìn về phía Trịnh Tử Hào cũng thay đổi:

- Là người tự tìm đến cái chết!

- Đừng phí lời. Muốn động tới em gái tao thì trước tiên hãy lấy được mạng của tao đi đã.

Trịnh Tử Hào không hề tỏ ra kiêu ngạo nói với tên thủ lĩnh bị mặt. Trong lòng hấn lúc này, ngoài việc em gái được an toàn ra, mọi thứ khác đều không quan trọng.

- Được, mày đã muốn chết thì tao sẽ không ngại lấy đi thứ gì đó trên người của mày.

Tên thủ lĩnh bị mặt lúc này cũng nảy sinh ác độc. Mặc dù cấp trên giao cho y nhiệm vụ phải mang cô gái kia về và không được lấy mạng Trịnh Tử Hào, nhưng cấp trên đâu có nói là không được làm Trịnh Tử Hào bị thương. Dựa vào điểm này, tên thủ lĩnh bị mặt đã quyết định phải chặt bỏ một cánh tay của Trịnh Tử Hào, trả thù cho việc vừa bị ăn đòn kia.

- Y.AAAAAA...!

Một tiếng hét lớn, tên thủ lĩnh bị mặt phát uy, một kiếm bổ tới cánh tay phải Trịnh Từ Hào. Y tin chắc rằng nếu Trịnh Từ Hào không buông cô gái kia ra vậy hẳn chỉ còn cách để lại cánh tay phải.

Thấy tên bị mặt kia lao tới cùng một thanh kiếm, Trịnh Từ Hào cũng chuẩn bị sẵn sàng liều mạng. Anh ta không có cách nào tưởng tượng sau khi em mình bị bọn người Đông Dương này bắt đi thì mình sẽ sống thế nào. Trịnh gia bọn họ sẽ ra sao. Vì vậy Trịnh Từ Hào tuyệt đối không sợ hy sinh, dù mất mạng cũng nhất định phải bảo vệ em gái mình. Cho nên khi tên cầm đầu bị mặt kia vung kiếm hướng về phía mình, Trịnh Từ Hào vẫn như trước vung cánh tay ra, lần thứ hai tấn công về phía đầu của tên bị mặt.

- Đ-A-N-G...G!

Một âm thanh giòn vang truyền tới, tên bị mặt với về mặt kính ngạc đứng yên tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Lăn Đầu Gặp Gỡ Trịnh Khả Tâm

Bởi vì lúc này, y phát hiện lưỡi đao tưởng như thuận lợi của mình lại bị một thiếu niên phi thường trẻ tuổi người Đông Phương quốc dùng hai ngón tay kẹp lấy.

Lấy lại tinh thần, tên bị mặt vội vã xoay người lại rút đao, chuẩn bị xuất kích lần thứ hai. Thế nhưng y phát hiện bất luận mình dùng sức ra sao thì tên thiếu niên trẻ tuổi kia vẫn kẹp chặt trên tay không hề nhúc nhích, cứ như đao bị mọc rễ trên tay hắn vậy.

Mà lúc này, nam tử trẻ tuổi bên cạnh Trịnh Từ Hào cũng lấy lại tinh thần nhìn kỹ người ra tay cứu giúp mình trong lúc nguy cấp lại rất quen mặt. Sau đó anh ta lại bị một tiếng hét làm chấn kinh, nghiêng đầu nhìn qua, lại thấy một người thân cao 2m, đang vung quyền hướng tới một tên hắc y bị mặt đang giờ trò đối diện.

Thấy người đàn ông đáng người cao cao kia, Trịnh Từ Hào cũng lập tức nhớ ra. Hai người này không phải là người vừa ăn trong tiệm vịt quay mà không có tiền trả sao.

Không sai, hai người kia chính là Vu Thiên cùng Đại Cá Tù.

Đáng lẽ căn cứ theo tốc độ của Vu Thiên thì hẳn đã sớm chạy về đến đây. Nhưng vì hắn còn bận tâm đến Đại Cá Tù nên khi chạy về lại cố ý chạy chậm. Cứ như vậy, Vu Thiên và Đại Cá Tù chạy đến đây thì thấy có một bọn mặc quần áo đen đang đánh nhau cùng một đám đàn ông mặc áo trắng.

Vu Thiên mặc dù không biết những tên mặc áo đen này là người tốt hay người xấu nhưng trực giác cho hắn biết bọn họ không giống người tốt, cho nên hắn mới ra tay. Khi Trịnh Từ Hào sắp bị đánh cho bị thương, hắn chạy với tốc độ cực nhanh tới phía trước Trịnh Từ Hào, khẽ vươn tay kẹp lấy thanh đao, ngăn cản một đao của tên thủ lĩnh bị mặt.

- Giữa ban ngày ban mặt mà dám ám toán người khác, vừa nhìn đã biết không phải là loại tốt lành gì rồi.

Vu Thiên đợi tên bị mặt kia vãn người vài cái, thấy y không còn dùng sức để giật thanh đao đang bị kẹp trong tay mình nữa, Vu Thiên lại không muốn ngừng cuộc chơi, “Phanh”, hắn vươn ra một cước đạp trúng vào trước ngực tên mặc áo đen kia.

Một cước này, lập tức khiến tên bị mặt lộn ngược, bay về sau hơn 10m mới dừng lại.

- Phốc!

Tên mặc áo đen kia nôn ra một ngụm máu tươi, từ mặt đất đứng lên:

- Mà y là ai?

Cố nén đau đớn từ ngực truyền tới, tên bị mặt hô to.

- Người tốt!

Vu Thiên thờ ơ đáp lại một câu. Không sai, từ nhỏ đến lớn, Vu Thiên đều muốn mình là người tốt, mặc dù cũng có lúc hắn ta bắt nạt một vài động vật, thậm chí kể cả người săn bắt thú trên địa bàn của hắn ta. Nhưng trong mắt Vu Thiên xem ra những người này đều là kẻ xấu, đều đáng bị hắn ta cho một bài học. Cho nên Vu Thiên mới nói mình là người tốt.

- Người tốt?

Tên bịt mặt kia vừa nghe Vu Thiên nói như vậy thật sự dờ khóc dờ cười. Nhưng y thật không thể không thừa nhận công phu của người thanh niên trước mặt quả thật rất cao. Chỉ một cước này của hắn mà mình không có cơ hội để phản kháng, thậm chí ngay cả cơ hội tránh né cũng không có, liền trực tiếp bị đá trực diện. Lực đạo của chân lại rất mạnh, tên thủ lĩnh bịt mặt hiểu rằng mình căn bản không phải đối thủ của người ta.

Nếu đã không phải là đối thủ của người ta thì chỉ còn nước chuồn chuồn. Giữ lại núi xanh, không lo không có củi đốt. Nghĩ tới những điều này, tên thủ lĩnh bọn bịt mặt huyết vang một tiếng, ngay trước mặt y xuất hiện một đám bụi mù, theo đó gã cũng biến mất không còn dấu vết.

Sau khi những tên bịt mặt khác nghe được mệnh lệnh của y, cũng vội vàng ném thứ gì đó trên mặt đất, sau đó đều không thấy ai nữa.

- Ah! Người đâu hết cả rồi? Sao lại không thấy nữa. Không phải bọn họ không phải là người đấy chứ? Hay họ biết bay?

Đại Cá Tử đang đánh nhau với một tên bịt mặt rất hưng phấn. Mất thấy tên bịt mặt ấy sẽ chết dưới tay mình, ai ngờ đối thủ đột nhiên không thấy đâu nữa khiến gã rất mất hứng.

- Không phải bọn chúng biết bay, đây chính là Yên Vực Độn Thuật của Ninja.

Trịnh Thiết lúc này mới mở miệng nói. Dù sao người ta đã cứu mình, bây giờ người ta đưa ra câu hỏi mà mình không trả lời trái lại là mình không tốt.

- Ah. Thì ra chúng là người Đông Dương. Tôi đã hiểu, hắc hắc.

Đại Cá Tử vừa nghe Trịnh Thiết nói bọn chúng là người Đông Dương thì lập tức hiểu ra. Mặc dù trước đây Đại Cá Tử chưa từng đánh nhau với bọn người bịt mặt này nhưng khi gã đánh nhau với người khác lại được nghe nói qua. Và lại, bây giờ trên ti vi cái gì chả có. Thật sự có muốn nói không biết cũng không được.

- Người Đông Dương? Các người chọc tới bọn họ sao?

Trái lại, khi nghe Trịnh Thiết nói những người kia là người Đông Dương, Vu Thiên liền hơi nghiêng đầu nhìn về phía Trịnh Tử Hào hỏi.

Khi còn ở trong núi sâu, Vu Thiên cũng không phải hoàn toàn bị ngăn cách với thế giới bên ngoài. Mỗi lần bắt được động vật, đem da lông ra chợ đổi lấy đồ, anh ta đều mua một ít báo và sách vở về xem. Dần dà cũng biết Đông Dương và Đông Phương quốc vốn là thù địch. Người Đông Dương từng hết lần này đến lần khác bắt nạt Đông Phương quốc. Cho nên không tránh khỏi ấn tượng của Vu Thiên đối với người Đông Dương vô cùng không tốt.

- Không biết thế nào nhưng bọn chúng xác thực là nhằm vào chúng tôi. Bất kể ra sao, tôi vẫn phải cảm ơn hai anh đã ra tay cứu giúp.

Nói xong những điều này, Trịnh Tử Hào khom người thật sâu trước Vu Thiên và Đại Cá Tử.

- Không có gì, chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi. À, phải rồi, đây là một nghìn tệ. Coi như tiền tôi thiếu khi nãy ăn vịt nướng, hề hề. Đáng lẽ không cần nhiều như vậy, đều tại thủ hạ của anh phóng khoáng quá, bỗng chốc đưa cho người ta một sấp tiền. Cũng chẳng còn cách nào, tôi đành phải trả lại anh một sấp.

Khi nói những lời này, Vu Thiên lấy trong túi áo ra 1000 tệ mượn của các nhân viên an ninh đưa về phía Trịnh Tử Hào. Mà Vu Thiên nói như vậy rõ ràng là có chút lưu luyến số tiền kia.

- O. À. Không cần, không cần. Chỉ là một món tiền nhỏ thôi mà.

Trịnh Tử Hào lúc này mới kịp phản ứng. Vì sao Vu Thiên và Đại Cá Tử đã đi rồi mà còn quay lại, thì ra là tới trả tiền ăn. Vừa nghĩ thế, Trịnh Tử Hào lại một lần nữa nhận thức được nhân phẩm của Vu Thiên.

- Gì mà chỉ là một khoản tiền nhỏ. Cho các người biết, tiền này trong mắt các người có lẽ không là gì cả nhưng trong mắt tôi thì nợ các người chính là nợ các người. Vu Thiên tôi sẽ không nợ nhân tình của người khác.

Vừa nói, Vu Thiên vừa vươn tay trực tiếp đem tiền nhét vào trong người Trịnh Tử Hào.

Có lẽ Vu Thiên đã dùng sức hơi mạnh, nhất định phải nhét bằng được tiền vào trong người Trịnh Tử Hào. Không ngờ lại chạm vào người Trịnh Khả Tâm, người từ đầu đến cuối cứ gục đầu vào ngực Trịnh Tử Hào.

- Anh ơi, anh ơi. Thế nào rồi, người xấu đã đi hết chưa?

Trịnh Khả Tâm ngó đầu nhìn ra ngoài.

Rốt cuộc Vu Thiên cũng có cơ hội nhìn thấy cô gái mà chỉ cần thấy bóng lưng thôi cũng đã khiến người ta ghi nhớ vô cùng. Chỉ thấy làn da cô ấy trắng nõn như tuyết, đôi mắt trong veo, mái tóc đen óng, hai má cân đối, cái trán ngay ngắn, đúng như búp bê đang lưu hành lúc bấy giờ. Cô gái ấy mắt ngọc mày ngài, nhìn rất thông minh, hiểu biết. Thật sự là một cô công chúa nhỏ ai cũng phải yêu, ai gặp cũng phải đau tim vì nàng.

- À. Không.

Trịnh Tử Hào vừa thấy em gái muốn ngó đầu ra liền vội vàng đưa tay ngăn lại. Nhưng vẫn chậm một bước. Trịnh Khả Tâm thực sự đã nhìn rõ những

chuyện đã xảy ra bên ngoài.

- Không sao đâu anh. Em không sợ đâu. Em biết những người này đều là người xấu. Chỉ tiếc cho những người bảo vệ anh em mình, họ không thể cùng chúng ta trở về XG được nữa.

Vừa nhắc tới những điều này, nước mắt của Trịnh Khả Tâm giàn giụa tuôn ra.

- Không sao, không sao. Anh bảo đảm nhất định sẽ cho người nhà họ một khoản tiền lớn, để thân nhân của họ có thể có cuộc sống tốt hơn, được không?

Vừa thấy em gái khóc, Trịnh Từ Hào vội vàng an ủi, đồng thời dùng tay vỗ nhẹ sau lưng Trịnh Khả Tâm.

- Đẹp! Đẹp thật!

Lúc này Vu Thiên vẫn còn đang chìm đắm về Trịnh Khả Tâm, cô gái có khuôn mặt tựa như nàng tiên xinh đẹp. Nói thật, Trịnh Khả Tâm này quả thực xinh đẹp không gì sánh bằng, Nghi Tàn Thư Nhã cũng đẹp nhưng cô ấy đẹp ở vẻ đẹp trẻ trung, năng động. Còn Trịnh Khả Tâm xác thực đẹp ở trạng thái thanh tịnh trong veo như tiên nữ trên trời, rất muốn mà không thể với tới được.

Ngắm Trịnh Khả Tâm, nhất thời Vu Thiên cũng sững sờ đứng im tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Người Cảm Thấy Ta Bắn?.

Khi thân ảnh Dương Khai và Hồ Mị Nhi đi sâu vào trong rừng, hai thân ảnh từ sau cây vọt ra.

Một người trong đó vẻ mặt hận thấu xương nhìn Dương Khai, trên khuôn mặt tuần tử còn chút máu ứ đọng, vừa nhìn liền biết mấy ngày gần đây bị đánh.

Một người khác ánh mắt âm lãnh, nhìn chằm chằm vào cặp mông của Hồ Mị Nhi, trong mắt tỏa ra quang mang khác thường.

- Thành sư đệ, ngươi bị hấn đánh sao?

Thần sắc âm lãnh nhìn Thành Thiếu Phong, tên thanh niên kia hỏi:

- Mặc dù ngươi mới tiến vào Khai Nguyên cảnh, nhưng tên tiểu tử kia cũng không phải đối thủ, hấn mới chỉ Thối Thể cảnh thôi.

Sắc mặt Thành Thiếu Phong âm trầm:

- Lúc ấy ta có chút coi thường, hơn nữa tên kia rất cổ quái, chiến đấu căn bản là liều mạng không muốn sống, ta đâm kiếm tới hấn lập tức dùng tay ngăn cản, trường kiếm xuyên qua, nhưng hấn không thém kêu một tiếng, chẳng những chế trụ được kiếm của ta, lại còn bắt được một cánh tay, chính vì thế ta mới bị thua.

- Hà? Có phần thú vị, chẳng qua không biết so với ta thì ai hung ác hơn?!!

Thành Thiếu Phong cười nói:

- Đương nhiên là Đào sư huynh lợi hại hơn, hấn sao có thể so sánh với ngươi.

- Ngươi điều tra rõ thân phận của hấn chưa? Chớ có chọc phải đại nhân vật nào.

Nộ Đào có phần không an lòng hỏi.

- Đã điều tra rõ, tiểu tử này ở Lăng Tiêu các chỉ là một tên đệ tử thí luyện, không có chút bối cảnh, bị giết cũng không ai nói gì.

- Ha ha, đệ tử thí luyện? Theo ta được biết thì Lăng Tiêu các có không tới mười tên đệ tử thí luyện đi? Hấn là một trong số đó?

Nộ Đào giống như nghe được chuyện gì buồn cười, nhưng khi nghe thấy bốn chữ đệ tử thí luyện, vẻ lo lắng trong mắt liền biến mất,

- Ủm, vốn ta còn đang băn khoăn sợ có người đi qua thì không tiện ra tay, không ngờ tiểu tử này ham luyện nữ sắc, cùng tiện nhân kia đi vào rừng sâu, quả thực là trời cũng giúp ta mà.

Nộ Đào cười đậm tiện nói:

- Xem ra lần này sự đệ chẳng những có thể báo thù, hơn nữa còn có điểm phúc, quả thực là một mũi tên trúng hai đích nha.

Thành Thiếu Phong nở nụ cười:

- Sư huynh nói gì vậy, người do ta mời tới trợ thủ, nào có chuy❖ Hồ Mị Nhi còn có chút bận tâm, nhưng giờ thấy Dương Khai chỉ có lòng huyễn hư, nàng càng không sợ, đuổi theo Dương Khai, vô cùng thân mật kéo cánh tay, cọt cọt sát bộ ngực mềm mại lên đó.

Dương Khai nghĩ này làm nọ, nhưng lại nhớ tới tác phong của nữ nhân này, lập tức hăng hái mất hết.

- Rốt cuộc người muốn làm gì?

Dương Khai có phần căm tức.

- Theo ta một lần! Từ nay về sau ta liền... không dây dưa người nữa!

Bốn bề yên tĩnh, Hồ Mị Nhi không chút kiêng kị, ngay cả lời như vậy cũng dám nói ra.

- Người nằm mơ đi!

- Ta không đẹp sao?

Hồ Mị Nhi mị nhãn như tơ:

- Vóc người không chuẩn sao? Chẳng lẽ người không động tâm chút nào?

- Một nữ nhân phân chia làm trong và ngoài, người vẻ ngoài không tệ, cũng có vốn đề kiêu ngạo, nhưng bên trong rất khó coi.

Dương Khai lạnh lùng nhìn nàng.

Lời này nói ra, Hồ Mị Nhi nghe xong liền trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Người cảm thấy ta rất bản?

- Đúng!

Dương Khai thẳng thắn nói.

Hồ Mị Nhi cười lạnh một tiếng:

- Người chỉ là một tên đệ tử thí luyện Lăng Tiêu các, mặc dù thực lực của ta không cao, nhưng ta là tiểu công chúa của Huyết Chiến bang, ta coi trọng đó là phúc khí của người, không ngờ người lại không biết hưởng! Người biết có bao nhiêu người muốn đánh chủ ý vào ta?

- Vậy tiểu công chúa điện hạ có thể đi tìm những người đó, đâu cần tới dây dưa với ta?

Dương Khai thần sắc lạnh nhạt.

- Dương Khai, cho người mặt mũi người chó có không biết xấu hổ! Nếu ta trở về nói cho phụ thân bị người vũ nhục, cho dù người là người của Lăng Tiêu các cũng tuyệt không tha được mặt trời ngày mai!

Hồ Mị Nhi khàn giọng quát, thái độ của Dương Khai đã hoàn toàn chọc giận nàng, khiến nàng mất hết mặt mũi, dù sao thân phận của nàng không thấp, đã bao giờ chịu vũ nhục như vậy.

Dương Khai cũng lạnh lùng cười một tiếng:

- Xin hỏi tiểu công chúa điện hạ, nếu giờ ta giết người ở đây, người còn có cơ hội trở về tổ cáo sao?

Hồ Mị Nhi nghe vậy liền sùng sốt, vừa rồi nàng lừa gạt công tâm, hồn nhiên quên mất đây là sâu trong Hắc Phong lâm, nếu thực sự Dương Khai dám động thủ, nàng tuyệt không có cơ hội rời khỏi. Hơn nữa nơi đây tuyệt đối là chỗ giết người vớt xác tốt nhất, có thể nói nếu chết ở đây coi như nàng chết vô ích.

Nghĩ vậy, Hồ Mị Nhi sợ hãi nhìn Dương Khai, lui về sau mấy bước, run giọng nói:

- Người nói đùa sao?

- Sự kiên nhẫn của ta là có hạn.

Dương Khai thần nhiên nói một tiếng.

Hồ Mị Nhi nhìn chăm chăm vào hắn, trong mắt tràn đầy vẻ khuất nhục cùng tức giận, nhưng cũng không dám phát tác, nàng không dám chắc lời của Dương Khai là đùa hay thật.

Đang lúc Hồ Mị Nhi đắn đo thì thần sắc Dương Khai khẽ động, cảnh giác nhìn về một phía.

Không biết là vô tình hay cố ý, Dương Khai khẽ động cước bộ, chắn trước mặt Hồ Mị Nhi, nhìn vào một cây đại thụ quáт khế:

- Đi ra!

Hồ Mị Nhi nghe vậy kinh ngạc không thôi, nhưng ngay sau đó nàng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Hai người từ sau thân cây hiện ra, vừa cười lạnh vừa đi tới, giọng nói dâm dăng vô cùng, một người nhìn chăm chăm Dương Khai, một thì nhìn chăm chăm vào Hồ Mị Nhi.

- Thành Thiếu Phong, Nộ Đào?

Hiển nhiên Hồ Mị Nhi nhận ra bọn họ, lập tức nghi ngờ lên tiếng, chỉ có điều ngay lập tức nàng hiểu tại sao hai người lại xuất hiện ở đây.

Lần này e là Dương Khai gặp nguy hiểm.

Bị ánh mắt dâm uế của Nộ Đào không chút kiêng kị nhìn vào, toàn thân không tự nhiên, Hồ Mị Nhi không khỏi níu mày, lạng lẽ lui ra sau Dương Khai.

- Mị Nhi tỷ tỷ, lần này chúng ta chỉ muốn lấy tính mạng tiểu tử này, người nhanh lui sang một bên, chớ để bị thương!

Thành Thiếu Phong dừng lại cách năm thước trước mặt Dương Khai, chậm rãi rút bội kiếm bên hông, nói với Hồ Mị Nhi.

Nộ Đào dâm dăng cười nói:

- Đúng vậy nha, nếu làm người bị thương ta sẽ rất đau lòng!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Khách Sạn Tình Thiên

- Làm sao bây giờ? Về khách sạn trước đi, sau đó anh gọi điện thoại cho cha tôi, đem chuyện đã xảy ra bên này nói lại với ông ấy một chút, xem tình hình có thể phải một ít cao thủ lại đây hay không? Tôi cùng với em gái nhất định phải bình an vô sự trở lại XG, dù sao trung tâm thành phố Trung Sơn này cũng không phải là địa bàn của tôi, trong lòng tôi không thể yên tâm được.

Nghe Trịnh Từ Hào nói xong, Trịnh Thiết gật đầu, làm như đã hiểu, sau đó cầm điện thoại di động gọi một cú điện thoại.

- Chúng ta có thể đi chưa?

Vu Thiên thấy Trịnh Từ Hào cùng Trịnh Thiết nói xong, lập tức hỏi.

Trịnh Từ Hào liếc mắt nhìn Vu Thiên, y biết Vu Thiên đang lo lắng, dù sao cũng đang trên đường cái, thoáng chốc chết nhiều người như vậy, một hồi cảnh sát nhất định sẽ đến, lúc đó thì khó ăn khó nói. Trịnh Từ Hào cười cười vỗ vỗ vai Vu Thiên nói:

- Không cần lo lắng, không có vấn đề gì đâu.

Vừa nói chuyện, Trịnh Từ Hào vừa lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại.

- Ha ha, Bạch huynh sao? Tôi là Từ Hào, là như thế này, tôi tại thành phố Trung Sơn khu Đông Thành gặp phải một chút phiền toái nhỏ, tôi có mấy người vệ sĩ không cẩn thận chết ở trên đường cái.

- Ah ah, tôi hiểu, vậy cảm ơn anh trước.

- Không có việc gì, tôi cùng với em gái cũng không có chuyện gì, cảm ơn anh đã lo lắng, lúc khác tôi mời anh uống trà, ha ha.

Nói xong những lời này, Trịnh Từ Hào cúp điện thoại, hướng về Vu Thiên nói:

- Tốt rồi, không có chuyện gì đâu, cho dù bây giờ cảnh sát xuất hiện cũng không có quan hệ gì đến chúng ta. Được rồi, bây giờ chúng ta quay về khách

sạn.

Đối với gia tộc lớn như Trịnh gia mà nói, bọn họ tại thành phố Trung Sơn này sẽ không thiếu bạn bè, mà có thể làm bạn bè với Trịnh gia thì xử lý chuyện như vậy cũng chỉ như một bữa ăn sáng. Mặc dù nói nơi này là thành phố Trung Sơn, nhưng ở đây cũng có luật lệ riêng, nhưng không thể không nói nhiều khi pháp luật đều là công cụ chuyên dành chuẩn bị cho kẻ có tiền. Hướng hồ chuyện này cũng không phải do Trịnh Tử Hào chủ động ra tay, theo lý mà nói nếu cảnh sát có đến thì bọn họ còn phải có nghĩa vụ bảo hộ Trịnh gia, chỉ là Trịnh Tử Hào cũng không quá tin tưởng vào năng lực của mấy người cảnh sát kia.

Vu Thiên nhìn Trịnh Tử Hào gọi điện thoại xong rồi cười nói với hắn rằng mấy người chết không còn là vấn đề nữa, hắn cũng chỉ còn cách lắc đầu. Hắn không rõ vì sao đối với kẻ có tiền thì mọi chuyện đều là chuyện nhỏ, người bình thường cả đời chuyện như thế này chẳng dám làm thì chỉ cần bọn họ gọi một cuộc điện thoại là có thể giải quyết một cách đơn giản, đây cũng chính là sự khác nhau rất lớn giữa việc có tiền có quyền cùng việc không có tiền không có quyền.

Vu Thiên, Trịnh Tử Hào Trịnh Khả Tâm, Trịnh Thiết cùng ngồi vào trong một chiếc xe của Trịnh Tử Hào, do Trịnh Thiết lái. Còn mấy tên vệ sĩ áo trắng cùng Đại Cá Tử ngồi một chiếc khác.

Tuy chiếc Mercedes này rất lớn nhưng Đại Cá Tử cao to như vậy dĩ nhiên ngồi chung thì cũng có chút cảm giác chật chội. Chuyện này làm Đại Cá Tử không khỏi lắc đầu, gã cũng quyết định chờ sau khi có tiền cũng phải mua một chiếc xe như vậy, sau này đi xe sẽ không còn phải chịu cảm giác như vậy nữa.

oOo

Bên trong một quán bar ở thành phố Trung Sơn, một người trẻ tuổi đang quỳ trên mặt đất. Đối diện không xa có một người trung niên đang mắt lạnh nhìn chăm chú vào y.

- Điền Trung Nhất Lang, người làm ta rất thất vọng. Nhiều cao thủ như vậy, thậm chí đến một con bé cũng không đoạt được, người còn có gì giải thích không?

Người trung niên nhìn người thanh niên quỳ trên mặt đất buông ra lời nói oán hận. Hắn thật không rõ chỉ là một chuyện vô cùng nhỏ, nhưng vì cái gì lại thất bại?

- Phó hội trưởng các hạ, đây đều là sai lầm của tôi, vốn dĩ chúng tôi nắm trong tay phần thắng thế nhưng đột nhiên xuất hiện hai người thanh niên Đông Phương quốc, thực ra một người trong đó tuổi không lớn lắm, nhưng công phu phi thường cao, vèn vèn chỉ trong một hiệp tôi đã bị hắn đẩy lùi.

Người trẻ tuổi gọi Điền Trung Nhất Lang kia vừa nhắc đến người thanh niên trẻ tuổi Đông Phương quốc thì trong mắt tràn ngập sự phẫn nộ.

Không sai, người đang quỳ trên mặt đất chính là người vừa đi tập kích Trịnh Tử Hào, muốn bắt Trịnh Khả Tâm- sát thủ Hắc Long hội, Điền Trung Nhất Lang.

Mà người trung niên đứng đối diện y chính là chủ quán ám sát Hắc Long hội, phó hội trưởng Quân Nguyên Trực.

Vốn dĩ kế hoạch lần này không có chút sơ hở nào, theo ngành tình báo Hắc Long hội cung cấp, mục tiêu của bọn họ lần này Trịnh Khả Tâm, bên người cô ta ngoại trừ võ công tầm tàm của anh trai ra, thì chỉ có một đám vệ sĩ áo trắng, đám vệ sĩ kia khả năng chiến đấu không mạnh, duy chỉ còn một người tên Trịnh Thiết, vệ sĩ của Trịnh gia thực lực coi như lợi hại. Nhưng để đảm bảo nhiệm vụ lần này thành công, Quân Nguyên Trực đã phân cho Điền Trung Nhất Lang một đội trung cấp Ninja. Bảy trung nhân, năng lực chiến đấu tuyệt đỉnh, cho dù là đối phó với bang phái bình thường có quy mô hơi lớn một chút của Đông Phương quốc vẫn không thành vấn đề. Nhưng đơn giản chỉ là nhiệm vụ bắt một người con gái mà cũng không thành, điều này làm Quân Nguyên Trực sao mà không nổi giận cho được.

- Ah? Người trẻ tuổi Đông Phương quốc, lẽ nào Trịnh gia sớm đã biết chúng ta muốn đi bắt cóc Trịnh gia tiểu cô nương sao? Cho nên bọn hắn đã sớm chuẩn bị?

Quân Nguyên Trực trong lòng có nghi vấn.

- Thôi, chuyện lần này xảy ra việc ngoài ý muốn, cũng không hoàn toàn do lỗi của người, nhưng người phải nhớ kỹ, nhiệm vụ lần này người chẳng những không có hoàn thành, trái lại làm tổn thất của chúng ta một gã trung nhân ưu tú, người phải chịu trách nhiệm trong chuyện này.

- Đã biết!

Điền Trung Nhất Lang gật đầu một cái, biểu thị bản thân mình hoàn toàn nguyện ý chịu trách nhiệm trong chuyện này.

- Tốt, người trước xử lý vết thương một chút đi, ta nghĩ đám người họ Trịnh kia không có quay về XG nhanh như vậy đâu, chúng ta còn có cơ hội.

Phất phất tay, Quân Nguyên Trực cho Điền Trung Nhất Lang lui xuống, sau đó hắn suy ngẫm một chút lại cầm lấy điện thoại trên bàn, ấn một cái nút nói:

- Mục tiêu đã quay về khách sạn, thỉnh PM cắt cử người theo dõi, đồng thời chú ý bên cạnh hắn có một nam tử trẻ tuổi Đông Phương quốc, người nọ là một cao thủ.

oOo

Trên con phố Hoàng Kim thành phố Trung Sơn, bên trong khách sạn Tinh Thiên, Trịnh Tử Hào cùng đoàn người Vu Thiên đã an toàn đi vào khách sạn.

Khách sạn Tinh Thiên là một trong những sản nghiệp của Bạch gia tại thành phố Trung Sơn, cũng là một trong sáu khách sạn nổi tiếng tại thủ đô.

Khách sạn tổng cộng cao 27 tầng, bao gồm phòng tổng thống, phòng ngủ cao cấp, phòng dành cho khách quý xa hoa vô song, phòng dành cho khách bình thường ở tầng trệt cùng với văn phòng hành chính. Khách có thể chọn lựa bữa sáng phục vụ tại năm nhà hàng bên trong khách sạn, cơm trưa văn phòng hoặc tiệc tối có nhiều món ăn quốc tế như cà phê mĩ ca bột la quán, các món ăn vặt đặc sắc của nhà hàng kinh đô Đông Phương quốc, món ăn Đông Dương, cơm tây của Pháp...

Nói cách khác, lựa chọn ở đây, người không cần phải bước ra khỏi khách sạn mà vẫn có đầy đủ mọi thứ. Trở về câu chuyện, sau khi Trịnh Tử Hào trở lại khách sạn, y không cần phải đi ra khỏi cửa, hoàn toàn có thể ở chỗ này chờ đợi viện binh của Trịnh gia đến.

Sau khi trở lại trong khách sạn, quả nhiên có thể nhận ra Trịnh Khả Tâm vẫn bị hù dọa cho sợ hãi, cô đã nhanh chóng trở lại phòng của mình nghỉ ngơi. Làm con gái Trịnh gia, Trịnh Khả Tâm từ nhỏ mặc dù không trải qua sóng gió gì, thế nhưng cô xác thực biết ứng xử trong mọi tình huống, đặc biệt lúc cô xác định mục tiêu của bọn Ninja là mình thì thật biết điều trở về và ở luôn trong phòng.

Thấy em gái biết nghe lời như vậy, Trịnh Tử Hào cũng rất vui mừng. Y biết rõ chuyện lần này quả thật làm em gái sợ hãi, mặc dù nhìn bề ngoài em mình giả bộ rất kiên cường, nhưng từ trong mắt em gái, Trịnh Tử Hào vẫn nhìn ra cô đang sợ hãi. Vì thế Trịnh Tử Hào vô cùng tức giận, y quyết định chờ sau khi trở lại XG, nhất định phải phái người đi tìm Hắc Long hội. Mặc dù nói Hắc Long hội tại Đông Phương quốc thế lực cũng rất lớn, nhưng Trịnh Tử Hào tin tưởng tại XG gia tộc mình chiếm giữ ba phần đất đai, y không sợ Hắc Long sẽ đi tìm y gây chuyện.

Sau khi Vu Thiên theo Trịnh Tử Hào đến khách sạn, hắn liền cùng Đại Cá Tử canh giữ trước cửa phòng của Trịnh Khả Tâm, theo như lời Vu Thiên thì đây chính là bảo vệ sát người. Đương nhiên Vu Thiên hận không thể trực tiếp đi vào phòng bảo vệ sát bên người cô, chẳng qua hắn biết Trịnh Tử Hào sẽ không cho phép mình làm như vậy, mà bản thân hắn cũng không nghĩ sẽ làm như vậy, nếu làm như vậy sẽ khiến cho người ta xem thường mình.

Nói thật, sau khi Vu Thiên đưa bọn người Trịnh Tử Hào đến khách sạn, hắn liền chuẩn bị rời khỏi, thế nhưng không biết vì sao lúc Trịnh Khả Tâm đi vào phòng lại hướng về phía Vu Thiên nở một nụ cười, nụ cười này triệt để đem con tim Vu Thiên bắt làm tù binh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bạch Ngọc Đường Trợ Giúp

Loại cảm giác này rất mập mờ nói không nên lời, nói chung với Vu Thiên đó là một cảm giác rất đẹp, rất đẹp.

Với cảm giác hạnh phúc như vậy nên Vu Thiên quyết định canh giữ ngoài cửa phòng của Trịnh Khả Tâm, hắn phải đợi viện binh của Trịnh gia đến sau đó mới rời đi. Đương nhiên Vu Thiên cũng không rõ ràng lắm là mình có đang kiếm cơ để lưu lại hay không nữa, nói chung Vu Thiên vẫn ở lại bên cạnh Trịnh Khả Tâm, tuy rằng hắn không biết Trịnh Khả Tâm còn có từ trong phòng đi ra hay không, còn có thể hay không mỉm cười với mình, nhưng Vu Thiên vẫn cố chấp canh giữ ở cửa phòng của cô ấy.

Trịnh Tử Hào cũng vui vẻ chấp nhận chuyện này, anh ta biết rõ điểm mạnh của em mình, lấy ngoại hình của em mình, rất khó có người đàn ông nào nhìn thấy mà không yêu thương, lúc anh ta thấy em gái cười liếc mắt với Vu Thiên, sau đó Vu Thiên liền xấu hổ nửa ngày, y cũng lập tức đoán được tâm lý của Vu Thiên. Mặc dù con người của Vu Thiên Trịnh Tử Hào còn không hiểu nhiều lắm, nhưng ít ra dựa vào trực giác Trịnh Tử Hào có thể cảm giác được Vu Thiên không phải là người xấu. Chỉ cần điều này là đủ, tại lúc viện binh của Trịnh gia chưa có tới, Trịnh Tử Hào rất cần một cao thủ như Vu Thiên.

Bởi vì khách sạn Tinh Thiên là sản nghiệp của Bạch gia, hơn nữa Trịnh Tử Hào lúc trước có gọi điện cho Bạch gia thiếu gia là Bạch Ngọc Đường, nhờ anh ta xử lý mấy thi thể vệ sĩ trên đường cái, cho nên Bạch Ngọc Đường đương nhiên biết Trịnh Tử Hào gặp phải phiền phức.

Sau khi an bài cho bọn thủ hạ đi xử lý mấy thi thể vệ sĩ của Trịnh Tử Hào, Bạch Ngọc Đường cũng nhanh chóng mang một đám người đi tới khách sạn Tinh Thiên.

Cho tới nay, Bạch gia cùng Trịnh gia vẫn có mối quan hệ rất tốt. Anh em Trịnh Tử Hào đi tới thành phố Trung Sơn, đi tới địa bàn của mình, Bạch Ngọc Đường thân là chủ nhà, đương nhiên có nghĩa vụ phải bảo hộ. Hơn nữa lần trước Hồng bang đột nhiên đến nhà hàng Đế Hào của mình gây chuyện, Bạch Ngọc Đường lại càng quyết định phải kéo thêm nhiều sự trợ giúp, cùng nhau đối phó những địch nhân này.

Cho nên khi Bạch Ngọc Đường biết anh em Trịnh Tử Hào trở lại khách sạn, hắn lập tức dẫn một đoàn vệ sĩ tới. Hắn biết hiện tại trong tay Trịnh Tử Hào không có người, cho nên lúc này tốt nhất là mang ít người đưa qua cho Trịnh Tử Hào, mặc dù những người này công phu cũng không phải rất mạnh, nhưng ít ra cũng có thể bảo vệ được bên ngoài khách sạn.

Đoàn người đi nhanh tới thang máy chuyên dụng, lên đến tầng cao nhất của khách sạn Tinh Thiên, tầng 27.

Tầng 27 là địa phương tư nhân của Bạch gia, chưa bao giờ cho người khác sử dụng, trừ phi là bạn bè tốt của Bạch gia mới có thể vào ở. Mà Trịnh Từ Hào lại ở nơi này, cũng rõ ràng cho thấy quan hệ của hắn và người của Bạch gia là thân mật cỡ nào.

Cửa thang máy vừa mở ra, Bạch Ngọc Đường dẫn đầu đoàn người hướng về phía Trịnh Từ Hào đang đứng tại hành lang.

- Trịnh thiếu, cậu không sao chứ. Nghe thủ hạ của tôi nói bảo vệ của cậu chết rất nhiều? Hơn nữa trong đó còn có một Ninja của Hắc Long hội, đúng không?

Vừa thấy được Trịnh Từ Hào, Bạch Ngọc Đường vội vàng quan tâm hỏi. Mà từ trong ánh mắt Bạch Ngọc Đường có thể thấy hắn thật lòng chân thành.

- Ha ha, không có chuyện gì lớn hết, chẳng qua là mấy tên tiểu mao tặc thôi, không có việc gì.

Trịnh Từ Hào vẫn bày ra một bộ dạng rất thân sĩ, trải qua một thời gian ngắn điều chỉnh, Trịnh Từ Hào đã lại khôi phục được một bộ dạng xử sự thông dong của giới quý tộc, lịch sự vốn có của hắn.

- Ah, không có việc gì là tốt rồi. Ai, đều tại tôi, là tôi sơ suất, lần này tới đây, tôi cố ý đem theo mấy người khỏe mạnh được chọn lựa từ trong Bạch gia để cho bọn họ tới giúp đỡ cậu, tôi biết hiện tại đội tinh nhuệ của Trịnh gia còn không có chạy tới, cho nên tôi sẽ cố gắng làm tốt vai trò người chủ nhà.

Từ trong lời nói của Bạch Ngọc Đường, Trịnh Từ Hào cũng nghe ra được, cho dù thực lực của Bạch gia muốn chống lại Hắc Long hội cũng chưa chắc nắm chắc phần thắng, cho nên lúc này hắn mới dùng tới hai chữ cố gắng.

- Không có việc gì, tôi nghĩ có Bạch gia chiếu cố, người của Hắc Long hội chắc không dám xằng bậy đâu.

Trịnh Từ Hào cười cười, hắn nói như vậy cũng là để an ủi một chút Bạch Ngọc Đường, kỳ thực trong lòng Trịnh Từ Hào vẫn tương đối nắm chắc, chỉ cần bên người có Vu Thiên cùng Đại Cá tử thì mình và em gái sẽ không sao hết.

Tuy rằng hiện tại Trịnh Từ Hào còn không biết Vu Thiên rốt cuộc là ai, thế nhưng hắn có thể thấy được, Vu Thiên đối với mình không có ác ý, hơn nữa chủ yếu nhất là công phu Vu Thiên rất cao, đối với Trịnh Từ Hào mà nói, như vậy là đủ.

- Ủh!

Nghe Trịnh Từ Hào nói như vậy, Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu một cái.

Thấy Bạch Ngọc Đường tựa hồ còn muốn nói cái gì, Trịnh Từ Hào cười cười nói:

- Được rồi, Bạch huynh, chúng ta vào trong phòng nói chuyện đi.

Bạch Ngọc Đường cũng biết bên ngoài nhiều người, muốn nói gì đó cũng bất tiện, hắn liền đi theo Trịnh Từ Hào vào phòng nghỉ dùng cho tổng thống mà Trịnh Từ Hào đang sử dụng.

Vừa vào cửa, Bạch Ngọc Đường tiện tay đóng cửa lại, sau đó có chút khấn trương quay qua nói với Trịnh Từ Hào:

- Trịnh thiếu, cậu thế nào lại đắc tội với Hắc Long hội, phải biết rằng thế lực của bọn họ cực kì khủng bố đấy.

- Ai! Tôi cũng không biết nói như thế nào bây giờ, chỉ là tôi có cảm giác chuyện này có liên quan đến Phí gia.

- Phí gia? Phí Đông Thành của TW, Phí gia sao?

Vừa nghe nói là Phí gia, Bạch Ngọc Đường lập tức liên tưởng đến một thế lực lập nghiệp dựa vào hắc đạo - Phí gia TW.

- Không sai, tôi nghĩ hẳn là bọn họ. Ai, lại nói tiếp toàn bộ chuyện này chắc cũng do em gái của tôi mà nên.

Sau đó Trịnh Từ Hào liền nói nguyên nhân của chuyện này với Bạch Ngọc Đường.

Nguyên lai, tại XG trừ Trịnh gia, tới nay còn có một gia tộc thế lực cũng rất lớn mạnh, đó chính là XG Ngô gia. Ngô gia gia chủ Ngô Sĩ Hùng, tuổi còn trẻ rất nổi loạn, bằng thủ đoạn tàn nhẫn chậm rãi nổi danh trên đường phố, dựa vào một đám đàn em vì gã dám liều lĩnh chịu chơi chém giết dần dần có địa bàn, cũng bắt đầu sự nghiệp buôn lậu. Cuối cùng không mất bao nhiêu sức, Ngô gia dần dần lớn mạnh. Mà con người Ngô Sĩ Hùng coi như hào sảng, chỉ là lòng dạ có chút ác độc, cho nên đối với sự phát triển của Ngô gia, Trịnh gia cũng không có để ý. Nhưng từ khi Ngô gia dần dần lớn mạnh, bọn họ trừ lúc đầu thu phí bảo kê, về sau bắt đầu làm trong ngành giải trí cùng ngành ăn uống, có thể nói chậm rãi, của cải cũng dần dần nhiều lên.

Vốn điều này cùng Trịnh gia cũng không có quan hệ gì, Ngô Sĩ Hùng cũng biết sức ảnh hưởng của Trịnh gia tại XG, cho nên gã chưa từng đến Trịnh gia gây chuyện, càng chưa từng thu một phần tiền bảo kê ở những chỗ thuộc sở hữu, và những chỗ có liên quan với Trịnh gia. Hai nhà có thể nói là nước giếng không phạm nước sông. Nhưng chuyện này lại bị phá vỡ bởi con trai độc nhất của Ngô Sĩ Hùng là Ngô Dụng. Người này thực sự người cũng như tên, một chỗ để dùng cũng không có, cả ngày chỉ biết chơi trác táng.

Một lần tại yến hội, Ngô Dụng trong lúc vô tình nhìn thấy công chúa Trịnh gia Trịnh Khả Tâm. Lúc đó Ngô Dụng cho rằng đây là ý trời, y đã lập lời thề nhất định phải bắt được Trịnh Khả Tâm vào trong tay.

Trịnh gia như thế nào lại không biết Ngô Dụng là người thế nào? Cho nên dưới sự bảo vệ chu toàn của Trịnh gia, Ngô Dụng vài lần cũng không thực hiện được mưu kế. Đúng lúc này, cháu trai Phí Đông Thành là Phí Tài đến XG du lịch. Phí gia một lực lượng xã hội đen đang có xu hướng muốn vượt ra khỏi phạm vi TW. Cùng là người trong giới xã hội đen, tự nhiên phải do người cùng tuổi cùng lứa là Ngô Dụng tiếp khách.

Ngô Dụng cùng Phí Tài vừa tiếp xúc, lại mang đến cho hai người một cảm giác là ngu ngốc ngu ngốc, mồm mồm, vì vậy Ngô Dụng liền nói tâm sự của mình về Trịnh Khả Tâm cho Phí Tài nghe. Đồng thời cũng đưa ảnh của Trịnh Khả Tâm cho Phí Tài nhìn. Lúc vừa nhìn thấy, ngay cả Phí Tài cũng không không chế nổi, thậm chí so Ngô Dụng chỉ có hơn chứ không kém, lúc này y quyết định nếu không cưới được Trịnh Khả Tâm thì không yêu ai khác.

Không bao lâu, Phí Đông Thành cho người đi Trịnh gia cầu hôn. Trịnh gia bề ngoài là người làm ăn chân chính, như thế nào lại cùng Phí gia kết quan hệ, cho nên ba của Trịnh Từ Hào Trịnh Trường Giang lấy lý do con gái còn nhỏ tuổi từ chối.

Không nghĩ tới, lần này quả thật chọc giận Phí gia, Phí Đông Thành lại rất cưng chiều đứa cháu Phí Tài này. Vì hạnh phúc của cháu trai, Phí Đông Thành buông lời nói, nếu như Trịnh gia không đáp ứng việc hôn nhân này, thì Phí gia chỉ còn cách dùng sức mạnh.

Lúc mới nghe, Trịnh gia cũng rất khản trương, cũng cố gắng an bài mọi chuyện thật cẩn thận. Thế nhưng chờ nửa ngày cũng không có nhìn thấy Phí gia có hành động nào, lâu dần cũng quên luôn chuyện này, thế nhưng thật không ngờ. Sau mấy tháng, Trịnh Từ Hào cùng Trịnh Khả Tâm đi tới thành phố Trung Sơn Đông Phương quốc, lại bị người của Hắc Long hội tập kích. Hơn nữa trong lúc Trịnh Từ Hào cùng bọn Ninja này đánh nhau, hấn chú ý đến mục tiêu của đối phương là em gái của mình Trịnh Khả Tâm, cho nên hấn mới cho rằng chuyện này là Phí gia tìm Hắc Long hội nhờ giúp đỡ.

Phải biết rằng nếu như bọn họ muốn gây bất lợi cho Trịnh gia, vậy thì người nên bắt phải là Trịnh Từ Hào hấn, mà không phải Trịnh Khả Tâm mới đúng.

Bạch Ngọc Đường nghe Trịnh Từ Hào nói xong, gật đầu.

- Ai, thực sự không ngờ, em Khả Tâm còn trẻ như vậy, xinh đẹp như vậy, xác thực sẽ đưa tới sự chú ý của bọn dê xồm. Hừ, bọn chúng sao không nhìn vào gương trong toilet thử xem, bọn chúng có xứng với em ấy hay không chứ?

- Đúng vậy!

Nghe Bạch Ngọc Đường nói như vậy, Trịnh Từ Hào cũng thở dài một hơi. Hấn biết nếu đã chọc vào Hắc Long hội, sau này sẽ có rất nhiều chuyện phiền toái, xem ra sau này Trịnh Khả Tâm chỉ có thể hoạt động ở XG, dù sao nơi ấy so với nơi khác an toàn hơn nhiều.

Lúc Trịnh Từ Hào cùng Bạch Ngọc Đường ở trong phòng trò chuyện, thì bên ngoài hành lang trước cửa phòng của bọn hấn lại xảy ra một chuyện không hề dễ chịu chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Vệ Sĩ Nội Chiến

Sau khi Bạch Ngọc Đường đi vào phòng của Trịnh Từ Hào, những người vệ sĩ hấn mang đến đều dừng lại ngoài cửa.

Mà ngoài hàng lang còn có hai người vệ sĩ áo trắng của Trịnh Từ Hào cùng với Vu Thiên, Đại Cá Tù. Trịnh Thiết đang ở trong phòng bôi thuốc cho hai người vệ sĩ áo trắng khác.

Những người mà Bạch Ngọc Đường mang đến mấy phút đầu khi Bạch Ngọc Đường vào phòng thì cũng tạm thành thật, đứng ngốc nguyên một chỗ không hề động đậy, nhưng sau hơn mười phút, Bạch Ngọc Đường còn chưa đi ra, những tên vệ sĩ này lại giống như mấy con cá bắt đầu quẫy đuôi. Thậm chí có tên thẳng thùng bắt đầu châu đầu ghé tai trò chuyện râm ran, còn có tên rút thuốc trong túi áo ra châm lửa.

Vu Thiên cũng chẳng thèm để ý, hấn đến chính là để bảo vệ Trịnh Khả Tâm, hấn mặc kệ những người đó làm gì, không có liên quan đến an toàn của Trịnh Khả Tâm, hấn sẽ không quan tâm nhiều làm gì. Đại Cá Tù với tư cách là đệ tử của Vu Thiên, sự phụ đều không nói gì, gã càng không thể nói.

Tuy bọn Vu Thiên không nói gì, nhưng hai tên vệ sĩ áo trắng lại có chút không vui. Mặc dù ở đây là khách sạn Tinh Thiên, nhưng hiện tại Trịnh Từ Hào đang ở đây, thì nơi này là địa bàn của bọn họ. Nhưng bọn này đang giẫm mặt trên địa bàn của bọn họ, quả thật chẳng biết kiểm chế, hút thuốc thì cũng không sao, dù sao mùi thuốc lá chạy không vào được phòng của thiếu gia và tiểu thư. Nhưng bọn chúng nói chuyện lớn tiếng như thế nhờ đánh thức tiểu thư thì làm sao. Mặc dù hiệu quả cách âm giữa các phòng ở đây rất tốt, nhưng làm sao tránh khỏi tiếng nói quá lớn của một người nào đó sẽ gây hoảng sợ đến Trịnh Khả Tâm.

Cho nên khi thấy cả đám vệ sĩ kia ở hành lang lớn tiếng gây ồn ào, hai vệ sĩ áo trắng tỏ ra không vui.

- Nay, mấy người làm ơn nói chuyện nhỏ tiếng xuống chút được không, mấy người không biết tiểu thư của chúng tôi đang trong phòng nghỉ ngơi sao?

Một người vệ sĩ áo trắng bực bội lên tiếng.

- Cái gì?

Nghe được một câu chối tai như vậy, bọn thù hạ mà Bạch Ngọc Đường mang đến sững sốt. Nhưng sau đó bọn họ phản ứng lại kịp thời, đặc biệt người vừa bị người vệ sĩ áo trắng nói, gã nhìn bên cạnh mình có hơn mười người, mà vệ sĩ áo trắng kia chỉ có một đồng bọn, lúc này gã cảm thấy mặt mũi bị mất hết bất mãn nói:

- Má nó, mày cho là đây là khách sạn bình dân hay sao vậy, nói cho mày biết, cách âm gian phòng khách sạn Tĩnh Thiên của chúng ta vô cùng tốt, chúng ta âm ỉ cũng không vào được phòng của tiểu thư bọn mày, mày đừng có rảnh quá mà ở đây la làng.

Vốn nghĩ rằng chỉ cần mình nói một câu, đối phương chỉ ít sẽ biết điều cho thanh âm nhỏ đi một chút, thật không ngờ mấy người đó tiếng nói chẳng những không nhỏ đi mà trái lại nói lớn tiếng hơn nữa.

Có người còn nói lớn tiếng hơn:

- Mẹ kiếp, tụi bây là cái thá gì, ngay người Đông Dương cũng đánh không lại, làm chết nhiều anh em đến như vậy mà còn ở đây lớn lối.

Nghe xong lời này, người vệ sĩ áo trắng không nhẫn nhịn được nữa. Không sai, bọn họ đánh không lại người Đông Dương, thế nhưng điều này có thể trách ai, chỉ có đánh nhau với bọn chúng mới biết bọn Đông Dương ấy lợi hại ra sao:

- Đúng, chúng tôi không phải đối thủ của Ninja Đông Dương, thế nhưng bất kể như thế nào, chúng tôi cuối cùng vẫn thắng bọn họ, hơn nữa cũng giết được một người trong bọn họ, nhưng tôi nghĩ loại chuyện này nếu như bị mấy người gặp phải, phỏng chừng mấy người chỉ có nước chạy trốn.

Người vệ sĩ áo trắng nói xong sau đó, vẫn còn "Hừ" một tiếng, dường như vô cùng khinh thường mấy người mặc áo đen bên kia.

- Mày nói cái gì? Mày có bản lĩnh nói lại một lần?

Vừa nghe tên vệ sĩ áo trắng khinh thường chính mình, mấy hán tử mặc áo đen đều không vui.

- Làm sao, sự thật chính là như thế, hừ, mấy người gặp qua Ninja của Đông Dương chưa? Mấy người biết bọn họ mạnh đến như thế nào không? Cái gì cũng không biết còn ở đây lên giọng thật sự là một lũ vô dụng.

Tựa hồ là tìm được cơ hội trả thù đối phương, người vệ sĩ áo trắng không bỏ qua, giễu cợt nói.

- Mày, mày muốn chết.

Vừa thấy đối phương khinh thường mình như vậy, nhất thời mấy hán tử mặc áo đen nóng tính bực bội. Sau đó mấy hán tử mặc đồ đen bẻ khớp tay, xắn tay áo chuẩn bị bước về phía hai người mặc áo trắng, một thanh âm vang lên bên tai bọn hắn.

- Đều dừng tay.

Lập tức có người đàn ông da ngăm đen vạm vỡ đứng chặn ngay trước mặt mấy người mặc áo đen này.

- Đều là anh em cùng một nhà, mấy người thôi đi.

- Anh Dã Ngu, anh cũng thấy đó, không phải chúng tôi gây sự, vốn dĩ chúng tôi đang đứng ở chỗ này, là bọn hắn, đánh không lại Đông Dương quý tử, trong lòng tức giận, tưởng giận cá chém thớt lên người chúng tôi, chúng tôi làm sao mà lại cho bọn hắn như nguyện, cho nên lúc này mới nói lại một hai câu, mấy người ở đây có thể chứng kiến.

Hán tử bị người vệ sĩ áo trắng chỉ trích đầu tiên thấy Dã Ngu vội vã đứng ra giải thích.

Người được gọi là Dã Ngu này, chính là cận vệ của Bạch Ngọc Đường, sau khi nghe huynh đệ của mình nói xong, y quay đầu nhìn hai người vệ sĩ áo trắng:

- Cũng đúng, các anh đánh không lại Đông Dương quý tử thì cũng không thể trút giận lên đầu anh em chúng tôi chứ.

- Ai đánh không lại Đông Dương quý tử, nói cho các người biết, bọn Ninja này thực lực rất mạnh.

Một người áo trắng còn muốn giải thích.

Nhưng người áo trắng còn lại đem lời hấn cật ngang:

- Được rồi, cần gì phải nói nhiều với bọn họ, không cần để trong lòng, chỉ ít chúng ta vẫn còn cùng bọn Ninja so chiêu, nhưng tôi nghĩ có lẽ bọn Ninja cũng chẳng muốn nguyện ý cùng bọn họ đánh nhau đâu, ha ha.

Lời này rõ ràng là người vệ sĩ áo trắng quơ đũa cả nắm đem bọn vệ sĩ áo đen khinh thường đến không còn gì để nói.

Mà Dã Ngu thực sự đã nổi giận. Vốn dĩ gã cũng chẳng muốn chen vào làm gì, nhưng gã không thể đứng nhìn huynh đệ mình bị người ta khi dễ, cho nên mới đứng ra nói mấy lời. Nhưng gã thật không ngờ vệ sĩ áo trắng này dĩ nhiên không biết xấu hổ, lại nói mình ngay cả có đi ra thì bọn Ninja cũng chẳng

thèm đánh. Dã Ngu quả thật đã nổi giận.

- Được lắm, mấy người nói chúng tôi không xứng đứng không, vậy hãy để cho tôi đến thử mấy người sức lực được bao nhiêu, khiến tôi xem mấy người rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

Vừa nói chuyện, Dã Ngu nhanh chóng chuyển bước hướng đến hai người vệ sĩ áo trắng.

- Anh định làm gì? Nói cho mấy người biết, chúng tôi không muốn đánh nhau, nhưng nếu mấy người muốn so tài một chút, chúng tôi cũng đành chiều mấy người.

Hai người vệ sĩ áo trắng cũng biết mấy hán tử áo đen này là đàn em của bạn thiếu gia, bọn họ vốn không muốn đánh nhau, nhưng bọn chúng lại buông lời nói bọn họ đánh thua Đông Dương quý tử, điều này làm trong lòng bọn họ rất khó chịu, bọn họ rất muốn có cơ hội để dạy dỗ mấy người này, không nghĩ tới bọn họ chủ động muốn đánh nhau, cho nên bọn họ phải nắm lấy cơ hội này.

- Hừ! Vậy thì như anh nói, chúng ta tới so tài một chút đi.

Dã Ngu cười lạnh một tiếng, đi tới đối diện hai người mặc áo phục trắng.

- Tốt, nếu như làm anh bị thương, bỏ quá cho.

Hai người mặc áo trắng thấy trận này có tránh cũng không được, cho nên bọn họ đơn giản buông lời khách sáo, rồi ra tay bắt đầu đánh.

Chiêu lợi hại nhất của hai người áo trắng chính là Hợp Kích Chi Thuật, hôm nay hai người bọn họ cùng nhau đối phó với Dã Ngu, không thi triển thế mạnh của bọn họ thì quá uổng phí. Vì thế, hai người phối hợp ra chiêu tấn công, bọn họ một bên trái, một bên phải tấn công về phía Dã Ngu, chiêu thức đánh ra nhanh lẹ, nhuần nhuyễn, phối hợp vô cùng xảo diệu.

Ý tứ chính là một bên trái một bên phải đồng thời tấn công đối thủ, sau đó một người dùng sức mạnh của mình cuốn lấy đối phương, một người khác thì nhân cơ hội công kích đối phương. Chỗ tốt ở đây chính là trong một thời gian ngắn có thể tập trung sức mạnh của hai người trên cùng một người, tăng sức mạnh tấn công.

Có thể nói điểm lợi hại của chiêu Hợp Kích Chi Thuật là ngay trong nháy mắt gia tăng sức mạnh tấn công khiến cho chiêu thức tấn công trở nên càng nhiều; góc độ công kích càng hiểm hóc; tốc độ công kích càng đánh càng nhanh; lực công kích càng tăng nhanh, nói trắng ra chính là sức mạnh hai người dồn về một người.

Vừa ra tay, hai người mặc áo trắng liền một người bên trái dùng tay tấn công lên đầu của Dã Ngu, tên bên phải dùng chân tấn công phần eo của Dã Ngu. Lúc lên lúc xuống, hai cách tấn công khác nhau ở hai góc độ khác nhau cùng lúc hướng về Dã Ngu ra tay.

Dã Ngu thấy chiêu Hợp Kích Chi Thuật của hai người áo trắng, cười lạnh một tiếng. Thân thể bỗng nhiên ngồi chồm hổm thấp xuống, tránh thoát cú tấn công của người bên trái vào đầu, đưa tay phải hướng về phần eo đuổi ra ngăn chặn đòn tấn công của người mặc áo trắng ở bên phải. Dã Ngu thét lên một tiếng, sau đó tay phải gã mạnh mẽ vươn ra, đùi phải của đối phương vừa tấn công đến trong phút chốc đã bị gã nắm lấy và nâng lên. Thân thể Dã Ngu bỗng nhiên chồm về phía trước, nắm đấm đưa thẳng vào bộ ngực của người mặc áo trắng tấn công bên phải.

- Phanh!

Một tiếng, một người mặc áo trắng như điều đứt dây bay lên không trung khoảng 3-4m, sau đó y mới từ trên không trung ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Giáo Huấn Nho Nhỏ.

Từ lúc Dã Ngu ra quyền đến lúc người mặc áo trắng rơi xuống đất, tuy nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt, nói cách khác người áo trắng không bị thương đang ra tay tấn công thì đồng thời bạn của hắn cũng bị đánh bay ra ngoài.

- Ah?

Người mặc áo trắng còn lại liếc mắt nhìn Dã Ngu, vẻ mặt dâng lên nỗi hoảng sợ, gã thực sự không ngờ mình cùng anh em còn chưa bắt đầu ra chiêu thì đã kết thúc. Vì thế, người mặc áo trắng mang vẻ mặt hoảng sợ chỉ còn cách đứng trân trân tại chỗ. Gã hoàn toàn không nhận ra khi Dã Ngu đánh ra một quyền hất bay bạn mình thì cũng đồng thời đánh ra một quyền hướng về chỗ gã.

Dã Ngu ra quyền như gió thổi, cũng không vì người mặc áo trắng đang ngây người vì kinh ngạc mà có ý định dừng lại. Dễ nhận thấy một quyền kia sẽ đánh vào người mặc áo trắng, một quyền này mà đánh trúng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì người mặc áo trắng này sẽ bị đánh văng ra ngoài, đồng thời miệng phun máu tươi.

- YAA.A.A...!

Lại là một tiếng hét lớn, Đại Cá Tù thực sự không nhịn được nữa. Gã thừa nhận Dã Ngu là người mạnh nhất trong đám người bên kia, cũng thừa nhận rằng hai người mặc áo trắng này không phải là đối thủ của y. Nhưng nói như thế nào hai bên cũng không có thù hận truyền kiếp gì cả, hơn nữa chủ nhân của hai bên quan hệ lại rất tốt, nhưng Dã Ngu lại ra tay ác độc như vậy thì thật sự không thể chịu được.

Cho nên Đại Cá Tù mới quyết định ra tay, tại lúc Dã Ngu sắp đánh ra quyền thì Đại Ngư Tù vung một quyền cùng Dã Ngu chống lại.

- Thông!

Một tiếng va chạm tựa như đất rung núi chuyển. Đại Cá Tù cùng Dã Ngu đều chịu không được lui về sau một bước.

Sức mạnh mà Dã Ngu cùng Đại Cá Tù cùng một lúc đánh ra làm cho người ta sợ hãi, uy lực cũng không phải bình thường. Sau một quyền này cả Dã Ngu cùng Đại Cá Tù hai mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời thốt lên “đ” một tiếng, giống như không tin vào mắt mình vậy.

Dã Ngu không tin Đại Cá Tù lại có một sức mạnh kinh người đến như vậy, gã đánh ra một quyền này tuy chưa toàn lực, nhưng uy lực không thể xem thường, không ngờ Đại Cá Tù ra quyền sau gã mà lại có thể cản được. Lúc này gã không thể không nhìn Đại Cá Tù bằng một cặp mắt khác.

Mà Đại Cá Tù cũng vì không xem trọng Dã Ngu cho lắm, gã nghĩ rằng Dã Ngu cũng không mạnh bao nhiêu cho nên chờ khi Dã Ngu ra quyền gã mới ra tay ngăn lại. Nhưng lúc gã đụng phải một quyền của Dã Ngu thì mới biết chính mình đã đoán sai. .

- Tốt, rất tốt! Đến, chúng ta đánh một trận đi.

Đại Cá Tù nhìn thấy thực lực Dã Ngu không tệ, nhất thời lòng hiếu thắng nổi lên.

- Rất tốt, rất hợp với ý tôi, đến đây đi.

Dã Ngu phát hiện được một đối thủ tương xứng cũng rất hưng phấn, lúc này gã lập tức nhận lời.

Vì vậy, người mặc áo trắng kia lui ra, để Đại Cá Tù solo với Dã Ngu. Hai dáng người cao to, cường tráng cứ như vậy đứng ở hành lang, mặt đối mặt. Điều bất đồng duy nhất chính là hình thể của Đại Cá Tù cao hơn Dã Ngu một chút mà thôi. Hình thể của Dã Ngu cũng rất cân đối, nói chung hai người kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không hơn ai.

- YAAAAAA!

Cùng một lúc, Dã Ngu với Đại Cá Tù bắt đầu ra chiêu. Hai người cùng một lúc ra tay đâm thẳng vào mặt đối phương.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là bất kể Đại Cá Tù hay Dã Ngu khi nhìn thấy nắm đấm đối phương sẽ đâm thẳng vào mặt mình thì ai cũng không có ý tứ tránh né, trong mắt hai người chỉ có tấn công, rồi lại tấn công.

- Thông! Thông!

Cả hai đều đánh trúng đối phương, cùng lúc chịu đòn khiến hai người đồng thời lui lại mấy bước.

Lại một lần nữa nhìn đối phương bằng một cặp mắt ngạc nhiên, Dã Ngu cùng Đại Cá Tù lần thứ hai phóng về phía đối thủ, nhưng khác lần trước là hai người không chỉ tấn công mà đã bắt đầu né tránh.

Dã Ngu ra tay đánh thẳng vào mặt Đại Cá Tù. Đại Cá Tù đưa tay ra, một quyền đối một quyền, tay khác nắm lấy cánh tay đối phương, hất mạnh. Vừa bị phá chiêu, Dã Ngu lại ra một quyền bằng tay khác. Hóa ra chiêu vừa rồi là hư chiêu, chiêu này mới thật sự là tấn công.

Đại Cá Tù mắt thấy cú đấm móc này sẽ đánh trúng cằm mình, trong lúc gấp gáp, gã lợi dụng ưu thế của đôi chân dài, một chân đá thẳng vào bộ ngực Dã Ngu, nếu gã không trốn kịp thì cả hai cùng chết.

Dã Ngu nhìn thấy chân của Đại Cá Tù đã đến, gã hoàn toàn có thể né tránh, chẳng qua Dã Ngu không muốn lãng phí một cú đánh móc như thế này, cho nên Dã Ngu cắn răng quyết định gắng gượng một chút cũng phải đánh trúng Đại Cá Tù, phải cho hắn biết sức mạnh của mình lớn thế nào.

- Thông!

- Phốc!

Cú đấm móc này đâm trúng cằm Đại Cá Tù, cùng lúc đó chân của Đại Cá Tù cũng đá trúng ngực Dã Ngu.

Đại Cá Tù phun ra một bụm máu rồi té ngã trên mặt đất, mà Dã Ngu cũng đồng dạng ngã trên mặt đất, khoe miệng chảy ra máu tươi.

Từ tình trạng thâm thâm của trận đấu có thể kết luận thực lực hai người chênh lệch không bao nhiêu, nhưng hiển nhiên trận này Đại Cá Tù vẫn bị thương nhiều hơn.

Lúc Dã Ngu ngã xuống, anh em ở phía sau gã lập tức xông lên,, vội vã nâng gã dậy:

- Anh Dã Ngu, anh Dã Ngu, anh không sao chứ

- Không việc gì, chưa chết được. Mẹ nó, hấn lợi hại thật, một đòn chân không ngờ nặng như vậy.

Dã Ngu bị nâng dậy nôn ra từng ngụm máu tươi oán hận nói

Mà bên kia Vu Thiên cũng nâng Đại Cá Tửu dậy, nói như thế nào thì Đại Cá Tửu cũng là đồ đệ của mình, lúc này mình mà không đi đỡ gã dậy thì không còn ai đi đỡ gã nữa:

- Có sao không, Đại Cá Tửu.

- Sư phụ, tôi, tôi còn... đỡ... được...

Đại Cá Tửu nói mấy lời này còn không ra cả hơi.

Vu Thiên liếc nhìn Đại Cá Tửu, khẽ lắc đầu, sau đó tay duỗi nhẹ tại trên cằm của Đại Cá Tửu kéo nhẹ một chút, một tiếng “rắc” vang lên. Hoá ra một quyền kia của Dã Ngu làm cho Đại Cá Tửu bị trật cằm. Vu Thiên khẽ vươn tay giúp gã kéo lại khớp hàm.

- Anh thật là, tại sao anh không dùng Thiết Bối Sam, nếu như anh dùng tuyệt học của mình, Dã Ngu chắc chắn không phải là đối thủ của anh.

Vu Thiên nhẹ lắc đầu, hai người này đánh nhau sao lại như vậy, luôn muốn đem đối phương đánh ngã mà không chịu bảo vệ bản thân, hà tất phải làm như vậy.

- Tiểu tử, mày cút sang một bên, nói cái gì mà tao không phải là đối thủ của hấn, lẽ nào mày không thấy sao? Hấn lúc này đã thua tao.

Bên kia Dã Ngu vừa nghe Vu Thiên nói như vậy, nhất thời tức giận quát.

- Phải không, đòn kia của anh chỉ thắng nửa chiêu thôi, không tính thắng, biết không?

Vu Thiên đầu cũng không quay lại trả lời Dã Ngu.

- Mày đánh rầm à, tuổi còn nhỏ thì biết cái gì chứ.

Vừa nghe Vu Thiên nói toạc ra sự thật, nói mình vẹn vẹn chỉ thắng có nửa chiêu, lập tức Dã Ngu có chút nhịn không được. Gã làm cận vệ cho Bạch Ngọc Đường nhiều năm, từng đánh qua vô số người, nhưng hiếm có người nào có thể thắng được gã, cho nên dần dần gã cũng trở nên kiêu ngạo. Hiện tại, lại phải nghe một thằng nhóc nhỏ hơn rất nhiều tuổi ở chỗ này chỉ trích, gã đương nhiên rất tức giận. Mà lúc tức giận thì miệng của gã cũng trở nên không sạch sẽ.

- Phách!

Một tiếng giòn vang, trong chớp mắt Dã Ngu cảm giác được mặt mình nóng rát, sau đó trong miệng có hai vật gì đó, dựa vào cảm giác gã biết trong miệng mình có hai cái răng bị đánh rớt.

- Anh mà chửi thề lần nữa là tôi bẻ gãy tay anh đấy.

Vốn dĩ Vu Thiên không muốn ra tay, hấn chỉ muốn nắm lấy cơ hội này, cơ hội được bảo vệ Trịnh Khả Tâm. Mặc kệ đối phương có biết ý tứ của mình hay không, nói chung hấn tình nguyện. Giống như vừa này mấy người mặc áo trắng cùng mấy người mặc áo đen phát sinh tranh chấp, hấn cũng chẳng quản. Ở trong mắt của hấn, ai thắng ai thua, cũng liên quan gì đến hấn. Nhưng đến lúc đệ tử của mình bị thương, hấn lại không thể thờ ơ, cho nên mới ra tay trợ giúp. Nhưng thật không ngờ Dã Ngu lại dúi mù đến vậy, cũng dám nói hấn thả rắm, Vu Thiên không thể không tức giận.

Cho nên, Vu Thiên đành phải sử dụng Thần Hành Quỷ Bộ dạy cho Dã Ngu một bài học.

Không ai nhìn ra Vu Thiên ra tay lúc nào, cũng không thấy Vu Thiên như thế nào đánh Dã Ngu. Nói chung lúc mọi người còn đang ngơ ngác, thân hình Vu Thiên đã nhoáng một cái trở lại chỗ cũ. Thoạt nhìn giống như hấn vẫn còn đang đỡ Đại Cá Tửu, chưa từng có động tác gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Lại Có Một Người Muốn Bái Sư.

Cho đến lúc mọi người sực tỉnh, một đàn em của Dã Ngu kêu lên một câu:

- Thằng nhóc, hấn dám đánh anh Dã Ngu, chúng ta xông lên đánh cho hấn tàn phế đi.

- Đúng, cùng xông lên đánh hấn.

Mấy người Bạch Ngọc Đường mang đến ngẩng đầu lên, kêu la hướng về phía Vu Thiên lao qua. Trong mắt mấy người này, Vu Thiên không bằng Đại Cá Tù, cũng không có cường tráng bằng Dã Ngu, hơn nữa lại rất trẻ, chúng nghĩ rằng hấn rất dễ ăn hiếp, cho nên mấy người này nhất thời muốn tìm chỗ xả giận trên người Vu Thiên.

Vu Thiên nghe mấy người này kêu la, lại thấy bọn họ đang nhìn chăm chăm về phía mình, cảnh này làm cho hấn lại nhớ đến lúc hấn bị đàn sói vây quanh trong rừng lúc trước.

- Đại Cá Tù, anh ngồi bên cạnh đi, nhìn sư phụ biểu diễn công phu một chút, anh không phải vẫn muốn học một chút công phu hay sao? Ngày hôm nay tôi sẽ dạy cho anh, anh xem kĩ nhé, qua rồi thì không thấy được nữa đâu.

Vừa nói đến đây, Vu Thiên đỡ Đại Cá Tù ngồi lên một chiếc ghế trên hành lang, cái ghế kia là Vu Thiên vừa mới từ trong phòng lấy ra. Hấn muốn canh giữ ngay cửa phòng của Trịnh Khả Tâm, không thể lúc nào cũng đứng được.

An bài xong tất cả, Vu Thiên quay đầu lại hướng về phía mấy người đàn ông mặc áo đen vừa mới lúc nãy kêu la nói:

- Xong rồi, tôi đã chuẩn bị xong, mấy người bắt đầu đi.

Mấy người đàn ông mặc áo đen vừa mới kêu lúc nãy cũng chỉ muốn dọa Vu Thiên một chút thôi, một đứa con nít mới lớn nghe nhiều người kêu gào như vậy chắc chắn rất sợ hãi. Thế nhưng phản ứng của Vu Thiên làm bọn họ rất bất ngờ, thấy hấn thông dong an bài xong mọi việc, còn dám hướng đám đàn em của Dã Ngu thách thức như vậy, ngược lại làm cho mấy người đàn ông mặc áo đen bị hù dọa, đứng trân trân không dám động dấy.

- Tôi chuẩn bị xong, các người có thể ra tay rồi đây.

Vu Thiên nhìn đám đàn ông còn sững sờ đứng nguyên một chỗ, cười lạnh một tiếng.

Một tiếng cười nhạt này của Vu Thiên, giống như một cái tát tát trên mặt bọn họ, nhất thời làm cho bọn họ giận dữ.

- Thằng nhóc chết tiệt, đừng có ngông cuồng, xem ông nội dạy dỗ lại mày như thế nào. Lên, mọi người xông lên, xem nó mạnh được bao nhiêu.

Một người đàn ông áo đen rút cuộc không nhịn được, gào lên một tiếng hướng về Vu Thiên vọt qua.

Theo người đàn ông kia phóng đến Vu Thiên, thêm một người khác cũng gào thét lên hướng Vu Thiên lao đến.

- Đến hết đi.

Vu Thiên giận dữ nói một tiếng. Xem ra không dạy cho bọn này một bài học là không được, bọn họ cũng không biết mình lợi hại như thế nào, mà cũng dám xưng ông nội trước mặt mình.

Trong lòng Vu Thiên thầm gào lên một tiếng, một bước hấn đã đi đến trước mặt một người đàn ông, ra một chiêu “Hư Quyền Thổ Tín”, không có gì ngoài ý muốn, một quyền nện xuống mặt người đàn ông đó.

- Thông!

Một tiếng vang nhỏ, người đàn ông kia thậm chí một tiếng còn chưa kịp kêu cả người liền bay ngược về sau. Trong lúc gã bắn ngược về sau, trong miệng gã không ngừng có đồ vật rơi ra, nếu nhìn kĩ có thể nhận ra đó là răng ở trong miệng gã.

Một quyền đánh bay một người, hai tay Vu Thiên cùng đánh, lớn tiếng nói.

- Đại Cá Tù, anh nhìn cho kĩ, chiêu này của tôi gọi là “Song Quyền Xuất Hải”.

Không có gì ngoài ý muốn, lại có hai người đàn ông bắn ngược trở ra. Trong quá trình bọn họ bay lên lại có đồ vật không ngừng bay ra, nếu lại nhìn kỹ một chút thì sẽ phát hiện đây là chất nhờn trong dạ dày, bởi vậy có thể tưởng tượng ra uy lực của quyền này.

- Xem kĩ cái này một chút, chiêu này tôi gọi là “Lạt Thối Phi Vũ”.

Vừa nói xong, đầu phải Vu Thiên giờ lên, làm một cú xoay 360 độ tuyệt đẹp làm cho có 4, 5 người đàn ông lại hướng trên dưới vách tường hành lang đập vào.

- Đại Cá Tù anh nhìn cho kĩ, chiêu này tôi gọi là “Chưởng Khai Biến Địa”.

Vừa nói Vu Thiên thu chân đưa hai tay ra chưởng, từng nhát chưởng hướng về mấy tên còn lại.

Tức khắc, thực ra chỉ trong chớp mắt, Vu Thiên quay cả người hướng về chỗ Đại Cá Tù nói:

- Xong rồi, Sư phụ đã dạy xong, anh học được bao nhiêu thi học, tùy theo khả năng cùng với tạo hoá của anh thôi.

Nói xong, Vu Thiên chậm rãi đi đến bên Đại Cá Tù. Mà theo bước chân chậm rãi của Vu Thiên, phía sau một đám đàn ông vốn còn đang đứng rầm rầm té trên mặt đất.

Đại Cá Tù mở to hai mắt nhìn Vu Thiên, mang theo biểu hiện đánh chết gã cũng chẳng dám tin.

Một đám đàn ông hơn mười người lúc này còn diều vờ giương oai, thế nhưng lúc này chỉ trong vòng một phút đồng hồ thì bọn họ tất cả đều tự động té trên mặt đất, không có một người nào có thể đứng lên. Đối mặt với trình độ công phu như thế này thì Đại Cá Tù thật sự chấn động. Cho đến bây giờ gã mới biết mình quyết định bái sư là việc vô cùng chính xác, mình bắt được vàng rồi.

Mà còn có một người có tâm trạng đồng dạng chấn động là người bị Vu Thiên tát hai cái đang đứng một bên hành lang, Dã Ngưu, cùng một người đàn ông áo trắng không có bị thương.

Lúc Vu Thiên vừa ra chiều vừa nói tên gọi thì quả thật vô cùng đẹp trai. Đẹp đến nỗi Dã Ngưu cùng người áo trắng đến giờ còn sững sờ, còn nhìn chăm chăm vào Vu Thiên.

- Đi đi, anh không nên nhìn tôi làm gì, đứng lên đi.

Vu Thiên lúc này đã đến bên Đại Cá Tù, nhẹ nhàng đẩy, làm Đại Cá Tù té trên mặt đất, sau đó Vu Thiên không coi ai ra gì ngồi lên chiếc ghế để trước cửa Trịnh Khả Tâm mà canh gác.

- Sư phụ, sư phụ, ngài thật là bản lĩnh, ngài dạy tôi công phu đi, làm ơn dạy tôi công phu đi.

Đại Cá Tù không có chút giận dữ vì Vu Thiên đem mình từ trên ghế đẩy xuống, mà ngược lại gã ôm hai chân Vu Thiên, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Vu Thiên.

- Thôi đi, anh làm ơn đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi không phải đã nói với anh rồi sao? Cần nhờ vào chính khả năng cùng với tạo hoá của anh, khỏi cầu xin, vô dụng thôi.

Vu Thiên dùng một bộ dạng bất cần đời nhìn Đại Cá Tù.

- Không, không, sư phụ, ngài làm ơn biểu diễn lại một lần, lại một lần nữa đi, tôi chưa nhớ kĩ.

Cuối cùng Đại Cá Tù thốt lên một câu, mà ngay cả gã còn thất vọng về mình nữa.

Nói thật ra, lúc này Vu Thiên làm quá nhanh, Đại Cá Tù không thể theo kịp động tác của Vu Thiên. Cho nên gã cũng chỉ nhớ rõ tên gọi còn ngoài ra động tác gã cũng không thấy rõ ràng.

- Biểu diễn một lần nữa sao? Được thôi!

Vu Thiên liếc mắt nhìn Đại Cá Tù rồi trả lời một câu.

- Thật sao? Sư phụ nói thật chứ?

Vừa nghe Vu Thiên nói sẽ biểu diễn một lần nữa thì lúc này Đại Cá Tù lại có ý muốn cười, cười thật to. Gã biết một người muốn có tuyệt thế công phu, không chỉ riêng bản thân mình phải nỗ lực, còn phải có một sư phụ thật giỏi, mà hiển nhiên Vu Thiên chính là người như vậy. Nhưng sau khi nghe xong Vu Thiên nói một câu Đại Cá Tù lại muốn khóc thật to.

- Đương nhiên là thật, chẳng qua, anh nghĩ biện pháp làm cho mấy người đó đứng lên một lần nữa. Bằng không tôi đánh với ai, đánh anh được không? Anh chịu được một quyền của tôi sao?

Vu Thiên làm ra một bộ dạng muốn nói Đại Cá Tù nguoi quá ngốc. Tuy rằng Vu Thiên không có ra đòn sát thủ đối với mấy người mặc áo đen, thế nhưng Vu Thiên biết mấy người này muốn từ giường đứng lên thì không thể không nằm ngay ngốc ở bệnh viện từ năm đến mười ngày là không có khả năng. Cho nên hần cần bản không lo lắng Đại Cá Tù có thể làm cho mấy người đó có thể đứng lên liền, sau đó lại để cho mình hành hạ họ một lần nữa.

Đại Cá Tù cũng biết, trừ phi Vu Thiên không muốn, nếu Vu Thiên thật sự muốn thì cho dù gã có dùng Kim Chung Trảo mà mặc thì cũng không thể chống được mấy quyền của Vu Thiên, cho nên Đại Cá Tù nghe xong mấy lời Vu Thiên nói, gã liền cúi đầu, gã biết muốn Vu Thiên lại đánh một lần nữa là không thể.

Mà lúc này, Dã Ngưu cũng từ trong mộng bừng tỉnh lại.

- Sư phụ, sư phụ, ngài dạy tôi công phu đi.

Vừa nói xong, Dã Ngưu trong phút chốc quỳ trên mặt đất, sau đó lấy đầu gối quỳ bò đi qua chỗ Vu Thiên.

- Cái gì, lại một người nữa muốn bái sư?

Vu Thiên lúc này mắt mở thật to, lúc này hấn chẳng qua chỉ mới lộ chút công phu sơ sơ mà thôi, sao lại có người muốn bái sư, đã thế sau này nên hạn chế để lộ công phu, nếu không hấn lại phải chỉ dạy công phu thì chẳng phải sẽ mệt đến chết hay sao.

- Anh tránh ra, đây là sư phụ của tôi, anh bái cái gì mà bái.

Đại Cá Tử vừa nhìn thấy Dã Nguu bỗng nhiên chạy đến muốn bái Vu Thiên làm sư phụ, lập tức gãi không cho. Đại Cá Tử cho dù có ngu đi chăng nữa cũng biết nếu chỉ có một mình làm đồ đệ thì trong tương lai toàn bộ công phu đều là của mình, nhưng nếu có thêm đồ đệ, thì thời gian sư phụ dạy cho mình sẽ giảm rất nhiều, cho nên gãi sẽ không ngu đến để cho người khác bái sư ngay trước mắt mình.

Mà Vu Thiên cũng không phải là người thích thu đồ đệ, sở dĩ nhận Đại Cá Tử là vì gãi có một nền móng cơ bản rất tốt, hơn nữa gãi lại có Kim Chung Trảo - Thiết Bô Sam bị thất truyền từ lâu, cho nên Vu Thiên mới miễn cưỡng thu nhận gãi. Một nguyên nhân khác chính là có mấy việc nhỏ không thể toàn bộ khiến hấn ra tay, cho nên cần một người như Đại Cá Tử ra tay thay hấn.

Nhưng đối với người vừa mới thu một đệ tử như Vu Thiên thì lại không có ý thu thêm đồ đệ, nên hấn phát phát tay.

- Tôi không thu đồ đệ, anh bỏ ý nghĩ đó đi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Vấn Đề Thái Độ.

Đại Cá Tử nghe Vu Thiên nói như vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Gã vội vàng đỡ lấy Dã Nguu đang quỵ, sau đó thả hấn trên đất rồi nói:

- Sư phụ tôi thực sự đã nói, ngài không hề muốn thu đồ đệ, cho nên anh tốt nhất nên bỏ tâm tư đó đi. Đã thế anh vừa mới mở miệng nói với sư phụ tôi bất tuân, anh nghĩ sư phụ tôi sẽ nhận anh sao?

Nghe Đại Cá Tử nói, lúc này Dã Nguu thực sự đã hết hi vọng. Vì sao mà mình nói như vậy, cũng đều là do Vu Thiên tuổi còn nhỏ mà dám chỉ trích mình cho nên mình mới nói hấn thả rắm. Chỉ bằng điểm này, xem ra mình không được làm đồ đệ của Vu Thiên rồi, nghĩ vậy, Dã Nguu liền cảm thấy chán chường mà ngã sụp xuống đất, gãi cảm giác như mình không còn nổi một tia khí huyết.

Khi Dã Nguu ngã xuống đất, toàn bộ hành lang đột nhiên yên tĩnh. Có lẽ là khách sạn này cách âm quá tốt, bất kể là Trịnh Tử Hào cùng Bạch Ngọc Đường đang trong phòng nói chuyện. Hay là trong phòng ngủ Trịnh Khả Tâm, hoặc là trong phòng Trịnh Thiết cùng hai gã bạch y nam tử, ai cũng không chú ý tới chuyện phát sinh ngoài hành lang.

Mà trên hành lang, chỉ có Vu Thiên ngồi ở nơi này một mình huyết sáo. Tưởng tượng xem một chút nữa Trịnh Khả Tâm đi ra có hay không mỉm cười với mình.

Không gian yên tĩnh này duy trì khoảng chừng mười lăm phút. Cửa phòng Trịnh Tử Hào từ từ mở ra.

- Dã Nguu, cậu đến đây một chút.

Cửa chỉ mở một khe nhỏ, Bạch Ngọc Đường gọi một câu. Trong phòng Bạch Ngọc Đường thực đã biết Trịnh Tử Hào tại sao lại chọn người của Đông Dương Hắc Long hội, qua một hồi suy nghĩ, Bạch Ngọc Đường quyết định gọi Dã Nguu đến, sau đó phân phó cho gãi một số việc để bảo vệ khách sạn.

- Dã Nguu? Cậu có nghe không? Nhanh chân lên một chút.

Không thấy Dã Nguu phản ứng gì, Bạch Ngọc Đường một lần nữa gọi to.

Trả lời Bạch Ngọc Đường vẫn là một sự im lặng. Lúc này Dã Nguu tuy rằng người còn ngồi trên đất thế nhưng tinh thần đã sớm không còn, có thể là do Vu Thiên cự tuyệt mình, cũng có thể là do những câu nói thô tục vừa rồi của mình mà làm mất đi cơ hội bái sư, gãi đang rất hối hận, cho nên không nghe được tiếng gọi của Bạch Ngọc Đường.

Gọi liên tiếp hai câu mà không thấy ai trả lời mình, Bạch Ngọc Đường cảm giác được điều gì đó không đúng. Hấn vội vã thò đầu ra ngoài hành lang, hấn thấy tất cả người của mình đều đã nằm trên đất, Bạch Ngọc Đường vội vã đóng cửa phòng, sau đó có tiếng khóa cửa. Có lẽ Bạch Ngọc Đường nghĩ người của Hắc Long hội đã đánh đến, người dưới tay mình đều đã ngã xuống.

Vu Thiên nhìn phản ứng của Bạch Ngọc Đường cười khẽ một chút, phản ứng như thế cũng là điều bình thường.

Trong phòng Bạch Ngọc Đường xoay người đem cửa phòng khóa lại sau đó liếc mắt nhìn Trịnh Tử Hào vẫn trên ghế sa lon mà thống khổ lắc đầu.

- Thế nào? Bạch thiếu gia, có chuyện gì phát sinh sao?

Thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường có gì đó không đúng, Trịnh Tử Hào lập tức từ trên ghế sa lon đứng dậy, khẩn trương nhìn Bạch Ngọc Đường.

Đối với chuyện đã xảy ra ngoài hành lang, dù cho Bạch Ngọc Đường có kiến thức rộng rãi đến đâu cũng khó có thể hình dung ra được.

- Rốt cuộc là sao? Bạch thiếu gia, anh nói nhanh xem nào.

Càng nhìn bộ dạng Bạch Ngọc Đường, Trịnh Tử Hào càng tưởng là bên ngoài thực sự đã có chuyện phát sinh, phải biết rằng em gái của hắn Trịnh Khả Tâm vẫn còn ở trong một phòng khác của khách sạn, nếu như bên ngoài thật sự có chuyện, vậy em gái của hắn phải làm sao bây giờ?

- Cái kia. . . Cái kia hình như là đám Ninja truy sát cậu lại tới, bởi vì. . . Bởi vì tôi thấy thủ hạ của tôi đều nằm trên mặt đất.

Nghe Bạch Ngọc Đường lấp bắp nói, Trịnh Tử Hào thiếu chút nữa thì ngất đi.

- Cái gì? Ninja lại tới, tất cả thủ hạ của anh đều ngã trên mặt đất?

Nghe Bạch Ngọc Đường nói, Trịnh Tử Hào khá bất ngờ, nhưng hắn cũng cố gắng tĩnh tâm mà bắt đầu phân tích lại.

Chuyện kia nếu như là thật, không phải nói em gái mình thực đã nguy hiểm sao? Thủ hạ Bạch Ngọc Đường rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại Trịnh Tử Hào không biết, thế nhưng còn có Vu Thiên cùng Đại Cá Tù công phu không phải rất cao sao? Bọn họ cũng không ngăn được Ninja của Hắc Long hội sao? Hay là Vu Thiên cùng Đại Cá Tù căn bản chính là người của Hắc Long hội? Là bọn hắn trong ứng ngoài hợp đem những Ninja của Hắc Long hội dẫn đến đây?

Có thể cái kia cũng không đúng, nếu như Vu Thiên cùng Đại Cá Tù thực sự là người của Hắc Long hội, vậy bọn họ căn bản không cần phải đến khách sạn mới động thủ, vừa nãy ở quán vịt nướng bọn họ cũng có thể động thủ mà.

Trịnh Tử Hào trong lòng không ngừng nghĩ khả năng có thể phát sinh, nghĩ tới nghĩ lui nghĩ không ra một chuyện nào có thể xảy ra. Nhưng có một chuyện có thể khẳng định, nếu sự tình thực sự đúng như lời Bạch Ngọc Đường nói, thì em gái nhất định là đang gặp nguy hiểm.

- Không được, tôi muốn đi cứu em gái tôi.

Trịnh Tử Hào trong lòng nghĩ như vậy, liền từ trên ghế salon đứng dậy, chuẩn bị hướng ngoài cửa phóng đi.

Lúc này Trịnh Tử Hào không còn dáng vẻ của một thân sĩ quý tộc, không còn hình dáng của một người thuộc danh gia vọng tộc.

- Không! Trịnh Thiếu gia, cậu không thể manh động, cậu chờ một chút, tôi đang gọi người, đợi tôi gọi người đến. Cậu chờ một chút, chúng ta bây giờ cứ như vậy đi ra ngoài sẽ rất nguy hiểm, cậu yên tâm, cửa khách sạn chúng tôi rất chắc chắn, bọn họ muốn phá cũng không dễ dàng gì.

Bạch Ngọc Đường lúc này cũng đã có chút tinh táo, hắn cho rằng hiện tại không phải là thời điểm có thể đi ra ngoài, nếu như lúc này đi ra ngoài, trừ chịu chết ra thì không có bất cứ tác dụng gì khác.

- Không! Tôi muốn đi, anh tránh ra.

Nghe được em gái mình có thể gặp nguy hiểm, Trịnh Tử Hào cũng không quản nhiều như vậy, dứt tay Bạch Ngọc Đường đang níu mình, sau đó mãnh liệt kéo cửa lao ra ngoài.

Mang theo sự thấp thỏm cùng tức giận Trịnh Tử Hào mở cửa liền lao đến hướng phòng của Trịnh Khả Tâm, thế nhưng trước mắt xuất hiện một màn khiến hắn kinh sợ.

Chỉ thấy Vu Thiên nhàn nhã ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, mà Đại Cá Tù lại đang ngồi mong chờ Vu Thiên nói gì đó.

Lại nói Đại Cá Tù vừa cùng Dã Ngưu đối chiến xong sau đó gã rất nhanh tiến hành tĩnh dưỡng, nhất là khi gã chứng kiến Vu Thiên biểu diễn công phu cao cường như vậy, gã càng hưng phấn vạn phần, lúc này gã đang ở dưới chân Vu Thiên cầu xin, cầu xin Vu Thiên lại đem chiêu thức vừa rồi đánh lại cho mình thấy.

Mà Vu Thiên thực sự đang nhắm mắt dưỡng thần, lúc này trong lòng của hắn đang nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp của Trịnh Khả Tâm, Vu Thiên đang suy nghĩ, thiên hạ sao lại có cô gái xinh đẹp như vậy, lại để cho mình thấy, thực sự là quá tốt. Vu Thiên chỉ biết mình luôn nghĩ tới Trịnh Khả Tâm. Hắn xác thực hoàn toàn không biết chính hắn đã nảy sinh lòng ái mộ đối với Trịnh Khả Tâm, hơn nữa mọi người thường nói cái loại này là nhất kiến chung tình hay kiểu yêu say đắm.

- Vu. . . Vu tiên sinh.

Trịnh Tử Hào thấy một màn như vậy, khẩn trương nói một câu.

- Ah, Trịnh thiếu gia sao?

Vu Thiên thấy Trịnh Từ Hào xuất hiện trong hành lang, hần vền vện là chào một cách giản đơn coi như bắt chuyện.

Trịnh Từ Hào không vì Vu Thiên không để ý mà trong lòng có bất mãn. Hần chỉ là có chút khấn trương hỏi:

- Vu tiên sinh, ở đây rốt cuộc có chuyện gì phát sinh?

Nhìn trên hành lang nằm đầy thủ hạ của Bạch Ngọc Đường, Trịnh Từ Hào thật sự không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Thấy Trịnh Từ Hào từ trong phòng đi ra, người mặc áo trắng này giờ vẫn đứng bên cạnh xem chuyện vui vộ và bước đến bên cạnh hần, thấp giọng đem chuyện vừa phát sinh nói với Trịnh Từ Hào.

Theo Trịnh Từ Hào từ trong phòng đi ra, Bạch Ngọc Đường cũng nghe người mặc áo trắng kia kể lại mọi chuyện đã xảy ra.

- Cái gì? Một mình cậu ta có thể đánh ngã hết những vệ sĩ mà tôi mang đến sao?

Nghe xong lời của người mặc áo trắng, Bạch Ngọc Đường lộ ra bộ dạng không tin. Dù sao Bạch Ngọc Đường thấy Vu Thiên chỉ là một thanh niên, mà còn trẻ như vậy tất nhiên sẽ không có thân thủ lợi hại được, điều này không thể không khiến Bạch Ngọc Đường hoài nghi.

- Bạch thiếu gia, tôi không dám nói xạo, đây là thật, toàn bộ tôi đều tận mắt nhìn thấy.

Người mặc áo trắng khẳng định, từ khi xem Vu Thiên biểu diễn, người mặc áo trắng biết rằng mình đã đánh giá thấp thực lực của Vu Thiên.

- Ah! Được, tôi đã biết.

Bất kể như thế nào, Trịnh Từ Hào biết chuyện đã xảy ra, hần hiểu được những điều này đều là Vu Thiên làm, cái này đã nói lên em gái mình không có chuyện gì, năng đang ở trong phòng ngủ của mình. Cho nên Trịnh Từ Hào cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mà sắc mặt Bạch Ngọc Đường xác thực thập phần hổ thẹn, dù sao người mình mang đến đều bị một tên trẻ tuổi đánh quỵ rạp hết trên mặt đất, điều này làm cho hần mất hết mặt mũi, nhất thời không nhin được.

- Được rồi, Trịnh thiếu, cậu yên tâm, tôi lập tức gọi điện thoại phái một nhóm khác đến.

Bạch Ngọc Đường hướng về Trịnh Từ Hào nói xong sau đó liền hướng đến chỗ bọn Dã Ngu đang nằm mà đi đến, hần muốn hỏi những người này làm vệ sĩ như thế nào, nhiều người như vậy lại để cho một thanh niên đánh cho nằm hết ra đất.

- À, Vu tiên sinh, tôi muốn vào thăm em gái tôi một chút.

Trịnh Từ Hào lúc này đã đi tới trước mặt Vu Thiên.

- Ah, Trịnh thiếu đương nhiên có thể vào thăm em gái mình.

Vu Thiên không có ngăn cản, khẽ vươn tay ý bảo tùy tiện.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Nữ Thần Trịnh Khả Tâm.

Trịnh Từ Hào cũng không khách khí, ngẩng đầu gõ gõ cửa, sau đó cao giọng nói:

- Khả Tâm à, là anh đây, anh tới thăm em một chút!

- Anh, anh vào đi, cửa không có khóa.

Bên trong truyền ra thanh âm ngọt ngào của Trịnh Khả Tâm.

Bên này Trịnh Từ Hào mới vừa đi vào phòng em gái mình, bên kia Bạch Ngọc Đường cũng tới trước người Vu Thiên.

- Vu tiên sinh, tôi có thể vào thăm Khả Tâm một chút được không?

Sau khi biết thực lực của Vu Thiên, Bạch Ngọc Đường đã không dám xem thường hần, cho nên anh ta cũng học theo bộ dạng Trịnh Từ Hào. Mà kỳ thực anh ta đối với Vu Thiên khách khí như vậy, còn có một nguyên nhân khác nữa là anh ta vừa mới vừa đi tới bên người Dã Ngu, Dã Ngu liền ôm chầm lấy chân mình, nhờ mình nói giúp gã một chút, Dã Ngu muốn học công phu của Vu Thiên.

Bạch Ngọc Đường vốn muốn đá Dã Ngu sang một bên, thế nhưng hán đột nhiên nghĩ nếu như Dã Ngu học được công phu cao cường, vậy không phải sự an toàn của mình được bảo đảm hơn sao? Nghĩ vậy, Bạch Ngọc Đường liền hướng Vu Thiên đi tới.

Thế nhưng khiến Bạch Ngọc Đường thật không ngờ mình mới vừa nói xong câu đó, Vu Thiên lại không cho mình chút mặt mũi mà nói một câu:

- Anh là gì của Trịnh Khả Tâm? Hình như không phải là anh trai của cô ấy, anh không thể vào.

Lời nói của Vu Thiên khiến Bạch Ngọc Đường sững sờ, Bạch Ngọc Đường chẳng qua chỉ muốn khách khí với Vu Thiên, sau đó lấy được chút cảm tình từ Vu Thiên, có lẽ có thể nói giúp Dã Ngu vài lời, nhưng không ngờ mình khách khí như vậy mà Vu Thiên không có chút nào nhượng bộ.

Trong lòng cực kỳ tức giận, Bạch Ngọc Đường vừa định nói Vu Thiên vài câu, nhưng hán nghĩ đến Dã Ngu chẳng phải bởi vì không cẩn thận nói Vu Thiên một câu mà thành ra hậu quả thế này hay sao? Bạch Ngọc Đường cũng không dám nhận mình có chỗ nào lợi hại hơn Dã Ngu, cho nên lại đành nuốt những lời định nói vào trong.

Cứ như vậy, Bạch Ngọc Đường vẫn đứng ở trước mặt Vu Thiên. Chờ khoảng chừng mười phút, Trịnh Từ Hào mới từ phòng Trịnh Khả Tâm đi ra.

- Ah! Bạch thiếu gia cậu đứng ở bên ngoài làm gì, có phải muốn thăm Khả Tâm? Vậy cậu mau vào đi, vừa nãy Khả Tâm còn hỏi cậu đâu.

- A! Cái đó, không vội, không vội.

Bạch Ngọc Đường vừa định đồng ý, thế nhưng lại nhìn thấy Vu Thiên đang canh cửa, Bạch Ngọc Đường lại lắc đầu.

Quả nhiên, Vu Thiên nghe Bạch Ngọc Đường nói liền gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Vu Thiên cũng không biết vì sao mình lại có thái độ bài xích Bạch Ngọc Đường như vậy. Nói thế nào thì Bạch Ngọc Đường cũng rất tuấn tú, cùng với Trịnh Từ Hào đều rất có khí chất. Có thể Trịnh Từ Hào là anh trai Trịnh Khả Tâm, cho nên Vu Thiên không lo lắng bọn họ sẽ như thế nào, nhưng Bạch Ngọc Đường thì lại khác, nếu như Bạch Ngọc Đường vào thăm Trịnh Khả Tâm, bọn họ trong lúc đó sản sinh tình cảm thì hán làm sao bây giờ? Cho nên hán rất không thích Bạch Ngọc Đường vào thăm Trịnh Khả Tâm.

Nhưng Trịnh Từ Hào cùng Bạch Ngọc Đường cũng không biết hán nghĩ như thế nào. Bọn họ cũng chỉ cho rằng Vu Thiên là đang làm đúng bổn phận của mình thôi.

Trịnh Từ Hào thấy Bạch Ngọc Đường nói như vậy, lại nhìn thái độ của hán đối với Vu Thiên thì mới lắc đầu, nhất thời hán hiểu chuyện gì xảy ra.

- Ha ha, Vu tiên sinh, Bạch thiếu gia là bạn của tôi, cậu ấy muốn đi thăm em gái tôi cũng là chuyện bình thường, anh để cậu ấy vào một chút đi.

Nói thật, Trịnh Từ Hào cũng không biết vì sao mình là người có thân phận như vậy mà chuyện gì cũng phải xem sắc mặt Vu Thiên rồi mới dám hành động.

- Không được!

Vu Thiên cũng không có cấp cho Trịnh Từ Hào chút mặt mũi. Việc này chính là chuyện tình cảm của mình, Vu Thiên quyết không nhượng bộ. Chỉ là Vu Thiên cũng không biết vì sao, sau khi mình gặp Trịnh Khả Tâm liền bị ánh mắt đó hút mất hồn như vậy.

- A. . . Cái này!

Trịnh Từ Hào xấu hổ nhìn Vu Thiên, hán thật không ngờ ngay cả mặt mình mà Vu Thiên cũng không nể.

- Không sao, Trịnh Thiếu gia, Khả Tâm lúc nào thăm cũng được, tôi không vội, tôi không vội.

Bạch Ngọc Đường thấy Trịnh Từ Hào có chút không kiềm chế được, hán liền nói vậy để giảng hòa.

- Ah, cái đó. . . Vậy không có việc gì, Bạch thiếu gia, vậy để tôi vào nói với Khả Tâm một tiếng, tôi nghĩ để em ấy tự mời Bạch thiếu gia, Vu tiên sinh nhất định sẽ không phản đối.

Nghe Bạch Ngọc Đường nói như vậy, Trịnh Từ Hào lại càng muốn cho Bạch Ngọc Đường cùng em gái mình nhanh chóng gặp mặt.

Nói xong những lời này Trịnh Từ Hào quay người lại lại lần nữa đi vào phòng Trịnh Khả Tâm, sau đó chốc lát, trong phòng truyền ra thanh âm của Trịnh Khả Tâm:

- Anh Ngọc Đường, còn có Vu tiên sinh hai người các anh cùng vào đi.

Vu Thiên vừa nghe Trịnh Khả Tâm gọi anh Ngọc Đường, trong lòng rất khó chịu, nhưng sau đó lại nghe Trịnh Khả Tâm cũng gọi cả mình cùng đi vào, lập tức sự khó chịu này liền biến mất. Thoáng cái từ trên ghế đứng lên, sau đó so với Bạch Ngọc Đường còn nhanh hơn tiến vào trong phòng.

Vừa vào trong, Vu Thiên thấy Trịnh Khả Tâm đang ngồi trên chiếc ghế sa lon bọc da sang trọng. Lúc này Trịnh Khả Tâm mặc một chiếc áo sơ mi trắng sát thân, hình như mới vừa tắm rửa xong, tóc có chút hơi ướt vắt trên vai, làn da trắng muốt như ẩn như hiện bên trong chiếc sơ mi, bộ ngực đầy đặn

cũng nhô lên. Sự thanh tú của Trịnh Khả Tâm thực sự giống như trong hình dung của các câu truyện thần thoại, ý là xinh như nữ thần.

Vu Thiên nhìn thấy vẻ đẹp của Trịnh Khả Tâm thì có chút xuất thần, nhưng cũng may đây không phải lần đầu Trịnh Khả Tâm khiến hắn chấn động, hơn nữa bên cạnh còn có Trịnh Từ Hào cùng với Bạch Ngọc Đường cho nên hắn liền nuốt ngum nước miếng nhìn Trịnh Khả Tâm nói:

- Xin chào, cô không cần gọi Vu tiên sinh, có thể gọi tôi là Vu Thiên, đương nhiên để công bằng, tôi cũng có thể gọi cô là Khả Tâm chứ?

Vu Thiên lời này vừa nói ra, Trịnh Khả Tâm liền nhăn mặt một chút, nói thật, đối với những lời này của Vu Thiên, Trịnh Khả Tâm nghe không được thoải mái, thực sự không ngờ Vu Thiên lại tỏ thái độ thân thuộc như vậy với mình, này nếu không phải lần trước Vu Thiên đã cứu mình, bây giờ Trịnh Khả Tâm nhất định sẽ không thêm nể mặt đến hắn. Thế nhưng dù sao đi nữa, Vu Thiên cũng đã cứu mạng của mình, cũng được xem là ân nhân của mình, cho nên Trịnh Khả Tâm không hồn giận, một lúc sau liền trực tiếp nói:

- Được, vậy tôi gọi anh là Vu Thiên đi.

- Hắc hắc, tốt, Khả Tâm.

Vu Thiên vừa nghe Trịnh Khả Tâm gọi tên mình, trong lòng liền sung sướng ngất trời.

Mà ở phía sau Vu Thiên, Trịnh Từ Hào cùng Bạch Ngọc Đường hai người đều cả kinh.

Biểu hiện của Vu Thiên hiện tại so với lúc ở ngoài cửa phòng hoàn toàn khác nhau một trời một vực, thực sự không biết nên hình dung thế nào. Thật quá vô sỉ mà.

Vu Thiên không biết trong lòng Trịnh Từ Hào cùng Bạch Ngọc Đường hiện tại đang thầm khinh bỉ chính mình, nói một cách khác, hắn cũng không thêm quan tâm bọn họ nghĩ như thế nào, chỉ cần thấy Trịnh Khả Tâm vui vẻ thì hắn cũng sẽ vui vẻ.

- Tốt, Vu Thiên, tôi muốn cùng hai anh trai của tôi tâm sự, không biết anh có thể đi ra ngoài một chút không?

Từ nhỏ Trịnh Khả Tâm đã được dạy rằng cho dù người có không thích một ai đó nhưng cũng không thể đối với hắn tỏ vẻ khó chịu, cho nên Trịnh Khả Tâm mặc dù đối với Vu Thiên có ấn tượng không mấy tốt đẹp, nhưng cô cũng cười mà nói với Vu Thiên những điều này.

- Ah, được, Khả Tâm, đương nhiên có thể, đương nhiên có thể.

Nói xong, Vu Thiên liền xoay người đi ra khỏi phòng.

Nhưng điều làm cho Vu Thiên vui vẻ nhất chính là Trịnh Khả Tâm nói câu "Hai anh trai của tôi."

Xem ra Trịnh Khả Tâm chỉ xem Bạch Ngọc Đường như anh trai của mình, nếu thực sự là như vậy, hắc hắc, vậy Bạch Ngọc Đường cũng không phải tình địch của mình, vậy mọi chuyện dễ xử lý hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Nina

Người ta không phải thường nói? Những người con gái đẹp ở trên đời thường bị những kẻ nào tán đổ? Đáp án chính là những người đàn ông mặt dày.

Có lẽ trong lòng phụ nữ, họ thích những công tử hiền lành, có phẩm chất cao quý, nhưng cuối cùng rất nhiều cô gái xuất sắc lại bị những người đàn ông mặt dày, có gan, mà lại không biết xấu hổ, không ngừng tấn công tán đổ. Nguyên nhân chủ yếu có lẽ bởi những người đàn ông hay phụ nữ xuất sắc đều quá kiêu ngạo, cho dù trong lòng rất thích đối phương, nhưng quyết không cúi đầu thừa nhận, vậy nên điều này rất dễ với những người đàn ông mặt dày, bởi vì họ dễ bộc lộ, dám thừa nhận, dần dần sự nỗ lực của họ sẽ khiến người con gái cảm động.

P/S: Bởi vì xung quanh tôi đã xảy ra một chuyện thế này, bạn học cùng trường trung học của Lăng Từ, là một hoa khôi của lớp, nhớ lúc đầu hơn một nửa học sinh nam lớp tôi thích cô ấy, mà trong đó có không ít người học tốt, điển hình là hai người một người hiện tại là giảng viên đại học, trước đây là thực sĩ, còn một người là cảnh sát. Nếu nói về hoàn cảnh gia đình hay tương mạo đều tốt, nhưng đều không theo đuổi được hoa khôi lớp tôi, cuối cùng cô bạn này đã bị cậu bạn khác trong lớp, gia đình bình thường, vóc dáng bình thường, sau này cũng chỉ là một bảo vệ chính phục. Nguyên do là anh bảo vệ này dám bày tỏ tình cảm, hơn nữa đề theo đuổi người con gái mà sớm vứt bỏ đi sĩ diện vốn có của đàn ông, kết quả này nằm ngoài dự đoán của nhiều người, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng là hợp tình hợp lý.

Vu Thiên đi ra khỏi phòng của Trịnh Khả Tâm thì mặt này hớn hớn, hắn không biết mình vừa làm như vậy Trịnh Khả Tâm có khó chịu không, hắn chỉ biết hắn hoàn thành bước chinh phục tình cảm đầu tiên, đó chính là thay đổi cách xưng hô.

Nhìn thấy bộ dạng dâm dăng của Vu Thiên bước tới, Đại Cá Tử đi tới trước mặt Vu Thiên hỏi:

- Sư phụ, mặt người sao lại đỏ thế kia, có phải bị bệnh không?
- Đi sang một bên, sư phụ anh lâu lắm rồi chưa biết bệnh tật là gì.

Vu Thiên tức giận đáp lại, từ khi Vu Thiên được sinh ra tới giờ, dường như chưa bao giờ bị bệnh, ngày ngày hắn sống trong rừng, hít thở bầu không khí trong lành, nhiều lúc ở trong rừng vì để đuổi theo con mồi hơn trăm tuổi thậm chí nghìn tuổi mà thường lấy trời làm màn, lấy đất làm giường, lâu ngày cơ thể trở nên khỏe khoắn, khả năng miễn dịch cũng không ngừng tăng lên, vậy nên hắn quả thực không biết tới cảm giác bệnh tật là gì hết.

Mà ở trong phòng Trịnh Khả Tâm, sau khi Vu Thiên đi ra, Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Trịnh Tử Hào nói:

- Tay Vu Thiên này dường như có ý với em gái Khả Tâm đó. Haha, một người giỏi như vậy, sau này anh nên cẩn thận đó.

Trịnh Tử Hào nghe Bạch Ngọc Đường nói thế, cũng cả kinh.

Đúng vậy, bộ dạng say đắm vừa nãy của Vu Thiên, người ta chỉ cần động não một chút có thể hiểu được mọi chuyện. Đối với Vu Thiên, Trịnh Tử Hào cũng biết on giống như Trịnh Khả Tâm. Nhưng chỉ dựa vào mỗi điều đó mà gả em gái cho Vu Thiên, chắc chắn Trịnh Tử Hào sẽ không đồng ý.

- Ài, đừng vội nghĩ nhiều thế, trước khi người của Trịnh gia tới đây, vẫn cần hắn bảo vệ Khả Tâm, vậy nên trước tiên không cần quan tâm đến hắn, chỉ cần người Trịnh gia tới, tôi sẽ đưa cho hắn một khoản tiền, rồi đuổi hắn đi.

Trịnh Tử Hào nói xong lắc lắc đầu, Trịnh Khả Tâm là ai? Đường đường là tiểu thư của Trịnh gia, sao có thể để nó lấy một tên không trả nổi tiền ăn vịt quay? Đúng là nực cười mà.

Bạch Ngọc Đường nghe Trịnh Tử Hào nói vậy cũng cười, nhưng trong thâm tâm hắn lại có một toan tính khác, đó là nếu Trịnh Tử Hào không cần Vu Thiên, vậy y có thể nghĩ cách chiêu mộ Vu Thiên, hiện tại đối thủ của hắn chính là Hồng bang. Nếu như có sự trợ giúp của Vu Thiên, có lẽ đối phó với bọn chúng sẽ không còn khó khăn nữa. Hơn nữa thấy cách ăn mặc của Vu Thiên cũng chẳng giống người giàu có, quan trọng hơn cả Bạch Ngọc Đường biết được điểm yếu của Vu Thiên, đó chính là hắn rất đại gái. Hừ, chỉ là gái đẹp thôi mà, Bạch Ngọc Đường tự tin rằng trong hộp đêm có đủ gái đẹp, dựa vào đó thôi cũng đủ nắm được trái tim của Vu Thiên?

Trịnh Tử Hào không biết được ý đồ của Bạch Ngọc Đường, hắn chỉ nói với em gái Khả Tâm:

- Em à, Vu Thiên còn ít tuổi, nói năng không suy nghĩ, em đừng quá bận tâm, em nên nhớ em là tiểu thư của Trịnh gia, tương lai của em sẽ rất tốt đẹp đó.
- Em biết rồi anh. Em chỉ coi anh ta là ân nhân thôi. Anh yên tâm, dù anh ta có nói gì đi chăng nữa, em cũng sẽ không làm anh ta xấu mặt đâu.

Bất luận thế nào Trịnh Khả Tâm vẫn biết đối đãi với ân nhân của mình như thế nào, hơn nữa, Vu Thiên chỉ là muốn thay đổi cách xưng hô giữa mình với anh ta, chứ tuyệt đối không làm chuyện gì khác.

Nghe em gái nói vậy, Trịnh Tử Hào gật đầu, sau đó an ủi em gái vài câu, Trịnh Tử Hào cùng Bạch Ngọc Đường đi ra ngoài, cảm thấy đứng trong hành lang không biết nên nói gì với Vu Thiên, nên hai thiếu gia lại về phòng của Trịnh Tử Hào ngồi chờ quân cứu viện mới của Bạch Ngọc Đường và tình nhuệ của Trịnh gia.

- Trịnh Thiếu, sao các anh lại biết Vu Thiên, nói cho anh hay, thuộc hạ của tôi Dã Ngưu võ công rất lợi hại, nếu không ông nội tôi cũng sẽ không phải gả đến bảo vệ tôi, nhưng gã cũng đánh không nổi tay họ Vu này, xem ra anh đúng là nhặt được vàng rồi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Bạch Ngọc Đường lại muốn thu phục Vu Thiên làm đàn em cho mình, nên hắn muốn tìm hiểu về lai lịch của Vu Thiên.

- Nhặt được vàng sao? Cứ cho là vậy đi, nhưng cậu cứ tưởng tượng ra ánh mắt của hắn đối với em gái tôi là tôi thấy sợ.

Trịnh Tử Hào vốn cho rằng Vu Thiên là một người tài, nhưng thông qua việc hắn thấy vừa rồi Vu Thiên muốn lấy lòng Khả Tâm, hắn chợt cảm thấy có gì đó không ổn, bây giờ Bạch Ngọc Đường hỏi lại, thế nên Trịnh Tử Hào lại kể lại một lượt chuyện vừa xảy ra ở tiệm vịt quay cho Bạch Ngọc Đường nghe.

- Cái gì? Anh cũng không biết hắn là loại người nào?

Vốn định thông qua Trịnh Tử Hào hiểu được chút ít về Vu Thiên, nhưng nghe Trịnh Tử Hào nói vậy, Bạch Ngọc Đường cũng không biết nói gì nữa.

- Đúng vậy, sự việc xảy ra là như vậy, tôi không giấu giếm chút nào cả, Vu Thiên này như từ trên trời rơi xuống vậy, từ hắn xuất hiện đến khi giải vây cho chúng tôi đều ngập tràn sự ly kỳ, vậy nên với Vu Thiên này tôi không thể không đề phòng.

Nghe Trịnh Tử Hào nói vậy, Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, dù sao những người xuất thân quý tộc như bọn họ, từ nhỏ mỗi khi làm việc gì đều rất thích hỏi tại sao, bởi vì họ có địa vị cao cao tại thượng, bởi thế nên cách cư xử của họ đều rất cẩn thận, chỉ cần sơ suất một chút là mất hết tất cả, thậm chí trong mắt họ từ trước tới giờ đều không tin rằng trên đời này lại có người thật lòng muốn giúp đỡ bọn họ, phàm là những người đến giúp đỡ họ, họ đều cho rằng đối phương có mưu đồ gì, đương nhiên với Vu Thiên bọn họ cũng nghĩ vậy.

Mà cũng ngay lúc Trịnh Tử Hào và Bạch Ngọc Đường đợi viện binh, trong một khách sạn khác ở thành phố Trung Sơn, một trong những đứa cháu của bang chủ Hồng Bang Hồng Diệu Thiên, Hồng Cường cũng nhận một cuộc điện thoại.

- Ok, ok, tôi biết rồi ngài Quản Nguyên Trực, nếu như việc này tôi giúp ngài thành công, ngài cũng đừng quên đồng ý việc của tôi đây.

Hồng Cường ngồi trên chiếc ghế xoay cao cấp, vừa hưởng thụ sự phục vụ chu đáo của mỹ nữ tóc vàng vừa nghe điện thoại.

- Haha, tôi biết, Hắc Long Hội rất trọng chữ tín, hahaha, yên tâm đi, việc này cứ giao cho tôi.

Sau tiếng cười, Hồng Cường cũng ngắt điện thoại, cũng lúc đó, một cảm giác nhanh chóng xâm chiếm cơ thể hắn, nhất thời không nhận được, hắn bèn “vui vẻ thoải mái” một lần.

Dưới ghế có gái kia giúp Hồng Cường mặc quần xong, sau đó Hồng Cường nói với cô gái xinh đẹp bên cạnh mình:

- Nina, cái miệng em càng này càng có sức hấp dẫn đó, hahaha.

Cô gái Nina kia nghe Hồng Cường nói như vậy, cũng đỏ mặt e thẹn. Nina vốn là người Anh, là con gái của lão đại băng đảng Mafia ở Ý, nhưng không may băng đảng Mafia ở Ý trong quá trình chọn bang chủ, cha cô không có chỗ đứng trong đội nên cuối cùng bị giết chết, mà Hồng Diệu Thiên vô tình cứu được con gái của lão ta, cũng chính là Nina, rồi dẫn cô ta về phương Đông, còn phái người dạy võ công cho cô ta, về sau Hồng Cường vô tình nhìn thấy, liền nói với ông nội cho cô ta về bên mình.

Bề ngoài Nina là thư ký của Hồng Cường, nhưng thực ra chính là là bạn tình, hơn nữa còn là một trong những vệ sỹ của hắn. Chỉ là trong tình huống bình thường thì Hồng Cường không dẫn cô ta theo.

- Nina, phó hội trưởng Hắc Long Hội là Quản Nguyên Trực, muốn anh cướp về một cô gái cho hắn, haha, anh đồng ý rồi, anh nghĩ việc này chỉ bằng giao cho em, em thấy sao?

Hồng Cường cười nói với Nina.

Quả thực Hồng Cường rất tin nhiệm Nina, kể cả việc cá nhân của hắn quan hệ với Hắc Long Hội cũng không hề giấu cô ta. Bởi vì trong lòng Hồng Cường Nina từ lâu đã là người phụ nữ của hắn, vậy nên cô ta cũng nên biết một vài việc của mình.

- Ô được chứ, chỉ cần là việc của thiếu gia giao cho, Nina nhất định sẽ dốc hết sức lực hoàn thành.

Sau khi nghe Hồng Cường nói, Nina không hề phản đối.

- Rất tốt, mục tiêu của chúng ta ở trên tầng cao nhất của khách sạn Tinh Thiên, cô ta tên là Trịnh Khả Tâm, em đi bắt cô ta về đây đi.

Hồng Cường rất tin tưởng vào năng lực của Nina, bởi vì hắn biết những người có thể trải qua khóa huấn luyện kì công của ông nội đều là trong hàng ngàn người chọn lấy một, thậm chí là vạn người chọn lấy một người.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tiễn Người Về Tây Thiên

Khách sạn Tinh Thiên!

Sau cuộc điện thoại ở khách sạn Bạch Ngọc Đường, rất nhanh có một nhóm người khoảng chừng mười lăm người tới, theo sự sắp xếp của Bạch Ngọc Đường, họ không chỉ bố trí người ở tầng hai bảy, mà còn bố trí bảo vệ canh gác ở đại sảnh, như vậy chỉ cần có mục tiêu khả nghi tiến vào khách sạn, lập tức sẽ bị phát hiện.

Dễ dàng nhận thấy cách bố trí người của Bạch Ngọc Đường rất hợp lý. Bởi vì thủ hạ dưới tay của Bạch Ngọc Đường, mỗi người đều có một vị trí riêng. Ngay sau đó, trong đại sảnh khách sạn Tinh Thiên xuất hiện năm, sáu thanh niên mặc áo sơ mi hoa, những người này không cao lắm. Bọn họ vừa vào khách sạn Tinh Thiên liền đi thẳng tới chỗ quầy tiếp tân.

- Chúng tôi muốn ở phòng tốt nhất.

Tên cầm đầu nhìn cô tiếp tân duyên rũ nói.

- Vâng, tiên sinh, ngài tới đúng chỗ rồi. Khách sạn Tinh Thiên chúng tôi là một trong những khách sạn nổi tiếng của thành phố Trung Sơn, chỗ chúng tôi có rất nhiều phòng sang trọng.

Cô nhân viên phục vụ tươi cười trả lời.

- Tốt, vậy tôi muốn ở phòng tổng thống ở tầng cao nhất.

Người thanh niên nói, dáng vẻ nghiêm túc, không hề có chút ngại ngùng.

- Xin lỗi tiên sinh, chúng tôi không cho thuê phòng tổng thống ở tầng cao nhất.

Cô nhân viên này vẫn cười rất tươi trả lời khách hàng.

- Lão, không cho thuê thì làm cái gì, lẽ nào phòng đó cho giám đốc của các người bao gái sao? Ha ha ha.

Nói tới đây, gã thanh niên kia bắt đầu cười lớn, nghe thấy tiếng cười lớn của tên dẫn đầu, mấy tên đứng sau cũng bắt đầu cười theo ha ha.

- Tiên sinh, xin hãy chú ý tới lời nói của mình.

Cô nhân viên phục vụ kia nghe thấy người thanh niên kia nói như vậy, rất tức giận, nhưng được bồi dưỡng về đạo đức nghề nghiệp nên cuối cùng cô cũng không tỏ thái độ gì hết.

- Cảm miệng, tao cần mày phải dạy tao hay sao?

Vừa nói chuyện, gã kia giơ tay lên tát cô nhân viên lễ tân.

Bốp...

Một tiếng bốp mạnh truyền tới, khiến mấy tên đàn em của Bạch Ngọc Đường ở đại sảnh khách sạn cảnh giác.

Mấy tên thanh niên mặc áo sơ mi hoa vừa bước vào đại sảnh khách sạn, thuộc hạ của Bạch Ngọc Đường đã để mắt tới, chỉ là bọn họ không ngờ mấy tên này lại kiêu ngạo như vậy, trong lúc nói chuyện thẳng tay tát phụ nữ. Ngay sau khi nghe thấy âm thanh vang lên, lập tức mấy tay thuộc hạ của Bạch Ngọc Đường từ mọi vị trí chạy tới bao vây đám thanh niên kia.

Và cũng từ lúc đó, một vị thiên kim tiểu thư đáng người thon gọn xuất hiện ở đại sảnh khách sạn Tinh Thiên. Chỉ nói cô ta thanh mảnh là bởi không thấy rõ khuôn mặt, lúc đó cô ta đeo chiếc kính đen, còn đội mũ lưỡi trai, vậy nên chả có cách nào có thể thấy rõ dung mạo của cô ta.

Nhân lúc khách sạn hỗn loạn không ai đề phòng, cô ta bước vội đi tới chỗ thang máy.

Sau khi tới cửa thang máy, một tên thuộc hạ của Bạch Ngọc Đường đang ngồi canh gác, gã thấy một cô gái dáng người giống Tây bước tới, gã nghĩ rằng chắc chỉ là một vị khách ở tầng này nên cũng chẳng buồn để ý. Chỉ cần người này không tới thang máy đặc biệt lên thẳng tầng cao nhất thì chẳng có gì phải để mắt tới cô ta.

Cô gái Tây kia cứ cúi gầm mặt mà đi, nhưng khi bước tới gần tên thuộc hạ kia đột nhiên ngẩng đầu lên cười với gã.

Tên này không ngờ cô gái phương Tây này lại cười với mình, nhưng cho tới khi cô gái ấy ngẩng đầu lên, gã mới thấy rõ cô gái đó không chỉ thân hình đẹp mà khuôn mặt cũng rất đẹp. Cho dù cái kính đen đã che đi một nửa gương mặt của cô ấy, nhưng làn da trắng trẻo, chiếc mũi thẳng và đôi môi như quả anh đào có thể thấy được cô gái này chắc chắn rất đẹp.

Theo phép lịch sự, gã cũng cười với cô gái phương Tây kia, nhưng có một điều gã không ngờ tới, nụ cười này là nụ cười cuối cùng của đời gã. Vì ngay sau đó cô gái Tây kia đã tới gần tên thuộc hạ, rồi giơ tay lên, không biết bằng cách nào mà gã đã ở trong vòng tay của cô gái, cổ gã bắt đầu lạnh dần, sau đó chẳng biết gì nữa.

Trong đại sảnh khách sạn Tinh Thiên, mấy tên thanh niên lùn vẫn đứng đó kêu gào, sau đó không biết ai ra tay trước, mấy tên lùn kia và mấy tên thuộc hạ được bố trí dưới đại sảnh bắt đầu đánh nhau, binh bình pằng pằng rất hỗn loạn, thu hút mọi tầm mắt của tất cả mọi người ở xung quanh.

Mà ở trên tầng cao nhất của khách sạn Tinh Thiên, thang máy tự động mở, sau đó một người vóc dáng cao gầy vận quần áo đen xuất hiện trước cửa thang máy.

- A, sao mày lại lên đây, sao không canh gác ở lầu dưới?

Một tên áo đen được Bạch Ngọc Đường bố trí canh cửa cảm thấy có chút khó hiểu với tên đột nhiên lên đây.

- Bởi vì tao muốn tiễn mày về Tây Thiên.

Bỗng nhiên người cao gầy kia ngẩng đầu, phải ngẩng đầu lên, người bên cạnh mới có thể thấy rõ hóa ra người đó không phải là đàn ông, mà là một cô gái Tây có dáng người tuyệt mỹ.

Không sai, cô ta là trợ lý Nina của Hồng Cường, sau khi nhận được lệnh của y, liền hóa trang đi tới khách sạn Tinh Thiên, dưới sự sắp xếp của đám Hắc Long Hội khiến nơi này trở nên hỗn loạn, nên cô ta có thể dễ dàng tiến vào đại sảnh, đi thang máy lên tầng thứ hai bảy của khách sạn, sau đó trong thang máy cô ta thay đồ của tên thuộc hạ đáng thương kia.

Nina vừa bước ra khỏi thang máy bèn đảo mắt thấy canh gác ngoài hành lang chẳng qua chỉ là ba đến năm tên, Nina hừ nhẹ một tiếng, sau đó giơ tay phải lên, một vũng máu đỏ tươi tuôn ra theo hướng gió, tên chào hỏi Nina trên cổ cũng có một vết thương như thế, sau đó nhắm mắt mãi mãi.

Không ra tay thì thôi, đã ra tay thì phải mau lẹ, đó là thủ pháp giết người chính xác nhất của sát thủ. Sau khi Nina ra tay diệt tên bảo vệ kia, khẽ đắc ý, sau đó nhảy lên, hai chân đạp lên bức tường ngoài hành lang, hai tay đập mạnh ra. Rầm rầm!

Sau hai tiếng, lại hai tên thuộc hạ lần lượt ngã gục xuống đất.

Đứng thẳng, ngẩng đầu, bây giờ trước mắt Nina chỉ còn hai người, một người là Đại Cá Tù, một người là Vu Thiên.

Từ lúc Nina ra tay giết chết tên bảo vệ đầu tiên, Vu Thiên đã cảm thấy sát khí của cô ta, nhưng Vu Thiên không ra tay, bởi hắn biết rõ nhiệm vụ của mình là gì, đó chính là phải bảo vệ Trịnh Khả Tâm, có nghĩa là trong thâm tâm của Vu Thiên, chỉ cần nữ sát thủ này không quấy rầy Trịnh Khả Tâm, cho dù cô ta có giết tất cả mọi người ở đây, hắn cũng không đi lo chuyện bao đồng.

Nhưng Đại Cá Tù lại không nghĩ vậy, gã đang ngồi dưới đất nhớ lại mấy chiêu hồi trước của sư phụ Vu Thiên, đang tập trung, đột nhiên nhìn thấy Nina suất chiêu rất lợi hại, khiến Đại Cá Tù không khỏi kinh ngạc, đồng thời cũng vui mừng. Bởi vì gã phát hiện ông trời không bắt công với gã, vừa hiểu được một chiêu, nay lại phải một cao thủ tới thực nghiệm.

- Ha ha ha ha.

Đại Cá Tù vừa cười vừa đứng dậy, làm đồ đệ của Vu Thiên, gã không được đả ngộ như Vu Thiên, được ngồi trên ghế, nên từ trước tới giờ toàn ngồi đất, cũng may là nền đất này không lạnh chút nào, hơn nữa lại vừa mềm vừa thoải mái, nên Đại Cá Tù không hề thấy tủi thân.

Cũng đúng lúc Đại Cá Tù đột nhiên đứng dậy, Nina mới phát hiện hóa ra trước mắt còn có một cao thủ nữa.

Nina là phụ nữ phương Tây, không thể gọi là thấp được, cũng hơn một mét bảy lăm, nhưng chiều cao này đứng trước Đại Cá Tù lại không là gì, ai bảo Đại Cá Tù cao hơn hai mét cơ chứ.

- Ha ha, đến đây đi, tôi đoán không sai, cô chính là sát thủ.

- Đến đây, tôi và cô đánh.

Đại Cá Tù nhìn Nina cười, sau đó liền đánh về phía nàng.

Nina rất phản cảm với lời nói của Đại Cá Tù, khi cô ta nghe thấy Đại Cá Tù nói mình là sát thủ lập tức tặng gã ánh mắt đắc ý, lại còn phải nói sao? Tự mình giết ba người, nếu không phải sát thủ thì là gì.

Nhưng phản cảm vẫn là phản cảm, đối mặt với Đại Cá Tù Nina cực kì cẩn thận. Bất luận võ của gã thế nào, cao như thế này, nghĩ tới muốn chống cự không phải người bình thường nào cũng có thể đối phó được.

Dáng người của Đại Cá Tù rất lớn, nên chân tự nhiên cũng dài, một bước của người khác khoảng năm mươi hai xentimét, nhưng một bước của Đại Cá Tù dài tới một mét, mà khoảng cách giữa hai người cũng không xa, nên Đại Cá Tù bước vài bước đã tới:

- Được, cô động thủ đi.

Đại Cá Tù vừa đi vừa nói.

Thấy Đại Cá Tù đi thẳng đến chỗ mình, Nina cười đắc ý, hai tay dang rộng, sau đó giờ thể Đại Bàng tung cánh nhào tới Đại Cá Tù, mà khi Nina giang rộng tay, hai tay cô ta mỗi bên cầm một con dao nhọn. Vừa nãy Nina cũng dùng hai con dao này sát hại bốn thuộc hạ của Bạch Ngọc Đường.

- Hư Quyền Thổ Tín!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Phân Cân Thác Cốt Thủ.

Đại Cá Tù dường như không cảm thấy sợ hãi, dù cho trên tay Nina là hai con dao nhọn, ngược lại gã cảm thấy thích thú, thấy dao của Nina chuẩn bị hướng tới trán mình, Đại Cá Tù liền xuất một quyền.

Phanh!

Một tiếng vang lên, đánh trúng cằm Nina.

Cũng may Nina phản ứng nhanh, thấy quyền này nhắm mặt mình cô ta vội nghiêng đầu né tránh. Nhưng chính bởi vậy, Hư Quyền Thổ Tín của Đại Cá

Từ lại nện đứng vào cằm của Nina.

Đại Cá Tửu vốn dĩ rất cao, nên cánh tay cũng rất dài, vậy nên có thể nói Hư Quyền Thổ Tín đã phát huy hiệu quả, một quyền đánh trúng cằm Nina, khiến sát chiêu của Nina bị phá giải.

Nina cảm thấy cằm mình đau đớn không ngừng, liền lùi lại về phía sau ba đến năm mét.

Miệng cô phun ra một ngụm máu tươi, Nina nhìn Đại Cá Tửu với ánh mắt hình viên đạn, cô ta thật không ngờ cái tên to con trông đần đần này lại có nội công thâm hậu như vậy, một quyền đánh ra khiến cô trở tay không kịp.

- Ha ha, sư phụ, người nhìn thấy chưa, tôi đánh trúng rồi. Hắc hắc, thế nào sư phụ? Cho điểm đệ tử đi.

Đại Cá Tửu chỉ dùng một quyền đã đánh trúng Nina, khiến gã rất hưng phấn, dưới sự hưng phấn gã liền coi việc đấu với sát thủ như trò chơi, muốn Vu Thiên chấm điểm cho mình.

Vu Thiên liếc mắt nhìn Đại Cá Tửu, không nói năng gì, nhưng trong lòng Vu Thiên lại không khẳng định hành động của gã, nói thật chiêu hư quyền thổ tín này Đại Cá Tửu học đã giống sáu phần. Nếu như có thể xuất chiêu chậm hơn một chút, thêm chút lực mạnh nữa, theo lý mà nói Nina sẽ không né tránh kịp, cũng sẽ không đỡ nổi chiêu này.

Nina cũng nghe thấy lời nói của Đại Cá Tửu, nghe rõ gã to con muốn sư phụ chấm điểm, cô ta không kìm được ngược mắt nhìn Vu Thiên cứ ngồi mãi trên ghế. Lẽ nào đây là sư phụ của gã, không, chắc không phải vậy, nhìn trên người hắn khổng lồ có chút sát khí nào, hơn nữa lại trẻ tuổi như thế, hắn ta sao có thể là sư phụ của người đang đứng trước mặt mình? Không, hắn ta tuyệt đối không phải, nhưng nếu không phải hắn ta, vậy tên to xác này đang nói chuyện với ai, chắc không phải vẫn còn một người nữa ở trong góc khuất mà mình không nhìn thấy chứ.

Nghĩ tới đây, Nina không khỏi dè chừng cẩn thận nhìn ngó xung quanh.

Cô ta không biết, Vu Thiên trên người không có sát khí là bởi từ nhỏ Vu Thiên đã sống trong rừng rậm, ban đầu những mục tiêu mà hắn luyện tập đều là các loại mãnh thú thành cáo trong rừng, những con mãnh thú đó vốn được thiên nhiên ban tặng cho những khả năng đặc biệt, đó chính là có thể cảm nhận được sự nguy hiểm, mà là một thợ săn, nếu như trên người Vu Thiên phát ra chút sát khí nguy hiểm nào, e rằng thú hoang chim muông sẽ bỏ chạy hết, thế nên không biết từ lúc nào Vu Thiên có thể dễ dàng che giấu sát khí của bản thân, cho dù có cách thú hoang thành tinh thành cáo xa vài mét, Vu Thiên có thể đảm bảo chúng không phát hiện ra, cũng nên nói một chút, nếu như ai muốn phát hiện sát khí trên người Vu Thiên đều tuyệt nhiên không thể được, trừ khi Vu Thiên muốn phát ra sát khí đó, lúc đó thì khỏi phải bàn tán gì nhiều.

Nina không biết rằng cô ta không thể cảm nhận được sát khí trên người Vu Thiên, đó là chuyện bình thường, vậy nên Nina mới hết hoảng vì không thấy vị sư phụ kia, phút hoảng loạn này lại tạo cơ hội cho Đại Cá Tửu, đối phó với cô gái có nhiều nỗi sợ hãi với gã mà nói quá dễ dàng.

- Ha ha, cô gái kia, hãy ném thử một chưởng Hư Quyền Thổ Tín của ta xem.

Sau một lần sử dụng thành công, đột nhiên Đại Cá Tửu cảm thấy thích chiêu này, thậm chí lúc này gã có cảm giác thích đâm mặt người khác. Nếu như từng quyền từng quyền đều trúng mặt của Nina, lúc đó bộ dạng đó sẽ như thế nào nhỉ, một cô gái có vóc dáng hoàn mỹ lại có một cục u to đùng, nghĩ tới chắc chắn rất thú vị đây.

Có ý nghĩ này, Đại Cá Tửu đi bước một lao về phía Nina, từng quyền từng quyền trúng mặt của Nina.

Nina rất hận, cô ta không thể ngờ rằng Đại Cá Tửu không biết xấu hổ, đột nhiên từ đầu chí cuối chỉ sử dụng duy nhất chiêu này. Nhưng điều khiến Nina phiền muộn là chiêu này dường như rất hiệu quả, vì cánh tay của Đại Cá Tửu rất dài, khiến cô ta không thể đánh trả, thậm chí Nina cộng cả độ dài của con dao và cánh tay của cô ta cũng không dài bằng cánh tay của Đại Cá Tửu, khiến Nina tức giận vô cùng.

Đại Cá Tửu thì từng bước thẳng tiến, Nina lại từng bước lùi lại. Khoảng cách hơn mười mét bị Nina lùi dần lùi dần, rất nhanh Nina bị Đại Cá Tửu bức chạy tới cuối hành lang, chỗ vào thang máy.

Nina thấy mình sắp không còn đường lui, không còn đường lui Nina bắt đầu tấn công.

- Yaaaaaa

Lại là một tiếng kêu vang lên, hai chân Nina đột nhiên đạp vào thang máy, sau đó cả người giống như một viên đạn, biến thành hình một con cá đối lao về phía Đại Cá Tửu.

Con dao sắc bén mở đường, Nina lao tới Đại Cá Tửu, Cô ta dùng thế lưỡng bại câu thương, thế này tuy Đại Cá Tửu có thể công kích chính mình, nhưng Nina cũng có niềm tin để lại vài vết thương trên người gã, có thể nói lúc này Nina đã không tiếc tính mạng mình.

Đại Cá Tửu không ngờ rằng Nina lại dùng toàn bộ sức lực tấn công mình, không kịp phòng thủ, gã có niềm tin một quyền có thể đánh gục cánh tay giơ lên phía trước của Nina, nhưng lúc đó gã cũng phải phòng thủ cái tay còn lại bị Nina đã thương.

Đại Cá Tửu không muốn bị thương, mặc dù nói gã muốn chống trả, thậm chí quyền phong của Nina đánh gã vài lần gã cũng chẳng thêm kêu đau. Nhưng nếu như nói cơ thể của Đại Cá Tửu không sợ dao, nhất là con dao sáng loáng trong tay của Nina, điều này là không thể.

Vì vậy, để mình không bị thương tổn, Đại Cá Tửu ngừng cổ lùi một bước, cũng là một bước nhường của Đại Cá Tửu, cho Nina từ thế bí được giải phóng

an toàn, đồng thời cô ta mượn công lực của Đại Cá Tử nhào qua một bên.

Một bước đã tới phía sau lưng Đại Cá Tử nhưng Nina không dừng lại, bước nhanh xông tới Vu Thiên, cô ta muốn bước nhanh, nếu không đợi gã kịp thời phản ứng, lại quán lấy mình, lúc đó mình lại rơi vào thế bị động.

Nhìn thấy Vu Thiên đang ngồi trước một cửa phòng, Nina rất nhanh nghĩ tới mục tiêu của mình Trịnh Khả Tâm nhất định ở trong căn phòng này, nếu không sẽ không có bảo vệ chuyên nghiệp canh gác. Nina cũng tin rằng cô ta chỉ cần xông vào phòng của Trịnh Khả Tâm, để cô ta không chế Trịnh Khả Tâm, vậy cô ta đủ tự tin có thể đi ra khỏi đây, trong tay có con tin, Nina sẽ biết nên làm như thế nào.

Nhưng hiện tại Đại Cá Tử bị cô ta bỏ lại ở phía sau, muốn hoàn thành nhiệm vụ trở ngại duy nhất lúc này chỉ còn lại Vu Thiên. Đối với Vu Thiên này, Nina rất yên tâm, vì ít ra nhìn hán ta cũng không cường tráng, lại trẻ tuổi như vậy, nhất định sẽ rất dễ đối phó.

Mặc dù nói vừa nãy Đại Cá Tử cứ một mực gọi sư phụ, nhưng vì từ đầu tới cuối Vu Thiên đều không đáp lại, nên Nina đương nhiên cho rằng đó chẳng qua là một thủ đoạn phô trương thanh thế mà thôi. Cô ta quyết không cho rằng Vu Thiên đích thực là vị sư phụ mà Đại Cá Tử gọi.

- Yaaa...a...a

Nina hét to cầm chủy thủ chạy nhanh tới chỗ Vu Thiên, bây giờ cô ta phải tranh thủ thời gian, nên cô ta đối phó với Vu Thiên dùng nhất kích tất sát.

Vu Thiên cũng không ngờ Nina có thể dùng chiêu lưỡng bại câu thương đánh Đại Cá Tử, điều khiến Vu Thiên càng không thể ngờ được, Đại Cá Tử lại yêu quý thân thể của mình như vậy, vì sợ bị thương mà để Nina thoát đi tới trước mặt mình, lúc này Vu Thiên hận gã đến thấu xương. Thấy chủy thủ của Nina đang nhắm tới ngực mình, chẳng còn cách nào nữa đành phải ra tay thôi.

Mặc dù nói Nina là phụ nữ, trước đó Vu Thiên cũng chưa từng bao giờ giao đấu với phụ nữ, nhưng đó không chứng minh rằng Vu Thiên không biết đánh phụ nữ. Thực ra trong mắt Vu Thiên ngoài những người mình quý mến ra thì trai gái gì cũng giống nhau cả. Mà rõ ràng Vu Thiên cũng không thích cô gái Tây Nina này, vậy nên hán cũng ra tay với Nina.

Nina múa dao về phía Vu Thiên với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tới trước ngực Vu Thiên, Nina cho rằng lần công kích giết người này sẽ thành công, một việc khiến cô ta không thể tin nổi đã xảy ra.

Lúc cây chủy thủ trong tay Nina xoẹt qua tay áo Tôn Trung Sơn của Vu Thiên, đột nhiên một bàn tay rất nhanh nắm lấy cổ tay Nina.

- Phân Thân Thác Cốt Thủ.

Vu Thiên chỉ hô nhẹ một tiếng, sau đó thấy hán Chop lấy cổ tay Nina nhéo một cái, lúi tiếp về phía trước, cây chủy thủ trong tay Nina liền rơi xuống đất, rồi cả người Nina nằm quỵ rạp dưới đất.

Bây giờ Nina chỉ cảm thấy cánh tay từng đột đau nhức dữ dội, cô ta biết tay này của mình bị chuột rút, cả bàn tay không cử động được, tay này coi như phế.

Những cơn đau chợt đến vài lần khiến Nina muốn ngất đi, bây giờ cô ta mới thấm thía câu nói “sống không bằng chết.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Hối Cung.

- Oa! Sư phụ người thật lợi hại! Chiêu này tên là gì vậy, vừa nãy ở xa quá nên không có nghe thấy, làm phiền sư phụ nói lại một lần được không?

Đại Cá Tử đi đến bên cạnh người Vu Thiên. Vừa nhìn Vu Thiên dùng một chiêu đã chế phục được người phụ nữ phương tây này. Đại Cá Tử ước ao không thôi, muốn đi đến học trộm chút nghệ.

Đối với biểu hiện của Đại Cá Tử, Vu Thiên không hài lòng. Nhất là Nina lại xông qua được phòng tuyến của gã. Ai biết được có phải gã ép cô ta qua đây. Ép mình phải sử dụng tuyệt chiêu? Cho nên lúc này Vu Thiên không muốn nói lời vô nghĩa với gã.

- Anh đi gọi Trịnh Tự Hào qua đây mang người phụ nữ này đi, tôi không muốn thấy khuôn mặt dữ tợn của cô ta.

Vu Thiên quay ra chỗ Đại Cá Tử nói to một câu.

Mặc dù Đại Cá Tử muốn biết Vu Thiên vừa nãy dùng chiêu gì. Nhưng hiện tại Vu Thiên không muốn nói, Đại Cá Tử cũng không có to gan mà ép hỏi hán, ngay lập tức gõ cửa phòng Trịnh Tự Hào cùng Bạch Ngọc Đường, gọi hai người đi ra.

Trịnh Tự Hào cùng Bạch Ngọc Đường đang trò chuyện việc nhà, đột nhiên nghe thấy tiếng của Đại Cá Tử nói có sát thủ, nhất thời hai người vô cùng

khẩn trương. Khi bọn họ đi ra thì đã thấy Nina nằm dài ra đất, lúc này bọn họ mới dám thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời bọn họ càng đối với Vu Thiên càng thêm cung kính.

Trịnh Tử Hào cùng Bạch Ngọc Đường đi tới, vừa vặn thấy Trịnh Khả Tâm đứng một mình. Cô cũng đang muốn tìm hai người để nói chuyện, cho nên bước ra khỏi phòng.

Ra khỏi phòng Trịnh Khả Tâm nhìn thấy Nina đáng thương tức thì lòng thương người tràn ra.

- Cô ấy thật đáng thương, các anh đừng làm cho cô ấy phải chịu đau khổ nữa được không?
- Vu tiên sinh, anh xem có thể để cho cánh tay cô ta trở về như cũ được không, bộ đang cô ta như thế này rất dọa người.

Trịnh Tử Hào thấy Nina thống khổ khiến Trịnh Khả Tâm khó chịu, hần liền bước tới trước người của Vu Thiên nói ra.

Vu Thiên liếc mắt nhìn Trịnh Tử Hào không nói gì, đối với Vu Thiên mà nói, cô ta dám giết người, thì phải chịu đựng được sự đau khổ của người khác.

Thấy Vu Thiên không để ý đến mình, Trịnh Tử Hào cũng rất xấu hổ, phát tay bảo một người bảo vệ đi gọi Trịnh Thiết lại đây.

- Anh xem xem có cách nào giúp cô ta thoải mái chút không.

Nghe thiếu gia phân phó, Trịnh Thiết đi tới trước người Nina cầm lấy tay nàng sau đó lắc đầu đứng lên:

- Thiếu gia cô ta chịu Phân Thân Thác Cốt không có cách nào có thể cứu được.

Vừa nghe được câu trả lời của Trịnh Thiết, Trịnh Tử Hào cùng Bạch Ngọc Đường đều lắc đầu, mặc dù người phụ nữ này là một sát thủ, nhưng thống khổ như vậy thả cho nàng một đao cho thống khoái. Làm như này chính là tra tấn khiến người ta đau khổ tột cùng.

- Vu Thiên anh có thể giảm đau giúp cô ta được không? Cô ta thật đáng thương.

Rất cực, Trịnh Khả Tâm nhìn không được, tuy người phụ nữ này được người khác sai đến đối phó mình. Nhưng cô càng tin tưởng là cô ta bị người khác lợi dụng, bởi vì hai người chưa gặp mặt bao giờ, có thể nói là không cừ không oán, nếu như không phải người khác lợi dụng cô ta đến đây làm gì, mà chủ yếu là cô ta đã kịp làm gì với mình đâu, trong lòng Trịnh Khả Tâm quyết định lấy chỗ tốt ra để cầu Vu Thiên.

Vu Thiên chẳng muốn quản, dám ra tay hạ thủ với người phụ nữ hần thích, hần làm sao tha cho nàng được chứ, nói thật nếu không phải ảnh hưởng về phía Trịnh Khả Tâm thì Vu Thiên sẽ một chương đánh chết chứ không làm cách thống khổ mà không thể chết thế này đâu.

Nhưng Vu Thiên lại nghe thấy lời nói của Trịnh Khả Tâm nổi lên kích động, người khác cầu hần có lẽ không được, nhưng Trịnh Khả Tâm lại khác. Cho nên vừa nghe thấy lời nói của Trịnh Khả Tâm, Vu Thiên không hề do dự một tiếng “tránh ra”, đẩy Trịnh Thiết ra một bên.

Sau đó, Vu Thiên cầm lấy cánh tay Nina xoay tròn nhẹ nhàng về phía trước. xong việc hần đứng lên nhìn về phía Trịnh Khả Tâm cười nói:

- Không vấn đề gì nữa.
- Đơn giản như thế!

Trịnh Khả Tâm không tin, Trịnh Tử Hào cùng Bạch Ngọc Đường cũng không tin, Trịnh Thiết lại càng không tin.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, ngay sau khi Vu Thiên đứng lên thì trên mặt Nina đã không còn thống khổ nữa, Nina bám lấy cánh tay Vu Thiên dựa cả cơ thể vào chậm rãi đứng lên.

Nhìn về mặt kính ngạc của mọi người, Trịnh Tử Hào cùng Bạch Ngọc Đường bọn họ vô cùng không tin. Nhưng Khả Tâm xác thực biết Vu Thiên đã chữa tốt cho cô bé này, không do dự Trịnh Khả Tâm quay người hướng Vu Thiên nói một câu:

- Cảm ơn anh Vu Thiên!
- A! Không cần khách khí, không cần khách khí.

Nghe được lời cảm ơn của Khả Tâm với chính mình, Vu Thiên hưng phấn không thôi.

- Vu Thiên anh thật sự quá giỏi.

Vừa nãy Trịnh Thiết nói Phân Thân Thác Cốt không có cách chữa thì Vu Thiên lại cho gã một kinh hi. Gã rất ước ao nên mới nói một câu như vậy. phải biết rằng bình thường Trịnh Thiết làm cận vệ của Trịnh Tử Hào rất ít khi nói chuyện, nhưng hôm nay chính mồm mình lại khích lệ Vu Thiên quá giỏi.

Thế nhưng khiến Trịnh Tử Hào cùng Bạch Ngọc Đường không ngờ là khi nghe Trịnh Thiết nói vậy, Vu Thiên đột nhiên nhìn về Trịnh Thiết rồi dùng một chiêu Hào Tử Thâu Đào!

- Ah!

Đã là đàn ông thì sao chịu nổi một chiều như vậy, huống hồ đây còn là do cái đồ biến thái Vu Thiên làm nữa. Trịnh Thiết không thể chịu được nhảy lên ngay tại chỗ thái giám rồi.

- Nói cho các người biết, trừ khi tôi chấp nhận các người là bạn bè hay thân nhân thì mới được phép gọi tôi là Vu Thiên, không thì phải gọi là Vu tiên sinh.

Tuy rằng không nhất thiết phải nói, nhưng hấn sợ Trịnh Khả Tâm hiểu lầm ý mình nên mới cố ý giải thích một chút.

Không ngờ Vu Thiên lại đề ý cách xưng hô như vậy, điều này làm cho bọn Trịnh Từ Hào với Bạch Ngọc Đường giật mình không thôi. Mà lúc này Trịnh Khả Tâm mới biết được đặc quyền mà Vu Thiên giành riêng cho mình không phải ai cũng được như vậy.

Lúc này Trịnh Từ Hào thăm bệ phục chính mình, trước đó hấn cũng định gọi là Vu Thiên, nhưng vì quan hệ giữa hai người chưa thân quen đến như vậy. Cho nên mới một mực gọi Vu tiên sinh, hiện tại nghĩ lại đó là quyết định vô cùng chính xác.

Giải quyết được vấn đề xưng hô của mình, Vu Thiên đi đến trước mặt Nina, sau đó quay sang nhìn Trịnh Từ Hào cùng Bạch Ngọc Đường:

- Không biết nên xử lý sát thủ này như nào đây??

Trịnh Từ Hào với Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Nina, tuy rằng hiện tại bọn hấn không có đem Nina trói lại, nhưng bọn hấn tin tưởng chỉ cần có Vu Thiên tại đây thì Nina không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mà sự thực cũng đúng như thế, Nina nhìn Vu Thiên đứng bên người, lại thấy trước mặt là Trịnh Khả Tâm. Tâm tư muốn động thủ của nàng giữ chặt trong lòng, vốn nàng không muốn giết Trịnh Khả Tâm, chỉ muốn bắt cóc nàng thôi, nhưng ai ngờ lại có loại cao thủ biến thái ở bên cạnh cô ta. Nina biết ý nghĩ của mình khó thực hiện như hải sao trên trời, cho nên cô ta đành thành thật đứng nguyên một chỗ.

- Cô là ai? Ai phái cô tới?

Thấy Nina đứng yên, Trịnh Từ Hào liền đặt câu hỏi, bởi vì Trịnh Từ Hào thấy đây chắc chắn không phải do Hắc Long hội sai tới, theo hấn biết người Tây vô cùng cao ngạo, bọn họ chắc chắn sẽ không bán mạng cho Hắc Long hội. Hơn nữa hấn biết người Đông Dương khinh bỉ nhất là đám người phương Tây, bọn họ sẽ không tuyển Nina là sát thủ mới đúng.

Nina nghe câu hỏi của Trịnh Từ Hào, cô ta liền làm ra bộ dáng uốn éo, làm bộ ta không muốn nói, người có thể làm gì ta.

- Nói mau, ai phái cô đến, nếu không tôi sẽ dùng cả trăm loại phương pháp khiến cô nói chuyện.

Thấy Nina không thêm đề ý, Vu Thiên liền khó chịu, dù sao mục tiêu của cô ta là Trịnh Khả Tâm. Mà Vu Thiên lại không muốn Trịnh Khả Tâm chịu bất kỳ thương tổn nào.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Có Ý Thu Phục

- À? Đúng, là Hồng Cường sai tôi tới, nhưng tôi tới không phải để giết Trịnh tiểu thư, mà chỉ muốn mời nàng sang đó tâm sự mà thôi.

Đột nhiên Nina cảm giác được sát khí của Vu Thiên, cỗ sát khí này tập trung lên người mình, khiến ả có cảm giác lạnh lạnh, lúc này ả còn đang nghĩ tới Phân Cân Thác Cốt Thủ của Vu Thiên, bất tri bất giác buột miệng trả lời câu hỏi của hấn.

- Hồng Cường? Lại là hấn sao?

Vừa nghe đến tên Hồng Cường, Bạch Ngọc Đường lộ ra vẻ mặt tức giận.

- Là một trong bốn thiếu gia Hồng bang - Hồng Cường sao?

Vừa nghe đến cái tên Hồng Cường, Trịnh Từ Hào liền quay sang bên cạnh Bạch Ngọc Đường hỏi.

- Hấn là hấn, trừ hấn ra, còn có ai cũng tên Hồng Cường mà có năng lực lớn vậy nữa?

Bạch Ngọc Đường trả lời câu hỏi Trịnh Từ Hào, rồi cắn hận nhìn Nina.

- A, Hồng bang...

Trịnh Từ Hào rất tỉnh táo cúi đầu suy nghĩ một chút, mặc dù Nina nói Hồng Cường phải cô ta đến, nhưng dù sao ả ta cũng chưa làm gì em gái Trịnh Khả Tâm. Cho nên lúc này Trịnh Từ Hào thậm chí có suy nghĩ, hay cứ thả cho Nina đi, để cô ta về với Hồng Cường. Phải biết Hồng Cường tuy không đáng sợ, nhưng đằng sau hắn chính là Hồng bang, nếu luận thế lực, Trịnh gia tuy rằng không sợ Hồng bang, nhưng đối với loại phản tử xã hội đen, Trịnh gia cũng không muốn trêu chọc tới.

- Tốt! Nếu cô đã là người của Hồng Cường, vậy hôm nay tôi nể mặt hắn, thả cô trở về, nhưng tốt nhất cô nên nói cho Hồng Cường, sợ dĩ tôi thả cô về không phải vì sợ hắn, mà chỉ vì tôi không muốn có liên quan gì tới Hồng bang, cô hiểu chưa?

Trịnh Từ Hào biết chuyện này Hồng Cường chắc chắn bị Hắc Long Hội lợi dụng, có lẽ Hồng Cường cũng không có ý định đối phó mình. Chẳng qua mình lại ở trong khách sạn của Bạch gia, nên Hồng Cường muốn từ chuyện này hạ uy phong của Bạch gia mà thôi.

Vừa nghe Trịnh Từ Hào không ngờ lại muốn thả Nina về, Bạch Ngọc Đường sững sốt. Nhưng ngay tức thì hắn lại thoải mái.

Vốn Bạch Ngọc Đường vẫn còn chút hi vọng Trịnh gia phía sau Trịnh Từ Hào đối đầu với Hồng bang, rồi hai nhà bọn họ liên hợp đối phó với Hồng bang, nhưng hiện tại xem ra Trịnh Từ Hào không định chọc thêm một địch nhân. Ai! Mặc dù Bạch Ngọc Đường tự nhận quan hệ cá nhân của hắn với Trịnh Từ Hào không tệ, thế nhưng với tư cách là đời sau của gia tộc lớn mà nói, càng quan tâm tới lợi ích hơn.

- Cái gì? Anh muốn thả tôi về sao?

Nina không ngờ Trịnh Từ Hào lại muốn thả mình về, ả hơi sững sờ.

- Không sai, bây giờ cô có thể đi, nhưng cô nhất định phải chuyển lời tôi cho hắn, nếu Hồng bang các người còn tìm tới chúng tôi gây phiền phức, vậy thực xin lỗi, khi đó Trịnh gia tôi với Hồng bang sẽ không chết không thôi.

Biết rõ chọc không lại Hồng bang, nhưng Trịnh Từ Hào cũng không muốn yếu thế, cố ý làm to chuyện lên một ít, tựa hồ chỉ có như vậy, mới che giấu bớt được sự e ngại trong lòng hắn.

Nhưng cũng phải nói, Trịnh Từ Hào quả thực không hổ danh xuất thân quý tộc, có lòng dạ của người làm chuyện lớn.

Nina cũng mặc kệ Trịnh gia với Hồng gia ra sao, cô ta chỉ biết lần này mình thoát chết rồi. Nghĩ đến quan hệ của mình với Hồng Cường, cho dù có thật bại, chưa chắc hắn đã làm gì mình.

Mới vừa nãy còn là tù nhân của người khác, không ngờ giờ đã lại thành người tự do, không khỏi khiến Nina hưng phấn. Nina gật đầu với Trịnh Từ Hào một cái, ý nói tôi sẽ chuyển lời của anh cho Hồng Cường, sau đó cô ta quay người rời đi.

- Đợi chút!

Ngay lúc Nina đang định đi, Vu Thiên đột nhiên mở miệng. Vừa nghe thấy Vu Thiên mở miệng, Nina rất khẩn trương dừng lại đứng im tại chỗ, không biết vì sao, mặc dù Vu Thiên nhỏ tuổi nhất, nhưng áp lực của hắn mang lại cho mình lại là lớn nhất.

- Tất nhiên nếu Trịnh thiếu đã thả cô, tôi cũng không thể nói gì hơn. Nhưng khi về, cô nhớ nói cho Hồng Cường biết, sau này tuyệt đối đừng đi tìm Trịnh Khả Tâm gây phiền phức, nếu không tôi mặc kệ các người là Hồng bang hay Bạch bang gì đó, tôi sẽ san bằng các người. Cô nên nhớ, tôi có năng lực như vậy.

Lời này nếu ở trước đây, tuyệt đối Vu Thiên sẽ không bao giờ nói.

Bởi vì cho tới nay hắn đều cho rằng mình còn chưa luyện tới Vu Gia Đẩu Khí tầng bốn, nên công phu cũng chẳng lợi hại gì lắm. Nhưng sau khi trải nghiệm vài ngày sống trong xã hội, hắn phát hiện cho dù hắn còn chưa luyện thành Vu Gia Đẩu Khí tầng bốn, hắn vẫn có thể dễ dàng đánh bại bất cứ đối thủ nào. Có tự tin này, khẩu khí Vu Thiên cũng lớn hơn. Thế nên hắn mới ở trước mặt nhiều người như vậy, cảnh cáo Nina một chút.

Nina vừa nghe thấy Vu Thiên nói, không biết tại sao cô cảm thấy không rét mà run. Vừa rồi chính mình đã so chiêu với Vu Thiên, đương nhiên rất rõ thực lực của hắn, hiện tại vừa nghe thấy Vu Thiên nói vậy, cô vội vàng gật đầu, rồi chạy về phía thang máy. Cô thật sự rất sợ Vu Thiên bỗng dưng đổi ý, rồi sẽ lấy cái mạng nhỏ của mình.

Nina đã đi rồi, người quầy rồi dưới đại sảnh tự nhiên cũng rời đi theo. Khách sạn Tinh Thiên lại khôi phục sự yên tĩnh như ban đầu.

Điều duy nhất khác với trước đây là, ánh mắt Trịnh Từ Hào và đám người Bạch Ngọc Đường, nhất là Trịnh Khả tâm, nhìn Vu Thiên đã không giống trước.

Lúc đầu, bọn họ nghĩ võ công của Vu Thiên cũng chẳng lợi hại gì cho lắm. Không ngờ bây giờ mới biết Vu Thiên hóa ra rất lợi hại, mạnh tới mức sát thủ với hắn căn bản không cùng một cấp bậc. Có thể nói có Vu Thiên ở đây, cho dù có đến thêm mấy sát thủ lợi hại cũng không cần phải lo lắng.

Mà Trịnh Khả Tâm thấy Vu Thiên không ngờ lại chiếu cố đến mình như vậy, cũng bắt đầu cảm thấy thích hắn. Nhưng cũng chỉ là thích mà thôi, chưa thể thành yêu được.

Trịnh Khả Tâm cuối cùng cũng cho phép Vu Thiên tới ngồi trong phòng khách của mình, những lúc Vu Thiên không có việc gì làm thì có thể xem tivi, không tới mức nhàm chán như đứng ngoài hành lang. Mà Trịnh Khả Tâm thậm chí có khi cùng xem tivi với hắn, chán rồi thì vào phòng ngủ. Cô cũng không lo lắng Vu Thiên làm gì với mình, bởi nếu Vu Thiên muốn làm như vậy, cô có muốn trốn cũng không thoát.

Thấy Trịnh Khả Tâm cuối cùng cũng thu hẹp khoảng cách với mình, Vu Thiên vui mừng không thôi. Hắn cảm thấy nỗ lực của mình rất đáng giá. Tin rằng chỉ mấy ngày nữa thôi, cô bé Trịnh Khả Tâm này có lẽ sẽ chấp nhận mình cũng không chừng. Phải biết từ khi Vu Thiên gặp Trịnh Khả Tâm đến giờ cũng mới chỉ mấy ngày mà thôi. Nhưng cũng chính trong mấy ngày này, không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, ông trời cũng không mang tới cho hai người nhiều cơ hội ở chung. Khoảng tám giờ tối, mấy người vệ sĩ Trịnh gia phải đến cuối cùng cũng tới. Người dẫn đầu nhóm vệ sĩ này là Trịnh Đồng. Gã cũng giống như Trịnh Thiết, là một trong tứ đại vệ sĩ chủ bài của Trịnh Gia. Trịnh Đồng nếu so về võ công, còn hơn Trịnh Thiết một chút. Đi cùng Trịnh Đồng còn có ba mươi vệ sĩ tinh nhuệ của Trịnh gia, tất cả đều mặc vest trắng, thoát nhìn trông rất sạch sẽ.

Vệ sĩ Trịnh gia đến, đương nhiên không cần tới Vu Thiên nữa. Mà đúng lúc này, Vu Thiên cũng nhận được điện thoại từ Tần Vinh Phú.

Một ngày không thấy Vu Thiên, Tần Vinh Phú cũng rất lo lắng, nhân lúc buổi tối rồi rã, ông ta liền gọi điện hỏi xem Vu Thiên có về nhà ngủ hay không. Vu Thiên thấy vệ sĩ Trịnh gia tới rồi, hắn ở chỗ này cũng bằng thừa, hơn nữa hình như Trịnh Tử Hào cũng không muốn mình ở lại, mà Trịnh Khả Tâm đã một mình cả ngày, sớm đã đi ngủ. Cho nên Vu Thiên nói với Tần Vinh Phú rằng mình sẽ về, đồng thời sẽ mang theo một người bạn về cùng.

Tần Vinh Phú không ngờ ở đây Vu Thiên còn có bạn bè, nhưng ông ta cũng biết, người trẻ tuổi, kết bạn là chuyện rất bình thường, nên cũng không hỏi nhiều, chỉ nói đã sắp xếp một phòng cho Vu Thiên.

Cúp điện thoại, Vu Thiên dẫn theo Đại Cá Tù tạm biệt Trịnh Tử Hào.

Trịnh Tử Hào lấy ra một tờ chi phiếu đưa cho Vu Thiên, hắn cũng không nói có bao nhiêu tiền, chỉ nói cảm ơn nhiều.

Vu Thiên vốn không muốn nhận, nhưng Đại Cá Tù đã vươn tay thu lấy. Gã nói có tờ chi phiếu này, cũng có thể mua thêm mấy bộ quần áo, ăn thêm mấy con vịt nướng.

Nghĩ đến trong túi mình không có tiền, ngay cả vịt nướng cũng không ăn nổi, Vu Thiên đành bắt đắc dĩ gật đầu. Xã hội hiện giờ chính là vậy, mặc kệ anh mạnh thế nào, nhưng chung quy không thể không ăn cơm.

Thấy Vu Thiên thật sự muốn đi, Bạch Ngọc Đường lại có ý mời Vu Thiên ở lại. Dù sao hiện tại hắn cũng đang đối địch với Hồng Cường, nếu như thật sự động thủ mà bên cạnh lại không có một cao thủ nào trợ giúp, chuyện sẽ rất không tốt. Nhưng Trịnh Tử Hào lại vươn tay ngăn lại, trịnh trọng nói với Bạch Ngọc Đường.

- Nếu cậu muốn chiêu nạp hắn, thì đợi sau này tôi trở lại XG đã.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chiếu Cố.

Trịnh Tử Hào thật sự sợ Vu Thiên, hắn sợ nếu Vu Thiên thích em gái mình thì phải làm sao bây giờ, không phải sẽ rất nguy hiểm sao? Phải biết thân thù của Vu Thiên rất biến thái a.

Bạch Ngọc Đường ngẫm lại cũng đúng, dù sao hắn ở kinh thành vẫn còn có cơ hội tiếp xúc với Vu Thiên, thoát nhìn chỉ cần có tiền, có gái đẹp, Vu Thiên cũng không phải khó đối phó, cho nên Bạch Ngọc Đường chỉ sai một người theo dõi Vu Thiên, tìm chỗ ở của hắn là được, còn mấy cái khác, sau này tính sau.

Cứ như vậy, Vu Thiên cùng Đại Cá Tù đi ra khỏi khách sạn Tinh Thiên, gọi một xe taxi, đi về hướng nhà máy rượu Đại Tần.

Nina chưa hoàn thành nhiệm vụ, một lần nữa về bên cạnh Hồng Cường.

Chuyện xảy ra giống như Nina tính trước vậy, Hồng Cường cũng không trách cô ta. Có thể là vì Nina còn hữu dụng với hắn, hoặc cũng có thể là vì cô là người mà ông nội hắn huấn luyện, nên Hồng Cường không dám làm gì. Nhưng bất kể thế nào, khi Hồng Cường nghe thấy Nina nói sau khi mình bị bắt, nói mình là người của Hồng Cường, Trịnh Tử Hào lại thả ả ra, Hồng Cường nhịn không được cười ha ha.

Hồng Cường cho rằng đây chính là biểu hiện Trịnh Tử Hào sợ mình. Phải biết rằng tại Đông Phương quốc, nhắc tới Hồng bang mà không sợ, cũng chẳng có mấy người.

Nhưng bất kể thế nào, Hồng Cường vẫn phải nể mặt Trịnh Tử Hào. Kẻ lẩn lộn giang hồ chính là như vậy, người ta đã thể hiện thế rồi, nếu người còn đi tìm người ta gây phiền toái, thì cũng không dễ giải thích, nên Hồng Cường lập tức gọi điện thoại cho Phó hội trưởng Hắc Long Hội Quân Nguyên Trục, nói hắn sẽ không nhúng tay vào chuyện Trịnh Khả Tâm nữa.

Tuy rằng Quân Nguyên Trục cũng rất giận việc Hồng Cường làm nửa chừng rồi bỏ, thế nhưng ông ta cũng biết thân phận của Hồng Cường căn bản

không cần nghe lời mình. Trước kia Hồng Cường sở dĩ đáp ứng Quản Nguyên Trục là vì Quản Nguyên Trục giúp hắn bán ma túy ở địa bàn của ông ta mà thôi. Đây vốn là chuyện hai bên cùng có lợi, hơn nữa dù sao cũng không phải Hồng Cường không ra tay, mà là hắn đã ra tay nhưng không thành công, nên không thể trách Hồng Cường.

Lại nói về Vu Thiên và Đại Cá Tù, lúc này cũng đang ngồi xe về nhà máy rượu Đại Tàn.

Trên đường, Đại Cá Tù rất oán giận, trách móc Vu Thiên tại sao không chấp nhận Trịnh Từ Hào cho xe đưa mình về.

Kì thực cũng không thể trách Đại Cá Tù oán giận được, bởi cái taxi này quả thực quá nhỏ so với gã, cả đoạn đường này, Đại Cá Tù hầu như phải khom người mới ngồi được. Nhưng Vu Thiên vẫn chẳng nói câu nào, làm gã cụt hứng nên đành im lặng.

Vu Thiên nói:

- Nếu anh ngại chen chúc, tôi không ngại đạp anh xuống xe chạy theo đâu, nếu anh đuổi kịp thì tốt, còn không thì biến luôn đi.

Nghe thấy mấy lời này của Vu Thiên, Đại Cá Tù không thêm kêu nữa, sự phụ có võ công cao cường như Vu Thiên, biết đi đâu mà tìm cơ chứ. Mà sở dĩ Vu Thiên không muốn người khác đèo về, là vì không muốn gây phiền phức cho đối phương, đã thu tiền của người ta rồi, lại nhờ người ta chở về nữa, khó trách khỏi bị xem thường.

Xe taxi đỗ lại nhà máy rượu Đại Tàn, Vu Thiên cùng Đại Cá Tù lần lượt xuống xe. Mấy người bảo an nhà máy rượu thấy Vu Thiên trở về, vội vàng mở cửa.

Vu Thiên lấy trong túi áo còn hơn một trăm đồng đưa cho tài xế, sau đó dẫn Đại Cá Tù vào trong nhà máy rượu. Bởi vì trước đó Tần Vĩnh Phú đã gọi cho bảo an nói Vu Thiên sẽ dẫn theo một người về, nên không có ai ra ngăn cản.

Vừa lúc Vu Thiên mang theo Đại Cá Tù vào trong, Tần Thư Nhã từ trong phòng chạy ra:

- Vu Thiên, anh về rồi sao.

Thấy đã muộn như vậy, không ngờ Tần Thư Nhã vẫn còn đợi mình, Vu Thiên cảm động không thôi. Nói thế nào thì nói, dù sao hắn cũng gặp Tần Thư Nhã sớm nhất, quan hệ cũng rất tốt. Hơn nữa Tần Thư Nhã còn là một mỹ nữ, nên Vu Thiên không hề bài xích nàng.

Nhưng thật ra Đại Cá Tù đang đứng phía sau Vu Thiên thấy một màn này, thấy trong nhà Vu Thiên còn có một tiểu mỹ nhân như vậy, gã không khỏi bĩu môi, ý tứ là sự phụ ngài cũng quá hoa tâm đi, trong nhà có cô gái đẹp như vậy, không ngờ còn chạy ra ngoài tìm người khác, quá lăng nhăng quá lăng nhăng rồi.

Vu Thiên đương nhiên không biết Đại Cá Tù nghĩ gì, nếu không chắc chắn gã phải ăn một trận đòn.

Vì nể mặt Vu Thiên, Tần Thư Nhã vui vẻ dẫn Đại Cá Tù tới một căn phòng, không cần phải nói, căn phòng này chính là chuẩn bị cho gã. Mà phòng của Vu Thiên cũng ở ngay bên cạnh gã, hai người cũng dễ chiều cổ nhau. @@

Bên này Vu Thiên và Đại Cá Tù nhàn nhã bao nhiêu, thì bên kia ở trong một căn phòng xa hoa, Quản Nguyên Trục lại tức giận bấy nhiêu.

- Ngài phó hội trưởng, quân tình nhuệ Trịnh gia đã từ kinh thành tới rồi, hơn nữa có thêm Bạch gia trợ giúp, bây giờ muốn cóc Trịnh Khả Tâm, căn bản rất khó lắm. Hơn nữa nghe nói sáng sớm ngày mai anh em Trịnh gia sẽ từ máy bay riêng về XG trước, xem ra nhiệm vụ lần này của chúng ta thất bại rồi.

Diễn Trung Nhất Lang cúi đầu trước mặt Quản Nguyên Trục, nói ra tin tức mới nhất vừa nhận được.

- Ngụ ngốc! Lần này chúng ta thật vất vả mới có cơ hội tiến quân vào TW, không ngờ lại lãng phí. Diễn Trung, cậu thử nói xem, tại sao lần này chúng ta lại thất bại cơ chứ?

Hiển nhiên Quản Nguyên Trục cũng biết bây giờ còn muốn bắt cóc Trịnh Khả Tâm, đã khó càng thêm khó.

Nói thật, Hắc Long hội là một tổ chức đã tồn tại cả trăm năm, cũng có võ đức của mình. Nếu nói phải bắt cóc một cô gái bình thường trời gà không chặt, bọn họ kiên quyết không chịu làm. Thế nhưng Phí Đông Thành của liên minh quốc tế TW lại chỉ đích danh Hắc Long hội mang tiểu nha đầu Trịnh gia tới, nếu thành công, có Phí Đông Thành bảo đảm, Hắc Long hội sẽ có cơ hội tiến vào TW phát triển.

Đây là một cơ hội tốt cỡ nào chứ. Bình thường Hắc Long hội chỉ dám an phận một góc, một mực chỉ dám ở khu Đông Bắc Đông Phương quốc hoạt động. Có vài lần bọn họ muốn mở rộng ra bên ngoài, đều gặp phải đã kích. Phát triển ở đại lục thất bại, bọn họ muốn từ từ mở rộng từ hòn đảo nhỏ, nuôi ý tưởng từ đó dần dần không chế hắc đạo Đông Phương quốc.

Nhưng bất kể là XG, hay AM, hay TW, qua mấy năm phát triển vừa rồi, bọn họ đều không được như ý. Mà nguyên nhân cũng là vì thế lực ngầm ở ba khu vực này, không ưa Hắc Long hội. Chỉ cần Hắc Long hội vừa tới địa bàn của họ, bang phái địa phương sẽ ngay lập tức liên hợp lại, chèn ép Hắc Long hội. Cho nên kế hoạch mở rộng của Hắc Long hội vẫn không có kết quả. Bây giờ thật vất vả mới có Phí gia nhận lời giúp đỡ, ra điều kiện chỉ cần Hắc Long hội giúp họ hoàn thành kế hoạch, sẽ giúp Hắc Long hội tới TW phát triển.

Chẳng qua không ai ngờ tới, kế hoạch này lại thất bại từ trong trứng nước. Một Hắc Long hội đã tồn tại trăm năm, cao thủ nhiều như mây, không ngờ ngay cả một cô gái cũng không bắt được, bảo sao Quản Nguyên Trục không tức giận.

- Nói mau, tại sao chúng ta có thể thất bại chứ? Có phải vì chúng ta quá khinh địch hay không, hay là vì kế hoạch thiếu chặt chẽ?

Thấy Điền Trung Nhất Lang không nói lời nào, Quân Nguyên Trục lại hỏi lại.

- Ngài phó hội trưởng, tôi nghĩ lần này chúng ta thất bại không phải bởi vì chúng ta vô năng, mà là do lần này xuất hiện quá nhiều chuyện ngoài ý muốn. Ví dụ như thằng nhóc Hồng Cường kia vốn đáp ứng giúp đỡ chúng ta, tại thành phố Trung Sơn này, nếu bàn về nhiều người, không ai có thể so sánh với Hồng bang, không ngờ ngoài mặt hắn đáp ứng giúp đỡ chúng ta, trên thực tế không ra tay mảy. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác là đột nhiên lại xuất hiện một thằng nhóc gọi là Vu Thiên, võ công của hắn vượt quá dự liệu của chúng ta. Sự xuất hiện của hắn, cũng phá hủy hoàn toàn kế hoạch của chúng ta.

Điền Trung Nhất Lang nói vậy, mặc dù có chút trốn tránh trách nhiệm, nhưng trên thực tế cũng là chuyện thật sự đã xảy ra.

- Điền Trung Nhất Lang nói rất đúng. Thằng nhóc Hồng Cường kia không đáng tin, tất cả người Đông phương quốc đều không đáng tin, thế nên sau này chúng ta làm gì, đều phải dựa vào chính sức mình. Ài! Chi tiết lực lượng tinh nhuệ của chúng ta đều đang ở Đông Bắc, nếu tôi sớm thông báo cho tổng bộ, để tổng bộ phái thêm mấy cao thủ tới kinh thành, cho dù Hồng Cường không giúp, hay là lòi ra thêm một tên Vu Thiên, chúng ta vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ. À đúng rồi, tôi bảo cậu tra tư liệu tên Vu Thiên kia, đã tra xong chưa?

Vừa nhắc tới Vu Thiên, Quân Nguyên Trục bỗng dưng cảm giác như đầu mình đang to ra. Một tên thanh niên còn chưa tới 18 tuổi, sao lại có thể có công phu lợi hại như vậy chứ, ngay cả ái tướng đặc lực nhất dưới tay mình - Điền Trung Nhất Lang cũng không phải là đối thủ. Đối với loại người này, Quân Nguyên Trục cũng rất tò mò.

- Báo cáo phó hội trưởng, tư liệu về Vu Thiên chúng tôi đã điều tra rõ. Trước kia hắn làm gì không ai biết, cũng không có ghi chép lại. Thông tin sớm nhất về hắn chính là hắn được một người tên là Tần Vĩnh Phú từ Thái Sơn đưa về thành phố Trung Sơn. Mà người gọi là Tần Vĩnh Phú này, chúng tôi cũng đã đọc rất nhiều tư liệu về hắn, chẳng qua chỉ là một thương nhân Đông Phương quốc mà thôi, tuy trong tay có vài chục triệu tiền Đông Phương, thế nhưng cũng không đủ để lọt vào mắt chúng ta.

Ban đầu Điền Trung Nhất Lang đọc mấy tư liệu này, phản ứng đầu tiên chính là không tin, nếu nói Vu Thiên là vệ sĩ của đại gia tộc nào đó, thì cũng không có gì bất ngờ, nhưng hết lần này tới lần khác, không ngờ hắn chỉ là vệ sĩ của một thương nhân tầm trung, quả thật không thể tin được.

- A! Chỉ là một thương nhân có vài chục triệu tài sản, hừ! Kẻ này quả thật là một tiểu nhân vật không thể tiểu hơn.

Về mặt Quân Nguyên Trục đầy bi phẫn. Trong mắt người như Quân Nguyên Trục, nếu tài sản của anh có mười tỷ, hắn chưa chắc đã coi vào đâu, bởi vì ở cao tầng Đông Phương quốc, phú hào chân chính, tài sản phải trên trăm tỷ ngàn tỷ. Đối với “tiểu thương nhân” chỉ có vài chục triệu, bọn họ trước giờ chưa từng quan tâm.

- Tốt, nếu đối phương đã là một tiểu thương nhân, vậy hãy cho hắn biết, đặc tội Hắc Long hội chúng ta, sẽ có hậu quả gì, hiểu chưa? Điền Trung Nhất Lang?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Phóng Hỏa - Tra Hung Thủ.

- Rõ! Phó hội trưởng, tôi biết nên làm gì, tôi...tôi sẽ đi xử lý ngay bây giờ!

Điền Trung Nhất Lang vừa nghe Quân Nguyên Trục nói thẳng như vậy, lập tức liền hiểu ý hắn.

Đối với Hắc Long hội mà nói, bọn họ am hiểu nhất là giết người, phóng hỏa. Rõ ràng giết người thì hắn không phải đối thủ của Vu Thiên, vậy thì phóng hỏa đi. Tin rằng sản nghiệp tiểu thương nhân trải qua mấy trận lửa lớn thì hắn nhất định sẽ đau lòng.

Vào giờ Tý đêm khuya, rất nhiều người đều đã tiến vào mộng đẹp.

Trong nhà máy rượu Đại Tần ở khu Đông Thành thành phố Trung Sơn, vài điểm hỏa hoa chói mắt lộ vẻ đặc biệt. Những hỏa hoa này tựa như một bầu trời đầy sao, vừa mới bắt đầu thì chỉ có mấy điểm, nhưng sau đó càng tụ lại nhiều hơn. Sau đó

- Hô !

Một thanh âm vang lên, hỏa hoa kết hợp lại với nhau cuối cùng biến thành một đám lửa lớn.

- Không tốt, cháy, nhanh cứu hỏa !

Bảo vệ nhà máy đột nhiên thấy lửa cháy, vội vã hô to lên.

- Phốc!

Vừa nghe thấy tiếng la, bỗng nhiên Vu Thiên đang ngồi trên giường liền đứng bật dậy.

- Cháy ?

Vu Thiên nghe được âm thanh này lập tức thanh tỉnh lại , từ trên giường nhảy xuống, mở cửa phòng chạy thẳng về phía đám cháy.

Vu Thiên lao ra khỏi phòng, cửa phòng bên cạnh cũng bị mở ra, Đại Cá Tử là võ giả, cũng có được sự nhạy bén. Gã cũng nghe được có người kêu cứu hỏa, cho nên gã vội vàng rời giường. Khi vừa ra khỏi cửa đã thấy Vu Thiên chạy thẳng về nơi có cháy, Đại Cá Tử cũng vội hô một tiếng:

- Sư phụ, chờ tôi với !

Trừ gã bảo vệ, thì Vu Thiên cùng Đại Cá Tử là những người đầu tiên chạy đến đám cháy.

Nhìn ngọn lửa lớn bắt đầu lan tới phòng chứa rượu, Vu Thiên vội vàng hỏi lão bảo vệ:

- Xin hỏi chốt phòng cháy chữa cháy ở chỗ nào ?

Vu Thiên hiểu rõ, nếu để cho ngọn lửa này cháy tới kho rượu, dịch rượu trở thành chất dẫn cháy tốt nhất, sợ rằng ngọn lửa này khó có thể khống chế được.

- Chốt phòng cháy chữa cháy ở bên kia.

Vừa nghe Vu Thiên hỏi, lão bảo vệ vội vã chỉ một nơi cách đó không xa.

- Tốt !

Nói một tiếng, hấn hướng về Đại Cá Tử đứng phía sau nói:

- Nhanh đi với tôi qua đó, chúng ta không để ngọn lửa này lan đến kho rượu, hiểu không ?

- Vâng! sư phụ !

Đại Cá Tử thay đổi về mặt cột nhà trước kia, theo lời Vu Thiên nhằm phòng chứa thiết bị chữa cháy mà chạy tới.

Khá tốt, bởi vì nhà máy rượu Đại Tàn chủ yếu là làm rượu, cho nên từ trước tới nay biện pháp phòng cháy chữa cháy đặc biệt tốt. Hiện tại, trong phòng chứa dụng cụ chữa cháy, Vu Thiên nhìn thấy hai vòi nước cỡ lớn liền hô:

- Đại Cá Tử, anh một cái, tôi một cái. Nhanh !

Vừa nói chuyện, Vu Thiên vung lên một cước, đá văng cửa sắt ra, sau đó khê vươn tay cầm lấy một vòi nước, thẳng về phía sau mà kéo đi.

Đại Cá Tử học theo, cũng ôm một vòi nước chạy về phía đám cháy.

Hai cán vòi nước, bắn ra hai cột nước lớn hướng đám cháy dội tới, cuối cùng đã đem ngọn lửa ngăn chặn kịp thời.

Lão già đáng khinh nhìn vòi nước có đường kính lớn, bình thường năm đến sáu người mới có thể ôm được, hôm nay Vu Thiên cùng Đại Cá Tử mỗi người sử dụng một vòi, ông ta không khỏi chép miệng tặc lưỡi:

- Hai tên này đúng là siêu nhân!

- Mau gọi người tới !

Thấy lão đầu đột nhiên không kêu nữa mà giống như gặp quỷ nhìn mình, Vu Thiên không khỏi nói một câu.

- Ah ! Đúng ! Đúng! Người đâu, cháy...

Lão đầu vừa nghe thấy Vu Thiên nhắc nhở liền vội vã mở miệng kêu lớn.

Tiếp đó, càng nhiều người nghe được tiếng kêu, lao tới. Những người này đa số là bảo an nhà máy cùng với vệ sĩ của Tàn Vinh Phú. Bọn họ đi ra về sau, cầm theo một số đồ vật có thể dập lửa hướng về đám cháy chạy tới.

Mất hơn một giờ mới dập tắt được ngọn lửa. Cũng do lúc đầu Vu Thiên cùng Đại Cá Tử chạy tới, cho nên trận lửa này không thể lan ra thêm, chỉ là đốt cháy mất phòng nấu cơm. Tàn Vinh Phú cũng không có báo nguy, bởi vì ông ta biết đám cháy đã được khống chế, coi như xe cứu hỏa tới cũng chẳng để làm gì.

Dập xong lửa, Tần Vinh Phú mang mọi người đi tới phòng họp của nhà máy rượu Đại Tần. Mà lúc này Hắc Lang nhận được tin tức cũng mang theo một đám thù hạp chạy tới.

Vu Thiên cùng Đại Cá Tửu cả người đều đen kịt, bộ dạng này đều là do lửa hun sấy mất một thời gian gây ra. Mà Tần Thư Nhã đang cầm một cái khăn mặt lau cho Vu Thiên, Đại Cá Tửu âm thầm lắc đầu, trong lòng tự nhủ tôi cũng có công đi dập lửa, nhưng sao lại không có người giúp tôi lau đầu này.

Đối với biểu hiện của Tần Thư Nhã, Tần Vinh Phú làm như không thấy.

Những người khác giống như Tôn Bá cùng Hắc Lang càng không dám nói gì. Mà bây giờ Vu Thiên cũng biết hình dạng mình nhất định rất khó coi, cho nên hẳn cũng không lên tiếng ngăn cản Tần Thư Nhã, ngược lại rất hưởng thụ cảm giác mỹ nữ lau mặt cho mình.

Một lát sau, trên mặt cùng trên người Vu Thiên cũng đã được sạch sẽ hơn một chút, Tần Thư Nhã đi ra ngoài với vẻ mặt đỏ bừng. Tuy cô cùng Vu Thiên tiếp xúc thời gian không lâu, nhưng không biết vì sao, trong lòng Tần Thư Nhã thường hay xuất hiện hình bóng của hắn. Tần Thư Nhã không biết lý do tại sao, nhưng cô có thể cảm nhận được chỉ khi có Vu Thiên bên cạnh, cô mới có được cảm giác an toàn.

- Được rồi, những người khác không còn việc gì thì lui xuống đi.

Tần Vinh Phú nhìn một ít bảo an cùng vệ sĩ trong phòng, phát tay.

Rất nhanh, sau khi Tần Vinh Phú nói xong, một lúc sau chỉ còn lại Vu Thiên, Đại Cá Tửu, Tôn Bá cùng vài người bên phía Hắc Lang.

Bởi vì đã quá muộn. Tần Thư Nhã sau khi lau mặt cho Vu Thiên liền cũng trở về đi ngủ.

- Chuyện gì xảy ra ? Điều tra ra nguyên nhân chưa ?

Tần Vinh Phú thấy không còn người ngoài nào, liền mở miệng hỏi Tôn Bá.

- Đã tìm ra, cách đám cháy hơn mười mét phát hiện ra một bình chứa xăng không.

Tôn Bá nói một câu đơn giản như vậy, toàn bộ trong phòng mọi người liền hiểu chuyện gì đã xảy ra. Sự việc đã rất rõ ràng, đám cháy này không phải ngẫu nhiên, mà là có kẻ cố ý gây ra.

- A !

Mặc dù Tần Vinh Phú cũng đã nghĩ đến, thế nhưng khi Tôn Bá nói ra, ông ta vẫn là kinh ngạc một chút.

- Hắc Lang, chuyện này tôi giao cho cậu làm, hẳn có thể nói cho tôi biết kết quả ?

Hắc Lang nghe Tần Vinh Phú hỏi mình, gật liền gật đầu.

- Việc này không khó. Tôi nghĩ lấy thực lực Hắc Lang bang cùng Tiểu Dao hội, muốn điều tra ra chuyện này sẽ có kết quả trước đêm mai, dù sao nơi này cũng là địa bàn của chúng ta !

Hắc Lang nói như vậy, Vu Thiên có chút nghi hoặc. Tiểu Dao hội, tên kia không phải nói trong vòng ba ngày mới cho mình câu trả lời thuyết phục sao? Thế nhưng còn chưa tới ba ngày kỳ hạn a.

Tần Vinh Phú thấy Vu Thiên sững sờ, lập tức hiểu được hắn nghĩ gì.

- Vu Thiên, việc này quên không nói cho cậu. Hội trưởng Tiểu Dao hội Lý Đối Nhân xế chiều hôm nay tìm Hắc Lang, sau đó gã với Hắc Lang cùng đi nhà máy rượu Đại Tần tìm tôi, gã nói gã nguyện ý về làm môn hạ của tôi.

Tần Vinh Phú cũng không biết vì sao Tiểu Dao hội lại trả lời nhanh như vậy. Đương nhiên nguyên nhân ở đây là do Đại Cá Tửu. Vốn Lý Đối Nhân muốn Đại Cá Tửu đối phó Vu Thiên, nếu như Vu Thiên không phải đối thủ của Đại Cá Tửu, lúc đó không có Vu Thiên thì Tiểu Dao hội cũng sẽ không phải sợ. Thế nhưng khiến Lý Đối Nhân không ngờ chính là, Đại Cá Tửu chẳng những không đánh Vu Thiên, trái lại còn nhận Vu Thiên làm sư phụ. Biết được tin tức này, Lý Đối Nhân không dám chần chừ, vội vàng chạy tới, hẳn sợ Đại Cá Tửu nói hết cho Vu Thiên nghe, như vậy gã thật sự không muốn sống nữa.

Nhưng gã không hiểu được Đại Cá Tửu, mặc dù nói Đại Cá Tửu được Lý Đối Nhân sai đi gây sự với Vu Thiên. Nhưng đây đều là do Đại Cá Tửu chịu ơn Lý Đối Nhân. Người giống như Đại Cá Tửu, có một số việc gã quyết không nói. Với cá tính Vu Thiên hẳn cũng không hỏi nhiều.

- Ah !

Vu Thiên vừa nghe Lý Đối Nhân cũng tìm tới Tần Vinh Phú nương tựa, hẳn cũng chỉ “Ah” một tiếng, xem như đã rõ.

Tần Vinh Phú cũng không lạ gì thái độ của Vu Thiên, ông ta phát hiện trừ khi Vu Thiên cảm thấy hứng thú, bằng không cho dù chuyện lớn gì thì hắn cũng chỉ ah một tiếng mà thôi.

- Tốt, đều đã muộn rồi, mọi người đi ngủ đi. Việc này may nhờ có Vu Thiên cùng bạn cậu ấy ra tay kịp thời, bằng không nhà máy rượu Đại Tần của chúng ta gặp chuyện rồi.

Tần Vinh Phú nhìn mọi người rời khỏi, lúc này mới nhớ tới đối với Vu Thiên cùng Đại Cá Tử ra tay chữa cháy vẫn còn chưa có cảm tạ.

- Không có gì !

Vu Thiên vẫn trả lời Tần Vinh Phú một câu đơn giản, liền xoay người ra khỏi phòng.

Vu Thiên chính là như vậy, đối với Tần Vinh Phú hắn luôn lấy câu nói đơn giản nhất để trả lời. Có thể nói Vu Thiên lúc này giống hệt như lúc hắn mới đi ra khỏi rừng rậm. Kỳ thực điều này cũng rất bình thường, đối với Tần Vinh Phú mà nói, ông ta và Vu Thiên tuổi tác kém nhiều lắm, không có tiếng nói chung cũng là điều dễ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chơi Bài.

- Người đứng là một tên ăn hại, cho người đi đốt chút lửa mà cũng không xong, người còn có thể làm được gì nữa đây ?

Điền Trung Nhất Lang nghe thủ hạ nói nhà máy rượu Đại Tần đã khống chế được ngọn lửa, ngọn lửa này cũng không mang lại tổn thất gì lớn cho nhà máy, trong cơn tức giận hắn gọi kẻ phụ trách phóng hỏa tới, mắng to một trận.

Kẻ phụ trách phóng hỏa cúi đầu không dám nói, nhưng trong đầu của gã đều hỏi thăm mấy đời Điền Trung Nhất Lang một lượt.

- Thôi đi... người để cho ta đi phóng hỏa, ta đúng là có làm, nhưng ai mà biết được nhà máy rượu Đại Tần có biện pháp chữa cháy tốt như thế, chỉ trong thời gian ngắn đã khống chế được ngọn lửa, điều này có thể trách mình được sao ?

Nếu như kẻ này biết nhà máy rượu Đại Tần chỉ có hai “ nhân viên chữa cháy ” thực lực mạnh mẽ, chắc chắn hắn sẽ càng thêm phiền muộn.

- Biến, rút ngay.

Điền Trung Nhất Lang mắng nửa ngày, lửa giận đã giảm đi nhiều, liền vung tay lên đuổi kẻ phóng hỏa ra ngoài. Sau đó, Điền Trung Nhất Lang quay sang kẻ thân tín bên cạnh oán hận nói:

- Người lập tức mang tin tức truyền ra ngoài, nói rằng nhà máy rượu Đại Tần là do chúng ta phóng hỏa, hừ ! Cho dù không thiêu được bọn chúng, ta cũng không phải làm bọn chúng sợ, để cho bọn họ biết hậu quả khi phá hỏng việc của Hắc Long hội, lần sau sẽ không phải đơn giản như vậy.

Điền Trung Nhất Lang luôn tự đại, hắn cho rằng dựa vào danh dự Hắc Long hội, nhất định sẽ dọa sợ nhà máy rượu Đại Tần. Nhưng hắn thật không ngờ do sự tự đại của mình, làm cho sản nghiệp của Hắc Long hội ở kinh thành bị hủy diệt.

Giữa trưa ngày thứ hai, Hắc Lang cùng Lý Đối Nhân vội vã chạy tới nhà máy rượu Đại Tần.

Bọn họ vừa nhận được tin, nói rằng ngọn lửa đêm qua là do Hắc Long hội cho người gây nên. Vừa nghe tin này, Hắc Lang hai người bị dọa sợ kêu lên một tiếng, bọn họ thực sự không hiểu, nhà máy rượu Đại Tần sẽ không có việc gì đến mức đi đốt tội Hắc Long hội chứ. Mặc dù nói Hắc Long hội thế lực chủ yếu ở mấy tỉnh Đông Bắc phía đông, trong kinh thành thực lực cũng không được cho là mạnh mẽ. Nhưng cho dù như vậy, thế lực Hắc Long hội cũng không phải Hắc Lang Bang cùng Tiểu Đào hội có thể so sánh được.

Cho nên, Hắc Lang cùng Lý Đối Nhân sau khi nhận được tin này, liền vội vã đi tới nhà máy rượu Đại Tần, muốn tìm Tần Vinh Phú thương lượng một chút, bước tiếp theo nên làm sao. Có nên cho người tới Hắc Long hội giải thích một chút, loại chuyện này nếu như không nghĩ biện pháp giảng hòa, một khi Hắc Long hội muốn đối phó với mình, thì nhà máy rượu này, kể cả Hắc Lang bang cùng Tiểu Đào hội đều có khả năng biến mất.

Trong phòng chủ tịch của Tần Vinh Phú, ông ta chăm chú nghe Hắc Lang cùng Lý Đối Nhân báo cáo.

Tần Vinh Phú sợ hãi khi nghe thấy kẻ phóng hỏa tới qua chính là Hắc Long hội gây ra. Tần Vinh Phú từng làm xã hội đen, ông ta đương nhiên hiểu rõ thực lực của Hắc Long hội, lại càng hiểu Hắc Long hội giống như người Đông Dương, làm việc luôn không để ý hậu quả, thủ đoạn tàn độc.

Nhưng Tần Vinh Phú lại nghĩ tới một chuyện, chính mình làm gì đắc tội với Hắc Long hội? Mình cũng chỉ là buôn bán làm ăn nhỏ, tuy người thường coi đây cũng không phải là làm ăn nhỏ, nhưng nhất định cũng không thể rơi vào trong mắt Hắc Long hội. Đúng là như thế, nhà máy rượu Đại Tần của hắn làm sao lại đắc tội với Hắc Long hội được chứ.

Nghĩ đến đây, Tần Vinh Phú nhìn Hắc Lang cùng Lý Đối Nhân.

Hắc Lang cùng Lý Đối Nhân là ai, bọn hắn sao lại không rõ ý của Tần Vinh Phú. Khi bọn hắn cảm thấy Tần Vinh Phú nhìn chính mình, Hắc Lang cùng Lý Đối Nhân đồng thanh nói:

- Chuyện đó và tôi không có liên quan, chúng tôi cũng không có gan đi trêu chọc đám sát tinh này.

Nhìn Hắc Lang cùng Lý Đối Nhãn không giống nói dối, Tần Vĩnh Phú liền gật đầu. Sau đó ông ta liền nghĩ tới Vu Thiên. Đúng! Nhà máy rượu Đại Tần đạo này xảy ra nhiều việc như vậy, bao gồm cả thiếu gia Lý Hưng Quốc từng tìm đến mình gây phiền phức, những điều này không phải do Vu Thiên gây ra sao? Chuyện này có phải cũng do Vu Thiên gây ra không?

- Tôn bá, ông đi gọi Vu Thiên tới đây.

Tôn Bá đáp ứng một tiếng liền hướng về hậu viện nhà máy rượu Đại Tần đi tới. Lúc này Vu Thiên cùng Đại Cá Tù và Tần Thư Nhã đang chơi bài.

Vừa ăn xong bữa cơm trưa, Tần Thư Nhã đã đi tới phòng Vu Thiên quần quýt lấy hắc. Vu Thiên thực sự không biết nên chơi gì với cô bé này nên đành gọi Đại Cá Tù tới.

Đại Cá Tù vừa nghe Vu Thiên gọi mình tới, tưởng hắc muốn truyền công phu cho mình, vội vã chạy tới, nhưng sau khi đến mới biết được Vu Thiên gọi gã tới làm đệm lưng, để cho gã cùng Vu Thiên bồi Tần Thư Nhã chơi.

Ngẫm lại, Đại Cá Tù nhân tiện nói:

- Vậy thì không bằng chúng ta chơi đánh bài đi. Ha ha, cái này đơn giản và công bằng, ai bài tốt hay không tốt đều dựa vào vận khí cả, mọi người thấy thế nào?

Nghe thấy đánh bài, Tần Thư Nhã cũng rất vui vẻ. Đối với loại trò chơi này, Tần Thư Nhã khi rảnh rỗi cũng hay rủ bạn học chơi cùng, cho nên cô liền đáp ứng.

Vu Thiên thấy Tần Thư Nhã đáp ứng, tuy rằng hắc không biết đánh bài là gì, nhưng nghĩ đến hai người Thư Nhã cùng Đại Cá Tù đã chơi, chắc hắc hắc cũng có thể chơi, cho nên hắc cũng đồng ý.

Đại Cá Tù thấy Vu Thiên cùng Tần Thư Nhã đều đồng ý, liền lộ ra vẻ mặt âm mưu đã thành. Gã quay qua nói với Vu Thiên :

- Từ xưa tới nay chơi cái gì cũng có thắng có thua, chơi đánh bài cũng thế, cũng có thắng thua.

Vu Thiên không hiểu được Đại Cá Tù muốn làm gì, liền hỏi nếu thua phải làm gì ? Thắng thì nên làm gì ?

Đại Cá Tù biết Vu Thiên mới tập chơi, liền cao giọng nói:

- Người thắng có thể hưởng kẻ thua một điều kiện, chỉ cần không vi phạm lương tâm, đạo đức thì bên thua đều phải tuân thủ.

Vừa nghe xong cái này, Tần Thư Nhã cảm thấy rất hứng thú, lập tức biểu lộ vẻ ủng hộ.

Vu Thiên ngẫm lại, cũng không có gì đáng sợ a, cho nên hắc liền đồng ý. Sau đó dưới sự trợ giúp của Tần Thư Nhã liền học cách đánh bài.

Đại Cá Tù biết Vu Thiên vừa mới bắt đầu tập đánh bài, gã vui vẻ không thôi. Tuy võ công của Vu Thiên rất giỏi, nhưng đánh bài hắc chỉ vừa mới học, nhất định không thể giỏi được. Đến lúc đó chính mình thắng, có thể bắt Vu Thiên dạy công phu, đến lúc đó không phải mình chính sẽ là võ công cao thủ sao ?

Nghĩ tới những thứ này, Đại Cá Tù không khỏi cười ha ha thành tiếng. Vu Thiên nhìn Đại Cá Tù cười hèn mọn, cũng lắc đầu. Hắc không biết Đại Cá Tù vì sao cười, nhưng hắc biết Đại Cá Tù trong lòng có chủ ý xấu với mình, cho nên hắc quyết định đề cao cảnh giác.

Kế tiếp, khi Vu Thiên đã chính thức học được quy tắc đánh bài, ba người bắt đầu chơi.

Khiến Đại Cá Tù không ngờ chính là, Vu Thiên chơi Đầu Địa tương đối lợi hại, thậm chí có khi trong tay Đại Cá Tù còn lại lá bài gì, Vu Thiên cũng biết. Không khỏi làm cho Đại Cá Tù thua liên tục.

Kỳ thực chơi đánh bài ngoại trừ vận khí ra còn có đặc điểm, người chơi nhất định phải học được nhận biết ký hiệu bài, chỉ có biết bên ngoài còn có bài gì không có ra, vậy thì người mới có nhiều cơ hội thắng. Mà Vu Thiên là ai, từ nhỏ đến lớn, cũng nên xem qua bản lĩnh của Lục thúc dạy hắc.

Từ lúc Tần Thư Nhã dạy Vu Thiên chơi đánh bài, Vu Thiên đã có thể đem mặt trái của tất cả các lá bài ghi nhớ toàn bộ. Kết hợp với trí tuệ tuyệt đỉnh, rất nhanh Vu Thiên đã trở thành người nắm quyền chủ động trong cuộc chơi. Mà Đại Cá Tù tưởng dựa vào kinh nghiệm của chính mình cùng Vu Thiên chơi, chắc khác nào muốn chết.

Cho nên, thời gian dần trôi qua, Đại Cá Tù liên thua vài ván. Mà Vu Thiên cũng tốt bụng, hắc chỉ muốn thắng, cũng chỉ bắt Đại Cá Tù hít đất năm trăm cái. Mất một chút thời gian, con số đã lên tới mấy nghìn cái.

Ván tiếp này là Vu Thiên tẩy bài. Hắc dùng thủ pháp rất nhanh, đem bộ bài đều đảo một lượt. Sau đó, Đại Cá Tù cầm lên đồng bài mà Vu Thiên chia cho gã, mặt liền tái mét. Bài kiểu gì thế này, không hề có một con đầu người nào. Hơn nữa, bài nhỏ cũng toàn về lẻ, không có đôi hay dầy gì cả, lần này cũng thua nữa sao?

Đúng lúc Đại Cá Tử không biết nên đánh tiếp hay ngừng chơi. Tôn Bá đã đi vào phòng.

- Vu tiên sinh, lão gia mời cậu tới xem !

Tôn Bá vừa vào phòng còn chưa biết thế nào, Đại Cá Tử đã cầm bài trong tay ném lên bàn.

- Không chơi, không chơi nữa, sự phụ người mau đi làm việc chính sự đi.

Vu Thiên liếc mắt nhìn Đại cá Tử, lắc đầu. Ném lại một câu làm cho gã suyt chút nữa ngã sấp xuống.

- Tần Thư Nhã, cô xem rồi bắt Đại Cá Tử hít đất, tổng cộng sáu ngàn năm trăm cái, không được ăn gian, một hồi tôi quay lại kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Hộp Đêm Nhật Bất Lạc Dạ.

Nói xong những lời này, Vu Thiên nhìn Tôn Bá nói :

- Tôn Bá, mời !

Tần Thư Nhã ở lại trong phòng vui vẻ nhìn Đại Cá Tử nói :

- Tốt lắm, ở trường em học tốt nhất là môn số học, để em giúp anh đếm, bảo đảm sẽ không thiếu một cái nào.

- Trời ạ !

Trong phòng truyền đến âm thanh kêu cứu mạng của Đại Cá Tử.

Trong phòng Tần Vĩnh Phú, Vu Thiên nghe Hắc Lang cùng Lý Đối Nhân báo cáo vụ việc nhà máy bị cháy. Nghe xong những lời này, đôi mắt Vu Thiên đột nhiên trầm xuống, trong nháy mắt phóng ra một đạo quang mang dữ tợn.

- Hắc Long hội, tôi không đi tìm bọn chúng, bọn chúng lại dám tới tìm tôi. Đông Dương quý tử, xem ra không cho bọn mày biết một chút lợi hại, bọn mày chắc không biết người dân Đông Phương chúng ta tính tình nóng bao nhiêu.

Từ nhỏ được Lục thúc dạy dỗ, Vu Thiên cũng biết sự việc người Đông Dương xâm lược quốc gia mình. Mặc dù nói Vu Thiên đối với quốc gia cũng không có ấn tượng gì lớn, nhưng dù sao hắn cũng là con cháu của Viêm Hoàng, đã là hậu duệ Đông Phương quốc, hắn làm sao có thể tha thứ cho kẻ khác ở nhà mình phóng hỏa, giết, đoạt, lột, không có điều ác nào không làm. Cho nên từ khi sống trong núi sâu Vu Thiên đã nghĩ qua, một ngày khi mình xuống núi, nhất định phải tìm đám người Đông Dương xui xẻo, để cho bọn họ biết mình lợi hại thế nào.

Nhưng Vu Thiên thật không ngờ, suy nghĩ của mình phải thực hiện nhanh như vậy.

- Hắc Lang, Lý Đối Nhân, các anh lẫn lộn nhiều, nhất định biết Hắc Long hội ở Thành phố Trung sơn đều có một chút sản nghiệp phải không, các anh nói cho tôi biết đi!

Vu Thiên vừa lộ ánh mắt hung ác thì hai kẻ đứng kế bên là Hắc Lang cùng Lý Đối Nhân đều có cảm giác ớn lạnh. Trong nháy mắt Vu Thiên xuất ra khí thế khiến hai người có cảm giác sợ hãi. Bây giờ lại nghe Vu Thiên hỏi sự tình của Hắc Long hội, hai người liền đem toàn bộ sinh ý của Hắc Long hội bên kinh thành đều kể ra hết.

- Tốt !

Vu Thiên nghe Hắc Lang cùng Lý Đối Nhân nói xong toàn bộ. Sau đó hướng phía Tần Vĩnh Phú nói:

- Tần thúc, chuyện này chú không cần lo lắng, tôi sẽ cho Hắc Long hội biết lãnh phóng hỏa này hắn phải trả giá như thế nào.

Tần Vĩnh Phú hiểu ý tứ trong lời nói của Vu Thiên. Nhưng ông ta không có cách nào ngăn cản. Vu Thiên mặc dù nói ở nhà của mình, ăn của mình, nhưng cũng đã giúp mình thu phục Hắc Lang Bang cùng Tiểu Dao hội, phần công lao này ông ta làm sao quên được. Bây giờ lại thấy Vu Thiên đi xử lý Hắc Long hội, Tần Vĩnh Phú chỉ có thể nói một câu:

- Vu Thiên, cậu nên cẩn thận một chút.

Ra khỏi phòng làm việc của Tần Vĩnh Phú, quay trở lại phòng của mình. Vu Thiên đã thấy Đại Cá Tử đang hít đất, sau đó lại nghe được thanh âm đếm nghe của Tần Thư Nhã đang đếm:

- Một nghìn không trăm hai sáu, một nghìn không trăm hai bảy. A, Đại Cá Tử anh không nên lười biếng, đừng có ngừng, một lát sư phụ anh trở về mà thấy như thế thì sẽ dùng gậy đánh anh đó.

Mặt Đại Cá Tử chảy đầy mồ hôi. Dù cho gã có thể lực không tệ, nhưng sau khi hít đất nhiều như vậy cũng cảm thấy không kiên trì được nữa. Nhưng gã cũng không dám dừng lại, gã sợ Vu Thiên nổi giận, hiện tại muốn trách thì chỉ có thể trách mình đui mù, chơi bài thì chơi bài đi, vẫn còn muốn chế độ thường phạt, giờ thì tốt rồi, chính mình hôm nay mới muốn chết, phỏng chừng muốn lên giường cũng bò lên không nổi.

- Tốt, ngày hôm nay chỉ làm tới đây thôi. Còn lại để sau làm tiếp đi.

Vu Thiên vừa vào nhà liền nhìn thấy Đại Cá Tử đầy mồ hôi thì nói một câu như vậy.

Đại Cá Tử vừa nghe Vu Thiên nói thế thì nhất thời vui vẻ reo hò. Thế nhưng vừa nghe xong về sau cả khuôn mặt hiện vẻ ỉu xiu. Nhưng tí mĩ nghĩ kĩ một chút, mai kia làm so với bây giờ cũng đỡ hơn nhiều, cho nên Đại Cá Tử vẫn từ trên mặt đất đứng lên.

- Tàn Thư Nhã, cô thích đi hộp đêm chơi không ?

- Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, phải gọi là Thư Nhã, không nên gọi tên đầy đủ của em. Hi hi, hộp đêm á, rất tốt nha, em thích đi, nhưng cha nói nơi đó rất loạn, không phải là chỗ mà những cô gái nên đi, cho nên ông không cho em đi. Em cũng chưa từng đi.

Đầu tiên Tàn Thư Nhã sửa lại cách xưng hô của Vu Thiên đối với mình, sau đó cô liền cao hứng nói mình thích đi hộp đêm chơi.

Nhìn thiếu nữ thanh xuân trước mắt này, Vu Thiên thờ dãi một hơi. Hắn đã nghe lời Tàn Thư Nhã gọi Tàn Vĩnh Phú là thúc thúc. Đây cũng là giới hạn lớn nhất mà Vu Thiên có thể làm được. Bởi vì để cho Vu Thiên gọi thúc thúc nhất định không có nhiều người. Vì vừa gọi thúc thúc, Vu Thiên sẽ không nhận được mà nhớ tới sáu vị sư phụ dạy công phu, dạy hắn đối nhân xử thế.

Nhưng Vu Thiên cũng biết, đừng xem Tàn Thư Nhã bình thường dễ nói chuyện, nhưng có một số việc cô rất ngoan cố. Không muốn chọc vào ổ kiến lửa này nên Vu Thiên khẽ cắn môi nói:

- Được rồi, Thư Nhã, cô quay về sửa soạn, buổi tối chúng ta đi hộp đêm chơi.

- Có thật là anh mang em đi hộp đêm !

Vừa nghe Vu Thiên nói muốn dẫn mình đi hộp đêm chơi, Tàn Thư Nhã cũng không để ý Vu Thiên vừa gọi mình là gì. Cô rất vui vẻ, bỗng nhiên chạy lại ôm Vu Thiên một chút, sau đó hướng về phòng của mình chạy tới. Muốn đi hộp đêm, tất nhiên Tàn Thư Nhã phải tốn công chinh đồn một phen. Mà đối với cha mình có vui vẻ hay không khi mình đi đến những nơi đó thì có lẽ Vu Thiên đã giải thích trước cho cha mình rồi.

Vu Thiên bị Tàn Thư Nhã ôm một chút đã ngửi thấy hương thơm trên cơ thể cô, Đại Cá Tử rất không vừa ý nói một câu:

- Sư phụ, vừa bị Tàn tiểu thư ôm một chút, cảm giác như thế nào? So với Trịnh Khả Tâm thì ai hơn ?

Vừa nghe Đại Cá Tử nói tới Trịnh Khả Tâm, cả người Vu Thiên run lên:

- Đúng vậy, Khả Tâm hiện tại thế nào, có đúng đã quay về XG hay không ?

Tại phía XG, Trịnh Khả Tâm đúng lúc này cũng đã về đến nhà, đang ngồi trước tivi xem tình yêu bọt biển, không nhận được hắt hơi một cái.

- Sao lại thế này ? Là ai đang nhắc đến mình thế không biết ?

Đúng bây giờ ba mươi tối. Vu Thiên, Đại Cá Tử, Tàn Thư Nhã, sau khi ăn tối xong, ba người lập tức đi ra nhà máy rượu Đại Tàn. Bắt một chiếc taxi hướng về chợ trung tâm Trung Sơn, nơi có hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ.

Hiện tại Vu Thiên mặc một bộ quần áo màu đen kiểu Tôn Trung Sơn, khác biệt chính là trong túi áo của hắn hiện tại đang có một xấp tiền.

Xế chiều hôm nay, Vu Thiên cùng với Đại Cá Tử đi tới ngân hàng. Vu Thiên nghĩ rằng “đi ra ngoài” trong túi áo không thể không có tiền, cho nên hắn lấy chi phiếu do Trịnh Tử Hào cho mình đi rút chút tiền. Khi cắm thẻ vào máy rút tiền, Vu Thiên cùng Đại Cá Tử đều phải giật mình. Bởi vì trên màn hình tính thể lỏng kia hiện lên số tiền trong tài khoản lên tới một nghìn vạn Đồng Phương tệ.

Một nghìn vạn. Trước đây, Vu Thiên bán một tấm da thú, cao nhất mới bán được một vạn nguyên, số tiền nho nhỏ đó đã làm cho Vu Thiên miệng cười rộng đến mang tai suốt tháng, nhưng bây giờ chính mình có thể dễ dàng có được một nghìn vạn. Thoáng cái có nhiều tiền như vậy, Vu Thiên vui vẻ vạn phần. Lập tức mang theo Đại Cá Tử vào tiệm bán quần áo, sắm cho Đại Cá Tử vài bộ đồ tốt nhất.

Hiện tại Vu Thiên biết trên người mình vẫn còn mấy vạn nguyên tiền mặt cùng tám chi phiếu kia nữa. Mà Đại Cá Tử cũng mặc một bộ âu phục Vu Thiên vừa mua cho gã. Lúc này Đại Cá Tử tinh thần cũng vừa được lên dây chằng...à nhầm dây cốt nên rất hưng phấn, gã đột nhiên phát hiện, hóa ra nhận một người làm sư phụ lại có nhiều chỗ tốt như thế, chẳng những được học công phu cao cường mà còn có quần áo đẹp để mặc. Không khỏi làm cho Đại Cá Tử có suy nghĩ nhận thêm vài người sư phụ nữa, như thế chẳng phải cả đời mình cũng không cần phải lo cơm ăn áo mặc nữa sao ?

Dĩ nhiên, nhận thức sư phụ Đại Cá Tử sẽ là đi làm. Sư phụ có một là được.

Ngồi bên cạnh Vu Thiên là Tần Thư Nhã . Hôm nay cô trang điểm rất đẹp, trên người mặc một chiếc áo trắng liền mũ in hình nhân vật hoạt hình, bên dưới mặc một chiếc quần màu trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, trông thật đáng yêu.

Ba người ngồi xe hơn một giờ sau đó mới tới cửa lớn hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ.

Trả tiền xong, ba người xuống xe, lúc này mới ngẩng đầu nhìn kỹ cửa lớn hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ.

Cửa lớn hộp đêm rất rộng, chỉ một cái cổng nhưng lại rộng tới 8m, tại Trung Sơn tắc tắc vàng này mà nói đã đủ chứng minh bối cảnh xã hội cùng kinh tế không lồ phía sau nó. Ở hai bên trái phải cửa lớn có hai đứa bé giữ cửa, theo thứ tự là một nam một nữ.

Nam hài không cao lắm, khuôn mặt chữ bát, vừa nhìn đã biết là người Đông Dương. Mà nữ hài cao gầy thon thả, khuôn mặt tinh xảo, mặc bộ sườn xám của người Đông Phương, điển hình cho con gái Đông Phương quốc.

Nhìn kiểu phối hợp này, Vu Thiên hơi nhíu mày một chút, lẽ nào cô bé này không biết đây là hộp đêm do người Đông Dương mở ra hay sao ? Lẽ nào bọn họ ko biết những kẻ này trong vài thập niên trước từng xâm lược Đông Phương quốc sao ? Lẽ nào họ không biết những ý nghĩ xấu xa mà Đông Dương đối với Đông Phương quốc vẫn chưa chết hay sao ? Nếu đã như vậy, vì sao còn đến nơi này phục vụ? Điểm này Vu Thiên thật sự nghĩ mãi không ra.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tình.

Làm như Vu Thiên mà nói, hẳn không thể đi cảm nhận cuộc sống khó khăn của dân thường.

Theo giá cả thị trường thời nay thì giá càng ngày càng tăng, công việc càng ngày càng khó kiếm, cuộc sống hàng ngày của người dân ở tầng dưới chót xã hội rất khó khăn. Không nói gì nhiều, chỉ nói ngay cả nhà ở thôi có lẽ cũng là một vấn đề mà nhiều người phải nỗ lực rất nhiều mới có được, cho nên hiện tại chỉ cần có tiền thì chuyện gì cũng có thể làm được.

- Đi thôi ! Vào đi nào !

Vu Thiên chỉ dừng lại một chút, sau đó dẫn theo Tần Thư Nhã cùng Đại Cá Tử đi vào hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ.

Vu Thiên, Đại Cá Tử và cả Tần Thư Nhã đều là lần đầu tiên đến hộp đêm. Mặc dù nói nhà của Tần Thư Nhã cũng mở rất nhiều hộp đêm, nhưng bởi vì Tần Vĩnh Phú sợ con gái hư hỏng, nên tới bây giờ Tần Thư Nhã cũng không có cơ hội bước chân vào hộp đêm. Có thể nói tâm trạng cả ba người bây giờ đều rất hưng phấn.

Vu Thiên chải tóc một mái, mặc một chiếc áo màu đen kiểu Tôn Trung Sơn, khá giống một công tử nhà giàu, còn Tần Thư Nhã luôn đi bên người Vu Thiên, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ cô là bạn gái Vu Thiên. Cuối cùng đi sau hai người là Đại Cá Tử, một thân trần đầy khí chất hùng dũng, trông như vậy không giống vệ sĩ thì là gì.

Cứ như vậy, ba người đi vào hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ. Tại cửa hộp đêm có bốn người, nhìn thấy dáng vẻ ba người Vu Thiên cũng không có ngăn cản. Ai bảo nơi này là chỗ ăn chơi. Cuộc vui chơi chính là như vậy, chỉ cần người có tiền đến tiêu phí, vậy bọn họ không cần biết xuất thân của người, lại có hậu thuẫn làm sao.

Ba người đi vào đại sảnh hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ lập tức có một người phụ nữ mặc bộ Ki-mô-nô nhẹ nhàng đi tới.

- Hai vị tiên sinh cùng tiểu thư, các vị cần gì ?

Nhìn người phụ nữ trước mặt sau lưng đeo một chiếc đệm hình tứ phương, Vu Thiên cười một chút nói:

- Chúng ta đến chơi, cô xem nơi đâu náo nhiệt, cô dẫn chúng ta tới đó đi.

Kỳ thực Vu Thiên đến là để quậy phá?

- Tốt, tiên sinh, vậy các vị đi lại đại sảnh nghe Rock and Ron, nơi ấy mỗi khi trời tối sẽ có tiết mục khiến các ngài phi thường hài lòng.

Nói đến đây, người phụ nữ kia cúi đầu làm một động tác mời, sau đó quay đầu bước tới một cái cửa.

Vu Thiên không nói câu nào, ngẩng đầu đi theo sau người phụ nữ hướng về cánh cửa kia. Kỳ thực mọi thứ ở đây đối với Vu Thiên đều rất mới mẻ, nhưng Vu Thiên lại phải giả vờ đây không phải là lần đầu đến, cho nên bây giờ hẳn không cười không giận, một bộ dạng phi thường bình tĩnh hướng về phía trong đi tới.

Đi qua một đoạn hành lang không dài, dưới sự dẫn đường của nữ tiếp viên, ba người Vu Thiên đi tới trước cửa. Ở chỗ này có hai người đàn ông mặc đồ võ sĩ Nhật Bản đứng gác, bọn họ vừa nhìn thấy ba người Vu Thiên dưới sự chỉ đường của nữ tiếp viên đi tới, liền cúi đầu một cái làm ra tư thế mời vào.

Phải nói là người Đông Dương cùng người Đông Phương rất coi trọng lễ tiết, giống như vừa thấy những người khách bọn họ luôn cúi đầu chào, điều này sẽ làm cho những khách nhân cảm thấy dễ chịu.

Khi Vu Thiên còn bé đã từng theo Lục thúc học lễ tiết của người Đông Dương, cho nên khi nhìn thấy những thứ này cũng không hề cảm thấy kỳ quái, mà thân nhiên đi theo nữ tiếp viên kia vào cửa lớn. Đẩy cửa vào, Vu Thiên phát hiện, thì ra trong đây còn một động tiền khác.

Nơi đây chừng 300 m2, trên nóc trần nhà có một vật thể chói mắt hình cầu, liên tục dao động sang hai bên trái phải, phát ra các loại màu sắc rực rỡ bất đồng. Một bên là âm nhạc như một loại ma lực đem nhiệt huyết trong cơ thể kích phát ra.

Ở nơi này, đám người bất kể nam nữ đều đang phát tiết cảm xúc trong đáy lòng. Những ca khúc có chút mập mờ cùng một ít phụ nữ ăn mặc lộ liễu liên tục vây quanh, không ngừng ném mị nhãn hấp dẫn đám đàn ông, khiến thân thể đám đàn ông nhịn không được có cảm giác muốn phun máu, tìm đập nhanh.

Vừa nhìn thấy cảnh này, Vu Thiên cảm thấy phát mộng. Phải biết rằng hắn bây giờ cũng mới chỉ là thiếu niên mười bảy tuổi, còn chưa đủ mười tám tuổi, hơn nữa đây lại là lần đầu tiên thấy loại cảnh này, trong đại sảnh thấy những cô gái ăn mặc hở hang như vậy, khi nhìn qua một chút đã khiến khuôn mặt của Vu Thiên đỏ bừng.

Bên cạnh Vu Thiên, Tần Thư Nhã từng thấy cảnh này trên Ti Vi, nhưng trong lúc này cô như lạc vào thế giới khác lạ, thấy đám con gái ăn mặc ít vải như vậy, thậm chí cô cô gái chỉ mặc một sợi dây nhỏ, chỉ trong chốc lát cả khuôn mặt cô cũng đỏ như quả táo chín mọng.

Tiếp theo là Đại Cá Tù, gã cũng chẳng thêm để ý, khi còn đánh hắc quyền gã đã biết được, còn có những cô gái không mặc gì mà nhảy. Cho nên tròng cảnh như này đối với gã cũng chẳng thấm vào đâu, coi như đồ chơi cho con nít.

Dưới sự dẫn dắt của người phụ nữ Đông Dương, ba người Vu Thiên tìm được một cái bàn nhỏ ngồi xuống. Sau đó vung tay lên, Vu Thiên gọi nữ phục vụ mang ít rượu qua đây. Tiếp đó, Vu Thiên học trong sách đưa cho nữ phục vụ một xấp tiền.

- Ô ồ ! Nhìn không ra, Vu Thiên anh còn rất được nha !

Tần Thư Nhã thấy hành động “chuyên nghiệp” của Vu Thiên liền không nhịn được mà nói.

- Aizz ! Đều là đọc sách cả, cô không biết là tôi đã có thời gian trên núi, trừ luyện công ra thì cũng chỉ biết đọc sách. Những sách đó tôi chỉ việc chạy ra chợ cầm về là có cả tá, mặc dù chưa trải qua nhưng cũng coi như từng học qua.

Vu Thiên rất hài lòng với học thức uyên bác của chính mình. Kỳ thực những điều này là do trong lúc Vu Thiên không có việc gì làm đều lấy sách ra đọc, đều học từ sách mà ra.

Nghe Vu Thiên giải thích, Tần Thư Nhã nhẹ hừ một tiếng, hiện tại cô không rảnh mà đi suy nghĩ tại sao Vu Thiên biết thứ này, cô lúc này hoàn toàn bị những hình ảnh xung quanh hấp dẫn. Nhìn những cô gái cùng tuổi với mình đang đứng trên một khu vực hình tròn, nhảy liên tục, quẩy hết lên, vòng eo vẩy vẹo, Tần Thư Nhã rất ước ao, nhưng cũng cảm thấy rất xấu hổ.

Mà Vu Thiên chỉ ngẩng đầu nhìn mấy cô gái trên sân hình tròn rồi nghiêng đầu qua nói với Đại Cá Tù :

- Nhớ kĩ, hôm nay chúng ta tới là để phá hoại, một hồi anh xem nếu có cơ hội thì cho bọn chúng ném thử điểm tâm, mẹ kiếp, ngày hôm nay nếu không đem hộp đêm của bọn người Đông Dương phá nát thì chúng ta sẽ không đi.

Mặc dù nói những người phụ nữ đứng trên sân có kỹ thuật nhảy rất đẹp, không ! Các ả nguyên một đám ăn mặc phải gọi là “đẹp”, nhưng Vu Thiên cũng rõ ràng rằng mình hôm nay tới đây mục đích là gì. Nói đùa gì vậy, là một kẻ giữ siêu cấp công phu, nếu ngay cả một chút định lực đó mà Vu Thiên cũng không có thì làm sao có thể luyện công phu từng ấy năm, mà làm gì có thành tích như ngày hôm nay.

Nghe lời nói của Vu Thiên, Đại Cá Tù gật đầu, ý nói đã hiểu. Muốn cho gã làm việc khác thì thật sự không được, nhưng cho gã làm một kẻ phá hoại thì vẫn có thể đảm nhiệm.

Phân phó xong cho Đại Cá Tù, Vu Thiên cũng bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh. Hành động này của Vu Thiên tựa như một thói quen, mặc kệ ở nơi nào, chỉ cần Vu Thiên tới một nơi lạ, hắn đều quan sát hoàn cảnh xung quanh, đây cũng là thói quen hình thành khi còn trong rừng rậm nguyên thủy. Có một lần không may gặp phải một con Cự Mãng tu hành trên trăm năm. Đối với con vật kỳ lạ này, Vu Thiên ban đầu sững sờ, sau đó chính là vui vẻ. Hắn biết loại măng xà này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Chưa vội nói đến, nếu có thể nuốt cái túi mật rắn kia thì ít nhất thời gian có thể nhanh hơn hai mươi lần.

Nhưng đồng thời Vu Thiên cũng biết măng xà này cũng không dễ nhai như hắn tưởng tượng, bởi vì loại măng xà này đừng nhìn lớn mà cảm thấy nó chậm chạp, thật ra khi cảm nhận được nguy hiểm thì tốc độ chạy trốn của nó cực nhanh, tốc độ cùng với vóc người của nó có quan hệ trực tiếp. Cho nên lúc cùng măng xà này đấu đá thì Vu Thiên cũng quan sát hoàn cảnh xung quanh một lượt. Cách chỗ đó không xa hắn nhìn thấy một tảng đá nặng cỡ hai trăm cân, Vu Thiên vui mừng, hắn biết đây là thứ vũ khí giết chết con Cự Mãng.

Quả nhiên, khi Vu Thiên cùng cự măng solo điên cuồng sau nửa canh giờ, con cự măng tựa hồ như cảm nhận được Vu Thiên cũng thuộc vào loại khó

chơi liền uốn éo thân mình vài cái định chạy. Vu Thiên ngay lúc này liền nhảy tới bên tảng đá kia giờ lên, sau đó hướng tới phần bảy tấc của Cự Mãng đập qua, cứ như vậy, Vu Thiên nhẹ nhàng mà ăn được mặt đấng của Cự Mãng.

Phải biết năm đấy Vu Thiên mới mười hai tuổi. Nếu như đổi lại là hiện tại, Vu Thiên nắm chắc trong vòng hai phút đồng hồ hạ gục cự mãng. Trải qua vài năm khổ luyện thì nay đã khác xưa.

Mất híp lại chăm chú quét một vòng xung quanh, hần cảm thấy bốn phía trên sân khấu Rock and Roll có vài đôi mắt đang giám sát, Vu Thiên có thể khẳng định thân phận của những người này, bọn họ nhất định là bảo vệ. Chỉ là Vu Thiên cũng không dám chắc đây có phải là hội viên của Hắc Long hội hay không, bởi vì mấy người này trong mắt Vu Thiên thật sự quá yếu. Những người này không có được khí tức như những kẻ đánh lên Trịnh Từ Hào và Trịnh Khả Tâm. Vừa nghĩ đến Trịnh Khả Tâm, Vu Thiên không tự chủ được nở nụ cười.

Vu Thiên phát hiện ra rằng mặc kệ là lúc nào, chỉ cần hần vừa nghĩ tới Trịnh Khả Tâm, tâm trạng liền rất kích động, cũng sẽ vô ý nở nụ cười. Cũng không biết đã bao lâu rồi, Vu Thiên cười thoải mái như vậy. Trước đây, khi còn trong núi sâu, một ngày trừ luyện công thì chính là ăn và ngủ. Nhưng bây giờ trong lòng Vu Thiên đã bắt đầu có tâm sự, đó chính là “Tình”!

Vu Thiên đang suy nghĩ đến việc này, trong đầu đang suy nghĩ Trịnh Khả Tâm bây giờ đang làm gì, có hay không nghĩ tới mình thì Đại Cá Tù bên cạnh đã bắt tay vào công việc phá hoại.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đánh Người Đông Dương.

Đại Cá Tù kỳ thực cũng rất may mắn, chỉ ít gã cho rằng như vậy.

Mình chính là một kẻ si mê võ học, trong lúc vô tình còn nợ ân tình của Lý Đối Nhân khiến mình phải đi gây sự với Vu Thiên, thế nhưng khi hai người đánh nhau, Đại Cá Tù mới biết gã kém Vu Thiên nhiều như thế nào. Cho nên gã mới có suy nghĩ bái Vu Thiên làm sư phụ. Hiện tại đã được như mong muốn đi theo Vu Thiên, làm đồ đệ dĩ nhiên muốn lấy sư phụ mình làm thước đo. Hiện tại Vu Thiên bảo gã nghĩ cách gây sự, vậy gã nhất định phải làm được.

Từ lúc nói chuyện với Vu Thiên xong, Đại Cá Tù bắt đầu lưu ý. Đúng lúc này, gã chú ý tới một người đàn ông uống nhiều rượu muốn đi qua bên cạnh mình, vì vậy, Đại Cá Tù liền khéo léo đuổi chân ra chắn ngang đường.

Người đàn ông say rượu kia thực sự uống quá nhiều, y hoàn toàn không trông thấy trước mặt mình có một cái chân, cho nên thoáng chốc đã vấp phải chân Đại Cá Tù giờ ra.

- A !

Một tiếng thét kinh hãi, người đàn ông say rượu kia bỏ nhào tới trước.

- Đ - A - N - G...G !

Một tiếng vang nhỏ, người đàn ông say rượu kia tư thế như một con cò hó ngã lăn ra mặt đất. Đã thế y còn làm bay mất bình rượu đang cầm trên tay.

- Suru !

Một tiếng, bình rượu bay thẳng rơi trên mặt bàn phía trước. Rượu bắn trúng lên người một người đàn ông ngồi gần đó.

- Baka (ngu ngốc) !

Một người trung tuổi vốn đang ôm ấp một thiếu nữ sờ tới sờ lui, trong lúc đó gã cảm thấy bầu trời như xuất hiện trận mưa phùn, “xôn xao” toàn bộ rượu rơi trúng người gã. Sau khi người trung niên kia tỉnh táo lại, ý thức được đây đang bên trong hộp đêm mà không phải trên đường cái, bầu trời sẽ không ở trong này, lại nghĩ thấy mùi vị dính trên người không phải là nước mà là rượu, không nhịn được liền mắng một tiếng.

Đại Cá Tù thật không ngờ ngồi ở bên phía trước là nam tử người Đông Dương, hiện tại nghe thấy gã nói, trên mặt Đại Cá Tù hiện lên vẻ thích thú.

Quả nhiên, nam tử Đông Dương rất nhanh tỉnh táo lại, đưa tay lau chỗ rượu dính trên người, sau đó quay qua hai nam tử ngồi cùng bàn nói :

- Người nào làm, các người đem hần ra giáo huấn cho tao.

Hai nam tử gật đầu biểu thị đã hiểu. Bọn hần đứng lên, sau đó đi thẳng tới chỗ người đàn ông say rượu bị Đại Cá Tù ngáng chân ngã, hai người mỗi người vươn một tay ra, nhắc người đàn ông kia như nhắc con gà con. Nâng hần hướng về phía người đàn ông Đông Dương đi tới.

Vu Thiên hiển nhiên cũng đã thấy toàn bộ sự việc, từ lúc người đàn ông say rượu kia ngã xuống đất, hẳn từ trong tình trạng tự sướng tỉnh táo lại. Vốn hẳn còn muốn trách Đại Cá Tù quấy rầy mình nhớ Trịnh Khả Tâm, nhưng bây giờ kịch vui sắp diễn ra làm sao có thể bỏ lỡ, hẳn cười lạnh một tiếng, chờ xem những gì sắp diễn ra.

- Thằng khốn kiếp !

Trung niên Đông Dương thấy nam tử say rượu bị đưa đến trước mặt mình thì gã liền cho hai cái tát. Bá... Bá hai tiếng giòn vang, nam tử say rượu cũng đã tỉnh táo hơn lúc trước rất nhiều.

- Đông Phương quốc các người thật không có lễ phép.

Nam tử kia giống như còn chưa hết cay cú, nghĩ một chút liền sút cho tên say kia một cái.

Một cước này của người Đông Dương khiến con ma men bay ra xa, xem phương hướng thì đúng là chỗ Vu Thiên đang ngồi.

Có Đại Cá Tù ở đây đương nhiên gã sẽ không để cho con ma men kia rơi xuống bàn của mình, cho nên thời điểm bóng đen kia bay tới chỗ bàn của mình, Đại Cá Tù đứng lên, sau đó nện một quyền vào người con ma men. “Thông” một tiếng, con ma men lại bị đánh bay trở lại.

Ban đầu đá con ma men một cước, người đàn ông Đông Dương còn tưởng không còn chuyện gì nữa, gã đang muốn ôm lấy thiếu nữ bên cạnh tiếp tục uống rượu, thế nhưng gã thấy vật thể vừa bị mình đá bay đi hiện tại đang bay ngược trở lại. Người đàn ông Đông Dương cũng không phản ứng nhanh như Đại Cá Tù, cho nên gã bị con ma men đụng trúng, cùng ngã theo gã còn có cái bàn uống rượu.

- A ! Người đâu cứu mạng !

Nam tử Đông Dương bị con ma men đụng trúng, cả người trực tiếp bị đập vào mặt bàn, hiện tại gã chỉ cảm thấy xương sống thắt lưng đau đớn, biết bản thân không xong nên gã bắt đầu kêu cứu mạng.

Hai tên vệ sĩ bên cạnh thấy người đàn ông Đông Dương la lên, vội vàng ngồi xổm xuống nâng gã dậy. Tội nghiệp cho nam tử Đông Dương bây giờ đến lỗ mũi cũng được ăn trầu, kính mắt của gã cũng bị vỡ nát.

- Khốn nạn, là ai, là ai đem con ma men này đánh về phía tao?

Nam tử Đông Dương vừa được vệ sĩ nâng lên liền vội vàng giậm dữ hô to.

Trong đại sảnh xảy ra việc này, sớm đã bị mọi người chung quanh chứng kiến hết, bởi vì bàn cũng bị đập đổ, truyền đến tiếng động lớn, cho nên mọi người trong phòng đều đình chỉ việc đang làm dở tay, khiêu vũ không nhảy, giấy dựa vòng eo không xoay, người hát cũng không hát tiếp nữa.

Cho nên mọi người đều đổ dồn ánh mắt tại đây.

Ban đầu, mọi người đến đây cũng là để tìm kiếm sự kích thích, hiện tại có đánh nhau chẳng phải càng kích thích thần kinh người ta hơn sao ? Cho nên tất cả mọi người đều đưa mắt về phía này hóng hớt.

Mà nam tử Đông Dương thấy mọi người đều hướng ánh mắt về phía mình, gã càng đắc ý. Gã rõ ràng nơi này là do người Đông Dương mở ra, bản thân mình lại là người Đông Dương, lại còn mang theo vệ sĩ bên người, cho dù gã có gây chuyện thế nào cũng sẽ không bị chịu thiệt.

- Khốn kiếp, tao hỏi lại, mới vừa rồi ai dùng con ma men này đánh tao ?

Dùng chân đá con ma men đang nằm trên đất, nam tử Đông Dương nhắc lại một lần. Mà con ma men dưới chân gã hiện giờ cũng chẳng được gọi là ma men nữa, chính xác phải gọi là ma quỷ. Hai cái tát và một cước của tên Đông Dương tuy không thấm vào đâu, nhưng một cước của Đại Cá Tù thật sự muốn mạng của hắn. Mặc dù Đại Cá Tù không có ý dùng sức, nhưng vì gã coi những kẻ tới hộp đêm do người Đông Dương mở ra, đều chẳng thể gọi là người yêu nước, cho nên gã cũng không giảm lực chân xuống.

- Là tao, làm sao ?

Đại Cá Tù nghe người đàn ông Đông Dương kêu lên lần thứ hai thì gã mới mở miệng trả lời. Đồng thời gã cũng đứng lên, một bước đi nhanh tới trước mặt tên đàn ông Đông Dương.

Nói tới vóc dáng của nam tử Đông Dương này hẳn không thấp, gần 1m75, nhưng chiều cao này mà đi so với chiều cao hơn hai mét của Đại Cá Tù thì thật sự nhỏ bé vô cùng.

- Mày! Mày tại sao lại làm như vậy.

Hiển nhiên nam tử Đông Dương vẫn không thể thích ứng được với chiều cao của Đại Cá Tù, cho nên trong miệng hơi khẽ run rẩy, nhưng vẫn muốn nói rõ vấn đề.

- Bởi vì mày đá người này về phía tao. Làm sao, lẽ nào mày cho rằng mày đá về phía tao được mà không cho phép tao đá về phía mày sao?

Lúc này, Đại Cá Tù nghiêm nhiên đem con ma men kia trở thành trái bóng, dùng từ đá để hình dung.

- Cái này ...

Vừa nghe Đại Cá Tử nói như thế, nam tử Đông Dương cũng không biết nói làm sao cho tốt. Nhưng cho đến khi gã hơi nghiêng người nhận thấy mình còn có hai vệ sĩ bên người, lúc này gã mới rõ ràng. Đúng, mình bây giờ ở câu lạc bộ do người Đông Dương mở, bên cạnh còn có hai thằng ô-sin vệ sĩ, vậy thì sợ cái đêch gì thằng vai u thịt bắp to xác này.

Trong lòng đã rõ như thế, lúc này nam tử Đông Dương cố trấn định mình rồi nói với Đại Cá Tử:

- Tao đá qua đó cũng không phải là cố ý, còn mày đá qua giống như cố ý a.

Ban đầu, người đàn ông Đông Dương muốn nói tao đá qua đấy thì sao, nhưng khi gã vừa nhìn thấy thân thể hung hãn của Đại Cá Tử thì liền đổi giọng.

- Làm sao mày biết là tao cố ý, hơn nữa tao cố ý đó thì thế nào ?

Đại Cá Tử liếc mắt nhìn người đàn ông Đông Dương trước mắt thậm chí ăn nói đều không lưu loát, trong lòng gã vui cười. Nhưng gã cũng không quên kích thích tên Đông Dương một chút.

- Mày?

Vừa nghe Đại Cá Tử nói thế, người đàn ông Đông Dương cũng biết đây là đối phương muốn gây sự.

- Mày muốn chết.

Nghẹn nửa ngày nam tử Đông Dương cũng rặn ra được một câu.

Sau khi nam tử Đông Dương vừa dứt lời thì hai gã vệ sĩ cũng động thủ, hướng về phía Đại Cá Tử bỏ nhào qua. Bọn họ có thể nhìn ra, Đại Cá Tử thân thể mạnh mẽ như vậy nên không thể dùng thân thể cứng đối cứng được, cho nên hai gã vệ sĩ vừa ra tay đã rất độc ác.

Đại Cá Tử sau khi nghe người đàn ông Đông Dương nói mình tìm chết xong, gã cũng nghe thấy tiếng gió vù vù hai bên tai. Gã biết đối phương đã động thủ. Đại Cá Tử cũng là kẻ thích đánh nhau, trong nhất thời hai mắt gã ánh lên sự hưng phấn. Nếu như có chuyện không may xảy ra, gã tin tưởng chỉ cần có Vu Thiên ở đây, tất cả vấn đề đều không tính là chuyện khó.

Đại Cá Tử trong lòng không hề lo lắng, vì vậy hôm nay gã cũng định ra tay độc ác, với lại gã cũng muốn đánh người Đông Dương. Cho nên, hai vệ sĩ của nam tử Đông Dương vừa vọt tới thì Đại Cá Tử mãnh liệt đề kháng, hai cánh tay đột nhiên dang ra, tiếp đó song quyền huy động.

Phải biết rằng Đại Cá Tử thân thể to lớn, muốn so chiều dài cánh tay thì hai người kia sao có thể là đối thủ của gã được. Song chương đuổi ra trực tiếp đánh trúng mặt hai gã vệ sĩ. Nắm tay của hai gã vệ sĩ dù chưa đánh trúng nhưng vẫn phải cam lòng bỏ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Quần Ấu

- Phốc phốc!

Hai tiếng, hai vệ sĩ kia không thể nào đỡ nổi một đấm của Đại Cá Tử, liền trực tiếp bị đánh ngã, nằm trên mặt đất.

Người đàn ông Đông Dương thật không ngờ người cao to trước mắt này ra đòn nhanh như vậy, loáng một cái đã đánh ngã luôn hai gã vệ sĩ, điều này không khỏi dọa gã sững sốt, đứng tại chỗ há hốc miệng không nói lên lời.

Đại Cá Tử dễ dàng giải quyết xong hai vệ sĩ, liền tới trước mặt người đàn ông Đông Dương nói:

- Tốt, giờ đến lượt mày.

Sau đó gã cười hắc hắc, vươn một tay tóm lấy cổ người đàn ông Đông Dương, hơi dùng sức một chút đã nhấc bổng lên.

- Anh bạn, xin hãy nương tay!

Một đám trị an ở đây thấy người cao to đem người đàn ông Đông Dương nhấc bổng lên, liền vội vã chạy tới. Kẻ gây rối ở đây không phải là không có, nhưng bình thường toàn là Đông Dương đánh Đông Phương, chứ Đông Phương đánh Đông Dương thì đây là lần đầu tiên.

Nói cho cùng thì nơi này cũng do người Đông Dương mở ra, làm gì có người Đông Phương nào dám bắt nạt người Đông Dương đâu. Hôm nay Đại Cá

Từ lại đập vỡ cái tiền lệ này, dĩ nhiên là muốn gây hấn với người Đông Dương, nhân viên phụ trách an ninh nhìn thấy như vậy không thể không lên tiếng.

Mặc cho bọn hấn nói thế nào, Đại Cá Tử vẫn làm như không nghe thấy, “Vèo” một tiếng quăng người đàn ông Đông Dương văng xa tới 6-7m, cả người đập thẳng vào bức tường phía sau rơi xuống. Một đòn này làm đầu óc người đàn ông Đông Dương đầu choáng mắt hoa, sùi bọt mép, khóe miệng chảy máu, thờ ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

- Mày... không phải đã bảo nương tay rồi sao?

Bảy tám bảo an nhanh chóng đi trước mặt Đại Cá Tử, nhìn người đàn ông Đông Dương đang nằm thoi thóp, trong lòng họ có chút phần nộ.

- Mày bảo tao nương tay thì tao phải nương tay sao? Là ai mà bày đặt quản tao?

Đại Cá Tử làm bộ không nói đạo lý, Vu Thiên muốn sai bảo gã còn khó, huống hồ mấy tên bảo an này gã lại càng không nể mặt.

Lúc đầu mấy người bảo an còn cho rằng bên mình đông người như thế này, người cao to kia không nhiều thì ít cũng phải có chút sợ mà thu liễm, thế nhưng hấn nói như vậy, rõ ràng là không nể mặt bọn họ. Một bảo an giận dữ nói:

- Chúng ta không quản được người ư? Tốt, hôm nay ta sẽ giáo huấn cho người một chút, người nước nào không thể trêu chọc!

Dứt lời, hấn liền vung dùi cui điện đập tới. Mặc dù dùi cui điện không mở điện, nhưng bản thân làm từ sắt, cứ như nện vào người khác, người bình thường cũng đỡ không nổi.

Đáng tiếc, Đại Cá Tử không phải người bình thường, gã đã luyện Kim Chung Trảo Thiết Bối Sam, ngay cả Vu Thiên đánh gã vẫn có thể đứng vững vài cái, huống chi là cái rế cây nho nhỏ kia. Cho nên gã vẫn đứng nguyên tại chỗ, chờ dùi cui điện đánh vào mình.

Lúc này Đại Cá Tử không phải không thể tránh, mà là gã không muốn tránh, tất nhiên là người đến gây sự, thì phải có đánh lộn. Vậy tốt nhất nên chiếm lấy cái lý trước, nếu như có thể để đối phương ra tay trước, bản thân mình đương nhiên có thể phòng vệ chính đáng.

Mất thấy dùi cui sắp đập tới, Đại Cá Tử hít một hơi, sau đó toàn bộ lồng ngực căng phồng lên. “Bộp” một tiếng, dùi cui đã đập vào Đại Cá Tử, một vài nữ sinh nhát gan tò mò xem náo nhiệt vội vàng nhắm tịt mắt lại. Các nàng cũng không dám tưởng tượng, một người Đông Phương dám gây lộn ở câu lạc bộ đêm do người Đông Dương mở ra sẽ nhận kết cục như thế nào.

Những người xung quanh không dám nhìn, cả Tần Thư Nhã cũng dúi vào trong lòng Vu Thiên, tuy rằng cô biết Đại Cá Tử dám để bảo an đánh như vậy, nhất định gã có thực lực chống đỡ, nhưng tình cảnh như vậy có cho cô cũng không dám xem tiếp.

Một đập này, gã bảo an rất tin tưởng sẽ làm Đại Cá Tử thụ thương, sau đó cả nhóm sẽ lao vào đánh hội đồng, gã cao to 2m này cũng phải quỳ dưới chân mình mà kêu như chó.

Nhưng sự việc tiếp theo làm gã bảo an xem phải sửng sò, bởi vì một đập vừa rồi chẳng những không đạt được hiệu quả như mong muốn, trái lại còn bị lực phản đòn làm cả cánh tay tê dại, dùi cui trong tay cầm không nổi rơi xuống đất kêu leng keng.

"Leng keng" một tiếng, gây điện rơi trên mặt đất, bảo an người Đông Dương kia cũng bởi vì lực phản chấn quá mạnh của Thiết Bối Sam mà cả người đau đốn ngồi xồm xuống đất.

Tiếng dùi cui rơi làm mọi người xung quanh giật mình tỉnh lại, cũng như là kèn hiệu bắt đầu chiến đấu cho Đại Cá Tử.

- YA...A...A! Là chúng mày ra tay trước, vậy cũng đừng trách tao đây không khách khí, bọn mày đều chết đi.

Tiếp theo hai nắm đấm to như cái bát của gã đấm thẳng về phía trước.

- Phốc phốc!!!

Hai tên bảo an lập tức bị nốc ao, bay ngược về phía sau. Theo đà cú đấm, Đại Cá Tử tiến lên một bước, thoáng cái ôm luôn bốn tên bảo an vào trong ngực, sau đó hai tay dùng lực siết vào, bốn tên bảo an bị ép chỉ biết gầy gầy vài cái rồi sùi bọt mép.

Nhẹ nhàng buông lỏng cánh tay, bốn tên bảo an mềm như bún lăn ra đất, trước mặt Đại Cá Tử bây giờ chỉ còn đứng một tên bảo an.

Gã may mắn kia hai mắt mở lớn không thể tin nổi, nhưng khi xem lại tình hình xung quanh, gã mới ý thức được mình bây giờ chỉ còn một người, thật sự là sợ đến phát khóc.

- Ày... mày không đánh thì để tao đánh vậy.

Nói xong Đại Cá Tử vươn tay ra, năm ngón tay nắm lấy đầu tên bảo an, nhẹ nhàng bóp một cái, tên này liền lăn ra đất té xỉu.

Có người gan to vào gần nhìn, trời ạ! Tên bảo an này mặt chảy đầy máu, bốn phía là năm dấu sâu, máu là chảy từ những chỗ này ra. Lập tức người ta đoán ra đây là do ngón tay của người cao to kia cắm vào đầu tên bảo an hình thành vết thương.

Nghĩ xem, chỉ dựa vào tay không mà trong nháy mắt có thể cắm vào tận xương người ta, đó là loại sức mạnh gì đây, khán giả xung quanh bắt đầu xì xầm

bàn tán, rồi cả đám như gặp quỷ chạy toán loạn ra ngoài.

Một đám người chạy như điên ra ngoài, lại có một đám người khác xông vào, là nhân viên an ninh của tổng hội Nhật Bất Lạc Dạ (mặt trời không bao giờ lặn), bọn họ nhìn qua camera an ninh biết ở đây có đánh lộn, vội vàng tới trợ giúp.

Nhìn đám khách chạy nháo nhào ra ngoài, Vu Thiên nhếch mép, đưa ly rượu đỏ lên thưởng thức, bộ dạng thích thú, rượu vào miệng có cảm giác ngọt ngào thoải mái, khác hẳn rượu của mấy thúc thúc của hắn, thật là nhạt!

Đại Cá Tửu thấy xung quanh không còn người nào, liền quay đầu nhìn sư phụ Vu Thiên. Vu Thiên khoát tay, ý bảo Đại Cá Tửu có thể ngồi xuống. Đại Cá Tửu cũng không khách khí, ngồi xuống tự rót một cốc bia, đưa lên một hơi cạn sạch. Gã biết kế tiếp sẽ còn càng nhiều người đến gặp gã tìm chết.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Là Bọn Mày?

Đám người chạy tán loạn ra ngoài cửa làm cho nhân viên an ninh không thể tiến vào trong được, bọn họ phải dùng dùi cui dẹp loạn, năm phút sau mới ào chạy vào trong được. Lúc này Đại Cá Tửu đã uống hết hai chai bia, nói về khả năng uống bia của gã thì không thể hình dung nổi, cốc bia vào bụng gã chẳng khác gì người thường uống một chén rượu, bia vào bụng gã như giọt nước hòa vào biển rộng vậy.

Đại Cá Tửu uống xong hai chai bia, sau đó mới quay sang nói với đám bảo an đang rục rịch tiến vào:

- Ày.. bọn mày cũng thật là chậm quá đi.

Nói xong, gã đứng dậy tiến về phía đám bảo an, gã thấy có tồn nước bọt với đám người này cũng chỉ phí công vô ích, chỉ bằng đơn giản hơn là trực tiếp đập chúng một trận đau đả, như vậy những người đứng sau bọn chúng khác đi ra.

Như một cái tháp sắt, người cao to xông vào đám người, tay đâm chân đá. “Bốp bốp bốp... bịch bịch bịch” sấm nhảy không ngừng truyền đến âm thanh đâm đá, tiếng người la hét, ngã xuống. Khoảng năm phút sau, âm thanh đâm đá nhỏ dần, trong sảnh ngoài Đại Cá Tửu và Vu Thiên cùng Tần Thư Nhã ra, không còn kẻ nào đứng nữa, cũng không thấy thêm tên nào chạy vào.

- Người này thực sự là thần giữ cửa tốt.

Vu Thiên nghĩ thầm, sau đó lại đưa ly rượu đỏ lên miệng uống.

Tần Thư Nhã nhìn bộ dạng thần nhiên của Vu Thiên, không nhịn được hỏi:

- Vu Thiên, anh không lo lắng sao? Các anh đánh người như vậy, nhờ đánh động đến cảnh sát thì sao? Không thấy sợ à?

- Cảnh sát?

Vu Thiên nghe Tần Thư Nhã nói như vậy, liền bật cười ha hả. Cái từ cảnh sát này sáng nay cũng nghe qua, cảnh sát đúng là đối với dân chúng bình thường là người giữ gìn trị an. Nhưng nếu như nói người Đông Dương vì sợ ba người bọn hắn mà gọi cảnh sát tới, thì phỏng chừng phiền toái với bọn chúng còn nhiều hơn. Cho nên Vu Thiên hoàn toàn không tin, hậu đãi của Nhật Bất Lạc Dạ là Hắc Long Hội sẽ gọi cảnh sát tới vì có người Đông Phương đến gây nháo sự, nếu gọi thật thì đúng là chuyện tiểu lâm.

Trái lại, Vu Thiên tuyệt đối không lo lắng, hắn biết dù cho cảnh sát có đến thì người ở Nhật Bất Lạc Dạ cũng sẽ nói không có chuyện gì. Loại đánh lộn ở hộp đêm này cũng như chuyện thường ngày ở huyện, nói chung là không làm phiền đến cảnh sát, tự giải quyết hết. Hiện giờ Vu Thiên đang chờ người của Hắc Long Hội ra giải quyết, hắn muốn dùng nắm đấm cho Hắc Long Hội biết, đắc tội hắn sẽ nhận kết cục gì.

Quản lý Nhật Bất Lạc Dạ thấy quân mình đều bị người ta đánh bạt trở về, không còn cách nào khác phải gọi điện thoại cho Điện Trung Nhất Lang, người phụ trách những phát sinh ngoài ý muốn của Hắc Long Hội.

Vừa nghe điện thoại từ quản lý Nhật Bất Lạc Dạ gọi đến báo có người đến địa bàn đánh lộn gây nháo loạn, Điện Trung Nhất Lang lập tức có phản ứng không thể tin nổi:

- Cái gì? Người nói ở tổng hội Nhật Bất Lạc Dạ có nháo sự?

- Không sai, Điện quân, đúng là có người đến gây rối ạ, bọn chúng bây giờ vẫn còn ở đây không đi đâu cả, tôi đã phái khá nhiều người đến, nhưng đều không là đối thủ của bọn chúng. Điện Quân, nếu ngài không thấy phiền, có thể tới đây một chuyến được không?

Với thân phận quản lý của hắn, tất nhiên không thể sai bảo Điện Trung Nhất Lang được, nên mặc dù sự việc phát sinh lớn như vậy, hắn chỉ có thể dùng giọng điệu năn nỉ thương lượng.

Điền Trung Nhất Lang nghe vậy, cũng biết nếu mình không đi thực sự sẽ có chuyện không ổn, nên liền đáp ứng:

- Hừ.. được rồi, ta sẽ đến xem sao.

Nghe được Điền Trung Nhất Lang đồng ý qua đây, viên quản lý cũng thở phào một hơi, sau đó quay sang nói với đám nhân viên an ninh:

- Đi, viện quân của chúng ta sắp đến, các người giờ chỉ cần trông chừng nơi này là được, tuyệt đối không được để bọn chúng chạy thoát.

Cả hai bên đều đang chờ đợi, một bên chờ viện quân tới, bên Vu Thiên thì đang đợi cao thủ của Hắc Long Hội ra mặt. Lúc ấy Vu Thiên sẽ cho chúng biết đắc tội với mình sẽ nhận thống khổ như thế nào.

Quản lý Nhật Bất Lạc Dạ đứng ngồi không yên, hiện giờ hẳn chỉ hy vọng đám người Vu Thiên không bỏ chạy, bởi nếu Điền Trung Nhất Lang tới nơi mà không thấy gì, phỏng chừng hẳn sẽ nhận kết cục rất thảm. Thậm chí hẳn còn nghĩ, nếu bọn Vu Thiên quyết bỏ chạy, hẳn nhất định sẽ liều mạng cản bọn chúng lại, chờ đến khi nào Điền Trung Nhất Lang tới mới thôi. Chỉ cần Điền Trung Nhất Lang tới nơi, nhất định sẽ thu thập hết bọn chúng, đến lúc đó, để xem còn kẻ nào dám đến Nhật Bất Lạc Dạ gây nháo sự nữa không.

Rốt cuộc, Điền Trung Nhất Lang cùng bốn thủ hạ mặc vest đã tới. Tuy rằng hẳn chỉ mang bốn thủ hạ, nhưng viên quản lý cũng hoàn toàn tin tưởng, có Điền Trung Nhất Lang cùng bốn người này, thì đám người Đông Phương trong kia có chấp thêm cánh cũng khó mà chạy thoát.

Cả đám cúi đầu khom lưng chào, viên quản lý tới nói với Điền Trung Nhất Lang bọn Vu Thiên vẫn chưa đi, rồi chỉ chỉ vào trong:

- Điền Quân, mấy tên Đông Phương này rất lợi hại, tôi phải cố hết sức mới giữ bọn chúng lại được.

- Biến, ở đây không có chuyện của người.

Không quá quan tâm tới tên quản lý, Điền Trung Nhất Lang cùng bốn thủ hạ liền hướng chỗ bọn Vu Thiên đang ngồi đi tới. Điền Trung Nhất Lang đi đến đâu, nhân viên ở đó đều cúi đầu chào hẳn ở đó. Đây chính là khí thế của kẻ mạnh, ở Đông Dương, chỉ cần người là kẻ mạnh, mọi người sẽ ngưỡng mộ người.

Một lúc lâu như vậy mà không có kẻ nào xông vào quấy rầy, Vu Thiên cũng biết bọn họ nhất định đang gọi chi viện, cho nên hẳn cũng gọi Đại Cá Từ quay vào, thân nhiên uống bia rượu miễn phí.

Chậm rãi thưởng thức ly rượu đỏ, Vu Thiên cũng dự đoán lần này sẽ là người của Hắc Long Hội tới. Quả nhiên, bên ngoài truyền tới tiếng giày da lộp cộp, Vu Thiên biết, người hẳn đợi rốt cục cũng đã đến.

- Mấy người các người đến đây gây rối, không biết đây là hộp đêm của đế quốc Đông Dương bọn ta hay sao!

Người còn chưa tới, nhưng âm thanh hùng hậu của Điền Trung Nhất Lang là truyền tới.

Tiếp đó, thân ảnh của Điền Trung Nhất Lang xuất hiện, nhìn theo ánh đèn, ánh mắt đầu tiên của Điền Trung Nhất Lang là nhìn vào Đại Cá Từ, đơn giản vì thân hình Đại Cá Từ quá nổi bật, muốn lơ đi không nhìn vào không được.

Vừa thấy Đại Cá từ, cả người Điền Trung Nhất Lang run lên, đến khi nhìn thấy người phía sau Đại Cá Từ, Điền Trung Nhất Lang càng sùng sốt hơn. Có lẽ Vu Thiên cùng Đại Cá Từ không nhận ra Điền Trung Nhất Lang, nhưng Điền Trung Nhất Lang lại nhận ra bọn họ. Nếu như không phải Vu Thiên cùng Đại Cá Từ xen vào, vụ Trịnh Khả Tâm đã thành công rồi, thế lực của Hắc Long Hội đã vươn được tới Trung Ương, nhưng chỉ tại hai thằng khốn này này làm hỏng chuyện tốt của mình. Cho nên, ánh mắt của Điền Trung Nhất Lang nhìn Vu Thiên cùng Đại Cá Từ tràn ngập hung ác, phần nộ.

Vu Thiên cũng chú ý đến ánh mắt của Điền Trung Nhất Lang, nhưng hẳn nghĩ chẳng qua tên này tức giận vì bọn mình gây náo loạn hộp đêm của hắn thôi. Nếu Vu Thiên mà biết Điền Trung Nhất Lang là kẻ hôm ấy muốn bắt Trịnh Khả Tâm, phỏng chừng Vu Thiên đã sớm đứng dậy, đem Điền Trung Nhất Lang dẫm nát dưới chân, băm thành trăm mảnh rồi.

- Là bọn mày?

Điền Trung Nhất Lang nhìn Vu Thiên và Đại Cá Từ, đương nhiên Tần Thư Nhã không phải hẳn không thấy, mà là hẳn không để tâm. Chỉ có Vu Thiên với Đại Cá từ là khiến Điền Trung Nhất Lang đau đầu, còn Tần Thư Nhã xem ra không giống nhân vật lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Động Võ

- Là chúng tao!

Vu Thiên nhàn nhạt quay mặt lại nói một câu.

Điền Trung Nhất Lang nói là bọn mày! Bởi vì hắn cùng với Vu Thiên đã giao thủ qua một lần, lần này chính là lần gặp mặt thứ hai.

Mà Vu Thiên nói là chúng tao! Vì Vu Thiên cho rằng mình còn trẻ tuổi, Điền Trung Nhất Lang sẽ xem thường hắn, cho nên hắn mới nói là chúng tao. Ý tứ mày không cần đi tìm người khác, việc này chính là chúng tao làm.

- Tốt! Vậy bọn mày có biết đây là nơi nào, là sản nghiệp của ai không?

Điền Trung Nhất Lang thấy Vu Thiên bình tĩnh đáp trả, làm hắn thập phần buồn bực. Nhưng hắn cũng không quên hỏi thêm vài câu, vạn nhất Vu Thiên được ai báo tới nơi này quấy rối thì sao? Tỷ như là Trịnh gia XG, chính mình dù sao vừa bắt cóc tiểu thư nhà người ta, mặc dù không có bắt cóc thành công, nhưng ít ra cũng đã động tay. Cho nên không thể bài trừ là bọn hắn bây giờ bắt đầu trả đũa mình.

- Tao đương nhiên biết ở đây là nơi nào, không phải là Hắc Long hội sao! Hừ! Tao cho mày biết, dù cho mày là Bạch Long hội, Phấn Long hội, Hồng Long hội, chỉ cần mày dám động đến Vu Thiên tao, tao đây cũng muốn cho bọn mày biết, trên thế giới này còn có người mà bọn mày không thể chọc vào.

Vu Thiên nhìn Điền Trung Nhất Lang, nói ra từng chữ.

Ngày hôm nay Vu Thiên đến, chính là muốn cho người của Hắc Long hội biết, bọn mày dám phóng hỏa sau lưng tao, tao dám quang minh chính đại đến hộp đêm của bọn mày. Tao muốn xem, nếu giằng co như vậy ai sẽ tổn thất lớn hơn, ai sẽ không thể chịu được trước.

- Mày, mày chỉ là một tên nhãi ranh, nhưng khẩu khí thật sự không nhỏ. Tốt, ngày hôm nay tao cũng muốn xem, mày rốt cuộc lợi hại ra sao. Bốn người các người cùng lên cho ta!

Điền Trung Nhất Lang vừa nghe Vu Thiên vũ nhục Hắc Long hội như vậy, hắn đã sớm không thể chịu được, hắn hận không thể lập tức giết Vu Thiên tại chỗ, để cho người Đông Phương quốc biết dám nói chuyện với Hắc Long hội bọn họ như thế sẽ có kết cục như thế nào, cho nên hắn cũng không có ý định một mình solo, mà quyết định muốn đánh hội đồng trực tiếp bắt Vu Thiên.

- Ha ha, bốn người cùng lên, hảo thủ đoạn. Đại Cá Tù, vì sự cho anh cơ hội này, anh lên đi.

Vu Thiên lúc này mang phong phạm của một vị sư phụ. Phải biết tuổi của Vu Thiên cũng không có lớn hơn Đại Cá Tù, chẳng qua võ công của hắn lại vô cùng cao cường.

- Vâng, sư phụ!

Đại Cá Tù cũng rất thông minh, gã biết lúc này nên cấp cho Vu Thiên chút mặt mũi, lúc nào có thể tại trước mặt Vu Thiên làm nũng.

Nhìn bốn người phía Điền Trung Nhất Lang, Đại Cá Tù khinh thường hừ một tiếng, gã tuy rằng có thể thấy được bốn người kia thân thủ không tệ, nhưng còn không đến mức khó đối phó, cho nên Đại Cá Tù căn bản không thèm để ý tên đó trong mắt.

Bốn người phía sau Điền Trung Nhất Lang cũng rất cường tráng, chỉ nhìn thể hình Đại Cá Tù, bọn họ cũng biết đây là một đối thủ khó chơi. Nhưng bốn người phía sau Điền Trung Nhất Lang cũng chỉ cảm giác được thân thể Đại Cá Tù không tệ, chứ hoàn toàn không coi Đại Cá Tù là một cao thủ chân chính.

Bởi vì khinh địch, cho nên bọn họ tất nhiên sẽ thất bại.

Những người kia sau khi nghe Điền Trung Nhất Lang nói xong, rất nhanh đã đem Đại Cá Tù vây lại. Trong bốn người không biết ai kêu lên một câu, bốn người tức thì hướng về Đại Cá Tù vọt tới. Tứ quyền thẳng tắp từ bốn phương tám hướng đồng thời đánh vào yết hầu Đại Cá Tù, bởi vì yết hầu là chỗ bọn họ dễ với tới nhất, hơn nữa đây cũng là bộ vị tương đối yếu ớt của con người.

Đại Cá Tù cảm thụ được quyền phong, mắt thấy bốn nắm đấm thẳng hướng yết hầu mà đến, gã cười một chút.

- Muốn đánh trúng yết hầu tao hả, nói dễ vậy sao, tao cũng không phải con rối.

Đại Cá Tù vừa cười vừa nói, đồng thời cũng duỗi nắm tay ra.

Song quyền nắm chặt, nhanh chóng uốn lượn về sau bảo vệ yết hầu. Tiếp đó song chưởng Đại Cá Tù di động ra xa, lợi dụng quyền chưởng mà đón đỡ những quyền phong đánh về phía mình.

Chỉ trong nháy mắt, Đại Cá Tù đã hóa giải hết thế tiến công của bốn người. Song chưởng tiếp tục biến hóa, cánh tay trái hướng trước ngực, cánh tay phải quay về sau biến quyền, đồng thời hất mạnh.

"Thông" một tiếng, hai quyền chạm nhau, một quyền này của Đại Cá Tù trực tiếp đẩy lui đối phương. "Thông" một thanh âm vang lên từ phía sau, chỉ thấy tên bị Đại Cá Tù dùng quyền phong đánh tới hết thảy một tiếng, toàn bộ cánh tay đều lộ ra xương trắng, tay phải của hắn cứ như vậy bị Đại Cá Tù

triệt để phế bỏ.

Một công một thủ, Đại Cá Tù lại đánh cho một người mất đi khả năng chiến đấu, lần này không thể không khiến cho ba người còn lại nhìn gã với cặp mắt khác xưa, không ngờ lại đánh cho bọn họ trở tay không kịp.

Đại Cá Tù biết nếu để cho bốn người này một lần nữa hợp lại tấn công chính mình, cho dù cuối cùng mình có thể thắng, nhưng không biết sẽ bị thương thế nào nữa.

Cho nên sau khi dùng một quyền đánh bay một người, gã không cho ba người khác có cơ hội, khừ tay trái đánh lên phía trước, cánh tay phải mãnh liệt quay về, hướng về một người đứng bên phải phát động công kích.

Chiêu này của Đại Cá Tù biến hóa rất nhanh, đến nỗi người Đông Dương kia còn không có kịp phản ứng, quyền của Đại Cá Tù đã đi ra.

"Thình thịch" một tiếng, Đại Cá Tù lại một lần nữa công kích trúng mục tiêu, mặc dù người này không có giống như người trước bị phế mất cánh tay, nhưng vì chịu trọn vẹn một quyền của Đại Cá Tù cho nên cả người hắn bay rớt ra ngoài, cho đến khi đụng vào hai cái bàn phía sau mới dừng lại.

Chỉ tiến công và thu chiêu đã đánh ngã hai người, điều này làm cho Đại Cá Tù tự tin hơn nhiều. Chân trước vừa lui liền trở về đứng chỗ vừa đứng, sau đó một chân Đại Cá Tù lập tức đá về phía sau, bởi vì gã cảm giác được phía sau có người tựa hồ muốn nhân cơ hội công kích.

Đối mặt với một chân này của Đại Cá Tù, người kia bắt đắc dĩ thu cả quyền lẫn chân. Hắn thừa nhận, hắn mới vừa rồi muốn lợi dụng lúc Đại Cá Tù cùng đồng bạn giao thủ thì đánh lên, nhưng thật không ngờ thân thể Đại Cá Tù không lộ mà phản ứng lại nhanh như vậy, có thể trong phút chốc tấn công chính mình, lần này tên Đông Dương kia đã mất đi điều kiện tấn công tốt nhất.

Tên Đông Dương quý tử khác vốn cũng muốn đánh lên, chẳng qua hắn đứng vị trí bên trái với Đại Cá Tù, cho nên hắn không dám động thủ. Nhưng hiện tại Đại Cá Tù đã đứng chính diện với hắn, lúc này hắn không muốn chiến cũng không được.

Vạn bất đắc dĩ, cũng không còn đường lui, tên Đông Dương kia đành phải động. Hắn bỗng nhiên nhảy lên, dùng một chiêu Thái Sơn áp đỉnh tấn công về Đại Cá Tù.

Tên Đông Dương này, nói hắn ngu một chút cũng không có sai, hắn cũng không nghĩ thử xem, Đại Cá Tù thân cao bao nhiêu. Hắn nhảy lên như vậy, thì so với Đại Cá Tù cũng không cao hơn bao nhiêu.

Mà hắn vừa nhảy, chẳng những không có hoàn toàn thi triển Thái Sơn áp đỉnh, trái lại cấp cho Đại Cá Tù một cơ hội. Bởi vì hiện tại mắt Đại Cá Tù đang nhìn vào eo của hắn.

Mất thấy có cơ hội công kích tốt như vậy, Đại Cá Tù như thế nào lại không quý trọng. Cười hắc hắc, Đại Cá Tù giờ chân lên trực tiếp công kích hạ bộ tên Đông Dương.

Thương cảm thay tên Đông Dương kia còn muốn từ trên cao công kích vào đầu Đại Cá Tù. Thế nhưng tiếp đón hắn là một luồng cảm giác căng thẳng, sau đó một loại đau đớn trước nay chưa từng có từ hạ bộ truyền đến, lan tràn khắp toàn thân. Đã là nam nhân thì sao có thể chịu được một chiêu này, dưới một kích này tên Đông Dương chỉ biết la lên một tiếng thê thảm, cả người hắn ngay lập tức rơi xuống mặt đất, trực tiếp hôn mê.

Đại Cá Tù liên tục đánh ngã ba tên Đông Dương, nói thì dài, nhưng thực tế chỉ trong chớp lát. Bây giờ đối mặt với Đại Cá Tù cũng chỉ còn có Điền Trung Nhất Lang cùng một tên Đông Dương khác.

Điền Trung Nhất Lang cũng thật không ngờ tên cao to trước mắt lại khó chơi như thế, vừa mới bắt đầu hắn cũng chỉ cho rằng Đại Cá Tù có thể trạng tốt cùng với thân thể cường tráng mà thôi. Nhưng hiện tại hắn không dám xem thường. Nhìn về tên Đông Dương duy nhất còn sót lại, Điền Trung Nhất Lang cùng với tên đó vọt về phía Đại Cá Tù.

Vừa thấy ánh mắt Điền Trung Nhất Lang, tên Đông Dương kia liền hiểu ý. Rất hiển nhiên, Điền Trung Nhất Lang bảo mình đi làm bao cát, hấp dẫn lực chú ý của Đại Cá Tù, sau đó hắn sẽ nhân cơ hội công kích Đại Cá Tù.

Dù biết Điền Trung Nhất Lang có ý gì, biết rõ mình tiến lên sẽ bị đánh, nhưng hắn cũng không thể không lên. Tổ chức kỷ luật cao hơn tất cả, hắn thà rằng chịu một quyền một cước của Đại Cá Tù cũng không muốn trở lại Hắc Long hội tiếp nhận nghiêm phạt, cái gọi là nghiêm phạt kia thật sự làm người ta sống không bằng chết, nghĩ đến đây tên Đông Dương thực sự không dám trái lệnh.

Không có cách nào khác, hắn đành phải làm theo chỉ thị của Điền Trung Nhất Lang, vọt về phía Đại Cá Tù.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Động Võ (2)

Đại Cá Tù vốn cho rằng mình liên tục đánh thắng ba người Đông Dương, điều này sẽ khiến những người còn lại sợ hãi, thậm chí là chạy trốn.

Cho dù gã suy nghĩ vạn điều cũng không nghĩ đến bọn tiểu quỷ này còn dám xông vào tấn công mình. Trong lúc không chú ý Điền Trung Nhất Lang liền nháy mắt với tên Đông Dương, tên Đông Dương kia lập tức xông đến chỗ Đại Cá Tù. Vì phải trải qua chiến đấu với ba người, Đại Cá Tù đã hơi thấm mệt, nhưng gã biết, lấy thể trạng của mình mà cô gắng chiến đấu với mấy tên này thì cũng không có vấn đề gì cả.

Với suy nghĩ đó, Đại Cá Tù liền đứng sừng sững như một ngọn núi, chờ đối phương đến đánh mình.

Thấy Đại Cá Tù có thái độ khinh thường như vậy, Điền Trung Nhất Lang vui vẻ, hẳn chờ chính thái độ khinh địch này của Đại Cá Tù, chỉ có như vậy, hẳn mới có thể cho Đại Cá Tù một kích trí mạng. Mà thái độ của Đại Cá Tù càng kích thích cơn giận của tên Đông Dương đang tấn công. Gã có thể thua ở trên tay đối thủ, nhưng không chấp nhận bị đối thủ xem nhẹ.

Mang theo sự phẫn nộ, tên Đông Dương này ra chiêu còn dũng mãnh hơn so với ba người trước, chỉ thấy tên này hướng về Đại Cá Tù ra một chiêu nội tâm quyền. Gã muốn cho Đại Cá Tù nếm thử hậu quả dám khinh thường người Đông Dương bọn họ.

Đối mặt với khí thế hung hãn của đối phương, Đại Cá Tù căn bản không thèm để ý. Vừa rồi gã cũng đã sớm trải nghiệm qua, công phu của mấy tên Đông Dương này quả bình thường, sức mạnh càng bình thường hơn. Cho nên gã không thèm coi trọng, ngược lại, gã mang theo tâm tình chơi trò mèo vờn chuột. Chờ người kia đánh một quyền đến, thì gã sẽ phản kích lại, gã tin tưởng khi tên kia ra đòn mình chắc chắn kịp ứng phó.

Cứ như vậy Đại Cá Tù đứng chờ ai đó đến đánh.

- Thông, thông!

Tên Đông Dương cuối cùng cũng được như quyền, nắm đấm nện một quyền vào ngực Đại Cá Tù, Đại Cá Tù cười ha ha. Nhưng khi nghe âm thanh “thông, thông” truyền đến, Đại Cá Tù không thể không lùi lại mấy bước, thậm chí sau khi lui về trên khoe miệng gã cũng bắt đầu tràn ra máu tươi. Rõ ràng Đại Cá Tù đã bị nội thương.

Đại Cá Tù lui ra phía sau vài bước thì đứng lại, sau đó gã mở to đôi mắt đỏ ngầu nhìn tên Đông Dương đang đứng bên cạnh Điền Trung Nhất Lang, la lớn lên:

- Đồ hèn hạ!

- Ha ha, người học võ so đấu, ai thắng thì người đó chính là người thắng, không nên nói ai chơi bẩn hay chơi đẹp, tất cả đều là do may khinh địch mà ra.

Điền Trung Nhất Lang tập trung nhìn Đại Cá Tù đang gầm thét. Không sai, mới vừa rồi hẳn ra lệnh cho tên Đông Dương kia đánh Đại Cá Tù, nhưng trước đó hẳn không nói mình sẽ không động thủ.

Quả thật đúng với suy nghĩ của hắn, Đại Cá Tù chỉ tập trung đánh với tên Đông Dương. Gã căn bản không có chú ý đến mình. Lần này gã chết chắc, vì Điền Trung Nhất Lang nắm rất rõ tâm lý của Đại Cá Tù, cho nên trong lúc Đại Cá Tù toàn tâm toàn ý tập trung vào đề phòng tên Đông Dương, thì Điền Trung Nhất Lang tung ra một quyền đập trúng cổ gã, khiến trong chốc lát Đại Cá Tù bị nội thương. Trong lỗ tai Đại Cá Tù hiện giờ vẫn còn kêu ong ong. Đương nhiên đây là do thể chất kì lạ của Đại Cá Tù, nếu đổi thành người khác, phỏng chừng với một chiêu của Điền Trung Nhất Lang thì cái mạng nhỏ đã sớm mất. Cổ là nơi rất quan trọng trong cơ thể con người. Đối với một người bình thường sao có thể chịu nổi một kích vào đó.

Nguyên nhân có thể vì Đại Cá Tù đã luyện qua Kim Chung Trảo Thiết Bó Sam, cho nên gã mới đỡ được. Nhưng chính vì đỡ được, nên hiện tại Đại Cá Tù đang bị đau đầu dữ dội, phi thường khó chịu.

Sau khi ra chiêu thành công, Điền Trung Nhất Lang tiếp tục tấn công đến chân của Đại Cá Tù. Hẳn tin vào lúc này Đại Cá Tù đang rất khó chịu, tất nhiên chân sẽ khó ổn định, mình tấn công vào lúc này thật sự rất thích hợp.

- YAAAAA!

Quát lên một tiếng, Điền Trung Nhất Lang quét chân hướng đến chân của Đại Cá Tù. Đòn chân mang theo gió thổi vù vù, có thể thấy được độ mạnh yếu của chiêu này. Cho dù Đại Cá Tù có luyện qua mấy chiêu chống đỡ, nhưng lúc này gã đang tập trung toàn bộ sự chú ý vào cái đầu, sức chống cự làm sao có thể tốt được.

Chính vào lúc này, Vu Thiên đang ngồi một bên, trong mắt hiện lên một luồng ánh sáng, hẳn rốt cuộc đã ra tay.

- Vô Ảnh Tật Phong Cước!

Vu Thiên cũng hét lớn một tiếng, sau đó gót chân tiếp đỡ chân của Điền Trung Nhất Lang đang quét đến.

Mặc dù nói Vu Thiên ra chân thì chân của Điền Trung Nhất Lang đã đá ra, nhưng trên đời có một loại người có thần kinh phản xạ nhanh hơn so với người khác, mà hiển nhiên Vu Thiên chính là loại người như vậy.

Có đôi khi người ra tay so với Vu Thiên sớm hơn, nhưng động tác của người chưa chắc đã nhanh hơn so với hắn, phải nói thần kinh phản xạ của Vu Thiên khác người quá lớn, bình thường một cao thủ cần một giây đồng hồ để hoàn thành một động tác thì Vu Thiên chỉ cần một phần tư giây là có thể hoàn thành.

Cho nên lúc Vu Thiên ra chân, chân của hắn rất nhanh đụng đến chân của Điền Trung Nhất Lang.

Tiếp theo

- Rắc!

Một âm thanh gãy xương truyền đến, sau đó cả người Điền Trung Nhất Lang bay ngược về sau. Nói là bay, thật ra hắn chỉ lùi lại hai thước mà thôi.

Điền Trung Nhất Lang cúi xuống nhìn đùi phải của mình thấy lòi xương trắng, đột nhiên hắn có xung động muốn khóc. Mặc dù hắn biết Vu Thiên ra chân, nhưng bản thân mình lại thu chân quá trễ, cho nên hắn đành tăng sức mạnh vào bắp đùi, muốn dựa vào chút sức lực mới tăng đá văng chân Vu Thiên.

Nhưng không như hắn nghĩ, hai chân vừa tiếp xúc, lập tức Điền Trung Nhất Lang có một loại cảm giác đang đá trúng tấm thép. Vèn vèn chỉ một chiêu này thôi, bởi vì Điền Trung Nhất Lang tăng thêm rất nhiều sức lên đùi, cho nên thương tổn sẽ rất nặng. Quả nhiên, một chiêu tung ra, chân Điền Trung Nhất Lang lập tức gãy rời.

Lúc này Vu Thiên đứng hơi nghiêng về phía Đại Cá Tù, hắn hướng về tên Đông Dương còn lại cười cười nói:

- Đến đây đi, đối thủ của mày bây giờ là tao.

Tên Đông Dương còn lại vốn dĩ bị Điền Trung Nhất Lang phái đi dụ địch, trong lòng gã đã mang theo tâm lý chịu chết. Thế nhưng gã không nghĩ đến Đại Cá Tù thực sự quá ngông cuồng, lúc đối mặt với gã, thậm chí chẳng buồn tránh né, gã lúc này thực sự vui đến phát điên, mắt thấy Điền Trung Nhất Lang chớp mắt ra quyền đánh trúng Đại Cá Tù, làm cho Đại Cá Tù bị thương. Vì thế, người Đông Dương liền muốn nhân cơ hội này lấy mạng của Đại Cá Tù. Nhưng thật không ngờ, người thanh niên vốn dĩ rất trầm mặc ngồi bên cạnh đột nhiên đứng lên, lại còn trong một chiêu làm chân của Điền Trung Nhất Lang gãy vụn, loại sức mạnh này khiến cho tên Đông Dương sợ hãi không thôi, vì thế một quyền này gã cũng không có đánh trúng vào người Đại Cá Tù.

Mất đi thời cơ tấn công tốt nhất, tên Đông Dương lại nhìn thấy trong mắt Vu Thiên tràn ngập niết thị, gã thực sự nổi giận. Gã thừa nhận mình đánh không lại Đại Cá Tù, bởi vì thân hình cao to của Đại Cá Tù mang lại áp lực rất lớn cho gã. Nhưng Vu Thiên thì khác, mặc dù nói Vu Thiên cũng cao một mét tám, nhưng so với Đại Cá Tù thì chẳng thấm vào đâu. Có câu nói “muốn nhéo cho dễ thì chọn quả hồng mềm mà nhéo”, đạo lý này ai mà chẳng hiểu, mặt khác gã cho rằng sở dĩ Vu Thiên có thể một cước đá thắng Điền Trung Nhất Lang, là vì Vu Thiên đánh lên, cho nên gã không có đem Vu Thiên để vào mắt.

Muốn nói trên thế giới này người nào thể thảm nhất hẳn phải nói đến loại người không có mắt khi đánh giá người khác. Mà hiển nhiên tên này chính là một trong những loại người đó.

Tăng thêm cho mình chút khí thế, tên Đông Dương vọt qua chỗ Vu Thiên, vừa lao vừa hô to.

Đối với kiểu vừa đánh vừa hô này, Vu Thiên cũng rất cảm thông, dù sao bản thân hắn đôi lúc ra tay cũng tự động hô to một tiếng, song song cũng hô ra tên chiêu thức, đương nhiên cũng là để người khác không biết lai lịch của mình, hắn cũng tự giác không làm nhảm lời vô ích.

Đó là lý do Vu Thiên thường sử dụng đủ loại chiêu thức để đối địch, khiến cho địch nhân vô pháp đoán được hắn xuất thân từ môn phái nào. Tuy rằng hắn dùng rất nhiều loại võ công, nhưng phần lớn là các loại đã bị thất truyền. Nói một cách khác, nếu như đối thủ muốn thông qua các loại võ công mà Vu Thiên biểu diễn để tìm ra lai lịch của hắn, trừ khi người có thể bức Vu Thiên sử dụng Vu Gia Đầu Khí, nếu không đừng nghĩ có khả năng tìm ra.

Nói thì chậm nhưng thực tế thì rất nhanh, tên Đông Dương này đã vọt đến trước mặt Vu Thiên, đúng lúc đó gã vươn tay, vung quyền đánh thẳng về ngực Vu Thiên, tình huống giống như chỉ cần một quyền là có thể lấy mạng Vu Thiên.

Vu Thiên nhắm hai mắt lại, cảm nhận nắm tay “rất chậm” đang từ từ hướng đến ngực mình, đối với gã nói một tiếng

- Quá chậm, quá chậm.

Sau đó chỉ thấy tay phải Vu Thiên giơ lên, năm ngón tay mở ra, lòng bàn tay chộp vào nắm đấm đang lao đến, chỉ thấy bàn tay phải khẽ lắc một cái, trong hội trường liền vang lên một tiếng rên thống thiết.

08

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Lăng Không Đá Biển

- A!

Tiếng kêu này phát ra từ tên Đông Dương kia, gã quá tự kiêu, cho rằng Vu Thiên rất dễ ăn hiếp.

Nhưng gã làm sao biết được bản lĩnh của Vu Thiên. Nhìn nắm đấm của tên Đông Dương sẽ đánh đến cơ thể mình, Vu Thiên chẳng có chút gì lo lắng, hắn chỉ sử dụng một chiêu cầm nã thủ đơn giản nhất đã nắm lấy nắm đấm của tên đó. Tiếp đó dùng lực vận nhẹ, nguyên cánh tay của tên kia quay 180 độ, trở thành chiếc bánh quai chèo.

Ngay khi tên Đông Dương gào lên, Vu Thiên buông tay phải ra, khiến cho cánh tay của tên đó rơi vào trong ngực, tiếp đó hắn dùng tay phải bắt lấy cùi chỏ của gã. Một lần nữa Vu Thiên dùng lực gấp lại.

“Rắc!”

Một tiếng vang lên, cánh tay của tên Đông Dương đã gãy hoàn toàn.

Nhưng đâu chỉ có vậy, Vu Thiên vốn không có ý ngừng tay. Sau khi bẻ gãy cánh tay phải của tên Đông Dương, hắn giơ tay phải qua trước ngực tên đó rồi nắm lấy cánh tay trái của gã, lại một tiếng rắc vang lên, cánh tay trái của tên đó lại gãy thành hai đoạn.

- Đùng, Vu Thiên!

Tần Thư Nhã nhìn thấy Vu Thiên làm xong những việc này rồi còn định giơ chân đá vào háng tên Đông Dương, cô nhện không được kêu lên. Tuy cô cũng rất hận người Đông Dương, đã thế mấy người này còn định phóng hỏa công ty của mình, nhưng thấy Vu Thiên ra tay tàn nhẫn như vậy, Tần Nhã vẫn phải lên tiếng ngăn lại.

Vu Thiên nghe được tiếng Tần Nhã kêu, cả người chấn động. Chân đang vươn ra, rốt cuộc buộc phải dừng lại.

Chỉ thấy Vu Thiên nhẹ nhàng đẩy một cái, tên Đông Dương liền ngã thẳng xuống đất. Đáng thương cho đôi tay của gã đều bị Vu Thiên bẻ gãy hết, thậm chí lúc này có muốn đứng dậy cũng không dậy nổi.

Vu Thiên chẳng buồn quan tâm tên Đông Dương này nữa, hắn đi thẳng đến trước mặt Điền Trung Nhất Lang.

Lúc này Điền Trung Nhất Lang đang dùng hai tay ôm lấy cái chân lộ ra xương trắng nằm trên mặt đất rên hừ hừ. Nhưng khi hắn thấy Vu Thiên đang đi đến chỗ mình thì ngay cả hừ hừ hắn cũng chẳng dám rên nữa. Vừa rồi Vu Thiên đối xử với đàn em của mình như thế nào hắn đều nhìn rõ mười mươi, lúc này hắn rất sợ Vu Thiên sẽ tiếp tục ra tay với mình như vậy.

Vu Thiên chậm rãi đi đến trước mặt Điền Trung Nhất Lang, sau đó nhấc chân không hề do dự đạp thẳng xuống cái chân bị gãy của hắn.

- A!

Đau nhức thấm đến tận xương tủy, Điền Trung Nhất Lang mồ hôi ào ạt tuôn ra giống như không cần tiền chảy đầy đầu.

- Hừ! Đã làm sai thì mày phải chịu trách nhiệm. Nói cho mày biết, ngày hôm nay tao chỉ làm cho mày tàn phế một chân, nhưng nếu mày dám gây chuyện với nhà máy rượu Đại Tần hoặc định giở trò gì nữa thì tao sẽ lấy cái mạng của mày luôn đấy.

Nhìn Điền Trung Nhất Lang đau đớn đến mức ngất xỉu dưới chân mình, Vu Thiên lạnh lùng nói.

Điền Trung Nhất Lang bây giờ mới biết mục đích của Vu Thiên là gì. Vốn hắn cho rằng Vu Thiên được Trịnh gia XG nhờ vả tới tìm mình gây chuyện, xem ra hoàn toàn không phải.

- Lời tao nói mày nhớ rõ chưa?

Thấy Điền Trung Nhất Lang đang suy nghĩ mà không trả lời mình, Vu Thiên tăng thêm chút lực giẫm lên chân của gã.

- Tôi nhớ kĩ rồi, kĩ rồi.

Điền Trung Nhất Lang lúc này chẳng còn sự kiêu ngạo của một cao thủ Ninja Hắc Long hội. Với hắn mà nói, chỉ cần Vu Thiên nhấc chân ra khỏi chân của gã, kẻ cả có bắt gã gọi Vu Thiên là cha cũng được.

-Ừm, tốt! Vậy mày nhớ cho kĩ, tiện thể nếu mày có cấp trên thì làm ơn nhấn lại dùm gã một tiếng, nếu như tao phát hiện có người gây chuyện bắt lợi cho nhà máy rượu Đại Tần thì tao sẽ tính sổ trên đầu Hắc Long hội chúng mày! Tao nói cho chúng mày biết, có lẽ trong mắt người khác Hắc Long hội chúng mày rất mạnh, nhưng trong mắt Vu Thiên tao thì chẳng là cái thá gì cả. Cho nên chúng mày hãy nghĩ cho kĩ, muốn sống yên ổn ở đây thì đừng có chọc giận tao, nếu không thì...

Nói đến đây, Vu Thiên liếc mắt nhìn bức tường rất dày đằng sau sàn nhảy, chỉ với hai bước hắn đã đi đến trước bức tường, sau đó vận khí tung ra một chưởng, tức khắc trên bức tường dày kia hiện ra một lỗ hổng thật lớn, Vu Thiên cũng chậm rãi rút tay từ trong vách tường.

Chiêu Vu Thiên sử dụng chính là một tuyệt học khác của hần, “Tội Tâm Chương Chi Chấn Toái Nhân Tâm”

Tuy chỉ có một chiêu nhưng bên trong lại ẩn chứa sức mạnh rất lớn, chỉ cần đánh một chiêu mà lại có hiệu quả lớn đến như vậy.

- Hừ! Trừ phi chúng mày thấy thân thể chúng mày cứng hơn bức tường này, không thì tốt hơn nên biết điều một chút.

Nói xong lời này Vu Thiên liếc mắt nhìn Đại Cá Tù, hỏi:

- Như thế nào rồi? Khoẻ lại chưa?

- Đờ, đờ hơn nhiều rồi, sư phụ!

Đại Cá Tù cũng không phải do tài nghệ không bằng người, tất cả đều do gã sơ xuất, cho nên lúc này gã vô cùng xấu hổ.

- Ủ! Lần sau đừng sơ xuất nữa, không phải lúc nào cũng có người cứu anh đâu.

Nói xong, Vu Thiên liếc mắt nhìn Tần Nhã nói:

- Được rồi, chúng ta trở về đi!

Dứt lời, ba người Vu Thiên đi ra khỏi sân nhảy.

Quản lý đại sảnh hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ mang theo đám bảo vệ Đông Dương đứng chờ đám người Điền Trung Nhất Lang mang tin chiến thắng trở về, có điều không thấy đám Điền Trung Nhất Lang đâu, trái lại nhìn thấy ba người gây chuyện đi ra.

Kẻ ngu nhìn thấy tình huống như thế này cũng biết đã có chuyện gì phát sinh, nhất định là Điền Trung Nhất Lang đánh không lại người ta, ngược lại bị người ta đập rồi chứ sao.

Vì thế quản lý đại sảnh cùng với đàn em của gã, một đám nhìn ba người Vu Thiên với ánh mắt sợ hãi. Mỗi đứa đều tranh thủ thời gian trốn tránh.

Vu Thiên cũng biết bọn này chỉ là đám chân tay, có đánh bọn chúng cũng chẳng mang lại lợi ích gì, cho nên hần chỉ hừ nhẹ một tiếng, ngăn lại Đại Cá Tù đang muốn ra tay đánh người:

- Được rồi, chúng ta đi thôi!

Trước đó bị người đánh lén, trong lòng Đại Cá Tù vốn đang tức giận, bây giờ nhìn thấy bọn Đông Dương này, gã không nhịn được muốn ra tay đập bọn chúng, nhưng Vu Thiên vừa lên tiếng thì gã lại không dám nữa. Gã biết nếu mình dám cãi lời Vu Thiên thì coi như tình cảm thầy trò đến đây là chấm hết.

Sau khi ra khỏi hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ, Vu Thiên hít sâu vào một hơi. Từ rừng rậm đến thành phố, Vu Thiên ít nhiều có cảm giác chán ghét nơi này. So với bên kia thì nơi đây không khí ô nhiễm vô cùng, nhất là trong cái đại sảnh vừa mới đánh nhau kia, không khí không bằng không khí ngoài này mới mẻ dễ thở, cho nên Vu Thiên tranh thủ ngửa mặt lên trời hít lấy hít để.

Ngẩng đầu thế này Vu Thiên mới thấy tám biển Nhật Bất Lạc Dạ cực lớn treo trên đỉnh đầu.

- Hừ!

Hừ nhẹ một tiếng, Vu Thiên bỗng nhảy lên, sử dụng một chiêu Hạng Địa Bạt Thông, cả người thoáng cái nhảy cao đến bảy tám mét, sau đó hai tay dang như cánh đại bàng, một tay chụp lấy tám biển Nhật Bất Lạc Dạ rồi ném xuống đất.

Ngay tại lúc Vu Thiên ném tám biển kia xuống, hần bỗng vươn chân đá ra một cái, tám biển kia lập tức gãy làm đôi giữa không trung.

Động tác này của Vu Thiên làm rất tự nhiên khiến cho Tần Thư Nhã liên tưởng đến cảnh tượng trong phim “Tinh Võ Anh Hùng”, lúc đó Trần Chân cũng một cước đá tám biển Đông Á Bệnh Phu gãy làm đôi, tư thế vô cùng cool, Vu Thiên rút cuộc cũng đã ghi nhớ, cho nên lúc này vô tình biểu diễn lại động tác của nhân vật Trần Chân lúc ấy.

Đối với Vu Thiên mà nói, tuy rằng chỉ là một bộ phim nhưng đó lại là phim võ thuật, cho nên Vu Thiên rất thích xem, thậm chí có đôi lúc hần còn tìm được nhiều điều từ trong phim.

Sau khi đá tám biển gãy làm đôi, Vu Thiên lại từ trên không trung hạ xuống, sau đó cười lớn với Tần Thư Nhã cùng Đại Cá Tù đang đứng bên cạnh:

- Được rồi, chúng ta về đi!

Động tác dũng cảm của Vu Thiên làm những người đi đường chú ý, hô lên kinh ngạc. Bọn họ bị tư thế oai hùng của Vu Thiên thu hút, có người lại chần chừ vì Vu Thiên dám can đảm đá gãy tám biển hộp đêm do người Đông Dương mở ra. Dù như thế nào đi nữa, Vu Thiên chắc chắn sẽ trở thành tâm điểm trong câu chuyện của người dân ở thành phố Trung Sơn này, nhưng cùng lúc cũng sẽ trở thành mục tiêu cho những kẻ có mục đích khác.

Vu Thiên cũng không có nghĩ nhiều như vậy, hiện tại hần chỉ muốn làm những gì bản thân cảm thấy thoải mái. Cùng với Đại Cá Tù và Tần Thư Nhã đi

đạo trên đường lớn ở thành phố Trung Sơn, Vu Thiên nhìn xung quanh đèn đuốc sáng trưng cùng với các loại sinh hoạt phong phú đủ màu sắc về đêm của thành phố này, hắn mới có cảm giác như mình đang tồn tại. Như trước đây, tối ngày hắn phải đối mặt với cỏ cây cùng động vật, cuộc sống thật sự rất vô nghĩa. Mà vì thân thể của hắn khác người bình thường, cho nên trong bán kính hai mươi kilômét xung quanh dần dần cũng chẳng còn một con động vật dữ dằn nào khác. Có đôi khi ngứa tay, muốn bắt nạt một dã thú cũng không có. Mà trong thành phố này, bọn người không có mắt nhìn người rất nhiều nên Vu Thiên lúc nào cũng có thể tùy ý ngược đãi bọn chúng.

Đương nhiên Tần Thư Nhã cùng Đại Cá Tử đi bên cạnh không biết nỗi lòng của hắn. Nếu bọn họ mà biết Vu Thiên nghĩ như vậy, dám chắc Đại Cá Tử sẽ cười lên sung sướng, bởi vì gã có cùng một đam mê như Vu Thiên, nhưng Tần Thư Nhã lại khác. Cô nhất định sẽ khuyên bảo Vu Thiên nên dùng lòng nhân ái đi giúp đỡ người trong thành phố này, thậm chí là cả thế giới.

- Vu Thiên, anh nói chúng ta đập nát biển hộp đêm của Hắc Long hội, bọn họ có báo thù hay không? Nếu như vậy, nhà máy rượu Đại Tần cùng với các tài sản khác của cha em chẳng phải sẽ rơi vào nguy hiểm sao?

Mặc dù ngày hôm nay dạy cho bọn người Đông Dương một bài học như vậy rất thoải mái, nhưng Tần Thư Nhã vẫn có một chút lo sợ trong lòng.

- Không có việc gì đâu, cô từng nghe câu này chưa? Người chân trần không sợ người đi giày. Ha ha, nhà máy rượu Đại Tần đáng giá bao nhiêu, dám chắc người Hắc Long hội không để nó vào mắt. Mà tài sản của Hắc Long hội ở thành phố Trung Sơn này có rất nhiều, nếu so sánh bên nặng bên nhẹ thì tự nhiên bọn họ sẽ không dám trêu chọc chúng ta làm gì.

Vu Thiên biết Tần Thư Nhã nhất định sẽ có điều lo lắng, cho nên hắn kiên nhẫn khuyên nhủ cô. Đồng thời Vu Thiên cũng nghĩ qua, nếu như Hắc Long hội thật sự cố chấp, còn muốn đến gây phiền phức cho nhà máy rượu Đại Tần. Vậy thì xin lỗi, lần sau Vu Thiên đến nơi này sẽ không nhân từ với bọn chúng như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Khoa Ôn Định

Cùng lúc ba người Vu Thiên ngồi xe taxi đi về nhà máy rượu Đại Tần.

Trong một khách sạn cách hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ không xa, Quán Nguyên Trục đang đứng nhìn bác sĩ Hắc Long hội chữa cho Điền Trung Nhất Lang.

- Phó hội trưởng các hạ, ba huynh đệ dưới tay Điền Quân không có gì đáng ngại, chỉ nghỉ ngơi một lát là ổn. Nhưng một vị huynh đệ khác đã bị phế bỏ hoàn toàn hai tay rồi.

Một người đàn ông mặc áo khoác trắng nói với Quán Nguyên Trục bằng tiếng Đông Dương.

- Được, tôi hiểu rồi, cậu lui xuống đi!

Quán Nguyên Trục vung tay bảo mọi người ra ngoài, trừ Điền Trung Nhất Lang.

Bởi chân Điền Trung Nhất Lang bị thương, nên lúc này hắn đang nằm trên kệ, mắt thấy Quán Nguyên Trục bảo mình lưu lại, lập tức hiểu ý:

- Ngài phó hội trưởng, tên thanh niên Đông Phương quốc kia có công phu rất cao, tôi cũng không phải đối thủ của hắn.

- Được rồi, mày im đi, mặt mũi để quốc bị mày đánh mất hết rồi.

Trong bụng Quán Nguyên Trục lúc này đang tức lên ruột, đường đường bằng hiệu sản nghiệp của Hắc Long hội lại bị Vu Thiên đá làm đôi trước mặt mọi người, chuyện mất mặt như thế, sau này làm sao lẫn lộn ở kinh thành được nữa, như thế nào đối mặt với các nhân vật trong thành phố Trung Sơn.

- Là thật, tôi thề, tên thanh niên gọi Vu Thiên kia vô cùng lợi hại. Tôi mong phó hội trưởng trước mắt không nên tức giận, làm ra chuyện trả thù gì đó, nếu không tôn thất của chúng ta sẽ lớn hơn nhiều so với hôm nay.

Dường như sợ Quán Nguyên Trục không tin, Điền Trung Nhất Lang lại lặp lại lần nữa.

- Rất lợi hại sao, là hắn lợi hại hay hậu trường đằng sau hắn lợi hại?

Quán Nguyên Trục cũng không tin lời của Điền Trung Nhất Lang, tên nhóc gọi Vu Thiên kia có thể rất lợi hại, nhưng chân chính khiến Quán Nguyên Trục kiêng kị kỳ thực là thế lực đứng đằng sau Vu Thiên. Nếu chuyện bất cóc Trịnh Khả Tâm, Vu Thiên có mặt là trùng hợp, thế chuyện một nhà máy rượu Đại Tần nhỏ nhoi cũng dám phái người tới sản nghiệp Hắc Long hội quấy rối là sao? Nói thật, còn lâu hắn mới tin. Cho nên Quán Nguyên Trục lúc này càng cho rằng Vu Thiên là do ai đó sai sử tới gây phiền phức cho mình. Trước khi tìm được người đứng sau màn, hắn sẽ không dễ dàng hành động.

Nếu bây giờ Quân Nguyên Trực biết, Vu Thiên hôm nay sẽ đi tới gây rối ở hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ chẳng qua vì tức giận, phỏng chừng Quân Nguyên Trực sẽ tức tới té xỉu mất.

Vu Thiên trong cơn tức giận phá sản nghiệp của Hắc Long hội, chuyện này đối với Vu Thiên mà nói, hẳn buộc phải làm, cũng có thể nói, đây là hậu quả của việc đắc tội Vu Thiên. Nhưng trong mắt nhiều người khác, chuyện không chỉ có như vậy.

Bạch Ngọc Đường của Bạch gia – một trong tứ đại phú hào của thành phố Trung Sơn sau khi nghe được chuyện này, lập tức lắc đầu không thôi, sau đó gọi điện thoại tới XG, hẳn cho rằng chuyện này là do Trịnh Tử Hào chủ mưu, có lẽ do Trịnh Tử Hào không nhìn được chuyện em gái hắn suýt thì bị bắt chằng.

Nhưng sau khi Bạch Ngọc Đường nói chuyện với Trịnh Tử Hào, mới biết chuyện này không phải Trịnh Tử Hào làm. Lúc này Bạch Ngọc Đường có chút hoang mang rồi, lại nghĩ tới tập đoàn Đại Tần trong miệng Vu Thiên, chẳng lẽ chỉ vì Hắc Long hội muốn phóng hỏa đốt nhà máy rượu Đại Tần, nên Vu Thiên mới làm vậy sao, nếu thật là vậy, Vu Thiên kia gan cũng thật lớn a. Nhưng dù thế nào, Bạch Ngọc Đường vẫn cho rằng người như Vu Thiên nhất định phải kết giao, ngàn vạn lần không được chọc giận hắn, bằng không với tính cách của Vu Thiên không quan tâm anh là Bạch gia hay Hắc gia, cũng mặc kệ anh có phải đại phú hào hay không.

Có suy nghĩ này, Bạch Ngọc Đường lập tức phân phó thủ hạ đi liên hệ nhà máy rượu Đại Tần, họ đã sản xuất rượu, hộp đêm của mình chẳng phải cũng cần rượu sao, không bằng tiền thể hợp tác với bọn họ, làm như vậy cũng có thể biểu thị thái độ hữu hảo của hắn với Vu Thiên.

Cùng lúc đó, Hồng Cường ở thành phố Trung Sơn cũng nhận được tin tức này. Chuyện này là điều đương nhiên, Hắc Long hội với tư cách một tổ chức nổi danh như vậy, lại bị người ta đột nhiên tới đập phá, chuyện lớn thế, Hồng bang vốn là bá chủ hắc đạo Đông Phương quốc sao có thể không biết gì chứ.

- Ha ha, lá gan tên Vu Thiên này thực sự không nhỏ, Hắc Long hội tuy không cường đại bằng Hồng bang chúng ta, nhưng dù sao cũng không phải kẻ dễ dằn vặt.

Hồng Cường sau khi nghe thủ hạ thông báo cũng rất kinh ngạc, gã kinh ngạc là vì thấy gan Vu Thiên lớn, đồng thời cũng vì công phu của Vu Thiên. Chỉ ba người, hơn nữa một trong số đó là một cô gái trời gả không chặt, thế nhưng lại có thể đập bẹp hiệu một hộp đêm lớn của Hắc Long hội, sau đó nghênh ngang rời đi. Chuyện này tuyệt đối không phải ai cũng làm được.

- Chủ nhân, tên Vu Thiên này chính là kẻ đã ở khách sạn Tinh Thiên chế phục chúng ta.

Đứng ở bên cạnh Hồng Cường, Nina sau khi nghe thấy tên Vu Thiên lập tức có chút run sợ, dù sao ngày đó ở khách sạn Vu Thiên đã gây ấn tượng quá mạnh cho ả, đồng thời cũng khiến ả chịu nhiều sỉ nhục, sao Nina có thể quên chứ.

- Ài, anh nói Nina này, anh cũng không hận tên Vu Thiên này quá đâu, ai bảo tài nghệ không bằng người chứ. Lại nói, Vu Thiên chẳng phải cũng khiến Hắc Long hội gặp chuyện đó sao? Ha ha, thật có ý tứ, nếu sống trên thế giới này, mỗi người đều đối tốt với mình, chẳng phải quá nhảm chán hay sao. Cho nên luôn luôn có người làm mình kinh ngạc cũng là một chuyện rất vui. Ha ha!

Nina oán hận Vu Thiên, Hồng Cường cũng rõ, nói cách khác, nếu như không phải Nina có quan hệ với gã, ngày đó khi Nina không hoàn thành nhiệm vụ, Hồng Cường sẽ giết Nina ngay lập tức, thế nhưng gã lại không làm, từ đó cũng thấy quan hệ đặc thù giữa Hồng Cường và Nina.

Trong một tòa nhà cao tầng ở thành phố Trung Sơn, cũng có một cô gái đang ngồi trước máy vi tính xem tư liệu về chuyện của Vu Thiên làm với Hắc Long hội.

Cho dù ai cũng không ngờ tới, Cục Quốc An nổi danh quốc gia lại ở trong tòa nhà này. Trong một tầng nhà nhìn không chút đặc thù, xung quanh lại có rất nhiều công ty khác, thậm chí một tầng trong tòa nhà còn là nhà hàng, nhưng chính tại đó, cục Quốc An lại dùng để xử lý chuyện công, giải quyết rất nhiều vấn đề an toàn quốc gia, thậm chí nhiều đại án đã được giải quyết ở đây. Mà cô gái đang ngồi trước máy tính này chính là khoa trưởng khoa Ôn Định cục Quốc An – Lương Mộc Lan.

Khoa Ôn Định, tên như ý nghĩa, chính là để trông coi sự ổn định của xã hội. Mà sự ổn định của thành phố Trung Sơn lại càng là mối quan tâm hàng đầu của họ.

Lương Mộc Lan hiện tại đang ngồi trước máy tính, lẳng lặng đọc tài liệu. Tuy rằng không có hình ảnh nào chụp được cảnh Vu Thiên đối phó người Hắc Long hội ở Nhật Bất Lạc Dạ, thế nhưng có cảnh Vu Thiên tới hộp đêm đập phá biển hiệu, từ đây cũng có thể thấy sự cường đại của khoa Ôn Định, bọn họ không biết trước Vu Thiên sẽ tới gây chuyện, nhưng bọn họ vẫn kịp có những ảnh chụp này, đủ thấy lực lượng tình báo của họ mạnh mẽ cỡ nào.

Thờ dài một tiếng, Lương Mộc Lan tháo xuống chiếc kính đen, lộ ra dung nhan tuyệt thế, cô khẽ nhấp một ngụm nước trà, rồi hỏi Liệp Báo đang đứng bên cạnh:

- Thế nào? Anh xem mấy hình ảnh này có cảm tưởng gì không?

- Tiểu tử này rất mạnh, ít nhất lực bật nhảy của hắn mạnh hơn nhiều so với tôi.

Liệp Báo lẳng lặng đáp lời.

Trả lời xong, Liệp Báo lại im lặng, dường như gã không tồn tại vậy. Mà cũng vì Liệp Báo là một người thâm trầm như thế, nên Lương Mộc Lan mới coi gã là thân tín để ở bên người, bằng không với cá tính của Lương Mộc Lan, cô tuyệt sẽ không tháo kính trước mặt đàn ông, lộ ra khuôn mặt tuyệt đẹp

này.

Sau khi nghe xong câu trả lời của Liệp Báo, Lương Mộc Lan có chút suy nghĩ gật đầu:

- Thiếu niên gọi Vu Thiên này xem ra rất thần bí, xem ra chúng ta nên điều tra lai lịch của cậu ta một chút, nếu là bạn thì tốt, nhưng nếu là gián điệp quốc gia khác phái tới, mặc kệ hắn có mục đích gì, chúng ta đều phải diệt trừ hắn trong thời gian ngắn nhất, có địch nhân cường đại như thế, tuyệt không có lợi cho chúng ta.

Lương Mộc Lan rất rõ, mặc dù Hắc Long hội trước nay luôn làm cô nhức nhối, thậm chí cô cũng muốn thu thập họ sớm. Thế nhưng vì sự ổn định chung, cô không thể làm vậy. Quan hệ giữa Đông Phương quốc và Đông Dương vẫn luôn không tốt, đây là vì oán hận chất chứa từ lịch sử. Nhưng cũng chính vì vậy, Lương Mộc Lan mới cho phép Hắc Long hội tồn tại, bởi chỉ có vậy, người Đông Dương tự đại mới cho rằng chúng đã nắm giữ được kinh thành Đông Phương quốc, mà thực tế thì nhất cử nhất động của chúng đều bị người của Lương Mộc Lan giám thị.

Thậm chí họ còn lợi dụng tâm lý này của người Đông Dương để phát triển. Tất nhiên cái gọi là phát triển này không phải phát triển bên ngoài, mà là trong cục Quốc An sẽ có một nhóm chuyên môn, rất nhiều nhân viên văn phòng sẽ làm việc ở đó, kỳ thực chính là để che mắt người ngoại quốc như Hắc Long hội, đương nhiên kỳ thực trong nhóm đó đều là mấy chuyện đơn giản nhất, cho dù có lộ ra cũng không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Nhà Máy Rượu Đại Tàn Vớ Bở

- Tốt rồi, nếu như không điều tra ra Vu Thiên có vấn đề gì, tôi nghĩ chúng ta nên rút ngắn khoảng cách với hắn. Không phải hắn nói hắn vì nhà máy rượu Đại Tàn nên mới chống lại Hắc Long hội hay sao? Chúng ta trước hết cứ xuống tay với nhà máy rượu Đại Tàn đi, nhà của thủ trưởng chúng ta hôm nay có tiệc, mà tiệc từng ngày mai không phải là cần rượu hay sao? Ha ha!

Lương Mộc Lan suy nghĩ có chút nghich ngợm nói.

Bây giờ tuy có biết bao nhiêu người bắt đầu chú ý vào Vu Thiên, nhưng không thể phủ nhận là chuyện này bắt nguồn từ nhà máy rượu Đại Tàn.

Sau khi ba người Vu Thiên thuận lợi trở về nhà máy rượu Đại Tàn, Tàn Vĩnh Phú vẫn còn lo lắng. Phải biết rằng bọn họ chọc đến chính là Hắc Long hội nha, đây chính là xã hội đen đã có hơn trăm năm lịch sử, khủng khiếp hơn nữa là bang hội này lại không thuộc về Đông Phương quốc, mà là của Đông Dương quốc. Vì ở Đông Dương, thì xã hội đen là hợp pháp.

Nhắc tới chuyện mấy tên xã hội đen được tự do hoành hành ở Đông Dương, cũng có nguyên nhân sâu xa của nó. Sau chiến tranh thế giới thứ hai, Chủ nghĩa quân phiệt ở Đông Dương muốn khống chế người dân, nên dùng lực lượng xã hội đen để đàn áp những người dân có tư tưởng tiến bộ, với cả phe phái phản đối, đồng thời cũng là để khống chế tư tưởng người dân. Thế nên chính phủ mới ngầm đồng ý cho xã hội đen tồn tại một cách hợp pháp, hơn nữa xã hội đen còn thuận phục với Thiên Hoàng nữa. Nội danh nhất chính là Hắc Long hội này, không chỉ hoạt động tại Đông Dương quốc, mà còn hoạt động ở cả nước ngoài. Sau chiến tranh thế giới thứ hai, do chủ nghĩa quân phiệt không có bị xóa bỏ mà vẫn tiếp tục tồn tại, nên xã hội đen phụ thuộc vào chủ nghĩa quân phiệt cũng được kéo dài phát triển đến ngày nay. Xã hội đen ở Đông Dương ngày nay đã từ một tổ chức thông thường chỉ kinh doanh dựa vào thu phí bảo kê, lấy tiền từ việc thuê giết người phóng hỏa, nhưng giờ đã chuyển thành hình thức kinh doanh nhận thầu xây dựng các công trình công cộng, người đứng đầu xã hội đen thì lấy thân phận tập đoàn tài chính hợp pháp xuất hiện trong giới kinh doanh của Đông Dương quốc. Bọn họ kinh doanh rất nhiều dịch vụ trong Đông Phương quốc, chẳng hạn như ngành điện ảnh hay giải trí truyền hình, đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua món lợi kết sù từ ngành cho vay nặng lãi. Chính phủ Đông Dương cũng chỉ là mắt nhắm mắt mở mà thôi, do chính phủ cũng không có biện pháp diệt trừ tận gốc xã hội đen, hơn nữa nếu như ra tay quá nặng đối với xã hội đen, thì khi lực lượng này phản kích lại, sẽ gây bất ổn cho trị an xã hội.

Đó là lý do vì sao xã hội đen Đông Dương lại có thể kiêu ngạo hoành hành như thế, không phải do xã hội đen lợi hại mà là vì chính phủ Đông Dương cố ý hoặc là vô ý tạo thành mà thôi.

Giống như Hắc Long hội này vậy, sau chiến tranh thế giới thứ hai, từ lúc Đông Dương quốc chiếm được ba tỉnh đông bắc của Đông Phương quốc thì vẫn không có rời đi, cho dù cuối cùng thất bại trong chiến tranh, nhưng vẫn như cũ không có dời đi. Vẫn cứ ẩn núp như vậy cho đến ngày nay. Mặc dù nói ở thành phố Trung Sơn, lực lượng Hắc Long hội cũng không mạnh lắm, nhưng vẫn tuyệt đối không thể bỏ qua lực lượng sau lưng nó. Vì thế hiện giờ Tàn Vĩnh Phú vẫn rất lo lắng.

Tuy rằng công phu Vu Thiên rất cao, trong một thời gian ngắn đã lập nên nhiều kỳ tích giúp đỡ cho ông ta, chẳng hạn như Hắc Lang bang, thu phục Tiểu Đào hội. Nhưng cũng vì thế mà đắc tội với nhiều người. Ví dụ như Cương Thiết Đại Vương - Lý Hưng Quốc dẫn đầu tứ đại gia tộc hay như Hắc Long hội bây giờ. Thực ra không tính là đắc tội với bọn người Lý Hưng Quốc, bọn hắn chỉ là một lũ công tử ca, chỉ vì sĩ diện mà thôi, nói thật thì bọn chúng sẽ không chấp nhận với Vu Thiên - một người không có thân phận gì hết.

Gây chuyện với bọn công tử này, Tàn Vĩnh Phú cũng không biết Vu Thiên là thần may mắn hay là thần tai họa nữa.

Một buổi tối thấp thỏm qua đi, nhưng vượt qua suy đoán của Tần Vinh Phú chính là, chẳng những không có người Hắc Long hội đến đây trả thù, mà trái lại có rất nhiều người bắt đầu chú ý đến bọn họ. Tần Vinh Phú nhảy bèn cảm nhận được những người này chỉ là đang điều tra mình, chứ không phải là muốn đối phó với mình.

Mà đến buổi chiều ngày thứ hai, có không ít người trực tiếp nhảy ra bàn đến chuyện hợp tác với Tần Vinh Phú.

Thấy một đám khách hàng lớn tự dưng xuất hiện, Tần Vinh Phú rất là kinh ngạc. Bởi vì những người bàn chuyện với ông ta đều không phải người bình thường. Ví dụ như Bạch gia - một trong bốn nhà tài phiệt ở thành phố Trung Sơn, càng làm cho Tần Vinh Phú không ngờ đến chính là chính phủ cũng cho người đến nói chuyện hợp tác với mình.

Là thương nhân thì đều biết, kiếm tiền dễ nhất chính là tiền của nhà nước. Như việc cung cấp rượu thế này, đối với ngành sản xuất rượu mà nói, thì lợi ích kiếm được rất nhiều, không chỉ riêng mình có thể kiếm được danh tiếng tốt, còn có thể được hưởng được chính sách miễn thuế, miễn kiểm tra của nhà nước nữa... Những đãi ngộ này thì các công ty sản xuất rượu đều cầu còn không được.

Trước đây, Tần Vinh Phú cũng đã nghĩ đến dùng tiền để tìm biện pháp nhận được cái ghế cung cấp rượu này, thế nhưng thử qua rất nhiều lần, đủ mọi chiêu số, nhưng cũng không làm được.

Trừ phi phía trên có người lãnh đạo nào đó đủ trọng lượng lên tiếng, không thì còn lâu mới có thể chạm được vào cái chân cung ứng rượu này. Mà bây giờ những gì mình tính toán trong một thời gian dài như vậy lại trở thành sự thật, giống như tiền tự rơi trước mặt mình vậy, bảo sao mà Tần Vinh Phú không kích động cho được. Cho dù lần này số lượng cung ứng có hạn nhưng dù sao nhà máy Đại Tần cũng đã chiếm được một chỗ rồi, đi được một bước đầu tiên thì sau đó sẽ dễ bước hơn nhiều.

Vì thế, Tần Vinh Phú sung sướng cả một buổi chiều. Nhưng ngay sau đó Tần Vinh Phú liền bắt đầu suy nghĩ lý do của chuyện này. Chuyện tốt như vậy thì tại sao lại rơi vào đầu của hắn vậy?

Sau khi mời người tới thông báo việc cung ứng rượu một bữa cơm thì khi tên này uống rượu say đã để lộ ra cái tên Vu Thiên. Người phụ trách chuyện đàm phán làm ăn này chỉ nói cấp trên dường như coi trọng một người trong nhà máy rượu Đại Tần tên là Vu Thiên, những chuyện này chẳng qua chỉ là muốn thể hiện thành ý với tên đó, để sau này tiện kết bạn hơn.

Nghe người kia nói xong, Tần Vinh Phú toàn thân đầy mồ hôi lạnh. Làm bạn với Vu Thiên? Phải biết rằng Vu Thiên chỉ là một thanh niên mới 18 tuổi thôi. Muốn nói hắn có sở trường là gì thì chỉ có một thân công phu vô cùng tốt mà thôi. Nhưng chỉ có như vậy mà khiến cho chính phủ coi trọng hắn sao?

Tần Vinh Phú tuy kinh ngạc thật, nhưng ít ra ông ta cũng hiểu được một điều, Vu Thiên chính là một cây sinh tiền. Chỉ cần có Vu Thiên, nhà máy rượu Đại Tần sẽ phát triển rất nhanh. Thậm chí sẽ chậm rãi đánh vào kinh tế tâm cao của Đông Phương quốc cũng không chừng.

Biết được chuyện này, Tần Vinh Phú lập tức báo cho Tôn bá nhanh chóng cấp cho Vu Thiên một võ trường tuyệt hảo. Tần Vinh Phú cũng không muốn khi võ trường còn chưa làm xong thì Vu Thiên đã bị người khác dụ đi. Hơn nữa Tần Vinh Phú còn căn dặn con gái của mình - Tần Thư Nhã, nếu không có việc gì thì nên ở bên cạnh Vu Thiên, tránh để cho Vu Thiên có cơ hội tiếp xúc với người ngoài.

Gừng càng già càng cay như Tần Vinh Phú một khi phát hiện được giá trị của Vu Thiên thì ông ta liền muốn làm thế nào để phát huy hết tiềm năng của hắn. Dù đã an bài mọi chuyện rồi, nhưng ông ta cũng hiểu, nếu các vị cấp trên muốn Vu Thiên hoặc Vu Thiên muốn đi, thì bản thân ông ta cũng chẳng ngăn được hắn.

Vu Thiên lúc này đang quản lý nhân công, hoàn toàn không biết được đêm đó khi hắn phá tằm biển của Hắc Long hội lại dẫn đến những chuyện này. Thậm chí mấy ngày nay hắn còn luôn luôn chú ý đến hành động của Hắc Long hội, chờ Hắc Long hội trả thù mình.

Từ buổi chiều hôm quyết định trả thù Hắc Long hội, Vu Thiên cũng đã chuẩn bị đợi bọn họ tấn công lại. Thế nhưng ai cũng không ngờ, Hắc Long hội lại không làm gì hết. Đường nhiên người khác không biết là vì công phu của Vu Thiên vô cùng khủng bố khiến cho các thành viên của Hắc Long hội đã không còn dám trêu chọc hắn, cho nên Quân Nguyên Trực đành phải báo cáo về tổng bộ, trong lúc tổng bộ chưa phải cao thủ đến, Vu Thiên và nhà máy rượu Đại Tần tất nhiên sẽ an toàn.

Sau mấy ngày khẩn trương, Vu Thiên cũng không có thấy Hắc Long hội có hành động gì, trong lòng hắn không khỏi buông lỏng. Bởi vì Tôn bá đang dốc toàn lực chế tạo võ trường, nên Vu Thiên cũng hoàn toàn chú tâm vào việc này. Vu Thiên đối với võ học không bao giờ qua loa, cho nên liên quan đến việc xây dựng võ trường, hắn sẽ cố gắng làm tất cả mọi chuyện.

Thoáng chốc đã qua mấy tháng, võ trường mà Vu Thiên chuyên tâm chế tạo đã có quy mô, mà lúc này cách thời điểm trường Tần Thư Nhã khai giảng chỉ còn có hai ngày.

Hôm đó, Tần Vinh Phú kêu Tôn bá đưa Vu Thiên vào phòng làm việc của mình bàn chuyện. Nguyên nhân là trong khoảng thời gian này, nhà máy rượu tăng lượng sản xuất, cho nên gần đây mặt Tần Vinh Phú rất hồng hào, tinh thần tràn trề. Ông ta vừa thấy Vu Thiên đi vào phòng, liền mời hắn ngồi xuống sofa, sau đó tự tay rót cho Vu Thiên một ly trà, kẻ đó ngồi xuống bên cạnh hắn.

- Vu Thiên à, Thư Nhã cũng sắp khai giảng, mà cái võ trường kia cũng có quy mô rồi, chuyện kế tiếp giao cho Tôn bá là được, tất cả đều dựa theo yêu cầu của cậu mà làm thôi là được. Kế tiếp là chuyện của khoa học, cậu cũng chẳng làm được gì, cho nên tôi nghĩ cậu nên theo Thư Nhã đi học, cậu thấy như thế nào?

Vu Thiên thật không ngờ Tần Vinh Phú gọi mình tới để muốn hắn đi học, khiến cho hắn không khỏi kì quái:

- Vì sao tôi phải đi học?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Nhập Học

- Ha ha! Vu Thiên à, có điều cậu không biết rồi. Tôi biết cậu muốn trở thành một tông sư võ học chân chính, thế nhưng cậu biết không? Nếu muốn trở thành tông sư võ học, không chỉ cần công phu cao thâm, mà phải có sự trầm tĩnh cùng tri thức phong phú, thiếu một điều trên cũng không thể được. Hơn nữa cậu bây giờ đang còn trẻ, còn có thời gian học hỏi, cho nên tôi muốn để cho cậu và Thụ Nhã cùng đi học đại học Trung Hoa, bởi vì ở đó có một khoa tên là triết học xã hội, nó dạy rất nhiều vấn đề, tôi nghĩ nó rất thích hợp cho người giống như cậu học hỏi, cậu nghĩ sao?

Tần Vĩnh Phú biết giấc mơ của Vu Thiên chính là từng bước trở thành người mạnh nhất, trở thành ngôi sao bắc đầu trên bầu trời võ thuật, cho nên ông ta muốn cho Vu Thiên học ngành triết học xã hội của đại học Trung Hoa. Mặc dù nói cánh cửa đại học Trung Hoa rất kín, nhưng tại xã hội này chỉ cần có tiền cần bản chuyện gì mà không xong. Mà đối với kẻ có tiền phàm là chuyện có thể dùng tiền giải quyết thì chẳng cần phải nói nhiều làm gì, cho nên Tần Vĩnh Phú đã báo danh cho Vu Thiên rồi.

Tần Vĩnh Phú sở dĩ làm như vậy, chính là muốn để cho Vu Thiên và con gái Tần Thụ Nhã của mình có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn, căn bản Vu Thiên lúc này đã được Tần Vĩnh Phú coi trọng. Tần Vĩnh Phú cũng rõ tâm tình của con gái mình, nó cũng chầm trửng thẳng nhóc này. Là một người từng trải, Tần Vĩnh Phú nhìn trong mắt con gái thấy được rất nhiều điều.

Tần Thụ Nhã không có mẹ. Cho đến nay Tần Vĩnh Phú đều đóng cả hai vai cha mẹ chăm sóc cho cô, có thể nói người trong lòng Tần Vĩnh Phú yêu thương quan tâm nhất chính là Tần Thụ Nhã. Cho nên đối với ông ta, chỉ cần là chuyện con gái mình thích thì ông sẽ không bao giờ ngăn cản. Huống chi Tần Vĩnh Phú cũng rất thích Vu Thiên, cho nên nếu Vu Thiên chịu làm con rể của mình thì Tần Vĩnh Phú cầu còn không được nữa là.

Vu Thiên nghe xong ý kiến của Tần Vĩnh Phú cũng gật đầu:

- Bác nói cũng đúng, xem ra tôi cũng nên đến trường.

Từ nhỏ cho đến lớn, Vu Thiên chưa bao giờ có một ngày đến trường học thật sự, vài kiến thức mà hắn có chẳng qua là do Lục thúc vốn bị tàn phế dạy mà thôi, rất nhiều chuyện kì thực cũng có giới hạn. Mà hôm nay có cơ hội như thế này, tự nhiên Vu Thiên cũng không muốn buông tha. Mà vừa lúc võ trường cũng đã tạm ổn, không còn chuyện của hắn nữa, cũng là lúc nên học thêm gì đó, bù đắp cho sự thiếu hụt về kiến thức của mình.

Thấy Vu Thiên đồng ý đến trường, Tần Vĩnh Phú ha ha cười:

- Tốt lắm, vậy cậu đi về chuẩn bị hành lý đi, ngày mai đi đại học Trung Hoa với Thụ Nhã báo danh. Nhớ kỹ, mấy đứa cùng đi học, thì an toàn của Thụ Nhã tôi giao cho cậu, không hy vọng có người bắt nạt nó, cậu dám đảm bảo không?

Tần Vĩnh Phú vô cùng gian xảo, ông ta không hỏi cậu có thể làm được hay không mà lại yêu cầu người ta đảm bảo. Đây cũng là Tần Vĩnh Phú muốn Vu Thiên hứa hẹn, ông ta tin người như Vu Thiên một khi đã hứa sẽ nhất định làm được.

Vu Thiên cũng không biết Tần Vĩnh Phú giăng bẫy.

- Tôi đảm bảo.

Chỉ là làm theo lời Tần Vĩnh Phú, Vu Thiên cứ như vậy cho lão một lời hứa.

- Ha ha, tốt! Tốt!

Có lời hứa này của Vu Thiên, Tần Vĩnh Phú liền cười bước ra ngoài, Vu Thiên thực đã trúng bẫy của mình, kế tiếp chỉ cần con gái mình cố gắng, thì mọi chuyện đều ok cho xem.

Vu Thiên chào Tần Vĩnh Phú, trở về phòng của mình, gọi Đại Cá Tù đến, nói với gã chuyện mình sẽ đi học. Hắn muốn Đại Cá Tù bảo vệ nhà máy rượu Đại Tần. Dù sao Hắc Long hội vẫn chưa tìm đến mình trả thù, điều này làm trong lòng hắn không yên tâm, cho nên có Đại Cá Tù ở đây trông coi, hắn vẫn yên tâm hơn.

Cùng lúc đó thì Vu Thiên còn gọi Hắc Lang cùng Lý Đối Nhãn đến, để bọn họ giao cho Đại Cá Tù mười tên đại hán khỏe mạnh, để cho Đại Cá Tù dạy bọn họ công phu. Vu Thiên nghĩ nếu như mình không ở đây, muốn cho nhà máy rượu an toàn hơn, nhất định phải có đủ quân để dùng, cho nên đây sẽ là nhóm cao thủ đầu tiên Vu Thiên huấn luyện.

Đối với yêu cầu này của Vu Thiên, Hắc Lang và Lý Đối Nhân lập tức đáp ứng, bọn họ tin rằng thủ hạ được Vu Thiên huấn luyện tương lai công phu sẽ rất mạnh. Mà cho dù Vu Thiên gián tiếp huấn luyện thì cơ hội này chỉ có thể ngẫu nhiên gặp, không thể cầu mà có.

Tần Thư Nhã khi biết Vu Thiên sẽ cùng cô đến trường, thì nhất thời gương mặt mỹ lệ bỗng đỏ bừng lên.

Ngày một tháng chín, ánh sáng tươi rọi, bầu trời lơ lửng những đám mây trắng, đem đến cho mọi người một cảm giác hoàn toàn mới.

Hôm nay cũng là ngày các trường học ở Đông Phương quốc khai giảng, trên đường Ái Quốc, thành phố Trung Sơn, trước cửa đại học Trung Hoa, xe cộ tập nập, một cảnh tượng náo nhiệt tràn đầy không khí vui mừng.

Là một trong những trường đại học nổi danh nhất Đông Phương quốc, người có thể đến đây học không giàu thì cũng quyền quý. Rất ít người không có tiền lại học tại đây, bởi vì nơi này học phí rất cao, người chân chính dựa vào năng lực hay những người nghèo tới nơi này thực sự rất ít.

Tôn bá lái một chiếc xe Audi sang trọng đưa Tần Thư Nhã và Vu Thiên đến cửa trường Trung Hoa.

Nhìn đủ loại xe sang trọng quý giá dừng trước cổng trường, Tôn bá cười cười nói:

- Được rồi, hai người xuống đi, hai người thấy đó, tôi không có cách nào lái xe mà chen vào được đâu.

Nghe lời này của Tôn bá, Tần Thư Nhã cũng cười:

- Tôn bá à, chúng cháu đến trường để học, chứ không phải là độ xe với người khác. Ha ha, được rồi, bác nên trở về đi, không có bác ở bên cha cháu, cháu thật không yên tâm. Chỗ cháu đã có Vu Thiên rồi.

Nói xong, Tần Thư Nhã nhìn sang Vu Thiên đang ngồi ở bên cạnh. Đối với Vu Thiên, Tần Thư Nhã không biết là mình có thích hắn hay không nữa, bởi vì, nếu một ngày không nhìn thấy hắn, thì trong lòng cô không hiểu sao có cảm giác trống vắng.

- Được, nếu tiểu thư đã nói như vậy, tôi trở về đây. Thật ra, đại học Trung Hoa cũng không xa nhà máy rượu Đại Tần cho lắm, nếu tiểu thư muốn, thì chủ nhật có thể về thăm lão gia, lão gia cũng chỉ có một đứa con mà thôi, ông không xa được cô đâu.

- Cháu biết mà, Tôn bá mau về đi.

Tần Thư Nhã thấy Tôn bá lại bắt đầu lái nhái, vội vã vừa nói vừa đẩy cửa xe. Vu Thiên cũng tiện tay cầm lấy một cái túi lớn từ trên xe bước xuống. Vốn Vu Thiên tính muốn mang theo cái bao, nhưng Tần Thư Nhã lại sợ Vu Thiên không thích ứng được cuộc sống ở trường học, nên đã đem đồ nhét đầy trong một cái túi lớn, nào là chăn nệm cao cấp, quần áo. Vu Thiên cũng không ngần ngại đành phải mang theo hết.

Một tay cầm túi của mình, một tay cầm túi của Tần Thư Nhã, Vu Thiên đi theo Tần Thư Nhã bước vào cổng lớn đại học Trung Hoa.

Đại học Trung Hoa là một trong những trường đại học nổi danh ở Đông Phương quốc, cũng đã có cả trăm năm lịch sử trở lên. Trải qua cả trăm năm lịch sử tang thương, đại học Trung Hoa chính là một nhân chứng cho lịch sử cận đại của Đông Phương quốc. Nhất là bốn chữ vàng to ở cửa lớn đại học Trung Hoa càng lộ ra vẻ hùng vĩ, giống như chứng minh cho mọi người thấy đại học Trung Hoa không dễ bắt luận kẻ nào khinh nhờn.

Ở cổng trường có một đội bảo vệ mặc đồng phục giữ trật tự, cũng không thiếu một đám học trường năm hai ở chỗ này tiếp đón học sinh năm nhất.

Nhờ vào tám thiệp vàng thông báo trúng tuyển của đại học Trung Hoa, Vu Thiên với Tần Thư Nhã dễ dàng bước vào trường đại học.

Tần Thư Nhã vừa đi vào cổng trường đại học thì lập tức có hai nam sinh đến bên cạnh cô.

- Bạn học, xin hỏi bạn muốn vào ngành nào, tôi có thể giúp bạn tìm.

Dường như là trùng hợp, hai vị 0

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Học Tỷ Trương Xảo Nhi

Vu Thiên cũng thấy một màn này, đồng thời hắn cũng nhìn thấy được ánh mắt giả thuần khiết kia của Tần Thư Nhã.

- Ha ha, hai vị học trưởng, cái túi xách này là của vị tiểu thư đây, vẫn là làm phiền hai người giúp cô ấy xách vào đi thôi.

Đối với việc đột nhiên xuất hiện hai vị nam đồng học muốn giúp Tần Thư Nhã, Vu Thiên dường như rất cao hứng, hần vội vàng đem túi xách của Tần Thư Nhã thả trên mặt đất, sau đó liền xoay người rời khỏi.

Hai vị nam đồng học kia vốn tưởng rằng Vu Thiên là hộ hoa sứ giả của Tần Thư Nhã, bởi vừa rồi bọn họ nhìn thấy Vu Thiên cùng Tần Thư Nhã cùng đi vào trường. Thậm chí khi bọn họ thấy Tần Thư Nhã đang ở bên cạnh Vu Thiên, vẫn còn tưởng Vu Thiên là tảng đá ngáng chân hai người theo đuổi nữ hài tử, thế nhưng bọn họ thật không ngờ Vu Thiên có thể phối hợp như vậy, dĩ nhiên trực tiếp đem túi xách của Tần Thư Nhã đặt vào tay bọn họ. Vì thế, hai vị nam học trưởng này vội vàng nhận lấy túi xách của Tần Thư Nhã, sau đó hướng về phía bóng lưng Vu Thiên xa xa hô:

- Bạn thân, cậu yên tâm đi, việc ở đây cứ giao cho chúng tôi.

Tần Thư Nhã nhìn Vu Thiên dần dần đi xa, tức giận giậm chân một cái, trong lòng thầm hô một tiếng

- Đồ đầu gối!

Thoát khỏi Tần Thư Nhã, Vu Thiên tay cầm bao lớn đi lại một mình ở trong sân trường đại học Trung Hoa. Đối với trường học Vu Thiên tràn ngập một cảm giác mới mẻ, cũng là phi thường mong đợi. Trước đây hần từng tưởng tượng qua, nhưng với điều kiện bản thân thì có thể cả đời này cũng không thể lên đại học, thật không ngờ dưới cơ duyên xảo hợp, ước mơ đến trường của bản thân dĩ nhiên lại thành hiện thực, hơn nữa nơi hần đến là một trong những trường đại học tốt nhất Đông Phương quốc, điều này sao có thể không khiến Vu Thiên cảm thấy hưng phấn đây.

Cứ như vậy, Vu Thiên vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, đối với ngôi trường này tràn đầy cảm giác mới lạ, bỗng một thanh âm dễ nghe truyền đến:

- Vị đồng học này, bạn là tân sinh đúng không, bạn muốn đi đâu, cần tôi giúp không?

Theo hướng thanh âm phát tới, Vu Thiên chậm rãi quay đầu lại. Lúc này Vu Thiên mới phát hiện, nữ học trưởng vừa gọi mình dĩ nhiên lại là người quen.

Không sai, người này Vu Thiên xác thực đã gặp qua, đó chính là người mà Vu Thiên với Tần Thư Nhã gặp tại Hạnh Phúc Gia Viên, cháu gái của chủ tịch tập đoàn Trung thị Trương Xảo Nhi.

Chính ra Trương Xảo Nhi vẫn đang ở đại học Trung Hoa học tập, chẳng qua cô đang học năm thứ ba, theo lý thuyết hôm nay là ngày nghênh tiếp sinh viên đại học năm nhất. Trương Xảo Nhi là sinh viên năm ba, sắp tốt nghiệp như cô sẽ không tới nghênh tiếp tân sinh, nhưng vì cô vừa vận có một người bà con phương xa vừa lúc tới đây học năm nhất, cho nên Trương Xảo Nhi xung phong nhận việc hướng dẫn cho người bà con đó. Vừa giải quyết xong các vấn đề nhập học cho người họ hàng xong, Trương Xảo Nhi cũng chuẩn bị đi tới chỗ thầy giáo của mình, nhưng không ngờ lại gặp Vu Thiên ở chỗ này. Từ phía xa, thấy một nam sinh mang theo túi xách trên lưng, Trương Xảo Nhi đoán nhất định là sinh viên năm nhất lạc đường, cho nên cô mới đi tới hỏi xem có cần giúp gì hay không.

Nhưng khi Vu Thiên vừa quay đầu lại, Trương Xảo Nhi liền nhận ra Vu Thiên. Đối với Vu Thiên, Trương Xảo Nhi có ấn tượng rất mạnh, phải biết rằng không phải người bình thường nào cũng có gan dám đắc tội quý nhân, mà còn cùng một lúc đắc tội bốn người, cho nên Trương Xảo Nhi rất có ấn tượng với tên Vu Thiên này, hơn nữa cái thân hình cao 1m8 và bề ngoài tuấn lãng kia của hần, Trương Xảo Nhi muốn quên cũng khó.

- Sao thế? Là cô à.

Dường như không ngờ tân sinh này sẽ là Vu Thiên, cho nên Trương Xảo Nhi cười cười tự giễu. Vốn còn muốn giúp người ta, thế nhưng thật không ngờ sẽ là Vu Thiên, cho nên Trương Xảo Nhi trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Vu Thiên cũng nhìn ra Trương Xảo Nhi là người quen, chỉ là hần thật sự không biết tên của cô. Nhưng dựa vào nhân lực của hần có thể nhìn ra cô gái đó không phải là xấu, chỉ ít ngày đó Trương Xảo Nhi sẽ không có làm khó dễ mình, ngược lại còn làm thuyết khách khuyên bảo, cho nên ấn tượng của Vu Thiên đối với Trương Xảo Nhi cũng không xấu. Hần thấy Trương Xảo Nhi cười với mình, nên xuất phát từ lễ phép, Vu Thiên cũng cười đáp trả, biểu thị sự hữu hảo của bản thân.

Vu Thiên◆◆n mình đi, Vu Thiên cao hứng gật đầu. Hần sẽ không phân tích xem Trương Xảo Nhi bây giờ đang nghĩ gì, bởi vì Trương Xảo Nhi hôm nay đối với chính mình rất nhiệt tình, cho nên ấn tượng của Vu Thiên đối với cô ta cũng tốt lên rất nhiều.

Đi theo Trương Xảo Nhi, Vu Thiên sau khi rẽ ngoặt vài lần, liền đến cửa của khoa triết học xã hội. quả nhiên, khác xa sự náo nhiệt của các khoa khác, ở đây quả thực rất quanh quẽ, chỉ có một người học trưởng mang kính mắt đang gục mặt lên cuốn sách trước mặt ngủ gật, vừa nhìn đã biết là người này bị miễn cưỡng mà thôi.

- Vị bạn học này, vị bạn học này, tỉnh lại đi!!

Thanh âm dễ nghe kia của Trương Xảo Nhi liền vang lên bên tai tên bốn mắt.

Lúc này, vị bạn học bốn mắt đang nằm mơ thấy mộng đẹp, trong mộng thấy mình cùng tiểu muội nhà bên đang chơi đùa trong sân. Trong mộng hần lớn mật cảm lấy đôi tay non mềm của tiểu muội nhà bên, sau đó hần bắt đầu bộc lộ tình cảm, khiến hần mừng rỡ chính là tiểu muội nhà bên sau khi nghe hần tỏ tình xong, dĩ nhiên không có cự tuyệt, ngược lại còn dựa đầu vào một bên vai của chính mình. Đang thường thức cảnh này, vị bạn học bốn mắt thích ý chưa biết nên để tay nơi nào. Nhưng đúng lúc này, hần nghe được tiếng gọi:

- Vị bạn học này, vị bạn học này.

Thanh âm chết tiệt.

- Ai dà!

Cực kì không tình nguyện chậm rãi mở mắt, vị đồng học bốn mắt đã quyết định một hồi khi mở mắt ra nhất định phải hảo hảo giáo huấn một chút cái tên tân sinh dám quấy rối mộng đẹp của mình, cho hắn biết tuy rằng mình mang một cái kính dày, nhưng hắn là đàn ông chân chính.

Nhưng khi bốn mắt vừa mới mở mắt ra, liền trọn tròng hai mắt lên. Bởi vì hắn phát hiện hóa ra người vừa gọi mình dĩ nhiên lại là một mỹ nữ hiếm có, tóc đen nhánh, một đôi thu thủy phảng phất như tinh tú trời cao, đôi mắt khẽ nhắm, bách mị chúng sinh.

- Ừm, ừm, có phải vừa rồi vị bạn học này gọi tôi đúng không?

Dường như hắn không tin vào mắt mình được, bởi không ngờ có một mỹ nữ như vậy lại đến khoa triết học xã hội vô vị này, cho nên sự xuất hiện của Trương Xảo Nhi khiến vị đồng học bốn mắt này ngạc nhiên vô cùng.

- Đúng thế là tôi gọi bạn đó, xin hỏi bạn có phải học trưởng tiếp nhận tân sinh ở đây không?

Trương Xảo Nhi thấy khoe miệng bốn mắt chảy ra nước bọt, bất đắc dĩ cười, hiển nhiên đối với chuyện nam sinh nhìn thấy chính mình mà chảy nước miếng cũng không phải lần đầu tiên.

- Đúng, đúng thế, tôi chính là người phụ trách ở đây, cứ gọi tôi là...

Vị đồng học bốn mắt vừa định tự giới thiệu một chút, ngay lập tức Vu Thiên hiện ra ngay trước mắt hắn.

- Xin chào, tôi là Vu Thiên, tôi tới khoa triết học xã hội này, hy vọng sau này học trưởng có thể chiếu cố nhiều hơn.

Lời giới thiệu của Vu Thiên khiến vị học trưởng bốn mắt này sững sờ, nhưng cũng khiến cho Trương Xảo Nhi nhớ kỹ tên của Vu Thiên.

- À, cậu là tân sinh tới báo danh à, thế còn cô ấy thì sao?

Tựa hồ còn có chút không cam lòng, bốn mắt chỉ chỉ Trương Xảo Nhi hỏi.

- Cô ấy là bạn tôi, chính là cô ấy đưa tôi đến chỗ này đó.

Vu Thiên cướp lời nói. Ở trong mắt Vu Thiên, đàn ông và phụ nữ đi cùng nhau, nếu như có chuyện gì phát sinh đều nên do đàn ông giải quyết, cho nên hắn liền tự đứng ra giải quyết tất cả.

Vu Thiên vừa nói đã biến Trương Xảo Nhi trở thành bạn của mình, cái chữ bạn này người khác cũng không coi vào đâu, nhưng Trương Xảo Nhi nghe thấy vẫn có chút cảm giác là Vu Thiên đang trêu cao. Nhưng nếu Trương Xảo Nhi biết cái từ bạn đó Vu Thiên cũng không phải tùy ý nói ra, hơn nữa lại do chính Vu Thiên nói, sẽ đại biểu việc Vu Thiên có hảo cảm với cô, phỏng chừng chính cô cũng sẽ thất kinh. 0

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Nhà Ăn Trong Trường

Nếu như bình thường, Vu Thiên cũng sẽ không tùy ý nhận một người bạn nhanh như vậy, nhưng đối với Trương Xảo Nhi, Vu Thiên kỳ thực cũng không tính là xa lạ.

Lần thứ nhất khi Tần Thư Nhã đấu khẩu với người khác, Trương Xảo Nhi ở một bên cũng không có thừa cơ ép người, ngược lại còn khuyên bảo bạn bè của mình. Hơn nữa ngày hôm nay cô còn chủ động giúp Vu Thiên tìm được khoa của mình, dựa vào những điểm này, Vu Thiên đã nhận định Trương Xảo Nhi là một nữ hải thiện lương. Mà đối với nữ hải tâm địa thiện lương, nội tâm Vu Thiên cũng không bài xích, đương nhiên về mặt lệ không gì sánh được của Trương Xảo Nhi cũng có ưu thế nhất định.

Nghe được Vu Thiên trả lời, vị học trưởng bốn mắt kia cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Hắn không cam lòng liếc nhìn Trương Xảo Nhi lần nữa, lúc này mới quay sang Vu Thiên nói:

- Được rồi lấy giấy báo nhập học của cậu ra cho tôi xem

Kể tiếp mọi chuyện trở nên đơn giản hơn nhiều, dưới sự trợ giúp của vị học trưởng bốn mắt này, Vu Thiên rất nhanh thì hoàn thành thủ tục đăng ký, đồng thời cũng nhận được một cái chìa khóa. Đây là chìa khóa phòng ký túc xá của Vu Thiên. Bởi vì đại học Trung Hoa ở Đông Phương quốc là một trong những trường đại học ngưu nhất, cho nên chỉ cần sinh viên yêu cầu cũng có thể lĩnh đến một gian phòng đơn. Mà khoa triết học xã hội học sinh thật sự quá ít, cho nên Tần Vinh Phú chỉ cần giúp Vu Thiên xin liền lĩnh có thể lĩnh được rồi.

Bận rộn xong những thứ này, đã khoảng mười rưỡi sáng. Nhìn Trương Xảo Nhi vẫn đứng bên cạnh mình, Vu Thiên cười cười

- Tôi nên gọi cô là học tỷ hay là...

- Cứ gọi tôi là Xảo Nhi là được rồi. Tuy tôi trên khóa cậu, nhưng chúng ta không ở cùng khoa, nên cậu cũng không nhất thiết phải gọi tôi là học tỷ.

Trương Xảo Nhi nhìn Vu Thiên cười trả lời.

- Được rồi, Xảo Nhi đứng không, cô xem giờ cũng sắp đến cơm trưa rồi. Để cảm ơn sự giúp đỡ của cô với tôi, tôi muốn mời cô một bữa cơm nếu cô không ngại. Tất nhiên là tôi cũng không biết nhà ăn trong trường ở đâu, nên vẫn cần cô đưa tôi đi vậy.

Vu Thiên cười thân mật với Trương Xảo Nhi.

Trương Xảo Nhi cũng không biết tại sao từ lúc gặp lại Vu Thiên, cô dĩ nhiên vẫn giúp hắn đến bây giờ. Phải biết rằng chính bà con của cô, cô cũng chỉ dẫn đến ký túc liền rồi đi, mà bây giờ cô chỉ mới gặp Vu Thiên một lần đã theo hắn tới tận phòng ngủ, còn giúp hắn thu dọn phòng nữa chứ, những chuyện lật vật này nếu là trước đây Trương Xảo Nhi sẽ không làm giúp ai hết.

Chẳng lẽ bởi vì Vu Thiên đẹp trai? Xác thực, Vu Thiên rất tuấn tú, nhưng Vu Thiên cũng không phải là nam sinh đẹp trai nhất mà Trương Xảo Nhi đã gặp qua. Là tôn nữ duy nhất của chủ tịch tập đoàn Trương thị, Trương Xảo Nhi ở các tiệc rượu hay vũ hội tư nhân cũng gặp qua không ít những người đẹp trai như vậy, thậm chí đơn thuần so diện mạo với Vu Thiên còn muốn đẹp trai hơn. Nhưng vì cái gì chính mình lại giúp Vu Thiên nhiều như vậy. Mà kì quái hơn nữa là sau khi Vu Thiên đưa ra lời mời mình ăn cơm, Trương Xảo Nhi thậm chí có một tia chờ mong. Đây là ý gì đây? Trương Xảo Nhi cũng không rõ ràng lắm.

Tuy không rõ ràng mọi chuyện nhưng mà phương thức mà Vu Thiên mời Trương Xảo Nhi rất đặc biệt, ý của hắn dường như là muốn nói cho Trương Xảo Nhi, nếu như cô không đồng ý đi cùng với tôi, thì tôi không thể nào tìm được nhà ăn kia, cuối cùng sẽ chết đói cho xem.

Vì lý do không để cho đồng học mới phải đói bụng, Trương Xảo Nhi đáp ứng lời mời của Vu Thiên, cười mang hắn bước về hướng nhà ăn trong trường. Mà tại lúc này, Vu Thiên lại nhận được điện thoại của Tần Thư Nhã, Tần Thư Nhã nói thủ tục nhập học đều xong xuôi, hiện đang cùng cô bạn Vương Đình đi đến nhà ăn, cô cũng muốn Vu Thiên mau tới đây.

Thế nên dưới sự dẫn đường của Trương Xảo Nhi thì Vu Thiên đã đến được nhà ăn của đại học Trung Hoa.

Đại học Trung Hoa là trường đại học nổi danh ở Đông Phương quốc, không chỉ có lực lượng giáo viên mạnh mẽ với một lịch sử lâu năm, đồng thời các phương diện khác cũng hoàn thiện tương xứng. Bao quát trong đó là ẩm thực hạng nhất. Trong trường đại học có đầu bếp nổi danh, ở chỗ này thậm chí có thể ăn tất cả các món ăn trong nước, cho nên rất nhiều sinh viên tại đây dưới tình huống bình thường buổi trưa sẽ không ra khỏi trường ăn cơm, mà sẽ giải quyết vấn đề cái bụng ở ngay trong trường. Cũng chỉ có như vậy, bọn họ mới có càng nhiều thời gian để tiến hành nghiên cứu học thuật cùng tìm hiểu kiến thức.

Qua thêm vài lần rẽ nữa thì khu nhà ăn to lớn của đại học Trung Hoa đã hiện ra dưới mắt Vu Thiên.

Từ phía xa nhìn lại mặt tiền nhà ăn và diện tích của nó, Vu Thiên có thể đoán được nhà ăn này chỉ có ba tầng lầu, nhưng có thể cùng lúc dung nạp hơn ngàn người, ở nơi kinh thành nơi đất vàng này, cũng có thể nói là đại thủ bút. Chỉ cần nhìn một mặt này, cũng có thể thấy được đại học Trung Hoa tại Đông Phương quốc xác thực có điểm độc đáo của nó.

Vu Thiên cùng Trương Xảo Nhi đi vào nhà ăn đại học Trung Hoa. Vừa mới đẩy cửa ra, lập tức bị vô số ánh mắt lướt qua một lần.

Nam anh tuấn suất khí, nữ tính lệ xinh đẹp, tổ hợp này lập tức khiến cho vô số bạn học đang dùng cơm trong đại sảnh kinh ngạc.

Thực ra thì không phải Trương Xảo Nhi không có ăn cơm ở chỗ này, mà bởi vì nguyên nhân gia thế của cô, cho nên bình thường cô tới chỗ này ăn cơm cũng không phải là ở đại sảnh lầu một, mà thường ăn ở lầu hai, với lại mỗi lần tới đây ăn cơm, trên cơ bản Trương Xảo Nhi đều là đi lối đi đặc thù, một lối đi khác của nhà ăn. Từ lối đó có thể trực tiếp lên lầu hai mà không cần qua lầu một, có thể nói đây chính là lần đầu tiên mà cô bước vào lầu một.

Cho nên khi vừa vào phòng ăn, cảm giác được ánh mắt của mọi người, Trương Xảo Nhi vẫn có chút không thích ứng.

- Ê Vu Thiên, chúng em ở đây này...

Tần Thư Nhã ở một bàn cách đó không xa hướng Vu Thiên hô to. Vu Thiên và Trương Xảo Nhi đột nhiên tiến vào nhà ăn, loại tổ hợp này thực sự gây cảm giác chấn động, cho nên Tần Thư Nhã hoặc ít hoặc nhiều cũng cảm thụ được cái gì đó, khi cô ngẩng đầu, liền thấy Vu Thiên, cho nên cô liền hô lên.

Tần Thư Nhã vừa kêu một tiếng này, lập tức đưa tới vô số ánh mắt của các "Sắc nam", vì vừa rồi Tần Thư Nhã mang mũ mà tiến vào nhà ăn, cho nên rất nhiều người cũng không chú ý đến cô, thế nhưng hiện tại Tần Thư Nhã vừa kêu một tiếng, lập tức khiến rất nhiều ánh mắt hướng về phía cô, càng

nhiều bạn học mới phát hiện nguyên lai nơi này còn có một siêu cấp mỹ nữ khác.

Vu Thiên cũng nghe thấy tiếng kêu của Tần Thư Nhã, hướng về phía Tần Thư Nhã cười một chút, sau đó Vu Thiên liền nói với Trương Xảo Nhi ở phía sau:

- Bạn của tôi ở nơi này, không ngại thì cùng đi đi.

Nói xong cũng không đợi Trương Xảo Nhi tỏ thái độ, hần cứ như vậy trực tiếp bước về phía Tần Thư Nhã.

Trương Xảo Nhi thật không ngờ Vu Thiên ở chỗ này cũng có bạn, nghĩ tới Vu Thiên mời mình đi ăn cơm, thế nhưng trước đó hần cũng không có nói hần cũng có bạn ở chỗ này, nhất thời một cảm giác mất mát sinh ra, Trương Xảo Nhi biết không phải Vu Thiên cố ý mời chính mình ăn cơm, liền sinh ra suy nghĩ rời đi. Nhưng khi cô thấy ánh mắt của các bạn học trong nhà ăn đều hướng về chính mình, Trương Xảo Nhi vô pháp lùi bước, mọi người tới nơi này là để ăn cơm, cô không thể vừa mới tiến vào phòng liền rời đi, cái này cũng không thể nào nói nổi nha. Ngẫm lại, Trương Xảo Nhi đành kiên trì đi theo phía sau Vu Thiên bước về phía bàn của Tần Thư Nhã.

- Vu Thiên không ngờ anh cũng rất nhanh nha, em với Vương Đình cũng mới tới thôi. Hi hi, mau tới đây ngồi đi, chắc là anh từ sáng tới giờ cũng mệt lắm nhỉ.

Lúc này Tần Thư Nhã đã thấy mỹ nữ Trương Xảo Nhi đi theo phía sau Vu Thiên, chỉ là cô còn chưa có nhận ra Trương Xảo Nhi chính là một trong bốn người phát sinh xung đột cùng chính mình tại Hạnh Phúc Gia Viên. Nhưng bất kể như thế nào, Vu Thiên vừa mới tới trường học đã quen được một mỹ nữ như thế, điều này làm cho trong lòng Tần Thư Nhã rất là khó chịu, cho nên cô bày ra một bộ dạng ôn nhu gọi Vu Thiên.

Tần Thư Nhã vừa nói ra những lời này với Vu Thiên, nhất thời mấy bạn học ở bên cạnh cô đều thở mạnh một cái, lại một mỹ nữ bị người khác bắt tới tay rồi.

Vu Thiên nghe Tần Thư Nhã nói cũng không có suy nghĩ nhiều lắm, hần bước vài bước tới bên cạnh bàn của Tần Thư Nhã, đầu tiên là hướng về phía Vương Đình bên cạnh gật đầu, sau đó quay qua Tần Thư Nhã nói:

- Tôi giới thiệu cho cô một người, đây là học trưởng của chúng ta, Trương Xảo Nhi.

- Xin chào, tôi là Trương Xảo Nhi.

Trương Xảo Nhi nghe Vu Thiên giới thiệu chính mình, xuất phát từ lễ phép, nên mỉm cười vươn tay về phía Tần Thư Nhã.

- Cô...

Lúc này Tần Thư Nhã và Trương Xảo Nhi đứng gần nhau, vì vậy Tần Thư Nhã đã nhìn thấy rõ diện mạo cô, mặc dù nói ngày hôm nay Trương Xảo Nhi mặc quần áo khác so với ngày đó ở Hạnh Phúc Gia Viên, thế nhưng Tần Thư Nhã vẫn thấy Trương Xảo Nhi cho cô một loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

- Cô cái gì chứ, thực ra thì hai người gặp nhau rồi, ở Hạnh Phúc Gia Viên đó.

Thấy Tần Thư Nhã còn đang ngẩn ngơ, Vu Thiên lắc đầu, trí nhớ như thế nào lại kém như vậy, lúc này mới qua hai mươi ngày mà thôi, làm sao lại quên rồi. Thế nhưng Vu Thiên cũng không nghĩ đến, không phải ai cũng giống như hần có trí nhớ biến thái như vậy.

- À, đúng rồi, cô chính là một trong những người bắt nạt tôi ở Hạnh Phúc Gia Viên.

Khi nghe được Vu Thiên nhắc nhở, Tần Thư Nhã liền nhớ tới sự việc hôm đó, Trương Xảo Nhi và mấy người bạn của cô ta muốn cướp lễ phục màu trắng của mình.

- Đúng thế, là tôi. Lần thứ hai xin được thay mặt bạn của tôi xin lỗi cô về chuyện lần trước.

Trương Xảo Nhi cũng nhận ra Tần Thư Nhã, nghĩ đến ngày đó mình cùng bằng hữu ý thế hiếp người, cô cũng cảm giác được sự xấu hổ.

Trương Xảo Nhi thành tâm xin lỗi, Tần Thư Nhã cũng không biết phải nói gì cho phải. Hơn nữa Tần Thư Nhã cũng không phải là kẻ thích làm khó người khác, tâm địa cô thực ra cũng rất thiện lương. Bây giờ thấy cử chỉ của Trương Xảo Nhi, cô liền nói:

- Được rồi, cô biết sai là được rồi, chuyện kia cứ cho qua đi nha. Làm quen một chút, tôi là Tần Thư Nhã.

Trương Xảo Nhi cũng thật không ngờ Tần Thư Nhã lại dễ nói chuyện đến như thế, cô cũng vội vã vươn một tay nói:

- Tôi là Trương Xảo Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Lang Ca Xui Xảo

- Hi hi, chị Xảo Nhi, thoát nhìn chị so với tôi lớn hơn một chút, sau này tôi sẽ gọi chị là Xảo Nhi, chị thấy thế nào?

Tần Thư Nhã và Trương Xảo Nhi sau khi bắt tay xong, liền đổi cách xưng hô, trông như cô với Trương Xảo Nhi rất quen thuộc.

Trương Xảo Nhi thật không ngờ Tần Thư Nhã sẽ đổi cách xưng hô gọi mình là chị, trong lúc nhất thời cô còn cho rằng Tần Thư Nhã cố ý làm vậy, sau đó sẽ làm cho chính mình xấu hổ một lần. Nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt chân thành của Tần Thư Nhã, cô biết được mọi việc Tần Thư Nhã làm đều xuất phát từ nội tâm.

Kỳ thực Tần Thư Nhã cũng không có ý gì khác, từ nhỏ cô vốn đã là người có tâm địa thiện lương, cho nên cô không có tâm kế sâu xa như vậy. Mà Trương Xảo Nhi bởi vì sống tại thế gia giàu có, cho dù tâm địa cô không tệ nhưng đã thấy nhiều cảnh “ta lừa người gạt” nên có suy nghĩ như vậy cũng là bình thường.

Đội cho Trương Xảo Nhi ngồi xuống bên cạnh Tần Thư Nhã, Tần Thư Nhã lại giới thiệu Vương Đình cho Trương Xảo Nhi. Người ta nói ba người phụ nữ là cái chợ. Ba người vốn cũng có quen biết bấy giờ ngồi cùng nhau lập tức liền trò chuyện thân thiết. Nhất là khi Tần Thư Nhã và Vương Đình biết Trương Xảo Nhi là sinh viên năm ba thì lại càng nói nhiều hơn, nào là đại học Trung Hoa khoa nào hay nhất, giáo viên nào dữ nhất, nói chung là rất nhiều chuyện nói mãi không hết.

Ba người nói chuyện thì náo nhiệt rồi, chỉ khổ cho Vu Thiên ngồi một bên. Thấy ba người Tần Thư Nhã nói chuyện vui vẻ như thế, hắn bắt đầu cảm thấy hối hận khi dẫn Trương Xảo Nhi cùng đến đây, giờ thì tốt rồi, bản thân mình thì đang đói bụng thế nhưng lại không có ai quan tâm đến.

- Ô này, chúng ta tới đây làm cái gì vậy?

Thực sự chờ không nổi nữa, Vu Thiên chỉ có thể nhắc nhở một chút.

- Nếu như anh đói thì cứ ăn trước đi, chúng em còn nhiều chuyện muốn hỏi chị Xảo Nhi lắm.

Dường như biết Vu Thiên muốn nói cái gì, Tần Thư Nhã vội vã cắt đứt lời của hắn, sau đó lại tiếp tục trò chuyện cùng Trương Xảo Nhi.

Vu Thiên nhìn Tần Thư Nhã tiếp tục trò chuyện với Vương Đình, biết thực sự không có ai để ý đến chính mình. Không có biện pháp, chỉ có thể tự mình lo thân thôi. Nghĩ tới đây, Vu Thiên liền đứng lên, đi về phía quầy hàng. Phải biết rằng mỗi ngày người đến ăn cơm tại nhà ăn trong trường rất nhiều, cho nên căn bản không có nhân viên phục vụ, nếu như muốn ăn cái gì chỉ có tự bản thân mình đi lấy.

Vu Thiên đứng lên, theo lối trống giữa mấy cái bàn hướng đến chỗ quầy hàng mà đi. Trong mắt Vu Thiên bây giờ trừ mỹ thực ra thì đã không còn cái gì khác.

Đến nơi này ăn cơm quả thực không phải ai cũng vì mỹ thực mà đến, rất nhiều người muốn dựa vào hoàn cảnh này mà ngắm mỹ nữ. Nếu đã có người như vậy thì không thể nghi ngờ tuyệt sắc mỹ nữ như Tần Thư Nhã cùng Trương Xảo Nhi sẽ trở thành mục tiêu của họ.

Quả nhiên, Vu Thiên vừa rời đi không lâu thì đã có một thanh niên mặc toàn hàng hiệu dẫn theo bốn năm người đi tới bên cạnh bàn của Tần Thư Nhã và Trương Xảo Nhi.

- Hello hai vị mỹ nữ, hai người tới chỗ này ăn cơm sao?

Nghe thấy thanh âm đáng ghét này vang lên, Tần Thư Nhã và Trương Xảo Nhi, thậm chí là cả Vương Đình không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn cái gã trước mắt này. Thực ra thì người này lớn lên cũng coi như thuận mắt, cao trên dưới 1m74, mặc tây trang màu xám, hơn nữa lại có thêm một cái kính mắt, nên trông hắn có vẻ là một người có học thức. Chỉ là khuôn mặt kia khiến người khác cảm thấy chán ghét, đặc biệt là khi hắn cười cảm giác giống như chồn chúc tết gà vậy, nhìn một lần đã biết không phải là hạng tốt lành gì.

- Hừ, tới nơi này không ăn cơm chẳng lẽ là lên lớp?

Tần Thư Nhã liếc mắt nhìn gã một cái liền đáp lại, mấy cái tên vô tích sự tìm đến cô như thế này nhiều lắm, chẳng hạn như lúc ở cao trung, thường sẽ có người lấy đủ loại lý do tìm cô nói chuyện mà thực ra mục đích đều là muốn tán tỉnh cô.

- Ai dà, vị bạn học này tâm tình xem ra rất không được tốt, ha ha, không sao, tính tình ca rất tốt. Như vậy đi, nếu tâm tình cô em không tốt để ca mang cô ra ngoài đi chơi một vòng, bảo đảm cô đi với ca thì tất cả phiền não sẽ mất hết chỉ còn lại vui sướng thôi, ha ha ha.

Vị tây trang nam tử này đối với thái độ của Tần Thư Nhã cũng không để vào đâu, hắn thậm chí còn cho rằng phụ nữ như vậy mới càng thú vị, đối với hắn càng có tính khiêu chiến.

- Thú lắm!!!

Vừa nghe người này nói đến sung sướng, lập tức cô hiểu được ý tứ của đối phương. Mặc dù tướng mạo mình bình thường cũng có một ít sắc lang tới tìm cô gây phiền toái. Nhưng phần lớn cũng chỉ là thăm dò Tần Thư Nhã mà thôi. Chỉ cần phát hiện ra tính tình của cô phần lớn sẽ bỏ cuộc, khắp nơi chỗ nào không có cô thom cần gì phải quan tâm một cây đầu này. Nhưng những người giống như tên này, mở miệng ra là nói sung sướng, thật sự không nhiều lắm. Cho nên khi nghe vị nam đồng học này nói chuyện, Tần Thư Nhã chịu không nổi mới nói tục một câu.

- Thú lắm, đây là nói tôi sao? Ha ha, cái rắc chính là khí của nhân sinh mà, thỉnh thoảng thả ra một chút có gì không tốt, mọi người thấy tôi nói đúng không

Tên này càng nhìn Tần Thư Nhã tức giận thì lại càng động tâm, lúc này hắn còn muốn động thủ với Tần Thư Nhã.

Mất thấy tay của tên này cũng rất không thành thật, vậy mà hướng về phía cầm Tần Thư Nhã sờ qua. Nhịn không được cơn tức Tần Thư Nhã đột nhiên vươn hai tay ra, thoáng một cái đã bắt được cánh tay của tên thanh niên kia, sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai giờ chân lên đạp hướng đứng quần của hắn.

Đây là một chiêu phòng lang thuật tiêu chuẩn, trong nữ tính phòng lang thuật cơ bản đều có dạy chiêu này. Cho nên Tần Thư Nhã cũng sẽ học được chiêu này, hơn nữa trải qua việc chăm chỉ luyện tập cô đã sớm thành thạo. Trong lúc tức giận cô đá ra một cước này cũng rất là uy lực, vèn vèn một cước đã đá trúng mục tiêu khiến tên kia phải gào lên.

- AAAaaa!

Dường như không nghĩ tới người xinh đẹp như Tần Thư Nhã chưa nói động thủ liền động thủ, điều này khiến cho hắn một chút phòng bị cũng không có. Lần này bị đá một cái, mệnh căn truyền đến một trận đau đớn khiến hắn không khỏi đưa hai tay giữ lấy sau đó nhảy dựng lên tại chỗ.

- Lang ca, Lang ca, anh không sao chứ?

Một vị huynh đệ bên cạnh hắn thấy hắn đột nhiên nhảy dựng lên không khỏi hỏi một tiếng.

Mà lúc này, không ít bạn học đang dùng cơm trong nhà ăn cũng thấy một màn này, bọn họ thấy vị công tử ca này muốn hái hoa không ngờ gặp phải hoa hồng có gai nên bị đâm trúng thì đều không nhịn được cười rộ lên. Hiển nhiên các nữ đồng học là cười cái tên tây trang này tự đại không để người ta vào mắt. Mà nam đồng học lại cười tên này đáng đời, ai bảo dám can đảm đến gần Tần Thư Nhã, phải biết rằng đây chính là việc trong lòng họ muốn làm mà không dám nha.

- Con mẹ chúng mày không thấy tao đau đến chết rồi à? Lại còn không sao cái gì.

Nghe thủ hạ ân cần hỏi thăm, vị nam sĩ này cũng không tiếp tục giả trang thân sĩ nữa, ngược lại còn nói ra những lời thô tục đủ thấy hiện tại trong lòng hắn khó chịu đến mức nào.

- Đúng thế! Lang ca giờ rất đau đớn, anh em mau bắt lấy con nhai này, để chút nữa Lang ca phát hỏa...

Vị huynh đệ kia tựa hồ cũng rất có nhãn lực, vừa thấy cô bé này dám sút lão đại của mình liền quyết đoán ra lệnh.

Thanh âm của gã vừa dứt, phía sau lập tức có người hướng Tần Thư Nhã bước qua, xem bộ dạng của bọn họ quyết không bắt được Tần Thư Nhã không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Lang Ca Xui Xẻo (2)

- Các người làm gì thế? Có còn vương pháp nữa hay không?

Tần Thư Nhã nhìn thấy bốn thanh niên đột nhiên vây chính mình lại, cô cũng có chút lo lắng, phòng lang thuật của cô cho dù giỏi đến đâu cũng chỉ có thể đối phó được với một người thôi, nhưng nếu là cả bốn người cùng lên thì không còn dùng được nữa.

- Hừ! Thì ra cô em cũng biết sợ sao, biết trước như thế thì vừa nãy không nên hạ thủ với Lang ca. Bốn người cùng lên đi, đem cô ta bắt lại.

Vị huynh đệ kia thấy Tần Thư Nhã tỏ ra sợ hãi cũng cảm thấy hài lòng. Những người này đi theo vị hoa công tử này cũng không phải là ngày một ngày hai, bọn hắn quá hiểu Lang ca, dưới tình huống bình thường nếu vị Lang ca này ăn thịt thì bọn hắn cũng được húp canh. Nếu như ngày hôm nay, Tần Thư Nhã bị tên này bắt được, thì gã thế nào cũng được một chén canh. Sau khi Lang ca chơi chán rồi thì mình cũng được hưởng thụ Tần Thư Nhã một lúc. Gái xinh đẹp giống như Tần Thư Nhã đây, đối với gã mà nói cho dù chỉ là một lúc thì cũng cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

- Các người làm gì thế? Đây là trường học đó, các người sao dám làm như vậy?

Nhìn thấy mấy tên này muốn ra tay với Tần Thư Nhã, Vương Đình ở bên cạnh lập tức hô to lên. Theo thanh âm của Vương Đình, mấy bạn học khác đang dùng cơm tại nhà ăn cũng hết lên, loại sự tình khi nam bá nữ này lại xảy ra ngay ban ngày ban mặt thế này khiến người khác khó mà chịu được.

Tên thủ hạ của Lang ca thấy có nhiều người đứng lên như vậy, thậm chí còn có rất nhiều nam sinh, liền sững sờ, gã cũng biết khiến nhiều người tức giận cũng không phải tốt lành gì. Bất quá gã cũng nhanh trí nói một câu, lập tức hiện trường một lần nữa yên tĩnh lại.

- Nói cho các người biết, các người tốt nhất không nên lộn xộn, Lang ca của chúng ta không chỉ có tiền, anh ấy còn là em trai của phó hội trưởng hội học sinh Sử Diệu Tiên, nếu các người đắc tội với chúng ta đừng nghĩ tới việc sống yên ổn ở đại học Trung Hoa này.

Lời này vừa nói ra, quả nhiên khiến cho một ít nam sinh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân lùi bước. Bọn họ không sợ thằng này có tiền, có thể tới học tại trường đại học Trung Hoa này không ai là không có tiền, càng không nói đến những người ăn cơm tại nhà ăn đại học Trung Hoa này. Phải biết rằng thức ăn tại đây không tệ, mùi vị cũng là chính tông, nhưng giá cả lại cao gấp đôi so với các tiệm ăn khác. Cho nên, có thể tới nơi này ăn cơm đều là những người có chút tiền tài.

Những người này chùng bước chính vì về sau câu nói của tên kia, vị Lang ca này là em trai của phó hội trưởng hội học sinh đại học Trung Hoa, đây là ý gì. Phải biết rằng đại học Trung Hoa có hơn vạn sinh viên, mặc dù có tới ba phó hội trưởng, nhưng có thể từ trong hơn vạn người chọn ra ba người làm phó hội trưởng cũng cực kỳ khó khăn. Những người này đều là sinh viên vừa mới tiến vào đại học Trung Hoa, hiển nhiên không muốn vừa vào trường đã đắc tội với người như thế. Cho nên trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều không nói lời nào. Tự nhiên cũng không có người nào để ý tới việc của người được gọi là Lang ca này.

Duy nhất chỉ có Trương Xảo Nhi đang ngồi cạnh Tần Thư Nhã khi nghe được cái tên Sử Diệu Tiên thì hừ nhẹ một tiếng, nhưng một tiếng này cũng không có ai nghe thấy.

Vị huynh đệ kia thấy mình vừa nói tên của Sử Diệu Tiên ra thì tất cả mọi người đều không lên tiếng, nhất thời đắc ý một hồi. Mà lúc này vị Lang ca vừa bị ăn một cước kia cũng thôi nhảy nhót rồi, mặc dù hạ thân còn truyền đến từng đợt đau buốt nhưng so với vừa rồi đã tốt hơn rất nhiều. Dù sao thì Tần Thư Nhã cũng chỉ là một đứa con gái, khí lực có hạn nên sức một cước này cũng chậm rãi giảm đi.

- Hừ! cô em dám đá anh à, cô em có biết anh đây là ai không? Nói cho nhóc biết anh trai anh đây chính là phó hội trưởng hội học sinh, còn anh chính là đại danh đình đình Sử Khắc Lang, Lang ca.

Vị huynh đệ này vừa mới nói ra khỏi miệng, nhất thời đưa tới một tràng cười trong nhà ăn.

Nghĩ mà xem, một người tên lại có thể đồng âm với Tiểu Bọ Hung và Thích Ân C** (biên: cái này đọc là Hi Thực Phân, nói chung là tên thằng ku này khi đọc tiếng hán thì người ta sẽ nhầm tưởng tên nó là con bọ hung, hoặc tên nó là thích ăn c** đó bà con à), sao mà không khiến người khác cảm thấy kỳ quái chứ. Mà hiển nhiên vị Lang ca này cũng biết vừa nói tên mình ra sẽ khiến người khác chê cười, từ mười mấy năm nay hắn đã biết rồi, cho nên hắn cũng không cảm thấy tức giận. Hắn chỉ im lặng nhìn những người đang cười này.

Không ít người chạm phải ánh mắt khó chịu của Sử Khắc Lang đều lập tức ngưng cười, bởi vì họ nhớ tới anh trai của Sử Khắc Lang là phó hội trưởng hội học sinh, cho nên không thể đùa giỡn với cái thằng này được.

- Hừ!

Dường như rất hài lòng với việc ánh mắt của mình làm cho mấy sinh viên không cười nữa, Sử Khắc Lang lúc này mới hướng sang chỗ vị huynh đệ kia nói:

- Tiểu Ngũ, làm được lắm, trở về sẽ có phần thưởng cho mày.

Tên được gọi là Tiểu Ngũ kia nghe thấy Sử Khắc Lang nói như vậy vội vàng nói:

- Cảm ơn Lang ca, lo lắng cho Lang ca là việc em nên làm mà.

- Tốt!

Vừa lòng nhìn Tiểu Ngũ, Sử Khắc Lang quay sang nhìn Tần Thư Nhã đang khần trương nói:

- Tốt lắm, vị bạn học nữ này, tôi nghĩ bạn cũng thấy rõ thực lực của tôi rồi. Hiện tại bạn hẳn nên đi cùng tôi nhỉ, hơn nữa tôi cũng không ngại cho bạn biết, nếu như không đi theo tôi thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đó, thậm chí lập tức đuổi học bạn ngay cũng được.

Mặc dù lời nói của Sử Khắc Lang có chút nghiêm trọng, nhưng nếu thực sự đắc tội người của hội học sinh thì ba năm tới đây muốn cảm chứng nhận tốt nghiệp trong tay là việc rất khó khăn.

- Anh, anh là đang ý thể hiếp người!

Nhìn thấy bộ dạng đắc ý của Sử Khắc Lang, Tần Thư Nhã cũng nhin không được nữa, tức giận hét lên.

- Hắc hắc, anh đây bắt nạt cô em thì thế nào, anh ngược lại muốn xem xem trong tình huống này còn có ai dám giúp đỡ cô em nữa không đây.

Giống như đoán được trong đám bạn học xung quanh không có ai dám xuất đầu vì Tần Thư Nhã cho nên Sử Khắc Lang gào lên trông rất trâu chó.

Dù sao thì hôm nay cũng là ngày tiếp nhận tân sinh, cho nên phần lớn người đang ngồi ở đây đều là sinh viên năm nhất, mặc dù có một ít sinh viên năm thứ hai nhưng bọn họ chẳng qua chỉ đến để phụ việc tiếp đón tân sinh. Nếu như là sinh viên năm hai có chút địa vị hoặc quyền lực cũng sẽ không rảnh rỗi là đến cái nơi ồn ào này, vì vậy cho dù có sinh viên năm thứ hai ở đây thì cũng chỉ là một ít nhân vật nhỏ mà thôi, Sử Khắc Lang cũng không để vào trong mắt. Bởi vậy hôm nay hắn mới dám kiêu ngạo như thế.

Đồng thời hắn cũng kết luận rằng không có ai đến trợ giúp Tần Thư Nhã.

Nhưng vị Sử Khắc Lang này rõ ràng đã quá tự đại, hắn cho rằng dựa vào danh tiếng của anh trai mình là phó hội trưởng mà một sinh viên như hắn có thể muốn làm gì thì làm sao? Đương nhiên là không thể, bởi vì tại trong mắt người khác cho dù ngươi có là hội trưởng hội học sinh, hay có là hiệu trưởng của đại học Trung Hoa đi nữa thì cũng có người không đặt hắn vào trong mắt, người này chính là Vu Thiên.

Vu Thiên vừa đi mua cơm giúp Tần Thư Nhã, Trương Xảo Nhi cùng Vương Đình, do phải bung một mâm cơm chứa tới bốn phần ăn cho nên hắn đã chậm trễ một chút. Nhưng chính lúc này, tại chỗ Tần Thư Nhã đã phát sinh nhiều sự tình như vậy, đây là điều mà Vu Thiên thật sự không nghĩ tới. Bây giờ Vu Thiên vẫn còn đang bê một cái mâm lớn đựng bốn phần ăn hướng về bàn của Tần Thư Nhã đi tới. Từ rất xa, Vu Thiên đã phát hiện thấy điều không thích hợp ở bên này.

- Xin lỗi, nhường đường một tí, không là làm các người bị phỏng thì tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu đấy.

Thanh âm của Vu Thiên không quá lớn nhưng cũng đủ để bọn đám người Sử Khắc Lang có thể nghe thấy rõ ràng.

Tiểu Ngũ vốn đang đứng trước mặt Vu Thiên cũng không biết vì lý do gì, là sợ vóc người cao to của Vu Thiên hay do khí chất của bản thân Vu Thiên, nói chung là khi Vu Thiên đi tới gã rất nhanh tránh ra, để cho Vu Thiên đi qua.

Vu Thiên đi qua người Tiểu Ngũ tới trước bàn của Tần Thư Nhã, sau đó đặt mâm cơm lớn trên tay xuống, dọn mấy phần cơm ra trước mặt Tần Thư Nhã, Trương Xảo Nhi, Vương Đình, cuối cùng còn lại một phần ăn cho chính hắn. Sau đó Vu Thiên mới quay sang Tần Thư Nhã còn đang đứng một bên nói:

- Cô sao thế, ngồi xuống ăn cơm đi, nói cho cô biết, phần này của tôi là mua thêm, cho nên cô không được tranh của tôi đâu đó.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Lang Ca Xui Xẻo (3)

Tần Thư Nhã vừa nghe được những lời này thiếu chút nữa đã cười thành tiếng, loại lời này chắc chỉ có Vu Thiên mới có thể nói ra. Phụ nữ, đặc biệt là nữ hài tử đều rất chú trọng đến vóc dáng, ai không có việc gì lại đi giành phần ăn của hai người với Vu Thiên chứ, chẳng lẽ không muốn giữ gìn vóc người nữa à.

Mà bởi những lời này của Vu Thiên, Tần Thư Nhã mới nhớ tới bên cạnh mình không phải còn có Vu Thiên sao? Chỉ cần có Vu Thiên, chính mình không cần lo lắng gì cả. Nghĩ vậy, Tần Thư Nhã cười cười, sau đó ngồi xuống bắt đầu giải quyết phần thức ăn trước mặt mình.

Mất thấy Tần Thư Nhã cứ như vậy ngồi xuống, sau đó còn bắt đầu ăn cơm ngay trước mặt mình, khiến cho Sử Khắc Lang sững sờ tại chỗ.

- Làm cái gì đây, căn bản là không thèm để ý tới mình à.

Sử Khắc Lang thầm nghĩ trong lòng, sau đó hắn hướng về phía Tiểu Ngũ gật đầu một cái, ý cho Tiểu Ngũ đi dò xét Vu Thiên. Bởi vì Vu Thiên thân cao 1m8, hơn nữa làn da hắn có màu đồng cổ trông rất khỏe mạnh, không khỏi khiến cho Sử Khắc Lang cảm giác được Vu Thiên rất không đơn giản. Cho nên hắn cũng không ngu tới mức tự mình đi dò xét Vu Thiên, mà đem trách nhiệm này giao cho Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ liếc nhìn Sử Khắc Lang thăm mắng:

- Âm hiểm.

Sau đó gã mới đi tới bên người Vu Thiên nói:

- Vị bạn học này, có phải cậu rất đói bụng hay không, nếu như. . .

- Tôi rất đói bụng cho nên tốt nhất là không được làm phiền tôi.

Không chờ cho Tiểu Ngũ nói hết lời, Vu Thiên đã đáp lại một câu. Sau đó hắn bắt đầu giải quyết phần cơm trước mặt. Tuy nói nhà ăn tại đại học Trung Hoa giá cả có hơi mắc một chút nhưng mùi vị cũng không tệ, vừa mới ăn một chút đã khiến con thèm ăn của hắn dâng lên, sức lại tinh thần đi tiêu diệt mỹ thực trước mắt.

- Mày...

Dường như là do Vu Thiên thoáng cái đã cắt đứt lời nói của mình khiến Tiểu Ngũ nhất thời không biết nói sao cho phải. Vốn hắn còn muốn nói nếu như không đói quá thì xin mời qua bên kia ăn đi, nhưng lời còn chưa dứt, Vu Thiên đã nói là rất đói bụng, càng khổ nạn hơn là Vu Thiên lại nói Tiểu Ngũ không nên làm phiền hắn ăn cơm. Lần này Tiểu Ngũ thật sự không biết nói cái gì nữa.

- Mày đúng là phế vật, tránh ra...

Sử Khắc Lang nhìn thấy Tiểu Ngũ ngay cả một tên vốc người hơi chút cao lớn cũng không làm được gì không khỏi sốt ruột. Hắn mắng to một tiếng liền đẩy Tiểu Ngũ ra, sau đó quát lớn:

- Tiểu tử mày mau đứng lên cho tao, đừng có mà ở chỗ này cản trở lão tử làm việc. Nếu không...

- Chát!!!

Một tiếng vang nhỏ truyền đến. Ngay sau đó là thân hình của Sử Khắc Lang đang bắn ngược về phía sau.

Trong lúc Sử Khắc Lang bắn ngược về sau, dù cho có mấy cái bàn ở phía sau chặn lại nhưng vẫn không cản được hay khiến cho hắn bay chậm lại, mãi cho đến khi hắn đụng vào tường, Sử Khắc Lang mới có thể dừng lại. Thế nhưng lúc này mắt hắn đỏ ngầu, kính mắt bị gãy, bất tỉnh nhân sự.

Các vị bạn học cũng không nghĩ tới Vu Thiên lại hung hãn như vậy, lúc đầu khi Tiểu Ngũ đang nói chuyện đã bị hắn chặn họng, sau đó khi Sử Khắc Lang nói chuyện hắn ngay cả mở miệng cũng không thêm, trực tiếp một quyền đánh ngất Sử Khắc Lang, thật sự quá biến thái rồi.

Tiểu Ngũ không thể tin nhìn Sử Khắc Lang cứ như thế bị người đánh ngất trong nhà ăn, gã phát hiện ra mình bây giờ không biết phải làm sao cho phải. Báo thù cho Sử Khắc Lang? Đường như thân thù của mình cũng không hơn Lang ca là bao, nếu như cứng rắn xuất đầu kết quả cũng không khác Lang ca là bao. Thế nhưng nếu không làm gì? Chính mình là tiểu đệ của Lang ca, trong tình huống này mà không làm gì tựa hồ có chút không phải rồi.

Nghĩ vậy, Tiểu Ngũ lập tức đưa mắt nhìn vào bốn người đi cùng mình. Bốn người này vốn cũng là sinh viên năm nhất vừa mới vào đại học Trung Hoa hôm nay, bởi vì bọn họ biết anh trai của Sử Khắc Lang là phó hội trưởng hội học sinh, vì muốn sau này có thể tại trong trường làm việc dễ dàng hơn, cho nên bọn họ mới đi theo Sử Khắc Lang. Khiến họ không ngờ chính là, vừa mới theo Sử Khắc Lang không bao lâu đến hai chữ Lang ca còn chưa gọi quen, thì Lang ca đã bị người đá bay, việc này bọn họ cũng không biết nên làm sao đây.

Cảm thấy ánh mắt của Tiểu Ngũ hướng tới mình, bốn người lập tức lùi về sau một bước, sau đó liền xoay người nhanh chóng rời khỏi nhà ăn, trốn đi thật xa.

Thoáng một cái, Tiểu Ngũ đã không còn người giúp đỡ, gã cũng cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, sau đó lặng lẽ liếc nhìn về phía Vu Thiên.

Phát hiện lúc này Vu Thiên dường như cũng không chú ý đến mình, chỉ lo cắm đầu tiêu diệt mỹ thực trong mâm cơm, Tiểu Ngũ không khỏi buông lỏng một hơi, sau đó nhanh chóng chạy tới bên cạnh Sử Khắc Lang, nâng người hắn dựa vào tường.

- Lang ca, Lang ca, anh có sao không?

Lúc này Sử Khắc Lang cũng không thể nói nhiều, trên đầu truyền đến cảm giác chóng mặt muốn ngất khiến hắn không rõ phương hướng.

- Mau, mau đỡ tao ra ngoài đi.

Mặc dù ý thức của Sử Khắc Lang không quá rõ ràng, thế nhưng hắn vẫn biết mình không nên ở tại chỗ này. Lần này Vu Thiên đã cho hắn rung động mạnh mẽ, hắn không thể không rời đi, tiếp tục ở tại nơi này chỉ càng thêm mất mặt.

Tiểu Ngũ vừa nghe Sử Khắc Lang bảo gã đỡ ra ngoài, trong lòng gã cũng buông lỏng xuống. Gã thật sự sợ Sử Khắc Lang lúc này không biết trời cao đất rộng mà lại tiếp tục tìm Vu Thiên gây sự, chính mình lúc đó không phải sẽ rất thảm sao? Cho nên khi nghe Sử Khắc Lang nói xong liền vội vàng nâng hắn dậy, hai người dưới ánh mắt khinh bỉ của đồng đảng bạn học mà ra khỏi nhà ăn.

Sử Khắc Lang vừa đi, cũng không phải là ai cũng giống như Vu Thiên có thể tiếp tục ngồi ăn cơm. Không nói đến ánh mắt khiếp sợ của mọi người khi nhìn về phía Vu Thiên, chỉ riêng việc Vu Thiên ngồi ăn cơm cùng bàn với Trương Xảo Nhi cũng đủ khiến người khác trợn mắt há mồm.

Trương Xảo Nhi biết Vu Thiên rất mạnh, nhưng cô cũng không nghĩ Vu Thiên lại ra tay ác như vậy, một lời không nói liền đem Sử Khắc Lang đánh bay ra ngoài. Mặc dù lấy thân phận của Trương Xảo Nhi cũng không sợ Sử Khắc Lang báo thù, nhưng Vu Thiên hắn dựa vào đâu? Hắn chẳng qua chỉ là một sinh viên đại học năm nhất, nếu đắc tội với hội học sinh, sợ rằng tương lai muốn yên ổn học trong trường cũng khó. Cho nên lúc này Trương Xảo Nhi nhìn về phía Vu Thiên có chút thương hại.

Vu Thiên cũng chẳng thêm quan tâm những việc này, hắn tuy rằng đang ngồi ăn cơm nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của mọi người đều đang hướng về bên này. Nhất là khi cảm giác được ánh mắt của Trương Xảo Nhi đang nhìn hắn.

- Sao nào, cô không đói bụng sao? Ăn cơm đi, có người đã từng nói, trời đất bao la, cái bụng là lớn nhất, ha ha, không ăn no bụng thì làm sao có thể giải quyết mọi việc, có đúng hay không nào?

Vu Thiên chỉ nhìn Trương Xảo Nhi một cái rồi lại tiếp tục cắm đầu nhấm nháp mỹ thực.

Trương Xảo Nhi thấy Vu Thiên chỉ ngẩng đầu nhìn mình một cái sau đó lại tiếp tục ăn com, cô không khỏi ngẩn ra.

Nói thật, Trương Xảo Nhi trước giờ không có trông mặt mà bắt hình dong, thế nhưng cô cho tới bây giờ vẫn luôn tự tin với dung mạo của mình, có thể nói cô với Tần Thư Nhã đều giống nhau, từ nhỏ đã chính là một mỹ nhân, từ nhỏ trong cuộc sống của cô đã có vô số nam hài ưu tú thầm thương trộm nhớ. Mà cho tới nay đều giống như chỉ có thể ngược đầu nhìn trời mà nhìn cô, người mà chỉ liếc nhìn cô một cái lại tiếp tục làm việc cho tới nay Vu Thiên chính là người đầu tiên. Bởi vì tại trong ấn tượng của cô chỉ cần là đàn ông, một tên đàn ông chân chính sau khi nhìn thấy tướng mạo của mình chắc chắn sẽ liếc nhìn vài lần, vóc người hoàn mỹ cùng tướng mạo tuyệt thế, rồi cộng thêm gia thế của cô, không cái nào không phải là mục tiêu khiến bọn họ truy cầu.

Nhưng dù là như vậy, tất cả những thứ này cũng không thể khiến Vu Thiên thay đổi thái độ với chính mình chút nào, lẽ nào Vu Thiên có gì khác lạ, hay, lẽ nào Vu Thiên thật không phải là đàn ông. Trong nội tâm của Trương Xảo Nhi không ngừng suy nghĩ về thái độ của Vu Thiên đối với mình.

Vu Thiên không biết trong lòng Trương Xảo Nhi đang suy nghĩ cái gì. Nếu hần mà biết Trương Xảo Nhi đang xem mình như một tên gay, phỏng chừng hần sẽ phiền muộn đến phát khóc.

Khác với Trương Xảo Nhi, Tần Thư Nhã với Vương Đình không cảm thấy gì cả. Nên biết rằng Vu Thiên là do hai người bọn họ nghĩ kẻ lừa ra từ trong núi, cho nên bọn họ hiểu Vu Thiên, Vu Thiên hần là một người ghét ác như cừu, là một người đàn ông không câu nệ tiểu tiết. Người giống như Vu Thiên, người nói với hần cái gì mà gia tộc, thân phận, bối cảnh gì gì đó đều là dư thừa không chút tác dụng. Vu Thiên làm tất cả mọi chuyện đều do tùy ý.

Nhưng mà mấy người Tần Thư Nhã căn bản không biết bản thân Vu Thiên không giống với những gì các cô đang nghĩ. Người ngoài trông thấy Vu Thiên giống như một người “một lời không hợp” là động thủ, vừa ra tay đã không cho người khác lối thoát, nhưng kỳ thật Vu Thiên cũng có suy nghĩ của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Thanh Thủy Viên

Kỳ thật Sứ Khắc Lang ngay từ lúc đầu đã có ý với Tần Thư Nhã nên Vu Thiên đã chú ý tới.

Thậm chí hần còn nghe rõ ràng Sứ Khắc Lang nói anh họ của y là Phó hội trưởng hội học sinh, những chuyện như thế này chỉ có thể dọa nạt một số người vừa mới ra đời, còn đối với Vu Thiên thật sự một chút tác dụng cũng không có. Vu Thiên sở dĩ đi đến đại học đương nhiên cũng muốn học một ít kiến thức này nọ, nhưng mục đích của Vu Thiên thật ra không chỉ vì lấy một cái bằng đại học giống như mọi người, những ngày nghe giảng vừa qua đối với Vu Thiên một chút tác dụng cũng không có, đây cũng là nguyên nhân căn bản mà Vu Thiên không đem Hội học sinh để ở trong mắt.

Đương nhiên làm một cường giả thì sẽ không sợ người của Hội học sinh đến tìm phiền phức. Cùng lắm đến lúc đó Vu Thiên tiện vài cái đấm, hai cước đá ra mà thôi. Vì Vu Thiên hiểu ra được một đạo lý, toàn bộ âm mưu quỷ kế ở trước người có thực lực tuyệt đối đều là con nít, đều không có một chút ảnh hưởng.

Vừa nghe Vu Thiên nói như vậy, Trương Xảo Nhi ngượng ngùng không dám tiếp tục ăn com, nhưng dù sao bận việc tới tận trưa, bụng cũng quả thật có chút đói, vậy nên Trương Xảo Nhi đành phải cúi xuống ăn tiếp.

Một lúc sau, Vu Thiên cùng Tần Thư Nhã bốn người đã đem thức ăn trong mâm tiêu diệt sạch sẽ, sau đó bốn người lại từ trong nhà ăn đi ra, giống như sự việc xảy ra cùng Sứ Khắc Lang lúc này chưa hề xảy ra.

Ra đến cửa chính nhà ăn, Trương Xảo Nhi mỉm cười với Tần Thư Nhã nói:

- Em gái, chị còn có việc sẽ không đi cùng các em, các em cần thận một chút người nhà họ Sứ, chị nghĩ hần không chịu để yên như vậy đâu, đến lúc đó sẽ có một chút phiền toái đấy.

- Hỷ hỷ, cảm ơn chị Xảo Nhi quan tâm, chị cứ yên tâm đi, chỉ cần có Vu Thiên, bọn họ có đến bao nhiêu người cũng đều toi công.

Nói xong lời này, Tần Thư Nhã còn hướng về Vu Thiên nhìn nhìn.

Chỉ có trời mới biết lời nói của Tần Thư Nhã là thật, hần đương nhiên đã đáp ứng Tần Vĩnh Phú phải bảo vệ Tần Thư Nhã thật tốt, hần đã nói được thì sẽ làm được, cho nên hần cũng không có cái gì phải giải thích.

Trương Xảo Nhi hào tâm nhìn thoáng qua Tần Thư Nhã, thầm nghĩ:

- Ai, các em vẫn rất ngây thơ a, các em không biết chuyện ngoài đời không nhất thiết toàn bộ đều dùng vũ lực để giải quyết, đối với một số người mà nói, kinh tế chiến đôi khi mới là mấu chốt, huống chi vừa nhìn Sứ Khắc Lang là biết loại người trọng sĩ diện, thù này hần có thể không báo hay sao?

Nhưng dù sao cũng chỉ là suy nghĩ trong đầu, dù trong lòng muốn nhưng Trương Xảo Nhi cũng không có nói ra, suy cho cùng cô với Tần Thư Nhã cũng chỉ mới quen biết, chưa tính là thân quen.

Đào mắt nhìn qua Vu Thiên một chút, thấy Vu Thiên bộ dạng bình ổn, Trương Xảo Nhi lúc này mới cười cười rời đi.

Tần Thư Nhã đặc biệt chú ý đến Trương Xảo Nhi, thấy trong lúc Trương Xảo Nhi rời đi còn ngoái đầu nhìn lại Vu Thiên, cô không khỏi có một loại trực giác của phái nữ nói cho mình biết, chắc chắn Trương Xảo Nhi đối với Vu Thiên có ấn tượng.

- Này, nghĩ gì thế? Có phải cậu cảm giác không an toàn đúng không, ha ha, chị Xảo Nhi này luận về tướng mạo không thua kém cậu chút nào, huống hồ tớ xem chừng chị ấy còn rất hiếu đời, ày za, đối thủ của cậu đến rồi đây.

Vương Đình nhìn thấy bộ dạng Tần Thư Nhã như có điều suy nghĩ, trong miệng không khỏi vạch trần suy nghĩ của cô.

Suy nghĩ trong lòng bị người khác một câu nói toạc ra, Tần Thư Nhã vô cùng thẹn thùng, lớn tiếng nói một câu:

- Vương Đình, bạn ở đây nói lung tung cái gì vậy.

Nói xong liền làm ra tư thế muốn đánh Vương Đình. Vương Đình làm sao để cho Tần Thư Nhã có cơ hội, một bước đã sớm chạy ra xa.

Tần Thư Nhã nhìn thoáng qua Vu Thiên bên cạnh, thấy hắn vẫn là bộ dạng hiền như khúc gỗ, không khỏi cười cười nói:

- Tốt rồi, nếu không có chuyện gì anh về phòng của mình mà ngủ.

- Vậy cũng được, nếu như cô có chuyện gì không giải quyết được nhớ gọi điện thoại cho tôi.

Vu Thiên không biết câu nói của Vương Đình có ý gì, cho nên hắn cũng không để ý suy nghĩ thêm. Nhưng khi nhìn thấy Tần Thư Nhã muốn rời đi, hắn cũng không quên nhắc nhở cô một tiếng.

Vu Thiên chẳng qua chỉ đơn giản quan tâm Tần Thư Nhã một chút, còn trong lòng Tần Thư Nhã lúc này như đang uống mật ngọt:

- Được rồi, em biết, anh cũng phải chú ý nghỉ ngơi đó.

Sau đó Tần Thư Nhã liền cười cười chạy đuổi theo Vương Đình ở phía xa.

Không có Tần Thư Nhã các nàng bên người, Vu Thiên một mình xem như được giải phóng. Bỗng vào trí nhớ của mình, hắn đã sớm ghi nhớ đường về phòng, thấy bây giờ trời mới xế chiều, hơn nữa buổi chiều không có giờ lên lớp, nên Vu Thiên liền một mình tản bộ trong sân trường Đại học Trung Hoa, coi như là một phương pháp tiêu hóa sau khi dùng cơm vậy.

Bước đi chậm chậm trong sân trường, như thường lệ thấy các bạn học đi qua, Vu Thiên lúc này mới có cảm giác của cuộc sống.

Trước đây Vu Thiên đều là mỗi ngày cùng dã thú, cây cỏ giao tiếp, hoặc chính là luyện võ. Bình thường muốn gặp được một người đều rất khó khăn, bây giờ nơi nơi đều là người, vì thế tâm tình của Vu Thiên cũng khá lên rất nhiều, ít nhất hắn cũng cảm giác được chính mình không còn cô độc như lúc trước. Nhưng nơi này tốt thì rất tốt, duy nhất chính là rất náo loạn, chung quanh là người, điểm này mới đầu Vu Thiên quả thực không thích ứng được, hiện tại xem ra trong lòng hắn cũng rõ ràng, bất kể là mình có thích ứng được hay không đều phải đối mặt, đều phải tự thích ứng.

Vu Thiên đang ngắm nhìn mọi thứ mới mẻ xung quanh, bỗng nhiên hắn nghe phía trước có tiếng ồn ào truyền lại.

- Này, xin mời các tân sinh viên mới tới nhìn xem, chúng ta là hội võ thuật Triệu Sinh, phải biết rằng chúng ta đều là con trời sinh ra, chúng ta không chỉ cần có học vấn, mà đồng thời còn cần phải có một thân thể cường tráng, cho nên mọi người hãy tới tham gia hội võ thuật Trung Hoa đi, ở trong này mọi người nhất định có thể cường thân kiện thể, nhất định có thể trong thời gian ngắn nhất có được một thân khí lực cường tráng.

Cách rất xa, Vu Thiên đã nghe được ở phía đối diện có người hô lớn. Vu Thiên thính lực kinh người, tuy rằng còn không có chứng kiến người bạn học kia lớn tiếng tuyên truyền, nhưng âm thanh đã thật rõ ràng đến tai Vu Thiên.

- Ha ha, cường thân kiện thể, mình còn cần điều này sao.

Vu Thiên khẽ thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Đúng lúc Vu Thiên vừa mới xoay người định tránh qua con đường ai, Vu Thiên càng tin tưởng vào thực lực hơn.

Không tin ở trong sân trường này còn có cao thủ võ thuật gì cao thâm, Vu Thiên cứ như vậy cách nơi ồn ào càng ngày càng xa.

Rời khỏi chỗ ồn ào, Vu Thiên đi tới một chỗ khác - Thanh Thủy Viên.

Thanh Thủy Viên, đúng như tên gọi, nơi này có nước có vườn. Ở sâu trong đại học Trung Hoa còn có chỗ như vậy, một nơi ước chừng ba mẫu được từng dãy tường hình tròn bao bọc xung quanh, bên trong là một con suối nhỏ chảy qua, giống như một sợi dây vàng chia đôi lâm viên thành hai phần. Ở phía dưới còn có rất nhiều ngọn núi giả tô điểm, rõ ràng nơi này yên tĩnh đây ý thơ.

* Lâm Viên: Kiểu như khuôn viên trường học, cũng có thể hiểu là nơi trồng cây nhỏ, cây cảnh.

Mặc dù nói lâm viên này không lớn, nhưng có thể ở thành phố Trung Sơn xây dựng một đảo viên thánh địa như thế này quả thật không dễ. Vu Thiên vừa nhìn qua đã thích nơi này, ở đây cho hắn một loại cảm giác được trở về với thiên nhiên, hơn nữa nơi này so với nơi ở trước kia của Vu Thiên có phần nào đó tương tự.

Bản thân Vu Thiên cũng không biết vì cái gì, cũng có thể do hồi lúc trước ở sâu trong núi, rồi bỗng nhiên hằng ngày lại bị cái ồn ào huyền ảo vây quanh, rốt cuộc cũng không còn tìm được cái cảm giác khi mình còn ở trong núi. Nhưng hiện tại không giống với lúc trước, chính mình ở trong Thanh Thủy Viên này, tựa hồ như đã về tới nơi thâm sơn, nơi không gian chỉ có một mình, tâm hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Vừa rồi chính mình vẫn còn muốn tìm một nơi vắng vẻ, làm dịu đi một chút cảm giác không thích khi mới vào chốn đô thị, ai ngờ mới đi một chút đã tìm được rồi. Vì thế Vu Thiên vội vàng hướng bên trong lâm viên đi tới.

Bên cạnh con đường, dòng nước trong vắt nhìn thấy đáy, thậm chí còn nhìn thấy rõ ràng ở dưới nước mấy con cá chép hồng tung tăng qua lại, tâm tình Vu Thiên không khỏi trở nên thả lỏng.

Vu Thiên thả lỏng cũng không được bao lâu, đột nhiên một âm thanh nho nhỏ lập tức làm Vu Thiên trở nên cảnh giác.

Mặc dù nói âm thanh này rất nhẹ, chỉ là một âm thanh lớn hơn tiếng hít thở, nhưng vẫn không giấu nổi thánh lực của hắn. Phải biết rằng bất luận là thánh lực, nhân lực của Vu Thiên, thậm chí là sức bật của đôi bàn chân cũng đều phi thường kinh người, giống như vừa rồi chỉ là một ít hơi thở, nếu đổi lại là người khác nhất định sẽ không nghe ra, nhưng Vu Thiên rõ ràng đã nghe được.

Vu Thiên phi thường tin tưởng vào cảm giác của mình, hiện tại hắn biết trong chỗ này nhất định có người khác, vì vậy hắn đứng nguyên tại chỗ, dùng âm thanh không quá lớn nói:

- Bạn thân, tôi biết bạn đang ở đây, xin hiện thân đi.

Một tiếng nói ra, qua chừng mười giây thời gian rõ ràng không có ai phản ứng. Vu Thiên không khỏi lại kêu một tiếng nữa:

- Bạn thân, là địch hay là bạn thì cũng xin mời đi ra, nếu còn không xuất hiện thì đừng trách tôi không khách khí.

Vu Thiên cảm giác được có người ở quanh đây, nhưng người này rõ ràng không muốn xuất hiện, chẳng lẽ muốn làm gì mình sao? Vu Thiên không khỏi đề cao thêm một tia cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Cứu Hạ Hạ

- Ai!

Một tiếng thở dài rất nhỏ truyền đến.

Tiếp đó phía sau ngọn giả sơn đi ra một người trẻ tuổi, người này không cao lắm, nhưng trong đôi mắt lóe lên một tia khinh bỉ, gần như trong chớp mắt, Vu Thiên đã biết người này là một người luyện võ, bất quá thực lực theo cảm giác của Vu Thiên thì tuyệt đối chưa phải là đối thủ của mình.

- Cậu muốn làm gì?

Người này quả thực rất bá đạo, đột nhiên vừa xuất hiện một cái liền hướng về Vu Thiên hỏi.

- Anh là ai? Anh ở nơi này làm gì?

Vừa nhìn bộ dạng của đối phương, thậm chí trong tay còn cầm một quyển sách giáo khoa, Vu Thiên phỏng đoán rất có thể đối phương cũng là sinh viên đại học Trung Hoa giống mình, trong lúc nhất thời Vu Thiên đối với người này không còn đề cao tính phòng bị nữa.

- Cậu là ai? Cậu dựa vào cái gì hỏi tôi là người như thế nào?

Người kia rõ ràng đang cố tỏ ra bá đạo, đối với những lời ân cần thăm hỏi của Vu Thiên không chút để ý, ngược lại bắt đầu hỏi lại Vu Thiên.

Người này không biết trên thế giới còn có người càng bá đạo hơn mình, Vu Thiên trước mắt gã chính là người như vậy.

- Ha ha, nếu tôi không nhớ lầm, là tôi hỏi anh trước. Nhưng tôi đại nhân đại lượng nên có thể trả lời anh trước, tôi là tân sinh viên đại học năm nhất.

Được rồi, bây giờ anh có thể trả lời câu hỏi của tôi rồi chứ.

Người kia vừa nghe Vu Thiên nói chẳng qua chỉ là một tân sinh viên mới vào đời, sắc mặt già rõ ràng so với vừa rồi tốt hơn rất nhiều.

- Ô, vị bạn học này, tôi cũng là sinh viên năm nhất. Ha ha, vừa rồi một mình vô ý đi vào nơi này, cảm giác nơi này không tệ nên ở chỗ này nán lại một lát.

Vu Thiên nghe người này giải thích, gật gật đầu. Chính mình chẳng phải cũng nhàn rồi vô sự rồi một mình tới đây sao?

- Ủ, được rồi, tôi không quấy rầy anh nữa.

Nói xong Vu Thiên định quay người rời đi.

Nhưng đúng lúc Vu Thiên vừa quay người lại, đột nhiên một tiếng động truyền vào tai hắn. Âm thanh này rõ ràng không phải của nam nhân trước mắt vọng lại, nói cách khác, tại Thanh Thủy Viên này trừ mình cùng nam sinh viên kia ra chắc chắn còn có người khác.

Sau khi Vu Thiên cảm giác được điều đó cũng không có lên tiếng, hắn thật thông minh khi giả bộ không có nghe thấy, sau đó chậm rãi đi ra Thanh Thủy Viên.

Người trẻ tuổi thấy mình nói dăm ba câu Vu Thiên liền quay người bỏ đi, nhin không được nhỏ giọng nói thầm một câu:

- Hừ! con lợn Đông Phương.

Sau đó gã liền hướng về phía sau ngọn giả sơn đi tới.

Sau khi đi tới phía sau ngọn giả sơn, người thanh niên liền ha ha cười nói:

- Ha ha, Hạ Hạ tiểu thư, cô đừng hòng chạy trốn, nói cho cô biết, trên thế giới này chỉ cần Tá Mộc Tam Lang tôi để ý đến người nào thì không một ai có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của tôi đâu, cô cũng vậy. Hắc hắc hắc hắc.

Hóa ra dưới chân người thanh niên lúc này là một thiếu nữ xinh đẹp đang nằm sấp, ánh mắt thiếu nữ tràn đầy phẫn nộ, đôi môi mím chặt. Có lẽ vì quá phẫn nộ cùng tức giận nên cô mím chặt miệng không nói, trong chốc lát đã khiến sắc môi của mình trở nên tím bầm, hiển nhiên đang cực kỳ tức giận.

- Ai za! Cô còn cần cái gì nữa, tuy cô rất có thân phận, nhưng tôi cũng có thân phận không kém a. Ha ha, ở Đông Dương không biết có bao nhiêu người muốn gả cho tôi còn không được đấy, mà cô xem như một người con gái may mắn, bởi vì cô rất có thể sẽ trở thành vợ của tôi, cô hiểu chưa? Tuy rằng sau khi cưới cô tôi vẫn có thể đi tìm những người phụ nữ khác. Ha ha ha!

Nhìn thấy người con gái tên Hạ Hạ nằm trên mặt đất với vẻ mặt nén giận, không biết vì cái gì, Tá Mộc Tam Lang lại càng thêm hưng phấn. Đây cũng là bản tính đề tiện của con trai Đông Dương.

- Ô ô ô...

Người con gái dưới chân Tá Mộc Tam Lang nghe xong lời của hắn, môi mấp máy càng thêm kịch liệt, tựa hồ nỗi sợ hãi của mình tăng lên theo từng lời nói của Tá Mộc Tam Lang.

- Hạ Hạ, cô có cổ giấy dựa cũng không có tác dụng gì, ai bảo tôi đã biết lai lịch của cô, bây giờ cô nên chấp nhận tôi đi, nói cho cô biết, bản lĩnh về phương diện này của tôi rất lợi hại, cam đoan chỉ một lúc sẽ làm cho cô đạt đến cực khoái, ha ha ha ha.

Tá Mộc Tam Lang thấy Hạ Hạ sợ gần như không nói được, liền ha ha cười lớn. Tuy rằng hắn rất muốn hôn Hạ Hạ để thưởng thức hương thơm từ miệng người đẹp, nhưng không có cách nào a, tình huống hiện tại khiến hắn không dám bỏ khăn bịt miệng của Hạ Hạ ra, nếu hắn làm như vậy, chắc chắn Hạ Hạ sẽ hô lớn, khi đó ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Tá Mộc Tam Lang cười dâm đãng cười lên trên người Hạ Hạ, sau đó với vẻ mặt mờ ám đưa bàn tay cởi áo khoác ngoài của Hạ Hạ.

Nói tới Hạ Hạ thật sự quá ưu tú, không chỉ có một khuôn mặt xinh đẹp tươi tắn, cả dáng người cũng làm cho đàn ông nhìn thấy không nhịn được mà chảy máu mũi, bộ ngực lớn 36D của Hạ Hạ giờ phút này khẩn trương cũng phập phồng theo, làm cho ánh mắt của Tá Mộc Tam Lang không thể rời đi.

Bởi vì sau khi Tá Mộc Tam Lang lột áo khoác mặc ngoài của Hạ Hạ xuống, hiện giờ trên người Hạ Hạ chỉ còn một cái áo ngực đỏ.

Vốn áo ngực đỏ quá nhỏ khiến bộ ngực cao ngất không thể che hết được da thịt trắng mịn, chỉ cần nhìn thấy làn da trắng nõn đã khiến cho Tá Mộc Tam Lang trong lòng không chịu được.

Phải biết Tá Mộc Tam Lang đã ngủ với biết bao nhiêu người phụ nữ. Dựa vào thể lực nhà hắn ở Đông Dương, không có loại phụ nữ nào mà hắn không tiếp xúc qua, cái gì mà ngôi sao điện ảnh, cái gì mà thư ký, thậm chí là thiếu phụ danh giá, rõ ràng không có một ai có thể hơn được đáng người của Hạ Hạ, càng không có một người con gái nào có thể làm cho Tá Mộc Tam Lang động tâm như Hạ Hạ.

- Oh, cô chính là vu vật ông trời ban cho tôi, cô là thánh vật mà Bát Kỳ Đại Xà tặng cho tôi, ha ha ha, từ hôm nay trở đi, cô chính là của tôi, thân thể của cô, bối cảnh gia tộc của cô cũng đều để cho tôi sử dụng, ha ha ha.

Nơi này quá yên tĩnh khiến tâm tình hắn giờ phút này hoàn toàn kích động. Tá Mộc Tam Lang cười trên người Hạ Hạ nở nụ cười thỏa mãn rất lâu. Hắn không biết sau lưng mình đang đứng một người, người này chính là Vu Thiên.

Vừa rồi Vu Thiên đến Thanh Thủy Viên lập tức nghe được tiếng thở gấp gấp của Tá Mộc Tam Lang. Sau đó Tá Mộc Tam Lang xuất hiện, khiến Vu Thiên bỏ đi sự cảnh giác, nhưng vì Hạ Hạ ở sau ngọn giả sơn cố gắng giấu dũa đã tạo ra tiếng động rất nhỏ, đối với người thường mà nói căn bản không nghe được gì, ngay cả Tá Mộc Tam Lang cũng không có nghe được, nhưng đối với Vu Thiên chỉ cần lơ mờ như vậy là quá đủ rồi.

Sở dĩ Vu Thiên nghe được tiếng động mà không có vạch trần, cũng vì Vu Thiên không biết Tá Mộc Tam Lang đang làm cái trò quái quỷ gì, ngộ nhờ Tá Mộc Tam Lang đang cùng bạn gái của mình hẹn hò trong này, lúc đó mình không phân biệt phải trái trắng đen mà nhảy vào chẳng phải sẽ khiến bọn họ khó chịu sao.

Cho nên Vu Thiên lựa chọn lấy lui làm tiến. Hắn chỉ cần giả vờ đi thì Tá Mộc Tam Lang sẽ lộ ra bộ mặt thật. Quả nhiên, Vu Thiên vừa đi ra ngoài liền lấy tốc độ nhanh nhất quay trở lại, kết quả hắn đã chứng kiến được một màn này.

Nói thật, Vu Thiên sống trong núi đã quen mắt nhìn cảnh mãnh thú ức hiếp những sinh linh nhỏ yếu, hắn cũng biết đây là quy luật của tự nhiên, cho nên đa số hắn sẽ không đi quản. Nhưng đây là người, không giống với những chuyện về động vật mà hắn đã thấy, nhất là chuyện đàn ông khi dễ phụ nữ, trong mắt Vu Thiên lại càng không thể dung thứ.

Chứng kiến nụ cười thâm đắc của Tá Mộc Tam Lang, lại thấy dưới người hắn là Hạ Hạ yếu đuối chống cự cùng ánh mắt thương, Vu Thiên khẽ vươn tay nhẹ nhàng nhắc Tá Mộc Tam Lang lên, sau đó hơi dùng lực, Tá Mộc Tam Lang cứ như vậy bị Vu Thiên trực tiếp ném ra ngoài, thẳng một đường bay đến cửa lớn Thanh Thủy Viên.

Làm xong những thứ này, Vu Thiên lại khẽ vươn tay đem Hạ Hạ nằm dưới đất nhẹ nhàng nâng dậy, sau đó lập tức cõng dây thừng trói quanh người Hạ Hạ ra.

Hạ Hạ lúc này hoàn toàn bị Vu Thiên thành lĩnh xuất hiện làm cho ngu muội. Cô biết là có người tới cứu mình, nhưng không nghĩ chỉ đơn giản như thế đã cứu được, trong ấn tượng của cô Tá Mộc Tam Lang chính là một cao thủ võ sĩ đạo, như thế nào có thể bị Vu Thiên nhẹ nhàng vung tay liền ném ra xa hơn mười thước, điều này có thể sao.

Được Vu Thiên giải cứu, Hạ Hạ còn chưa thực sự tỉnh hẳn, cô hoàn toàn không biết mình đã được thả ra. Bởi vì Tá Mộc Tam Lang vừa rồi giật áo ngoài của cô nên hiện tại trên người Hạ Hạ cũng chỉ còn một cái áo ngực mà thôi.

- Àh...cái kia...áo của cô hình như đã bị xé rách.

Vu Thiên thật sự không biết xử lý chuyện trước mắt thế nào, im lặng nửa ngày đành phải nói thẳng ra.

- A!

Được Vu Thiên nhắc nhở, Hạ Hạ mới mơ hồ tỉnh lại. Thấy trước ngực mình chỉ còn lại cái áo ngực đỏ, cô không nhận được liền hét toáng lên.

Vu Thiên thật sự không chịu nổi cái âm thanh to tướng ấy, lắc lắc đầu, hắn nhẹ nhàng đem áo khoác mà mình đang mặc đưa cho Hạ Hạ. Bởi vì hôm nay là ngày khai giảng, cho nên Vu Thiên mặc một bộ quần áo khoác đen mà Tôn bá đưa cho hắn, vừa lúc bây giờ có chỗ hữu dụng.

Đang hét lên, Hạ Hạ đột nhiên nhìn thấy Vu Thiên đứng trước mặt đưa áo khoác tới, cô không khỏi lạng đi một chút. Nhưng ngay sau đó liền nhận lấy rồi nói cảm ơn, đồng thời cũng không quên đề ý bộ dạng Vu Thiên lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Cứu Hạ Hạ (2)

Vu Thiên lúc này mặc một chiếc áo cộc màu đen cứ như vậy đứng trước mặt Hạ Hạ.

Bởi vì chiếc áo cộc này thuộc loại bó sát, khiến cho dáng người cường tráng của Vu Thiên hiện ra rất rõ ràng. Thoạt nhìn Vu Thiên đã rất khỏe mạnh, bây giờ càng mang đậm khí chất của nam tử hán đại trượng phu.

Còn chưa kịp nói gì đối với Vu Thiên thì Hạ Hạ đột nhiên thấy Tá Mộc Tam Lang đang hăm hừ đi tới:

- Mẹ nó, tiểu tử, mày làm gì, mày có biết tao là ai không, mày có biết đắc tội với tao thì sẽ có hậu quả gì không?

Tá Mộc Tam Lang trong lúc không phòng bị bị Vu Thiên ném ra ngoài, mặc dù lúc ấy Vu Thiên ra tay không phải rất nặng, thế nhưng bị ném bay xa như vậy rồi ngã trên mặt đất, loại tư vị này cũng không phải dễ chịu gì. Ước chừng sau một hồi Tá Mộc Tam Lang mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Nghĩ đến lần này cứ như thế bỏ qua cho Hạ Hạ, đối với mình ít nhiều sẽ có chút phiền toái, cho nên gã vẫn cả gan đi tới trước mặt Vu Thiên hét lên điên

cuồng.

- Thật sự tôi không biết, mà tôi cũng không muốn biết, anh nếu không muốn bị đánh, tôi khuyên anh nên rút ra xa đi.

Vu Thiên chậm rãi xoay người lại nhìn Tá Mộc Tam Lang.

Tá Mộc Tam Lang vốn nghĩ mình chỉ cần kêu lớn hai câu, Vu Thiên ít nhiều sẽ sợ, theo đó cũng trở nên thận trọng hơn..., rồi hỏi một chút gã rút cuộc là ai, có bối cảnh gì, có chỗ dựa vững chắc nào. Nếu như vậy, gã có thể nói ra hậu trường của mình, có thể tỏ ra mình thực ngu ngốc cỡ nào, khi đó người thanh niên trước mặt này hơn phân nửa sẽ không còn dám đi quân chuyện không phải của mình nữa. Nhưng ngược lại, Vu Thiên cái gì cũng không hỏi, chỉ quát gã rút ra xa nếu không sẽ lại còn đánh gã, chẳng lẽ thanh niên cường hãn trước mặt này lại có bối cảnh gì sao?

Trong lòng nghĩ không ra Vu Thiên này là ai, Tá Mộc Tam Lang cũng không có lập tức hướng Vu Thiên động thủ mà thò tay phải vào túi quần rút điện thoại bấm một dãy số. Gã tin rằng chỉ cần mình kiên nhẫn một chút đợi cho viện quân của mình đến, vậy thì việc này trở nên dễ dàng rồi.

Đối với hành động mờ ám của Tá Mộc Tam Lang, Vu Thiên rõ ràng thấy được nhưng hắn cũng không biết Tá Mộc Tam Lang muốn làm gì. Trái lại Hạ Hạ thấy hành động của Tá Mộc Tam Lang thì vội vàng nhắc nhở Vu Thiên:

- Mau, chúng ta đi nhanh thôi, bằng không một lát nữa trợ thủ của hắn đến đây thật sự không tốt cho chúng ta.

- Giúp đỡ? Cô nói hắn còn có quân cứu viện?

Vu Thiên vừa nghe Hạ Hạ nói vậy liền hiểu ra. Muốn nói Vu Thiên đối với cái gì cảm thấy hứng thú nhất, đó chính là đỉnh cao võ thuật. Tuy lúc trước cũng có động chân động tay nhưng đối thủ đều quá mức bình thường, căng bản không cùng đẳng cấp với mình, đánh nhau thực sự mười phần không đã ghiền, cho nên hiện tại vừa nghe đối phương rất có thể gọi viện trợ đến, Vu Thiên ngăn không nổi hưng phấn.

Nhìn thấy bộ dạng kích động của Vu Thiên, Hạ Hạ không khỏi có chút sốt ruột.

- Đây, anh không nghe thấy sao, trợ thủ của hắn sắp đến rồi đây, anh không cần phải khẩn trương như thế, chỉ cần chúng ta bây giờ chạy trốn là được. Một mình Tá Mộc Tam Lang không ngăn nổi hai người chúng ta liên thủ công kích đâu.

Bởi vì vừa nãy Vu Thiên có thể thoáng cái đem Tá Mộc Tam Lang ném xa như vậy, Hạ Hạ liền phỏng đoán Vu Thiên chắc cũng có chút bản lĩnh, cô nghĩ nếu mình cùng Vu Thiên liên thủ lại không chừng có thể đem Tá Mộc Tam Lang đánh gục, chỉ cần mình có thể chạy khỏi Thanh Thủy Viên, cô sẽ lập tức triệu tập thủ hạ, đến lúc đó đã có đủ thực lực để giao đấu với Tá Mộc Tam Lang rồi.

Nghe thấy ý trong lời nói của Hạ Hạ, Vu Thiên buồn bực quay đầu lại nhìn cô một cái. Thì ra Hạ Hạ tưởng sự hưng phấn của Vu Thiên là do sợ hãi mà khẩn trương, Vu Thiên không khỏi hướng về Hạ Hạ cười cười.

Hạ Hạ thấy Vu Thiên lúc này còn cười thì không khỏi sửng sốt. Cô thật không ngờ chàng trai cường tráng trước mặt khi cười lộ lên lại đẹp như vậy, trong lòng không biết làm gì nên cô chỉ biết đứng nguyên tại chỗ. Có thể nói Vu Thiên cười thật hồn nhiên, giống như ánh nắng mặt trời tràn ngập khắp nơi, đem đến sự ấm áp, yên bình.

Tá Mộc Tam Lang nhìn Vu Thiên cùng Hạ Hạ trước mặt, gã thật không biết tại sao bọn hắn rõ ràng biết mình gọi viện trợ đến mà lại bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ chỉ hai người bọn hắn mà không sợ mình sao. Chẳng lẽ phía sau người Đồng Phương này có chỗ dựa? Tá Mộc Tam Lang thật sự không hiểu nổi.

Thời gian cũng không cho phép Tá Mộc Tam Lang suy nghĩ nhiều, bởi vì chính lúc này, phía ngoài Thanh Thủy Viên đi tới bốn gã thanh niên, nguyên một đám không đến hai mươi tuổi, nhưng thân hình bọn chúng lại vô cùng cường tráng, làm cho người ta vừa nhìn đã biết đây tuyệt đối không phải người thường.

Tá Mộc Tam Lang nghe tiếng bước chân từ phía sau, khi gã thấy người phía sau đến là ai liền cao hứng hô lên:

- Thôn Phổ Quân, các anh mau tới đây, tôi ở trong này.

Một tên cầm đầu bốn người vừa nghe Tá Mộc Tam Lang gọi lớn liền bước nhanh đến bên cạnh gã:

- Thiếu gia, người không sao chứ.

- Tôi không sao, ha ha, thật ra chuyện của tôi vốn đang rất tốt, nhưng thật không ngờ giữa đường nhảy ra một tên Trình Giảo Kim, tôi lệnh cho anh đánh ngã hắn, cho hắn biết sự lợi hại của võ sĩ đế quốc chúng ta, hừ.

Nhìn thấy quân viện trợ của mình đến, dũng khí của Tá Mộc Tam Lang cũng tăng lên, gã tin tưởng chỉ cần một mình Thôn Phổ thì cũng dễ dàng giải quyết mọi việc.

Nghe xong Tá Mộc Tam Lang nói, Thôn Phổ nhìn thoáng qua Vu Thiên trước mắt, một thằng nhóc Đồng Phương cao trên dưới một thước tám, lông mày y nhưu lại một chút, nhưng khi y cảm giác được trên người Vu Thiên không có sát khí thì lập tức cười ha ha.

- Tao còn tưởng rằng ai lợi hại lắm, ai ngờ ngay cả một chút sát khí cùng khí phách cũng không có, tao xem nếu mày phé đôi mắt của mình, cắt đi nửa lưỡi, sau đó phé đi hai tay, đến khi mày không thể nhìn được, không thể nói chuyện, không thể viết được thì khi ấy tao có thể tha cho mày một mạng.

Vu Thiên thấy đối thủ đi đến liền thu liễm sát khí cùng khí phách. Nhưng thật không ngờ làm như vậy lại khiến cho đối thủ khinh thị chính mình, đã thế còn đưa ra điều kiện ác độc với mình, thử hỏi nếu có người có thể làm được những điều kiện mà Thôn Phổ nói thì người này sống trên thế giới còn có ý nghĩa gì nữa.

Cho nên Vu Thiên không đòi nào làm như vậy, hắn còn muốn sống để hoàn thành sứ mạng của mình.

Nghe được Thôn Phổ nói xong, thật bất ngờ là Hạ Hạ đứng phía sau lại lên tiếng:

- Các người muốn làm gì, các người không phải là muốn ta sao? Đến đây đi, có bản lĩnh thì đánh với ta, hấn chẳng qua chỉ là bạn học, ta nghĩ trí thông minh của người Đông Dương các người không chỉ có ngần ấy.

Hạ Hạ cũng không biết Vu Thiên lợi hại như thế nào, mặc dù vừa rồi Vu Thiên ném bay Tả Mộc Tam Lang, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể chứng minh Vu Thiên là người có khí lực mà thôi. Phải biết rằng Thôn Phổ là một võ sĩ Đông Dương tinh nhuệ, cũng không chỉ có một chút khí lực đơn giản nha, mà Vu Thiên lại không biết thân phận của bọn họ, chỉ có Hạ Hạ biết mà thôi, bọn hắn chính là người của Đông Dương Yamaguchi Group, bọn hắn giết người như giết cỏ, hung ác dị thường, nếu Vu Thiên mà rơi vào tay của bọn chúng thì thật sự chết chắc rồi.

Mà Hạ Hạ không muốn nhìn thấy một người tốt như vậy đơn giản chỉ vì một lần cứu mình mà phải chết, cho nên cô đứng ra trước mặt Vu Thiên, giúp hắn chặn bốn người Thôn Phổ.

- Ít nói nhảm đi, chúng ta tất nhiên sẽ muốn, nhưng nhất quyết phải xử lý tên Đông Phương này trước đã. Đi, Thôn Phổ, giết hắn đi.

Tả Mộc Tam Lang lúc này hận Vu Thiên thấu xương, nếu Vu Thiên không xuất hiện thì bây giờ mình đang ở trên mây rồi, làm gì mà phải ở đây chịu đựng rồi la lối om sòm thế này.

- Không được, muốn giết hắn phải bước qua xác ta đã.

Như đoán được Tả Mộc Tam Lang nhất định sẽ giết Vu Thiên, Hạ Hạ liền chuẩn bị liều mạng. Đối với cô mà nói, có chết cũng không thể rơi vào tay những tên Đông Dương này.

- Hừ! Không nghe thiếu gia nói không để cô chết sao? Cô tốt nhất nên tránh ra cho ta.

Thôn Phổ bước từng bước lớn đến đối diện với Hạ Hạ, sau đó thấy y hô ba tên phía sau:

- Nhất Đình, Nhị Đình các người bắt lấy tên Đông Phương này, Tam Đình người phụ trách bảo vệ thiếu gia.

- Khoan, các người không nghe ta nói sao? Nếu muốn động đến người này phải bước qua xác ta đã.

Nói xong Hạ Hạ làm như muốn che chắn bảo vệ Vu Thiên, cô bước lên trước nửa bước đứng thành thế trung bình tấn trước mặt đám người Thôn Phổ, làm ra bộ dạng ta liều mạng với các người.

Cùng lúc Thôn Phổ phân phó hai tên Nhất Đình và Nhị Đình thì ánh mắt Vu Thiên cũng trở nên lạnh lùng. Từ "Đình" này Vu Thiên cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy, trước kia ở thâm sơn Lục thúc có nói qua với hắn, ở Đông Dương có một tổ chức gọi là Yamaguchi Group, bọn chúng là một tổ chức vô cùng lớn, có mấy trăm năm lịch sử, bọn chúng đều đem thù hạ của mình gọi là "Đình". Cũng giống như Hắc Long hội, tuy rằng cũng là một tổ chức phụ thuộc vào hắc đạo Đông Dương, nhưng bọn chúng khác ở chỗ đem thù hạ của mình gọi là "Nhân", đây chính là sự khác biệt lớn giữa hai bang phái.

Vu Thiên vừa nghe Thôn Phổ gọi ba tên mặc âu phục đen là đình, hắn đã đoán được đây nhất định là người của Đông Dương Yamaguchi Group.

- Được lắm, vốn nghe cái tên Tả Mộc Tam Lang tao đã đoán bọn mày là người Đông Dương, chỉ không nghĩ tới bọn mày lại là người của Yamaguchi Group.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Cứu Hạ Hạ (3)

Vu Thiên nói khá lớn, lập tức những lời này bị Tả Mộc Tam Lang cách đó không xa nghe được.

- Ha ha ha, tiểu tử mày không ngờ còn rất trải đời nha, lại còn biết cả người Yamaguchi Group, vậy thì càng không thể lưu mày lại. Nhất Đình Nhị Đình, các anh còn không nghe Thôn Phổ nói sao, đem tên Đông Phương kia giết cho tôi.

Thấy Vu Thiên thực đã biết lai lịch của mình, Tá Mộc Tam Lang nảy sinh ác độc. Vốn lần này gã đến đại học Trung Hoa Đông Phương quốc là có nhiệm vụ Yamaguchi Group phát triển quá nhanh, thật đã đến cực hạn ở quê hương Đông Dương, cho nên bọn chúng mới chuẩn bị đưa phân nhánh đến Đông Phương quốc, mà Tá Mộc Tam Lang chính là người được cử tới nơi này mở đường.

- Các người đừng hòng.

Mắt thấy Nhất Đình Nhị Đình đã hướng Vu Thiên bên kia phóng đến, Hạ Hạ sốt ruột, cô sợ Vu Thiên bởi vì cứu mình mà bị Tá Mộc Tam Lang làm thương tổn, cho nên không chần chờ cô lập tức xuất thủ.

Cùi chỏ của Hạ Hạ đánh thẳng về Nhất Đình đang ở gần đó nhất. Thái quyền lợi hại nhất ở chỗ đem vận dụng đầu gối, khuỷu tay là những bộ vị cứng nhất của con người đi công kích đối phương, cho nên lực đánh từ cùi chỏ của Hạ Hạ thực không thể khinh thường, ít nhất nếu bị cùi chỏ này đánh trúng về cơ bản cả nửa thân người sẽ không thể nhúc nhích.

- Mày muốn chết.

Chợt thấy Hạ Hạ hướng về phía mình đánh tới, Nhất Đình vội vàng liên tiếp sải bước tránh thoát một đòn công của Hạ Hạ, tiếp theo chỉ thấy Nhất Đình dùng chân trái đá vào phần eo của Hạ Hạ.

Nhất Đình phản ứng rất nhanh nhưng Hạ Hạ cũng không chậm. Cô vốn cũng không có kỳ vọng một kích sẽ đem Nhất Đình hạ gục, cho nên mắt thấy Nhất Đình tránh thoát một kích của mình, sau đó lại hướng mình đá một cước, cô hô lớn một tiếng:

- Tôi hay lắm!

Sau đó Hạ Hạ cả người nghiêng tiếp bấp đuôi của Nhất Đình, hai cùi chỏ lần thứ hai công tới.

Một cước này của Nhất Đình nếu có thể đá đến eo của Hạ Hạ thì lúc đó gã cũng phải chịu một kích đánh trúng đuôi của ả, hậu quả nhất định lưỡng bại câu thương.

Cũng không muốn liều mạng, Nhất Đình không có cách nào khác đành phải thu chân về, sau đó bỗng nhiên đổi chân đá hướng về phía bộ ngực của Hạ Hạ.

Nếu như luận về thực lực của Hạ Hạ mà nói thì Hạ Hạ cũng không kém gì. Nhưng nếu hai người bọn họ đối chiến, Hạ Hạ vẫn có phần thiệt hơn một chút, bởi vì rõ ràng kinh nghiệm thực chiến của Nhất Đình so với Hạ Hạ phong phú hơn, Nhất Đình dựa vào tích lũy kinh nghiệm nhiều lần chiến đấu, Hạ Hạ lại chỉ dựa vào những gì sư phụ chỉ dạy cùng sự liều mạng lúc này mà thôi.

Nói cách khác, Hạ Hạ mỗi lần ra chiêu đều dựa theo sách võ thuật mà ra. Nhưng Nhất Đình rõ ràng đã nắm được biến hóa, khi nào thì nên thu chiêu, khi nào thì công kích, công kích vào chỗ nào là chính xác nhất.

Nhìn thấy những điều này, Vu Thiên liếc mắt một cái đã biết Hạ Hạ sắp bị đánh bại, vì không muốn để phụ nữ ở trước mặt mình bị thương, hơn nữa còn là người từng bảo vệ mình, không còn cách nào Vu Thiên chỉ còn cách động thủ.

- Thượng Dương Thối.

Chỉ một bước chân nhẹ nhàng Vu Thiên đã dễ dàng đứng bên cạnh Hạ Hạ, sau đó liền thuận đà giơ chân đá ra, chỉ một chiêu này, chân Vu Thiên liền đạp xuống chân đang phi đến của Nhất Đình.

- A!

Một tiếng hô to truyền đến. Sau đó chỉ thấy Nhất Đình ôm cái đuôi mập mạp của mình ngã trên mặt đất. Một cái chân của Nhất Đình cứ như thế bị phé bỏ.

Hạ Hạ vốn đang chuẩn bị chịu một cước ở ngực để đổi lấy một cú đánh cùi chỏ vào đuôi đối phương, khiến cả hai lưỡng bại câu thương, nhưng không nghĩ đến, Vu Thiên vừa xông lên, vền vền chỉ có một chiêu liền hóa giải toàn bộ phiền phức. Lần này Hạ Hạ mới biết được, hóa ra Vu Thiên không những chỉ có sức mạnh, mà luận về công phu cũng là một cao thủ chân chính.

- Anh...

Nhìn thấy Vu Thiên, Hạ Hạ tựa hồ như muốn nói, làm sao anh lại lợi hại như vậy, anh lợi hại như vậy tại sao không sớm ra tay.

Vu Thiên cũng biết Hạ Hạ muốn nói cái gì với mình, cho nên hắn trực tiếp trả lời:

- Không phải tôi không ra tay, chỉ tại cô quá sốt ruột.

Vừa nghe Vu Thiên nói như vậy, Hạ Hạ cũng biết mình sai, chính mình chỉ lo một mực bảo vệ Vu Thiên, nhưng rõ ràng không biết trên thực tế người mình muốn bảo vệ lại lợi hại hơn mình không biết bao nhiêu lần.

Cho Hạ Hạ một ánh mắt rất vô tội, Vu Thiên liền bước tới trước mặt cô, sau đó hướng về phía bọn người Tá Mộc Tam Lang và Thôn Phố nói:

- Được rồi, đều là đàn ông, bọn mày không phải muốn đối phó với tao sao? Vậy đến đây đi, không nên mang phiền phức cho tiểu nha đầu.

Vừa rồi Vu Thiên tùy tiện giơ chân lên liền trực tiếp làm Nhất Đình mất đi năng lực chiến đấu, nằm trên mặt đất.

Vén vén chỉ một chiêu thức ấy đã làm Tá Mộc Tam Lang cùng Thôn Phổ chấn động. Đương nhiên bọn chúng cũng thấy rõ, một chiêu vừa rồi của Vu Thiên có một chút là đánh lén, bởi vì không ai nghĩ hẳn lợi dụng lúc Nhất Đình cùng Hạ Hạ đánh nhau liền tung ra một cước.

Căn cứ vào điểm ấy, bọn hắn cũng không có thấy rõ được toàn bộ uy lực của Vu Thiên. Ngược lại thấy Nhất Đình nằm ở trên mặt đất, Thôn Phổ nóng nảy.

- Nhị Đình, Tam Đình, chúng ta cùng lên đi, đối với loại người đánh lén thế này chúng ta không cần thể hiện tinh thần võ sĩ đạo với hắn.

Vừa nói xong, Thôn Phổ liền xông lên phía trước, một quyền đâm thẳng vào mặt Vu Thiên.

Đương nhiên đây chỉ là hư chiêu, quyền ra sau mới là quyền chính, điểm này Vu Thiên rất rõ ràng. Nhưng Vu Thiên cũng không có nói ra, bởi vì hắn muốn mượn cơ hội như vậy để xem công phu Đông Dương là cái dạng gì, vừa rồi hắn muốn để Hạ Hạ cùng Nhất Đình đánh nhau rồi quan sát một chút, nhưng công phu của Hạ Hạ thật sự quá yếu, không thể một mình đối đầu. Bây giờ đối thành chính mình đối đầu với những người này, hắn muốn nhìn xem công phu của đối phương như thế nào.

Vì vậy đối mặt với một quyền này của Thôn Phổ, Vu Thiên không dùng tay đỡ chiêu của hắn mà thối lui từng bước né tránh.

Thôn Phổ nhìn thấy Vu Thiên tránh né, y cười thầm một chút. Bởi vì một quyền này của y chỉ là hư chiêu, y thật sự rất sợ Vu Thiên đối cứng với một quyền này của mình, nếu như vậy nhìn thì có vẻ mình ra tay trước nhưng rất có thể lại đánh mất tiên cơ.

Nhưng rõ ràng Vu Thiên không giống với suy nghĩ, Vu Thiên chỉ biết né tránh, như vậy chứng minh Vu Thiên không có nhìn rõ hư chiêu của mình, tốt lắm, chiêu kế tiếp chiêu này là cú "đâm móc" mình có thể dùng được rồi.

Sau khi Thôn Phổ dùng hư chiêu bức lui Vu Thiên lùi nửa bước, liền một cú đâm móc đánh ra hướng về phía cằm của Vu Thiên.

Thôn Phổ biết một chiêu này của mình rất nhanh, lực lượng cũng rất mạnh mẽ. Gã tin tưởng người bình thường khó mà tránh khỏi một quyền sắc bén này. Nói cách khác, Vu Thiên rất có thể sẽ bị cú đâm móc này nện trúng, nếu như vậy, kết quả rất đơn giản cũng biết, khoe miệng Vu Thiên sẽ đổ máu, toàn bộ răng cửa sẽ nằm trên mặt đất.

Cái mà Thôn Phổ không ngờ đến chính là Vu Thiên cũng không phải một người bình thường, từ lúc Thôn Phổ ra quyền thứ nhất, Vu Thiên đã nhìn ra loại kỹ xảo nào, cho nên đối mặt với một quyền vừa vẽ ra của Thôn Phổ, Vu Thiên chỉ là nhếch mép mỉm cười rồi liền thoái mái tránh đi.

- Baka (Ngu ngốc)!

Thật không ngờ một quyền của mình lại thất bại, Thôn Phổ có chút nóng nảy. Còn không để Vu Thiên có thời gian chuẩn bị, Thôn Phổ lại một cước đá xéo về trước mặt Vu Thiên. Thật ra Thôn Phổ cũng không muốn dùng một chiêu này, nhưng không có cách nào, một quyền trước của mình phát ra lại đánh vào hư không làm cho trọng tâm có chút mất đi thăng bằng, nếu mình không đá chéo một cước này thì không thể giữ lại được thăng bằng.

Đối mặt với cú đá nghiêng này của Thôn Phổ, Vu Thiên vẫn là nghiêng người tránh đi.

- Bản lĩnh của người Đông Dương bọn mày chỉ có thế này thôi sao?

Muốn đối phương tung ra tuyệt chiêu, Vu Thiên bắt đầu khiêu khích làm Thôn Phổ tức giận.

- A!

Liên tiếp ba lần công kích đều bị Vu Thiên thoái mái tránh né, Thôn Phổ thực sự nóng nảy, gã quỳnh lên liền hướng về Vu Thiên giơ ra tuyệt chiêu. Chỉ thấy Thôn Phổ bước một bước hình hạc tới bên cạnh Vu Thiên, sau đó hai tay đột nhiên vươn ra bắt lấy cánh tay hắn.

Vu Thiên nhìn thấy đối phương muốn bắt lấy cánh tay mình, hắn biết đối phương muốn dùng tuyệt chiêu, trong lòng rất tò mò nên lúc này Vu Thiên không có tránh né mà lại vươn tay phải ra phối hợp với hắn để cho hắn bắt lấy cánh tay của mình.

Thôn Phổ chỉ duỗi ra hai tay liền phát hiện cánh tay Vu Thiên đã ở trong tay mình. Gã âm thầm cao hứng, gã biết chỉ cần bắt được một cánh tay của đối phương, rồi dùng một ít kỹ xảo chế trụ chắc cổ tay đối phương, sau đó dùng lưng đẩy là có thể quăng đối phương đi, lúc đó nhiệm vụ của gã có thể hoàn thành.

Đương nhiên đây chính là bước đầu tiên trong Đông Dương Không Thủ Đạo. Trọng yếu nhất trong kỹ thuật này chính là nắm cổ tay - bắt - kỹ thuật quăng, ném.

Lưng Thôn Phổ cong lại muốn đem Vu Thiên ném ra ngoài, hoàn thành ý đồ to lớn của mình. Nhưng để cho gã ngạc nhiên chính là, lưng của gã đã gấp xuống, tay cũng đã nắm chặt cổ tay đối phương, thậm chí bộ pháp hình hạc cũng đã biến thành cung bộ, nhưng không biết vì sao Vu Thiên cũng không có bị gã ném đi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 83: Chọc Tôi Tôi Giết

- Đây là tuyệt chiêu của mày sao? Hình như là Không Thủ Đạo.

Vu Thiên không chút nhúc nhích đứng yên ở đó, mặc cho Thôn Phổ ra sức ném vài lần, hấn rút cuộc cũng chán nản gấp bội. Vốn dĩ hấn tưởng đối phương sẽ làm cho hấn phải ngạc nhiên, nhưng không ngờ đối phương lại là một phé vật không hơn không kém, chỉ là một tên võ sĩ Không Thủ Đạo có chút nhanh nhẹn mà thôi.

Bị Thôn Phổ làm cho cụt hứng, Vu Thiên quyết định không cùng hấn chơi đùa nữa. Ở nguyên tại vị trí mà Thôn Phổ điên cuồng đem mình định ném ra, hấn nhấc chân đá vào cái mông của Thôn Phổ.

- Mày gọi là Thôn Phổ, tao sẽ đá vào cái mông của mày.

"Thông" một cước này thực sự rất mạnh. Thôn Phổ nhất thời cảm mất vào bãi phân chó dưới đất. Không chỉ có vậy, bằng vào lực lượng cường đại của Vũ Thiên, đầu của Thôn Phổ trên mặt đất cũng không có dừng lại mà trượt trên bãi cỏ thẳng về phía trước, mãi cho đến khi rơi vào con suối nhỏ cách đó không xa mới chịu dừng lại. Lúc này Thôn Phổ đã sớm bị hôn mê.

Ai cũng không có nghĩ đến, Vu Thiên sau vài lần né tránh, gần như chỉ trong một chiêu đã đem cao thủ Đông Dương là Thôn Phổ đá tới khe suối nhỏ. Vì thế, khi Vu Thiên hiện lộ ra chiêu ấy, không chỉ Nhất Đình, Nhị Đình mà thậm chí cả Tá Mộc Tam Lang đều hoảng hồn.

Nhưng bọn hấn cũng không phải loại người sợ chết, Đình nhị cùng Đình tam liền hợp công hướng Vu Thiên vọt tới.

Hai người một tả một hữu lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vọt về hướng Vu Thiên, có thể do bọn họ di chuyển quá nhanh nên ở phía sau hai người đất bị xới lên tung bụi mù.

Hạ Hạ cùng Tá Mộc Tam Lang đều không thấy rõ nhị Đình cùng tam Đình vọt tới bên người Vu Thiên như thế nào, nhưng chưa đến một giây sau đó hai người đã nghe một tiếng "Phanh! Vang lên.

Cùng lúc thanh âm vang lên thì đầu của Đình nhị cùng Đình tam liền đụng vào nhau, hai người loáng cái dừng lại rồi ngã trên mặt đất hôn mê.

Vẫn là một chiêu, khi Đình nhị cùng Đình tam xông tới gần mình, Vu Thiên lùi lại phía sau một bước, đồng thời hai tay vung ra bắt được đầu của bọn hấn, rồi dùng sức đập vào nhau tạo nên hiện trạng của hai người lúc này.

Tá Mộc Tam Lang mắt tròn nhìn Vu Thiên, giống như không thể tin nổi những gì vừa xảy ra. Phải biết rằng Thôn Phổ, Đình nhất, Đình nhị, Đình tam thực lực không phải trung đẳng cũng là trung - thượng đẳng ở Đông Dương Yamaguchi Group, thế nhưng tất cả đều không thể không đỡ được một chiêu của Vu Thiên mà đều ngã trên mặt đất.

Chỉ có Đình nhất là bị thương nhẹ nhất, nhưng lúc này Vu Thiên lại đi đến đập một cước lên cái đuôi mập mập của gã khiến cho gã rên hừ hừ, cuối cùng vẫn rơi vào hôn mê.

- Thế nào, bây giờ hấn đến phiên mày rồi nh?

Mất hứng lại nhìn Tá Mộc Tam Lang, Vu Thiên có chút hài hước nói.

- A? Việc đó...việc đó chúng ta không làm có được không.

Tá Mộc Tam Lang biết mình có xông lên cũng chỉ phí công, ngoại làm bao cát thì cũng chỉ làm bao cát mà thôi, cho nên gã sẽ không ngu như vậy chủ động tới Vu Thiên tìm chết.

- Người nói không làm là sẽ không làm sao, bà cô còn chưa có chơi đủ đâu.

Hạ Hạ lúc này cũng đã tỉnh lại, thấy phần thắng đã nghiêng hoàn toàn về phía mình nên cô cũng nổi giận. Phần hấn kêu lên, cô liền vọt tới trước mặt Tá Mộc Tam Lang, một cước đá thẳng vào cẳng chân Tá Mộc Tam Lang.

Tá Mộc Tam Lang có lẽ đã thật sự cảm thấy sợ hãi đến nỗi quên né tránh bị Hạ Hạ đá ngã xuống đất.

Lại tiếp một cước đá tới bụng Tá Mộc Tam Lang.

- Dám hạ độc, ám toán ta này.

Tiếp tục là một cước đá vào hai tay đang che trên bụng của Tá Mộc Tam Lang.

- Cho người biết đám có tà tâm đối với bà cô này, đồ đại sắc lang.

Tiếp theo là “điên cuồng liên hoàn cước” lên người, lên đùi, lên hông Tá Mộc Tam Lang.

- Đồ cặn bã, đồ biến thái, đồ háo sắc, đồ cuồng dâm... @@~

Ba phút trôi qua, Tá Mộc Tam Lang lĩnh không dưới một trăm cước của Hạ Hạ, miệng sùi bọt mép, cả người run rẩy. Cuối cùng gã thực đã đau đến nỗi không biết Đông Nam Tây Bắc là đâu nữa, hai tay che bụng cũng gần như không trụ được buông xuống.

- Đoạn tử tuyệt tôn cước! @@~

Hạ Hạ thấy thời cơ đã đến liền hướng về phía tiểu nhị của Tá Mộc Tam Lang hạ xuống một cước.

Tiếng chân vút qua, Tá Mộc Tam Lang đã rơi vào trạng thái hôn mê, thân thể cũng không chịu được đau đớn mà gập lại, gã biết chỉ thiếu một chút nữa là cái mạng già của mình đi tong, phỏng chừng muốn thực hiện lại tâm địa gian xảo, mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc đã có thể cử động.

- Hừ!

Chứng kiến bộ dạng của Tá Mộc Tam Lang, Hạ Hạ mới xem như hạ hỏa. Cô hai tay chống nạng hằm hừ, bộ dạng giống như Mẫu Dạ Xoa đứng thờ hồng hộc.

Vu Thiên đứng ở sau lưng chứng kiến Hạ Hạ giống như cộp mẹ phát uy, hần không khỏi đưa tay vuốt vuốt mũi. Lúc còn nhỏ Lục thúc có nói qua với hần, ngàn vạn lần không nên đắc tội với phụ nữ hoặc tiểu nhân, hiện tại xem ra quả đúng là như vậy. Nếu Vu Thiên không tận mắt nhìn thấy, hần làm sao tin được Hạ Hạ tiểu thư, một người nhìn xinh đẹp đến động lòng người, khí chất cao nhã lại có mặt khác đã man đến như vậy.

Sửa sang lại chiếc áo khoác mà Vu Thiên đưa cho, Hạ Hạ xoay người lại đã trở thành bộ dáng ôn nhu đến động lòng người hướng về phía Vu Thiên nói.

- Cảm ơn anh, vị bạn học này, tôi gọi là Jiasiot chút.

Chỉ một thay đổi nho nhỏ như vậy cũng không qua được ánh mắt của Hạ Hạ, cô tựa hồ nhìn ra Vu Thiên có chuyện gì đó đau khổ, cho nên cô liền đổi đề tài nói:

- Còn tên kia, đối với ân nhân của mình tôi cũng không muốn nói dối, hần là Tá Mộc Tam Lang, là người Đông Dương. Gia tộc của hần ở Đông Dương có chút thế lực, thậm chí ở trong Yamaguchi Group cũng có một chút quyền lực. Vừa rồi trong lúc vô ý tôi bị hần thấy, tuy rằng trước đó chúng tôi có quen biết, nhưng tôi đối với hần có ấn tượng không tốt. Thật không ngờ hần lại dùng thủ đoạn hạ lưu đánh thuốc mê, sau đó nhân lúc thủ hạ chưa đến mạng tôi tới nơi này chuẩn bị làm cái chuyện xấu xa kia, thật may mắn vừa lúc anh đến, ha ha.

Hạ Hạ này cũng không phải người đơn giản, chuyện kinh hiểm như vậy nhưng cô ta cứ như vậy vừa cười vừa nói một câu đã xong, Vu Thiên cũng cảm giác được Hạ Hạ không phải đơn giản như vậy. Nhưng Vu Thiên cũng không có vạch trần, đối với Vu Thiên mà nói, Hạ Hạ chẳng qua cũng chỉ là một khách qua đường mà thôi, có lẽ rất nhanh sẽ quên, vì vậy Vu Thiên cũng không tỏ vẻ gì.

- Đúng rồi, Vu Thiên, anh sau này cũng nên cẩn thận...bọn Đông Dương này đều là người có lòng dạ hẹp hòi, hôm nay anh giúp tôi giáo huấn bọn hần, phỏng chừng sau này bọn hần nhất định sẽ tìm đến anh gây phiền toái, nếu có chuyện gì anh cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ giúp anh trừng trị bọn họ.

Nói xong, Hạ Hạ rút trong túi áo dưới đất lấy ra một cái thẻ đưa cho Vu Thiên.

- Không cần, tôi nghĩ bọn hần cũng không thể làm gì được tôi, ngược lại nếu chọc giận tôi, tôi đây cũng không ngại giết bọn họ.

Nói lên những lời này, cả người Vu Thiên đột nhiên toát ra một cỗ sát khí lạnh như băng. Cỗ sát khí không tự chủ bao trùm lấy Hạ Hạ, làm cho Hạ Hạ cảm thấy rét run người.

Cảm giác mình phát ra sát khí có chút hơi quá, Vu Thiên vội vàng thu trở về rồi hướng về phía Hạ Hạ cười.

- Được rồi, cô hiện tại đã không có việc gì, tôi đi đây.

Nói xong lời này, Vu Thiên liền bước qua người Hạ Hạ ra khỏi Thanh Thủy Viên. 0

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Minh Tinh Hàn Quốc

Sở dĩ Vu Thiên phóng ra sát khí lớn như vậy, cũng là để nói cho Hạ Hạ biết, không cần phải lo lắng cho mình.

Mặc dù nói hạ hạ là một cô gái rất xinh đẹp nhưng trong lòng Vu Thiên đã sớm có bóng dáng của Trịnh Khả Tâm, người con gái mà hắn vừa nhìn đã trúng tiếng sét ái tình. Cho nên bây giờ hắn không muốn có dính líu đến bất kì người con gái nào khác.

Hạ Hạ cầm trong tay tấm thẻ của mình, nhìn theo bóng lưng của Vu Thiên mà có chút rung động.

- Đàn ông Đông Phương quả thực có mị lực, chỉ ít là cái tên Vu Thiên trước mặt này. Xem ra ba năm đại học của mình sẽ không quá cô đơn rồi.

Hạ Hạ khẽ cười rồi nhét tấm thẻ của mình vào trong túi quần. Lúc này cô mới chợt nhớ ra rằng mình vẫn còn đang mặc cái áo khoác đen mà lúc này Vu Thiên đưa cho. Tuy rất muốn đuổi theo để hỏi xem hắn ở lớp nào, nhưng nghĩ lại thì mình thừa sức để tra chuyện này nên cô lại thôi.

Vu Thiên chậm rãi bước ra khỏi Thanh Thủy Viên, hai tay đút túi, bộ dáng nhàn nhã không có việc gì làm mà đi dạo.

Vốn dĩ hắn cứ nghĩ trường học phải là nơi mà cả đám cầm đầu vào tiếp nhận tri thức, ai dè đến rồi mới biết suốt ngày chỉ đánh đánh đấm đấm, quả thực là nằm ngoài dự liệu của Vu Thiên hắn. Bây giờ hắn đã hiểu vì sao mà Tần Vĩnh Phú lại muốn hắn nhập học cùng Tần Thư Nhã. Cũng bởi người con gái đẹp như thế thì đến đâu mà chả phải rước tới một đống phiền phức. Ai, xem ra chính mình muốn ở đây mà học thêm tí kiến thức chắc không được mất.

Còn chuyện dựng võ trường ngầm để luyện tập kia thì đã có bọn Đại Cá Tù lo liệu, hiện tại Hắc Lang bang cùng Tiểu Dao hội đã chọn ra mười người theo Đại Cá Tù tập luyện. Tuy công phu của gã không có bằng mình nhưng mà so với người bình thường cũng được tính là một cao thủ. Nếu như mà Đại Cá Tù huấn luyện thì mình cũng chẳng phải lo nghĩ làm gì nữa.

Vu Thiên cứ một mình vừa đi vừa nghĩ ngợi như vậy. Bỗng nhiên từ đối diện truyền tới âm thanh khá ồn ào làm cho Vu Thiên hiếu kỳ chú ý.

- Thôi Vũ Tích, em yêu anh, Thôi Vũ Tích, em yêu anh, yêu như chuột yêu gạo.

Một đám con gái hét gào những âm thanh chói tai truyền tới tai Vu Thiên.

- Đi đi, Thôi thiếu của chúng tôi không có thời gian mà đùa giỡn với mấy bà cô hoa si như các người, mấy người đừng có làm loạn ở chỗ này nữa, Thôi thiếu còn cần nghỉ ngơi.

Khi bước gần tới đám đông thì Vu Thiên chợt thấy một người mặc một thân âu phục màu đen đang bị vây quanh bởi một đám nữ sinh trước cửa của ký túc xá nam, y đang nói gì đó với đám nữ sinh này.

- Cái gì chứ, chúng tôi chỉ muốn gặp Thôi Vũ Tích thôi chứ có phải là muốn ăn anh ấy đâu.

- Đúng thế, chúng tôi chỉ nhìn một chút có được không? Chỉ cần anh ấy ra chào mọi người là được.

- Hi hi, tốt nhất là cho chúng tôi chữ kí luôn đi. Tất nhiên có thêm ảnh thì càng tốt.

Không ngờ còn có cô gái cuồng nhiệt tới mức hồ to.

Nói chung có khoảng chừng 50,60 nữ sinh ăn mặc khác nhau đang đứng trước mặt tên đồ đen, muốn hắn vào mời Thôi Vũ Tích ra nói chuyện với họ.

Vu Thiên thấy được cảnh này thì liền hiểu ra, hóa ra đây là một tập các cô gái mê zai đến ngây dại. Cái tên Thôi Vũ Tích cũng không xa lạ mấy, à, Vu Thiên cũng nhớ ra được, hắn là một tên minh tinh võ thuật của Hàn Quốc. Nếu như cái tên đó chỉ đẹp trai mà thôi thì cũng bình thường, nhưng mà đã đẹp trai trẻ tuổi lại còn biết võ thuật như cái tên này thì làm sao lại không nổi danh cho được, khó trách lại có một đám nữ sinh tới đây tìm hắn.

Thấy mấy cô gái này nhiệt tình như vậy, mà nam tử vệ sĩ của Thôi Vũ Tích vẫn lạnh nhạt như vậy, không khỏi liên tưởng tới cảnh đang hào hứng thì bị thẳng nào đó úp cái mông lạnh lên mặt. Nhưng có thể trách ai được đây, mà chuyện này cũng chẳng có liên quan quái gì tới Vu Thiên.

Lắc đầu, Vu Thiên xoay người định rời đi.

- Đi đi, mấy người đừng có mà âm ỉ nữa, nghe nói Đông Phương quốc các người địa linh nhân kiệt chẳng lẽ là giả hay sao? Chẳng lẽ không có nổi một gã đàn ông nào hay sao mà mấy cô cứ chạy tới đây làm loạn vậy. Thật chẳng ra gì hết.

Tựa như không chịu được áp lực của mấy nữ sinh này, vệ sĩ của Thôi Vũ Tích bực tới mức hét lên một câu như vậy.

Thế nhưng những lời quả thực đã đắc tội với người khác.

Mấy tên nam sinh chắc chắn chả có thằng nào thích cái tên Thôi Vũ Tích đến từ Hàn Quốc này, nhưng bởi thấy có nhiều nữ sinh tới nơi này tụ họp nên cũng tới đây xem náo nhiệt một chút, cũng không thiếu mấy tên nam sinh năm nhất cũng mò qua đây. Thế nhưng vệ sĩ này vừa nói như vậy khiến cho mấy tên nam sinh cảm thấy như bị tát vào mặt mình. Có tên nam sinh năm nhất không chịu được nữa liền rống lên.

- Ai, bạn thân! Cơm có thể tùy tiện ăn nhưng lời nói thì không thể nói lung tung, ông vừa rồi có ý gì, có biết nói như thế là mắng tất cả chúng tôi hay không?

Mấy cô nữ sinh mê trai liền quay sang nhìn cái tên bạn học trông cũng ổn kia đang chửi vắn tên vệ sĩ.

- Tôi nói thì tôi nghe, anh nghe hay không là việc của anh. Không thích nghe thì đi đi, tôi không bắt anh phải nghe đâu.

Vị vệ sĩ kia cũng chẳng nghĩ tới là câu nói kia của mình sẽ mang đến hậu quả gì, mà y cũng chẳng cần suy nghĩ nhiều, liền buột miệng nói luôn những lời này.

- Ông...

Cuối cùng thì lời nói của vị vệ sĩ cũng đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của vị bạn học, mà xung quanh còn bao nhiêu người nữa đang nhìn hấn khiến cho hấn có cảm giác bản thân mình không thể xuống đài được.

- Ông, mấy người chỉ là người ngoại quốc, nếu lợi hại thì còn chạy đến trường học của chúng tôi ở Đông Phương quốc này làm cái gì?

Vốn vị bạn học này cũng không nghĩ tới mình đang nói gì, nhưng mà dù sao đây cũng là địa bàn nước mình, nên hấn cũng đơn giản đáp lại một câu như vậy.

- Anh nghĩ là chúng tôi nguyện ý đến sao, đây là yêu cầu của chính phủ của các người đấy, hừ!

Vốn cho rằng chính mình có thể chiếm thế thượng phong thì vị bạn học này không ngờ tên vệ sĩ đó lại móc ra được một cái cờ như vậy, liền khiến cho hấn nắm được nhược điểm của chính mình.

- Hắc, từng gặp qua nhiều kẻ không biết xấu hổ, nhưng mà đến mức này thì còn chưa có gặp bao giờ, ông nói là các người được quốc gia chúng tôi mời đến, mấy người nghĩ mình là tổng thư kí liên hợp quốc à?

Vị bạn học này liền hướng gã vệ sĩ mà khinh bỉ.

Thấy vị nam sinh này nói vậy, mấy tên thích xem náo nhiệt cũng phụ họa thêm vào:

- Đúng thế nha, chẳng khác gì trộn mạt bịa đặt đâu.

Vị vệ sĩ của Thôi Vũ Tích liền bị nói cho choáng hết cả đầu. Nhưng khi y im lặng thì ở phía sau đoàn người lại có thêm một đám người nữa tới, mà vị vệ sĩ lại nhận ra đám người này.

- Các vị bạn học xin nhường một chút, nhường một chút

Đi tới là một nhóm gồm mười người, trừ một người mặc đồ trắng ra thì những người kia đều mặc âu phục màu đen..

Dưới sự trợ giúp của mấy gã đại hán, người thanh niên mặc đồ trắng rất nhanh đã đến trước mặt vị vệ sĩ của Thôi Vũ Tích. Chỉ thấy hấn cười với vị vệ sĩ đó rồi nói:

- Tôi nhớ không nhầm thì anh gọi là Phác Huyền Nhất hả?

- Đúng vậy thưa Tôn tiên sinh.

Phác Huyền Nhất rất có lễ phép hướng về người thanh niên mặc đồ trắng mà gật đầu.

- Ừm. Anh làm rất tốt, kế tiếp thì để tôi giải thích cho mấy vị bạn học đây đi.

Nói xong mấy câu với Phác Huyền Nhất, người thanh niên mặc đồ trắng xoay người nói:

- Các bạn học sinh, xin chào mọi người, tôi là Tôn Văn Bác, là cục phó của cục cảnh sát thành phố Trung Sơn, đây là giấy chứng nhận của tôi.

Vừa nói chuyện hấn vừa lấy từ trong túi áo ra một giấy chứng nhận có in hình quốc huy của Đông Phương quốc, chậm rãi hướng về phía mấy bạn học bước tới.

- Oa, thật không ngờ. Còn trẻ như vậy đã lên làm cục phó cục cảnh sát rồi, quả thực quá lợi hại.

Mấy vị bạn học đứng khá gần vị kia liền thấy rõ giấy chứng nhận, không khỏi một phen chặc lưỡi thán phục.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Đại Tiệc

- Ha ha.

Tôn Văn Bác tựa hồ khá là thỏa mãn với sự phối hợp của vị bạn học này, lại nhẹ nhàng vỗ vai người nọ mấy cái, vị bạn học này liền cứ như mất hồn vậy, cứ đứng ở đó mà cười một mình.

- Được rồi, tôi xin tuyên bố một việc như sau, Thôi Vũ Tích tiên sinh quả thực là được quốc gia chúng ta mời tới đại học Trung Hoa. Cậu ấy cũng sẽ chỉ là một thành viên trong số các bạn mà thôi, trong ba năm tới, cậu ta cũng sẽ như các bạn cùng sinh sống ở ngôi trường này, nỗ lực học tập tri thức, tăng trưởng tri thức cho bản thân mình.

Sau khi nói xong mấy lời này, Tôn Văn Bác liền hướng tới mọi người gật đầu, rồi nhẹ nhàng nhìn sang một người đàn ông mặc Tây phục màu đen. Người nọ lập tức hiểu ý của Tôn Văn Bác.

- Tốt rồi, phó cục trưởng đã tuyên bố xong rồi thì hy vọng mọi người giải tán đi, mong mọi người không nên quấy rầy Thôi thiếu nhà chúng ta nghỉ ngơi, mọi người đều là bạn học, sau này nhất định sẽ có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn.

Đây cũng do trước đó Tôn Văn Bác đã phân phó cho thuộc hạ, bằng không thì cũng không ai dám nói nhiều như vậy.

Vu Thiên ở một bên nhìn mọi người đang tản đi, cũng cảm thấy khá là mất mặt, liền đi theo các học sinh khác cùng ra ngoài.

- Ai, cậu không biết đâu, lai lịch của cái tên Tôn Văn Bác này rất lớn đó, nghe đâu ông hấn, cha hấn đều là quan lớn của quốc gia đó.

Một vị bạn học quần áo trông không tệ lắm, tựa hồ đã nghe qua về Tôn Văn Bác, đang vừa đi ra ngoài, vừa nói chuyện với bạn tốt của mình.

- Oa, thế không phải hấn ta có quan hệ với thủ tướng của chúng ta sao, bởi thủ tướng cũng mang họ Tôn mà.

Một bạn học nữa vừa nghe thấy bạn mình nói như vậy liền bắt quái mà đoán.

- Cái này cũng khó nói lắm, ha ha, nhà hấn quả thực là ba đời làm quan. Ài, phải nói là số người ta tốt, có một người cha tốt, người ông tốt, chúng ta cho dù có phấn đấu cả đời cũng không thể nào bì được với thành tích hiện tại của hấn đâu, quả thực như người ta nói, người so với người thì tức chết người, hàng so với hàng thì càng dễ vỡ mà.

Vu Thiên đi sau mấy người bạn học đó, thấy họ bàn luận như vậy thì chỉ có buồn cười mà lắc đầu.

Nói thực Vu Thiên không tin vào số mệnh lắm, hấn chỉ tin tưởng thực lực cá nhân mà thôi. Giống như lúc này Tôn Văn Bác làm động tác vỗ vai đó vậy, hấn chỉ nhẹ nhàng vỗ vai người ta mấy cái, nhưng lại khiến cho người ta có hảo cảm với hấn. Chỉ với điểm này thôi thì Vu Thiên tin tưởng địa vị của người này không cần phải dựa vào người khác, chính mình cũng có thể nỗ lực mà đạt được.

Không nghĩ tới chính mình ăn cơm xong rồi đi dạo chút thôi lại thấy được nhiều chuyện thú vị như thế. Vu Thiên đột nhiên có một loại cảm giác, đó chính là đại học Trung Hoa này tựa hồ cũng không yên bình như thế. Nhìn lại thì mới thấy được, nào là Đông Dương Yamaguchi Group, rồi quốc gia lại mời cả Hàn Quốc bỗng từ nữa, tuy Vu Thiên không biết tại sao quốc gia lại mời những người như vậy đến đại học Trung Hoa để làm học sinh, nhưng chắc phải có nguyên nhân nào đó thì mới có kết quả như bây giờ.

Ngẫm lại cũng không thể nào lý giải nổi. Nên Vu Thiên chẳng thêm nghĩ nữa, nhiệm vụ bây giờ của hấn chính là chuẩn bị cho thật tốt cho võ trường dưới mặt đất, bảo vệ cho Tần Thư Nhã ở đại học Trung Hoa, còn có lợi dụng chút thời gian để học triết học nữa.

Vu Thiên sở dĩ muốn học triết học đó là bởi vì Lục thúc từng nói với hấn. Triết học với võ thuật có một sự liên quan cực kì mật thiết. Có khi đang học triết học mà cũng có thể ngộ ra được những thứ có liên quan tới võ thuật. Thế nên Vu Thiên mới báo danh vào hệ xã hội để học triết học. Đi vào xã hội, bước tới đô thị, có rất nhiều thứ mà Vu Thiên muốn học.

Dựa theo ký ức bản thân, Vu Thiên rất nhanh đã trở lại phòng ngủ của chính mình. Khiến hấn không ngờ đến là cái tủ gỗ ngoài phòng ngủ đã có mấy quyển sách mới tinh trong đó. Vu Thiên biết chắc là do tên bốn mắt kia để vào đó. Ha ha, chắc là không tìm thấy mình nên gãi mới để sách ở đây.

Hấn cười cười rồi cầm sách về phòng mình. Trong lúc rảnh rỗi thế này Vu Thiên cũng bắt đầu nghiên cứu một số sách triết học.

“Đạo Đức Kinh”, “Chu Tử Ngữ Loại”, rồi “Xuân Thu Phồn Lộ” là triết học Đông Phương, còn “Thế giới của Sophie”, “Tồn tại cùng hư vô”, “Tự nhiên biện pháp chứng” là triết học phương Tây. Những quyển sách dày như vậy mà chữ thì nhỏ như kiến, Vu Thiên liền cầm quyển Đạo Đức Kinh lên bắt đầu đọc.

Cuộc sống đại học thì muôn màu nhưng cũng có lúc khá là nhạt nhẽo.

Vu Thiên thì thuộc dạng thứ hai. Ngày thứ hai lên lớp mới biết được, học sinh lớp xã hội triết học rất ít, năm nay số người tham gia mới được hơn trăm. Mà trăm người này còn được chia ra làm hai lớp, Vu Thiên còn bị phân tới một lớp mà chẳng có nổi một đứa con gái nào.

Triết học vốn dĩ đã khô khan, buồn chán, thường thường chỉ có kẻ hay tự hỏi mới học môn này. Về điểm ấy thì Vu Thiên cũng là một tên thâm nho không thể nghi ngờ, bởi lớp của hấn có một sự thực mà hấn không thể bàn cãi, trừ hấn ra thì cả lớp hơn bốn mươi tên nam sinh tất cả đều mang trên mặt một cặp kính, thậm chí là chủ nhiệm Khổng Văn, một ông già ngoài năm mươi tuổi, cũng mang một cặp kính dày cộp, khiến cho ai nhìn thấy cũng biết đây là hậu quả của việc khổ học.

Nhưng khiến Vu Thiên không hiểu nổi chính là hắn không hề nói được một câu nào với mấy tên cùng lớp. Có lẽ mấy tên học triết luôn quá mức thanh cao, nên không có ai chủ động nói chuyện với Vu Thiên, mà Vu Thiên cũng không muốn đi làm quen với bọn họ, cái kiểu cô độc này hắn cũng trải qua cả chục năm rồi.

Cứ như thế, Vu Thiên trừ việc đi học ra chính là đọc sách, thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm Tần Thư Nhã một chút, một tuần thời gian cũng trôi qua. Hôm nay là ngày thứ bảy đầu tiên trong đời sinh viên của hắn.

Mới sáng sớm mà Tần Thư Nhã đã gọi điện tới cho Vu Thiên, cũng bởi đến trường được một tuần, vì để biết thêm được nhiều bạn học tốt hơn nên mấy người quyết định tổ chức một buổi tiệc tối để liên hoan.

Nghe được tin này, Vu Thiên cũng chẳng có ý kiến gì. Mấy ngày này tuy hắn cũng có hứng thú với triết học nhưng hắn càng hiểu được sự kết hợp làm việc và nghỉ ngơi hơn. Thư giãn một chút cũng tốt, nên Vu Thiên qua điện thoại liền đáp ứng sẽ đi cùng.

Buổi tối bảy giờ, Vu Thiên đứng ở cửa chính đại học Trung Hoa chờ đám người Tần Thư Nhã.

Trái ngược với thân ảnh cô độc của Vu Thiên thì bên phía Tần Thư Nhã rất là náo nhiệt. Trừ biết được Tần Thư Nhã và Vương Đình thì còn lại hai nữ sinh và một nam sinh hắn chưa từng gặp bao giờ.

- Vu Thiên tới đây nào, em giới thiệu chút, đây là hai người bạn tốt của em, Uông Mai và Lý Na. Còn cậu này là bạn trai Lý Na, Hoàng Thế Nhân.

Tần Thư Nhã thấy hắn liền vội vàng giới thiệu.

- Uông Mai, Lý Na, cả Hoàng Thế Nhân nữa, tới đây, tớ giới thiệu cho mọi người đây là bạn tốt của tớ, cũng là sinh viên của đại học Trung Hoa chúng ta, Vu Thiên.

- Chào cậu, Vu Thiên, mấy hôm nay chúng tôi toàn nghe Thư Nhã nói về cậu, hi hi, hôm nay coi như đã được thấy chân nhân rồi.

Vừa nhìn đã biết Uông Mai là một người tính cách khá rộng rãi, cô vừa thấy Vu Thiên thì liền trêu chọc hắn.

- Này, này, Uông Mai, không phải tớ đã nói hôm nay cậu nhất định sẽ được gặp Vu Thiên sao? Thế nào, tớ không có nuốt lời chứ.

Tần Thư Nhã cũng biết tính tình Uông Mai nên cũng không hề khách khí gì hết, bởi cô sợ là Vu Thiên không chịu nên ngăn cản luôn.

- Ô ơ này, người ta còn chưa nói gì đâu nha, cậu đã bắt đầu hướng về Vu Thiên rồi, Thư Nhã à, cậu cũng thực là xem thường chị em rồi nha.

Uông Mai cười lớn nói.

Còn Lý Na kia thì không có nói gì, sau chỉ gật đầu một cái xem như là đã chào hỏi rồi.

Vu Thiên thì sao, cũng chỉ là hướng mọi người gật đầu mấy cái. Mấy ngày này hắn toàn ngày người ra trong phòng ngủ đọc sách triết mà thôi, chưa từng ăn thử cơm của trường, đôi thì gọi cơm ở ngoài vào. May là thiết bị của trường cũng tốt, trong ngoài đều tương đương, nên Vu Thiên mới có thể chạy loạn đi tìm đồ ăn. Vì thế mấy ngày này Tần Thư Nhã mới không thể gặp được Vu Thiên.

- Được rồi, Thư Nhã, chúng ta hôm nay không phải là đi chơi sao? Bây giờ cũng không sớm gì nữa, mau đi thôi.

Cái gã gọi là Hoàng Thế Nhân chỉ liếc Vu Thiên một cái rồi lại quay sang Tần Thư Nhã nói.

Cái tên Hoàng Thế Nhân này khá cao, gầy, da trắng, mắt không lớn nhưng lại phát tinh quang, lộ ra một sự khôn khéo, khiến người khác nhìn vào liền biết đó là người có tâm kế. Chỉ ít Vu Thiên cho là như thế. Nhưng Vu Thiên còn cảm thấy, tuy chỉ là cảm giác, nhưng hắn thấy nó khá chuẩn xác khi cái tên Hoàng Thế Nhân này thường hay lơ đãng liếc mắt ngắm Tần Thư Nhã, theo hắn thấy thì không dưới 107 lần.

Loại cảm giác này nếu là người khác thì sẽ mặc kệ, nhưng Vu Thiên lại là một tên cuồng quan sát, bởi với hắn mọi chuyện xung quanh sáng như ban ngày.

Nhưng Vu Thiên lại nghĩ, mấy cô nàng xinh đẹp trẻ tuổi như Tần Thư Nhã thì làm gì có thằng nào không thích, nên hắn cũng không nghĩ nhiều lắm.

- Thư Nhã này, tối nay chúng ta đi chơi đâu?

Vẫn là Uông Mai lên tiếng hỏi.

Uông Mai, Lý Na, hay thậm chí là Vương Đình cũng không được tính là xinh đẹp, nhưng các cô vẫn còn trẻ. Tuổi trẻ chẳng phải là vốn liếng hay sao? Hôm nay nói mấy cô không xinh chẳng qua là vì so sánh với Tần Thư Nhã, cũng vì Vu Thiên đã gặp qua không ít mỹ nữ, tỷ như Trương Xảo Nhi, còn có mỹ nhân người Thái Lan Hạ Hạ kia, còn có Trịnh Khả Tâm trong lòng hắn nữa, kẻ khác khó có thể thấy được chứ hắn chỉ trong một thời gian ngắn lại gặp khá nhiều.

- Chúng ta đi ăn đại tiệc đi.

Vương Đình đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Hộp Đêm Thiên Đường Nhân Gian

- Cậu chỉ gọi ăn thôi. Được rồi, chúng ta tìm một gian phòng nhỏ nhưng có thể ăn uống vui đùa là được nhé?

Tần Thư Nhã nói ra ý nghĩ của mình.

- Cũng được đấy, tôi nghĩ mọi người nên đi quán bar Thiên Đường Nhân Gian đi, chỗ đó có cho thuê phòng, có thể ăn uống cũng có thể hát hò, mọi người nghĩ sao?

Cuối cùng cái tên kín miệng Hoàng Thế Nhân cũng mở lời.

- Thiên Đường Nhân Gian hả? Chỗ đó đắt lắm.

Lý Na là bạn gái gã nên vội lên tiếng, nói thầm.

- Không sao, anh có tiền mà.

Hoàng Thế Nhân nói câu đó xong liền liếc mắt nhìn sang Vu Thiên, như muốn nói cho Vu Thiên biết gã có nhiều tiền, Vu Thiên không thể so với gã được.

Vu Thiên thì lại chẳng sao hết, đi đâu chơi cũng thế cả thôi. Hắn sờ đi đi theo Tần Thư Nhã cũng bởi vì sự an toàn của cô, mà cha cô đang giúp mình xây dựng võ trường. Hơn nữa mấy ngày nay không ở trường học thì là ở phòng ngủ, Vu Thiên cũng nghĩ nên thay đổi một chút không khí.

- Hay lắm, thế có phải thiếu gia Hoàng Thế Nhân đây mời khách hay không?

Uông Mai vừa nghe Hoàng Thế Nhân nói đi Thiên Đường Nhân Gian thì không nhịn được sự hưng phấn trong lòng. Mà cái tên Hoàng Thế Nhân này lại thể hiện chính mình có tiền, không thật hèn thì thật ai bây giờ?

Lúc này Hoàng Thế Nhân không quan tâm Uông Mai, kể cả người bạn gái trên danh nghĩa Lý Na của mình, hắn đang nhìn Tần Thư Nhã chờ đợi.

Tần Thư Nhã tựa hồ cũng cảm thụ được ánh mắt của Hoàng Thế Nhân.

- Lý Na, theo cậu nên đi đâu đây?

Cô rất thông minh khi đẩy quyền lựa chọn cho bạn gái Hoàng Thế Nhân.

- Thế thì nghe Mai tỷ đi, chúng ta đi Thiên Đường Nhân Gian.

Tuy Lý Na muốn tiết kiệm cho bạn trai nhưng nghĩ tới mọi người đang cao hứng mà làm như vậy không phải khiến cho mọi người mất hứng hay sao?

- Được, Lý Na cũng đồng ý rồi, ha ha, chúng ta đi Thiên Đường Nhân Gian thôi.

Uông Mai khá là nhí nhảnh, khi thấy Lý Na đồng ý liền vui sướng đến nhảy cẫng lên.

Cứ thế, sáu người gọi hai taxi hướng về hộp đêm Thiên Đường Nhân Gian trên phố Hoàng Kim.

Do đại học Trung Hoa chỉ cách Thiên Đường Nhân Gian có hai con phố nên không lâu sau đó, mấy người Vu Thiên đã đặt chân tới cửa lớn của Thiên Đường Nhân Gian.

Sau khi trả tiền xe, sáu người liền bước ra ngoài.

- Oa! Thiên Đường Nhân Gian quả là xa hoa, xem đại môn khí phải chưa này.

Người nói lời này là Uông Mai, bởi trong sáu người trừ Vu Thiên ra, thì Uông Mai không phải là người thành phố Trung Sơn. Bởi sống ở những thành thị hạng ba nên khi tới kinh thành cô thấy cái gì cũng mới mẻ, nhất là khi tới hộp đêm số một kinh thành, Thiên Đường Nhân Gian, không kinh ngạc mới là khó tin.

Vu Thiên khi thấy cửa lớn của Thiên Đường Nhân Gian cũng có chút ngạc nhiên. Nhưng sự ngạc nhiên này cũng dần bị áp chế xuống. Bởi trước đó Hắc Lang còn mời hắn tới Đế Hào ăn cơm, mà mặt tiền chỗ đó với ở đây cũng không khác biệt mấy, sự ngạc nhiên của Vu Thiên vì thế mà giảm hẳn.

Nhưng sự do dự trong nhảy mắt đó lại bị Hoàng Thế Nhân bắt được.

Do Vu Thiên cũng không có giới thiệu mình ở đâu đến, người nhà làm gì, mà Tần Thư Nhã cũng không nói, nên Hoàng Thế Nhân cũng không biết nhiều lắm về hắn, giờ thấy Vu Thiên ngạc nhiên thì gã biết chắc hẳn chẳng phải công tử gì hết, chí ít là lần đầu tới nơi như thế này, nếu không thì ánh mắt của hắn cũng sẽ không như vậy. Cảm giác được điều này, khoe miệng Hoàng Thế Nhân khẽ nhếch lên, trong lòng có chút vui vẻ.

- Mọi người mời vào, xin hỏi mọi người muốn hát, khiêu vũ hay là nghỉ ngơi?

Thấy sáu người Vu Thiên đang bước vào cửa lớn, một nữ chiêu đãi viên nhiệt tình chào đón.

- Cho chúng tôi một phòng, có thể hát là được, tốt nhất là có thêm một phòng nhỏ bên trong để tiện nghỉ ngơi chút.

Hoàng Thế Nhân hướng về nữ chiêu đãi viên, thành thạo nói.

- Được, mấy vị tiên sinh, tiểu thư xin mời theo tôi.

Nghe thấy Hoàng Thế Nhân nói thế, nữ chiêu đãi viên kia liền mỉm cười dẫn sáu người Vu Thiên vào. Đối với loại sinh viên coi tiền như rác thì đám phục vụ ở đây một ngày thấy không ít.

Qua một hành lang dài, bước qua một tấm thảm đỏ mềm mại, mấy người Vu Thiên dừng trước một căn phòng mang biển 138.

- Các vị tiên sinh tiểu thư, đây chính là phòng mấy người yêu cầu.

Nói xong mấy câu này, nữ phục vụ nhẹ nhàng đẩy cửa ra, sau đó bước vào bật đèn lên. Một gian phòng rộng khoảng 60m2 hiện lên trước mắt mấy người Vu Thiên.

- Các vị nếu muốn rượu thì trong tủ kia có, còn nếu muốn.....

- Nếu muốn ăn hoa quả thì mở tủ dưới, còn nếu muốn hát, thì dùng máy tính màn hình cảm ứng kia, có thể chọn bài, nếu như mệt thì bên trong có một phòng nhỏ để nghỉ, đúng thế chứ?

Hoàng Thế Nhân liền cắt đứt câu nói của nữ phục vụ này, rồi liền thoáng kể ra những gì mà cô ta chuẩn bị giới thiệu.

- Đúng thế thưa tiên sinh, xem ra ngài là khách quen, nên tôi không quấy rầy nữa, nếu có chuyện thì xin rung chuông, tôi sẽ qua ngay.

Nữ phục vụ lễ độ trả lời.

- Đi, đi.

Hoàng Thế Nhân vung tay, đuổi cô phục vụ ra ngoài.

Đội cô nhân viên vừa ra ngoài thì bên trong đã vang lên tiếng kêu của Ưông Mai:

- Oa! Rượu đỏ Meire, chai này không tính là quý nhưng mà trên thị trường giá cũng lên tới một vạn đó, trời ơi, trong này toàn rượu cỡ đó, quá khoa trương rồi.

- Dừng lại đi, cậu phải biết nếu muốn dùng rượu kiếm tiền thì chỉ cái chai Meire đỏ này bên ngoài sẽ lấy của chúng ta hai vạn nguyên rồi đó.

Nhà làm nghề kinh doanh hộp đêm như Tần Thư Nhã thì hiển nhiên vấn đề này cô rất tinh thông.

Mà Hoàng Thế Nhân vừa nghe Tần Thư Nhã nói như vậy, liền mừng chết đi được. Mặc dù gã cũng không ngờ trong phòng lại có rượu mắc như vậy, nhưng hắn biết do thái độ vừa rồi của mình nên nhân viên kia cho rằng mình là loại tiêu tiền như rác, nhưng nghĩ tới mưu kế của mình có thể thực hiện được thì có mất ba năm vạn cũng bình thường thôi.

- Ha ha, chuyện này không có gì đâu, chỉ cần mấy tiểu thư xinh đẹp có thể vui chơi thoải mái là được. Tiền cứ để tôi tính.

Hoàng Thế Nhân rất sợ người khác không biết bữa cơm này là gã mời, nên cố ý nhấn mạnh thêm một lần.

Hoàng Thế Nhân nói như thế, mấy người Tần Thư Nhã cũng không có chú ý, nhưng Lý Na lại lén nhìn gã, bởi chỉ nhờ mấy câu đó mà địa vị gã trong lòng cô phảng phất cao hơn không ít.

- Đến nào, cùng uống rượu, cùng hát hò, chúng ta nhờ vào bạn trai Lý Na mới có thể tận hưởng chơi đùa được nha.

Ưông Mai cũng biết đạo lý bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, cho nên cô liền nâng ly rượu đỏ lên hướng tới phía Lý Na.

- Mai tỷ nói cái gì đó?

Vừa nghe Ưông Mai nói như vậy, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Na trở nên đỏ hồng.

- Đúng thế Mai tỷ, không thể nói thế được, hôm nay tôi mời các mỹ nữ đi chơi, sao lại có chuyện phải nhờ có ai mới được cơ chứ.

Nói xong câu đó, Hoàng Thế Nhân lại lên liếc nhìn Tần Thu Nhã. Trong quan niệm tán gái của gã, nếu muốn theo đuổi một người con gái thì nên liều mạng dùng tiền mà nện, đến khi nào cô ta động tâm thì thôi. Mà hiển nhiên Hoàng Thế Nhân cũng muốn dùng cách đó để tranh thủ chút hảo cảm của Tần Thu Nhã.

- Được, tâm ý đó của Hoàng thiếu chúng tôi sẽ nhận, hi hi. Mau, không ai hát thì tôi hát trước nha.

Vừa nói chuyện, Ưông Mai liền phóng khoáng tới chỗ máy tính kiểu mới kia, chọn bài mình thích nhất để hát, “Thời gian vui vẻ”.

Mọi người liền vỗ tay cho Ưông Mai, ngay cả Vu Thiên cũng thế, vừa uống rượu tay kia thì vỗ đùi, trợ hứng cho cô hát.

Ưông Mai hát xong một bài liền đi xuống, Vương Đình liền xông ngay lên, chọn bài “giai điệu tuổi trẻ”, thấy Vương Đình lên hát, Tần Thu Nhã khẽ qua chỗ Vu Thiên.

- Vu Thiên, anh không định hát một bài à?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Hoàng Thế Nhân Ác Độc.

- Ha ha, cô biết tôi mà, tôi không có hát được.

Vu Thiên mỉm cười, lắc đầu.

Tần Thu Nhã cũng biết Vu Thiên ở trong rừng sâu từ nhỏ, nếu nói công phu của hắn thì không còn gì phải nói, thế nhưng hát thì lại không phải là thế mạnh của hắn.

- Như thế, anh cứ ngồi đó chút nữa em hát cho anh nghe một bài nha?

- Ừm, tôi sẽ cố gắng lắng nghe.

Vu Thiên cũng không có suy nghĩ nhiều, gật đầu với Tần Thu Nhã. Đối với Vu Thiên mà nói, bất kể là ai hát, vì phép lịch sự hắn đều chú ý lắng nghe. Đương nhiên, nếu là trước đây, có lẽ Vu Thiên sẽ không làm như vậy, nhưng từ khi Vu Thiên xem một quyển sách tên là “Xử thế triết học”, trong sách có chỉ dạy rất nhiều cách giao tiếp với người khác, cho nên lúc này Vu Thiên mới làm ra việc lễ phép như vậy. Bởi vì Vu Thiên biết tôn trọng người khác, thực ra là tôn trọng chính mình.

- Vậy nha, chút nữa người ta hát thì anh phải cố mà nghe đấy nha.

Tần Thu Nhã mắc cỡ, đỏ mặt nói với Vu Thiên.

- Ừm, tôi nhất định sẽ chăm chú lắng nghe mà.

Vu Thiên gật đầu.

Vương Đình sau khi hát xong liền bước xuống, Tần Thu Nhã liền bước lên sân khấu hình chữ T, rồi tay cầm lấy micro, sau đó hướng tới mấy người Vu Thiên nói:

- Tiếp theo, để tiếp tục chương trình tối nay, tôi sẽ hát một bài của ngôi sao ca nhạc Trịnh Khả Tâm, “Vừa gặp đã thương”, hi vọng mọi người sẽ thích.

Ngay lúc đó, Ưông Mai cũng rất phối hợp tìm bài “Vừa gặp đã thương”. Lập tức giai điệu thanh xuân tràn ngập sức sống, truyền vào tai mọi người.

- Trịnh Khả Tâm có phải là cái cô bé mình vừa gặp đã thương đó không nhỉ?

Khi nghe Tần Thu Nhã giới thiệu, cả người Vu Thiên giật bắn cả lên, mà hắn không có để ý thấy rằng, từ lúc lên sân khấu, Tần Thu Nhã vẫn luôn nhìn về chỗ hắn.

“Ngày hôm đó, chúng ta vô tình gặp nhau, em đã biết đây là trời xanh an bài.

Từ hôm đó về sau, em đã biết anh chính là một nửa của em.

Em cảm ơn trời xanh, cảm tạ mối lương duyên này, anh đến khiến cho cuộc đời em, đẹp tựa tranh vẽ.

Em biết đây chính là vừa gặp đã thương, một cuộc tình mỹ lệ.

Ngàn lời không thể nói, chỉ là một ánh quang lướt qua bầu trời tình yêu..”

Trên sân khấu, Tần Thư Nhã đang nhập tâm mà hát, thì ở phía dưới hòm Vu Thiên không biết đã bay đến tận đâu rồi, giống như là hần thấy Trịnh Khả Tâm vậy. Mà cách đó không xa, một đôi mắt hung ác đang nhìn hần, đôi mắt này chính là của Hoàng Thế Nhân.

Hoàng Thế Nhân thật không ngờ bỏ cục mà chính mình ra tay bày bố, thành quả dĩ nhiên lại trở thành của Vu Thiên, kẻ mà lúc đầu hần thấy đã không có chút hảo cảm. Thực ra thì, Hoàng Thế Nhân đã ích kỷ từ nhỏ, hần ganh ghét người nào cao to hơn hần, ghét người nào đẹp trai hơn hần. Mà hết thứ này đến thứ khác Vu Thiên đều có. Cho nên lúc này Hoàng Thế Nhân quyết định chủ động ra tay, kiểm chuyện với Vu Thiên.

Thừa dịp hòm Vu Thiên bay lên trời, Hoàng Thế Nhân đi đến cạnh hần.

- Vu Thiên, lần đầu gặp mặt, tôi mời cậu một chén.

Vừa nói, Hoàng Thế Nhân cũng không chờ Vu Thiên đáp ứng, nâng chén lên hướng chén rượu đỏ trong tay Vu Thiên chạm mạnh.

- Đang!!

Một tiếng vỡ thanh thúy vang lên, do lực va chạm mạnh nên chén rượu trong tay Hoàng Thế Nhân liền vỡ, tất cả rượu bên trong liền bắn hết lên người của Vu Thiên.

- A!

Một tiếng này khiến cho tư tưởng Vu Thiên trở về, hần liền thấy quần áo của mình đã dính đầy rượu đỏ rồi.

- Ai chà, thiệt là xin lỗi, xin lỗi nha!!!

Hoàng Thế Nhân thấy mưu kế đã được thực hiện, vội vã dùng giấy ăn bên bàn đưa cho Vu Thiên lau. Mà giấy ăn trắng gặp rượu đỏ, lập tức liền làm dính lên quần áo Vu Thiên một vết trắng trắng, trong rất là khó coi.

- Không sao, không sao, không cần phải lau đâu.

Vu Thiên cũng không ngờ, tâm tư của mình bay quá xa, ngay cả Hoàng Thế Nhân mời rượu mình cũng không có phát hiện, bằng không dựa vào công phu của Vu Thiên, gã sẽ không làm ra chuyện như vậy được.

Đang hát trên sân khấu, Tần Thư Nhã cũng nhìn thấy hết. Cô nhìn ra được, Hoàng Thế Nhân đây là cố ý tìm Vu Thiên gây chuyện. Vốn cô nhìn thấy Vu Thiên ngồi nghe mình hát, rồi cả người đều sững sờ, cô cho rằng nhất định Vu Thiên bị mình làm cảm động. Nhưng thật không ngờ lúc này Hoàng Thế Nhân sẽ đến quấy rối, cho nên Tần Thư Nhã tức giận từ trên sân khấu đi xuống, không khách khí đẩy nhẹ Hoàng Thế Nhân một cái, sau đó nhẹ giọng hỏi:

- Vu Thiên, anh không có sao chứ. Không thì vào trong nhà vệ sinh lau chút đi.

- Được rồi, tôi vào nhà vệ sinh lau đi vậy, ha ha...

Vu Thiên nghe Tần Thư Nhã nói như vậy, cũng liền vội vàng đứng lên, sau đó cười áy náy, xoay người rời khỏi phòng.

- Anh thật là, sao lại không cẩn thận như thế chứ?

Thấy bạn trai của mình hất rượu lên người bạn của Tần Thư Nhã, Lý Na cũng không nhịn được mà phải trách gã.

Hoàng Thế Nhân thấy ngay cả Lý Na cũng dám nói thế với mình, gã liền muốn nổi giận. Thế nhưng vừa nghĩ đến Tần Thư Nhã đang ở bên cạnh, lúc này gã phải cố giữ hình tượng của một người đàn ông phong độ rộng lượng. Cho nên gã nén giận, giả bộ làm như rất xấu hổ nói:

- Ài, tại cầm chén rượu có chút không chắc. Ha ha, thôi nào, mọi người tiếp tục hát đi...

Hoàng Thế Nhân đã nói như vậy, Tần Thư Nhã cũng không có gì nói thêm. Thế nhưng lúc này cô chẳng còn muốn hát nữa. Nhưng Vương Mai cùng Vương Đình thấy không còn ai hát nữa, hai người liền cướp micro, bắt đầu hát

Vu Thiên bước ra khỏi phòng, thấy trên người rượu đỏ cùng giấy vệ sinh tạo thành vết pha giữa màu đỏ với màu trắng, đành lắc đầu cười cười. Hần cảm giác Hoàng Thế Nhân cố ý làm như vậy, chỉ là hần nghĩ cũng không ra tại sao gã làm như vậy với mình. Ngay từ lúc đầu hình như bọn họ cũng không có làm gì nhau mà.

Hừ, không nghĩ nữa, việc gì đến rồi sẽ đến. Lắc đầu, cười khổ một tiếng, Vu Thiên bước nhanh đến chỗ tiếp tân, hần không biết WC ở nơi nào, nên đành tìm người hỏi.

- Tiểu thư, xin hỏi nhà vệ sinh ở chỗ nào?

Sau khi đến đại sảnh, Vu Thiên đứng ở quầy tiếp tân, lễ phép hỏi nữ tiếp tân.

- Ừm, thưa ngài, đi về hành lang phía trước sau đó rẽ trái là tới ạ.

Nữ tiếp tân lễ phép trả lời.

- Ừm, cảm ơn.

Có được đáp án, Vu Thiên liền đi theo hướng đã được chỉ. Mà lúc này một đoàn người chú ý đến động tác của Vu Thiên.

- Ô, người này sao lại có thể quen như thế nhỉ, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Nhìn thấy Vu Thiên, Bạch Lập Thanh bỗng nhớ đến cái gì.

- Thanh ca, hình như đây chính là người đã giúp mình giải quyết cái tên Hồng Cường ở nhà hàng Đế Hào đó.

Một đàn em đứng bên cạnh Bạch Lập Thanh thấy Vu Thiên liền nhớ đến. Lúc này nghe Bạch Lập Thanh hỏi như vậy liền trả lời

- Ah, hèn gì, nhìn quen quá. Ha ha, ngày đó hấn ra tay đánh Hồng Cường sau đó liền rời đi, tôi cũng nghĩ sẽ không còn gặp được hấn nữa. Không ngờ lại gặp ở đây, được, cậu đi hỏi thăm một chút, nếu hấn đến chơi, hỏi hấn ở phòng nào, một lát nữa tôi đến cảm ơn hấn một chút.

- Dạ, anh cứ yên tâm.

Nhìn Vu Thiên bước vào buồng vệ sinh, Bạch Lập Thanh cười cười. Người có công phu tuyệt đỉnh như Vu Thiên, Bạch Lập Thanh rất tình nguyện đi kết bạn.

Sau khi Vu Thiên rời phòng, Tần Thư Nhã không để ý Hoàng Thế Nhân nữa, mà đi thẳng đến một cái ghế salon, ngồi gặm hạt dưa, chờ Vu Thiên về.

Hoàng Thế Nhân nhìn Tần Thư Nhã, trong lòng nổi giận đùng đùng

- Hừ! Bán thiếu gia đây vốn muốn vui vẻ cùng với cô, cô lại còn không biết xấu hổ lên mặt, được lắm, đừng có trách anh đẩy ra tay độc ác nhé..

Nghĩ như vậy, Hoàng Thế Nhân lặng lẽ lấy trong túi ra một bọc nhỏ màu vàng.

Không nên xem thường bọc màu vàng nhỏ này, đây chính là “ Tây Ban Nha Thương Dăng Phần ” rất nổi tiếng.

Vật này nếu cho phụ nữ uống vào, sẽ làm cho ham muốn tình dục của các cô tăng vọt chưa từng thấy, sau đó sẽ tùy theo nam nhân bày bố mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Hoàng Thế Nhân Ác Độc (2)

Hoàng Thế Nhân không phải là người tốt gì, sở dĩ gã đến học đại học Trung Hoa, nguyên nhân chủ yếu là muốn đến để cua gái mà thôi.

Lúc này gã nhìn trúng Tần Thư Nhã, mà hiển nhiên nếu sử dụng thủ đoạn thông thường, hi vọng có được Tần Thư Nhã không cao, cho nên Hoàng Thế Nhân không thể làm gì khác hơn là đi đường tắt, dùng đến thủ đoạn hèn hạ.

Thừa dịp không ai chú ý, Hoàng Thế Nhân lặng lẽ đem bao bột này bỏ vào bình rượu đỏ, sau đó liền xoay người đứng lên, quay người nói với Lý Na đang nghe Ưông Mai hát là gã muốn đi vệ sinh, cũng không đợi đối phương trả lời, liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Hoàng Thế Nhân rõ ràng, nếu muốn cho chuyện ngày hôm nay suôn sẻ, gã còn phải giải quyết một người chuyên xen vào chuyện người khác là Vu Thiên. Gã phải nghĩ biện pháp đem Vu Thiên đi chỗ khác, bằng không chuyện tốt của gã sẽ không thành. Cho nên lúc này gã mới đi ra phòng, đứng ở cửa phòng chờ Vu Thiên.

Vu Thiên rất nhanh đã xử lý xong mấy thứ chất bẩn dính trên quần áo mình, sau đó liền quay trở lại phòng. Mới bước vào hành lang thì đã thấy được Hoàng Thế Nhân đang bước về phía hấn.

- Ái chà, Vu Thiên cậu cuối cùng cũng quay lại rồi.

Thấy Hoàng Thế Nhân nhiệt tình chào hỏi, Vu Thiên cũng không thể không nói:

- Ô, Hoàng Thế Nhân cậu cũng đi vệ sinh à?

Thấy Hoàng Thế Nhân ra ngoài thì trừ đi vệ sinh chắc cũng không có gì khác mà làm

- Không! Tôi không phải muốn đi vệ sinh mà là Tần Thư Nhã muốn ăn ô mai, nhưng mà tôi không có biết chỗ nào bán nên phải ra ngoài đi tìm.

Hoàng Thế Nhân đã sớm tìm ra cơ để nói.

- Ah, ăn ô mai sao, lúc vào tôi có thấy một chỗ, cách nơi này không xa ven đường có một siêu thị nhỏ, phòng chừng nơi ấy có bán, để tôi đi mua. Tôi đi mua thì sẽ nhanh hơn.

Vu Thiên quả thật trên đường có thấy một siêu thị nhỏ. Nhưng cách hộp đêm Nhân Gian Thiên Đường có một chút xa. Đương nhiên đây là nói người bình thường, còn với Vu Thiên thì không tính xa.

- Vậy thì, làm phiền cậu nha !!!

Hoàng Thế Nhân thật không ngờ Vu Thiên sẽ chủ động nói ra, vốn đang đau đầu làm thế nào khiến cho hán đi, thế nhưng bây giờ thì lại quá dễ dàng.

- Cái gì mà phiền chứ, cậu đã mời mọi người uống rượu với hát rồi, tôi đi mua chút ô mai thì có tính là gì chứ?

Vu Thiên cười cười, sau đó liền xoay người bước đi.

Thấy Vu Thiên cứ như vậy liền đi, Hoàng Thế Nhân trong lòng vui vẻ:

- Hừ, Vu Thiên ơi là Vu Thiên, mày thực là một thằng ngu mà, mày cứ đi đi. Đợi đến khi mày về thì tất cả đều đã xong rồi.

Vốn dĩ Hoàng Thế Nhân còn muốn thương lượng với Vu Thiên hạ được Tần Thư Nhã các cô. Nhưng Vu Thiên tựa hồ cũng không giống loại người này, cho nên không còn cách nào, Hoàng Thế Nhân chỉ có thể làm một mình. Làm như vậy cũng có lợi cho bản thân gã.

Xoay người trở về phòng, Hoàng Thế Nhân ngồi xuống bên cạnh Lý Na.

Thấy Hoàng Thế Nhân trở về, nhưng Vu Thiên chưa về, Tần Thư Nhã không khỏi lo lắng. Cô bước đến bên Hoàng Thế Nhân rồi hỏi:

- Vu Thiên đâu rồi? Sao anh ấy vẫn chưa về?

Hoàng Thế Nhân vừa nghe Tần Thư Nhã quan tâm Vu Thiên, trong lòng không khỏi giận dữ, nhưng gã biết lúc này không thể nổi giận:

- À, vết dơ trên người Vu Thiên hơi khó rửa, cho nên cũng hơi lâu. Đến đây đi, chúng ta uống rượu đi, ngày hôm nay mọi người chính là kiếm sự vui vẻ, vừa này tôi không cần thận làm dơ áo Vu Thiên, vô cùng áy náy, vì thế tôi xin tự phạt uống một ly trước.

Vừa nói, Hoàng Thế Nhân đã uống hết chén rượu đỏ sớm đã chuẩn bị.

- Nào, ai còn coi Hoàng Thế Nhân này là bạn thì xin hãy nâng ly nào.

Vừa nói, Hoàng Thế Nhân đã rót rượu giúp cho Tần Thư Nhã, Lý Na, Vương Đình với Uông Mai.

Hoàng Thế Nhân đã nói đến mức này, nếu không uống thì cũng hơi ngại. Mà hôm nay Hoàng Thế Nhân mời khách, cho nên tự nhiên bọn người Tần Thư Nhã khẽ nhìn nhau sau đó đều nâng ly lên uống một ngụm.

Chỉ là Tần Thư Nhã cũng không thích uống rượu đỏ, cho nên cô chỉ nhấp một ngụm, cũng chỉ cần cho Hoàng Thế Nhân mặt mũi là được. Trong lòng cô luôn nghĩ Vu Thiên đi chỗ đó mà vẫn nửa ngày chưa về, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hoàng Thế Nhân thấy mọi người đều uống rượu, trong lòng gã vui vẻ. Ha ha, nhìn thấy Tần Thư Nhã, người đẹp trong lòng gã một chút nữa sẽ biến thành một người khác, khiến cho Hoàng Thế Nhân không khỏi nhiều nước bọt.

- Không được, tôi muốn đi tìm Vu Thiên, lâu như thế rồi mà vẫn không thấy anh ấy trở lại.

Thấy Vu Thiên vẫn chưa về, Tần Thư Nhã lúc này có chút gấp gáp, cô liền đứng dậy chuẩn bị đi ra khỏi phòng.

- Ai! Tần Thư Nhã nè, bạn làm gì mà gấp vậy, cậu ta đi thì đi, không trở về thì đã sao, có tôi ở với mấy người không được hay sao?

Hoàng Thế Nhân thấy Tần Thư Nhã muốn đi, gã làm sao mà chịu, liền vội vàng đứng lên, chắn ở Tần Thư Nhã trước mặt

- Cậu, cậu làm cái gì thế, cậu nói cái gì mà có cậu ở cùng, lời này có ý gì đây?

Tần Thư Nhã thấy Hoàng Thế Nhân nói như vậy thì rất bức bối, chỉ muốn đẩy Hoàng Thế Nhân ra để đi ra ngoài.

- Ha ha, cũng được thôi, không phải là cô muốn đàn ông sao? Nói cho cô biết, tôi Hoàng Thế Nhân, là kẻ đã từng đánh hơn trăm trận, chút nữa chắc chắn sẽ khiến cho cô cảm thấy thỏa mãn.

Nhìn gương mặt giận dữ của Tần Thư Nhã, không biết vì sao Hoàng Thế Nhân càng thích muốn chết.

- Cái gì mà trăm trận cơ, cậu đang nói cái gì thế? Lý Na, cậu mau quản bạn trai của cậu đi.

Tần Thư Nhã còn đang định kiến nghị với Lý Na thì đã phát hiện ra, Lý Na đã sớm ngã xuống ghế salon, khuôn mặt đỏ hồng lên, đang ngây ngốc nhìn mình.

- Lý Na, Lý Na, bạn làm sao thế?

Vừa thấy Lý Na biến thành bộ dạng như thế này, trong lòng Tần Thư Nhã không khỏi căng thẳng. Mà không chỉ Lý Na, ngay cả Vương Đình và Ưông Mai thì khuôn mặt đều đỏ bừng lên, nhìn mình và Hoàng Thế Nhân, bọn họ không phải là đang phát điên thì còn là cái gì nữa đây.

- Mọi người???

Thấy mấy người Lý Na như thế thì Tần Thư Nhã đã ý thức được chuyện gì đang xảy ra. Cô vội vã quay người hỏi Hoàng Thế Nhân:

- Nói đi, có phải là cậu thả cái gì đó vào trong rượu đúng không?

Mặc dù Tần Thư Nhã không bao giờ đến cái nơi kiểu như thế này, thế nhưng quy tắc ở những nơi này, cô vẫn biết một chút, trước đây cô cũng có nghe Tôn bá nói qua, một ít đàn ông muốn kiểm soát bà, thì thường sẽ dùng một ít thủ đoạn hạ lưu, hiện tại đối với tình cảnh của bọn Lý Na, Tần Thư Nhã cũng đoán ra, Hoàng Thế Nhân nhất định đã làm gì rồi.

- Ha ha ha, cục cưng bảo bối của tôi à, cô nói không có sai, nhưng không phải chỉ có mấy cô nàng thôi đâu, chính cô không phải cũng uống chỗ rượu đó hay sao? Cho cô biết, trong rượu thực chất đã được tôi bỏ vào trong đó loại xuân dược mà tôi thích nhất, thế nên cô cũng sẽ giống họ cho xem. Nhưng mà yên tâm, theo nguyên tắc của tôi thì tôi nhất định sẽ cho cô được giải thoát, còn bọn họ thì còn phải xem cô còn có tác dụng gì hay không nữa, ha ha ha!!!

Thấy chuyện đã thành công, Hoàng Thế Nhân cũng hiện ra bộ mặt thật.

- Mày, mày thực là đê tiện!!!

Tần Thư Nhã hét lên với Hoàng Thế Nhân xong cũng cảm giác trong cơ thể dâng lên một loại cảm giác, thân thể nóng lên, sắc mặt ửng hồng, lúc này cô chỉ có một ham muốn, đó là cần đàn ông vuốt ve, cần đàn ông quan tâm, thậm chí cần....

Ở bên ngoài hành lang, Vu Thiên đang chuẩn bị ra ngoài hộp đêm. Đột nhiên một thanh âm kêu lên với hắn:

- Anh bạn kia xin hãy chờ chút.

Nghe thấy tiếng kêu, Vu Thiên quay đầu lại nhìn liền thấy một người mang mắt kiếng, trông rất có văn hóa đang cùng với một đám bảo vệ đi về phía mình.

- Có chuyện gì không?

Vu Thiên chỉ kiểm tra thoáng qua một chút thân thủ của mấy cái tên vệ sĩ kia mà thôi, sau đó liền bỏ qua. Bởi mấy cái tên này trong mắt Vu Thiên thực sự bình thường trong bình thường.

- Ừm, chào cậu, tôi là Bạch Lập Thanh, quản lý của hộp đêm Nhân Gian Thiên Đường.

Bạch Lập Thanh vừa nói vừa nhiệt tình chìa hai tay hướng về phía Vu Thiên.

- Vu Thiên.

Vu Thiên giới thiệu đơn giản, sau đó bắt tay tượng trưng với Bạch Lập Thanh. Đối với trí nhớ kinh người của Vu Thiên thì đã sớm đoán ra người đàn ông trước mắt này là ai. Tại nhà hàng Đế Hào ngày đó, Bạch Lập Thanh bị bọn đàn em của Hồng Cường hành hạ điên cuồng, cho nên Vu Thiên vẫn có chút ấn tượng.

- Ha ha, hóa ra là Vu Thiên tiên sinh, không biết tiên sinh có nhớ tôi không, nhưng tôi nhớ rất rõ ngài, hôm đó ở...

- Hôm đó ở nhà hàng Đế Hào chẳng qua là do bọn Hồng Bang chọc tôi mà thôi, cũng không phải là tôi muốn giúp anh, mà là giáo huấn mấy tên không vừa mắt mà thôi.

Vu Thiên lập tức ngăn lời của Bạch Lập Thanh, nói tiếp những gì mà Bạch Lập Thanh muốn kể ra.

- Hà hà hà...

Bạch Lập Thanh không ngờ Vu Thiên vẫn còn nhớ đến mình. Hắn không khỏi cười vui vẻ:

- Dù cho có thể nào thì nếu như hôm đó không có cậu thì Bạch Lập Thanh tôi làm gì còn chút mặt mũi nào chứ, hôm nay cậu đến địa bàn của tôi thì tôi nên làm chủ mời cậu chứ. Cậu thấy sao?

- Hà hà, cũng không có gì cần phiền anh đâu, tôi hôm nay chẳng qua là cùng mấy người bạn học tới đây chơi mà thôi.

Vu Thiên thể hiện bộ dạng như hắn không muốn nhận sự tiếp đãi của Bạch Lập Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Hoàng Thế Nhân Ác Độc (3)

- Bạn học?

Vừa nghe Vu Thiên nói cùng bạn học đến, Bạch Lập Thanh càng kinh ngạc. Y vẫn cho rằng Vu Thiên là một võ học cao thủ phi thường lợi hại, thậm chí y đã nghe nói qua ở Đông Phương quốc có một tổ chức tên là Cổ Võ môn, y tưởng Vu Thiên là người của tổ chức đó, nhưng bây giờ nghe Vu Thiên nói hắn vẫn còn đi học, y liền hiểu Vu Thiên không phải là người của tổ chức này. Bởi vậy, Bạch Lập Thanh càng thêm quyết tâm kết bạn với Vu Thiên. Phải biết người Cổ Võ môn có quy định của riêng mình, đó là không thể tùy tiện kết bạn bên ngoài, nhưng nếu Vu Thiên không phải, vậy thì việc mình có thể kết bạn với hắn càng dễ rồi, vì thế lực Bạch gia góp thêm một viên gạch.

Cho nên, chỉ trong chớp mắt, sắc mặt Bạch Lập Thanh nhìn Vu Thiên lại càng thêm vui vẻ:

- Vu tiên sinh, cậu đừng nói như vậy, cho dù thế nào, cậu cũng đã ra tay giúp chúng tôi. Mà Bạch Lập Thanh tôi cũng rất muốn kết giao với người bạn như cậu, lúc này có cơ hội, không bằng cậu nể mặt tôi, để cho tôi làm tròn vai trò chủ nhà.

Lúc nói những lời này, Bạch Lập Thanh dường như đã dùng đến cả ngử khí van nài.

Thấy ánh mắt chân thành của Bạch Lập Thanh, Vu Thiên khẽ nhủ mảy. Nói thật, Vu Thiên cũng không muốn cùng những người có quyền có thế này có bất kì quan hệ gì. Nhưng nếu đối phương là một cao thủ võ học, thì Vu Thiên có thể không kiêng nể cùng đối phương đánh một trận giao hữu, có thể kết giao với đối phương trên phương diện võ học là quá đủ rồi. Nếu đối phương trên phương diện võ học chỉ hơi giỏi chút thôi, nói thực không đủ để Vu Thiên nổi lên tâm hứng muốn kết bạn. Nhưng Vu Thiên cũng biết, người như Bạch Lập Thanh, nếu như mình không đồng ý để cho y làm tròn vai trò chủ nhà, vậy thì y nhất định sẽ quán quít lấy mình không tha, cuối cùng bản thân cũng đừng mong rằng có thể chơi vui được.

- Ài! Được rồi. Chẳng qua giờ tôi muốn đi ra ngoài mua một ít ô mai, bạn của tôi muốn ăn.

Vu Thiên không còn có cách nào khác, chỉ đành đồng ý với thỉnh cầu của Bạch Lập Thanh.

- Ô mai? Ha ha, cậu không cần đi ra ngoài, trên lầu tôi có.

Bạch Lập Thanh thực nghĩ không ra, cao thủ như Vu Thiên mà lại bị người khác sai đi mua ô mai, thực sự là dùng giao mỗ trâu giết gà mà:

- Người đâu, lên lầu lấy một ít ô mai xuống đây.

Nói với thủ hạ ở sau xong, Bạch Lập Thanh lại quay sang Vu Thiên:

- Vu tiên sinh, thủ hạ của tôi sẽ đi lấy, rất nhanh sẽ mang tới, tôi nghĩ không bằng trong thời gian này, cậu dẫn tôi đi giới thiệu với bạn của cậu một chút đi.

Bạch Lập Thanh cũng đã nghĩ kỹ rồi, nếu Vu Thiên không dễ nói chuyện thì bắt đầu từ bạn của hắn vậy, chỉ cần có thể kết giao được với bạn của hắn thì trong tương lai cũng sẽ có cơ hội làm bạn với hắn mà thôi, khả khả.

Vu Thiên cũng đành mặc kệ Bạch Lập Thanh, chỉ trả lời một câu:

- Thế thì xin mời.

Sau đó, Vu Thiên liền mang theo bọn người Bạch Lập Thanh quay trở về căn phòng mà mọi người đang chờ.

Trong lúc này, Hoàng Thế Nhân đã đề được Tàn Thư Nhã xuống:

- Ha ha, thế nào, cô có thấy thoải mái hay không, yên tâm đi, bây giờ mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Tuy rằng hiện tại quần áo Tàn Thư Nhã còn nguyên vẹn, nhưng cô biết kết tiếp Hoàng Thế Nhân muốn làm cái gì. Hiện tại cô hận thấu xương Hoàng Thế Nhân, thế nhưng không biết vì sao trong đáy lòng cô lại không có sức phản kháng, thậm chí còn giống như rất mong chờ có người đụng chạm, vuốt ve cô.

Hoàng Thế Nhân nhìn Tàn Thư Nhã tuy rằng rất tức giận, nhưng quả thực không thể nào cự tuyệt gã, gã biết thuốc đã bắt đầu phát tác rồi.

- Ha ha nỡn của anh ơi, hãy theo anh đi, cả hai chúng ta đều được vui vẻ mà.

- Mày, mày mau buông ra. Nếu không chút nữa Vu Thiên quay lại thì anh ấy sẽ khiến cho mày biết thế nào sống không bằng chết.

Tàn Thư Nhã dùng hết sức lực còn lại cự tuyệt Hoàng Thế Nhân

- Vu Thiên sao, ha ha, cũng đừng có nghĩ đến hần nữa, hần đã bị anh đây dùng mưu đuổi đi rồi, có lẽ chờ khi hần về chúng ta đã là người một nhà, lúc đó hần còn làm gì được anh nữa, ha ha ha.

Thấy Tàn Thư Nhã đến lúc này còn nhớ đến Vu Thiên, Hoàng Thế Nhân nhìn không được phải bật cười, gương mặt gã thoáng chốc trở nên âm u đáng sợ:

- Tàn Thư Nhã à, đừng có mà nhớ tới thằng Vu Thiên đó nữa, nếu không anh đảm bảo em sẽ rất đau khổ cho xem!!!

Nói xong, Hoàng Thế Nhân liền hướng tới đôi môi Tàn Thư Nhã. Gã từ lâu đã mơ tưởng tới đôi môi quyến rũ đỏ mọng này rồi.

“Ừnh”

Cửa liền mở ra, sau đó một bàn tay bắt lấy Hoàng Thế Nhân đang nằm trên người Tàn Thư Nhã ném mạnh.

“Vút”

Hoàng Thế Nhân lập tức bay thẳng ra ngoài, đập mạnh vào vách tường ngoài hành lang, ngất xỉu.

- Vu Thiên.

Bị đè dưới người Hoàng Thế Nhân, Tàn Thư Nhã dùng ánh mắt yếu ớt nhìn Vu Thiên bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình. Cô cố hết sức kêu lên một tiếng, sau đó muốn từ trên sofa đứng lên, mới biết mình không còn tí sức nào.

- Thư Nhã, cô bị làm sao vậy?

Vu Thiên định mang Bạch Lập Thanh đến giới thiệu với Tàn Thư Nhã, nhưng không biết lúc mở cửa ra lại thấy một màn như vậy. Nhìn thấy Hoàng Thế Nhân đè lên người Tàn Thư Nhã chuẩn bị gây rối, Vu Thiên giận dữ trực tiếp ném Hoàng Thế Nhân thẳng ra ngoài. Nhưng khi hần nhìn thấy tình trạng của Tàn Thư Nhã thì không khỏi hoang mang trong lòng.

Khi Bạch Lập Thanh thấy tình trạng mấy người như vậy, lập tức nhớ đến cái gì. Y bước nhanh đến cầm bình rượu đỏ đang đặt trên bàn lên, nhìn vào bên trong, mặc dù nói thuốc này không màu không vị, nhưng những thứ này Bạch Lập Thanh thường nhìn thấy trong hộp đêm, đã thành một tên lão luyện, gừng càng già càng cay, y không thể không phát hiện.

Thấy rượu có vấn đề, Bạch Lập Thanh bảo với mấy mấy tên đàn em phía sau:

- Mau lên, mấy người bọn họ trúng phải Tây Ban Nhã Thương Dăng Phấn, mau đi lấy canh Diệt Dăng lại đây cho bọn họ uống đi.

- Vâng!

Nghe Bạch Lập Thanh nói thế, các thủ hạ của y lập tức quay người đi tìm thuốc giải.

- Vu tiên sinh đừng lo, bạn của cậu chỉ bị hạ xuân dược mà thôi, loại thuốc bình thường này, trong hộp đêm của chúng tôi có thuốc giải. Ai, thật không hiểu sao lại có người to gan đến mức dám dùng thuốc tại hộp đêm Thiên Đường Nhân Gian. Hừ! chỉ cần tôi điều tra rõ ràng, sẽ cho hần đẹp mặt!

Nghe nói thế thì Vu Thiên cũng không còn gì để nói hết. Hần bây giờ đang lo chính là bao giờ mới có giải dược, từ giờ tới lúc đó Tàn Thư Nhã không sao mới tốt.

Chẳng bao lâu, thuốc hạ Bạch Lập Thanh liền bùng một chén canh lớn xuất hiện ở phòng, sau đó Vu Thiên dứt cho mấy người hết chén thuốc lớn. Tuy là thuốc dễ dùng, nhưng phải mất hai phút sau bọn họ mới tỉnh trở lại.

- Vu Thiên, chuyện gì vậy, mấy người này là ai?

Thấy có nhiều người xuất hiện trong phòng như vậy, Tần Thư Nhã thắc mắc, hiển nhiên cô đã quên chuyện Hoàng Thế Nhân định làm gì với mình.

- Tôi cũng không biết, chỉ là lúc tôi vừa vào phòng thì thấy mấy người các cô đều ngất đi trên mặt đất, hoặc trên salon, mà Hoàng Thế Nhân lại nằm trên người cô.

Vu Thiên không nghĩ gì nhiều, trực tiếp đem mọi chuyện khi hấn vào phòng nói ra hết.

- Cái gì, Hoàng Thế Nhân nằm trên người của Thư Nhã sao, chuyện đó không có khả năng.

Nghe Vu Thiên nói vậy, Lý Na lập tức phản ứng. Là một đứa ngốc cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Mà làm bạn gái của Hoàng Thế Nhân, Lý Na dù cho có bị đánh chết thì cô cũng không muốn tin chuyện này là thật.

- Không sai, Vu tiên sinh nói đều là thật. Không chỉ cậu ấy, mà tôi cùng với mọi người đứng sau tôi đều thấy.

Thấy cô bé này không tin, Bạch Lập Thanh giúp Vu Thiên làm rõ mọi chuyện.

Lý Na liếc mắt nhìn Bạch Lập Thanh, lại nhìn bọn người phía sau gật đầu liên hồi, như muốn nói cho cô rằng chuyện này là thật. Lý Na không khỏi bùng mặt khóc thành tiếng. Cô thật nhìn không ra, bình thường Hoàng Thế Nhân luôn đạo mạo không ngờ lại là một con người như thế.

Nhớ tới lúc đầu nhìn thấy gã, gã nho nhã như vậy, lại có học vấn, đã thế rất biết chăm sóc cho mình. Hơn nữa gia cảnh của gã tốt, tiêu tiền rất hào phóng, đặc biệt lại dùng tiền như nước để chinh phục cô. Cho nên rất nhanh chiếm được tình cảm của người có gia đình không giàu có như Lý Na. Thế nhưng không ngờ gã lại là người như vậy. Nghĩ đến đây, nước mắt Lý Na tuôn ào ạt, vậy mà cô còn muốn Hoàng Thế Nhân làm bạn trai mình. Thậm chí thiếu chút nữa sự trong trắng của mình để cho gã cướp mất.

Nhìn Lý Na khóc, Tần Thư Nhã, Vương Đình, Uông Mai vội vàng tiến lên an ủi. Bạch Lập Thanh dường như thấy những chuyện như thế này nhiều rồi, bởi vì cái chốn như hộp đêm thì cực kỳ hỗn tạp và phức tạp, con người tới đây có muôn hình muôn vẻ, bọn công tử con nhà giàu như Hoàng Thế Nhân, một ngày Bạch Lập Thanh không biết đã gặp bao nhiêu tên, cho nên y cũng chẳng ngạc nhiên gì khi thấy loại chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Đại Sứ Bình An

- Người đâu! Đem cái thang không biết sống chết đó qua đây! Dám ở Thiên Đường Nhân Gian của chúng ta gây sự, nó thật sự không biết chữ chết viết như thế nào rồi!

Bạch Lập Thanh giận dữ nói, kỳ thực lúc này y đang muốn giúp Vu Thiên dạy dỗ Hoàng Thế Nhân một trận. Nghĩ rằng dù sao thì mấy người đó đều là bạn học với nhau, có một số việc sẽ không tiện ra tay, đặc biệt là Hoàng Thế Nhân lại còn muốn làm hại bạn của Vu Thiên nữa, xem ra Vu Thiên rất tức giận. Cho nên Bạch Lập Thanh liền giúp hấn, như vậy có thể khiến cho Vu Thiên thiếu y một cái nhân tình cũng không biết chừng.

- Không cần, tôi tự làm là được.

Vu Thiên tựa hồ cũng không muốn nhân tình với Bạch Lập Thanh. Nói xong, Vu Thiên bước nhanh đến trước mặt Hoàng Thế Nhân, sau đó đưa tay xách Hoàng Thế Nhân đang ngất trên mặt đất lên.

- Đừng có giả chết trước mặt tao, mau tỉnh dậy, chuyện mày làm thì mày phải chuẩn bị tinh thần để chịu trừng phạt.

Những lời này Vu Thiên xem trong sách triết học, hiện tại đem ra dùng, nói rất thuận miệng, mà nó cũng rất hợp cùng với ý nghĩ của chính bản thân hấn.

Nhìn cái tên Hoàng Thế Nhân vẫn còn đang giả bộ hôn mê trên tay mình, Vu Thiên lắc đầu, sau đó cho hấn một đấm vào giữa bụng.

- Auuuuu!!!

Không thể chịu được sức mạnh của Vu Thiên, Hoàng Thế Nhân đau đớn kêu lên, sau đó từ trong miệng gã chảy ra một chút chất lỏng màu xanh. Bạch Lập Thanh ở bên cạnh vừa nhìn đã biết đây là gã đau đến ói cả mật xanh. Có thể thấy được một quyền của Vu Thiên mạnh đến thế nào.

- Nói đi! Vì sao mày lại muốn gây chuyện với Tần Thư Nhã, không phải là người nào sai khiến mày đó chứ?

Vu Thiên khoa chân múa tay, bày ra một bộ nếu Hoàng Thế Nhân không nói, bản thân sẽ cho thang này thêm một quyền nữa.

- Đừng đánh, xin đừng đánh, tôi nói.

Hoàng Thế Nhân thấy Vu Thiên như vậy làm sao còn dám giả chết, vội vàng nói:

- Không có ai sai khiến tôi hết, chỉ là tôi nhìn Tần Thư Nhã xinh đẹp cho nên nảy sinh ý xấu. Tất cả đều do tôi, tôi không phải là người, không nên có ý xấu, nhưng Vu Thiên, à không Vu gia gia, xin ngài hãy đại nhân đại lượng tha cho tôi đi.

Bị Vu Thiên ném rồi lại đâm thêm cho một quyền, lúc này Hoàng Thế Nhân đã hối hận muốn chết, tự trách bản thân mình làm gì mà ngu vậy, trường có nhiều người đẹp như vậy làm gì mà tình trờng thượng nã lại nhìn trúng Tần Thư Nhã chứ? Lần này thì tốt rồi, đắc tội với sát thần Vu Thiên, mình lần này chân đá trúng tâm sát rồi.

- Thật sự là không có ai sai khiến mà sao?

Vu Thiên nghe gã nói xong, trong lòng cũng yên tâm không ít, nếu nói là vì khuôn mặt xinh đẹp của Tần Thư Nhã mà đến, thì có thể chấp nhận được, Vu Thiên sợ rằng đối thủ của Tần Vĩnh Phú phải Hoàng Thế Nhân đến. Nếu là như vậy thì mọi chuyện lại khác.

- Thật sự là không có ai sai khiến hết, tất cả là tự mình tôi làm ra cả thôi. Nếu ngài không tin, tôi xin thề, lấy tổ tiên của nhà tôi mà thề.

Hoàng Thế Nhân thấy sắc mặt Vu Thiên dịu đi, gã vội vã thề thốt, muốn Vu Thiên cho mình con đường sống.

- Được, tao không chấp với tổ tông nhà mày.

Nói xong, Vu Thiên buông tay, Hoàng Thế Nhân từ trên cao rớt xuống mặt đất, đau đến mức muốn bẻ mông.

Vốn nghĩ mình như thế đã là bị Vu Thiên trừng phạt, nhưng khi Hoàng Thế Nhân nghe Vu Thiên nói một câu nữa thì gã thật sự muốn ngất đi thêm một lần.

- Tốt lắm, tôi hỏi xong rồi, người của anh thích làm gì hần thì cứ thoải mái mà chiêu đãi hần đi.

Lời này của Vu Thiên là nói với Bạch Lập Thanh. Vốn dĩ Bạch Lập Thanh cho rằng Vu Thiên đánh gã một quyền coi như là trừng phạt, bởi vì một quyền này rất nặng tay, đâm một cái mà so với mười năm đâm của người khác còn muốn mạnh hơn nhiều. Thế nhưng thật không ngờ Vu Thiên chẳng qua chỉ muốn hỏi Hoàng Thế Nhân vài vấn đề mà thôi. Bây giờ đã có đáp án rồi thế mà Vu Thiên vẫn còn muốn trừng phạt gã nữa. Ai! Vu Thiên chẳng bao giờ cư xử theo lẽ thường, xem ra mình sau này không nên đắc tội với hần.

Bạch Lập Thanh vung tay lên:

- Chăm sóc Hoàng thiếu gia cho tốt, hỏi gia cảnh hần như thế nào, sau đó hãy hầu hạ hần, khiến hần vĩnh viễn không bao giờ quên chuyện tối nay hần đã làm, rồi kêu người nhà hần đem tiền chuộc lại đây.

Hai tên thuộc hạ lực lưỡng của y liền lên tiếng đáp ứng, sau đó bước tới xô Hoàng Thế Nhân lên, lôi ra khỏi phòng. Bạch Lập Thanh thấy Hoàng Thế Nhân bị lôi đi, y biết mình có thể nói chuyện chính rồi:

- Vu tiên sinh, cậu thấy đấy tuy chuyện đã xử lý xong, nhưng tôi nghĩ mấy người bạn gái của cậu chưa chắc đã tiếp nhận được sự thật này, tôi thấy không bằng cứ để cho các cô ấy ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, cậu yên tâm, tôi sẽ cho người đến nói chuyện về vấn đề tâm lý này với mấy cô ấy. Trong lúc đó cậu có thể đến văn phòng của tôi uống chén trà được chứ? Tôi nghĩ chúng ta sẽ có nhiều chuyện để nói lắm đó.

Vu Thiên nhìn mấy người Tần Thư Nhã, xác định tinh thần các cô đều không tốt, nhất là Lý Na, khóc xong thì ánh mắt liền dại ra nhìn bốn phía, giống như bị sốc rất nặng.

- Vậy được rồi, làm phiền Bạch tiên sinh rồi.

Vu Thiên nói xong liền xoay người rời phòng. Để cho hần đánh đánh đấm đấm là chuyện dễ dàng, nhưng muốn hần đi an ủi người khác, thậm chí là tư vấn tâm lý, Vu Thiên tự biết mình không có khả năng đó.

Bạch Lập Thanh lập tức cũng đi theo ra. Sau đó đưa Vu Thiên đi thanh máy chuyên dụng lên tầng năm của hộp đêm Thiên Đường Nhân Gian, vào hần trong phòng làm việc của y.

Phòng của Bạch Lập Thanh diện tích không lớn, nhưng bên trong đầy đủ tiện nghi. Nguyên một bộ máy tập thể hình, một con cá vàng tuyệt đẹp trong một cái bể bơi lập thể đang bơi qua lại, một bàn chuyên luyện thư pháp cho thấy Bạch Lập Thanh là người biết hưởng thụ.

- Mời Vu tiên sinh ngồi !!

Vừa vào phòng, Bạch Lập Thanh liền chỉ một ghế da vô cùng thoải mái mời Vu Thiên ngồi xuống.

Vu Thiên cũng không khách sáo, ngồi xuống. Sau đó, từ trong ngăn kéo, Bạch Lập Thanh lấy ra một điếu xì gà Cu Ba cao cấp mời Vu Thiên.

- Tôi không hút, anh cứ hút đi.

Đối với thuốc lá, Vu Thiên cũng không thích, nhưng cũng không bài xích, cho nên hần cũng không phản đối người khác có thói quen này, thực ra thì hần cũng không ngại làm hai ba điếu, chẳng qua hút nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe mà thôi.

Bạch Lập Thanh cũng không khách sáo, thấy Vu Thiên không hút, chính y liền lấy ra một cái bật lửa cao cấp mỗi lửa cho điều xì gà. Sau khi hít một hơi, lúc này mới hỏi Vu Thiên:

- Vu tiên sinh, theo ý kiến cá nhân của tôi thì tôi rất ngưỡng mộ võ công của ngài, cho nên tôi hi vọng chúng ta có thể hợp tác.

- Hợp tác sao?

Vu Thiên nhú mày nhìn Bạch Lập Thanh, sau đó liền không nói gì, ý bảo Bạch Lập Thanh nói tiếp.

- Là như thế này, Vu tiên sinh, tôi hiện giờ đang là người phát ngôn thay thiếu gia Bạch Ngọc Đường của Bạch gia - một trong bốn nhà tài phiệt ở kinh thành, đồng thời tôi cũng là chủ quán của nhà hàng Đế Hào và hộp đêm Thiên Đường Nhân Gian. Ngày đó cậu cũng thấy đấy, giữa ban ngày ban mặt có người dám gây chuyện trong chỗ tôi đang quản lý, mà xác thực năng lực của tôi lại không đủ để ngăn cản bọn chúng. Cho nên tôi mong Vu tiên sinh sẽ trở thành đại sứ bình an cho tôi, Vu tiên sinh thấy sao?

Nói xong, Bạch Lập Thanh nhìn chằm chằm Vu Thiên.

Tuy Bạch Lập Thanh tuổi không lớn, nhưng lăn lộn trong xã hội nhiều năm nên y cũng tự nhận bản thân mình có con mắt nhìn người rất tốt, bởi y cũng nhìn được suy nghĩ của Vu Thiên qua đôi mắt của hắn.

- Ha ha, anh nói thực hay, không phải là muốn tôi làm vệ sĩ cho anh hay sao? Lại còn nói là đại sứ bình an nữa.

Vu Thiên không có gì kiêng kỵ, nói thẳng suy nghĩ trong lòng. Trước đó, Tần Thư Nhã có mang một ít phim Hồng Kông cho Vu Thiên và Đại Cá Tù xem, nổi bật là loạt phim Young and Dangerous. Từ phim này Vu Thiên học được rất nhiều danh từ, cho nên cái từ vệ sĩ này, hắn cũng không xa lạ gì.

- Ha ha, Vu tiên sinh nói gì vậy, cái gì là vệ sĩ chứ. Cậu cũng thấy theo đằng sau tôi là không ít bảo vệ, chuyện bình thường có thể để họ xử lý. Tôi nói đến là một số chuyện không xử lý được, hi vọng tiên sinh có thể ra tay giúp một chút, cũng không cần hơn. Còn về giá tiền tôi cũng đã nghĩ kỹ, tôi nhờ cậu cũng không phải là không công, tiền công mỗi ngày của cậu chính là 1% trong tổng thu nhập của hộp đêm Thiên Đường Nhân Gian. Cậu thấy sao?

Nhân Gian Thiên Đường một ngày thu nhập vụn vặt cũng đã được gần 10 triệu, nói cách khác một ngày thu nhập của Vu Thiên cũng có hơn 100 nghìn. Đây là con số không nhỏ.

Nhưng Vu Thiên cũng không xem nặng chuyện tiền bạc.

- Tiền cũng không là gì, anh cũng biết tôi đang đi học, cho nên bình thường việc nhỏ tôi cũng không hi vọng anh gọi tôi, đương nhiên nếu có cao thủ tôi cũng không ngại đánh giao hữu một chút.

Nghe lời này, Bạch Lập Thanh cũng biết đôi phương đồng ý. Bạch Lập Thanh lập tức vờn tay, cười ha ha với Vu Thiên:

- Thành giao!!!

Như vậy Vu Thiên đã có nghề nghiệp thứ nhất, là đại sứ bình an của hộp đêm Nhân Gian Thiên Đường và nhà hàng Đế Hào.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Viện Quân Của Hắc Long Hội

Hai người ở trong phòng đang nói một ít chuyện phiếm thì có người gõ cửa văn phòng của Bạch Lập Thanh, báo cho biết tinh thần của mấy người Tần Thư Nhã ổn định trở lại, Vu Thiên biết lúc này mình cũng nên rời đi rồi.

Đi tới phòng ở lâu một, bốn người Tần Thư Nhã đang chờ Vu Thiên. Vu Thiên thấy tinh thần của mấy người bọn họ, đặc biệt là Lý Na rõ ràng đã tươi tỉnh hơn nhiều, trong lòng rất vui mừng. Xoay người hướng về phía Bạch Lập Thanh nói một tiếng. Sau đó dựa theo an bài của Bạch Lập Thanh, bọn họ ngồi xe chuyên dụng quay về đại học Trung Hoa.

Đi sáu người giờ về chỉ có năm người, có thể nói tâm tình của các cô gái cũng không vui cho lắm. Nhưng xác thực từ chuyện ngày hôm nay mà các cô rút ra được một bài học, đó là xã hội rất phức tạp không thể tùy tiện tin tưởng người khác, nhất là loại thiếu gia ra vẻ nghiêm túc, ai biết được là hắn có phải sói đội lốt cừu hay không.

Ở một nơi không xa hộp đêm Nhân Gian Thiên Đường có một quán rượu. Một trong tứ thiếu Hồng bang, Hồng Cường đang ngồi trong phòng nghe thủ hạ đốc lực Phong Cầu báo cáo.

- Thiếu gia, cái tên Vu Thiên lần trước làm tôi bị thương đã xuất hiện ở Nhân Gian Thiên Đường, người của chúng tôi thấy hắn cùng với Bạch Lập Thanh

tiến vào phòng làm việc, ở trong đó khoảng 20 phút mới đi ra. Khi đi ra thì mặt Bạch Lập Thanh rất vui vẻ, hiển nhiên là bọn họ đã làm xong thỏa thuận, xem ra Bạch Lập Thanh đã được Vu Thiên ủng hộ rồi.

- Hừ! Một tên tiểu tử chưa hiểu sự đời như hần, chỉ là loại tôm tép mà thôi, chẳng có gì ghê gớm. Như vậy, mày hãy đi báo với người của Hắc Long hội, để cho bọn họ đi gây chuyện với Bạch gia đi.

Hồng Cường nhắm hai mắt lại, trong lòng đối với cái tên Vu Thiên đột nhiên xuất hiện hiển nhiên rất tức giận. Vốn dĩ Hồng Cường lần này đến thành phố Trung Sơn, cũng vì muốn nhờ vả một trong bốn nhà tài phiệt là Hồ gia để đối phó với Bạch gia. Vốn tưởng rằng dựa vào thế lực Hồng gia, muốn đối phó với một tập đoàn buôn bán là chuyện dễ dàng, ai biết lại xuất hiện một người tên Vu Thiên.

Vu Thiên không chỉ gây tổn thương cho đại tướng dưới tay mình là Phong Cầu, ngay cả Nina, người đàn bà mình thích nhất cũng bị Vu Thiên đánh bại. Hiện tại có thể nói Hồng Cường hận Vu Thiên đến thấu xương. Nhưng hận thì hận, Hồng Cường vẫn rất rõ ràng mục tiêu của mình là cái gì. Hần muốn đối phó Bạch gia, Vu Thiên nhất định không phải là người có lai lịch bình thường, cho nên trước tiên hần đành buông tha Vu Thiên, thế nhưng Bạch gia thì bất đồng. Cũng không phải là do hần thu tiền của Hồ gia mà bởi vì Bạch gia một mực ủng hộ anh trai con bác cả nhà mình, có khả năng trong tương lai kế thừa chức bang chủ Hồng bang, một trong những cản trở lớn, chỉ bằng điểm này, Hồng Cường đã muốn đem Bạch gia dọn dẹp, giáng cho anh trai mình một bạt tại trong kinh tế, đây chính là đạo lý của chiêu “rút cùi đáy nồi”.

Bởi vì Hồng Cường có dã tâm rất lớn, cho nên hần mới quan hệ với Hắc Long hội, nhưng cũng chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Hắc Long hội hi vọng phát triển ở ba tỉnh đông bắc Đông Phương quốc, mà Hồng Cường lại nhờ vào thế lực của Hắc Long hội ở kinh đô này chèn ép tất cả đối thủ của mình, như thế cả hai cùng có lợi, song phương đều hài lòng, nên sẽ cùng cố gắng.

Vu Thiên cũng không biết mình chỉ vừa nhận làm đại sứ hòa bình, thì lập tức sẽ có phiền phức tìm đến. Thực lòng mà nói, Vu Thiên đối với đối thủ mạnh cũng không có hi vọng lắm. Một người học võ chân chính, chỉ có cách không ngừng chiến đấu mới mau chóng nâng cao trình độ. Mà hiện tại đối với Vu Thiên, nếu như bàn về công phu, hần đã rất mạnh, khuyết điểm duy nhất chính là kinh nghiệm chiến đấu, hần mong rằng khi làm đại sứ hòa bình của Bạch gia, sẽ có thêm nhiều cơ hội chiến đấu hơn, đây cũng là hi vọng của Vu Thiên khi đáp ứng Bạch Lập Thanh.

oOo

Phân bộ ở kinh thành của Hắc Long hội.

Quản Nguyên Trực là hội phó, kiêm chủ quản khu mở rộng Hắc Long hội ở kinh thành. Hần đang ngẩng đầu nhìn hai gã cường tráng đứng trước mặt mình.

Thạch Điền Chương Lục và Anh Ngũ Lang là hai cao thủ của Hắc Long hội mới từ Đông Bắc chạy đến kinh thành.

Từ lúc thủ hạ của Quản Nguyên Trực, Điền Trung Nhất Lang bị thương, hần mỗi ngày đều gọi điện thoại về tổng bộ Hắc Long hội ở Đông Bắc để thỉnh cầu phái cao thủ đến, không chỉ có hai cao thủ đến, mà còn có mười lăm ninja trung cấp đi theo. Có lực lượng này, Quản Nguyên Trực liền có thể mở rộng thế lực của mình ở kinh thành.

- Thừa phó hội trưởng, hội trưởng Chức Điền trước khi để cho tôi và Anh Ngũ Lang tới đây đã căn dặn, ở kinh thành hiện giờ đã có thêm một thế lực Đông Dương đặt căn cứ. Đó là Yamaguchi Group, ông ấy hi vọng sau khi chúng tôi tới đây thì ở Đông Phương quốc sẽ chỉ còn có lực lượng của Hắc Long hội mà thôi. Không thể để cho bất kì tổ chức nào hoạt động chen chân vào, kể cả Yamaguchi Group.

Thạch Điền Chương Lục nhìn hội phó Quản Nguyên Trực, chậm rãi nói. Loại cao thủ này luôn quen cao ngạo tại tổng bộ Hắc Long hội, cho dù Quản Nguyên trực là hội phó, nhưng vì đã rời khỏi tổng bộ quá lâu rồi nên có muốn sai bảo bọn người này cũng có chút khó khăn.

- Được lắm, những gì Thạch Điền Quân mới nói tôi đều nhớ kĩ rồi, nhưng mà tôi hy vọng mọi người hãy nhớ kĩ một điều, tổ chức phái các người tới là để giúp đỡ tôi. Nên tôi muốn mọi người làm cái gì, dù cho có muốn hay không thì cũng phải làm, mọi người hiểu chứ?

Quản Nguyên Trực thừa hiểu tính tình của mấy thằng được tổng bộ cử đến này, cho nên hần muốn thị uy ngăn chặn khí thế của bọn họ, không nói trước thì sau này chuyện mình muốn bọn họ làm sẽ rất khó khăn.

Thế nhưng Quản Nguyên Trực không ngờ rằng mình chỉ mới nhắc nhở bọn họ một chút, thì cái tên Anh Ngũ Lang vẫn đang im lặng kia liền thoáng một cái đến trước mặt hần, bắt lấy cái cổ của hần.

- Ông là người làm mất hết mặt mũi của Hắc Long hội chúng ta, bây giờ ông không có quyền gì mà ra lệnh cho chúng tôi nữa, hiểu không?

- Tôi biết rồi, Anh Ngũ Lang các hạ hãy yên tâm đi.

Quản Nguyên Trực thật không ngờ người từ tổng bộ phái đến dĩ nhiên sẽ động thủ với hần. Hần cũng biết, do chuyện Vu Thiên đem biển hiệu hộp đêm đập nát, khiến cho tổng bộ tức giận, hiện tại việc làm của Anh Ngũ Lang cũng có thể là do hội trưởng Chức Điền bày mưu mà ra, kỳ thực chính là nhắc nhở việc hần phát triển Hắc Long hội ở kinh đô khiến bọn họ không vừa ý.

Anh Ngũ Lang chậm rãi buông tay, nhàn nhạt nhìn Quản Nguyên Trực, lại trở về chỗ mình đứng lúc trước.

- Nói cho phó hội trưởng biết, nhiệm vụ chúng tôi được phái đến có hai, một đem thế lực Yamaguchi Group ở kinh thành tiêu diệt, hai là chăm sóc cái thằng đã đập biển hiệu của Hắc Long hội, ông nên đi an bài đi thôi.

Nói xong, Thạch Điền Chương Lục và Anh Ngũ Lang xoay người rời đi.

Đề lại Quán Nguyên Trục một người ở trong phòng:

- Hừ! mấy thằng kiêu ngạo sớm muộn gì cũng bị thiệt thòi lớn cho xem.

Mới nói xong câu đó, Quán Nguyên Trục liền nhận được điện thoại từ Hồng Cường, khi hắn nghe được tin, cái thằng Vu Thiên có gan dám đập biển của bọn họ đó đã hợp tác với Bạch gia rồi, Quán Nguyên Trục âm lãnh trả lời:

- Hồng Cường tiên sinh cứ yên tâm đi, tôi biết nên làm như thế nào rồi.

Cúp điện thoại, Quán Nguyên Trục cười nhạt:

- Thạch Điền Chương Lục, Anh Ngũ Lang, không phải chúng mày muốn gặp cao thủ sao? Được, tao sẽ an bài cho chúng mày gặp, ha ha ha ha.

oOo

Đèn neon sáng lên, thành phố Trung Sơn lại đón một buổi tối mỹ lệ khác.

Hộp đêm Nhân Gian Thiên Đường vẫn tấp nập xe cộ, khách đến khách đi nhiều như cá trên sông. Nữ tiếp tân cười muốn tê cả mặt, mấy tên bảo vệ cũng không biết khom lưng bao nhiêu lần, đủ thấy việc buôn bán ở đây tốt tới nhường nào.

Buổi tối 9 giờ, chính là lúc tấp nập nhất, ở cửa hộp đêm Nhân Gian Thiên Đường lại tới hai chiếc xe kiểu mới nhất của hãng Toyota, nước Đông Dương. Sau đó từ trên xe đi xuống hơn mười người đàn ông áo xám.

Lúc phục vụ bãi đậu xe mang xe lái đi trong nháy mắt, bọn họ đã đi đến cửa lớn hộp đêm Nhân Gian Thiên Đường, theo một vị nữ tiếp tân dẫn đường đi vào một phòng rất lớn, gọi hơn mười vị tiếp viên, bắt đầu đùa giỡn trong phòng.

Thế nhưng không lâu sau, khi một người phục vụ mang bia đẩy vào cửa, hắn liền thấy có một người tiếp viên nằm trong vũng máu, xem ra không rõ sống chết.

- A!

Nhân viên phục vụ bị dọa đến mức hét lên một tiếng, ném két bia xuống đất, sau đó lại la to lên.

Nhân viên phục vụ hét lớn, làm cho bảo vệ trong câu lạc bộ chú ý đến, rất nhanh bọn họ đến trước cửa phòng, nhìn vào, quả nhiên có một người tiếp viên nằm trong vũng máu, trên người bê bết máu, sống chết không rõ.

- Mau lên, mau thông báo cho Thanh ca đi.

Không biết là người bảo vệ nào lạnh lẽ, lập tức cầm bộ đàm bắt đầu báo cáo.

Mà trong phòng bọn người áo xám lại giống như chẳng có chuyện gì, bọn hắn cũng không vội chạy trốn, mà vẫn ngồi nguyên tại đó nói chuyện, uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Cầu Cứu

Một lúc sau, Bạch Lập Thanh từ trong vòng vây của một đám người vạm vỡ tiến vào phòng. Khi hắn thấy vị tiểu thư trẻ tuổi nằm trên mặt đất máu chảy đầm đìa cũng không nhận được mà cau mày. Nói thật, hắn mở hộp đêm lâu như vậy dạng người gì mà hắn chưa gặp, thậm chí có một ít khách nhân còn có ham mê đặc biệt ở phương diện kia. Nhưng sự việc hôm nay lại khác, rành rành như thế thì chắc chắn không phải là sở thích nữa, bởi vì đối phương chính là đang giết người mà không phải là vui chơi.

- Bạn thân, các anh đang làm cái gì vậy?

Trải qua nhiều chuyện, Bạch Lập Thanh đã sớm quen với nhiều loại tình cảnh, dù cho bây giờ tình hình đang rất gay go nhưng Bạch Lập Thanh còn không có lập tức phát hỏa.

- Mẹ nó, ai là bạn thân của mày, nói cho mày biết đây là việc của bản đại gia, chúng tao thích như thế đấy, ha ha ha.

Một tên đại hán hình như cũng không quan tâm tới Bạch Lập Thanh, lúc nói xong câu đó, gã lập tức vươn tay kéo một tiểu thư tới bên cạnh, sau đó nắm

tóc nàng đập về phía góc bàn trà.

Rất nhanh, sau vài lần đánh như thế, vị tiểu thư kia đã ngã xuống trên nệm, trên đầu toàn là máu. Lúc này Bạch Lập Thanh cho dù tính tình có tốt đến đâu thì hán cũng không thể nhìn nổi nữa.

- Chúng mày là bọn cảm thú, bọn mày tới nơi này đâu phải để chơi, rõ ràng là tới gây chuyện.

Bạch Lập Thanh tức giận nhìn những người áo xám trước mắt, lúc này hắn đã hiểu rõ, đối phương tới đây không phải để tiêu khiển, mà tới để chọc phá chính mình.

- Ha ha, mày nói rất đúng, chúng tao đúng tới là để sinh sự, thế nào? Mày có thể làm gì tao?

Một gã râu cá tre ngồi tại một góc ghế sofa nhìn chăm chăm Bạch Lập Thanh hung hăng nói một câu như vậy.

Bạch Lập Thanh có thể cảm giác được, những đại hán này hắn do tên đàn ông râu cá tre dẫn đầu, cho nên hắn cũng đem ánh mắt xoay chuyển, chăm chú nhìn vào tên đàn ông có râu cá tre hỏi:

- Xin hỏi vị bằng hữu này là ai, vì sao hôm nay các người lại làm như vậy.

- Anh Ngũ Lang, Hắc Long hội.

Tên đại hán râu cá tre chỉ nói đơn giản sáu chữ liền ngậm miệng không nói nữa.

Vừa nghe đối phương nói là Hắc Long hội, Bạch Lập Thanh lập tức trừng mắt:

- Bọn mày là người Đông Dương?

- Hừ!

Nghe được Bạch Lập Thanh nói như vậy, Anh Ngũ Lang cũng không trả lời, mà đơn giản chỉ hừ một tiếng, ý tứ như muốn nói đúng như vậy, đây không phải lời nói vô ích sao.

- Tốt, người Đông Dương đúng không, hôm nay bọn mày tới đây hiển nhiên muốn tìm phiền toái rồi, vì thế cũng đừng trách tao nói chuyện không tốt, người đâu, xông lên, để cho đám quý tử Đông Dương này nếm một chút lợi hại.

Bạch Lập Thanh lui ra sau một bước, hướng về phía đám hán tử sau lưng phát phát tay.

Những hán tử phía sau Bạch Lập Thanh thấy những tên Hắc Long hội tại địa bàn của chính mình kiêu ngạo như vậy, sớm đã có chút khó chịu, hiện tại lại có mệnh lệnh, nhất thời không còn do dự gì nữa, cả đám hô to xông tới chỗ bọn người Anh Ngũ Lang.

Anh Ngũ Lang liếc mắt nhìn đám đại hán Đông Phương đang xông về phía mình, không buồn quay đầu hướng về phía thủ hạ của mình nói một câu:

- Giết hết bọn chúng.

Nhất thời, đám hán tử áo xám đi cùng Anh Ngũ Lang toàn bộ đứng lên, sau đó giờ nắm tay hướng về đám thủ hạ của Bạch Lập Thanh tiến lên, trong nháy mắt, hai bên nhân thủ cùng lúc ra tay.

Đám thủ hạ của Bạch Lập Thanh khí thế to lớn, nhìn thấy đám người Đông Dương dám tại địa bàn của chính mình bắt nạt người một nhà, mỗi người đều nghẹn ứ tức giận, muốn cấp cho đám Đông Dương quý tử này một chút giáo huấn, để cho bọn họ biết sự lợi hại của người Đông Phương.

Nhưng có tinh thần thôi thì chưa đủ, còn muốn xem thực lực nữa. Giống như cảm giác hiện tại của đám đại hán này.

Những tên áo xám đứng đối diện, luận chiều cao thực sự không thể so sánh cùng đám thủ hạ của Bạch Lập Thanh, nhưng luận thân thủ, vậy thì lại khác. Đối với công kích của đám người Đông Phương, đám quý tử Đông Dương vậy mà không sợ chút nào, trái lại bọn chúng còn dựa vào quyền pháp đem thủ hạ của Bạch Lập Thanh áp chế xuống thế hạ phong.

Sau đó, đám thủ hạ của Bạch Lập Thanh bắt đầu xuất hiện thương vong. Nhiều đại hán Đông Phương vì khinh địch mà bị đám người kia lật úp trên mặt đất đánh cho miệng phun máu tươi mất sức chiến đấu.

Bạch Lập Thanh thấy thân thủ của đám người áo xám không tệ, mà tên Anh Ngũ Lang vẫn chưa có ra tay, gã vẫn tiếp tục ở bên kia uống bia. Bạch Lập Thanh có thể cảm giác được cái tên Anh Ngũ Lang này thực lực không kém chút nào, chỉ ít mình đấu với hắn cũng chỉ được 5:5 mà thôi, thậm chí nếu kéo dài, mình rất có thể sẽ thất bại. Dù sao mỗi ngày ngồi trong phòng làm việc thân thể cũng không còn như trước, thời gian quá dài thể lực sẽ không chịu nổi.

Hiện tại, Bạch Lập Thanh biết đối phương trước khi tới đây đã có chuẩn bị. Bạch Lập Thanh càng hiểu rõ, một khi thủ hạ của mình toàn bộ thua cuộc, lúc đó sẽ đến phiên chính mình, có thêm đám người áo xám trợ giúp mình chắc chắn sẽ không thắng được Anh Ngũ Lang. Nghĩ đến không thể mất mặt tại trên địa bàn của mình, càng thêm mặt mũi của Đông Phương quốc, Bạch Lập Thanh lập tức lấy ra điện thoại gọi một cuộc.

Đương nhiên, cú điện thoại này Bạch Lập Thanh cũng không có gọi cho thiếu chủ Bạch gia Bạch Ngọc Đường, nếu như chút việc nhỏ này đều phải làm phiền Bạch Ngọc Đường, vậy thì Bạch gia cũng không cần tốn nhiều tiền thuê hẳn như vậy. Cho nên cú điện thoại này hẳn gọi cho Vu Thiên.

Vu Thiên lúc này đang tại phòng ngủ của mình đọc sách triết học.

Bởi vì trước đây chưa từng xem qua triết học, cho nên Vu Thiên cũng không cảm thấy hứng thú cho lắm. Thế nhưng bây giờ vừa nhìn những cuốn sách này, Vu Thiên mới biết triết học rất rộng lớn, thậm chí thông qua ngôn ngữ trong triết học Vu Thiên còn có thể ngộ ra không ít sự tình liên quan đến võ học.

Tỷ như câu này:

- Lấy lực của hấn trả lại cho hấn.

Tám chữ này nhìn như giản đơn, chẳng phải là tá lực đả lực trong Đông Phương võ thuật Thái Cực Quyền sao.

Còn câu:

- Định nhân lớn nhất của con người chính là bản thân người đó.

Câu nói này ý là khi đánh cùng người khác không thể có tâm lý sợ hãi, nếu không thì không thể phát huy toàn bộ thực lực của bản thân, còn khiến cho khả năng thất bại cũng tăng theo. Không những thế, hiểu sâu hơn nữa là trong lòng mỗi người đều có tâm ma, khi người có thể chiến thắng tâm ma của mình thì võ công của người sẽ tiến bộ thêm một tầng mới.

Tóm lại, những câu có liên quan đến võ thuật như thế rất nhiều, trong lúc vô thức, Vu Thiên dần dần chìm đắm trong đó. Trước đây hấn chỉ nghĩ đến việc luyện công mà lại không nghĩ đến công phu của mình là từ cái gì luyện ra, những người sáng tạo ra công phu này lúc đó đang làm cái gì. Cho nên trước đây Vu Thiên chỉ học theo Hàm Đan, học cách sử dụng công phu cổ nhân để lại, nói cách khác, chính là đi theo con đường người khác mở sẵn, cứ án theo những gì có rồi mà làm.

* Thời Chiến Quốc, dân quận Hàm Đan nước Triệu, nổi tiếng về thuật đi bộ. Người nước Yên hâm mộ, sang học thuật đó, nhưng đã không học được, lại quên cả cách đi bộ của chính mình, trở nên đi đứng lạch bạch tức cười. Câu trên ngụ ý chớ nên đua đòi rôm.

Nhưng hiện tại thì đã khác, sau khi tiếp xúc với triết học, Vu Thiên đã bắt đầu tự suy nghĩ theo cách của mình, thậm chí có khi trong lòng hấn cũng sẽ có một chút ảnh hưởng, đó chính là võ thuật hấn đã từng học, nếu như đem chiêu đó đổi thành như vậy, có lẽ sẽ càng thêm hiệu quả.

Lúc Vu Thiên đang cúi đầu đọc sách, trong lòng đang lúc suy diễn võ học đặc ý, điện thoại của hấn đột nhiên vang lên. Vu Thiên cũng không buồn xoay đầu, đưa tay đem điện thoại để lên tai:

- Ai vậy? Có chuyện gì?

- Tôi là Bạch Lập Thanh. Vu tiên sinh, cậu nhanh chóng đến hộp đêm Nhân Gian Thiên Đường một chuyến, ở đây có một đám người Đông Dương đang quấy rối, thân thủ bọn họ cũng không tệ, nghĩ đến hấn có thể làm bao cát giúp cậu luyện tập.

Giọng Bạch Lập Thanh tại bên kia điện thoại đầy lo lắng. Hấn biết rõ chính mình nên nói thế nào để cho Vu Thiên có thể tới đây nhanh hơn.

- Ah, Đông Dương quý tử, ha ha. Đến, tôi lập tức đến.

Vu Thiên vừa nghĩ đối thủ của mình là người Đông Dương, không khỏi có chút nhiệt huyết sôi trào, dù sao làm con dân của Đông Phương quốc, có mấy người trong lòng không chán ghét đám Đông Dương quý tử tự đại này đâu.

- Tốt, tôi sẽ cho xe đến đón cậu, cậu chỉ cần tới trước cửa trường học là được.

Bạch Lập Thanh vừa nghe Vu Thiên đáp ứng, lòng hấn cũng buông lỏng, hấn biết chỉ cần Vu Thiên đến, đám người Đông Dương này căn bản không đủ. Kỳ thực Bạch Lập Thanh cũng không hiểu vì sao, trong lòng hấn lại tin nhiệm Vu Thiên đến như vậy.

Biết Vu Thiên sẽ đến ngay lập tức, Bạch Lập Thanh cũng không còn gì để lo lắng nữa, hiện tại hấn đang bận rộn điều động bảo an trong Nhân Gian Thiên Đường, việc bây giờ của hấn là nghĩ biện pháp lưu lại đám người Anh Ngũ Lang.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Ai Nói Cao Thủ Không Thể Đánh Lén

Anh Ngũ Lang rất nhanh đánh cho đám đại hán Bạch Lập Thanh mang đến toàn bộ ngã xuống đất, sau đó lại lần nữa ngồi xuống ghế salon bắt đầu uống rượu. Đối với bọn họ, vừa rồi chẳng qua mới chỉ là hoạt động thân thể mà thôi, căn bản đám bọn chúng không một chút sợ hãi địa vị của Bạch gia.

Thấy mấy người Anh Ngũ Lang tựa hồ cũng không có ý ra tay tiếp, Bạch Lập Thanh cũng yên tâm không ít. Nhưng Bạch Lập Thanh lại rõ ràng lúc này mình không thể đi, nếu mình đi, ai biết bọn Anh Ngũ Lang sẽ làm ra điều gì, hiện giờ chẳng qua họ chỉ động thủ trong gian phòng, nếu để bọn Anh Ngũ Lang lao ra khỏi phòng làm phiền những khách nhân khác hay đập phá Thiên Đường Nhân Gian, sẽ gây cho Bạch gia tổn thất không nhỏ.

Cho nên Bạch Lập Thanh mới đứng ở cửa ra vào phòng Anh Ngũ Lang, trông chừng bọn họ.

Thấy Bạch Lập Thanh vẫn chưa đi, Anh Ngũ Lang rốt cục cũng nói ra:

- Mày? Không phải định gọi điện thoại gọi viện binh đến chứ?

Bạch Lập Thanh không ngờ Anh Ngũ Lang lại nhìn ra ý đồ của mình. Lúc này hắn cũng chẳng cần giấu diếm nữa.

- Không sai, tao vừa gọi điện thoại gọi người đó, thế nào? Mày sợ?

- Ha ha ha.

Anh Ngũ Lang không có vì lời nói của Bạch Lập Thanh mà tức giận chút nào, trái lại hắn như ông già phân phó lại.

- Vậy mày mau đi gọi cao thủ phía sau ra đây, nói thật, tao hôm nay đến đây chủ yếu muốn lĩnh giáo hắn, đều nói Đông Phương quốc bọn mày võ thuật bác đại tinh thâm, ngày hôm nay tao muốn lĩnh giáo qua, nhìn xem thử có đúng hay không hay những người kia toàn nói bậy, nhìn xem lòng tin về công phu luôn khiến bọn mày ngạo mạn như thế nào?

- Ah, tao nghĩ vị bằng hữu kia nhất định sẽ không để cho mày thất vọng,

Bạch Lập Thanh lúc này mới hiểu rõ mục đích đối phương. Có điều Bạch Lập Thanh lúc này lại càng bình tĩnh, như vậy cũng tốt, hắn cũng không muốn Bạch gia cùng Hắc Long hội kết oán, đó chính là thành công nhất của hắn ngày hôm nay. Làm một thương nhân, hắn coi trọng lợi ích nhiều hay ít, một tổ chức như Hắc Long hội, làm gì có thương nhân nào muốn đắc tội đâu. Nhưng dù sao, hiện tại biểu hiện của Bạch Lập Thanh lại quá nhu nhược, đám người Anh Ngũ Lang vừa đã thương phục vụ và thủ hạ của hắn, chuyện này muốn nói đến trách nhiệm phải tính trên người Hắc Long hội.

Cứ như vậy, Anh Ngũ Lang nghĩ cao thủ Đông Phương quốc sẽ có hình dáng ra sao, mà Bạch Lập Thanh nghĩ một hồi Vu Thiên đến hắn phải nói như thế nào để Vu Thiên thu thập đám người này. Hai người ai cũng theo đuổi suy nghĩ riêng, cũng không ai nói chuyện,

- Đến rồi, Vu tiên sinh đến rồi.

Sớm đã có tâm phúc của Bạch Lập Thanh một mực ở cửa Thiên Đường Nhân Gian đợi Vu Thiên, vừa thấy Vu Thiên xuống xe, gã vội vã chạy đến báo cáo cho Bạch Lập Thanh.

Vừa nghe Vu Thiên đến, không riêng gì Bạch Lập Thanh, cả Anh Ngũ Lang cũng ngẩng đầu lên, một đạo tinh quang trong mắt y hiện lên, hiển nhiên y cũng rất chờ mong Vu Thiên xuất hiện.

Thấy tình trạng cùng bầu không khí phía dưới, Vu Thiên liền đi tới cửa gian phòng của bọn quý tử Đông Dương.

- Thế nào? Bọn quý tử Đông Dương đến gây sự đang ở trong phòng này sao?

Tới trước cửa, Vu Thiên nhìn thấy Bạch Lập Thanh liền mở miệng nói.

- Mày chính là tên cao thủ kia sao? Tao cảnh cáo mày, không được gọi quý tử Đông Dương, nói cho mày biết, chúng tao là đại nhân Đông Dương, không phải cái gì quý.

Một gã tiểu đệ Anh Ngũ Lang thấy Vu Thiên sau khi xuất hiện lại nói mình là quý tử Đông Dương, khiến bọn chúng ầm ức không chịu được.

- Chỉ mày, có tư cách nói chuyện với tao sao?

Vu Thiên vừa nói lại bị người khác chen ngang khiến hắn rất khó chịu. Lại thấy đối phương là người Đông Dương, Vu Thiên cũng không muốn phí lời, vừa nói chuyện công phu, hắn trước hết đá ra một cước.

Một cước này của Vu Thiên nhanh như thiểm điện, rất nhiều người không thấy rõ Vu Thiên xuất thủ như thế nào thì chân của Vu Thiên đã thu về. Mà đúng lúc đó, tên quý tử Đông Dương kia đã bay lên. Vu Thiên dùng một chiêu Độc Bộ Xuyên Tâm Thối vừa lúc đá trúng ngực đối phương, sự cường đại từ bàn chân khiến tên kia trực tiếp bay ra xa.

Vừa vặn chỉ một chiêu, Vu Thiên dễ dàng đá bay một tên quý tử, thân thủ biến thái kiểu này khiến Anh Ngũ Lang không khỏi nhũm mày.

Anh Ngũ Lang rất rõ ràng, lần này từ tổng bộ cho hắn mang đi đều là cấp bậc Ninja, công phu bọn họ coi như không tệ, hơn nữa đã hoàn thành mấy nhiệm vụ mới có tư cách hộ tống hắn đến thành phố Trung Sơn, nhưng xác thực tên Ninja đến một cước của Vu Thiên cũng không đỡ được. Vì thế, Anh

Ngũ Lang không thể không nhìn người Đông Phương quốc trẻ tuổi này bằng một cặp mắt khác.

- Mày là cao thủ, đánh lên người khác như vậy không phải mất phong phạm sao?

Anh Ngũ Lang nhìn Vu Thiên, chăm chú hỏi.

- Ai nói cao thủ không thể đánh lên.

Một cước đá bay một người cũng không thể để đám quý tử này yên tĩnh, thập phần căm tức. Không nói hai lời, đánh về phía Anh Ngũ Lang, Vu Thiên nhắc chân lên dùng một chiêu Thượng Dương Thối Chi Lực Phách Hoa Sơn.

Thấy bắt đầu Vu Thiên đang ở xa vọt đến, Anh Ngũ Lang cũng cả kinh. Đây cũng do Anh Ngũ Lang nói chuyện với Vu Thiên có thời gian chuẩn bị động thủ, bằng không với một cước này của Vu Thiên, có thể Anh Ngũ Lang cũng không đỡ được, cũng sẽ trúng chiêu.

Không kịp nói lời nào, Anh Ngũ Lang lập tức giờ song chưởng ra, tay chậm rãi đưa lên không trung, chuẩn bị tiếp Lực Phách Hoa Sơn của Vu Thiên.

Đối với loại người như Anh Ngũ Lang, Vu Thiên căn bản không cần biến chiêu, chỉ hung hăng một kích, liền có thể bắt bọn chúng, cho nên có thời gian biến chiêu nhưng Vu Thiên không chút nào thay đổi, mà cứ như vậy một cước Thượng Dương Thối hạ xuống.

“Thông” một thanh âm vang lên. Chân Vu Thiên nện vào hai tay Anh Ngũ Lang. Ngay lập tức, lại một tiếng bịch vang lên, hai chân Anh Ngũ Lang đều quỳ trên mặt đất, sau đó cả người hún quỳ rạp trên mặt đất. Lúc này, Anh Ngũ Lang phát hiện hóa ra hay tay của hắn đã gãy từng khúc.

Có thể thấy sức mạnh một cước này của Vu Thiên như thế nào. Đương nhiên, Anh Ngũ Lang vạn lần hối hận. Công phu của hắn cũng không yếu, coi như chống lại Vu Thiên, liều mạng mà đánh, cũng có thể ngăn cản được mấy chiêu. Nhưng thật không nghĩ đến sở trường của hắn còn chưa xuất ra, đã bị một cước của Vu Thiên đập gãy hai tay.

Chuyện đã đến nước này, Anh Ngũ Lang thực sự hối hận, dù thế nào, hắn cũng là phần tử tinh anh của Hắc Long hội, nhưng như vậy, lại bị Vu Thiên một cước đá gãy song thủ, vô sức hoàn thủ, đau đớn này thực sự oan uổng

Vu Thiên một cước đánh gục Anh Ngũ Lang, những kẻ khác cũng vô cùng giận dữ. Bọn chúng thật không ngờ Vu Thiên lại đánh lên tiếp, việc này khiến bọn họ vô cùng phẫn nộ. Cả đám chửi ầm lên hướng Vu Thiên vọt tới, như muốn ăn tươi nuốt sống Vu Thiên.

Vu Thiên ngay cả Anh Ngũ Lang cũng một cước lộn nhào, hắn thế nào lại đem đám quý tử Đông Dương này để vào mắt. Nhìn đối phương toàn bộ hướng chính mình vọt tới, Vu Thiên quát lên một tiếng.

- Đến tốt lắm!

Tiếp đó, cả người hún như báo săn nghênh đón.

- Thối Tào Môn Đình.

Một cái hoành chân quét ra, ngay lập tức chuyển nó đến tên Ninja Đông Dương gần nhất.

- Hoành Chưởng Đoạn Đẳng.

Lại một chiêu đánh bay tên Ninja Đông Dương bên hông.

- Trục Trùng Quyển, Hữu Bãi Quyển, Du Thân Bát Quái Chưởng, Liên Hoàn Mê Tung Cước.

Nhiều loại công phu nghìn năm Đông Phương quốc nhất nhất xuất ra. Những công phu này lần lượt xuất ra, đám người Đông Dương liền như pháo nổ ba ba liên tục té trên mặt đất.

Không đến một phút đồng hồ, mười người Đông Dương toàn bộ té trên mặt đất. Miệng sùi bọt mép, máu tươi chảy ròng ròng, tay chân đứt đoạn, kinh mạch đều bị tổn hại.

Tất cả người Đông Dương trong phòng toàn bộ té trên mặt đất, không có người nào không phải trọng thương nghiêm trọng, không có người nào còn sức đứng lên đánh tiếp.

Trong nháy mắt biến thành tràng cảnh này. Bạch Lập Thanh mắt trừng lớn, gã biết Vu Thiên rất lợi hại, cũng biết chỉ cần Vu Thiên đến, những người này nhất định sẽ bị ăn đánh. Nhưng gã chưa bao giờ nghĩ đến, Vu Thiên lại lợi hại như thế, những kẻ Ninja Hắc Long hội thoát nhìn rất mạnh kia, lại không ai chịu nổi một kích của Vu Thiên. Nếu không phải lúc này gã đã so chiêu với những tên kia, phỏng chừng gã còn nghĩ rằng đám người Đông Dương này là một lũ không biết võ công như người bình thường.

- Ai! Tôi nói Bạch quản lý, đây là những cao thủ anh nói trong điện thoại sao?

Vu Thiên đã sớm thu tay về, giống như đứng nguyên tại chỗ không có động thủ qua, mở miệng hỏi Bạch Lập Thanh.

Bạch Lập Thanh trong lòng muốn nói:

- Có cao thủ biến thái như ngươi, ai còn dám tự xưng cao thủ nữa.

Thế nhưng miệng gã lại nói:

- Ai da, Vu tiên sinh, cậu thật quá lợi hại, cậu không biết những người này đã khiến không ít thuộc hạ của tôi chịu khổ, thế nhưng tôi thật không ngờ được bọn họ lại không chịu được một kích, chỉ có thể nói công phu của cậu quá cao, cũng có thể thấy công phu của Đông Phương quốc chúng ta bác đại tinh thâm như thế nào, không hổ là công phu đệ nhất thế giới.

Bạch Lập Thanh nói những điều này đều là quy kết, chẳng qua Vu Thiên rất thích nghe. Không phải vì Bạch Lập Thanh khen ngợi hắn mà là Bạch Lập Thanh khen ngợi công phu Đông Phương quốc, chỉ điểm này, Vu Thiên thực sự cao hứng.

- Được rồi, chuyện đã xử lý xong, tôi còn phải quay về trường học, tôi có quyển sách còn chưa xem hết.

Vu Thiên thấy trước mắt không còn uy hiếp, liền muốn quay về.

- Đương nhiên, đương nhiên. Vu tiên sinh xin cứ tự nhiên, nếu như có chuyện gì cứ gọi điện cho tôi, tôi nhất định toàn lực mà làm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Hai Người Bạn Học

Chứng kiến chuyện ngày hôm nay, Bạch Lập Thanh biết Vu Thiên là một cái bảo bối, càng là một cường nhân. Đối với người như vậy, Bạch lập Thanh tự nhiên sẽ toàn lực thỏa mãn những yêu cầu của hắn.

- Tốt, anh đã nói như vậy, tôi cũng không khách khí nữa. Tôi vừa lúc còn chưa ăn cơm, lúc nữa anh đưa tôi một ít đồ ăn mang về đi.

Vu Thiên nhận nhặt nói.

- Được được, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ. Bằng không sau này Vu tiên sinh cũng không cần chuẩn bị cơm, mỗi ngày tôi phái người ba bữa mang cơm đến trường học được không?

Thấy Vu Thiên đưa ra một yêu cầu nhỏ, Bạch Lập Thanh lập tức đáp ứng hắn.

- Không cần đâu, tôi hiện tại dù sao vẫn là học sinh, có một số việc cũng không nên làm quá. Đi, tôi đi đây.

Vu Thiên nói xong liền nhắc chân ra ngoài. Ngoài hành lang còn một ít người đứng xem náo nhiệt tự động đứng ra hai bên nhường lối cho Vu Thiên, nói giỡn, võ công Vu Thiên cao như thế, nếu người dám ngăn đường hắn, chỉ một cước, hắn liền trực tiếp giúp người tìm lão Diêm Vương uống trà.

Bạch Lập Thanh ánh mắt nháy lên, lập tức có người an bài xe cho Vu Thiên. Nhìn Vu Thiên rời đi, lúc này Bạch Lập Thanh mới quay đầu lại liếc mắt nhìn Anh Ngũ Lang đôi tay đã đứt đoạn đau ngất đi nói:

- Người đâu, mang những tên Đông Dương này đóng gói mang lên xe, sau đó đưa đến hộp đêm Nhất Bất Lạc Dạ đi.

Bạch Lập Thanh tin tưởng, với thực lực của Hắc Long hội, bọn họ lập tức có thể đoán được chuyện này do ai làm. Bây giờ Bạch gia coi như có cao thủ hậu thuẫn, nghĩ đến kẻ nào muốn gây bất lợi với mình, cũng phải xem phân lượng bản thân trước đã.

Phải biết, truyền thông xã hội bây giờ rất phát triển.

Chuyện Anh Ngũ Lang đến Thiên Đường Nhân Gian gây sự bị người ta phết, lập tức truyền khắp nơi. Lúc này đã khiến cho tất cả các thế lực phải chú ý.

Dù là Hồng Cường của Hồng bang hay Quân Nguyên Trụ của Hắc Long hội, thậm chí là khoa trường khoa Ổn Định cục Quốc An- Lương Mộc Lan đều biết được tin này. Đương nhiên thiếu chủ đời thứ ba Bạch gia Bạch Ngọc Đường cũng nhận được báo cáo của Bạch Lập Thanh.

- Cái gì? Anh nói người của Hắc Long hội đến Thiên Đường Nhân Gian gây sự? Nhưng lại bị Vu Thiên xử lý gọn?

Nghe câu hỏi của Bạch Ngọc Đường trong điện thoại, Bạch Lập Thanh cả kinh. Gã không nghĩ rằng Bạch Ngọc Đường cũng biết Vu Thiên, theo gã biết thời điểm Vu Thiên ở nhà hàng Đế Hào, Bạch Ngọc Đường đến thì không phải Vu Thiên đã đi hay sao? Vậy bọn họ tại sao lại biết nhau?

- Này, tôi đang hỏi anh đó, trả lời đi.

Bạch Ngọc Đường thấy Bạch Lập Thanh im lặng, tiếp tục truy vấn.

- Ah, thiếu chủ. Bởi vì có một lần, Vu Thiên tiên sinh đến Thiên Đường Nhân Gian của chúng ta chơi, cho nên tôi liền kết giao với hắn, cũng đáp ứng với hắn chia 1% lợi nhuận mỗi ngày ở hộp đêm Thiên Đường Nhân Gian để hắn giúp chúng ta xử lý những kẻ đến đây gây sự. Vốn là để đề phòng Hồng Cường phái người đến đây gây rối, nhưng không ngờ hôm nay Hắc Long hội đến, đúng là chó ngáp phải ruồi, như vậy? Thiếu chủ, cậu sẽ không trách tôi tự chủ trương làm vậy chứ.

- Ha ha, không có, sẽ không đâu. 1% thu nhập của hộp đêm chúng ta mà thuê được một cao thủ như thế, thực sự đáng giá lắm, Lập Thanh, anh làm rất tốt, tôi sẽ ghi nhớ công lao này của anh.

Bạch Ngọc Đường vừa nghe Bạch Lập Thanh thuê được Vu Thiên, vô cùng cao hứng. Vốn, hắn đang phiền não làm sao đầu với Hồng Cường, hiện tại xem ra, có Vu Thiên mọi chuyện đều dễ xử lý hơn nhiều.

- Cảm ơn thiếu chủ.

Bạch Lập Thanh thấy Bạch Ngọc Đường không chỉ không trách gã tự ý làm việc, trái lại còn ghi công cho gã, khiến gã vô cùng vui mừng.

- Lập Thanh, anh làm rất tốt, như vậy đi, tôi nghĩ mời Vu Thiên ăn một bữa cơm, anh xem rồi giúp tôi an bài một chút, dĩ nhiên hắn cùng anh đã có hiệp ước, để đại lão bản tôi đây gặp hắn một lần cũng không phải vấn đề nan giải.

- Không tính, không tính, thiếu chủ yên tâm, chuyện này cứ để tôi lo.

Bạch Lập Thanh được Bạch Ngọc Đường tán dương, chưa nghĩ nhiều, lúc này liền một lời đáp ứng.

Nhưng đến khi kết thúc điện thoại với Bạch thiếu chủ, Bạch Lập Thanh lúc này mới nghĩ đến, mình tựa hồ cũng không cùng Vu Thiên kí kết hiệp ước gì, tất cả đều trên miệng. Kỳ thực hôm đó Bạch Lập Thanh đúng là muốn cùng Vu Thiên kí một bản hợp đồng, thế nhưng gã lại sợ Vu Thiên ngại phiền phức cự tuyệt, cho nên gã không dám nói. Bây giờ thiếu chủ nói như vậy, tự nhiên Bạch Lập Thanh phải tận lực đi làm, cũng không có chuyện gì để nói. Không còn cách nào khác, đành phải kiên trì đến cùng, gọi cho Vu Thiên một cú điện thoại.

Sau khi Vu Thiên tiếp điện thoại, hắn tưởng rằng lại có cao thủ đến Thiên Đường Nhân Gian gây sự, thế nhưng khi nghe Bạch Lập Thanh nói là thiếu chủ Bạch Ngọc Đường muốn mời mình một bữa cơm, tức thì Vu Thiên mở mắt cự tuyệt.

- Tôi còn phải đi học, không có thời gian.

- Thế nhưng Vu tiên sinh, hiện tại cậu cùng chúng ta đã có hiệp ước, Bạch Ngọc Đường chính là đại lão bản, bây giờ lão đại môn gặp cậu, cậu không đi gặp thì có vẻ hơi khó coi.

Bạch Lập Thanh cũng đã nghĩ đến Vu Thiên sẽ cự tuyệt, không còn cách nào khác, gã đành đưa ra hiệp ước hy vọng có thể ước thúc Vu Thiên phần nào.

- Hiệp ước? Hừ! Đừng đề ra cái kia với tôi, tôi có cùng anh ký hiệp ước sao? Tôi cho anh biết, tôi sợ dĩ thay anh dẹp loạn, là bởi vì tôi muốn cùng cao thủ so chiêu, để thăng thực lực bản thân, anh hiểu chưa? Nếu anh vì vậy mà cho rằng tôi là nhân viên của anh, vậy xin lỗi, hiệp ước trên miệng của chúng ta có thể phải dừng lại. Về phần tám thế anh đưa tôi, một phần tiền tôi cũng chưa dùng qua, hiện tại tôi có thể trả lại cho anh.

Bạch Lập Thanh thật không ngờ Vu Thiên thực sự cự tuyệt. Nghe thấy Vu Thiên không thừa nhận hiệp ước, lập tức Bạch Lập Thanh mở miệng trì hoãn:

- Vu Thiên tiên sinh, Vu tiên sinh, anh ngàn vạn lần đừng thế, tôi, tôi vừa rồi chỉ là cùng anh nói chuyện vui thôi mà. Ha ha.

Trong điện thoại, Bạch Lập Thanh phát ra một tiếng cười gượng.

Làm tâm phúc Bạch Ngọc Đường, bình thường gã thế nào lại dùng thái độ này nói chuyện với một nhân vật không có bối cảnh, có thể Vu Thiên chính là người không có bối cảnh. Nhưng thực sự gã phải tự hạ thấp mình thêm ba phần.

- Được, tôi hy vọng sau này anh ít vui đùa kiểu này. Anh còn chuyện gì không, nếu như không có chuyện gì tôi cúp máy đây, tôi còn phải đọc sách.

- Tốt, Vu tiên sinh cứ đi xem sách đi, tôi không có chuyện gì nữa.

Bạch Lập Thanh thấy Vu Thiên cũng không tính toán với gã, vội nói những lời này, rồi cúp điện thoại. Gã thật sợ Vu Thiên lại đổi ý, hiện tại vì Vu Thiên mà gã đã đắc tội với Hắc Long hội, nếu như Vu Thiên mặc kệ gã, vậy sau này Hắc Long hội phái cao thủ đến đây quấy rối, gã phải làm sao bây giờ.

Kết thúc điện thoại với Vu Thiên, Bạch Lập Thanh lập tức đem mọi chuyện trước sau mình cùng Vu Thiên nói chuyện báo lại cho Bạch Ngọc Đường.

- Cái gì? Hắn vậy mà không đồng ý cùng tôi ăn cơm?

Một tiếng phiền muộn của Bạch Ngọc Đường từ đầu bên kia điện thoại vang lên. Nhưng lại chợt nghe Bạch Ngọc Đường nói tiếp:

- Được rồi, Lập Thanh anh giúp tôi an bài một chút, từ ngày mai tôi muốn cùng Vu Thiên đến trường, đồng thời cùng đến lớp với hắn. Tất nhiên nếu hắn không thèm nhìn tôi, thì tôi sẽ tìm hắn, tôi cũng không tin, lấy thân phận bạn học mà còn không tiếp cận được hắn?

Bạch Lập Thanh nghe Bạch Ngọc Đường muốn đến trường, vội vã nói

- Thiếu chủ, cậu không phải tốt nghiệp ra trường rồi sao? Thế nào lại còn muốn đến trường? Vu Thiên bây giờ mới học năm nhất, cậu muốn tiếp cận hắn thì thật sự phải học năm nhất sao?

- Lỗi vô ích, những điều này cần anh nói sao, tôi vô cùng rõ ràng. Tôi cũng có thể nói cho anh biết, tôi lần này đến trường không phải để học lại, mà là kết giao bằng hữu, được rồi, anh đi làm đi, việc còn lại để tôi xử lý là được.

Nói xong, Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại.

Phải biết Bạch gia thực lực rất mạnh. Mặc dù hiện tại đã là đêm khuya. Thế nhưng Bạch Lập Thanh vẫn lập tức tìm người sắp xếp mọi thứ cho Bạch Ngọc Đường ngày mai đến đại học Trung Hoa. Đương nhiên, Bạch Ngọc Đường chọn học môn học và bài tập giống như Vu Thiên, hệ triết học xã hội.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vu Thiên vẫn theo thói quen rời giường, rửa mặt ăn điểm tâm, tới phòng học từ rất sớm. Không thể không nói, làm một sinh viên, Vu Thiên rất xứng đáng với cái danh hiệu này.

Vu Thiên vừa ngồi ổn định, đang suy nghĩ hôm qua mình đọc sách có hai vấn đề chưa rõ, chuẩn bị một hồi chờ đạo sư Khổng Văn đến, chính mình phải xin chỉ bảo thật tốt. Đối với đạo sư Khổng Văn, ban đầu Vu Thiên cũng không vừa mắt. Thế nhưng những buổi về sau, hắn mới phát hiện Khổng Văn thực sự rất có học thức, rất nhiều thứ trong sách ông ta có thể đọc lâu lâu, hơn nữa những vấn đề trong miệng ông ta nói ra, đặc sắc hơn xa trong sách, dần dần Vu Thiên bắt đầu thích lão đầu Khổng Văn này.

Đang ngồi bên trên đợi lão đạo sư đến, ánh mắt Vu Thiên đột nhiên phát hiện trong phòng học có một người mình quen biết, hắn chính là Bạch Ngọc Đường.

Không sai, người tới chính là Bạch Ngọc Đường. Hắn mỉm cười đi vào phòng học, tới chỗ gần Vu Thiên ngồi xuống. Vì hắn không biết cảm giác của Vu Thiên đối với mình như thế nào, cho nên hắn không có lập tức ngồi cùng bàn với Vu Thiên, mà ngồi ở bàn trước, như thế hắn có thể gần với Vu Thiên, à không, phải là tránh để Vu Thiên có phản cảm với mình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Hai Người Bạn Học (2)

Vu Thiên thật sự không nghĩ đến Bạch Ngọc Đường lại là bạn học của mình. Hắn tự nhiên không nghĩ ra Bạch Ngọc Đường vì muốn tiếp xúc hắn, mới có ý làm như vậy.

Quay đầu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, Vu Thiên rất phải phép gật đầu một cái, sau đó lại hướng ánh mắt về phía trước, chờ đợi đạo sư đến.

Bạch Ngọc Đường cũng không ngờ Vu Thiên lại hướng mình chào hỏi, nhất thời kích động vội vã quay đầu gật đầu một cái, nhưng lúc này, Vu Thiên đã quay đầu đi chỗ khác. Nói cách khác, Vu Thiên không có nhìn thấy Bạch Ngọc Đường gật đầu với hắn.

Bạch Ngọc Đường tự trách mình phản ứng quá chậm. Song hắn cũng hết sức cao hứng, bởi vì Vu Thiên chịu đối với mình chào hỏi, chỉ ít nói Vu Thiên không có phản cảm với hắn, như thế cũng đủ rồi.

Sau khi nhìn Bạch Ngọc Đường, Vu Thiên lại quay mắt về phía trước, dồn trọng tâm chú ý lên bảng đen. Hắn đến nơi này là để học tập, bây giờ sắp có lớp, tự nhiên sự chú ý chuyển dời đến giảng đường.

Nhưng hôm nay dường như ông trời đã định trước hệ triết học xã hội của Vu Thiên không được yên bình. Sau khi đại thiếu gia quan hệ rỗng rỗng Bạch Ngọc Đường xuất hiện, lại thấy một nữ sinh đột nhiên đi vào lớp.

Sự xuất hiện của một nữ sinh trong lớp, cũng không làm Vu Thiên ngạc nhiên, bởi vì hệ triết học xã hội đã trở thành khóa học phổ biến, bởi thế mà trong mỗi khóa học có không ít sinh viên hệ khác đến nghe giảng, nhìn xem hệ triết học xã hội học như thế nào.

Nhưng nữ sinh này vừa vào lớp, lại gây ra náo động không nhỏ. Bởi vì cô thực sự rất xinh đẹp, một đôi mắt to mỹ lệ, phía dưới là chiếc mũi thẳng cao, cộng thêm cái miệng nhỏ nhắn tinh xảo cũng làn da trắng nõn, thực sự ứng với câu nói, nàng như thiên thần, người thường chỉ có thể nhìn thấy đôi lần.

Một nữ sinh xinh đẹp như vậy mỉm cười đi vào lớp học, lại trực tiếp ngồi xuống cạnh người Vu Thiên hỏi.

- Vị bạn học này, nơi này có ai ngồi chưa?

Cô bé với gương mặt dí dỏm giương cái miệng nhỏ nhắn hỏi Vu Thiên.

- Chưa có.

Vu Thiên liếc mắt nhìn nữ sinh, sau đó đơn giản trả lời. Hắn lại quay đầu lại, nhìn về phía bảng đen trong giảng đường.

Một nữ sinh cực phẩm như thế ngồi bên cạnh nam sinh, tin tưởng nam sinh đó phải cảm thấy kiêu ngạo, cũng thầm hô vạn tuế không ngớt. Nếu không được như vậy, thì phải cố thể hiện phong độ của đàn ông, tỷ như hướng cô bé mỉm cười, hoặc giúp đỡ nữ hài lau bàn ghế....

Vu Thiên lại hết lần này đến lần khác ngay cả con mắt cũng không nhìn người ta, chỉ trả lời tượng trưng, sau đó cũng không để ý đến. Điều này không chỉ khiến các nam sinh khác trong giảng đường ngạc nhiên cùng phẫn nộ, ngay đến cả cô bé kia cũng sùng sốt.

- Hừ! Vu Thiên, anh dám xem thường không nhìn thẳng vào tôi. Được lắm! Chúng ta thi đấu, nhìn xem anh có thể giả bộ nguỵ quân tử được bao lâu.

Trong lòng cô bé tự nhủ, mà cô gái này chính là Triệu Đan Đan.

Lúc trông thấy Vu Thiên tại nhà hàng Đế Hào, lại thấy Vu Thiên hiển lộ thân thủ, cô ít nhiều có hứng thú với chàng trai trông như ít tuổi hơn mình. Sau đó mấy hôm cô lại nghe được Vu Thiên đá bay biểu hiệu hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ của Hắc Long hội, dùng quyền cước đánh tan cao thủ Hắc Long hội tại Thiên Đường Nhân Gian của Bạch gia. Từng kiện sự tình Triệu Đan Đan nghe được rõ ràng, khiến cô vô cùng hưng phấn. Đột nhiên cô cảm thấy người cực kì tài giỏi như Vu Thiên sẽ có một ngày nào đó mình sử dụng trong tay. Mà đúng lúc đó, cô nhận được điện thoại từ Lương Mộc Lan.

Trong điện thoại Lương Mộc Lan đem chuyện về Vu Thiên kể qua một lần. Cuối cùng còn nói muốn thu Vu Thiên dưới trướng, nghĩ đến cô có thể ngồi ở vị trí cao tại khoa Ôn Định cục Quốc An, sau này nhiệm vụ khó khăn không phải thành công lớn hơn một chút sao? Cho nên Lương Mộc Lan giao nhiệm vụ tuyển nhận Vu Thiên cho chị em của mình là Triệu Đan Đan.

Lương Mộc Lan biết, Vu Thiên cũng sẽ không nguyên ý chấp nhận theo lẽ thường, có lẽ trực tiếp tìm hắn nói chuyện, hắn không nhất định đồng ý. Cho nên cô nghĩ với dung mạo của Triệu Đan Đan, cộng thêm thủ đoạn của nàng hắn có thể nắm được nhiều ít, do đó mới có chuyện Triệu Đan Đan đến lớp học.

Đương nhiên, chuyện này cũng không phải do Triệu Đan Đan nghe lời Lương Mộc Lan, thật sự Triệu Đan Đan cũng muốn hiểu thêm về con người Vu Thiên, cho nên cô mới mượn cớ này xuất hiện cạnh Vu Thiên trong giảng đường.

Vốn Triệu Đan Đan chính là sinh viên đại học Trung Hoa, cho nên có thể tới đây nghe giảng bài, cũng không cần làm bất kì điều gì, cô so với Bạch Ngọc Đường có thể nói là đường đường chính chính.

Nhưng Vu Thiên ngồi cạnh Triệu Đan Đan không biết việc này. Hắn nghĩ Triệu Đan Đan cũng như những sinh viên khác, đối với triết học có ít nhiều hiểu kỳ, thậm chí Vu Thiên nghĩ rằng Triệu Đan Đan cũng như những sinh viên khác, sau khi nghe xong cảm thấy không thú vị, liền rời đi.

Cho nên, đối với thiếu nữ xinh đẹp ngồi bên cạnh, Vu Thiên cũng không có nhiều cảm giác.

Bây giờ có thể gây hứng khởi cho Vu Thiên trừ Trịnh Khả Tâm tại XG ra, chắc không còn người nào khác.

Triệu Đan Đan cứ như vậy ngồi cạnh Vu Thiên, lẳng lặng ngồi im. Dĩ nhiên cô cũng quan sát những bạn học khác trong giảng đường, sau đó ánh mắt của cô cùng Bạch Ngọc Đường giao nhau, khóe miệng cô khe khẽ mỉm cười. Xem ra không riêng gì mình cảm thấy hứng thú với Vu Thiên, ngay cả thiếu chủ Bạch gia Bạch Ngọc Đường cũng tới.

Bạch Ngọc Đường trước đây chưa từng gặp qua Triệu Đan Đan, bởi vì cô từ nhỏ đã học ở Anh quốc. Nhưng may mắn ngày đó trong nhà hàng Đế Hào, Bạch Ngọc Đường có nhìn thấy cô. Tuy rằng lúc đó Triệu Đan Đan đứng sau Lương Mộc Lan, nhưng Triệu Đan Đan thực sự quá xinh đẹp, quá xuất chúng, vô luận đi đến nơi nào, hoặc nói cô đang núp ở chỗ nào cũng khó tránh khỏi sự chú ý của người khác. Cho nên Bạch Ngọc Đường ngày đó cũng chú ý tới cô. Mặc dù Bạch Ngọc Đường vẫn chưa xác định được thân phận của Triệu Đan Đan, nhưng có thể đi cùng Lương Mộc Lan, cũng không thể là hạng người vô danh.

Lúc Triệu Đan Đan cùng Bạch Ngọc Đường đang quan sát nhau, lão sư hệ triết học- Khổng Văn đạo sư đã đi vào trong giảng đường, một tiếng đứng lên, sau đó ngồi xuống. Kế tiếp Khổng Văn liền bắt đầu thỏ mọt hoành phi giảng về bài học của mình.

Một tiết học sáu mươi phút không dài cũng không ngắn. Đối với Vu Thiên cực kì hứng thú với triết học tự nhiên thấy trôi qua quá nhanh, thế nhưng đối với Triệu Đan Đan cùng Bạch Ngọc Đường không hề hứng thú với nó lại cảm giác dài như một năm, cực kì thống khổ.

Bạch Ngọc Đường còn tốt hơn chút, tuy rằng hắn không thích những thứ Khổng Văn giảng, thậm chí nghe không hiểu, nhưng hắn vẫn còn có thể duy trì phong độ thân sĩ, lưng ngồi thẳng, mặt vẫn lộ vẻ mỉm cười. Phải biết rằng Bạch Ngọc Đường làm thiếu chủ Bạch gia, khi còn nhỏ không chỉ phải học qua lễ nghi, còn phải học công phu, cho nên một tiết sáu mươi phút này hắn vẫn có thể trụ được. Nhưng Triệu Đan Đan lại khác.

Thời gian học tập bên Anh quốc rất lâu đã khiến cho Triệu Đan Đan đối với kiến thức triết học Đông Phương quốc bác đại tinh thâm, không quá liên quan với nhau. Hôm nay Khổng Văn giảng chính trị triết học Đông Phương, cho nên lớp học mới bắt đầu mà cái đầu Triệu Đan Đan đã lớn lên không ít, gượng chống không được 10 phút, Triệu Đan Đan liền ngủ mất.

Ban đầu Triệu Đan Đan còn có thể khể chế ngủ ngồi. Nhưng một lát sau, Triệu Đan Đan ngủ say làm sao biết nhiều chuyện như vậy, thân hình khẽ nghiêng, vì cô ngồi cùng bàn với Vu Thiên nên tất nhiên sẽ dựa vào vai hắn mà ngủ. Bởi vì dựa vào vai, mà bờ vai Vu Thiên lại rất ổn định cứng cáp, cho nên Triệu Đan Đan ngủ rất ngon.

Tối hôm qua nhận được điện thoại của Lương Mộc Lan, Triệu Đan Đan hưng phấn đến nỗi không thể nào ngủ được, hiện tại có cơ hội, cô không ngủ bù mới lạ. Bây giờ tìm được cái gối bằng thân người thoải mái, Triệu Đan Đan ngủ rất ngon. Bất tri bất giác trên khóe miệng cô chảy ra nước bọt, chảy lên cánh tay Vu Thiên.

Vu Thiên ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể Triệu Đan Đan, đồng thời cảm giác được nước bọt của Triệu Đan Đan chảy xuống tay mình. Hắn nhú mày lại, lẽ nào Không Văn đạo sư giảng bài như hát ru sao? Lúc này mới được bao lâu mà thiếu nữ xinh đẹp này có thể ngủ sâu như vậy. Vu Thiên thực sự hoài nghi cô có biết trước hay không buổi học có thể giúp cải thiện giấc ngủ, cho nên cô mới đến đây?

Rất muốn đem tay mình rút về, nhưng Vu Thiên thấy Triệu Đan Đan ngủ rất ngon, thậm chí đang ngủ mà khóe miệng còn hơi nhếch lên, dường như mơ một giấc mơ đẹp, Vu Thiên liền không động đậy nữa. Sức nặng của cánh tay không lớn hơn bộ óc, Vu Thiên kiên kiên trì tới giờ cũng không có vấn đề gì. Cho nên hắn cũng không quan Triệu Đan Đan, chính mình vẫn nên chăm chú nghe Không Văn đạo sư giảng bài, hiểu được triết lý mạng đến thu hoạch riêng cho mình.

Một giờ nói dài cũng không dài lắm, một hồi qua đi.

- Tốt lắm, hôm nay chúng ta học đến đây, nếu có bạn nào không hiểu, tan học có thể đến phòng làm việc tìm tôi, chúng ta cùng nhau tìm hiểu.

Chuông tan học vừa vang lên, Không Văn đóng sách vở lại.

Đây là thói quen của ông ta, mặc kệ giảng bài ở đâu, chỉ cần có tiếng chuông vang lên, ông ta không bao giờ nói thêm một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Mộng Du

Không Văn từ trong lớp học đi ra, vì triết học dựa vào phần nhiều cảm ngộ của sinh viên, cho nên dưới tình huống bình thường, buổi sáng chỉ có một khóa này. Có thể thấy từ giờ cho đến trưa, hệ triết học trên cơ bản không có khóa học gì khác.

Không ít bạn học đợi Không Văn lão sư rời khỏi cũng đứng dậy rời đi.

Bạch Ngọc Đường cũng rất muốn đứng dậy ra ngoài cửa. Vốn hắn làm việc trong văn phòng đã lâu, bây giờ đi học trở lại khiến cho rất nhiều thứ không quen. Nhưng khi Bạch Ngọc Đường thấy Vu Thiên không động, hơn nữa ngay cả Triệu Đan Đan cũng không động, hắn rất thức thời ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Vu Thiên cũng không phải không muốn rời khỏi giảng đường, tại Triệu Đan Đan ngủ quá ngon, hắn thực không đành lòng đánh thức. Vì thế, Vu Thiên dứt khoát lật sách giáo khoa ra, chính mình đi đọc sách. Cánh tay cũng bị cái đầu nhỏ của Triệu Đan Đan đè nặng, Triệu Đan Đan đang ngủ rất say, thậm chí ngay cả chuông tan học cũng không đánh thức nổi cô.

Đối với Vu Thiên mà nói, trong giảng đường đọc sách hay về nhà đọc sách cũng giống nhau, cho nên hắn ngồi lại, lấy sách ra đọc làm thú vui giết thời gian. Cứ như vậy, trong nháy mắt một giờ đã trôi qua.

Ngồi cách Vu Thiên không xa Bạch Ngọc Đường lúc này vạn phần lo lắng. Vốn hắn muốn dùng thân phận bạn học tiếp cận Vu Thiên, sau đó nghĩ biện pháp biến Vu Thiên thành nhân tài dưới tay, nhưng sự xuất hiện của Triệu Đan Đan đã hoàn toàn xen ngang vào kế hoạch của gã, hiện tại Vu Thiên lại ngồi im trong phòng không chịu rời đi. Mặc dù trong phòng ngoài Bạch Ngọc Đường chỉ còn Vu Thiên cùng Triệu Đan Đan, thế nhưng đối mặt với Triệu Đan Đan không biết có mục đích gì, Bạch Ngọc Đường vẫn không biết nên làm thế nào mở miệng với Vu Thiên.

- Aaa!

Ngáp một cái, Triệu Đan Đan thoải mái duỗi cái lưng mệt mỏi, tay ngọc mở ra, lơ đãng thoáng đụng trúng khuôn mặt Vu Thiên.

- Hử? Chuyện gì thế này?

Triệu Đan Đan mắt còn đang nhắm nhưng tay đã đụng trúng mặt Vu Thiên, cô lập tức giật mình tỉnh giấc, đôi mắt mở lớn nhìn chằm chằm Vu Thiên.

- Anh, anh sao lại ở chỗ này, anh sao lại ở trong phòng tôi?

Triệu Đan Đan thấy rõ trước mặt là một người đàn ông, cô lập tức quát to một tiếng.

Hóa ra Triệu Đan Đan ngủ quá sâu, chưa phát giác ra đây là giảng đường chứ không phải phòng ngủ của cô, cho là mình vừa mới rời giường. Như thế, chính mình vừa rời giường, Vu Thiên lại đối diện với mình, đây không phải nói Vu Thiên vẫn luôn ở trong phòng ngủ của mình sao? Cái này, đối với một cô gái trên phương diện tình cảm như một trang giấy trắng làm sao mà không kinh hãi cho được, vì vậy Triệu Đan Đan lúc này vô cùng tức giận.

- Anh, anh là đồ sắc lang, anh nói mau, anh đang làm gì trong phòng tôi? Anh đã thấy cái gì?.

Vì Triệu Đan Đan đột nhiên nhớ tới mình hay có thói quen ngủ trần, bây giờ lại nhìn thấy Vu Thiên ở đây, lập tức muốn làm rõ Vu Thiên có phải hay không đã chiếm hết tiện nghi của mình.

Vu Thiên nhìn Triệu Đan Đan trong phòng học nói hươu nói vượn, không khỏi lắc đầu. Hắn thật nhìn không ra, Triệu Đan Đan xinh đẹp cùng khả ái như vậy, nhưng khi nổi giận lại lợi hại như thế, đã thế tối trọng yếu là Triệu Đan Đan phát hỏa không dứt, căn bản Vu Thiên không biết nói cái gì cho tốt.

Tất nhiên không biết nói gì cho phải, không bằng không nói. Vu Thiên lắc đầu, đem cánh tay Triệu Đan Đan dùng làm gối đầu rút về, sau đó nhẹ nhàng lau một ít nước bọt, chậm rãi đứng lên, không nói gì trực tiếp đi ra khỏi giảng đường.

- Này, uy, anh vẫn chưa trả lời tôi đâu.

Cho tới bây giờ Triệu Đan Đan tựa hồ còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, hiện tại thấy Vu Thiên không nói câu nào bỏ đi, cô muốn giữ Vu Thiên lại hỏi cho rõ ràng. Triệu Đan Đan vừa mới bước chân lập tức đụng phải phần trước của bàn học, sự va chạm này lập tức khiến Triệu Đan Đan tỉnh táo lại.

Đờ đẫn nhìn từng dãy bàn học, mà Bạch Ngọc Đường ngồi một bên âm thầm cười trộm, lúc này Triệu Đan Đan mới thấy đây cũng không phải phòng ngủ, mà là phòng học của trường. Mà mình cố ý đến đây, lại chủ động ngồi cạnh Vu Thiên, tận lực nghe giảng rồi ngủ mất. Hồi tưởng lại thấy nước bọt trên cánh tay Vu Thiên, khuôn mặt Triệu Đan Đan thoáng cái ửng hồng. Cô phát hiện ra mình vừa làm một việc hết sức ngu xuẩn.

Đương nhiên cũng không phải vì Triệu Đan Đan mắng Vu Thiên rồi cảm thấy mình sai, đối với Triệu Đan Đan, mình coi như mắng người khác thì như thế nào. Nam hài bên người cô để cho cô mắng còn chưa đủ tư cách kia kìa. Mà Triệu Đan Đan thấy mình ngu xuẩn là vì đã đem giảng đường nghĩ thành phòng ngủ.

- Ha ha ha ha ha.

Bên cạnh bàn Triệu Đan Đan, Bạch Ngọc Đường rút cuộc không thể nhịn được nữa, hắn bạo phát ra một tràng cười.

Từ lúc Triệu Đan Đan chưa tỉnh ngủ nói câu đầu tiên, Bạch Ngọc Đường đã nghe rõ ràng, cho đến tận lúc cuối cùng, Triệu Đan Đan lại đem nơi đây trở thành phòng ngủ, Bạch Ngọc Đường cũng thấy rất rõ. Bây giờ lại thấy Triệu Đan Đan ở chỗ này ngây người, hắn rút cuộc cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

- Anh, anh vẫn còn cười?

Triệu Đan Đan liếc mắt oán hận nhìn Bạch Ngọc Đường. Hiện tại cô hận không thể tìm một kẻ đất mà chui vào, hôm nay trước mặt hai người đàn ông tự làm xấu mặt mình, cô thật sự xấu hổ không biết làm gì mới tốt.

- A! Tôi không cười, tôi còn có chuyện, đi trước.

Bạch Ngọc Đường nhìn giảng đường chỉ còn hai người mình cùng Triệu Đan Đan, hắn thật sự sợ lúc này Triệu Đan Đan không tìm được người phát tiết, cuối cùng mình trở thành người xui xẻo. Cho nên hắn vội vã hướng bên ngoài giảng đường mà đi. Vu Thiên đã đi, hắn cũng muốn đi theo, không nên ở chỗ này chịu tội không phải của mình, rảnh rồi hay sao mà rước bận rộn vào người?

Triệu Đan Đan thấy Bạch Ngọc Đường chuẩn mất, tức giận đến mức giậm chân một cái, sau đó cô liền đứng đó hồi tưởng lại. Mình làm sao có thể tùy tiện như vậy, tại sao lại ngủ ngon như thế, chẳng lẽ cánh tay Vu Thiên thực sự giống gối đầu. Hay nói khi ở cùng Vu Thiên thì mình có được cảm giác an toàn, cho nên mới có thể an tâm ngủ thoải mái như vậy?

Nghĩ đủ các loại khả năng, Triệu Đan Đan còn chưa nhận ra. Cả một giảng đường rộng lớn, chỉ còn mình cô, rút cuộc Triệu Đan Đan cũng thu thập sách vở trên mặt bàn, sau đó đuổi theo bóng lưng của Vu Thiên cùng Bạch Ngọc Đường. Đêm qua Triệu Đan Đan đã đáp ứng với Lương Mộc Lan, nói cô nhất định sẽ đối phó được với Vu Thiên. Cô cũng không thể vì chuyện này mà khiến Lương Mộc Lan xem thường. Nói đàn ông hiểu chiến, kỳ thật phụ nữ cũng không kém cạnh, chỉ ít chuyện này Triệu Đan Đan không muốn thua Lương Mộc Lan.

Vu Thiên một đường ra khỏi phòng học, bước đi trên sân trường. Hắn lúc này cũng đã phát hiện Bạch Ngọc Đường sắp đuổi theo đến nơi. Vốn Vu Thiên muốn trở về phòng ngủ, nhưng nhìn thấy Bạch Ngọc Đường đuổi theo, hắn hiểu rõ muốn trở về phòng đọc sách là không thể nào, đã như vậy, hắn dứt khoát đứng lại, muốn xem Bạch Ngọc Đường rút cuộc muốn làm gì, mà về Triệu Đan Đan, Vu Thiên cũng không để ý, hắn cho rằng Triệu Đan Đan là một nữ đồng học hiểu kỳ nên mới đến học thôi.

Bạch Ngọc Đường chạy ra khỏi phòng học đã thấy Vu Thiên đứng dưới cây đại thụ đợi mình, hắn lập tức hiểu ý. Trên mặt treo nụ cười mỉm, Bạch Ngọc Đường đi tới chỗ Vu Thiên, hắn thích người thông minh, nhất là người có kiến thức thông minh thực sự, Vu Thiên chính là một người như vậy, nếu như lúc này Vu Thiên chọn tránh hắn, rồi đến nơi không ai biết, Bạch Ngọc Đường trừ thất vọng ra còn có phần khinh thường Vu Thiên. Gặp chuyện thì trốn, đây quyết không phải nhân vật Bạch thiếu chủ muốn thưởng thức.

- Haiii, bạn học Vu Thiên.

Bởi vì đang trên sân trường, Bạch Ngọc Đường đành dùng loại xưng hô kiểu này.

- Haiz, Bạch thiếu gia không cần phải xưng hô với tôi như vậy, chẳng qua tôi rất ngạc nhiên, lấy vị thế của anh không nên xuất hiện tại giảng đường triết học mới đúng, cho dù bây giờ anh mới lên đại học, vậy anh cũng phải xuất hiện ở lớp học kinh tế hay quản lý học mới đúng chứ.

Cũng không cấp cho Bạch Ngọc Đường chút mặt mũi cùng thể diện, Vu Thiên trực tiếp vạch trần, đồng thời cũng biểu thị mình không phải kẻ ngu, đã sớm biết trước tâm tư của Bạch Ngọc Đường.

Nghe được lời nói của Vu Thiên, Bạch Ngọc Đường có chút xấu hổ cười nói.

- Không sai, Vu tiên sinh, anh đoán rất đúng, tôi xuất hiện trong phòng học lần này chỉ vì muốn mời anh ăn một bữa cơm mà thôi.

Tất nhiên Vu Thiên đã hiểu, Bạch Ngọc Đường cũng không cần phải giấu diếm.

- Ai, nếu như tất cả mọi việc anh làm chỉ vì mời tôi một bữa ăn, anh đã chiến thắng rồi đó.

Vu Thiên nhìn Bạch Ngọc Đường lúc này thật có chút đau đầu. Chẳng qua chỉ là một bữa ăn mà thôi, không cần khiến Bạch Ngọc Đường hao tổn tâm trí nhiều như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Tới Căn Tin Trường Học

- Ô, phải không vậy? Không ngờ nhanh như vậy liền thành công rồi? Ha ha.

Vừa nghe Vu Thiên đồng ý nhận lời mời ăn cơm của mình, Bạch Ngọc Đường có chút ngạc nhiên, vốn hấn cho là Vu Thiên sẽ nói:

- Anh như thế thật là vô vị, cơm hay không thì cũng miễn đi.

Nhưng câu nói tiếp theo của Vu Thiên lại khiến Bạch Ngọc Đường cảm thấy có vẻ hấn vui vẻ hơi sớm.

- Ăn cơm cũng được thôi, nhưng nhất định phải ăn ở trường, tôi cũng không muốn cùng anh đi nhà hàng Đế Hào gì gì đó, tuy rằng ở đó có mấy món hải sản không tệ, nhưng dù sao cũng chỉ là một bữa cơm thôi, tôi chỉ muốn được an ổn mà ăn, không muốn có người làm phiền đầu.

Vừa nghe Vu Thiên chỉ cho phép mời ăn cơm ở trường, Bạch Ngọc Đường có chút sững sờ.

- Ăn cơm à? Thật quá tốt quá tốt, vừa lúc tôi cũng đang đói, nếu được thì cho tôi đi cùng được không. Hi hi.

Không biết từ lúc nào Triệu Đan Đan đã tới sau lưng Bạch Ngọc Đường, mà cô đến lại đúng lúc nghe được có người muốn mời cơm, nên vội vã chạy tới muốn tham gia.

Vốn Bạch Ngọc Đường còn đang suy nghĩ, nếu Vu Thiên chỉ cho phép ăn ở trường, vậy thì cứ ăn ở trường đi, rồi sau đó kiếm chỗ nào khác nói chuyện với Vu Thiên, dù sao thì hiệu quả vẫn thế, thế nhưng không ngờ hấn còn chưa kịp nói ra miệng, đột nhiên lại xuất hiện thêm cái con nhóc Triệu Đan Đan này, xem ra lần này muốn nói chuyện riêng với Vu Thiên là không thể nào rồi. Bạch Ngọc Đường không khỏi cười khổ, thực sự không ngờ tới, hấn bỏ qua thân phận chạy tới đây làm học sinh, vậy mà ngay cả ăn một bữa cơm riêng với Vu Thiên cũng khó lòng mà làm nổi.

- Thế nào, xem ra Bạch thiếu gia của chúng ta có vẻ không vui nha? Không phải anh tiếc chút tiền còn con con đó đấy chứ?

Lúc này Triệu Đan Đan đã đi tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của hấn, Triệu Đan Đan bỗng cảm thấy cảm giác khó chịu khi Vu Thiên lơ mình đi biến mất sạch sẽ không còn dấu vết.

- Đầu đầu, làm sao có thể như vậy được, vị tiểu thư này đồng ý tới, tôi cầu còn không được cơ mà, chi không biết tiểu thư xưng hô thế nào, tôi là Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thực không nghĩ tới cô gái trước mắt này lại khó chơi như vậy, không ngờ cứ như âm hồn bất tán bám theo mình.

- Triệu Đan Đan, anh có thể gọi tôi là Triệu tiểu thư hoặc bạn học Triệu. À, thiếu chút nữa thì quên, Bạch thiếu gia chẳng qua mấy khi hứng lên mới chịu chạy đến trường học, có khi chỉ mấy hôm nữa không còn chút hứng thú nào nữa, vì vậy xưng hô bạn học có vẻ không thích hợp lắm nhỉ, thôi tốt nhất anh gọi tôi Triệu tiểu thư là được rồi.

Triệu Đan Đan tới tận lúc này cũng không quên nói ra việc Bạch Ngọc Đường trốn học, cố ý nói xấu Bạch Ngọc Đường trước mặt Vu Thiên.

- Triệu Đan Đan?

Vừa nghe đối phương tự giới thiệu, lập tức Bạch Ngọc Đường nhớ lại hình như cháu gái tư lệnh không quân Triệu Quốc Xương tên là Triệu Đan Đan, nghe nói cô ta từ nhỏ đã đi học ở Anh, tính tình cực kì xảo quyệt quỷ quái, thế nhưng người trước mắt lại có dung mạo khuyên quốc khuyên thành, có vẻ

không hợp lý lắm, nên Bạch Ngọc Đường ban đầu mới không rõ thân phận của Triệu Đan Đan. Trách không được ngày đó cô ấy có thể đi cùng Lương Mộc Lan, thì ra là có bối cảnh quân đội.

Sau khi biết thân phận Triệu Đan Đan, Bạch Ngọc Đường cũng không chấp nhậ chuyện cô ta nói xấu mình.

- Thì ra là Triệu tiểu thư, ha ha, Triệu tiểu thư muốn ăn cơm với tôi, đương nhiên là vinh hạnh của tôi rồi. Có điều bữa cơm hôm nay chỉ sợ còn kém cả người thường mất thôi, phải biết rằng chúng ta đang ở trong trường đấy.

- Xi, đương nhiên tôi biết, Vu Thiên ăn cái gì thì tôi ăn cái đó, anh là một người đàn ông mà sao lại lăm điều như vậy.

Vội vã cắt lời Bạch Ngọc Đường, Triệu Đan Đan phát phát tay. Kì thật lần này Bạch Ngọc Đường đã hiểu lầm Triệu Đan Đan. Khi còn ở Anh, cả một thời gian dài cô đều ăn buffet, nên đối với mấy món trong trường, cô cũng không xa lạ gì.

Bạch Ngọc Đường không hề vì bị Triệu Đan Đan cắt lời mà tỏ vẻ bất mãn, hẳn cực kì lịch sự mời Triệu Đan Đan và Vu Thiên, sau đó liền đi nhanh tới phía mấy nơi bán món ăn của trường đại học Trung Hoa.

Tuy rằng Bạch Ngọc Đường không tốt nghiệp ở đại học Trung Hoa, nhưng không ít bạn bè của hắn cũng từng học qua trường này, nên hắn cũng rất quen thuộc với vị trí mấy nhà ăn ở đây.

Đang đi ở phía trước, Bạch Ngọc Đường vừa quay đầu lại hỏi:

- Chốc nữa chúng ta ăn trên lầu hay ăn luôn ở đại sảnh bên dưới?

Thực sự mà nói thì Bạch Ngọc Đường tất nhiên muốn ăn ở trong phòng, chỉ là hắn không biết Triệu Đan Đan và Vu Thiên nghĩ sao, nên đành phải hỏi trước.

- Tùy anh, dù sao cũng là anh mời khách, anh nói đi đâu thì chúng tôi đi đó.

Vu Thiên liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, tùy ý trả lời.

- Vậy thì chúng ta ăn ở đại sảnh đi, ở đó càng náo nhiệt càng vui, đúng không?

Thật không biết Triệu Đan Đan lại nghĩ ra chủ ý xấu gì, thoáng cái đã cướp lời Vu Thiên.

Bạch Ngọc Đường cẩn thận nhìn Triệu Đan Đan một cái, không biết bà cô mang danh quái quỷ xếp thứ ba này lại muốn làm trò gì! Ai, thôi kệ đi kệ đi, cô ta đã muốn ngồi trong đại sảnh, vậy thì cứ chiều cô ta đi, chẳng qua lát nữa phải thật cẩn thận mới được, đừng để cho bà cô nhỏ này cho vào bẫy là may rồi.

Vu Thiên thì ăn ở đâu cũng thế, nếu Triệu Đan Đan đã muốn, vậy thì hắn cũng thuận theo, hai người tiếp đó đi theo Bạch Ngọc Đường tới nhà ăn.

Hiện tại đang giữa giờ cơm trưa, hơn nữa cũng đã có nhiều sinh viên năm hai năm ba quay về trường, cho nên trong nhà ăn hôm nay náo nhiệt hơn hôm Vu Thiên đến. May mắn nhà ăn này cũng lớn, hơn nữa giờ cũng vừa mới là lúc dùng cơm trưa, nên vẫn còn bàn trống.

Thấy một bàn trống cạnh cửa sổ, Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy tới, chiếm chỗ trước. Thật không ngờ nhà hàng cao cấp hắn có tới mười mấy cái, vậy mà hôm nay muốn ăn cơm lại phải cướp nhanh mới có chỗ ngồi, Bạch Ngọc Đường không khỏi lắc đầu cười cười.

- Ha ha, ánh mắt Bạch thiếu gia thật tốt, thoáng cái đã chọn được bàn tốt như vậy.

Triệu Đan Đan thấy hành động của Bạch Ngọc Đường, liền ngay lập tức trêu chọc.

- Ai! Triệu tiểu thư đừng trêu tôi nữa, hôm nay bất kể thế nào cũng là tôi trả tiền mời Triệu tiểu thư và Vu tiên sinh ăn cơm, nên cô có thể cho tôi chút mặt mũi được không?

Trên đường tới đây, Triệu Đan Đan không ngừng nói móc, đâm chọc Bạch Ngọc Đường, khiến hắn có chút không chịu được. May nhờ gia đình giáo dục tốt, nên đến tận bây giờ vẫn chưa nổi nóng, vẫn còn tạm nhịn được.

Thấy sắc mặt khó chịu của Bạch Ngọc Đường, Triệu Đan Đan hừ một tiếng, ngồi xuống. Cô cũng biết là đến điểm thì nên dừng, thấy Bạch Ngọc Đường bây giờ cũng sắp nổi giận, nên cô cũng thôi. Chẳng qua cô cũng rõ, đây đều là vì mặt mũi của Vu Thiên, dù sao đây cũng là lần đầu tiên chính thức gặp mặt, cô cũng không định ở trước mặt Vu Thiên mà khiến cho hắn nghĩ rằng bản thân mình là một người thích gây sự, bằng không chỉ bằng Bạch Ngọc Đường mà cũng dám uy hiếp cô sao, nếu là lúc khác, cô đã trực tiếp ra chiêu dạy dỗ cho Bạch Ngọc Đường một trận.

Vu Thiên cũng chẳng tỏ vẻ gì, không khách khí lấy một ghế ngồi xuống.

Còn Bạch Ngọc Đường thấy mình chỉ nói một câu nghiêm khắc, Triệu Đan Đan liền im lặng, trong lòng không khỏi thầm nói:

- Cô nhóc đánh đá thì sao, cũng chỉ thế mà thôi.

Thế nhưng ngoài miệng lại vui tươi hơn hờ nói:

- Hai người muốn ăn gì, tôi lấy giúp cho.

Phải biết rằng nhà ăn trong trường học đều là kiểu như tiệc đứng, muốn ăn gì thì tự thân vận động mà đi lấy, trực tiếp thanh toán bằng tiền mặt luôn.

- Tôi thì sao cũng được, anh chọn món gì ngon là được rồi.

Vu Thiên cũng không chọn gì, với hắn chỉ cần ăn no là được. Với cả đây cũng không là lần đầu hắn đến đây, món ăn ở đây dù là món gì thì cũng khá ngon.

Nghe Vu Thiên nói như vậy, Triệu Đan Đan cũng gật đầu, ý bảo Bạch Ngọc Đường anh muốn lấy cái gì cũng được.

Bạch Ngọc Đường thấy thái độ của hai người, bảo hai người chờ một lát, rồi đi tới phía lấy thức ăn, là một ông chủ nhà hàng như Bạch thiếu gia mà nói, hắn tự nhiên có hiểu biết sâu rộng về các món ăn, nên những món mà hắn chọn, khẩu vị chắc chắn sẽ không tệ chút nào.

Nhân lúc Bạch Ngọc Đường đi gọi món ăn, Triệu Đan Đan bắt đầu cẩn thận đánh giá Vu Thiên. Cái gã trước mắt thân thể thực cường tráng, làn da khỏe mạnh, nhất là đôi lông mày đậm trên mắt càng hiển lộ rõ bản sắc nam nhân. Lúc này Triệu Đan Đan đang nhìn Vu Thiên ở khoảng cách gần, bỗng nhiên nhận ra không ngờ Vu Thiên quả thật rất đẹp trai.

Đối với việc Triệu Đan Đan nhìn mình chằm chằm, Vu Thiên cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Hắn cũng nhận ra rằng Triệu Đan Đan chính là vì mình mà đến, nhưng vì lý do gì thì hắn cũng chưa hiểu rõ.

- Vu Thiên, anh biết võ công đúng không?

Triệu Đan Đan cẩn thận hỏi, ý nghĩa trong đó lại càng đơn giản, cô ta có ý muốn tiếp cận Vu Thiên hơn một chút chứ sao.

- Cô nên gọi tôi là bạn học Vu hoặc Vu tiên sinh, chỉ có người rất quen thuộc tôi mới gọi Vu Thiên. Mà cô thì sao? Ít nhất tính đến giờ phút này cô chưa có tư cách gọi cái tên ấy.

Không thèm nề mặt Triệu Đan Đan, Vu Thiên trực tiếp đã kích đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Bà Cô Nhỏ Biến Thái Triệu Đan Đan.

- Anh?

Vừa nghe Vu Thiên không ngờ nói chuyện với mình như vậy, Triệu Đan Đan không khỏi tức giận. Nhưng nghĩ đến mục đích của mình khi đến đây, cô liền im lặng. Dù cô đã từng xem qua báo cáo điều tra về Vu Thiên, nhưng những người từng tiếp xúc Vu Thiên quá ít, nên báo cáo miêu tả về tính cách hắn cũng rất ít. Trên đó có nói khi Vu Thiên gặp Trịnh Khả Tâm, đã từng hiển lộ ra bộ dáng sắc lang, đây cũng là lý do tại sao Lương Mộc Lan lại chọn cô gái xinh đẹp như Triệu Đan Đan tới chấp hành nhiệm vụ.

Nhưng tại sao Vu Thiên lại đối xử với mình vô tình như vậy? Chẳng lẽ mình không xinh đẹp bằng Trịnh Khả Tâm sao? Triệu Đan Đan nghĩ mãi không ra. Thế nhưng cô rất rõ ràng một chân lý, đó chính là nam truy nữ cách một dãy núi, nữ truy nam lại chỉ cách một tấm lụa mỏng mà thôi, Triệu Đan Đan tin rằng chỉ cần mình thi triển một số thủ đoạn, Vu Thiên nhất định sẽ trở thành tùy tùng của cô, thậm chí sau này, cô nói gì hắn sẽ làm nấy.

Chính trong lúc Vu Thiên và Triệu Đan Đan chìm vào trong im lặng, thì Bạch Ngọc Đường bung một cái khay đi về, theo sau hắn còn có một nhân viên phục vụ của nhà hàng:

- Đặt ở đây đi!

Bạch Ngọc Đường quay về phía nữ phục vụ kia cười, khiến cho cô nàng kia thiếu chút nữa thì ngất luôn trên mặt đất.

Vốn là, người đến nhà ăn ăn cơm đều phải tự thân vận động, không có phục vụ gì, thế nhưng hắn không bê được hết, nên đành hy sinh chút nhan sắc, áp dụng mỹ nam kế, ánh mắt thâm tình nhìn nữ nhân viên phục vụ trung niên, thi triển “Thần nhãn”, mới khiến nữ phục vụ này quay ra giúp Bạch Ngọc Đường một chút.

Nữ nhân viên phục vụ nhẹ nhàng đem đồ ăn của Bạch Ngọc Đường đặt lên bàn, sau đó dùng thanh âm không lớn nói với Bạch Ngọc Đường:

- Đây là số điện thoại của tôi, nhớ là người ta hết giờ lúc một rưỡi nha.

Nói xong, nữ nhân kia len lén đưa cho Bạch Ngọc Đường một cái thẻ, trên thẻ có số điện thoại và các thông tin khác. Xong xuôi tất cả rồi, nữ nhân viên

phục vụ mới quay người rồi đi.

Nhìn thấy một màn này từ đầu đến cuối, Triệu Đan Đan nhin cười không được, nói:

- Thật sự nhìn không ra, Bạch thiếu gia còn có bản lĩnh này? Chỉ là gu thẩm mỹ của anh, tôi thật sự không dám khen tặng.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên hiểu ý Triệu Đan Đan muốn nói gì, nhin không được trợn trừng hai mắt lên nhìn cô một cái. Cái này trách ai giờ, Vu Thiên và Triệu Đan Đan đều không tới giúp hần, lẽ nào bắt một mình hần chạy đi chạy lại vài chuyến sao? Đúng là chuyện cười, Bạch Ngọc Đường dù sao cũng là người nổi nghiệp của Bạch gia – một trong tứ đại phú hào kinh thành, giá trị con người đầu chỉ 10 tỷ, một người như vậy, các người bắt hần chạy đi chạy lại, không thấy thật mất thân phận sao.

- Được rồi, dù sao đồ ăn cũng tới rồi, còn không bịt được miệng cô sao? Nhanh ăn đi, một chút nữa đồ ăn mà nguội thì mùi vị không ngon nữa đâu.

Bạch Ngọc Đường biết đối với người như Triệu Đan Đan, muốn phân rõ phải trái với cô, chẳng khác gì tự sát, nên hần đành đánh lạc hướng, quay trở về đề tài ăn cơm.

- Ăn cơm đi!

Vu Thiên cũng nhìn ra Triệu Đan Đan còn muốn tiếp tục nói móc Bạch Ngọc Đường, nên hần trực tiếp mở miệng nói ăn cơm, đồng thời cũng cầm lấy đôi đũa, ăn mấy món mà Bạch Ngọc Đường vừa mang về này.

Bạch Ngọc Đường không hổ là chuyên gia trên phương diện ăn uống, hần mang về tuy không nhiều món, nhưng quả thực đều là các món ngon nổi danh. Hệ nướng đậu hũ Mai Châu, Hạ môn thủy chữ hoạt ngư, thịt khô xào Nam Xương, thậm chí còn có vịt nướng nổi danh nhất kinh thành.

Thực ra cũng vì nhà hàng này không lớn, nếu không Bạch Ngọc Đường còn có thể kiếm thêm không ít món ngon.

Nhìn bữa cơm trưa phong phú này, Vu Thiên chép miệng tắc lưỡi. Hiện giờ Vu Thiên cũng coi như một người có tiền, chỉ dựa vào tấm thẻ mà Tàn Vĩnh Phú cấp cho hần, cũng đủ cho Vu Thiên không phải lo vấn đề ăn uống. Thế nhưng thật đáng buồn là, Vu Thiên thật sự không biết nên ăn thế nào, món này tên gì, ứng với món này nên ăn cái gì, cho nên dù đã từng ăn ở đây vài bữa cơm, ngoại trừ vịt nướng kinh thành, các món khác hần gần như chưa từng ăn qua. Hiện tại nhờ có Bạch Ngọc Đường giúp chọn món, Vu Thiên sao có thể không ăn thật nhiều chứ.

Mặc kệ hai người còn lại, Vu Thiên nhìn thấy mấy món này đã muốn ăn ngay lập tức rồi, cầm lấy đũa, Vu Thiên bắt đầu nhanh tay gấp lấy thức ăn vào bát của mình mà thưởng thức.

Nhìn Vu Thiên vội vã như thế, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Đan Đan không khỏi cười cười, lúc này bọn họ mới phát hiện ra chỗ đáng yêu của Vu Thiên, cũng chỉ có lúc này, bọn họ mới cảm thấy thì ra Vu Thiên cũng không có lạnh lùng như vậy, mà chỉ là một cậu bé bình thường.

- O, hai người cũng ăn đi chứ.

Không biết vì sao, ăn được mấy món ngon này, Vu Thiên nói cũng nhiều hơn, thậm chí thái độ với Bạch Ngọc Đường và Triệu Đan Đan cũng trở nên tốt hơn.

- Tốt, chúng ta cũng ăn thôi.

Phối hợp với Vu Thiên, Bạch Ngọc Đường gấp một miếng thịt khô bắt đầu ăn. Mà Triệu Đan Đan cũng lấy muối mức một khối đậu hũ thả vào bát của mình, chậm rãi ăn.

Phụ nữ khi ăn cơm thường được so sánh với mèo, quả thực không sai chút nào. Triệu Đan Đan là một ví dụ rất tốt cho trường hợp này. Chỉ ăn một chút, cô liền buông bát đũa, ngừng ăn. Xem bộ dáng có vẻ cô đã ăn no rồi. Dù sao các cô gái đều luôn quan tâm tới bảo dưỡng vóc dáng của mình, còn đám đàn ông thì có cái quái mà phải quan tâm, thích ăn gì thì ăn, ăn ít thì vốc đáng chuẩn, còn ăn nhiều thành béo thì xưng là phúc hậu, thế nào cũng nói được.

Triệu Đan Đan ăn xong, nhìn Vu Thiên vẫn còn đang ngấu nghiến ăn, không khỏi lắc đầu. Trong tư liệu có nói qua rằng Vu Thiên xuất hiện lần đầu tiên ở chân núi, ban đầu cô còn không tin, thế nhưng hiện tại quả nhiên là như vậy, bởi vì tướng ăn của Vu Thiên quả thật rất bất lịch sự, so với Bạch Ngọc Đường bên cạnh hần kém xa. Cái này cũng giống như sự khác nhau giữa người bình thường ăn cơm và người làm công tác văn hóa ăn cơm vậy.

Hơn mười phút trôi qua, Bạch Ngọc Đường cũng đã bắt đầu dừng tay, thế nhưng Vu Thiên vẫn còn đang ăn đùi vịt nướng, không khỏi khiến Triệu Đan Đan nhàu mày, Vu Thiên người này, sao có thể ăn nhiều như vậy chứ. Khi Triệu Đan Đan còn đang nhìn Vu Thiên ăn, đột nhiên cô thấy có mấy nam sinh cách cô không xa đang nhìn cô mà thầm thì với nhau.

Triệu Đan Đan rất đẹp, điểm này không cần hoài nghi. Mà phụ nữ xinh đẹp, thường cũng hay gặp chuyện phiền toái, mà xem ra, hiện giờ bắt đầu tới rồi. Cách bàn Triệu Đan Đan không xa, có bốn nam sinh, ánh mắt nhìn Triệu Đan Đan rất không đúng, nhưng thực ra lại rất bình thường, bởi vì bọn họ đều lóe lên ánh sáng của sắc lang.

Khi Triệu Đan Đan nhìn thấy bốn người này, bốn người này cũng đang nhìn về phía cô. Vốn bọn họ còn đang suy nghĩ xem làm thế nào để mượn cớ ra bắt chuyện, thế nhưng thấy Triệu Đan Đan nhìn bọn họ, bọn họ ngay lập tức có kẻ sách.

Được ba người còn lại cổ vũ, một gã liền đứng lên.

- Haiiii, mỹ nữ đồng học, cung có khỏe không...

Ngay sau khi gã này đứng lên, hắn liền bước về phía Triệu Đan Đan.

Khi tên này kêu lên, liền khiến Bạch Ngọc Đường cũng chú ý tới. Lúc trước hắn cũng đã chú ý tới ánh mắt của mấy tên nam sinh xung quanh rồi, trong đầu hắn còn nghĩ chẳng phải xưa nay vẫn có câu danh ngôn sao? Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Nhân loại dù ở đâu, thời gian nào thì cũng giống nhau mà thôi, mỹ nữ xinh đẹp giống như Triệu Đan Đan, dù đi tới nơi nào, cũng thu hút sự chú ý của đám đàn ông, đây là việc hết sức bình thường.

Nhưng Bạch Ngọc Đường không hề nghĩ đến lại có người chạy ra bắt chuyện với Triệu Đan Đan, trách không được người ta hay nói đàn ông là động vật chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, không ngờ lại trực tiếp coi mình và Vu Thiên là không khí? Hai hộ hoa sứ giả ở ngay bên cạnh, chả lẽ bọn họ không nhìn thấy, chạy tới đây gây sự, quả thật không biết chữ chết viết thế nào.

Trong lúc Bạch Ngọc Đường còn đang suy nghĩ, gã kia đã tới trước mặt Triệu Đan Đan:

- Haiiii, mỹ nữ đồng học, cung nhất định là sinh viên năm nhất phải không, thế nào, chúng ta kết giao bằng hữu nhé, nói cho cung biết, anh đây là sinh viên năm ba đấy, ở đây chỉ cần có anh bảo kê cung, sẽ không có ai dám bắt nạt cung đâu, có chịu không?

Nhìn Triệu Đan Đan lạ mặt, lại xinh đẹp như vậy, bốn gã đàn ông từ xa ngay lập tức đã xác định cô là sinh viên năm nhất mới vào trường, bởi nếu cô là sinh viên năm hai hay năm ba, đã sớm nổi tiếng trong danh sách hoa hậu giảng đường rồi, làm sao có thể không có ai nhận ra cô chứ. Mà trong trường, địa vị của sinh viên năm nhất khá thấp, ai bảo người là ma mới chứ. Mà nếu đã là ma mới, thì đương nhiên phải nhận mệnh đi thôi.

Cho nên, vị nam bạn học này dám cả gan như vậy, rõ ràng thấy bên cạnh Triệu Đan Đan đã có hai hộ hoa sứ giả, vẫn còn dám qua đây. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Bạch Ngọc Đường và Vu Thiên ở đây không có tiếng tăm gì, nói cách khác Vu Thiên và Bạch Ngọc Đường vẫn còn là sinh viên năm nhất.

Nhưng vị nam bạn học này lại không biết, hắn hiện tại đang trêu chọc một người có danh xưng Bà cô nhỏ biến thái Triệu Đan Đan. Đối với nam sinh muốn tiếp cận mình, khi Triệu Đan Đan còn ở Anh, không biết đã bao nhiêu lần gặp phải loại người như vậy, nên cô đối với loại chuyện này đã rất có kinh nghiệm.

- Oa, thì ra anh lợi hại như vậy sao?

Vừa nói chuyện, trong hai mắt Triệu Đan Đan tràn ngập ôn nhu, nhìn về phía nam sinh không biết sống chết trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Mỹ Nữ Gặp Phiền Phức

- Tất nhiên, tất nhiên rồi!

Thấy ánh mắt ôn nhu của Triệu Đan Đan, tên nam sinh này liền có cảm giác lâng lâng như say.

Cũng chỉ có Bạch Ngọc Đường dùng ánh mắt thương hại nhìn nam sinh kia, thầm nghĩ:

- Chúa ơi, xin ngài hãy tha thứ cho tên lỗ đít mọc trên mặt này đi, lần này thằng này quả thực chọn sai đối tượng rồi, thực sự lần này hắn đã phải thiết bản rồi.

- Thế anh tên là gì?

Thấy đối phương đã trúng kế, Triệu Đan Đan tiếp tục dùng ánh mắt to tròn ngập nước tràn đầy ôn nhu hỏi nam sinh kia.

- Anh tên là Tống Thiết, xếp hạng thứ ba môn thể dục ở trường này đấy. Nhà ở Trung Sơn, năm nay vừa tròn 21.

Cứ như là khai báo vậy, nam sinh kia liền kể toàn bộ lý lịch của mình ra.

- A, thì ra là bạn học Tống. Được gặp anh thật vinh hạnh nha.

Triệu Đan Đan vừa nói, vừa đứng lên. Cô chậm rãi đi tới bên cạnh Tống Thiết, mỉm cười tươi như một đóa hoa, khiến cho Tống Thiết nhìn thấy mà sửng sốt, ngẩn người ra.

- Bạn học Tống, anh... đi gặp quý mà nói chuyện nhân sinh đi!

Trong nháy mắt Triệu Đan Đan lập tức trở mặt, đá thẳng về phía hạ bộ của Tống Thiết.

Thật đáng thương cho anh bạn Tổng Thiết, còn đang tự sướng cho rằng Triệu Đan Đan sắp đáp ứng làm bạn gái mình, ai ngờ cô ta lại có thể thâm hiểm như thế, đúng là khiến cho anh bạn này sưng người ngáy ra tại chỗ. Sau đó chừng hai giây, tiếng gào thét tê tâm liệt phế của Tổng Thiết ngay lập tức vang vọng đại sảnh.

Đúng vậy, thì ra khi Triệu Đan Đan chậm rãi tới bên người Tổng Thiết, cô đã chuẩn bị trước rồi. Ngay khi có thời cơ tốt nhất, Triệu Đan Đan lập tức thì triển ra “Phòng lang chi thuật”, đá đúng “chỗ ấy ấy” của Tổng Thiết, và đương nhiên sau một cú này, Tổng Thiết mà muốn làm “chuyện kia”, không có một năm điều dưỡng, thì cũng đừng nghĩ đến nữa.

- Á á á!!!!

Tổng Thiết vừa kêu, vừa ôm lấy hạ bộ của mình xoa xoa, dường như chỉ có như vậy mới khiến hấn bớt đau.

- Hừ, chỉ là tôm tép nho nhỏ mà dám làm càn.

Sau khi Triệu Đan Đan đá ra một cước này, rồi lập tức thân nhiên như không trở về chỗ ngồi xuống, tựa như cô chả liên quan gì tới việc Tổng Thiết gào thét chói tai vậy. Nhìn một màn này, Bạch Ngọc Đường không nhịn được nhìn về “chỗ ấy” của mình, thầm nghĩ:

- Về sau có ý với cô nào đó, cũng nên cẩn thận một chút thì hơn, lỡ không may gặp phải loại người đánh đá như cái bà cô Triệu Đan Đan này, cái đồ chơi kia của mình còn dùng được chắc? Đáp án không cần nói cũng biết.

- Sao vậy, anh Thiết, anh có sao không?

Nhìn thấy Tổng Thiết ôm đũng quần gào thét chói tai, ba người bạn kia ngay lập tức chạy tới bên người Tổng Thiết hỏi han.

- Cô ta, cô ta....

Cố nhịn con đau, hấn run rẩy chỉ về phía Triệu Đan Đan, con đau ngay lập tức lại khiến Tổng Thiết im bật.

Lúc này, ngay cả người ngu xuẩn cũng đoán chuyện gì xảy ra. Nhìn Triệu Đan Đan ngồi đó như chưa từng có gì xảy ra, mà hai người bên cạnh cô thì lại đang cười đều, thậm chí có một người trong đó còn đang ngấu nghiến ăn, ba người bạn của Tổng Thiết đột nhiên có cảm giác được mấy người này không dễ bắt nạt chút nào.

Bởi vì loại chuyện này nếu xảy ra với người bình thường, chắc chắn người kia sẽ thấy khản trương hoặc sợ hãi, nhưng nhìn ba người này, người không biết còn tưởng rằng chưa có chuyện gì xảy ra.

Trong mấy người đó, Chu Thiết là người có ánh mắt nhìn người hơn cả, hấn ngay lập tức xác định chuyện này không phải chuyện hấn có thể giải quyết, nên vội vàng lấy điện thoại ra, nói vài câu rồi lập tức dập máy, khi hấn nhìn về phía ba người Triệu Đan Đan, cảm giác nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Tất cả hành động của mấy người này, Bạch Ngọc Đường đều nhìn thấy hết. Đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, lấy thân phận của hấn, đương nhiên không sợ mấy tên học sinh nho nhỏ. Huống chi bà cô nhỏ Triệu Đan Đan lại còn có bối cảnh rất mạnh bên quân đội, lại thêm cao thủ công phu như Vu Thiên tại đây, hấn đương nhiên chẳng có gì mà phải ngại. Bởi thế Bạch Ngọc Đường vẫn ngồi yên tại chỗ, không có ý định rời khỏi.

Phần lớn người xung quanh thấy một màn này xảy ra, vội vã rời khỏi nhà hàng, bọn họ từ xa tới đại học Trung Hoa, là để học tập, chứ không phải để xem đánh nhau. Lỡ như tai bay vạ gió, bỗng nhiên có chuyện đổ xuống đầu mình, tiền đồ của mình chả phải sẽ chôn vùi ở đây sao?

Đương nhiên trong số đó không thiếu người gan lớn, vẫn ngồi ở xung quanh, thậm chí có người nhận ra người bị đánh chính là Tổng Thiết, nên càng thêm tò mò đợi xem kịch hay diễn ra, bởi vì Tổng Thiết cũng không phải người bình thường.

Quả nhiên, bảy tám phút sau, ở cửa nhà hàng bỗng xuất hiện một đám người. Đám người này hùng hổ đi tới phía Tổng Thiết.

- Đây thằng em, mày có sao không?

Hán tử dẫn đầu trông thấy Tổng Thiết, không khỏi khản trương hỏi.

Kì thực chỉ mấy phút sau, Tổng Thiết cũng không cảm giác đau như ban đầu nữa, nhưng hấn vẫn ôm lấy đũng quần mình xoa xoa, diễn trò cho mọi người xem, hấn biết chỉ có làm ra bộ dạng như vậy, anh hấn mới giúp hấn báo thù.

- Anh Quân, anh Thiết bị con bé đó đá vào cái chỗ đó đó, anh ấy nhảy như vậy này giờ rồi.

Người gọi điện thoại kia, thấy viện quân đến, nên vội vàng đem mọi chuyện kể lại.

- Cái gì? Cô ta dám đá thằng em tao?

Vừa nghe bạn học của em trai mình kể lại, ngay lập tức hấn tử này dừ tợn nhìn về phía Triệu Đan Đan, bộ dáng kia, quả thực như muốn ăn tươi nuốt sống Triệu Đan Đan vậy.

Mà Triệu Đan Đan thấy anh trai của cái tên bị đá đến, vẫn tỏ vẻ thân nhiên như không, còn ra vẻ rung đùi đắc ý nói:

- Ý a, ý a, thật là ra trận phụ tử bình, đánh hổ thân huynh đệ nha. Đáng tiếc, các anh hôm nay không phải là đánh hổ, mà là đánh một cô gái yếu ớt trời gà không chặt.

Triệu Đan Đan vừa nói xong, anh trai Tổng Thiết ngay lập tức xông lại, muốn đánh ngã Triệu Đan Đan, báo thù cho em trai mình.

Nhìn thấy gã đàn ông kia đang định xông tới, Bạch Ngọc Đường biết hiện tại hấn không ra mặt không được, mặc dù công phu của hấn cũng không đến nỗi nào, nhưng dù sao đối phương có không ít người, đã thế đều là người cơ bắp to cao khỏe mạnh, nếu tất cả mấy người này xông tới, Bạch Ngọc Đường cũng không dám đảm bảo an toàn cho Triệu Đan Đan.

- Nay, người anh em, cần gì phải tranh cãi với một cô gái chứ, ha ha, tôi là Bạch Ngọc Đường, không biết người anh em tên gì?

Bạch Ngọc Đường khẽ vươn tay ngăn cản anh trai Tổng Thiết, thân thiện hỏi. Người làm ăn giống như Bạch Ngọc Đường, luôn lấy tiêu chí: “nếu không cần động thủ thì tốt nhất không động thủ”, dù sao cũng có câu nói: “hòa khí sinh tài”.

- Tôi là Tổng Quân, là anh trai của người bị cô bé này đá. Sao, anh trai thay mặt em trai báo thù, cũng không được à? Hừ, tranh cãi với con gái thì sao, cô ta đánh em trai tôi, tôi đương nhiên phải báo thù, không phải sao?

Nhìn thấy có người ngăn cản mình, Tổng Quân lập tức nhìn ra đây cũng không phải người thường, nên cũng khách khí hơn nhiều.

- Chuyện này... Ha ha, kì thật bọn tôi cũng không cố ý, chỉ là vui đùa một chút mà thôi, không ngờ lại vui đùa hơi quá, nên mới xảy ra chuyện như vậy. Không bằng anh xem vậy được không, tiền thuốc men của em trai anh, tôi trả hết, chờ em trai anh khỏi hẳn, tôi lại đền bù thêm một khoản tiền, anh thấy sao?

Bạch Ngọc Đường đương nhiên là muốn nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện. Dù sao hôm nay mình chỉ kết bạn với Vu Thiên, ai biết nửa đường lại xuất hiện một cô nàng Triệu Đan Đan quấy rầy việc tốt của mình, không những thế lại còn chọc tới nhiều phiền toái như vậy.

- Bồi thường? Hừ, bồi thường cũng được thôi, nhưng em trai tôi nhìn trúng cô bé này, thế thì để cô bé này làm bạn gái em trai tôi đi, bao giờ em trai tôi đáp ứng buông tha cô ta, thì cô ta mới được tự do.

Quả thực nói không chết người thì không chịu thôi, Bạch Ngọc Đường không nghĩ tới Tổng Quân còn già mồm lắm điều như vậy. Trách không được tại sao Tổng Thiết lại can rờ như thế, thì ra là có một thằng anh trai chó má như vậy.

- Tôi nói này, người anh em, anh cũng đừng có được voi đòi tiên, ép người quá đáng.

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng Tổng Quân, trong lòng hấn mười phần tức giận.

- Tao cứ muốn được voi đòi tiên thì đã làm sao, nói vậy còn là ít đấy. Ai bảo cô ta đánh em trai tao trước, tốt nhất nên đáp ứng khi tâm tình tao còn tốt, đừng để lát nữa tâm tình tao không tốt nữa, tao lấy dao cắt nát mặt nó ra đấy, hủy hết dung mạo nó, xem sau này nó còn quyến rũ đàn ông thế nào.

Tổng Quân nhẹ nhàng như không nói ra mấy câu này, tựa như hấn làm như vậy đã là rất nhân từ với Triệu Đan Đan rồi.

- Cái gì, anh dám làm vậy với tôi chắc? Hừ! Đến đây, anh là đàn ông, thì tới đây thử xem, bà cô đây còn sợ anh chắc?

Nghe thấy Tổng Quân nói vậy, bộ mặt tiêu thái muội của Triệu Đan Đan lập tức lộ ra. Khi cô nghe thấy Tổng Quân muốn mình làm bạn gái em trai hấn ba tháng, cô đã điên tiết lắm rồi, giờ lại nghe đối phương muốn rạch mặt cô, lúc này tính tình đánh đá chua ngoa của Triệu Đan Đan cũng lập tức nổi lên. Tất cả cũng vì chưa có ai dám trước mặt cô không biết sống chết nói mấy lời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Mỹ Nữ Gặp Phiền Phức (2)

- Cô dám? Được, hôm nay tao cho bọn mày biết thế nào là đàn ông, xem tao có đúng là nói được làm được không.

Tổng Quân nghe thấy Triệu Đan Đan nói vậy, lập tức nổi giận. Gào lên một tiếng, xông tới muốn giáo huấn Triệu Đan Đan một trận, bằng không người khác lại bảo mình chỉ được cái to mồm.

- Tổng Quân, anh đừng có mà khinh người quá đáng!

Bạch Ngọc Đường thấy Tổng Quân thật sự muốn tiến tới giáo huấn Triệu Đan Đan, không khỏi cũng điên tiết lên.

- Hôm nay tao cứ khinh người quá đáng đấy, thì làm sao?

Vừa nói, Tổng Quân vừa vung quyền về phía mặt Bạch Ngọc Đường. Hắn cũng biết nếu muốn cho Triệu Đan Đan biết thế nào là đàn ông, Bạch Ngọc Đường sẽ ra mặt ngăn cản, nên hắn muốn giải quyết Bạch Ngọc Đường trước.

Bạch Ngọc Đường không ngờ Tổng Quân nói động thủ là động thủ, thấy tay đối phương đã sắp đâm tới mặt mình, lập tức thay đổi cước bộ, nghiêng đầu tránh thoát.

- Tiểu tử, bây giờ dùng tay còn kịp, bằng không bản thiếu gia sẽ cho các ngươi ăn đủ.

Tục ngữ nói, đến trọng đất còn có ba phần hòa khí, huống chi Bạch Ngọc Đường đường đường là một người đàn ông trời đạp đất, lẽ nào lại sợ mấy tên lít nhít bên Tổng Quân.

- Mày nói như đánh rắm ấy!

Tổng Quân không ngờ Bạch Ngọc Đường có thể dễ dàng tránh thoát một quyền của mình, nhất thời càng thêm điên lên, gào thét lao về phía Bạch Ngọc Đường.

Thấy đối phương quả thật muốn liều mạng cùng mình không chết không thôi, Bạch Ngọc Đường cũng chỉ đành vung hai tay lên, hơi dùng lực vai, sau đó hướng về phía Tổng Quân mà đánh.

Thấy thương lượng không có hiệu quả, Bạch Ngọc Đường cũng không thêm khách khí nữa, hai tay vung lên, hai bàn tay đánh về phía Tổng Quân. Vốn Bạch Ngọc Đường vẫn còn có chút bận tâm về Triệu Đan Đan, nhất là khi biết được thân phận của cô, Bạch Ngọc Đường càng thêm lo lắng, nếu như cô ta xảy ra chuyện gì, mà mình lại có ở bên cạnh, quả thực không tốt chút nào. Thế nhưng nghĩ tới cái tên siêu cấp cao thủ Vu Thiên vẫn còn đang ở bên cạnh Triệu Đan Đan, hắn liền không lo lắng nữa. Nếu là người khác, Bạch Ngọc Đường có lẽ còn có chút bận tâm, thế nhưng nếu đã có Vu Thiên ở đây, hắn cũng cần không lo lắng gì nữa.

Bạch Ngọc Đường cứ như vậy lao thẳng đến trước mặt Tổng Quân, quyết định đơn đấu với hắn.

Hơn nữa công phu của Tổng Quân cũng không kém, hắn dù sao cũng là thành viên của ban võ thuật Trung Hoa của trường, có nghĩa hắn cũng được tính là một cao thủ, nói cách khác, Tổng Quân này cũng thực sự có chút tài năng. Nhưng chút tài năng nếu so sánh với Bạch Ngọc Đường, lại kém hơn không ít. Thế nhưng bên Tổng Quân được cái hơn ở số lượng, mà Bạch Ngọc Đường lại chỉ đơn đấu, hơn nữa Bạch Ngọc Đường cũng không xem người đối diện thành địch nhân, dù sao cũng chỉ là học sinh thôi, nên không ra tay độc ác. Cứ như vậy mà so sánh, Bạch Ngọc Đường gặp bất lợi, nên trong lúc nhất thời chỉ đánh ngang tay với Tổng Quân.

- Bạch Ngọc Đường, đâm chỗ đó, đứng rồi, đứng rồi, chỗ đó, đánh hắn đi, đánh mặt hắn, đánh bụng hắn, đá chân hắn!

Triệu Đan Đan nhìn cảnh Bạch Ngọc Đường đánh nhau với Tổng Quân, hơn nữa hai bên lại còn đánh ngang tay, bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên, vui vẻ cổ vũ Bạch Ngọc Đường.

Nếu Triệu Đan Đan không kêu lên như vậy, mấy người Tổng Quân mang tới phòng chừng chưa chắc đã để ý tới cô, nhưng cô kêu lên, lập tức khiến mấy người này chú ý tới.

- Hắc hắc, tiểu mỹ nhân này, không ngờ thanh âm không nhỏ nha. Được, anh hôm nay trước bắt cung trước. Các anh em, lên!

Hạ bộ Tổng Thiết lúc này cũng đã bớt đau đớn rồi, lại thấy Triệu Đan Đan vẫn còn đang ở bên kia hô to gọi nhỏ, hắn liền quay về phía mấy người bên cạnh mà hô.

Nghe thấy thanh âm của Tổng Thiết, lập tức năm sáu nam nhân chú ý tới Triệu Đan Đan, đều cười dâm đãng tiến về phía cô.

- Các người định làm gì?

Triệu Đan Đan thấy vẻ mặt bất hảo của mấy nam sinh này, lập tức hiểu bọn họ định làm gì.

- Làm gì? Cung còn hỏi bọn anh định làm gì? Mỹ nữ, cung đánh anh Thiết của bọn anh thực là vô tình a, vậy cung nói xem bọn anh muốn làm gì nào.

Mấy người bên cạnh Tổng Thiết thấy vẻ mặt sợ hãi của Triệu Đan Đan, không khỏi cười lớn, khoảng cách đối với Triệu Đan Đan càng lúc càng gần.

- Đó là bởi vì Tổng Thiết muốn bắt nạt tôi, tôi chỉ tự vệ thôi.

Triệu Đan Đan dường như có chút khiếp sợ, nói.

- Sao lại là bắt nạt cung cơ chứ? Chỉ là muốn làm quen giúp đỡ cung thôi mà, bạn học tốt mà, không phải thầy cô vẫn bảo chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau sao?

Một người vừa nghe Triệu Đan Đan nói vậy, lập tức ngụy biện nói. Cứ theo lời hắn, vốn là Triệu Đan Đan nói Tổng Thiết bắt nạt cô, giờ lại biến thành bạn học giúp đỡ nhau, khiến cho Triệu Đan Đan có khổ mà không nói được.

Triệu Đan Đan nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, lúc này trận chiến giữa Bạch Ngọc Đường và Tổng Quân cũng sắp kết thúc, xem ra, Bạch Ngọc Đường

sắp thắng rồi.

Thế nhưng cũng chỉ là sắp mà thôi, Bạch Ngọc Đường cũng không thể tới giúp đỡ cô ngay được, hơn nữa xung quanh Bạch Ngọc Đường vẫn còn đám bạn bè của Tổng Quân, cho dù Bạch Ngọc Đường đánh thắng Tổng Quân, cũng không lập tức chạy được tới đây cứu mình. Nói cách khác giờ khắc này có thể bảo vệ cô chỉ còn có Vu Thiên mà thôi.

Nhưng Vu Thiên đâu, ồ nhắc tới hắn, người này thực vô tư tới mức ngây thơ vô số tội, vẫn đang rất tự nhiên ăn cơm, tập trung tiêu diệt món vịt nướng. Lúc này miệng hắn đầy dầu mỡ, thoát nhìn như quỷ đói đầu thai vậy.

Rất bất đắc dĩ nhìn Vu Thiên, Triệu Đan Đan phát hiện đối phương căn bản không thèm để ý tới mình, dường như mình sống chết ra sao cũng không liên quan tới hắn vậy. Điều này không khỏi khiến cho Triệu đại tiểu thư rất tức giận. Mặc dù hiện tại mình và Vu Thiên cũng không có quan hệ gì, ngay cả nói cũng chỉ mới nói với nhau mấy câu, còn chưa tới mức bạn bè thân thiết, thế nhưng dù sao cũng đã ngồi cùng bàn ăn cơm, phải không? Chỉ bằng điểm này, đáng ra hắn nên giúp cô mới đúng chứ. Thế nhưng sự thật thì sao? Triệu Đan Đan thật không có chút lòng tin, nếu mình gặp rủi ro thì Vu Thiên có động thủ hay không.

Xem ra tất cả đều phải dựa vào chính mình rồi. Triệu Đan Đan hít sâu một hơi, gương mặt ngay lập tức tươi cười quay về phía nam sinh đang đi tới trước mặt cô nói:

- Ấy ấy! Dù nói thế nào chúng ta cũng là bạn học nha, các anh đâu cần như vậy, bằng không tôi xin lỗi anh Thiết của anh là được chứ gì?

Lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạng, khiến Triệu Đan Đan trong phút chốc dường như càng thêm xinh đẹp mỹ lệ. Trong lúc nhất thời khiến cho nam sinh đang định động thủ kia dừng lại nói:

- Cô, cô thực chịu xin lỗi anh Thiết?

- Đương nhiên rồi, tất cả đều vì nể mặt anh đó nha.

Nói đến đây, Triệu Đan Đan còn ném một cái mị nhãn về phía nam sinh nài nỉ kiểu muôn về.

Cái mị nhãn này vừa ném tới, lập tức khiến cho nam sinh kia như bị điện giật vậy, cả người run lên:

- A, là vì tôi, vì tôi sao.

Nam sinh kia nhìn không được nhỏ giọng nói thầm mấy cái, lúc này dường như hắn đã bị vẻ xinh đẹp của Triệu Đan Đan mê hoặc, thậm chí quên mất hắn tới đây để giáo huấn Triệu Đan Đan, thậm chí còn định động thủ.

Nhìn nam sinh đối diện đã bị dung mạo của mình mê hoặc, Triệu Đan Đan hít sâu một cái, đột nhiên lại tiếp tục thi triển phòng lang thuật, đá về phía hạ bộ nam sinh kia.

- Á á á!!!

Hét thảm một tiếng, lại thêm một người đàn ông trên đời này bị Triệu Đan Đan tuyệt tử tuyệt tôn, hai tay ôm lấy đũng quần, ngồi chồm hổm trên đất.

Hiện tại, vị nam sinh thật hận, hận tại sao mình lại thiếu cảnh giác như vậy, rõ ràng thấy Tổng Thiết vừa mới bị nữ nhân mỹ lệ này đá vào “chỗ đó đó”, thế mà chưa được bao lâu, lại đến lượt hắn dính đòn. Điều này thật quá con mẹ nó si nhục!

Mà Triệu Đan Đan cũng không rảnh để ý nhiều như vậy, thấy một chiêu của mình lại có hiệu quả, không khỏi càng thêm hưng phấn hoan hô nhảy cẫng lên:

- Ha ha, lại trúng rồi lại trúng rồi, thật sự chơi vui quá đi mất.

Bộ dáng này mới là tính cách thật của Triệu Đan Đan, cô vừa mới giả vờ mỹ lệ ôn nhu khiến đối phương mất cảnh giác mà thi triển phòng lang thuật, giờ phút này thành công, nhất thời lộ ra nguyên hình.

- Cô! Con đàn bà này thật sự quá độc ác, các anh em, cùng tiến lên, đừng cho con nhóc này có thời gian chuẩn bị.

Mấy người khác thấy lại thêm một người anh em trúng chiêu, cũng bắt đầu cẩn thận, đồng thời vây chặt xung quanh Triệu Đan Đan, bộ dáng kia dường như là không trùng phạch Triệu Đan Đan thế không bỏ qua.

- Ha ha, tôi chơi chán rồi, hiện tại không chơi nữa, tôi cho mấy anh biết, tôi họ Triệu, tên đầy đủ là Triệu Đan Đan, ông tôi là Thượng tướng của Đông Phương quốc, là...

Không đợi Triệu Đan Đan kịp nói hết, một người trong đó cắt lời cô:

- Các anh em, đừng tin lời cô ta, nếu ông cô ta là thượng tướng, thế thì ông nội ta đã là nguyên soái rồi, hừ, tiến đến, một lúc nữa chờ chúng ta bắt được rồi, xem cô ta còn dám mạnh miệng nữa không.

Nguyên nhân vì Triệu Đan Đan lừa bọn họ mấy lần, nên lần này mấy người không còn tin lời Triệu Đan Đan nữa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Tôi Không Thích Cô Ta

Triệu Đan Đan vốn tưởng đợi khi mình chơi chán, chỉ cần nói ra bối cảnh của mình, những người này sẽ không dám động tới cô, thế nhưng thật không ngờ, mình chưa kịp nói hết thì đã bị người khác cắt lời.

Quan trọng hơn là dù cô có nói gì đi nữa thì mấy người nhất định sẽ không tin. Nếu như vậy, không phải cô sẽ gặp nguy hiểm thật sao? Không có bối cảnh của gia tộc ở sau ủng hộ, Triệu Đan Đan chẳng qua chỉ là một cô gái yếu ớt mà thôi.

- Các anh, các anh muốn làm gì? Tôi cho các anh biết, ông tôi thật sự là...

- Thôi nào cô em, cô đừng tưởng có thể lừa gạt bọn tôi nữa, nói cho cô biết, cô nghĩ bọn tôi là thằng ngu chắc, không ai tin đâu. Các anh em, lên!

Hiển nhiên nam sinh này không tin lời Triệu Đan Đan, nếu ngay từ đầu Triệu Đan Đan nói ra thân phận của mình, có thể sẽ ngăn được mấy người này, thế nhưng mãi tận sau đó Triệu Đan Đan mới nói, không khỏi mang vẻ lừa gạt.

- Không, tôi nói thật, sao các anh không tin cơ chứ?

Hiện tại Triệu Đan Đan thật sự rất hối hận, nếu như cô cẩn thận một chút, nhờ chị Mộc Lan phái người bảo hộ, hoặc nhờ ông cô, hay chỉ đơn giản ngay từ đầu nói ra thân phận mình, thì bây giờ sẽ không tồn tại nguy hiểm trước mắt.

Thế nhưng việc đời đâu thể làm lại? Tựa như hiện tại, Triệu Đan Đan hiển nhiên đã thành cá trên thớt, mặc cho đám người này định đoạt.

Đám bạn bè của Tổng Thiết và các anh em của Tổng Quân đang vây quanh Triệu Đan Đan thấy cô thật sự sợ hãi, không khỏi càng thêm vui mừng, nhưng cũng càng thêm cẩn thận, có vết xe đổ của Tổng Thiết và người anh em kia, nếu ai không cẩn thận lại bị Triệu Đan Đan tuyệt tử tuyệt tôn, thì chẳng khác gì trắng đàn mất rồi.

Thấy lúc này quả thực sắp gặp nguy hiểm, Triệu Đan Đan sợ hãi thật rồi. Trong lúc sợ hãi cô liền cứ thế ngồi xuống ghế, sau đó đột nhiên ôm chặt lấy cánh tay Vu Thiên:

- Ông xã, những người này muốn bắt nạt em, anh giúp em đánh bọn họ được không?

Một tiếng ông xã này thực sự ngọt ngào quá mức, khiến cho đám người đang vây xung quanh, bao gồm cả đám người Tổng Thiết và đám học sinh đang ở lại xem náo nhiệt lập tức sững sờ. Bọn họ thật không ngờ chẳng qua chỉ là học sinh đại học mà thôi, mà lại đã có ông xã rồi, hơn nữa cô nàng này lại xinh đẹp như vậy, mà thằng kia hình như lại không đẹp trai cho lắm. Bởi vì đẹp trai bình thường đều là mặt trắng, có mấy ai lại có màu da đồng cổ đầu.

Vu Thiên đang gặm một cái đùi vịt nướng, hắn thật không ngờ Triệu Đan Đan lại dùng tới trò này. Trong lúc nhất thời, hắn thiết chút nữa bị thịt vịt làm sặc chết:

- Ấc ặc, khụ khụ.

Liệt tục ho khan vài tiếng, sau đó mới liếc mắt nhìn Triệu Đan Đan, lại thấy đám nam sinh đang vây xung quanh, hắn không khỏi lắc đầu nói ra một câu khiến rất nhiều bạn học nam và bạn học nữ ở đây suýt nữa nghẹn đến ói máu:

- Tôi không phải ông xã của cô ta, hơn nữa tôi cũng không thích cô ta.

Cái gì? Người con gái như vậy mà người cũng không thích. Trong lúc nhất thời tất cả ánh mắt tại hiện trường đều tập trung về phía Vu Thiên.

Phải biết, Triệu Đan Đan muốn mông có mông, muốn ngực có ngực, muốn thân hình có thân hình, thậm chí muốn gia thế cũng có gia thế. Người chứ vậy có đốt đèn tìm trên đời này cũng không có bao nhiêu, thế mà Vu Thiên lại có thể nói không thích, chả lẽ Vu Thiên là tín đồ Brokeback? (Dịch: gay đó bà con. Biên: Vu Thiên mà gay thì còn có mấy thằng là đàn ông đây? Hắn chỉ có hơi tự kỷ thôi) Có mấy bạn học nam tự cho mình thông minh bắt đầu nghi ngờ.

Nhưng mấy lời này của Vu Thiên, người bị tổn thương nhất vẫn là Triệu Đan Đan.

Từ nhỏ tới lớn, Triệu Đan Đan mặc kệ đi tới đâu, cũng đều là tiêu điểm trong mắt đàn ông. Cô nhận thư tình lần đầu tiên, thậm chí còn là khi còn đang học mẫu giáo, từ lúc ấy tới giờ, phải nói nếu như tính tất cả nam sinh nói thích cô lại một chỗ, thậm chí còn có thể kiến tạo nên một quân đoàn cũng không ngoa.

Nhưng cũng chính vì vậy, Triệu Đan Đan chưa bao giờ nể mặt người đàn ông nào, trong đáy lòng cô, cũng chưa từng động lòng với ai. Thế nhưng ngày

hôm nay, trong lúc bất đắc dĩ lắm, cô mới phải khuất phục Vu Thiên, nhưng Vu Thiên căn bản không thèm để ý tới cơ hội này, thậm chí còn không buồn liếc cô một cái. Giờ thì ngay cả Triệu Đan Đan cũng bắt đầu hoài nghi Vu Thiên có thích phụ nữ hay không đây.

- Ha ha, cô bé ơi, nếu thằng này đã nói hần không thích cung, vậy thì cung cũng quá tự mình đa tình rồi. Nhưng cung yên tâm, hần không thích cung, có anh thích cung rồi, chỉ cần cung chấp nhận làm bạn gái anh, đêm nay nói chuyện nhân sinh với anh, sau này anh ở trường học sẽ chiều cố cung, sao nào?

Thấy Triệu Đan Đan nểm mùi thất bại, trong đám người vây quanh Triệu Đan Đan đã bắt đầu có người đùa giỡn, người xinh đẹp giống Triệu Đan Đan, nếu có thể cùng mình một đêm, đời này quả thật không còn tiếc nuối.

- Các người, các người thật quá vô sỉ!

Triệu Đan Đan lớn tới chừng này, tuy cũng từng bị người khác đùa giỡn, nhưng mắt mặt như vậy, thì chưa từng gặp qua, hiện tại bị Vu Thiên cự tuyệt, tuy rằng cô cũng chỉ là đang giả vờ. Nhưng đã bị cự tuyệt thì chớ, lại còn bị trước mặt mọi người, không khỏi khiến Triệu Đan Đan điên tiết lên, bản tính chanh chua ngạo lập tức lộ ra.

- Các người, đúng là một đám rác rưởi trong cái trường này, hôm nay tôi sẽ cho các người lãnh đủ.

Vừa nói, không biết lấy sức ở đâu, Triệu Đan Đan lập tức đứng dậy, cầm theo chai rượu Bạch Ngọc Đường vừa uống lúc nãy, phi về phía đầu một người đàn ông gần cô nhất.

“Choang” một tiếng, bình vỡ, máu bắn tung tóe. Gã kia cũng thật không ngờ Triệu Đan Đan nhanh nổi điên như vậy, không ngờ mới nói một câu, đã ném ra một cái bình. Kì thật nam sinh cũng thật đáng thương, hần cứ lo phòng thủ hạ bộ, mà quên mất bảo vệ đầu.

Hành động này của Triệu Đan Đan, càng khiến cho những tên đang vây xung quanh cô khản trương hơn nữa.

- Bà cô này điên lên rồi, tất cả mọi người cùng tiến lên bắt cô ta lại.

Cũng không biết là ai kêu lên. Nhưng cũng đồng thời, đám nam sinh cũng đồng loạt tiến lên, vây Triệu Đan Đan vào giữa, mà cả đám cũng bắt đầu giơ trò đùa tay về phía Triệu Đan Đan, hiển nhiên, trong đám này không ít người mang ý định sàm sỡ mà đến.

- A! Cứu mạng a!

Đột nhiên thấy nhiều cánh tay như vậy lao đến, Triệu Đan Đan nhìn không được nhắm mắt lại. Dù nói thế nào, Triệu Đan Đan cũng chỉ là một cô gái bé nhỏ, việc đời cô trải qua dù sao cũng không nhiều.

Nắm lại đôi mắt đẹp, hai tay che ngực, Triệu Đan Đan đã chuẩn bị tinh thần bị người lăng nhục. Lúc này cô thật hận bản thân mình, nếu như mình không có cậy mạnh, yêu cầu Lương Mộc Lan cho làm nhiệm vụ này, cô cũng sẽ không gặp phải chuyện như vậy. Mà càng khiến cô hận hơn là Vu Thiên, hần chẳng lẽ là đầu gối sao? Từ xưa đều là “anh hùng” cứu “mỹ nhân”, còn hần bây giờ thì sao. Chỉ biết ăn, ăn, ăn, sao hần không ăn chết đi cho rồi? Cứ như vậy mà bỏ qua một đại mỹ nhân như mình. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời, Triệu Đan Đan hoài nghi dung mạo của mình.

Trong lúc Triệu Đan Đan đang nghĩ tới mấy thứ này, chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Bỗng dung bốn bề hoàn toàn yên tĩnh, chờ khoảng mười giây, không ngờ vẫn không có gì xảy ra, Triệu Đan Đan không kìm được mở mắt.

Đập vào mắt là khung cảnh khiến cô không thể tin được, cái đám nam sinh vừa định động thủ với cô, hiện giờ đều đang có cùng một tư thế, ai cũng nằm ngửa trên mặt đất, khuôn mặt nhăn nhó, mắt nhắm chặt, xem chừng rất thống khổ.

- Ô, đây là sao, chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Làm sao lại thành như vậy được, Triệu Đan Đan không khỏi nghi hoặc thâm nghĩ.

- Cô tuy không phải người tôi thích, nhưng là một người đàn ông, tôi cũng không đành lòng nhìn một cô gái bị bắt nạt như vậy.

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên cho Triệu Đan Đan đáp án, thì ra người vừa nói mấy câu này chính là Vu Thiên đang ở bên cạnh bàn ăn lau miệng.

Vu Thiên lúc này đã hoàn toàn tiêu diệt xong món vịt nướng, hiện tại hần đang cầm giấy ăn lau miệng, bộ dáng dường như đã ăn rất no, rất ngon, phi thường thỏa mãn.

- Là anh, là anh ra tay giúp tôi sao?

Lúc này Triệu Đan Đan có chút ngây ngốc, Triệu Đan Đan cũng biết nhất định là vừa rồi Vu Thiên động thủ, bằng không cô thật sự nghĩ không ra trên đời còn có ai có năng lực bậc này, nhanh như vậy liền có thể giải quyết được năm sáu nam sinh vừa mới còn đang vây quanh mình.

- Ai, mặc dù tôi động thủ, nhưng cũng không phải muốn giúp cô, mà chỉ sợ trong lòng áy náy mà thôi.

Vu Thiên vừa lau miệng vừa trả lời.

Mặc kệ Vu Thiên nói thế nào, Triệu Đan Đan cũng biết quả thực là Vu Thiên đã ra tay giúp đỡ mình. Mà Vu Thiên càng giải thích thêm, lại khiến cho Triệu Đan Đan lầm tưởng rằng Vu Thiên đang khiêm tốn mà thôi.

- Cảm ơn anh.

Sau khi Triệu Đan Đan biết Vu Thiên giúp mình, chỉ nhẹ nhàng nói một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Muốn Chết

- Được rồi, không cần khách khí. Hiện tại cơm nước đã xong, chúng ta cũng nên đi thôi, chuyện kế tiếp không phải chuyện của chúng ta nữa rồi.

Sau khi Vu Thiên chậm rãi nói câu đó, liền đứng lên chuẩn bị ra ngoài.

Triệu Đan Đan thấy Vu Thiên sắp rời đi, cô cũng lập tức chạy theo. Triệu Đan Đan rất rõ, nếu như Vu Thiên muốn đi, nhất định không ai có thể cản được hắn, nhưng mình thì sao? Mình đã kết thù với anh em Tổng Quân và Tổng Thiết, nếu không có Vu Thiên bảo vệ, hậu quả mình gặp phía trước là gì? Cô thật sự đoán không ra.

Vu Thiên cũng không để ý tới Triệu Đan Đan đứng bên cạnh. Hắn cứ như vậy đi ra ngoài. Đương nhiên, chờ khi hắn đi tới chỗ Bạch Ngọc Đường đang đối chiến với Tổng Quân, Vu Thiên khẽ lắc đầu, sau đó tùy ý đá ra một cước, chuyện tiếp theo chính là Tổng Quân bay như đạn ra xa.

- Tốt rồi, một cước này tôi giúp anh, cũng vì cảm ơn anh đã mời tôi ăn cơm, giờ chúng ta xem như huê nhau.

Cũng không thèm nhìn Bạch Ngọc Đường, Vu Thiên chậm rãi nói ra.

Vừa nghe Vu Thiên báo đáp bữa ăn của mình như vậy, Bạch Ngọc Đường không khỏi hồi hận.

Vừa rồi Bạch Ngọc Đường quả thực đã chiếm thế thượng phong, thậm chí chỉ cần vài hiệp nữa là có thể đánh Tổng Quân quỳ rạp trên mặt đất. Mà hôm nay sở dĩ biểu hiện của Bạch Ngọc Đường kém như vậy, cũng vì quần áo bây giờ của hắn thật sự không tiện đánh nhau. Kì thực hắn đã sớm muốn cởi quần áo ra đánh với Tổng Quân, bởi bộ âu phục này đã ngăn trở rất nhiều động tác. Nhưng nhìn xung quanh có rất nhiều nữ sinh đang dùng ánh mắt ước ao và sùng bái nhìn mình, để không ảnh hưởng tới thân phận, hắn cho tới lúc này cũng không có cởi ra. Còn về chuyện Triệu Đan Đan, Bạch Ngọc Đường tin chắc rằng, có Vu Thiên bên cạnh, cô ta sẽ không sao.

Nhưng cũng chính vì hắn qua coi trọng hình tượng của mình, nên nhân tính Vu Thiên thiếu bữa cơm này của hắn cứ như vậy mất đi. Có thể nói Bạch Ngọc Đường lúc này có bao nhiêu cảm tức thì có bấy nhiêu cảm tức. Hắn cũng không ngờ Vu Thiên giải quyết mấy nam sinh vây quanh Triệu Đan Đan nhanh như vậy. Đương nhiên, Vu Thiên ra tay cũng rất chừng mực, dù sao đều là bạn học cùng trường, bọn họ cũng không phải hư hỏng tới mức không thể cứu chữa, vì thế Vu Thiên chỉ đánh đến điểm là dừng.

Bước chân đi nhanh, lấy Vu Thiên làm dẫn đầu, Triệu Đan Đan và Bạch Ngọc Đường theo sau, ba người công khai đi về phía cửa lớn căn tin.

Vốn mấy người anh em bên cạnh Tổng Quân còn đang định động thủ, nhưng nhìn Vu Thiên không ngờ dễ dàng như vậy chỉ một cước đã đá bay Tổng Quân, nhất thời ý định động thủ của bọn họ biến mất sạch sẽ. Biết rõ có một đối thủ như vậy mà còn lao ra chịu đòn, vậy không phải dùng cảm, mà là ngớ ngẩn.

Sau khi Vu Thiên mang theo Triệu Đan Đan và Bạch Ngọc Đường tới cửa nhà ăn, hắn liền quay lại nói với hai người đằng sau:

- Được rồi, tôi về ngủ đây, vừa rồi ăn no quá, nếu không ngủ một giấc, quả thực có lỗi với mấy món ngon vừa nãy.

Nghe mấy lời này của Vu Thiên, Triệu Đan Đan và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau cười khổ. Bọn họ lúc này mới biết, muốn tiếp cận Vu Thiên, không ngờ lại khó như vậy.

- Làm sao? Chẳng lẽ hai người còn muốn đi tới phòng ngủ của tôi? Nói cho hai người biết, chỗ ở của tôi chỉ có một giường mà thôi, không phải nơi hai người có thể ngủ, tốt nhất hai người nên về nhà đi.

Vu Thiên nói xong mấy lời này, liền nện bước chuẩn bị quay về phòng ngủ.

Nhưng ngay lúc Vu Thiên nhấc chân chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên từ xa lại xông tới một đám người. Nhìn thấy mấy người này, hắn biết mộng tưởng đi ngủ của mình thế là tiêu tan rồi.

Bởi Vu Thiên biết người đang đi đầu trong đám người kia. Tên đó chính là người vừa tới cùng Tổng Quân gây phiền phức cho bọn họ. Tuy rằng mới chỉ liếc mắt nhìn qua, nhưng dựa vào ký ức của mình, hắn ngay lập tức nhận ra.

Quả nhiên, chuyện xảy ra đúng như Vu Thiên đã dự đoán, đối diện chính là viện quân Tổng Quân tìm đến. Bởi vì tuy còn cách rất xa nhưng đám người

đó đã kêu lên với ba người Vu Thiên:

- Ba đưa bọn mày mau đứng lại? Bọn mày cho rằng đánh người của Ban võ thuật Trung Hoa bọn tao, còn có thể nhẹ nhàng rời khỏi đây như vậy sao?

Mấy lời này tất nhiên do tên dẫn đầu thốt ra, hần rất nhanh đã chạy tới trước mặt Vu Thiên, dáng vẻ vô cùng ngu bực nhìn ba người.

Vu Thiên không thích người như vậy, đặc biệt là loại người “mắt ở trên trán”. Bởi vì trong nhận thức của Vu Thiên, hần luôn cho rằng người với người ai ai cũng bình đẳng, chỉ khác nhau ở chỗ, xuất thân từ gia đình nào, quyền thế ra sao mà thôi.

- Các người muốn làm gì?

Vừa thấy có người ngăn cản mình, Triệu Đan Đan là người đầu tiên lên tiếng hỏi.

Triệu Đan Đan vừa lên tiếng, đám người đối diện ngay lập tức chú ý tới cô. Khi bọn chúng phát hiện ra trong ba người không ngờ có một cô gái xinh đẹp như vậy, ánh mắt sắc bén của chúng ngay lập tức biến thành tham lam.

- Oa! Cô nhóc này thật xinh đẹp a, không ngờ trong đám sinh viên năm nhất lần này lại có mặt hàng như vậy, thật sự quá tốt.

- Đúng đúng, nữ sinh như vậy bây giờ rất khó kiếm, ha ha, không ngờ chúng ta có thể gặp được, đúng là duyên phận mà.

- Không sai, hôm nay anh em chúng ta quả thực không mất công tới đây, gặp được cô nàng như vậy, chuyến đi này không uổng phí chút nào.

Trong lúc nhất thời, những nam sinh đứng đối diện với Triệu Đan Đan, sôi nổi bàn tán.

Bởi đám người này nói chuyện không thêm kiêng nể gì, nên Triệu Đan Đan nghe rất rõ ràng những lời họ nói. Trong lúc nhất thời, cô thật sự buồn bực, hôm nay là ngày gì vậy, sao vừa ra khỏi nhà đã gặp phải toàn mấy thằng có máu dê xôm, càng khó hiểu hơn, đây chính là trường học a, thậm chí còn là một trong những trường đại học nổi danh nhất Đông Phương quốc.

Triệu Đan Đan từ nước ngoài về, cô đương nhiên không biết. Theo thời gian Đông Phương quốc thành lập ngày càng dài, hiện tại khắp nơi đều có mấy thằng con cháu ba đời của nhà giàu, quan lại. Những tên này đều là hạng người không học vấn, không nghề nghiệp, cả ngày chỉ biết so xem ai có tiền hơn ai, ai mặc quần áo đẹp hơn ai, ai đi xe sang trọng hơn ai. Còn về phần học tập với tu dưỡng cá nhân, bọn chúng đã sớm ném cho chó ăn rồi. Mà như đại học Trung Hoa là một trong những trường đại học nổi danh nhất toàn quốc, tự nhiên sẽ là nơi tụ tập của mấy thành phần này, cho nên ở đây, loại người gì cũng có thể gặp.

Nhưng không thể phủ nhận, có một bộ phận học sinh là dựa vào thực lực thật để vào trường. Có điều bọn họ có thể thi vào đây thật đấy, nhưng tương lai có làm nên sự nghiệp gì hay không, thì cũng không ai biết trước.

- Các anh, các anh sao lại không có tố chất như vậy? Các anh với đám côn đồ ngoài đường có khác gì nhau không?

Triệu Đan Đan nghe đối phương nói nhiều lời khó nghe như vậy, cũng không thêm quân nhiều nữa, ngay trước mặt đối phương trách mắng một hồi. Đã đánh không lại bọn chúng, thì cũng phải cố dùng lời nói mà chửi mắng cho sướng mồm.

- Ô ồ, tiểu mỹ nữ nói chúng ta là côn đồ kia, thế thì sao. Ha ha, cũng muốn tố chất đúng không, được rồi, để đến tối nay cùng lên giường anh, anh sẽ cho cùng biết cái gì là tố chất, ha ha ha ha.

Nam sinh dẫn đầu nghe Triệu Đan Đan nói bọn chúng như vậy, cũng không thêm đề ý, nói ra mấy lời hạ lưu.

- Anh, anh là tên khốn khiếp.

Nghe thấy đối phương ô nhục mình như vậy, Triệu Đan Đan không khỏi điên cuồng, bất chấp hậu quả đã ra một cước tuyệt tử tuyệt tôn về phía nam sinh kia.

Hình như Triệu Đan Đan rất thích xài chiêu này, cứ lúc nào cô tức giận, chiêu này lại được sử ra. Thế nhưng lần này đã cô tính sai. Ngay khi cô đá về phía tên dẫn đầu kia, người kia chỉ cười một cái, sau đó hai chân thoáng dùng lực, thoáng cái đã kẹp chân Triệu Đan Đan vào giữa hai chân mình.

- Ha ha, thế nào, cùng thấy anh dùng chân có tốt không? Cùng hài lòng chưa?

Kể nói lời này gọi là Trịnh Bân, hần cũng là thành viên của ban võ thuật Trung Hoa. Vốn quan hệ giữa hần và Tổng Quân cũng không tốt lắm, nhưng khi nghe thấy có người bảo Tổng Quân đang đánh nhau, hần vẫn chạy qua đây. Dù sao cùng là người của ban võ thuật, hần không thể trơ mắt nhìn hình tượng của ban võ thuật bị Tổng Quân phá hủy. Có điều khiến hần vạn lần không ngờ là Tổng Quân lại trêu chọc tới một cô gái, hơn nữa còn là một cô nàng xinh đẹp như vậy, nên vừa rồi hần mới có hành động như vậy, mà hần sở dĩ có thể ngăn chặn cước này của Triệu Đan Đan, cũng vì trước đó đã có một tên tiểu đệ mặt báo cho hần biết trước, nên hần đã sớm có chuẩn bị.

- Ha ha, cùng có hài lòng hay không thì nói mau lên đi chứ.

Vừa nói chuyện, tên Trịnh Bân này khẽ vươn tay, muốn sờ soạng thử gương mặt non mềm mịn màng của Triệu Đan Đan.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 103: Phó Cục Trưởng Tôn Lo Lắng

“Bá” một tiếng, ngay khi bàn tay Trịnh Bân sắp sờ tới gương mặt non mềm của Triệu Đan Đan, bỗng có một cánh tay vuron qua, thoáng cái bắt lấy cổ tay hắn.

- Một người đàn ông, không nên hơi tí là động tay động chân với đàn bà.

Người vuron tay chính là Vu Thiên. Làm một người đàn ông, hắn đương nhiên không thể nhìn một thằng đàn ông khác ở trước mặt hắn bắt nạt con gái. Huống chi cô gái này còn vừa ăn cơm với mình, tuy còn chưa tính là bạn bè, nhưng dù sao cũng có quen biết nhau. Điều này càng khiến Vu Thiên không thể dễ dàng tha thứ.

- Mày, mày là ai.

Trên cổ tay truyền đến từng đợt đau đớn, Trịnh Bân rất muốn hét lên, thế nhưng đằng sau đứng rất nhiều huynh đệ, hắn cũng không thể tỏ ra yếu thế.

- Anh cũng không cần phải biết tôi là ai, tóm lại anh chỉ cần buông tay là được rồi.

Vừa nói, Vu Thiên vừa dùng lực, cả người Trịnh Bân không ngờ cứ như vậy bị nhấc lên, sau đó chỉ thấy Vu Thiên khẽ vung tay, nhìn như không hề dùng chút sức, nhưng Trịnh Bân cứ thế phi thẳng ra ngoài chừng 7m mới rơi xuống.

- A!

Mọi người xung quanh thấy một màn như vậy, nhin không được hít sâu một hơi.

Tuy rằng Trịnh Bân không phải rất cao, cũng không phải rất cường tráng. Nhưng dù sao cũng cao 1m75, cả người cũng nặng chừng 75-80 kg, không ngờ ở trước mặt người có làn da màu đồng cổ này, lại không chịu được một kích. Phảng phất như Trịnh Bân chỉ là một hòn đá vậy, bị người muốn ném đi đâu thì ném.

Ném Trịnh Bân đi, Vu Thiên cũng không thêm để ý tới đám người trước mặt, chỉ nói ra một câu khiến Triệu Đan Đan cảm động không thôi.

- Tốt rồi, cô không sao chứ?

Tuy lời này rất bình thường, nhưng vào tai Triệu Đan Đan quả thực vô cùng cảm động. Phải biết để có được lời này của Vu Thiên, cũng không phải dễ dàng gì.

- Tôi, tôi không sao. Cảm ơn anh đã giúp.

Triệu Đan Đan lúc này mới phát hiện thì ra Vu Thiên cũng không phải đầu gỗ, có lúc hắn cũng biết nói ra những lời khiến người khác cảm động không thôi.

- Ủ, không có việc gì là tốt rồi. Nếu không có chuyện gì khác, cô muốn đi đâu thì đi đi, cô lớn lên rất xinh đẹp, dễ gây rắc rối lắm.

Vu Thiên đứng quay lưng với Triệu Đan Đan, nhàn nhạt nói.

Mặc dù Vu Thiên đuổi Triệu Đan Đan đi, thế nhưng trong lòng cô vẫn rất cao hứng. Bởi vì Vu Thiên nói cô xinh đẹp. Cô lớn lên có xinh đẹp hay không, đương nhiên cô là người rõ nhất. Thế nhưng từ miệng Vu Thiên nói ra, càng khiến Triệu Đan Đan vui vẻ dị thường. Điều này cũng nói rõ, trong mắt hắn cô rất xinh đẹp.

Nhàn nhạt nói xong câu đó, Vu Thiên xoay người chuẩn bị rời đi. Hắn giờ mới phát hiện, đi cùng Triệu Đan Đan phiền phức cứ như kéo tới không ngừng vậy. Hắn tới đây là để học tập, chứ không phải để đánh nhau, mà kẻ cả muốn đánh nhau, Vu Thiên cũng không ra tay với mấy tên học sinh, bởi trong mắt Vu Thiên, công phu của những học sinh này quá kém, căn bản không có hứng thú để hắn ra tay.

Nhìn Vu Thiên cứ vậy rời đi, Triệu Đan Đan không biết nói cái gì cho phải, Bạch Ngọc Đường cũng không biết nói gì, thậm chí những tên Trịnh Bân mang tới cũng không biết nói gì. Ngăn cản họ, bọn chúng có thực lực đó sao? Mà ngay cả Trịnh Bân – vốn được bọn họ coi là cao thủ, còn chịu không nổi một kích, bọn họ thì tính là cái gì.

Triệu Đan Đan và Bạch Ngọc Đường cũng không ngăn cản Vu Thiên, thực ra bọn họ không biết phải ngăn cản rồi nói cái gì. Hình như Vu Thiên không thích bọn họ lắm, nếu bây giờ vẫn cứ mặt dày bám theo, chỉ sợ sẽ có hiệu quả ngược lại, ngay cả chút hảo cảm vừa rồi Vu Thiên có với bọn họ cũng sẽ tan thành mây khói.

Không ai dám ngăn cản Vu Thiên, nên hắn rất dễ dàng trở về phòng ngủ, lên giường, ngả người đánh một giấc ngon lành.

Vu Thiên không biết, sau khi hấn rời đi, tâm tình Triệu Đan Đan và Bạch Ngọc Đường phức tạp cỡ nào. Biểu hiện của Vu Thiên hôm nay, càng khiến cho hai người Triệu Đan Đan và Bạch Ngọc Đường muốn kết bạn với Vu Thiên, cho dù phải trả giá hay nỗ lực cỡ nào. Bởi vì công phu của Vu Thiên quả thực quá khiến người khác sợ hãi. Mặc dù bây giờ là thời đại vũ khí nóng, nhưng không thể phủ nhận, có một người như Vu Thiên giúp đỡ, sự nghiệp bọn họ sẽ có bước nhảy vọt tiến bộ.

Sau khi Vu Thiên rời đi, Triệu Đan Đan cũng rời đi. Cô một mình tới vườn trường, gọi điện thoại cho Lương Mộc Lan. Rất nhanh, Lương Mộc Lan cho xe tới đón cô, sau đó nghe Triệu Đan Đan kể lại rõ chuyện xảy ra hôm nay ở đại học Trung Hoa

Sau khi nghe Triệu Đan Đan kể rõ mọi chuyện, Lương Mộc Lan không ngờ lại tươi cười.

- Hi hi, không ngờ có người đàn ông có thể khiến Triệu mỹ nhân của chúng ta kinh ngạc.

Lúc này nếu có người trông thấy nụ cười của Lương Mộc Lan, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc, thì ra ngay cả Lương Mộc Lan nổi danh bằng sơn mỹ nữ, cũng có thể có nụ cười mỹ lệ như vậy. Đáng tiếc, người duy nhất nhìn thấy nụ cười này, chỉ có Triệu Đan Đan mà thôi.

Triệu Đan Đan nghe thấy mấy lời này của Lương Mộc Lan, liền vô cùng tức giận.

- Cái gì chứ, tên Vu Thiên kia căn bản là một tên đầu gỗ, hấn, hấn căn bản không biết thăm mỹ nữ là gì cả.

- A, thế à? Không ngờ tên Vu Thiên kia lại không có khiếu thăm mỹ nữ như vậy, đúng là có mắt như mù, xem ra lần này chị phải em đi là sai lầm rồi phải không, có lẽ chị phải đối người có kinh nghiệm tới đối phó với Vu Thiên mới được, phỏng chừng có thể có thu hoạch.

Nói đến đây, Lương Mộc Lan liền cầm điện thoại lên, tỏ vẻ thật sự muốn hạ mệnh lệnh.

- Đứng, đứng, chị Mộc Lan, em chỉ nói vậy thôi mà, hi hi, nhiệm vụ này em nhất định có thể làm được.

Mặc dù Triệu Đan Đan cũng biết Lương Mộc Lan chỉ kích mình thôi, nhưng cô cũng đâu cần biện pháp nào khác cơ chứ. Cô bây giờ đã có hứng thú với Vu Thiên rồi, mà nhiệm vụ này của Lương Mộc Lan, vừa hay cho cô cái cơ tiếp cận hấn.

Trên một con đường lớn tại thành phố Trung Sơn, gió mát hiu hiu thổi. Tuy rằng bây giờ mới chỉ là tháng chín, nhưng thành phố Trung Sơn vì là thành phố thuộc phương Bắc Đông Phương Quốc, trời vừa mới tới, nhiệt độ đã chênh lệch rất lớn so với ban ngày, khiến người ta mát mẻ không thôi.

Trong một buổi tối mát mẻ như vậy, trong một văn phòng ở cục cảnh sát thành phố Trung Sơn lại vô cùng nóng nực.

Ở đây hiện tại có chừng năm, sáu người, một người trong số đó đang ngồi trước bàn làm việc phê bình cấp dưới, người này chính là người đã xuất hiện ở trường đại học thành phố Trung Sơn – Phó cục trưởng Tôn Văn Bác.

- Thử nói xem, ngày hôm nay ở nhà ăn đại học Trung Hoa có chuyện gì xảy ra.

Liếc mắt nhìn bốn năm người trước mặt, giọng Tôn Văn Bác có chút bất thiện hỏi.

Ngày hôm nay, hấn nhận được tin, không ngờ có người đánh nhau ở nhà ăn đại học Trung Hoa. Đương nhiên loại chuyện thế này, đối với người như Tôn Văn Bác, căn bản chỉ là chuyện bình thường, không gọi được hứng thú gì của hấn. Thế nhưng vấn đề hiện giờ là hấn phải bảo vệ Thôi Vũ Tích tới học ở đại học Trung Hoa, cho nên hiện tại chuyện ở đại học Trung Hoa đã thành chuyện lớn, nằm trong phạm vi những chuyện hấn phải quản.

- Vâng!

Đối diện Tôn Văn Bác, một người gât đầu. Người này tên gọi Lý An Dương, là nhân viên cục cảnh sát Tôn Văn Bác đặc biệt phái đi để bảo vệ Thôi Vũ Tích. Chuyện hôm nay xảy ra ở đại học Trung Hoa, hấn cũng chứng kiến. Thế nhưng hấn tới hơi muộn, nên chỉ thấy mấy cảnh cuối cùng.

- Phó cục trưởng, ngày hôm nay dẫn đầu gây sự có ba người, một người là Thiếu chủ Bạch gia một trong tứ đại phú hào kinh thành Bạch Ngọc Đường. Người tiếp theo sau khi chúng tôi điều tra mới biết, không ngờ là cháu gái Tổng tư lệnh không quân Thượng tướng Triệu Quốc Xương – Triệu Đan Đan. Người còn lại không có bối cảnh gì, tên là Vu Thiên, chỉ là một học sinh bình thường của đại học Trung Hoa mà thôi.

Nghe thủ hạ báo cáo, Tôn Văn Bác ngẩng đầu hỏi:

- Sao? Chỉ do ba người này gây sự sao? Thế nhưng tôi nghe nói ban võ thuật đại học Trung Hoa có không ít cao thủ cơ mà, lẽ nào lại chỉ đối phó với ba người trẻ tuổi sao? Vậy là thế nào?

Nghe thấy trong giọng nói Tôn Văn Bác đã có chút mất hứng, Lý An Dương vội vã giải thích:

- Không sai, chính là ba người này. Sau khi điều tra rõ ràng tôi mới biết, thì ra trước tiên có người đùa giỡn tiểu thư Triệu Đan Đan, sau đó mới dẫn đến xung đột giữa hai bên. Vốn chúng tôi cũng cho rằng ba người này không phải đối thủ của ban võ thuật, dù sao hồ dù mạnh mẽ cũng không địch lại cả đàn sói. Thế nhưng người không đáng chú ý nhất trong ba người này là Vu Thiên, không ngờ lại là một cao thủ võ công. Tôi tận mắt thấy cậu ta nâng một người nặng 75 – 80 kg lên, sau đó nhẹ nhàng ném đi như ném một hòn đá, chỉ dựa vào chiêu đó thôi, cũng biết Vu Thiên này nhất định là một cao thủ lợi hại. Ít nhất tôi cũng không thể làm được như cậu ta.

Nghe Lý An Dương nói vậy, Tôn Văn Bác trầm mặc trong chốc lát.

- Vu Thiên, cao thủ võ công sao?

Tôn Văn Bác thử kiểm tra lại trí nhớ một lượt những người mình từng tiếp xúc, hình như không có người như vậy. Vậy người này rốt cục từ đâu xuất hiện?

- Mặc kệ, chúng ta đã không thể động tới Triệu tiểu thư và Bạch thiếu gia, thế thì trước hết hãy bắt người gọi Vu Thiên tới đây, sẽ biết người này có địa vị gì, nếu hắn là con cò địch nhân chôn ở đại học Trung Hoa, chúng ta sẽ ngay lập tức diệt trừ hắn.

Chuyện Thôi Vũ Tích đến Đông Phương học đại học, Tôn Văn Bác cố gắng lắm mới thực hiện được. Vốn muốn để cậu thanh niên có sức ảnh hưởng lớn ở Đại Hàn tới Đông Phương quốc tham quan một chút. Nhưng giờ xem ra, để Thôi Vũ Tích dưới mí mắt mình, cũng không phải biện pháp tốt, ít nhất đến hiện tại đã xuất hiện vấn đề đảm bảo an toàn cho hắn. Nếu người này thực sự có vấn đề gì, ngoại giao sẽ xuất hiện vấn đề lớn, mà chuyện này, Tôn Văn Bác quả thực không muốn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Bắt Vu Thiên

Lý An Dương thấy Tôn Văn Bác hạ mệnh lệnh, ngay lập tức gật đầu. Sau đó gã quay về mấy người đằng sau, gật đầu hội ý, tiếp đó mấy người bọn họ cấp tốc rời khỏi phòng làm việc của Tôn Văn Bác, lái xe tới đại học Trung Hoa. Tất nhiên trước đó họ đã điều tra rõ ràng vị trí phòng ngủ của Vu Thiên.

Sau nửa tiếng, nhóm năm người Lý An Dương đã tới cổng trường đại học Trung Hoa. Ở đây Lý An Dương đã sắp xếp trước hai người ở lại giám sát, phụ trách giám thị tất cả những nhân vật khả nghi trong trường. Hiện giờ hai người này thấy Lý An Dương đã tới, vội vàng đi đến.

- Đội trưởng, bên trên có mệnh lệnh mới sao?

- Có, bên trên mệnh lệnh cho chúng ta trước hết bắt Vu Thiên đi.

- Cái này thì, đội trưởng, có cần chúng tôi đi theo giúp anh không?

Người vừa phải canh cổng kia nghe thấy có nhiệm vụ mới, hưng phấn lên tiếng hỏi.

- Không cần, cậu không thấy à, ở đây chúng tôi đã có năm người rồi, bằng vào năm người chúng tôi, chả lẽ còn không bắt nổi một học sinh? Hơn nữa trong tay chúng tôi còn có súng.

Lý An Dương cười với người kia một cái, rồi dẫn theo bốn người đi vào trong trường.

Chỉ trong chốc lát, năm người Lý An Dương đã tới bên ngoài tòa nhà ký túc xá của Vu Thiên, lấy ra giấy bắt người, rồi thuận lợi được người canh ký túc xá cho qua.

Vu Thiên ở tầng 3, không cao cũng chẳng thấp, năm người Lý An Dương rất nhanh đã tới bên ngoài phòng của Vu Thiên, sau đó Lý An Dương gật đầu với mấy người còn lại. Đột nhiên một người trong số đó tung ra một cước, đá về phía cửa gỗ. Rầm một tiếng, dưới áp lực của cú đá, cánh cửa gỗ mở ra.

- Không được nhúc nhích.

Vừa thấy cánh cửa gỗ mở ra, năm người Lý An Dương vội vàng cùng xông vào, sau đó cả đám cầm lấy súng lục hướng vào trong phòng Vu Thiên. Thế nhưng khiến năm người Lý An Dương không nghĩ tới là không ngờ trong phòng không có ai.

- Ấc, người đâu?

Lý An Dương nhin không được tự hỏi một câu.

- Người đang ở trên đỉnh đầu mấy anh đó.

Ngay lúc đó có một giọng nói vang lên trên đầu bọn họ, sau đó bỗng nhiên có một vật thể lớn rơi xuống. Trong bóng đêm bỗng chốc vang lên một trận bùm bùm bùm. Thế nhưng chưa được mười giây, căn phòng lại chìm vào trong yên tĩnh.

Nurong theo ánh trăng, trong phòng chỉ còn Vu Thiên đứng đó.

Hắn đứng đó, nhìn năm người Lý An Dương đã ngất xỉu dưới chân mình, không khỏi lắc đầu. Vu Thiên không biết những người này định làm gì, không ngờ dám cầm súng chạy vào trong phòng mình, thậm chí còn phá hỏng cửa phòng hắn, người như thế nhất định không phải người tốt lành gì, hơn nữa

chúng còn đang cầm súng.

Nếu đã cho rằng đối phương không phải người tốt, Vu Thiên sẽ không thủ hạ lưu tình. Đương nhiên trước khi làm rõ thân phận bọn họ, Vu Thiên sẽ không giết bọn họ, chỉ đánh ngất xỉu bọn họ mà thôi.

Nhìn phòng ngủ của mình, cửa cũng đã bị phá, trong phòng còn nằm la liệt mấy người, Vu Thiên không khỏi lắc đầu. Xem ra tối nay mình phải đi nơi khác nghỉ ngơi rồi, nhưng đi đâu? Nơi đầu tiên Vu Thiên nghĩ đến là hộp đêm Thiên Đường Nhân Gian cách đó không xa. Vu Thiên biết ở đó đồ dùng đầy đủ, hơn nữa cũng không thiếu phòng, mình đến đó nghỉ ngơi một đêm hoàn toàn được. Vì vậy, Vu Thiên lấy điện thoại ra gọi cho Bạch Lập thanh, nói mình đêm nay không có chỗ ngủ, muốn đi tới chỗ của gã ngủ nhờ một đêm.

Bạch Lập Thanh vừa nhận điện thoại, hơn nữa còn nghe thấy đối phương muốn ngủ nhờ một đêm, trong lúc nhất thời y vui mừng không thôi, miệng liên tục đáp ứng, sau đó y cũng ngay lập tức báo lại tin này cho Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường vừa nghe thấy cũng rất vui vẻ, nói hắn cũng sẽ ngay lập tức chạy tới.

Gọi điện thoại xong, Vu Thiên lập tức đi ra khỏi tòa nhà. Đương nhiên Vu Thiên không đi cầu thang, hắn cũng không ngu, ai biết được dưới lầu còn có người mai phục hay không, nên hắn trực tiếp nhảy từ cửa sổ phòng xuống. Ba tầng mà thôi, trong mắt người khác có thể rất cao, nhưng đối với Vu Thiên, đây là việc rất nhẹ nhàng.

Ra khỏi tòa nhà, Vu Thiên chạy tới công đại học Trung Hoa. Vu Thiên vừa tới, đã bị hai người được Lý An Dương an bài ở đây trông thấy.

Hai người kia vừa trông thấy Vu Thiên, liền nhận ngay ra hắn, vì trước đó Lý An Dương đã cho bọn họ nhìn ảnh Vu Thiên. Ngay lập tức hai người này gật đầu với nhau một cái, rồi đi về phía Vu Thiên. Họ tuy không biết tại sao Lý An Dương không bắt được Vu Thiên, nhưng nếu công lao đã ở trong tâm tay, họ không tới lấy quả thực đúng là ngu si rồi.

Vu Thiên từ lúc đứng ở cổng trường đợi xe của Bạch Lập Thanh thì đã chú ý tới hai người Lý An Dương an bài. Hiện giờ thấy họ tới gần mình, hắn không khỏi nhíu mày. Xem ra, đối phương còn lưu lại người ở đây, được rồi, bắt mấy người này, hỏi xem rốt cuộc họ là ai.

Hai cảnh sát kia trông thấy Vu Thiên vẫn đứng ngây ở đó, dường như không phát hiện ra mình, trong lòng họ không khỏi hưng phấn không thôi. Hai chân họ cũng bước nhanh thêm, có vẻ rất nhanh sẽ tới chỗ Vu Thiên.

Gần, gần, ngày càng gần, mắt thấy chỉ còn cách Vu Thiên hai, ba thước, hai cảnh sát này cảm thấy nắm chắc ở khoảng cách này có thể dùng súng giết Vu Thiên, nên họ bắt đầu chuẩn bị lấy súng ra.

Chính tại lúc này, Vu Thiên động. Cũng không nhìn thấy hắn động thế nào, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt người đứng bên trái, vurun một cước đá bay. Sau đó thoáng cái chạy qua nắm lấy cổ tay của người bên phải vốn đang chuẩn bị rút súng.

- Nói, các anh là ai, tại sao lại muốn động thủ với tôi?

Tên cảnh sát kia cảm thấy cổ tay vướng víu, cũng đoán ra cổ tay mình đã bị chế trụ. Hiện giờ nghe thấy lời Vu Thiên nói, đang muốn gỡ tay ra, thì ngay lập tức từ cổ tay truyền tới cảm giác đau đớn, suýt nữa khiến gã ngã quỵ xuống đất. Tuy rằng vẫn chưa ngã xuống, thế nhưng từ mồ hôi lạnh đang liên tục túa ra từ trán gã, có thể thấy gã đang khó chịu cỡ nào.

- Nói mau, nếu không tôi sẽ bẻ gãy cổ tay anh, cả đời đừng nghĩ tới chuyện cầm súng nữa.

Vu Thiên thấy người này vẫn còn cứng đầu, không khỏi càng thêm dùng lực trên tay.

Vừa nghe cả đời mình đừng mong dùng súng, tên cảnh sát kia đã có chút sợ hãi. Nếu như không thể cầm súng, gã đừng mong còn có thể làm cảnh sát nữa, điều này đối với gã chẳng khác gì trời sập, nên ngay khi Vu Thiên vừa nói xong câu đó, gã liền bật thốt lên.

- Tôi, chúng tôi là cảnh sát!

- Cảnh sát?

Vu Thiên vừa nghe thấy đối phương tự xưng là cảnh sát, trong lòng rất nghi ngờ.

Tên cảnh sát kia cũng cảm giác được ánh mắt hoài nghi của Vu Thiên, nên gã rất nhanh lấy từ trong túi ra thẻ chứng nhận, đưa cho Vu Thiên.

- Không tin cậu xem đi, chúng tôi quả thật là cảnh sát.

- Nếu các anh là cảnh sát thì tại sao lại tới bắt tôi?

Vu Thiên thấy đối phương lấy ra thẻ chứng nhận, đã tin tám phần. Thế nhưng hắn nghĩ mãi không ra, tại sao cảnh sát không đi bắt người xấu, lại tới gây phiền phức cho hắn. Hình như hắn cũng không làm chuyện xấu gì mà.

- Cái này thì tôi cũng không rõ lắm, có thể là vì trưa nay cậu có dính líu tới một vụ đánh nhau trong trường.

Tên cảnh sát kia đã không thể chịu được kinh lực của Vu Thiên, nói xong mấy câu này, gã đã sắp ngã quỵ xuống.

Vu Thiên cũng nhìn ra, người này chỉ có địa vị thấp, chắc cũng không biết nhiều. Vì vậy hắn cũng không làm khó gã nữa, giờ tay lên, sau đó đập mạnh vào sau gáy người này, đánh ngất gã.

Mà lúc này, xe Bạch Lập Thanh phải tới đón tiếp hắn cũng đã đến. Vu Thiên nhìn xung quanh, xác nhận đã không còn cảnh sát, mới từ từ lên xe.

Xe chạy như bay tới hộp đêm Thiên Đường Nhân Gian. Ở cửa hộp đêm, Bạch Ngọc Đường và Bạch Lập Thanh đã sớm đứng ở chỗ này chờ Vu Thiên.

Thấy xe đón Vu Thiên đã đến, hai người vội vã đi tới, đưa Vu Thiên vào trong câu lạc bộ. Bảo vệ hộp đêm thấy ông chủ và anh Thanh không ngờ đều cùng ra chỉ để đón tiếp một người, không khỏi rất tò mò, rốt cuộc người đến có thân phận gì mà được cả hai người ra nghênh đón.

Bạch Lập Thanh dẫn đường phía trước, Bạch Ngọc Đường và Vu Thiên sóng vai đi theo sau, rất nhanh ba người đã lên tới tầng năm của hộp đêm, đây là nơi chuyên cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho khách quý, mà hôm nay hiển nhiên khách quý chính là Vu Thiên.

Gọi tới một nhân viên phục vụ mở cửa phòng, sau đó ba người Vu Thiên lập tức đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Trò Chuyện Qua Điện Thoại

Vu tiên sinh, không ngờ nhanh như vậy chúng ta đã lại gặp mặt. Ha ha, vừa nghe Bạch Lập Thanh thông báo đêm nay cậu không có chỗ ngủ, không biết có chuyện gì xảy ra, có thể để tôi giúp được không?

Bạch Ngọc Đường đoán nhất định Vu Thiên đã gặp phải phiền toái gì đó, đối với việc Vu Thiên gặp phiền phức, hắn rất cao hứng. Đương nhiên không phải hắn có ý đó, hắn vui mừng là vì có thể có cơ hội giúp đỡ Vu Thiên, từ đó thu hẹp khoảng cách giữa hai người.

Vu Thiên vừa nghe Bạch Ngọc Đường nói như vậy, cũng gật đầu. Quả thật hôm nay hắn cần giúp đỡ, đối phó kẻ xấu, hắn có vô số thủ đoạn, nhưng nếu là cảnh sát, hắn sẽ phải cẩn thận hơn nhiều, mà người như Bạch Ngọc Đường, hắn rất có kinh nghiệm đối phó với cảnh sát. Cho nên Vu Thiên đành kể lại chuyện mình bị cảnh sát tập kích cho Bạch Ngọc Đường nghe.

Nghe Vu Thiên kể hắn nhẹ nhàng giải quyết bảy cảnh sát, sự ngưỡng mộ của Bạch Ngọc Đường với Vu Thiên càng như nước sông chảy miết không thôi. Phải biết rằng có thể làm cảnh sát ở thành phố Trung Sơn Đông Phương quốc này, không ai có thân thủ tầm thường. Muốn đánh thắng bọn họ đã không dễ dàng gì, càng huống chi lại là bảy người.

Người khác nói đánh bảy cảnh sát, chắc chắn Bạch Ngọc Đường sẽ không tin, nhưng Vu Thiên nói ra mấy lời này, hắn lại không thể không tin.

- Cảnh sát tới gây phiền phức cho cậu sao? Chuyện này không đúng rồi, không phải ban ngày tôi cũng tham gia đánh nhau sao? Sao bọn họ không tới tìm tôi chứ?

Bạch Ngọc Đường tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng vừa suy nghĩ kỹ lại, hắn cũng đoán ra cảnh sát hắn vì e ngại thân phận của mình.

Nghĩ thông suốt mấy điều này, Bạch Ngọc Đường liền nói với Vu Thiên.

- Được rồi, Vu tiên sinh, cậu cứ yên tâm, bây giờ tôi sẽ gọi cho cục cảnh sát, hỏi bọn hắn đây là chuyện gì xảy ra.

Đối với việc có thể giúp Vu Thiên giải quyết rắc rối, Bạch Ngọc Đường rất vui vẻ đi làm, có lẽ còn có thể nhờ đó mà khiến Vu Thiên thiếu mình một nhân tình.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường lập tức đi ra khỏi phòng, sau đó lấy điện thoại gọi cho một khoa trưởng hắn quen ở cục cảnh sát. Làm một người Bạch gia, sao có thể không có tay trong ở cục cảnh sát cơ chứ.

Thế nhưng rất nhanh Bạch Ngọc Đường đã phải thất vọng, tên khoa trưởng kia nói hắn không biết gì, chỉ biết chuyện bắt người do vụ đánh nhau ở đại học Trung Hoa, là do Tôn Văn Bác phụ trách, nếu có chuyện gì có thể gọi cho phó cục trưởng Tôn hời.

Vừa nghe tới Tôn Văn Bác, người khác không biết chuyện của anh ta, nhưng Bạch Ngọc Đường thân là một trong những người thừa kế tứ đại phú hào, sao có thể không biết.

- À, thì ra là anh ta, tốt.

Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại. Hắn biết bối cảnh Tôn Văn Bác mạnh cỡ nào, mạnh đến mức không phải loại người như hắn có thể khiêu khích. Cho nên hắn quyết định gọi điện cho Triệu Đan Đan, nếu đối phương đã có bối cảnh chính trị mạnh như vậy, thì để cho Triệu Đan Đan đi hỏi đi, dựa vào gia thế của Triệu Đan Đan, cho dù là Tôn Văn Bác cũng phải nể mặt cô ta ba phần.

Cứ như vậy, Bạch Ngọc Đường lấy ra số điện thoại của Triệu Đan Đan vừa có được sáng nay.

Triệu Đan Đan lúc này còn đang ở chỗ Lương Mộc Lan, chơi cả ngày, giờ cô cũng có chút mệt rồi, muốn ở chỗ Lương Mộc Lan nghỉ ngơi. Mà nhà Lương Mộc Lan cũng không thiếu phòng, nên Lương Mộc Lan cũng không từ chối.

Đang nói chuyện phiếm với Lương Mộc Lan, chợt Triệu Đan Đan thấy tiếng chuông điện thoại của mình vang lên. Cô không khỏi cầm lên xem, không ngờ hiện thị là tên Bạch Ngọc Đường.

- Anh ta muốn như thế còn gọi điện thoại làm gì cơ chứ?

Nghe thấy lời của Triệu Đan Đan, Lương Mộc Lan không kìm được nghiêng đầu ra nhìn. Thấy là Bạch Ngọc Đường, cô không nhịn được cười nói:

- Được à nha, xem ra em Đan Đan của chị đã mê hoặc Bạch thiếu gia rồi, em xem giờ đã là mấy giờ rồi, không ngờ anh ta còn gọi điện cho em, ha ha.

Trợn mắt nhìn Lương Mộc Lan một cái, Triệu Đan Đan rất không tình nguyện tiếp điện thoại. Kỳ thực trong lòng Triệu Đan Đan cũng không ghét Bạch Ngọc Đường, chỉ là từ trong tiềm thức, cô không thích thương nhân cho lắm, bởi thương nhân cũng giống con buôn vậy, lúc nào cũng nói tới lợi ích, việc này khiến Triệu Đan Đan cảm thấy chán ghét.

- Này, Bạch thiếu gia, muốn như vậy anh còn gọi điện thoại cho tôi làm gì?

Triệu Đan Đan tiếp điện thoại, giọng nói từ hàm hừ ngay lập tức biến thành ngọt ngào chết người. Với loại người như Triệu Đan Đan, chỉ khi quen thuộc rồi, cô mới thể hiện ra thái độ thực sự, còn với người chưa quen thuộc lắm, cô luôn thích giả bộ niềm nở chết người. @@~

- Ha ha, Triệu tiểu thư vẫn tốt chứ, thật sự xấu hổ, muốn như vậy còn gọi làm phiền cô, nhưng tôi thực sự muốn nói chuyện với cô, không biết cô đang ở đâu, có thể ra ngoài một chuyến không, chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện một lát?

Từ bên kia điện thoại truyền tới thanh âm đầy hấp dẫn của Bạch Ngọc Đường.

- Bạch thiếu gia, tôi đang chuẩn bị đi ngủ rồi, giờ không tiện ra ngoài đâu, có việc gì tốt nhất anh nói thẳng ở đây luôn đi.

Thấy Bạch Ngọc Đường không ngờ muốn hẹn mình ra ngoài, Triệu Đan Đan cảm thấy rất phiền chán hừ một tiếng. Từ lúc hai người gặp mặt tới giờ nhiều lắm chỉ mới một ngày mà thôi, mà Bạch Ngọc Đường đã trực tiếp hẹn gặp mình như thế, nếu cứ theo tiến triển tình hình thế này, không biết bên người Bạch Ngọc Đường có bao nhiêu phụ nữ rồi.

Nghe thấy giọng Triệu Đan Đan bên kia có vẻ không hào hứng với việc mình hẹn cô ta ra ngoài, Bạch Ngọc Đường đành nói:

- Vậy được rồi, nếu Triệu tiểu thư đã chuẩn bị đi ngủ, tôi nói ngắn gọn thôi, Vu Thiên hiện giờ đang ở chỗ tôi.

- Cái gì?

Vừa nghe Vu Thiên đang ở chỗ Bạch Ngọc Đường, Triệu Đan Đan cả kinh:

- Bạch thiếu gia, anh thật lợi hại, anh làm thế nào lừa gạt Vu Thiên đến chỗ anh vậy?

Lương Mộc Lan bên người thấy Triệu Đan Đan nhắc tới Vu Thiên, cô cũng vội vàng chạy tới bên cạnh Triệu Đan Đan nghe lỏm.

- Ấc, Triệu đại tiểu thư của tôi, sao cô lại nghĩ tôi như thế chứ? Sao lại là tôi lừa gạt Vu tiên sinh cơ chứ? Tôi nói thật cho cô biết, Vu Thiên là trốn họa nên mới chạy tới chỗ tôi.

Bạch Ngọc Đường vừa cười vừa kể lại chuyện Vu Thiên bị cảnh sát truy bắt cho Triệu Đan Đan nghe.

- Cái gì? Mấy tên cảnh sát kia sao lại bắt Vu Thiên chứ. Nói thế nào Vu Thiên cũng chỉ đánh nhau trong trường học mà thôi, cùng lắm thì bảo vệ trường học tới khiển trách Vu Thiên, không cần tới mức cảnh sát chứ?

Vừa nghe Bạch Ngọc Đường nói như vậy, Triệu Đan Đan tỏ vẻ không thể hiểu nổi.

- Haiii, ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy. Do đó tôi đã thử hỏi bạn bè trong cục cảnh sát, nhưng vừa hỏi, suýt chút nữa đã dọa chết tôi rồi, không ngờ người ra mệnh lệnh bắt người lại là phó cục trưởng Tôn, tôi nghe tới đây, đã biết chuyện lần này phiền phức to rồi, nên mới gọi điện thoại cho cô, tôi nghĩ nhất định cô có biện pháp.

Bạch Ngọc Đường cũng không giấu diếm, trực tiếp nói ra ý đồ của hắn khi gọi điện thoại.

- Phó cục Tôn? Anh nói đến Tôn Văn Bác đúng không?

Vừa nghe Bạch Ngọc Đường nói tới đây, Triệu Đan Đan đã hiểu đối phương có ý gì.

- Không sai, trừ anh ta, cục cảnh sát còn có mấy phó cục trưởng Tôn nữa cơ chứ?

Bạch Ngọc Đường bên kia điện thoại ha ha cười nói.

- Tôn Văn Bác? Sao anh ta lại cho người bắt Vu Thiên chứ, không phải vì cùng mục đích như tôi và anh chứ.

Triệu Đan Đan lập tức nghĩ đến có phải hay không sau khi Tôn Văn Bác nghe chuyện Vu Thiên, cũng coi trọng hắn, muốn kéo hắn về đội ngũ, nên mới làm ra trò này.

- Đúng, tôi cũng nghĩ như vậy, nên mới gọi điện thoại cho cô. Anh ta nhất định không coi trọng thân phận của tôi, thế nhưng Triệu tiểu thư thì khác, ha ha. Với thân phận của ông nội cô, chỉ cần...

Bạch Ngọc Đường còn đang muốn nói gì đó, nhưng Triệu Đan Đan đã cắt lời hắn:

- Được rồi, tôi biết anh muốn nói gì, giờ anh nghe cho kỹ, nhiệm vụ của anh là bảo vệ Vu Thiên thật tốt, còn chuyện Tôn Văn Bác, tôi sẽ liên hệ với anh ta.

- Tốt, tốt, có lời này của Triệu tiểu thư, tôi yên tâm rồi. Tôi chờ điện thoại của cô đó.

Nói xong mấy câu này, Bạch Ngọc Đường liền cúp điện thoại. Hắn biết Triệu Đan Đan không có hứng thú với mình, nếu như mình còn lằng nhằng nói gì nữa với cô ta, không chừng còn khiến cô nằng nặng thêm chán ghét, như thế thì được không bù nổi mất.

Triệu Đan Đan vừa cúp điện thoại, Lương Mộc Lan lập tức hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Ài, không biết vì sao Tôn Văn Bác lại ra lệnh cho cảnh sát bắt Vu Thiên, cũng không biết anh ta định làm gì?

Triệu Đan Đan vô tội nhìn về phía Lương Mộc Lan nói.

- Tôn Văn Bác sao? Anh ta cũng tìm Vu Thiên, chẳng lẽ là muốn bắt vào trong tay? Chỉ là phương pháp của anh ta sao lại khác với chúng ta?

Vừa nghe Triệu Đan Đan nói vậy, Lương Mộc Lan có chút suy nghĩ nói. Đối với Tôn Văn Bác từng là nam sinh cùng lớn lên trong học viện với mình, Lương Mộc Lan cũng không lạ gì, thậm chí Tôn Văn Bác còn từng theo đuổi cô không ít lần.

- Hi hi, chị Mộc Lan, chị xem tiếp theo chúng ta phải làm sao bây giờ? Nếu Tôn Văn Bác thực sự có tâm tư này, kế hoạch kia của chúng ta sẽ rất khó thực hiện.

Triệu Đan Đan cũng rõ ràng thế lực đằng sau Tôn Văn Bác, nếu như nhất định phải so sánh, thậm chí gia thế Triệu Đan Đan cũng không phải đối thủ của Tôn Văn Bác.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Trò Chuyện

Trầm mặc một lát, sau đó Lương Mộc Lan lại ngẩng đầu lên.

- Không bằng em cứ gọi điện cho anh ta hỏi một chút đi. Nếu thực sự như chúng ta nghĩ, chúng ta sẽ động thủ trước vậy. Lực lượng bên Tôn Văn Bác đã đủ cường đại rồi, chúng ta không thể để Vu Thiên chạy sang bên hắn nữa.

- Tại sao lại phải là em gọi chứ, chị gọi không được sao? Em còn nghe nói Tôn Văn Bác không vẫn luôn theo đuổi chị sao?

- Thôi mà, Đan Đan, bây giờ không phải lúc nói mấy chuyện này. Em muốn biết tại sao Tôn Văn Bác lại muốn bắt Vu Thiên, nên cuộc gọi này em gọi là đúng rồi.

Lương Mộc Lan biết tiếp theo Triệu Đan Đan định nói gì, cho nên cô ngay lập tức cắt lời. Kỳ thực nguyên nhân chủ yếu là vì trong lòng Lương Mộc Lan không thích Tôn Văn Bác, thậm chí có đôi khi cô còn suy nghĩ, Tôn Văn Bác sở dĩ nói thích mình, có thể là vì gia thế của cô hay không.

Tại xã hội hiện nay, để đạt được lợi ích chung lớn nhất, kết hợp ở đâu cũng có, mà cách kết hợp đơn giản lại hiệu quả nhất chính là hôn nhân. Lương Mộc Lan cũng không muốn thành vật hi sinh của đám cưới thông hôn như vậy.

- Thôi được rồi!

Thấy Lương Mộc Lan nói vậy, Triệu Đan Đan đành phải đáp ứng. Không sai, Tôn Văn Bác là vì Vu Thiên đánh nhau nên bắt hắn, mà Triệu Đan Đan là

một trong những người tham gia đánh nhau, gọi điện cho Tôn Văn Bác là hoàn toàn bình thường, nghĩ vậy, Triệu Đan Đan lập tức lấy số từ Lương Mộc Lan, gọi điện thoại cho Tôn Văn Bác.

Sau một hồi nhạc chờ, bên kia truyền tới một giọng nói của đàn ông:

- Xin chào, ai vậy?

- Tôi là Triệu Đan Đan, anh có phải Tôn Văn Bác hay không.

Không nhiều lời vô ích, Triệu Đan Đan ngay lập tức nói thẳng ra tên mình, cái này cũng phù hợp với tính cách của cô.

- Triệu Đan Đan.

Đầu bên kia điện thoại bỗng im lặng, sau đó là tiếng Tôn Văn Bác ha ha cười nói

- Thì ra là Đan Đan à, đã sớm nghe em đi du học ở Anh mới về rồi, thế nhưng tới giờ vẫn chưa gặp, sao hôm nay lại rảnh rồi gọi cho anh thế.

Thấy Tôn Văn Bác lâu như vậy mới nhớ ra tên mình, Triệu Đan Đan rất không vui. Cũng không phải vì cô khó chịu chuyện Tôn Văn Bác quên tên mình, mà là Tôn Văn Bác giả bộ quá mức. Cứ nghĩ mà xem, hắn ta bắt Vu Thiên vì tội đánh nhau, làm sao có thể không biết Triệu Đan Đan cũng dính líu tới vụ đó cơ chứ, cho nên đáng ra Triệu Đan Đan gọi cuộc điện thoại, hắn phải sớm đoán trước rồi mới đúng. Thế nhưng không ngờ bây giờ hắn lại làm ra bộ dạng này, quả thực quá đối trá.

- Thôi đi, phỏng chừng tôi không tìm anh, anh cũng phải tìm tôi thôi. Tôi hỏi anh, có phải anh ra lệnh bắt người tên là Vu Thiên hay không! Nếu tôi không gọi anh, chắc anh định bắt luôn cả tôi đấy nhỉ?

Nghe thấy thanh âm bất mãn của Triệu Đan Đan, Tôn Văn Bác vẫn cười cười. Xem ra cái cô nàng Triệu Đan Đan cũng lớn lên từ nhỏ trong đại viện tới giờ vẫn có tính cách đó, không ngờ vẫn cứ nỏ nóng như vậy, làm chuyện gì cũng như ăn phải thuốc súng vậy.

- Không không sao có thể, thì ra Đan Đan mười mười nói chuyện này. Không sai, là anh phái người tới bắt bạn học Vu Thiên, thế nhưng đây là vì chuyện công, anh cũng bắt buộc thôi.

Vừa nói xong cái này, Tôn Văn Bác lập tức phản ứng lại.

- A đúng rồi, anh phái người bắt Vu Thiên, sao em lại biết?

- Ha ha, đầu óc anh đúng là ngu, hiện tại mới nhớ ra chuyện này, để tôi cho anh biết vậy. Mấy người anh phái đi bắt Vu Thiên đã bị Vu Thiên đánh ngất rồi, hiện tại Vu Thiên đã từ trường học tới chỗ bạn tôi ở tạm.

Vừa nghĩ tới sau khi nghe thấy mấy lời này, Tôn Văn Bác ở bên kia điện thoại sẽ rất kinh ngạc, Triệu Đan Đan không khỏi vui vẻ không thôi.

- Cái gì? Vu Thiên đánh ngất thủ hạ anh rồi, không thể nào. Phải biết người anh phái đi thân thủ không ai kém cỏi cả, đều là người luyện võ vài năm thậm chí vài chục năm, sao có thể bị một học sinh đánh ngất được?

Hiển nhiên Tôn Văn Bác vẫn còn chưa tin lời Triệu Đan Đan.

- Hừ! Tôi cho anh biết, anh đừng không tin. Hơn nữa tôi còn muốn nói cho anh biết, đừng nói mấy thủ hạ phế vật này của anh, cho dù anh có phái ra cao thủ tới cũng không phải đối thủ của Vu Thiên, anh ta là một siêu cấp cao thủ đó.

Triệu Đan Đan nhắc tới Vu Thiên đầy tự hào, cứ như đang nói chính cô vậy.

- Hắn, hắn ta lợi hại vậy sao?

Tuy Tôn Văn Bác biết cô bé Triệu Đan Đan tính cách có chút nóng vội, thế nhưng cũng không phải người hay nói dối, thế nên hắn cũng đã có chút tin tưởng lời của Triệu Đan Đan.

- Đương nhiên rất lợi hại, tôi nói cho anh biết, anh ta còn lợi hại hơn anh nhiều. Hừ! Được rồi, giờ tôi nói thẳng với anh, tại sao anh lại phái người bắt anh ta, đừng nói với tôi đây là chuyện bí mật gì, tôi cho anh biết, tôi cũng lớn rồi, hơn nữa luận độ trung thành với quốc gia, tôi cũng chẳng kém anh.

Triệu Đan Đan bắt đầu ra giá, ra vẻ nếu Tôn Văn Bác anh không chịu nói thật, tôi quyết ăn thua đủ với anh.

- Chuyện này...

Tôn Văn Bác nghĩ tới Triệu Đan Đan này dù tính cách có thế nào, cũng là bạn cùng lớn lên trong đại viện, hơn nữa thêm quan hệ giữa ông nội cô với cha hắn, độ trung thành hắn không có vấn đề, cho nên hắn sau khi do dự một lát, nói:

- Anh có thể nói cho em biết, nhưng em tuyệt đối không thể nói cho người khác đó.

- Được rồi khổ lắm nói mãi, anh là đàn ông sao lại lè nhè như vậy.

Thấy Triệu Đan Đan bên kia đã bắt đầu nôn nóng, Tôn Văn Bác không khỏi cười nói:

- Chuyện này em không biết, ở đại học Trung Hoa bây giờ có một người anh phải phụ trách bảo vệ, tên anh ta là Thôi Vũ Tích, là một người Đại Hàn rất có gia thế, anh ta cũng là đại biểu cho tầng lớp thanh niên nước này. Hiện giờ bọn họ cũng không căm thù nước chúng ta nữa, cho nên anh phụng mệnh mời anh ta tới để tham quan quốc gia chúng ta, nếu anh ta có thể sinh sống ở đây một thời gian, sẽ phát hiện ra đất nước chúng ta không giống với trên truyền thông nói, điều này sẽ có lợi cho quan hệ hai nước. Mà bởi vì một người quan trọng như vậy, cho nên anh không thể không coi trọng môi trường xung quanh đại học Trung Hoa. Thế nhưng hôm nay trong trường học không ngờ lại xảy ra chuyện này, rất khiến anh khó hiểu, nên mới muốn đưa cậu Vu Thiên kia về hỏi một chút.

Nghe Tôn Văn Bác giải thích, Triệu Đan Đan cuối cùng cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

- Haiiii, thì ra là anh sợ Vu Thiên gây bất lợi với tên Thôi Vũ Tích kia, được rồi, điểm ấy anh cứ yên tâm, tôi có thể nói anh biết, tuy chuyện của Vu Thiên chúng tôi vẫn chưa biết hết hoàn toàn, thế nhưng qua những gì chúng tôi tiếp xúc, anh ta chắc chắn không phải loại người này, càng sẽ không gây bất lợi gì với Thôi Vũ Tích. Hơn nữa Vu Thiên chính là người chị Mộc Lan đang đề ý, tôi cho anh biết chị Mộc Lan muốn thu dùng hắn, nên anh đừng nên làm hỏng chuyện của chị ấy, nếu không lần sau hai người gặp mặt, đừng trách chị ấy không cho anh sắc mặt tốt, tới lúc đó đừng bảo tôi không nhắc nhở anh.

- Sao? Mộc Lan biết tên Vu Thiên này?

Nghe thấy tên của Lương Mộc Lan, Tôn Văn Bác trong lòng không khỏi có chút kích động.

- Đương nhiên rồi, chẳng lẽ anh sợ tôi lừa anh.

Triệu Đan Đan giao hoát cười nói vào điện thoại.

- Đương nhiên không rồi, lời Đan Đan muội muội nói, anh đương nhiên tin tưởng rồi.

Tôn Văn Bác vừa nghe thấy Lương Mộc Lan đang muốn chiêu nạp Vu Thiên, cũng biết Vu Thiên chắc chắn sẽ không gây bất lợi cho Thôi Vũ Tích. Cho nên tiếp theo hắn rất hào phóng nói:

- Được rồi, Đan Đan muội muội đã nói như vậy, đương nhiên anh sẽ không gây phiền phức cho tên Vu Thiên này nữa.

Triệu Đan Đan chính là muốn những lời này của Tôn Văn Bác.

- Được rồi, có mấy lời này của anh, tôi cũng yên tâm. Ha ha, thôi giờ cũng đã muộn rồi, tốt nhất anh nên đi ngủ sớm đi.

Nói xong, Triệu Đan Đan vội vàng dập máy.

Vốn Tôn Văn Bác còn định hỏi tình hình hiện giờ của Lương Mộc Lan, nhưng không ngờ Triệu Đan Đan lại tắt điện thoại nhanh như vậy. Nhìn chiếc điện thoại trong tay chỉ còn tiếng bip bip, Tôn Văn Bác lắc đầu cười cười. Ai, Lương Mộc Lan, cô gái mình thích từ nhỏ, không biết bây giờ cô ấy có khỏe không?

- Chị Mộc Lan, được rồi đó. Xem ra Tôn Văn Bác cũng không có hứng thú gì với Vu Thiên, anh ta chỉ sợ Vu Thiên quấy rối chuyện của mình mà thôi.

Triệu Đan Đan hưng phấn nói với Lương Mộc Lan.

Lương Mộc Lan vừa rồi cũng đã nghe lỏm cuộc trò chuyện của Triệu Đan Đan và Tôn Văn Bác, cũng đã biết tất cả chuyện này chỉ là hiểu lầm mà thôi. Nhưng dù thế nào qua chuyện hôm nay, cô phải đẩy nhanh công tác. Nếu Vu Thiên một ngày nào đó bị người trên bộ coi trọng, áp lực với cô sẽ rất lớn, cho nên cô quay sang Triệu Đan Đan nghiêm túc nói:

- Đan Đan, giờ em cũng coi như quen biết với Vu Thiên rồi, chị hi vọng em có thể mau chóng hoàn thành nhiệm vụ. Em cứ thử nghĩ xem, ngay cả thủ hạ của Tôn Văn Bác đều bị Vu Thiên nhẹ nhàng đánh bại, có thể thấy thân thủ của hắn lợi hại cỡ nào.

Triệu Đan Đan đương nhiên biết cái gọi là “dưới tay tướng mạnh không có binh hèn”, người được Tôn Văn Bác phái ra, không cần phải nói, thân thủ nhất định cũng sẽ không kém. Nhưng khiến Triệu Đan Đan phiền muộn nhất là Vu Thiên căn bản không có cảm giác gì với cô, vốn cho rằng chỉ cần thi triển mấy nhân kế, Vu Thiên sẽ mau chóng thần phục dưới váy mình, không ngờ giờ lại thất bại. Nghĩ lại, Triệu Đan Đan không thể không dùng chiêu khác, đó là hạ thủ từ bạn bè của Vu Thiên trước.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Sợ Ăn Cơm

Triệu Đan Đan xem qua trong hồ sơ thấy Vu Thiên có quan hệ với một cô gái tên là Tần Thư Nhã, nghĩ đến việc dựa vào cô gái này để ra tay thì có thể dễ dàng hơn chút rồi.

Sau khi có mục tiêu, Triệu Đan Đan lại gọi điện thoại cho Bạch Ngọc Đường nói rõ những gì mình dự tính. Ngày mai Vu Thiên sẽ đi học bình thường, hiện giờ cô phải đi ngủ, ngày mai cô sẽ dùng phương pháp khác để tiếp cận Vu Thiên, vì vậy cô nhất định phải có một tinh thần thật tốt.

Ngày hôm sau, trời trong, nắng ấm, không khí trong lành.

Vu Thiên mệt mỏi duỗi thẳng lưng trên giường mà Bạch Lập Thanh đã bố trí cho hắn. Thấy trong phòng bữa sáng đã chuẩn bị tươm tất, Vu Thiên không khách khí ngồi xuống từng miếng lớn bắt đầu ăn.

Nhắc tới qua đêm ở đây điều kiện so với ở trong trường học tốt hơn rất nhiều, chỉ ít giường ngủ ở đây so với giường ngủ kia của mình thì thoải mái hơn hẳn, Vu Thiên ngủ thẳng một mạch tới sáng. Đương nhiên lúc phục vụ đưa bữa sáng tới, Vu Thiên đã tỉnh, tuy nhiên hắn cũng không có mở mắt ra vì hắn cảm giác được những người này không có gì bất lợi đối với mình.

Ăn điểm tâm xong, Vu Thiên liền đẩy cửa đi ra ngoài. Vừa ra đến cửa, liền thấy Bạch Lập Thanh đang đứng ở ngoài cửa phòng đợi hắn.

- A, Vu tiên sinh cậu dậy rồi sao, bữa sáng hợp khẩu vị chứ?

Bạch Lập Thanh vừa nhìn thấy Vu Thiên đi ra vội chạy lại lấy lòng.

- Ah, không tệ, ha ha.

Vu Thiên mỉm cười trả lời.

Bạch Lập Thanh vừa nhìn đã biết Vu Thiên ngày hôm nay dường như tâm tình không tệ, vì vậy y liền đem lời của Bạch Ngọc Đường hôm qua nói với y nói ra:

- Vu tiên sinh, chuyện cảnh sát ngày hôm qua Bạch thiếu gia đã giải quyết xong, cậu không cần lo lắng, bọn họ cũng sẽ không đi quấy rối cậu nữa. Còn nữa, Bạch thiếu gia muốn gặp cậu nên bảo tôi hỏi cậu trước, cậu lúc nào có thời gian, cậu ấy muốn một mình hẹn cậu ăn cơm.

Nghe nói chuyện cảnh sát đã giải quyết xong, Vu Thiên ừ một tiếng. Nhưng nghe đến Bạch Ngọc Đường còn muốn mời mình ăn cơm, Vu Thiên liền nhìn Bạch Lập Thanh

- Được rồi, khi nào tôi có thời gian, tôi sẽ điện thoại cho anh.

Vừa nghe Vu Thiên nói xong, Bạch Lập Thanh cực kỳ cao hứng đáp.

- Tốt, tốt. Bạch thiếu gia chúng tôi sẽ rất vui chờ điện thoại của cậu.

- Được rồi, không có việc gì nữa thì tôi về trường đây.

Vu Thiên nhìn thời gian cũng gần đến giờ vào học, hắn liền muốn quay về trường học, bất kể thế nào hiện giờ chính mình vẫn là một sinh viên.

- Ah, Vu tiên sinh phải về trường học, tôi sẽ đánh xe qua đây đưa ngài trở về.

Thấy có thể ngồi xe miễn phí, Vu Thiên đương nhiên không từ chối. Cứ như vậy, ngồi trong xe Bạch Lập Thanh, Vu Thiên rất nhanh đã trở về đến trường học. Đi vào sân trường, đầu tiên Vu Thiên trở lại phòng ngủ của mình, thấy mấy tên cảnh sát bị mình đánh ngất xiu kia đã không còn, mà ngay cả cái cánh cửa gỗ bị cảnh sát đá hỏng cũng được sửa lại, Vu Thiên gật đầu vừa lòng.

Vu Thiên biết rõ ràng, nếu như cảnh sát không đến quấy rối mình thì bọn họ cũng sẽ không bị đánh cho ngất xiu, về cánh cửa gỗ này nhất định Bạch Ngọc Đường đã an bài người sửa lại. Nghĩ Bạch Ngọc Đường đối với hắn làm tất cả, Vu Thiên vẫn cực kỳ hài lòng. Nghĩ đến Bạch Ngọc Đường muốn có tiền là có tiền, muốn có thế là có thế, có lẽ kết giao bằng hữu như vậy cũng không tệ. Vì thế Vu Thiên nghĩ xem mình hắn là nên một lúc nào đó cùng Bạch Ngọc Đường ăn cơm, bằng không với những gì người ta làm cho mình thì cũng quả là xấu hổ.

Nhìn đồng hồ trên tay, thấy thời gian lên lớp đã đến, Vu Thiên liền chuẩn bị một ít sách vở rồi đi về hướng phòng học.

Giờ Triết học này mang đầy tính triết lý, đối với người không hiểu mà nói thì đây chẳng khác gì đang nghe thiên thư, nhưng đối với Vu Thiên lại thật hứng thú nghe giảng, ở mỗi một tiết giảng hắn đều có cảm giác bản thân thu hoạch được rất nhiều. Ngay trong lúc nghe giảng mà có thể nghe hiểu được thì đúng là quá nhanh, một tiết học bình thường vụt qua chỉ trong nháy mắt, tiếng chuông tan học lại vang lên.

Không Vãn vẫn theo thường lệ, chỉ cần nghe tiếng chuông liền gấp ngay sách vở lại, quay xuống phía Vu Thiên cùng đám sinh viên bên dưới nói:

- Tan học.

Triết học quý ở chỗ tự cảm ngộ, giảng viên chỉ giảng giải một chút những chỗ khó hiểu mà thôi, vì vậy giờ học triết chính là giờ học quan trọng nhất trong ngày của Vu Thiên. Thấy Không Vãn đã đi rồi, Vu Thiên biết ngày hôm nay chẳng có gì đáng để làm. Vừa định quay trở lại phòng ngủ để xem sách triết học của các tác giả khác thì đúng lúc đó điện thoại trong túi quần Vu Thiên vang lên.

Dãy số hiện lên là số điện thoại của Tần Thư Nhã, Vu Thiên nhấn nút trả lời:

- Chuyện gì vậy?

- Vu Thiên, lúc nào anh tan học thì mau tới cửa trường học, em có chuyện cần gặp anh.

Trong điện thoại tiếng Tần Thư Nhã vừa nói xong liền có tiếng vội vàng cúp máy.

Vu Thiên lắc đầu, Tần Thư Nhã tắt điện thoại quá nhanh, chẳng để cho hắn kịp có cơ hội nói gì, chịu rồi. Ai bảo mình đã đáp ứng Tần Vinh Phú là phải bảo vệ Tần Thư Nhã cơ chứ, Vu Thiên không thể làm gì khác hơn là để sách vở xuống bàn học rồi đi đến cửa trường xem thế nào.

Bước chân sai dài, rất nhanh Vu Thiên đã đi tới trước cổng trường. Ở phía xa Vu Thiên đã thấy Tần Thư Nhã. Hôm nay cô bạn một thân quần áo màu trắng. Áo trắng, quần trắng, giày thể thao trắng, ở xa trông phảng phất như một đóa bách hợp xinh đẹp. Bên cạnh Tần Thư Nhã ngoài người chuyên theo sau cũng là bạn của Tần Thư Nhã là Vương Đình, còn có thêm một người. Người này Vu Thiên cũng biết, cô ta chính là người hôm qua cùng Vu Thiên đánh nhau - Triệu Đan Đan.

Thấy Triệu Đan Đan cùng Tần Thư Nhã ở cùng nhau, Vu Thiên có chút không hiểu. Mà lúc này Tần Thư Nhã cũng đã thấy Vu Thiên.

- Này, Vu Thiên, mau qua đây, em ở đây.

Vu Thiên trong lòng tự nhủ ta nhìn thấy rồi, bị động đi đến bên mấy người Tần Thư Nhã.

- Thư Nhã, có chuyện gì?

- Vu Thiên, mau tới đây em giới thiệu cho anh một học tỷ, chị ấy gọi là Triệu Đan Đan. Triệu tỷ tỷ, đây là bạn tốt của em, gọi là Vu Thiên.

Tần Thư Nhã thấy Vu Thiên đi đến, vội vàng hướng Vu Thiên cùng Triệu Đan Đan giới thiệu hai người với nhau.

- Ah, anh chính là Vu Thiên ư, rất hân hạnh được biết anh.

Triệu Đan Đan hiện tại giống như chưa từng gặp qua Vu Thiên, đưa tay về phía hắn.

Vu Thiên không biết Triệu Đan Đan muốn chơi trò gì, nhưng vì lịch sự hắn mặc dù không bắt tay cùng Triệu Đan Đan nhưng cũng gật đầu cho có.

- Thư Nhã, cô gọi tôi đến chỉ là để giới thiệu bạn cho tôi thôi sao, nếu như vậy, mục đích của cô đã đạt được rồi, vậy tôi nghĩ tôi cũng có thể đi được rồi.

Nói xong những lời này, Vu Thiên liền muốn xoay người rời khỏi nơi thị phi này, tuy hắn không hiểu vì sao Triệu Đan Đan lại ở cùng Tần Thư Nhã, nhưng đây nhất định không phải vô ý. Thiên hạ nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ, ngày hôm qua còn trong phòng học triết cùng mình nghe giảng, ngày hôm nay đã thành học tỷ của Tần Thư Nhã, hơn nữa hai người lại có quan hệ tốt như vậy, chuyện này trừ có sự sắp đặt từ bên ngoài ra thì căn bản sẽ không có chuyện như vậy phát sinh.

Biết trước Triệu Đan Đan có ý định tiếp cận mình, nhưng hắn vẫn không biết nguyên nhân do đâu, vì vậy Vu Thiên dự định quan sát xem tình hình tiếp theo như thế nào rồi tính. Mà đối với Triệu Đan Đan có ý định tiếp cận hắn, hắn cũng sẽ không cấp cho cô ta thái độ hòa nhã.

Tần Thư Nhã thấy Vu Thiên hướng về Triệu Đan Đan gật đầu, cô liền nói thêm:

- Tốt, em nhớ anh tan học rồi đúng không, môn triết học xã hội mỗi ngày chỉ có một tiết, chắc mọi người cũng không bận gì, vậy thì không bằng anh cùng chúng em đi ăn cơm đi, ngày hôm nay Triệu học tỷ muốn mời khách đây, ngược sao lại không làm thịt, hi hi.

Tần Thư Nhã vừa nói xong những lời này, Triệu Đan Đan liền hờn dỗi nói:

- Thư Nhã, chị đã nói với em nhiều lần rồi, em không được gọi chị là Triệu học tỷ, trực tiếp gọi chị Đan Đan là được. Còn nữa, chị mời em ăn cơm là vì hợp ý với em, em đừng tưởng rằng gặp đại địa chủ, nói làm thịt là làm thịt nha.

Nói xong những lời này, Triệu Đan Đan cũng cười cười.

Đối với những lời vui đùa của Triệu Đan Đan, Tần Thư Nhã đương nhiên không để ý. Nhưng Vu Thiên vừa nghe nói lại có người muốn mời hắn đi ăn cơm, lập tức lắc đầu.

- Không cần đâu, tôi còn có bài chưa xem hết.

Nói xong, Vu Thiên liền xoay người bỏ đi. Nhìn bước chân Vu Thiên tuy đi nhưng xem ra so với chạy còn nhanh hơn. Phải biết cùng Triệu Đan Đan với Tần Thư Nhã đi ra ngoài ăn cơm, không có chuyện gì phát sinh mới là lạ.

Trải qua mấy ngày này, Vu Thiên ngộ ra một đạo lý, đó chính là đi ăn cùng mỹ nữ trông vào thì tưởng là chuyện tốt, nhưng thực ra lại rất nguy hiểm. Mà đối với những người nhàn rỗi kiếm chuyện như thế này, Vu Thiên thật sự thấy phiền.

Tần Thư Nhã cũng thật không ngờ Vu Thiên vừa nghe nói đến ăn cơm lại có phản ứng thái quá như thế, mắt thấy Vu Thiên cứ như vậy bỏ đi, Tần Thư Nhã muốn gọi cũng không kịp.

- Không sao, có lẽ bạn của em thật sự có việc rồi, chị nghĩ tự chúng ta đi ăn thôi.

Triệu Đan Đan cũng thật không ngờ Vu Thiên lại căm thù mình như vậy, mời ăn bữa cơm cũng không nể tình. Nói thật lòng tự trọng của Triệu Đan Đan lúc này bị tổn thương không nhẹ. Nhưng nghĩ lại càng là người như vậy lại càng có tính khiêu chiến, không khỏi trong lòng càng quyết tâm phải thu phục hẳn vào tay.

Thấy Triệu Đan Đan nói như vậy, Tần Thư Nhã cũng không nói gì nữa. Không thể làm gì khác hơn là gật đầu, rồi cùng Vương Đình theo Triệu Đan Đan hướng về quán cơm cách cổng trường không xa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Lại Là Ăn Cơm

Bình thường xung quanh các trường đại học đều có quán cơm. Đại học Trung Hoa đường đường là đại học nổi tiếng của Trung Quốc nên quán cơm thì không thiếu, không những vậy quán cơm ở đây điều kiện cũng rất tốt, chỉ là chi phí rất cao so với bình thường mà thôi. Nhưng đối với thân phận của Triệu Đan Đan bây giờ một chút tiền cơm như vậy chẳng tính là gì.

Vừa lúc Tần Thư Nhã, Triệu Đan Đan, Vương Đình hướng về phía quán cơm bên cạnh trường học đi đến. Lập tức cách đó không xa, có một gã đáng vẻ lưu manh tay bắt điện thoại.

- Báo cáo, mục tiêu đi vào quán cơm trước cổng trường, mục tiêu đi chung cùng mấy người bạn.

Nói xong lời này, gã kia tắt điện thoại rồi thần nhiên rời đi.

Vu Thiên sải bước rất nhanh rời khỏi chỗ Tần Thư Nhã cùng Triệu Đan Đan. Đi được một đoạn quay lại thấy các cô cũng không đuổi theo, hẳn không khỏi buông lỏng một hơi. Hẳn thật sự sợ hai cô gái này đuổi theo, nếu sau lưng mình có hai mỹ nữ đuổi theo, chỉ sợ ngay lập tức sẽ có người đồn thổi. Bản thân Vu Thiên cũng không muốn thành nhân vật bị đồn thổi này nọ, có điều hẳn càng muốn tránh né thì những việc như thế này lại càng nhắm người hẳn mà tới, thậm chí có trốn cũng không thoát. Có lẽ đây chính là số mệnh của hắn a.

Thấy phía sau không có ai đuổi theo, Vu Thiên liền chậm rãi bước đi, hắn còn đang suy nghĩ Triệu Đan Đan lúc nào cũng xuất hiện ở bên cạnh mình rốt cuộc là có ý gì.

Đúng lúc Vu Thiên đang suy nghĩ thì lại có một nữ sinh ngực size 36D đứng ở phía trước.

- Bạn học Vu Thiên, chào bạn!

Vừa nghe có tiếng con gái gọi mình, Vu Thiên không khỏi giật thót mình ngẩng đầu lên. Lúc này đập vào mắt hắn là một mỹ nữ, cô ta không những là mỹ nữ mà còn là một mỹ nữ ngoại quốc.

- Hạ Hạ?

Vu Thiên ngẩng đầu thấy cô gái này không ngờ mình quen biết, cô ta chính là người nước ngoài tên Hạ Hạ, mà mình đã cứu ở trong Thanh Thủy Viên hôm khai giảng.

- Là tôi, Vu Thiên, thật vui khi anh còn nhớ tôi.

Hạ Hạ thấy Vu Thiên vừa nhìn thấy mình đã gọi ngay ra tên cô, hiển nhiên cô rất cao hứng.

- Ha ha, trí nhớ tôi luôn luôn rất tốt.

Vu Thiên tự khen một câu rồi hỏi.

- Thật trùng hợp, cô đi đâu đấy?

Đây đương nhiên là Vu Thiên do lịch sự mới hỏi.

Thế nhưng thật không ngờ Hạ Hạ lại nói thẳng ra.

- Không phải trùng hợp, mà là tôi có ý ở chỗ này chờ anh, tôi định mời anh đi ăn cơm.

- Hà, lại là ăn cơm.

Vu Thiên cảm thán một tiếng, coi người là đá mài, cơm là dao, không ăn một chút là sợ đói, đây rõ ràng là minh lý của thiên cổ nha. Xem ra đám mỹ nữ này mỗi ngày đều vì kiếm mình mồi cơm mà bôn ba nha.

- Thế nào, anh không muốn đi?

Nghe giọng của Vu Thiên có vẻ không thích, Hạ Hạ không khỏi thoáng nhú mảy.

- A! Nói như thế nào nhỉ, ha ha, tôi bây giờ không đói, cho nên tôi nghĩ cô hay là đi ăn một mình đi.

Vu Thiên không biết cự tuyệt cô gái ngoại quốc này như thế nào, không có cách nào khác hẳn đành tìm đại một lý do.

- Cái gì? Tiểu thư chúng tôi mời cơm mà người lại dám không nể tình.

Hạ Hạ vẫn còn chưa nói gì thì bên cạnh cô đứng hai người đã bắt đầu trừng mắt nhìn Vu Thiên.

Cũng không phải đến tận lúc này Vu Thiên mới để ý đến hai nam tử bên cạnh Hạ Hạ. Thoáng qua tướng mạo, khẳng định hai người này không phải người Trung Quốc, bởi vì người Trung Quốc sẽ không đen như vậy, hơn nữa xương gò má lại cao như thế, cánh tay cũng dài như vậy nữa.

- Các anh làm gì vậy? Vu Thiên là ân nhân cứu mạng tôi, các anh lại ăn nói với ân nhân của tôi thế ư, thật là càn rỡ.

Hạ Hạ nhìn người đàn ông đứng bên cạnh mình không ngờ lại nói với Vu Thiên như vậy, làm cô có chút mất hứng.

- Không dám, tiểu thư.

Hai người kia vừa thấy Hạ Hạ phát hỏa, vội vã cúi thấp đầu như hối lỗi.

- Hừ, sau này tôi còn thấy các anh có thái độ như vậy với Vu Thiên, tôi sẽ nói với cha đưa các anh về nước, đến lúc đó sẽ có cách trừng trị các anh.

Hạ Hạ có chút khó chịu, nói xong câu đó Hạ Hạ liền mỉm cười với Vu Thiên:

- Anh ngàn vạn lần đừng chấp nhặt bọn họ, bọn họ quả thật rất không có lễ phép.

- Không có gì. Đàn ông mà, ai chẳng nóng nảy, xem thái độ bọn họ đối với cô khiến tôi rất kinh ngạc, xem ra thân phận của Hạ Hạ tiểu thư thật không đơn giản.

Vu Thiên thoáng cảm nhận qua khí tức của hai người đàn ông ngoại quốc, lập tức biết hai người đều là võ giả, hơn nữa công phu không yếu, nhưng chính như vậy, hai người ở trước mặt Hạ Hạ tỏ ra thận trọng cùng thành thật, điều này không thể không làm cho Vu Thiên đối với Hạ Hạ sinh lòng hoài nghi.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Vu Thiên, Hạ Hạ cười nói:

- Đây là vệ sĩ gia tộc phái ra bảo vệ tôi, cũng được xem như là đầy tớ của tôi.

Vừa nghe đến hai chữ đầy tớ, thân thể Vu Thiên run lên, nói thật lòng, hai từ đầy tớ này Vu Thiên rất không thích. Trong mắt hắn người người đều bình đẳng, tại sao lại còn có chủ nhân cùng tôi tớ. Nhưng hai võ giả này tựa hồ đối với Hạ Hạ rất tôn kính, vậy nên đối với từ đầy tớ không có cảm giác gì. Tất nhiên bọn họ đã không có suy nghĩ gì thì Vu Thiên lại càng không rảnh rỗi đi quản những việc như vậy.

- Ah, cô tìm tôi có chuyện gì không?

- Là thế này, tôi muốn cảm tạ anh lần trước trong Thanh Thủy Viên đã cứu tôi, tôi định mời anh ăn cơm, không biết có được hay không?

Hạ Hạ sau khi nói xong những lời này có chút khấn trương nhìn Vu Thiên. Không biết vì sao, Hạ Hạ ngày thường luôn cao ngạo nhưng sau ngày gặp Vu Thiên thì tâm tình rất thấp thỏm, dường như với dung mạo và địa vị của mình cô cũng không có chút lòng tin nào.

- Ah!

Vu Thiên lấy tay vỗ trán một cái. Hiện tại con gái đều như vậy sao, sao lúc nào cũng mời mình ăn cơm vậy, lẽ nào để có quan hệ thân cận hơn ngoài mời nhau ăn cơm ra thì không còn biện pháp nào khác hay sao?

Hạ Hạ sau khi nói muốn mời Vu Thiên ăn cơm, thấy bộ dạng của Vu Thiên không có chút biểu hiện vui mừng mà lại lấy tay vỗ vỗ trán, gần như không hiểu được hỏi

- Vu Thiên anh không muốn sao? @@~

oOo

Cách sân trường đại học Trung Hoa không xa phía ngoài cổng lớn, trong phòng một quán cơm. Quán cơm này có mặt tiền không nhỏ, bày biện cũng rất sạch sẽ, vì vậy Triệu Đan Đan đã chọn chỗ này mời Tần Thư Nhã cùng Vương Đình ăn cơm.

- Ở đây trông thế nào, Thư Nhã muối muối?

Bởi vì Triệu Đan Đan có ý định tiếp cận Tần Thư Nhã nên xưng hô cũng sửa thành tỷ tỷ muối muối.

- Ở đây rất tốt, hi hi, thực ra chỉ cần Đan Đan tỷ tỷ mời em ăn cơm thì nơi nào cũng như nhau thôi. Hi hi, theo lý chị là học tỷ của em, sau này em sẽ có không ít chuyện cần đến sự giúp đỡ của chị, cho nên bữa cơm này đáng ra em phải là người mời mới đúng.

Tần Thư Nhã vừa nói xong những lời này, Triệu Đan Đan liền cười nói:

- Thư Nhã, em nói cái gì vậy? Vừa rồi em còn nói chúng ta là bạn bè, bạn bè thì ai mà chẳng cần nhau, nếu như em ngại trong lòng, không bằng lần sau em mời chị ăn cơm được không?

- Được, như vậy đi, lần sau để em mời cơm.

Vừa nghe Triệu Đan Đan nói vậy, Tần Thư Nhã vui vẻ đáp. Trong lòng cô, Triệu Đan Đan không chỉ là học tỷ của mình, mà còn xinh đẹp hơn mình, phụ nữ kỳ thực ai cũng như nhau, đối với thiếu nữ xinh đẹp, ai cũng tự sinh ra cảm giác muốn gần gũi hơn.

- Tốt lắm.

Nghe được Tần Thư Nhã nói như vậy, vốn Triệu Đan Đan còn muốn lần sau gọi Vu Thiên đi ăn cùng, nhưng nghĩ tới mình với Tần Thư Nhã vừa mới quen, có một số việc không thể quá nóng vội, cho nên đành nhin lại không nói gì.

Kỳ thực Triệu Đan Đan rất muốn nghe Tần Thư Nhã nói một chút về việc cô cùng Vu Thiên có quan hệ như thế nào, chẳng qua còn chưa kịp đi vào trọng tâm câu chuyện, cô lập tức phát hiện bầu không khí trong quán có chút gì đó không đúng, bởi vì lúc này rất nhiều thực khách đều đổ dồn ánh mắt về phía cửa quán cơm.

Theo đại đa số ánh mắt, Triệu Đan Đan cũng nhìn về phía cửa quán, chỉ thấy bốn đại hán bận y phục màu đen đang đi về phía bàn mình.

- Không tốt!

Cảm giác được mục tiêu của bọn họ chính là mình, Triệu Đan Đan vội vã lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn.

Triệu Đan Đan vừa gửi tin nhắn xong, bốn đại hán cũng vừa lúc tới trước bàn.

- Tần Thư Nhã tiểu thư đứng không, mời các cô đi theo tôi một chuyến.

Đại hán áo đen dẫn đầu nhìn bóng lưng Tần Thư Nhã trước mặt nói.

Vừa nghe có người gọi tên mình, Tần Thư Nhã theo thói quen quay đầu lại. Sau khi quay lại cô thậm liếc mắt nhìn, xác nhận mình không quen biết đối phương, Tần Thư Nhã lắc đầu:

- Tôi không quen các anh.

- Chuyện này không phải do cô quyết định.

Hán tử áo đen dường như nghĩ đến điều gì, cho nên căn bản không định cùng Tần Thư Nhã thương lượng. Tên đại hán dẫn đầu vung tay lên, lập tức phía sau một hán tử khác bước lên, đột nhiên nắm lấy cánh tay Tần Thư Nhã, như muốn lôi ra ngoài.

- Các anh muốn làm gì?

Tần Thư Nhã nhìn nhóm người này vừa vào đã mạnh mẽ túm lấy mình, không khỏi có chút nóng nảy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Gặp Nạn Ở Quán Cơm

- Các người là ai? Các người muốn làm gì?

Triệu Đan Đan lúc này cũng đứng lên, nhìn bốn hán tử trước mặt nói.

- Không có việc của cô, tốt nhất nên câm miệng đi.

Hán tử áo đen chẳng buồn nhìn Triệu Đan Đan, quay đầu liền chuẩn bị muốn lôi Tần Thư Nhã ra ngoài.

- Các người đứng lại cho tôi, bản tiểu thư không phải vừa nói sao? Các người không thể mang cô ấy đi.

Triệu Đan Đan thấy đối phương coi lời nói của mình như không khí, khiến cô rất tức giận. Nói xong, cô lập tức cầm tách cà phê mà người bán hàng vừa mới đưa lên ném về phía đại hán áo đen.

Đại hán áo đen tựa hồ cảm giác được phía sau mình Triệu Đan Đan đang động chân động tay, vì vậy gã vội vàng quay đầu lại. Ngay lập tức nhìn thấy một vật màu đen đang bay về phía đầu mình. Theo bản năng, gã vội vàng đưa hai tay che khuôn mặt.

Cùng lúc đại hán áo đen đưa tay che mắt, Triệu Đan Đan vừa vận động. Vẫn là một chiêu ‘Đoạn từ tuyệt tôn cước’, Triệu Đan Đan đá về phía háng của hán tử áo đen đó.

Ngày hôm qua, sau khi thi triển một cước này Triệu Đan Đan đã kích thương hai người, cô cảm giác được mình đối với chiêu này có thêm không ít lĩnh ngộ. Vì để tăng thêm lực sát thương từ chiêu này, tối hôm qua cô còn cố ý dặn Lương Mộc Lan chuẩn bị cho mình một đôi giày cao gót. Ngàn vạn lần không nên xem thường đôi giày cao gót này, nó so với các kiểu giày khác là mũi giày đã được cố ý thêm vào một tấm thép, nói cách khác, hiện giờ Triệu Đan Đan dùng chiêu ‘Đoạn từ tuyệt tôn’ thì uy lực so với trước đây lớn hơn rất nhiều.

Mà thật đáng thương cho đại hán áo đen lại trở thành đối tượng đầu tiên để Triệu Đan Đan thí nghiệm.

“Phốc” một tiếng, một cước này đã văng vàng đá trúng háng gã. Lập tức một tiếng hô to từ hán tử này phát ra, sau đó hai tay bùng hạ bộ nhảy dựng lên.

- Ha ha ha ha...

Nhìn thấy biểu hiện của hán tử so với Tổng Thiết ngày hôm qua còn muốn khuếch đại hơn nhiều, Triệu Đan Đan không khỏi che miệng cười vui.

- Baka (ngu ngốc), đồ khốn nạn.

Hán tử áo đen không ngừng nhảy lên, đồng thời trong miệng không quên chửi rủa Triệu Đan Đan. Âm thanh của gã phát ra đã làm rõ nội tình của gã lúc này.

- Bọn mày là người Nhật Bản?

Triệu Đan Đan nhìn hán tử áo đen, trong lòng có chút nghi hoặc.

- Khốn khiếp, mày nói hơi nhiều đấy.

Hán tử áo đen thấy đồng bọn của mình để lộ nội tình, không khỏi có chút lo lắng, vừa nói xong, gã liền duỗi tay ra muốn bắt lấy Triệu Đan Đan.

Cũng may Triệu Đan Đan cách gã một cái bàn, vì vậy một trào này không có thành công.

Triệu Đan Đan cũng thừa thông minh, cô như thế nào còn có thể để đại hán này có cơ hội lần nữa.

- Mọi người mau đến xem, người Nhật Bản bắt nạt phụ nữ Đông Phương, mọi người mau ra tay giáo huấn bọn hán đi.

Thân thể Triệu Đan Đan vừa lùi về phía sau né tránh một trào của hán tử áo đen, đồng thời có thể tìm cơ rồi vội vã cao giọng hô lên.

Triệu Đan Đan vừa hô lên, Vương Đình bên cạnh cũng kịp phản ứng liền đồng thanh hô theo. Hai nữ sinh cùng hô hoán hò hét, rất nhanh đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người dồn hết về phía này.

Ở trong quán này người ăn cơm cũng không ít. Đặc biệt ở đây lại còn gần trường học, cho nên thanh niên rất nhiều, đàn ông trẻ tuổi chiếm hơn phân nửa. Lúc này Triệu Đan Đan cùng Tần Thư Nhã tiến vào, hai mắt bọn họ đã tỏa sáng, rất nhiều nam sinh nghĩ rằng cơ hội của mình đã tới.

Nhưng ngay sau đó mấy hán tử áo đen tiến vào, những nam sinh vừa rồi lộn xộn thực không dám động, dưới tình huống không biết nội tình đối phương như thế nào, liều lĩnh xuất thủ cứu hai cô gái kia, không những không thực hiện được, ngược lại còn nguy hiểm đến tính mạng của chính mình.

Có điều Triệu Đan Đan vừa kêu to một tiếng, lập tức vài thanh niên chính trực đứng lên. Có người đứng đầu, việc tiếp theo cũng trở nên dễ dàng, có người thứ nhất thì cũng có người thứ hai, ngay tức thì có hơn mười thanh niên đứng lên, rất nhanh đã vây quanh bốn đại hán.

- Chúng mày muốn làm gì? Người Nhật Bản không ngờ dám chạy đến đây ra về, có phải bọn mày tìm nhầm chỗ rồi không.

Đám thanh niên vây quanh mấy đại hán áo đen đồng thời trong miệng cũng không ngừng nói.

- Việc ở đây không liên quan đến chúng mày, bọn mày tốt nhất nên tránh ra, nếu không...

Trong số hán tử áo đen có một người thấy hơn mười thanh niên vây quanh mình, không chút sợ hãi lạnh nhạt nói từng lời rõ ràng.

- Oh, quý tử Nhật Bản, mẹ nó, bọn mày thật sự rất kiêu ngạo đấy.

Giữa mấy thanh niên có một thanh niên vừa nhìn đã biết tính tình nóng nảy, nhìn thấy bên mình nhiều người như vậy, đối phương trái lại không sợ mà còn dám uy hiếp, hẳn không khỏi giờ một ngón tay chỉ về một tên đứng đầu trong đám người Nhật Bản quát.

- Ồi!

Một tiếng hét thảm từ miệng người thanh niên phát ra. Thì ra ngón tay của thanh niên này vừa chỉ ra giữa không trung thì hán tử áo đen liền vươn tay bắt được ngón tay của hắn, đồng thời vừa dùng lực, chợt nghe rắc rắc một tiếng, ngón tay của thanh niên kia đã gãy đoạn.

- A!

Mấy người thanh niên đang vây quanh thấy quý tử Nhật Bản hạ thủ ác như vậy, một lời cũng không nói liền đem ngón tay người ta bẻ gãy, nhất thời mỗi người đều kinh hô một tiếng lui về phía sau.

Ba tên áo đen như thế nào lại để cho bọn hắn có cơ hội lui về phía sau. Bọn họ chuyển này nhận được mệnh lệnh, trong thời gian ngắn nhất đem Tần Thư Nhã mang đi, nhưng bây giờ Triệu Đan Đan đã làm lỡ đi một ít thời gian, bọn họ không thể không nóng. Cho nên trừ một gã bị một cước đoạn từ tuyệt tôn của Triệu Đan Đan ra thì ba gã còn lại hầu như cùng một lúc động thủ.

Tức khắc:

- Ồi, cứu mạng, giết người a!

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, mười thanh niên TQ vây quanh mấy gã áo đen lúc này bây giờ đều nằm trên mặt đất.

Có thể thấy mấy gã áo đen này rất có thực lực, chưa đến mười giây đồng hồ đã nhanh chóng giải quyết hơn mười thanh niên, xong việc bọn họ cũng không nói lời vô ích, thậm chí cũng không đi tìm Triệu Đan Đan tính toán, mà ngay lập tức xoay người rời khỏi quán cơm.

Mấy hán tử áo đen hành động rất nhanh, nhanh đến nỗi Triệu Đan Đan cũng không kịp phản ứng, mà Tần Thư Nhã bị bọn họ bắt cóc vẫn còn trong trạng thái u mê. Chỉ trong nháy mắt công phu, mấy hán tử áo đen đã đi đến trước cửa quán, mắt thấy đã sắp ra khỏi cửa quán.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa quán lại có bốn thanh niên đi tới. Bốn thanh niên này thấy mấy đại hán áo đen thì sùng sốt. Tiếp đó lại nghe tiếng Triệu Đan Đan kêu:

- Nhanh, đem mấy người kia chặn lại, bọn chúng là người Nhật Bản.

Tiếng la của Triệu Đan Đan vừa đến, lập tức bốn thanh niên kịp thời phản ứng. Cơ hồ cùng một lúc đều đưa hai tay hướng về bốn đại hán áo đen.

Người trong nghề khẽ vươn tay đã biết thân thù thế nào.

Bốn thanh niên vừa động thủ, bốn đại hán trước mặt đã cảm giác được đối phương là người luyện võ, năng lực so với mấy thanh niên vừa nảy mạnh hơn không ít.

- Không tốt.

Một gã áo đen quát to một tiếng, sau đó vội vàng vùng vằng ngăn cản hai thanh niên đang đánh tới, tiếp đó kêu lên một câu.

- Các người mau dẫn mục tiêu đi trước, ta ở lại ngăn cản bọn họ.

- Bằng một mình mày có thể ngăn cản chúng tao sao?

Nhìn thấy đối phương muốn dùng một người ngăn cản bên mình, một người trong bốn thanh niên nhất thời cười hắc hắc, sau đó bay lên đá một cước vào ngực tên Nhật Bản.

Phải nói người thanh niên này ra chân quá nhanh, mặc dù tên Nhật Bản kia đã có chuẩn bị, nhưng vẫn dính một cước, tuy một cước này lực lượng không có dồn toàn bộ lên ngực tên Nhật Bản, nhưng không ngờ một phần lực lượng lại còn chia ra đá vào bộ vị xương sườn đối phương.

Lực lượng một cước này thật sự không nhỏ, sau khi trúng một cước tên Nhật Bản lập tức bay lên không trung lộn một vòng rồi mới rơi xuống đất.

- Tiểu Hồ, giết bọn này cho tôi.

Triệu Đan Đan hiện giờ đã không còn sợ hãi như lúc trước, nhất là khi thấy Tiểu Hồ một cước đem một tên Nhật Bản đá ngã lăn trên mặt đất.

- Vâng, thưa tiểu thư.

Tiểu Hồ đáp một tiếng, sau đó hướng về phía mấy tên Nhật Bản nói:

- Bọn mày nghe rõ chưa, tiểu thư của chúng tao nói, toàn bộ đều phải chết, cho nên ai cũng không được đi.

Vừa nói xong, Tiểu Hồ hét lên một tiếng tấn công về phía ba tên Nhật Bản còn lại.

Bên này Tiểu Hồ vừa xông lên, ba tên Nhật Bản không còn cách nào khác đành phải buông con tin ra cùng bốn người bọn Tiểu Hồ đánh nhau.

Bởi bên Tiểu Hồ có bốn người, mà bên kia chỉ còn ba người, rõ ràng không đủ nhân thủ nên bọn chúng không do dự buông Tần Thư Nhã ra để liên thủ đối phó với bọn Tiểu Hồ.

Tần Thư Nhã vừa được tự do, vội vàng lui qua một bên, nhìn cánh tay mình bị mấy tên Nhật Bản chụp đồ bưng lên, cô tức giận nói.

- Các người dám bắt ta, hừ, các người chờ đó ta cho các người biết tay.

Vừa nói xong, cô liền móc điện thoại trong túi áo ra gọi cho Vu Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Ra Chiêu Chế Địch

Vu Thiên lúc này đang đứng trước mặt Hạ Hạ, đối với lời mời đi ăn cơm cùng cô, Vu Thiên thực sự chỉ muốn một câu cự tuyệt cho xong.

Thế nhưng trông thấy ánh mắt chân thành của Hạ Hạ thì lời nói cự tuyệt lại bị nuốt trở lại trong bụng.

- Vu Thiên, không phải chỉ là ăn một bữa cơm thôi sao, sao anh suy nghĩ đến nửa ngày vậy?

Chờ nửa ngày không thấy Vu Thiên trả lời, Hạ Hạ cũng có chút sốt ruột.

Cấn răng một cái, vừa định nói thẳng rằng mình không đi, Vu Thiên bỗng nhiên cảm giác được điện thoại trong túi áo rung lên. Cầm điện thoại vừa nhìn, là Tần Thư Nhã gọi tới, không khỏi lắc đầu, chỉ mong không phải là gọi mình đi ăn cơm, mình không phải vừa mới từ chối sao, có nên từ chối thêm lần thứ hai không nhỉ.

- Vu Thiên, anh đang ở đâu, mau tới quán cơm trước cổng lớn, có người muốn bắt em, nhanh!

Điện thoại vừa thông, trong loa truyền đến thanh âm lo lắng của Tần Thư Nhã.

Vừa nghe Tần Thư Nhã gấp phải phiền phức. Vu Thiên không do dự lập tức đáp một tiếng

- Được!

Sau đó chỉ thấy hân hướng Hạ Hạ nói một câu xin lỗi

- Thật xấu hổ, tôi có việc gấp, chuyện ăn cơm để hôm khác nói sau.

Nói xong, Vu Thiên như một trận gió chạy đi.

Bởi vì sốt ruột, Vu Thiên không quan tâm dùng Thần Hành Quỷ Bộ do Đại bá dạy, thân mình tự nhiên như một trận gió lao đi. Đến khi Vu Thiên biến mất không còn bóng dáng, hai hán tử bên cạnh Hạ Hạ mới giật mình kinh ngạc trừng to mắt.

- Như thế nào? Thác Nị, Nã Bách Lý, hai người các anh có thấy người này thân thủ kinh khủng không, tôi đã sớm nói rồi, các anh không nên đi trêu chọc hắn, bằng không sợ rằng một chiêu của hắn các anh đều không đỡ nổi.

Đối với thân pháp khi Vu Thiên rời đi, Hạ Hạ cũng không có khấn trương, bởi vì cô biết Vu Thiên là một người đầy bí ẩn, bất luận việc gì không bình thường phát sinh ở trên người hắn thì đều cực kì bình thường.

Trong quán cơm, ba người Tiểu Hồ cùng bốn tên Nhật Bản đang đối chiến. Tên lúc trước bị Tiểu Hồ đá bị thương sau một hồi nghỉ ngơi đã miễn cưỡng có thể đứng lên tiếp tục chiến đấu.

Mấy người Tiểu Hồ công phu không kém, nhưng đám người Nhật Bản cũng không phải vừa. Mặc dù nói Tiểu Hồ có lòng tin có thể đánh chết bọn họ ở chỗ này, nhưng cũng cần phải có thời gian, nói cách khác, muốn tốc chiến tốc thắng là điều không thể.

Là một gã bộ đội đặc chủng thuộc dạng ưu tú, Tiểu Hồ từ lúc đánh nhau cùng mấy người Nhật Bản đến giờ trong lòng không ngừng kinh sợ. Hắn cảm

giác những tên Nhật Bản này thân thủ không yếu, vì thế hắn nghĩ mãi không hiểu tại sao tiểu thư lại đắc tội với những người này, những người Nhật Bản này một khi dính vào sẽ rất khó đối phó.

Có điều chuyện làm bọn Tiểu Hồ khó tiếp nhận hơn chính là ở phía sau. Trong lúc bốn người Tiểu hồ cùng bốn người Nhật Bản một chọi một thì ở giữa cửa quán cơm, một chiếc xe dừng lại, bước xuống xe là hai đại hán áo đen. Hai người vừa xuống xe cũng không nói lời nào liền hướng bên trong quán cơm vọt đến, tiếp đó liền công về phía bốn người bọn Tiểu Hồ.

Vốn Tiểu Hồ nghĩ đấu với bốn người Nhật Bản này nắm chắc phần thắng trong tay, không ngờ đột nhiên đối phương lại có hai viện thủ tới, bây giờ hắn khó mà nói được gì.

Hai người áo đen mới tới hiển nhiên là đồng bọn của bọn người Nhật Bản, bởi vì bọn họ vừa xông vào quán lập tức đối với đám người Tiểu Hồ mạnh mẽ công kích, mà mấy tên quý tử Nhật Bản lúc đầu mắt thấy sẽ không địch nổi, cũng nhân cơ hội này thở dốc một chút.

- Nhanh, mang mục tiêu đi.

Tên áo đen vừa đến một mặt cuốn lấy Tiểu Hồ, mặt khác quay về tên Nhật Bản vừa cùng Tiểu Hồ đối chiến hô lên.

Nghe đồng bọn hô, tên Nhật Bản kia cũng lập tức tỉnh lại. Vội vàng tiến về bên cạnh Tàn Thư Nhã, vừa rồi mới cùng bọn Tiểu Hồ đánh nhau, không ngờ quên đem mục tiêu mang đi, thật là đáng chết.

Tàn Thư Nhã đứng bên cạnh quan chiến, bỗng nhiên thấy ở cửa quán xuất hiện thêm hai tên áo đen đã biết tình huống không ổn, bây giờ lại thấy một tên Nhật Bản vọt tới bên mình, không cần nghĩ cô cũng biết đối phương muốn làm gì, vì thế cô liền quay đầu chạy về phía sau, ở đó còn có Triệu Đan Đan, nghĩ đến chiêu ‘Đoạn tử tuyệt tôn’ của Triệu Đan Đan còn có thể khiến tên Nhật Bản kia kiêng kỵ nên cô mới chạy tới đây.

Nhưng Tàn Thư Nhã cũng không có nghĩ, dựa vào thân thể nhỏ bé của cô, làm sao có thể tránh được bàn tay của tên Nhật Bản kia. Chân Tàn Thư Nhã vừa mới bước được một bước đã bị tên Nhật Bản kia nhắc lên.

- Con nhóc, muốn chạy sao, không có đâu.

- Ai nói không có.

Tên Nhật Bản vừa dứt lời, bên cạnh hắn lập tức vang lên một thanh âm khác.

(Biên: Tất nhiên là anh hùng cứu mỹ nhân

- A!

Hóa ra trong lúc tên Nhật Bản động thủ thì âm thanh này vừa vang lên, bấy giờ y mới phát hiện hai chân mình đã cách xa mặt đất, mà tay đưa ra bắt Tàn Thư Nhã đã không còn cảm giác tự buông xuống.

Kỳ thực y cũng không muốn buông Tàn Thư Nhã ra, chỉ là cổ tay của y lúc này đã bị người khác chế trụ, cổ lực lượng kia thật lớn làm cho hắn không thể nắm giữ được vật gì nữa, không còn cách nào khác y đành phải buông tay.

Tay vừa buông ra, y liền cảm nhận được một cổ lực lượng khổng lồ đánh vào trên người, sau đó cảm giác cả người nhẹ bẫng bay ra ngoài. Trong quá trình bay thân thể đập mạnh làm đổ hai cái bàn lớn, y thật không ngờ trong lúc mình đang bắt người lại có người xông tới bên cạnh đánh lên.

Người đột nhiên xuất hiện cứu Tàn Thư Nhã tất nhiên là Vu Thiên. Sau khi nhận được điện thoại của Tàn Thư Nhã, hắn liền phi như bay về hướng quán cơm. Bởi vì nói đến sớm không bằng đúng lúc, hắn vừa mới vào phòng liền thấy có người muốn bắt Tàn Thư Nhã. Con giận nổi lên, hắn không chút do dự thuận tay xuất thủ. Vừa ra tay đã rất tàn nhẫn.

Hắn đầu tiên đưa tay ra chế trụ tên Nhật Bản kia, sau đó nhẹ nhàng vung tay đánh bay tên Nhật Bản. Tiếp đó, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đuổi theo tên đó, nện một quyền lên ngực gã.

Một quyền này, Vu Thiên dùng tới ba phần lực lượng. Chỉ ba phần lực nhưng lại tương đương với một lực cường đại. Chỉ một quyền đã đâm xuyên ngực tên Nhật Bản kia, một cái xương sườn gãy cắm thẳng vào tim giết chết y ngay tức khắc.

Mọi người thấy Vu Thiên vừa xuất hiện liền trực tiếp lấy đi tính mệnh của một tên Nhật Bản, ai nấy đều không khỏi sửng sốt. Bọn họ kinh sợ tốc độ cùng với lực lượng của Vu Thiên, có thể đem một người ném bay, lại đuổi theo đánh thêm một quyền, muốn làm điều này phải cần tốc độ thật nhanh a. Đương nhiên, mọi người càng ngạc nhiên vì sự ra tay dứt khoát của Vu Thiên, chỉ một kích đã giết chết một hán tử Nhật Bản, thậm chí Vu Thiên cũng không cần biết đối phương có thân phận gì, chỉ cần gây bất lợi cho Tàn Thư Nhã, Vu Thiên liền trực tiếp ra tay độc ác.

Nhưng không phải ai cũng cho rằng Vu Thiên ra tay quá ác, chỉ ít Tàn Thư Nhã là một trong những người đó.

- Tốt lắm Vu Thiên, một quyền này đánh rất tốt, anh xem toàn bộ những tên áo đen kia đều là đồ bại hoại, chính bọn họ muốn bắt em, anh mau giúp em giáo huấn bọn họ.

Vì Tàn Thư Nhã khả năng quan sát có hạn nên cô không biết rằng Vu Thiên đã ra tay giết chết một tên Nhật Bản.

Vu Thiên vốn thấy có hai nhóm người đánh nhau, trong lòng cũng rõ ràng một bên lực lượng là bạn, một bên là thù. Nhưng hắn không rõ ai là bạn ai là thù. Hiện tại vừa nghe Tần Thụ Nhã nói, hắn đã hiểu toàn bộ. Lúc này hắn cũng không khách khí, lập tức phi thân lên đá một cước về phía tên áo đen đang cùng Tiểu Hồ đánh nhau.

Một cước này rất nhanh đã bay tới trước người tên áo đen đó, thậm chí tên áo đen Nhật Bản kia chỉ vừa nhìn thấy Vu Thiên hướng về phía hắn đi tới, còn không có thấy Vu Thiên xuất thủ thế nào, ở eo liền truyền đến một cảm giác như bị người xé ra làm hai nửa, toàn thân không còn chỗ nào có thể nghe hắn sai khiến.

Một cước đá trúng eo tên Nhật Bản, Vu Thiên biết đối phương nhất định không còn bất kỳ năng lực phản ứng nào nữa. Lúc này hắn thu người rồi đột nhiên chuyển người hướng về tên áo đen khác. Vu Thiên tin rằng tên kia không còn năng lực phản kháng nhất định sẽ bị đồng bọn của Tiểu Hồ gây thương tích.

Quả nhiên, đồng bạn Tiểu Hồ thấy Vu Thiên phi thân từ phía sau tới. Thậm chí Vu Thiên ra chân thế nào hắn đều không thấy rõ, theo thói quen hắn chỉ cho rằng Vu Thiên đi ngang qua mà thôi, cho nên hắn cũng không biết Vu Thiên thực đã trợ giúp hắn chế phục đối thủ. Người thanh niên không rõ tình huống vừa rồi vẫn không dừng tay, lập tức ra một chiêu mạnh mẽ hướng về tên áo đen Nhật Bản.

Một chiêu này nếu đổi lại lúc trước chưa bị một cước của Vu Thiên thì tên áo đen kia còn có thể tránh thoát, thế nhưng hiện tại y lại không thể động đậy, toàn thân đều không nghe y sai khiến, hiện tại cũng chỉ có thể chịu chết mà thôi.

- Phốc!

Đồng bạn Tiểu Hồ một quyền đánh ra làm tên áo đen Nhật Bản biến sắc ngã trên mặt đất. Một quyền này đánh vào giữa bụng y, khí lực lại quá lớn, đã thế y lại không thể né tránh, cho nên một quyền này y lĩnh trọn trăm phần trăm. Kết quả bị một quyền đánh vỡ bụng, cũng đồng nghĩa với việc một quyền bị đánh chết.

Hiện tại Vu Thiên không có thời gian đi quan sự sống chết của tên áo đen Nhật Bản kia, mà rất nhanh điểm mình liên tục xuất hai quyền, đánh thẳng về phía hai tên đang đánh với đồng bọn Tiểu Hồ. Hai tên Nhật Bản vẫn không có may mắn lực phản kháng, đều bị một quyền xuất quỷ nhập thần của Vu Thiên đánh chết.

Tiếp theo, Vu Thiên cũng không có dừng lại, tiến về phía hai tên áo đen khác đang đánh cùng Tiểu Hồ, không một lời vô ích, một chiêu dứt khoát. Sử một chiêu Quyền Long Xuất Hải nhằm thẳng yết hầu tên áo đen Nhật Bản đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Giết Người - Trả Thù

Yết hầu là một trong những bộ vị yếu nhất của cơ thể.

Nếu nơi này bị người khác đánh trúng thì sẽ nguy hiểm vô cùng, thậm chí nếu khí lực quá lớn, có thể một chiêu đem người bị đánh giết chết. Mà Vu Thiên lựa chọn bộ vị này hiển nhiên muốn một kích đem đối thủ giết chết.

Tên áo đen Nhật Bản mắt nhìn thấy đối phương đến sau là một thanh niên liền một quyền đánh úp về phía yết hầu của mình, nhin không ha ha cười. Thanh niên này cũng quá khinh thường người không để ai trong mắt, muốn đánh vào yết hầu ta, lẽ nào ta là người chết, không biết tránh sao?

Nghĩ thầm như vậy, chân tên Nhật Bản này cũng không nhàn rồi, vội vã muốn dịch một bước tránh thoát một quyền của Vu Thiên. Nhưng cước bộ của y còn chưa kịp động, y đã cảm giác được yết hầu của mình bị bóp chặt, sau đó y thậm chí còn cảm giác được yết hầu của mình bị nghiền nát, tiếp theo đầu y hơi ngã ra sau, ngã trên mặt đất chết không nhắm mắt.

Tất cả đều do tốc độ của Vu Thiên quá nhanh, nhanh đến nỗi đối thủ có phòng bị cũng căn bản không có biện pháp né tránh. Cho nên một quyền này của Vu Thiên đã đánh trúng, hơn nữa còn là một kích trí mạng.

Sau khi một quyền đánh nát yết hầu của một tên Nhật Bản, tay Vu Thiên ngừng lại, nhưng chân rõ ràng không rảnh rang, cũng chính lúc xuất quyền thì chân cũng đồng thời xuất động. Một chiêu Cuồn Long Bãi Vĩ rõ ràng đã đi tới tên Nhật Bản còn lại đứng bên cạnh, chân sau bật lên đánh vào chính giữa lưng của tên đó.

- Phốc!

Một ngụm máu tươi từ trong miệng tên Nhật Bản phun ra, sau đó tên Nhật Bản kia ngay cả khí lực để quay lại nhìn xem mình bị ai giết cũng không có, cứ như vậy ngã sấp xuống đất, tắt thở. Đến lúc này, bao gồm cả hai tên Nhật Bản ở bên trong, tổng cộng có sáu gã hán tử áo đen toàn bộ đều bị giết chết ở giữa quán cơm. Mà tất cả chuyện này xảy ra bất quá cũng chỉ chưa đầy một phút đồng hồ.

Giải quyết toàn bộ bọn người Nhật Bản xong, Vu Thiên vội vàng lại bên Tần Thụ Nhã.

- Có thể nào rồi? Không sao chứ?

- Em, em không sao. Nhưng anh sao lại giết chết hết bọn họ.

Tần Thụ Nhã đến tận lúc này mới nhìn ra, lúc đầu cô cũng không có nhìn thấy Vu Thiên dùng sức, nhưng trên thực tế toàn bộ người nào bị Vu Thiên chạm qua đều chết. Một người sống cũng không có. Nghĩ đến chỉ có mấy chục giây công phu, Vu Thiên đã giết chết tất cả sáu người, Tần Thụ Nhã có hơi sợ. Nhưng đồng thời cô cũng rất cảm động, phải biết rằng Vu Thiên sờ đi ra tay ác độc như vậy, toàn bộ đều do mình a, xem ra Vu Thiên rất quan tâm đến an nguy của mình a.

- Anh là ai? Vì sao thoáng cái đã giết chết toàn bộ bọn họ.

Tiểu Hồ phản ứng cũng rất nhanh, hần đột nhiên phát hiện toàn bộ đối thủ của mình đều nằm trên mặt đất, không khỏi đưa ánh mắt nhìn về phía Vu Thiên, đồng thời cũng tỏ ra bộ dạng chất vấn Vu Thiên.

- Anh là ai? Tại sao tôi phải trả lời anh.

Đối mặt với ánh mắt của Tiểu Hồ, Vu Thiên không một chút tránh né, thậm chí còn cố ý nghênh đón, lộ ra ánh mắt tàn nhẫn. Trước đây ở trong sơn lâm, hần đã từng bị dã thú nhìn chằm chằm vào, nhưng dã thú cũng phải nhận lấy ánh mắt tương tự từ phía hần, trong một thời gian dài, đều là dã thú không chịu được ánh mắt của Vu Thiên mà cúi đầu trước.

Tiểu Hồ lần này cũng không ngoại lệ, hần thật không ngờ Vu Thiên nhìn như một người còn khá trẻ, xem ra còn không đầy 18 tuổi, nhưng thân thủ của hần, nhất là ánh mắt của hần đều khiến cho người khác có cảm giác rung động không thôi, Tiểu Hồ không khỏi đưa ánh mắt nhìn đi chỗ khác, bởi vì hần cảm giác mình ở dưới ánh mắt của Vu Thiên tựa hồ cả người đều không đứng vững.

- Bọn họ là thù hạ của tôi.

Những lời này là của Triệu Đan Đan đứng cách Vu Thiên cùng Tần Thụ Nhã không xa.

- Tôi mới vừa thấy có người muốn gây bất lợi với Tần Thụ Nhã nên đã gọi những thù hạ của mình đến. Bằng không đợi đến lúc anh đến, khả năng lúc đó Thụ Nhã muội muội đã bị bọn dị nhân Nhật Bản kia mang đi rồi.

Triệu Đan Đan quá hiểu thân thủ của Vu Thiên, nhất là lần này, Vu Thiên càng gây cho cô cảm giác chấn động, chỉ đảo mắt trong một phút đồng hồ, Vu Thiên liền giải quyết sáu người Nhật Bản nhìn như rất có thực lực. Điều này càng làm cho Triệu Đan Đan quyết tâm, người như Vu Thiên nhất định phải để cho cô sở dụng. Cho nên trong lúc cùng Vu Thiên nói chuyện, cô cũng đồng thời ném ánh mắt cho bọn Tiểu Hồ, ý là không nên nói chuyện như vậy.

- Ah, là người của cô sao.

Vu Thiên quay đầu nhìn về phía Triệu Đan Đan. Dựa vào ngày hôm qua thấy Triệu Đan Đan có can đảm trong nhà ăn của trường gây sự, Vu Thiên cũng biết cô ta không phải một người bình thường, bây giờ lại thấy bên người cô lúc nào cũng mang theo vệ sĩ, hần lập tức hiểu rằng suy đoán của mình không sai, Triệu Đan Đan nhất định là người có thân phận.

- Đúng rồi, nếu không có vệ sĩ của Đan Đan tỷ tỷ đến đúng lúc, em bây giờ sợ rằng đã bị những tên Nhật Bản này mang đi rồi.

Tần Thụ Nhã vừa nghe Triệu Đan Đan nói như thế, liền vội vàng đỡ lời giúp cô ta. Tần Thụ Nhã không biết Vu Thiên có biết Triệu Đan Đan hay không, nhưng cô rõ ràng công phu của Vu Thiên cao thế nào, vạn nhất Vu Thiên tức giận, hoặc bọn Tiểu Hồ nói lời đắc tội với Vu Thiên, khó mà nói Vu Thiên sẽ không trong nháy mắt lại giết bọn Tiểu Hồ, nếu mà như vậy thì thật là không tốt.

- Tôi biết rồi.

Nghe Tần Thụ Nhã cũng nói như vậy, Vu Thiên tin lời Triệu Đan Đan nói.

- Phải rồi, cô vừa nói những tên áo đen này là người Nhật Bản?

Vu Thiên liên tục nghe được Tần Thụ Nhã cùng Triệu Đan Đan nói những tên áo đen này là người Nhật Bản, cho nên Vu Thiên lập tức nghĩ tới những tên này liệu có phải là người của Hắc Long Hội hay không.

- Không sai, bọn hần trong khi tức giận nói chuyện lộ ra ngôn ngữ của người Nhật Bản.

Không đợi Tần Thụ Nhã mở miệng, Triệu Đan Đan liền cướp lời.

Vu Thiên nghe Triệu Đan Đan nói vậy, lập tức cúi người ngồi xuống bên cạnh một tên áo đen, sau đó tay sờ vào ngực, rất nhanh lôi ra một tấm lệnh bài màu đen có nhiều kí tự. Vừa nhìn thấy lệnh bài này, Vu Thiên lập tức biết suy đoán của Tần Thụ Nhã và Triệu Đan Đan quả không sai. Long tự lệnh bài này, Vu Thiên không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhớ ngày ấy chính mình mang theo Đại Cá Tù trong lúc vô tình ở quán vịt nướng cứu Trịnh Từ Hào cùng Trịnh Khả Tâm thì hần đã thấy Trịnh Thiết cũng lấy từ trên người một tên Ninja bị chết ra một tấm lệnh bài tương tự thế này. Xem ra chuyện này rõ ràng do Hắc Long Hội gây ra. Nghĩ đến Hắc Long Hội vẫn còn dám hướng về bạn bè của mình hạ thủ, trong lòng Vu Thiên không khỏi bốc lên lửa giận.

- Triệu tiểu thư, phiền cô đưa Thư Nhã quay về trường học.

Nói xong, Vu Thiên lập tức đứng lên, cất bước đi ra ngoài cửa quán. Hắn không lo lắng khi giết vài người này sẽ bị cảnh sát nói cái gì. Hắn cảm giác thân phận của Triệu Đan Đan không đơn giản, việc nhỏ này nhất định cô ta có thể lo liệu được. Nói hai người đánh nhau, nếu không phải người chết thì ta vong, không trách được ai cái gì.

- Anh muốn đi đâu?

Triệu Đan Đan vừa nhìn thấy Vu Thiên muốn đi, nhưng lại đem Tần Thư Nhã giao cho mình, cô vội vàng khẩn trương hỏi, cô cảm giác được, Vu Thiên nhất định muốn đi tìm người của Hắc Long hội tính sổ.

- Tôi đi tìm hung thủ đòi công đạo.

Quả nhiên vừa nghe Vu Thiên nói xong câu đó thì hắn đã biến mất trước cửa quán.

Vốn Triệu Đan Đan rất muốn đi cùng Vu Thiên, muốn nhìn một chút Vu Thiên như thế nào thu thập Hắc Long hội. Nhưng thật sự Vu Thiên đi quá nhanh, nhanh đến nỗi lời nói còn chưa kịp nói ra khỏi miệng đã không thấy người đâu nữa. Nghĩ đến mình còn phải bảo vệ Tần Thư Nhã, cô cũng chỉ còn biết chờ đợi một hồi, không đuổi theo Vu Thiên.

Vu Thiên xoay người ra khỏi quán cơm, trông thấy có mấy xe cảnh sát đang hướng phía này mà đến. Hắn cười nhạt:

- Cảnh sát vốn là như vậy, chờ người tốt đem người xấu giết xong sau đó mới xuất hiện.

Lắm nhảm một câu như vậy xong, Vu Thiên lập tức bước nhanh tới một chiếc taxi ở phía trước

- Đi hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ.

Với Vu Thiên mà nói, hắn cũng không biết phân bộ của Hắc Long hội đóng quân ở chỗ nào trong thành phố Trung Sơn, cho nên hắn bắt buộc phải đi hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ tìm kiếm

Xe taxi rất nhanh đã dừng ở cửa sau hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ, Vu Thiên trả tiền rồi xuống xe. Ngẩng đầu nhìn hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ, có lẽ bây giờ đang là ban ngày nên cửa lớn hộp đêm chỉ hơi hé mở, rõ ràng bây giờ không phải thời gian buôn bán. Nhưng Vu Thiên làm sao quản nhiều chuyện như vậy, nên bước đi nhanh đến cửa lớn hộp đêm.

Bảng hiệu hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ sớm đã đổi thành một tấm mới, nhưng Vu Thiên đâu thèm quản nhiều như vậy, tất nhiên các người có thời gian đi thay bảng hiệu mới, còn ta đây gặp một lần đá một lần.

Đi đến cửa lớn, Vu Thiên khẽ ngẩng đầu liếc nhìn bảng hiệu hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ, thân hình nhẹ nhàng tung lên, cả người bay thẳng lên không trung khoảng 5 – 6 mét, dùng một chiêu Lực Phách Hoa Sơn phóng thẳng vào tấm biển.

“Oanh” một tiếng, bảng hiệu không chịu nổi lực lượng quá lớn, trong nháy mắt biến thành hai nửa rơi xuống đất.

Động tác của Vu Thiên so với bảng hiệu đang rơi xuống còn nhanh hơn rất nhiều. Ngay sau khi đá ra một cước hắn lập tức đáp xuống đất bước vào đại sảnh hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ. Tận đến lúc Vu Thiên đi vào trong phòng khách Nhật Bất Lạc Dạ thì bảng hiệu ở ngoài cửa mới từ trên không trung rơi xuống.

Oanh một tiếng, lập tức làm cho rất nhiều nhân viên đang làm việc bên trong giật mình, cùng lúc có mấy tên bảo an sau khi nghe thấy tiếng động liền nhanh chóng hướng cửa lớn phóng đi. Bọn họ cũng không biết đây là do Vu Thiên làm ra, cho nên khi bọn họ chạy ra cửa cũng không có để ý tới Vu Thiên mà cứ thế phóng qua.

Bởi vì Hắc Long hội dám chủ động đi tìm Tần Thư Nhã gây phiền phức, cho nên đối với người Nhật Bản thì Vu Thiên lúc này hận thấu xương. Bây giờ nhìn thấy mấy tên nhân viên an ninh từ bên trong chạy qua mình, hắn cũng không khách khí đuổi chân ra quyền, lấy tốc độ cực nhanh đánh về phía mấy tên bảo an Nhật Bản đang không phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Tìm Hắc Long Hội Gây Sự

Những tên bảo an này chẳng qua chỉ hơn người bình thường một chút, bọn họ cũng không có công phu gì cả, đa phần dựa vào hình thể và sức lực đi hù

dọa người khác, mà những người như vậy, sao có thể là đối thủ của Vu Thiên. Cho nên Vu Thiên vừa ra tay, mấy tên bảo an này chưa kịp nhìn rõ trời trăng ra sao đều đã ngã lăn ra đất, hôn mê từ đời nào không hay.

Vu Thiên cũng biết đám bảo an này chưa chắc đã biết chuyện gì, nên ra tay không quá độc ác, chỉ đánh ngất bọn họ mà thôi. Nhưng khi nhìn thấy ở lầu hai đang đứng một người, ngay lập tức trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ hung dữ.

Vu Thiên biết người này, gã ta chính là quản lý hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ. Lần trước Vu Thiên đã thấy qua gã một lần. Giờ lại nhìn thấy gã đang đứng trên lầu gọi điện thoại cầu cứu, Vu Thiên sao có thể cho gã cơ hội trốn chạy, khẽ nhún người, thân thể hắn tức thì bay lên trên không 4 đến 5 mét, trực tiếp nhảy tới bên người tay quản lý này. Tiện chân đá ra một cước, người này lập tức bay ra xa.

Lực lượng một cước này không lớn, ít nhất Vu Thiên cho là như vậy. Thế nhưng không ngờ chỉ một cước này thôi, đã đá bay tên kia ra xa ba đến bốn mét, điện thoại trong tay gã không biết đã văng đi đâu rồi.

- A! Xin anh hùng tha mạng, xin hãy tha mạng cho tôi.

Tay quản lý kia phản ứng cũng rất nhanh, mặc kệ cảm giác đau đớn trên người, gã chỉ một mực dập đầu cầu xin Vu Thiên tha thứ.

- Tha mạng? Mày nói xem sao người Hắc Long hội bọn mày cứ bám theo tao không tha vậy, lần trước tao đã cảnh cáo một lần, không nên đụng tới người bên cạnh tao, không ngờ chúng mày không chịu nghe.

Vu Thiên nói xong, nhẹ gót chân lên giẫm một cước xuống tay tên quản lý này.

- Á!

Gào lên một tiếng đầy đau đớn, tên quản lý phát hiện tay trái của mình đã bị Vu Thiên đập nát, sớm không còn hình thù gì.

- Anh hùng, xin hãy tha mạng, tôi thực sự không làm việc này.

Phải công nhận ý thức tự chủ của con người quả nhiên rất mạnh, tuy rằng tay đứt ruột xót, tay đã bị người giẫm nát như thế, nhưng tên quản lý không ngờ vẫn còn chưa ngất đi, ngược lại vẫn còn có thể cầu xin tha thứ, loại năng lực này quả thật khiến người khác không thể khinh thường.

- A, mày cũng không biết hả. Thế thì đơn giản thôi, mày ngay lập tức gọi điện cho người của Hắc Long hội, để bọn chúng lập tức tới hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ, tao ở đây chờ chúng. Đương nhiên, nếu mày không chịu gọi, tao cũng không bắt bẻ, chỉ giẫm nát nốt tay phải của mày, cho mày chân chính biến thành phế nhân.

Tên quản lý hiện giờ hận không thể ngất đi ngay lập tức, như vậy chuyện gì cũng không cần biết, biết đâu tên sát thần Vu Thiên này có thể tha cho mình một mạng. Chẳng qua lời kẻ tiếp của hắn khiến gã không dám ngất đi. Gã biết tuy mình đã mất một tay, nhưng chỉ cần còn tay phải, gã vẫn có thể làm được rất nhiều việc. Thế nhưng nếu chọc giận tên Vu Thiên này, hắn phế nốt tay kia của mình, thì mình sẽ thành phế nhân đúng như lời hắn nói, chẳng có chút giá trị nào nữa.

Tên quản lý tất nhiên không muốn thành phế nhân, gã không chút do dự gật đầu lia lịa nói.

- Anh hùng xin cứ yên tâm, tôi lập tức gọi điện thoại cho người Hắc Long hội, để bọn họ tới đây.

Vừa nói, tên quản lý kia bắt đầu tìm kiếm điện thoại của mình.

Vu Thiên khẽ cúi xuống, nhặt lấy chiếc di động của tên quản lý, đưa tới bên cạnh gã.

- Đừng có cứng đầu với tao, nếu không tao có thể đảm bảo, không chỉ phế hai tay mày đơn giản như vậy đâu.

- Hiểu, tôi hiểu.

Tên quản lý kia đã sớm chảy mồ hôi ướt sũng người, gã đã từng chứng kiến qua vẻ hung ác tàn nhẫn của Vu Thiên, đương nhiên không còn dám ra vẻ. Hiện tại trừ gọi điện thoại cho chủ nhân là Hắc Long hội ra, gã chẳng còn cách nào khác.

Chỉ dùng tay phải, tên quản lý bấm gọi tới một dãy số. Điện thoại vừa có người nhận, gã lập tức khóc lóc nói:

- Ngài Quản Nguyên Trực, tên Vu Thiên kia đã tới hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ của chúng ta rồi, hắn nói muốn gặp các ngài. Hắn còn nói, nếu các ngài không đến, hắn sẽ hủy đi hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ, sau đó tìm chúng ta tính sổ.

Tên quản lý vừa nói xong mấy lời này, lại nghe thấy Vu Thiên lên tiếng.

- Nói cho hắn ta biết, không nên báo cảnh sát, nếu không tao không ngại giết tất cả mọi người trong phân bộ Hắc Long hội ở thành phố Trung Sơn. Mày biết tao có năng lực như vậy.

- Đúng, đúng!

Liên tục gật đầu với Vu Thiên, sau đó tên quản lý lại nói vào trong điện thoại.

- Vu Thiên còn nói, chúng ta không được báo cảnh sát, nếu không hần sẽ giết tất cả người trong phân bộ Hắc Long hội.

- Phế vật, phế vật, mày chờ ở đó, tao tới ngay.

Quản Nguyên Trực vừa nghe thấy tên quản lý thông báo, tức giận đập máy.

Sau khi cúp điện thoại, hần sững sờ một chút, sau cùng vẫn quyết định đi gặp Vu Thiên. Hần rõ ràng mình có rất nhiều đối thủ ở thành phố Trung Sơn, Vu Thiên giờ không biết mình đang ở đâu, chẳng qua vì không ai biết hần đang tìm mình, nếu có người có âm mưu đưa địa chỉ cho Vu Thiên, sẽ càng thêm bất lợi cho mình, cho nên hần quyết định chủ động đi gặp Vu Thiên, như thế còn khá hơn so với việc bị người giết tới tận cửa.

Đã có quyết định, lập tức Quản Nguyên Trực gọi một cuộc điện thoại.

- Gọi Điện Trung Nhất Lang và Thạch Điện Chương Lục tới phòng làm việc của tôi, đồng thời gọi toàn bộ trung nhân trong phân bộ chúng ta tới, tôi có việc cần dùng.

Vu Thiên chờ gần 40 phút ở hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ, mới thấy Quản Nguyên Trực mang theo chừng hai mươi người hùng hùng hổ hổ tiến vào trong hộp đêm.

Vu Thiên đứng trên tầng hai thấy cuối cùng chính chủ cũng đã ra mặt, hần không khách khí phi thân nhảy xuống, thả người đứng đối diện với Quản Nguyên Trực tầm năm, sáu mét.

- Bọn mày cuối cùng cũng chịu tới.

- A, vị này hần là Vu Thiên tiên sinh phải không.

Đây là lần đầu tiên Quản Nguyên Trực trực tiếp nhìn thấy Vu Thiên, cho nên hần không khỏi đánh giá một phen. Không thể không nói, Vu Thiên làm cho người ta cảm giác hần còn rất trẻ, dường như chỉ là một học sinh, một thằng nhóc chưa đủ 18 tuổi mà thôi. Nhưng Quản Nguyên Trực không dám xem thường Vu Thiên, bởi hần biết Vu Thiên có công phu không hề giống với tuổi của hần, đã tới mức xuất thần nhập hóa.

- Mày là Quản Nguyên Trực sao?

Khi Quản Nguyên Trực đánh giá Vu Thiên, Vu Thiên cũng đồng thời đánh giá lại gã. Người này không cao, có chòm râu cá trê, mặc trang phục điển hình của người Đông Dương. Đặc biệt là cặp mắt nhỏ tí hí kia, khiến cho người khác vừa nhìn đã biết đây là người rất có tâm kế.

- Đúng, tôi chính là Quản Nguyên Trực, không biết hôm nay Vu tiên sinh gọi tôi là có ý gì, có phải giữa chúng ta có hiểu lầm hay không.

Quản Nguyên Trực ý vào bên cạnh mình có nhiều cao thủ, nên hần cũng không quá e ngại Vu Thiên, thậm chí còn muốn dùng khí thế áp đảo Vu Thiên.

Thế nhưng hần tính sai rồi, Vu Thiên là ai cơ chứ, sao có thể sợ chút khí thế nho nhỏ đó của Quản Nguyên Trực.

- Hiểu lầm sao? Tao không biết cái gì gọi là hiểu lầm, nói chung tao chỉ biết người của Hắc Long hội bọn mày muốn bắt bạn bè của tao. Mà đây chính là chứng cứ.

Vừa nói chuyện, Vu Thiên tiện tay vung lên một cái, lệnh bài long tự đen kịt thẳng tắp bay về phía Quản Nguyên Trực.

- Phó hội trưởng cẩn thận.

Điện Trung Nhất Lang thấy động tác này của Vu Thiên, gã tưởng Vu Thiên dùng ám khí gì đó, nên vội vàng lao tới bên cạnh Quản Nguyên Trực, đẩy Quản Nguyên Trực sang một bên, dùng thân mình chắn lại vật Vu Thiên phi tới.

Khẽ vươn tay cầm, cũng bởi Vu Thiên căn bản không dùng sức, nên Điện Trung Nhất Lang dễ dàng bắt được vật này. Cảm thấy vật này có chút quen mắt, Điện Trung Nhất Lang cúi đầu nhìn kỹ lại, lúc này mới nhìn ra hóa ra trong tay gã là một tấm lệnh bài long tự Hắc Long hội bình thường mà thôi.

Chẳng qua bởi Điện Trung Nhất Lang quá cẩn thận, cho rằng Vu Thiên sẽ làm hại Quản Nguyên Trực, cũng vì quá khẩn trương mà sinh ra hiểu lầm. Đồng thời gã còn dùng lực đẩy Quản Nguyên Trực ra, mà Quản Nguyên Trực căn bản không có chuẩn bị trước, nên bị gã dễ dàng đẩy qua một bên. Đợi tới khi Quản Nguyên Trực thấy trong tay Điện Trung Nhất Lang chỉ là một khối lệnh bài, gã rất tức giận trừng mắt nhìn Điện Trung Nhất Lang, sau đó quay về phía Vu Thiên hỏi:

- Sao? Vu tiên sinh chẳng lẽ chỉ bằng vật này, liền cho rằng Hắc Long hội chúng ta muốn đối phó với bằng hữu của ngài?

- Thế nào? Vật này không phải của Hắc Long hội bọn mày sao?

Vu Thiên nghĩ Quản Nguyên Trực nói dối, cười hắc hắc.

- Đương nhiên vật này là của Hắc Long hội chúng tôi, thế nhưng cũng không loại trừ khả năng người khác lấy của thủ hạ tôi rồi vu oan giáng họa. Cho nên hiện tại tôi muốn hỏi Vu tiên sinh một chút, nếu chúng tôi làm việc này, ngài muốn thế nào? Và nếu chúng tôi không làm, thì ngài cũng định tính sao?

Quản Nguyên Trục vẫn là tương đối quen thuộc mấy loại chuyện này. Nhiều tin tức đều cho thấy công phu Vu Thiên rất cao, vậy tốt nhất nên chuẩn bị trước đường lui. Quản Nguyên Trục tất nhiên không dám thừa nhận, chỉ dò hỏi ý tứ của Vu Thiên.

Vu Thiên hừ lạnh nhìn Quản Nguyên Trục, kiên định nói

- Nếu là bọn mày làm, thì tao sẽ diệt trừ tất cả người của phân bộ Hắc Long hội ở thành phố Trung Sơn.

Vu Thiên vừa nói ra mấy lời này, một người đàn ông phía sau Quản Nguyên Trục tức thì xông ra.

- Thằng nhóc, miệng mày cũng ghê gớm thật đó, chẳng lẽ mày cho rằng chỉ bằng mình mày cũng có thể tiêu diệt phân bộ Hắc Long hội bọn tao sao?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tìm Hắc Long Hội Gây Sự (2)

Kẻ nói ra lời này chính là Thạch Điền Chương Lục – một trong những cao thủ tổng bộ Hắc Long hội phái tới trợ giúp Quản Nguyên Trục. Gã trước đây đã từng cùng Anh Ngũ Lang từ tổng bộ tới thành phố Trung Sơn, cũng đã từng nghe danh Vu Thiên. Nhưng thật đáng thương cho Anh Ngũ Lang vừa tới thành phố Trung Sơn đã bị Vu Thiên phế đi hai tay ở Thiên Đường Nhân Gian. Từ khi nghe thấy tin này, Thạch Điền Chương Lục vẫn muốn trực tiếp gặp Vu Thiên xem kẻ này lợi hại ra sao.

Thế nhưng hiện tại khi thấy Vu Thiên, gã lại bắt đầu khinh địch. Trong mắt gã, tuổi Vu Thiên quá nhỏ, trên người càng không có sát khí, gã không thể tưởng tượng sao Vu Thiên có thể phế bỏ bạn mình. Cho nên khi gã thấy Vu Thiên dám nói diệt phân bộ Hắc Long hội ở Trung Sơn, lập tức nhảy ra khiêu khích Vu Thiên.

- Đúng vậy, đối với mấy thằng bỏ đi như bọn mày, một mình tao là đủ rồi.

Vu Thiên chỉ thoáng nhìn qua Thạch Điền Chương Lục một chút, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Quản Nguyên Trục. Trong mắt hắn, Quản Nguyên Trục mới là người cầm đầu, tất cả những người khác chỉ là nhân vật phụ mà thôi, hắn không muốn phí thời gian nói với mấy tên này.

- Ha ha, mày cũng thật cuồng vọng. Mày đã dám nói như vậy, hãy để Thạch Điền Chương Lục tao lãnh giáo một chút, xem mày có mạnh vậy không.

Nói xong câu này, Thạch Điền Chương Lục lao tới chỗ Vu Thiên.

Tốc độ Thạch Điền Chương Lục quá nhanh, Quản Nguyên Trục căn bản không kịp gọi gã lại. Kì thực Quản Nguyên Trục cũng không định ngăn Thạch Điền Chương Lục lại, gã cũng muốn lấy Thạch Điền Chương Lục thử xem thân thủ Vu Thiên lợi hại tới mức nào, bởi vì theo như Quản Nguyên Trục thấy, tuổi Vu Thiên cũng quá trẻ, khiến gã không thể tin Vu Thiên có thể có bao nhiêu lợi hại.

Thấy Thạch Điền Chương Lục lao về phía mình, Vu Thiên cũng không thèm tránh né, chỉ ha ha cười nhạt một tiếng, sau đó khinh thường nói.

- Cút về cho tao!

Thạch Điền Chương Lục tới nhanh bao nhiêu, thì phóng về nhanh bấy nhiêu. Thậm chí Thạch Điền Chương Lục còn chưa kịp ra đòn gì, đã bị Vu Thiên dùng chiêu Tội Tâm Chưởng - Chấn Toái Nhân Tâm đánh vào người, sau đó liên tục lùi lại, mãi tới khi lùi tới bên cạnh Quản Nguyên Trục, gã mới ngã xuống đất, từ khóe miệng máu chảy ra không ngừng.

- Thạch Điền Chương Lục, Thạch Điền Chương Lục, người sao rồi?

Thấy khóe miệng Thạch Điền Chương Lục chảy máu, cả người nằm im không nhúc nhích, Quản Nguyên Trục vội vàng ôm lấy gã, khăn trương lên tiếng.

- Mày không cần phải phí sức nữa, hắn đã chết rồi.

Vu Thiên nhìn thi thể Thạch Điền Chương Lục một cái, sau đó nhàn nhạt nói với Quản Nguyên Trục.

- Cái gì? Hắn chết rồi sao?

Lần này, Quản Nguyên Trục không thể không kinh ngạc. Gã rất rõ ràng Thạch Điền Chương Lục là người tổng bộ phái tới, thân thủ đương nhiên không kém, không ngờ một cao thủ như vậy cũng không tiếp nổi một chiêu của Vu Thiên, thậm chí còn không chạm nổi vào người hắn, lại cứ thế mà chết, bảo sao Quản Nguyên Trục lại không kinh hãi, đồng thời cũng khiến gã phải đánh giá lại thực lực Vu Thiên một lần nữa.

- Ngài phó hội trưởng, Thạch Điền Chương Lục quả thật đã chết.

Nghe thấy lời của Vu Thiên, Điền Trung Nhất Lang kiểm tra mạch đập của Thạch Điền Chương Lục một chút, sau đó xác nhận quả thật gã đã chết.

- Vu tiên sinh, ngài hạ thủ cũng không cần tàn nhẫn như vậy chứ?

Lúc này nhìn Vu Thiên, Quân Nguyên Trục trong lòng đương nhiên lo lắng không thôi, chẳng qua bây giờ còn các anh em xung quanh, nếu không hỏi một chút, sẽ không dễ giải thích.

- Mày cũng thấy hấn xuất thủ đánh tao trước, hơn nữa tới giờ mày vẫn chưa trả lời vấn đề của tao đâu?

Vu Thiên khinh miệt nhìn Quân Nguyên Trục, tại hấn xem ra, chỉ cần Quân Nguyên Trục dám nói là đã phái người đi bắt Tần Thư Nhã, Vu Thiên sẽ ngay lập tức giết chết Quân Nguyên Trục và những kẻ kia không chút lưu tình. Trong mắt người khác, có lẽ người Quân Nguyên Trục mang tới rất cường đại, nhưng với Vu Thiên mà nói, chẳng qua chỉ là một đám kiến đồ mà thôi, chỉ cần hấn nguyện ý, có thể dễ dàng cướp đi sinh mệnh của mấy kẻ này.

Thấy Vu Thiên xuất thủ, Quân Nguyên Trục kinh hãi không thôi. Gã thực sự tin nếu gã dám thừa nhận chuyện gã phái người bắt Tần Thư Nhã, Vu Thiên sẽ thực sự tức giận mà giết sạch tất cả những người ở đây. Tuy lần này Quân Nguyên Trục cũng đã bảo tất cả thủ hạ phải mang theo súng, thế nhưng gã cũng không có bao nhiêu lòng tin có thể ngăn chặn Vu Thiên, thậm chí gã còn hoài nghi thủ hạ của mình có cơ hội lấy súng ra hay không. Nếu trong trường hợp không nắm chắc mà động thủ, gã thực sự không dám nghĩ tới hậu quả.

- Ha ha ha, Vu tiên sinh, ngài yên tâm, tuy rằng tôi không biết tại sao trong tay ngài có lệnh bài long tự Hắc Long hội chúng tôi, nhưng tôi quả thật không phái người đi bắt bạn bè ngài, nên nhất định chuyện này chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Quân Nguyên Trục biết hiện giờ chỉ có cách phủ nhận chắc chắn không phải gã làm, Vu Thiên mới tha chết cho gã.

-Ồ, mày chắc chắn chứ?

Vu Thiên thấy Quân Nguyên Trục nói vậy, không khỏi hỏi một câu.

- Tôi chắc chắn.

Quân Nguyên Trục không chút do dự nói ra đáp án. Ngay khi gã nói ra câu đó, gã biết mình đã không thể thu lại thì thế sáu tên sát thủ, thậm chí nặng nề hơn là, vì chuyện này, Quân Nguyên Trục chắc chắn sẽ bị đám người trong giới chế cười. Nhưng chỉ mấy chuyện này, trong mắt hấn cũng chẳng sao cả, cái này vẫn tốt hơn so với việc gã bị người giết. Một người, có lý tưởng, có hoài bão, muốn thực hiện được, điều kiện tiên quyết là phải còn sống. Nếu chết rồi, mấy chuyện này chỉ thành nói suông mà thôi.

- Tốt! Nếu mày đã khẳng định như vậy, lần này tao tạm thời tin tưởng. Nhưng bất kể thế nào, trên người những người đó vẫn có lệnh bài long tự của bọn mày, cho nên việc tao giết tên chết tiệt này, cũng đừng gây phiền phức cho tao nữa.

Vu Thiên nhìn lại Thạch Điền Chương Lục đã chết trên mặt đất, lại nhàn nhạt nói với Quân Nguyên Trục.

Quân Nguyên Trục cũng biết, với người như Vu Thiên, nếu người nào bị hấn giết, thì đó chính là bị giết, chỉ có thể trách vận may của người không tốt. Nếu người còn muốn phân rõ phải trái với hấn, quả thực là muốn đi tìm chết, Quân Nguyên Trục cũng không muốn chết như vậy, cho nên hấn vội vàng nói:

- Đương nhiên rồi, lệnh bài long tự tuy do có người khác lợi dụng, nhưng cũng có sai lầm của chúng tôi, hơn nữa Thạch Điền Chương Lục xuất thủ với Vu tiên sinh trước, cho nên hấn chết cũng chưa hết tội.

- Rất tốt, nghe thấy mày nói vậy tao cũng rất hài lòng. Nhưng tao nhắc nhở trước, nếu còn có chuyện như vậy xảy ra lần nữa, tao sẽ không kiên nhẫn hỏi chúng mày như giờ đâu. Tao nghĩ mày hẳn hiểu ý tao chứ.

Nghe Vu Thiên nói vậy, thần kinh đang căng thẳng của Quân Nguyên Trục cũng buông lỏng xuống, ít nhất gã biết hôm nay gã không phải lo giữ mạng nữa.

- Xin Vu tiên sinh cứ yên tâm, chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra lần nữa, tôi cũng sẽ ra lệnh cho người phía dưới bảo quản lệnh bài long tự thật tốt.

- Nhớ kỹ đó.

Thấy Quân Nguyên Trục đã bảo đảm như vậy, Vu Thiên thỏa mãn gật đầu. Hấn nhẹ nhàng đi ngang qua bên người Quân Nguyên Trục, sau đó rất nhanh biến mất ngoài cửa hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ.

- Ngài phó hội trưởng, hấn ta đã đi rồi.

Mãi một lúc lâu sau khi Vu Thiên đi, Điền Trung Nhất Lang mới cẩn thận gọi Quân Nguyên Trục.

- À.

Quân Nguyên Trục tới lúc này mới thật sự buông lỏng, không ngờ đường đường là phó hội trưởng Hắc Long hội đã chảy mồ hôi lạnh tới mức có chút mệt mỏi, quay sang nói với Điền Trung Nhất Lang.

- Lập tức đưa thi thể Thạch Điền Chương Lục về tổng bộ, nói cho bọn họ biết, Vu Thiên quá lợi hại, căn bản không phải người phân bộ chúng ta có thể đối phó, nếu quả thật muốn tiêu diệt hắn, hãy phái cao thủ thật sự tới đây. Thế nhưng nhất định phải nhớ kỹ, bất kể là phái ai tới, không thể có dấu vết của Hắc Long hội chúng ta.

- Đã rõ, thưa ngài phó hội trưởng.

Điền Trung Nhất Lang đã nhìn thấy hết mảy chuyện vừa xảy ra, nên cũng hiểu tại sao Quân Nguyên Trục lại nói như vậy. Đồng thời đối với việc tại sao Quân Nguyên Trục sống chết không nhận đã phái người đi bắt bạn bè Vu Thiên, Điền Trung Nhất Lang cũng rất thông cảm.

oOo

Lại nói về bên Tần Thư Nhã, sau khi Vu Thiên rời đi, Triệu Đan Đan lập tức để đám người Tiểu Hồ bảo vệ các cô ra khỏi nhà hàng. Đồng thời cô cũng không quên lấy đi video giám sát phòng ăn. Hiện giờ trong phòng ăn của các nhà hàng luôn có camera giám sát để đảm bảo an toàn. Mà Triệu Đan Đan sau khi thấy Vu Thiên rời đi, trước hết nghĩ tới trong camera có ghi lại hình ảnh Vu Thiên động thủ, vì vậy cô liền sai người đi lấy thứ đồ hữu dụng kia về.

Sau khi lấy được đĩa CD, cảnh sát vừa vận tiến vào trong phòng ăn. Triệu Đan Đan lập tức gọi điện cho Lương Mộc Lan, bảo cô ta tới đây giải quyết, đương nhiên cũng vì cô muốn cùng Lương Mộc Lan xem hình ảnh trong chiếc CD này, cho nên mới gọi chị Mộc Lan của mình tới đây giải quyết, dù sao ở đây cũng chết sáu người, lại xảy ra ở kinh thành, đương nhiên trở thành một vụ án lớn. Mà cùng lúc đó, Lương Mộc Lan đã lên ô tô chạy về phía đại học Trung Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Gặp Bản Tỉa Trên Đường

Triệu Đan Đan tới phòng ngủ, lập tức cho đĩa CD vào, trên màn hình hiện lên cảnh Vu Thiên động thủ đánh 6 người Đồng Dương.

Bởi Vu Thiên xuất thủ quá nhanh, mà độ phân giải của camera nhà hàng cũng không phải quá cao, cho nên cảnh Vu Thiên xuất thủ rất nhiều đoạn không rõ ràng. Thế nhưng Lương Mộc Lan cũng đủ đã mắt rồi, cảm giác thoải mái không thôi.

- Liệp Báo, anh thấy thế nào?

Xem đi xem lại vài lần, Lương Mộc Lan nhẹ giọng hỏi Liệp Báo bên cạnh.

- Tốc độ quá nhanh, xuất thủ cực chuẩn. Tôi cũng tự nhận không phải đối thủ của hắn.

Liệp Báo nghe thấy câu hỏi của Lương Mộc Lan, rất không tự tin thờ dài một tiếng.

- Ô, vậy nếu anh đối mặt với Vu Thiên, anh có thể kiên trì bao lâu?

Lương Mộc Lan đã sớm đoán trước Liệp Báo sẽ nói như vậy, chẳng qua cô còn muốn biết rõ giữa Vu Thiên và Liệp Báo, chênh lệch lớn tới mức nào.

- Chuyện này thì tôi cũng không rõ lắm, có thể là một chiêu, cũng có thể là hai chiêu. Nhưng có thể khẳng định không kiên trì được lâu đâu, bởi tôi không biết nếu hắn ta xuất thủ toàn lực thì sẽ ra sao?

Liệp Báo thành thật trả lời. Phải biết, từ khi Liệp Báo gia nhập khoa Ôn Định cục Quốc An của Lương Mộc Lan, vẫn chưa bao giờ coi ai ra gì, bình thường muốn đề gãi khen ngợi một người, đó là chuyện không thể nào, nhưng không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện lạ, có thể khiến gã chủ động thừa nhận thất bại, Vu Thiên chính là người đầu tiên làm được.

- A!

Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị trước, nhưng sau khi nghe rõ lời Liệp Báo, Lương Mộc Lan vẫn kinh ngạc không thôi. Có thể khiến cho một người mất ở trên trán như Liệp Báo nói vậy, Vu Thiên là người đầu tiên làm được, không khỏi khiến Lương Mộc Lan càng thêm chú ý tới Vu Thiên, thậm chí còn nghĩ nhất định phải lôi hắn về bên cạnh mình.

- Đan Đan, chị nghĩ bây giờ có nhiều chỗ Vu Thiên có thể thể hiện tài năng lắm, không chỉ riêng gì cục Quốc An của chúng ta, thậm chí ngay cả bộ chính trị hay bên quân đội sẽ có người đề ý tới hắn. Để cục Quốc An chúng ta có lợi lớn nhất, chị yêu cầu em nhất định phải trong thời gian ngắn nhất thu phục Vu Thiên, khiến hắn nghe lệnh chị.

Nghe thấy giọng nói lo lắng của Lương Mộc Lan, Triệu Đan Đan gật đầu.

- Em hiểu rồi, chị Mộc Lan. Thế nhưng chị phải biết tên Vu Thiên này rất mạnh mẽ, hơn nữa rất ít khi gần nữ sắc...

- Dừng, ai bảo em hẳn không gần nữ sắc, không phải Vu Thiên rất thích Trịnh Khả Tâm hay sao, hay là do em thiếu hấp dẫn?

Lương Mộc Lan đã sớm điều tra kỹ Vu Thiên, đối với chuyện hẳn thích Trịnh Khả Tâm, cô cũng biết. Cho nên cô mới phái Triệu Đan Đan vốn có dung mạo hoàn hảo tới làm nhiệm vụ này, thế nhưng không ngờ Vu Thiên lại không có cảm xúc gì với Triệu Đan Đan.

- A! Cái này em cũng không biết, để em nghĩ biện pháp khác vậy.

Triệu Đan Đan cũng không biết vì sao, mình trang điểm xinh đẹp như vậy, vậy mà Vu Thiên vẫn không có hứng thú với mình. Đạo gần đây hay tiếp xúc, vốn cần Vu Thiên có hứng thú với cô, bây giờ sự thật lại là cô hứng thú với Vu Thiên, quả thật lung tung hết cả lên.

Nhưng càng như vậy, càng có thể kích thích ý chí chiến đấu của Triệu Đan Đan. Người từ nhỏ tới lớn đều không gặp trở ngại gì như cô, thật vất vả mới có một chuyện khiêu chiến như vậy, sao có thể bỏ qua cơ hội này. Cho nên cô đã quyết định không chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ của Lương Mộc Lan, cô cũng muốn khiến Vu Thiên thần phục dưới chân mình.

- Đúng rồi, chị Mộc Lan, đoán chắc hiện giờ Vu Thiên đã đi tính sổ với Hắc Long hội, em có cảm giác, Hắc Long hội nhất định sẽ gặp chuyện không may.

Triệu Đan Đan nhớ tới sắc mặt tức giận của Vu Thiên khi cầm lệnh bài long tự, lập tức đoán ra Vu Thiên muốn đi làm gì.

- Tốt, đối phó với Hắc Long hội càng tốt. Tổ chức xã hội đen này ỷ vào mình là người Đông Dương, chúng ta không đụng được vào, bây giờ có Vu Thiên không sợ trời không sợ đất đến, chị xem bọn chúng định làm gì.

Nhắc tới Hắc Long hội, Lương Mộc Lan lại vô cùng tức giận. Cũng như những người Đông Phương khác, cô cũng rất ghét người Đông Dương. Thế nhưng do chính sách đối ngoại của quốc gia, chỉ cần là người của đất nước có quan hệ tốt với Đông Phương quốc, bất cứ ai cũng được đối xử như khách quý. Cho nên tổ chức xã hội đen nước ngoài cũng theo đà đó đến phát triển ở Đông Phương quốc. Chuyện này chính phủ không phải không có biện pháp, thế nhưng vì sự ổn định quốc gia, có một số việc không thể làm lớn, cho nên tổ chức giống như Hắc Long hội mới có thể chậm rãi phát triển. Hiện giờ do có ít quan hệ, muốn động đến bọn chúng, không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng Lương Mộc Lan tin rằng, đừng xem Vu Thiên tuy chỉ có một mình, thế nhưng chỉ bằng vào Vu Thiên, hoàn toàn có thể ngăn chặn Hắc Long hội phát triển, ít nhất cũng có thể làm cho bọn chúng không thể phát triển quá nhanh ở kinh thành, từ khía cạnh này mà nhìn, càng thể hiện giá trị của Vu Thiên, cũng càng khiến cô kiên trì hi vọng muốn mời Vu Thiên về cục Quốc An, hi vọng hẳn trở thành một thành viên trung thành của tổ chức mình.

Vu Thiên chưa biết mấy việc này, hẳn còn đang hỏi Quản Nguyên Trực, nhận được đáp án phủ định của Quản Nguyên Trực, hẳn lập tức rời khỏi hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ.

Kỷ thực Vu Thiên rất hoài nghi Quản Nguyên Trực nói dối. Chẳng qua mặc kệ Quản Nguyên Trực nói thật hay nói dối, chỉ cần thể hiện rõ thái độ, đã khiến Vu Thiên hài lòng rồi. Vu Thiên tuy tự đại, nhưng hẳn rất rõ, tuy rằng hẳn có thể dựa vào năng lực bản thân bảo vệ mình an toàn, nhưng mấy người Tần Thư Nhã thì sao? Hẳn không thể đảm bảo điều gì, nên cũng không muốn bức Hắc Long hội quá mức, sợ bọn họ sẽ chó cùng rứt gậu. Vì thế hẳn mới cố ý không ép Quản Nguyên Trực quá mức, đây cũng là lý do tại sao Vu Thiên cứ đơn giản mà tin lời bảo đảm của Hắc Long hội.

Vu Thiên rời núi chỉ vì ngẫu nhiên mà thôi, cũng là để đổi một hoàn cảnh khác, để hẳn có thể mau chóng đạt tới đầu khí tầng bốn. Trước khi có thể đạt tới mức thúc bá và vũ nương yêu cầu, đồng thời khi thân thể hẳn còn chưa hoàn toàn rõ ràng, hẳn cũng muốn trêu chọc quá nhiều địch nhân, miễn cho chính mình phân tâm.

Hắc Long hội chịu cúi đầu, đây đã là đáp án Vu Thiên muốn. Hiện tại đã giải quyết xong việc này, Vu Thiên lập tức một mình trở về đại học Trung Hoa.

Vừa lên xe taxi, cũng chưa rời quá xa hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ, đột nhiên Vu Thiên có cảm giác nguy hiểm. Đúng lúc này, một tiếng súng truyền tới, tài xế taxi lập tức trúng đạn, sau đó chiếc xe cũng đâm sầm vào hàng rào bên đường.

- Không tốt!

Vu Thiên thảm quát một tiếng trong lòng, sau đó co chân đạp văng cửa xe, tiếp đó lao người nhảy xuống, ngay khi xe taxi sắp đụng tới hàng rào, hẳn đã nhảy khỏi xe lăn vài vòng trên mặt đất, người văng vào một bên lề đường.

Lấy tốc độ nhanh nhất đứng lên, sau đó Vu Thiên nhìn thấy một chỗ cách xe taxi không xa có một tay súng bắn tỉa đang ẩn nấp. Chắc người này không ngờ Vu Thiên có thể thoát hiểm trong tình huống như vậy, sau khi bắn trượt tay súng kia nhìn thấy Vu Thiên phát hiện ra mình nên vội vàng bỏ chạy.

Người muốn giết hẳn, Vu Thiên sao có thể dễ dàng buông tha. Chửi thầm một tiếng, sau đó hẳn vội vàng đuổi theo tay súng bắn tỉa. Mặc dù hai người cách nhau chừng 700 – 800 mét, thế nhưng khoảng cách ấy đối với Vu Thiên mà nói, căn bản chẳng tính là gì, chỉ trong nháy mắt là hẳn có thể đuổi kịp.

Vu Thiên thi triển Thần Hành Quỷ Bộ, lấy tốc độ nhanh nhất tiếp cận tay xạ thủ.

Mà tay xạ thủ trong quá trình chạy cũng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Vu Thiên, khi hẳn phát hiện ra Vu Thiên càng lúc càng tới gần, chân hẳn cũng bắt đầu trở nên rối loạn.

- Thằng nhóc, chạy đâu cho thoát.

Thấy đối phương chỉ còn cách mình mấy chục mét, Vu Thiên hét lên một tiếng, sau đó cả người nhảy lên lơ lửng giữa không trung liên tục đạp mấy bước, lập tức lao như tên bắn về phía tay xạ thủ, sau đó đá hấn ngã lăn ra đất.

Tay súng bắn tia kia không ngờ tốc độ Vu Thiên lại nhanh như vậy, hoàn toàn vượt quá khả năng tưởng tượng của hắn. Mà một cước này của Vu Thiên, cũng khiến súng trong tay hắn văng đi mất. Thấy Vu Thiên đã tới trước mặt, hắn theo bản năng xoay người, rút ra một con dao sắc bén bên hông, đâm mạnh về phía Vu Thiên.

Mặc dù tốc độ ra tay không chậm, chẳng qua trong mắt Vu Thiên vẫn chậm như rùa bò, chỉ tùy ý khẽ vung tay, Vu Thiên đã bắt lấy cánh tay cầm dao của tên kia, tiếp đó chỉ dùng chút sức, dao của tên xạ thủ đã rơi xuống đất.

- Nói, ai phái mày tới giết tao.

Vu Thiên nhặt con dao găm lên, kê lên cổ tên này, bởi Vu Thiên dùng không ít sức, dao găm đã cứa vào cổ hắn, máu tươi bắt đầu chảy ra.

- Tao, tao sẽ không nói đâu.

Tay súng bắn tia kia thấy mình đã bị Vu Thiên bắt, liền ôm quyết tâm liều chết.

- Thật sao? Tao thấy chưa chắc đã vậy đâu.

Vu Thiên cười hắc hắc, con dao trong tay đâm về phía cổ tay tên này một cái, lúc này trên cổ tay hắn đã xuất hiện một lỗ hồng.

- Mày biết không, động mạch chủ trên tay mày đã bị tao cắt, nói cách khác nếu như không ai tới cứu mày, chỉ nửa tiếng nữa thôi mày sẽ chết vì mất máu.

Vu Thiên lạnh lùng nói với tay súng bắn tia.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Tát Chết

Chết không đáng sợ, cái đáng sợ là thấy mình đang dần chết đi, đây không phải là chuyện người bình thường có thể chịu được.

- Anh, anh mau thả tôi ra, tôi muốn đi bệnh viện.

Tay súng bắn tia kia vừa thấy Vu Thiên dẫn vật hấn như vậy, nhất thời nội tâm vô cùng sợ hãi. Mặc dù hắn bảo không sợ chết, nhưng đó chẳng qua là lúc cái chết đến bất ngờ, còn khi có đường sống, có ai lại muốn chết cơ chứ. Vì vậy người ta mới bảo chết từ từ cũng không bằng sống chật vật.

- Có thể thả mày, nhưng phải là khi mày đã nói ra chủ mưu việc này. Đồng thời tao sẽ điểm huyết cho máu chảy chậm một chút.

Dường như sợ người này không tin lời mình, ngón tay Vu Thiên lập tức điểm về một huyết trên tay hắn, lúc này máu rõ ràng đã chảy chậm đi nhiều.

- A!

Thấy Vu Thiên làm hành động này, tay súng bắn tia bắt đầu dao động:

- Được được, là người của Hắc Long hội bảo tôi làm như vậy.

- Hắc Long hội?

Vu Thiên sau khi nghe rõ đáp án này, không khỏi nhìn kỹ lại tay súng bắn tia. Chẳng qua hắn phát hiện sau khi tên này nói xong, có chút trốn tránh không dám nhìn hắn.

- Mày lại dám gạt tao.

Vu Thiên vừa nhìn đã biết tên này nói dối. Tuy hắn cũng biết Hắc Long hội rất hận mình, thế nhưng hắn vừa giáo huấn bọn chúng xong, theo lý mà nói thì trừ khi chúng tìm ra biện pháp ngăn chặn mình, hoặc là có viện quân đến, bằng không bọn chúng không thể dễ dàng trêu chọc mình. Lại nói, nếu thực sự là sát thủ Hắc Long hội, sao có thể là loại nhu nhược như vậy? Cho nên sau khi Vu Thiên nói xong câu này, tay hắn lại điểm vào một huyết trên tay tay súng bắn tia, lập tức máu lại bắt đầu chảy nhanh hơn.

- Đừng đừng, tôi nói, tôi nói. Tôi là người của Yamaguchi Group, là Tá Mộc Tam Lang phái tôi tới giết anh. Hắn nói anh vừa kết hận thù với Hắc Long hội, mặc kệ có giết được anh hay không, Hắc Long hội và anh đều có tổn thất, cho nên tôi mới ở chỗ này chờ anh.

Đường như sợ để quá lâu sẽ khiến máu mình chảy hết, tên này nói vô cùng nhanh.

Nhưng Vu Thiên vẫn nghe hiểu được.

- Tá Mộc Tam Lang, trước đây ở Thanh Thủy Viên đã tha cho hần một lần, thật không ngờ hần vẫn không biết sống chết, chủ động trêu chọc tao, được rồi, nếu không tiếp đãi hần thật tốt, thì tao không phải Vu Thiên nữa.

Vu Thiên cười nhạt, sau đó đánh một quyền lên mặt tay súng bắn tia kia.

Ngay tức thì một quyền này đánh vỡ mặt tay súng bắn tia, kết thúc sinh mạng của hần.

- Bởi vì mày nói thật, cho nên mới cho mày một cái chết thống khoái.

Vu Thiên nhìn tay súng bắn tia đã chết, lắc đầu nói.

Sau đó Vu Thiên đi về phía một chiếc taxi gần đó. Nếu tên Tá Mộc Tam Lang này đã muốn giết mình, thì mình cứ tự tới cửa, xem hần có bản lĩnh lưu mình lại hay không.

Tá Mộc Tam Lang, lúc này đang đi dạo trên sân trường đại học Trung Hoa. Từ khi thủ hạ dưới tay gã cho gã biết có người ở tiệm com muốn gây bất lợi cho bạn bè Vu Thiên, Vu Thiên còn tìm thấy trên người mấy kẻ này lệnh bài long tự, gã biết cơ hội của gã đã tới.

Hắc Long hội kết hận với Vu Thiên, điều này có lợi cho gã. Vì thế, gã ngay lập tức gọi cho tay súng bắn tia dưới tay mình, mai phục ở địa phương cách hộp đêm Nhật Bất Lạc Dạ không xa, gã tin rằng Vu Thiên nhất định sẽ vào trong đó. Cho nên gã cố ý an bài trước, chỉ cần Vu Thiên đi từ hộp đêm ra, chắc chắn khó thoát khỏi tay súng bắn tia. Trong suy nghĩ của Tá Mộc Tam Lang, Vu Thiên quá lợi hại, cho nên trừ dùng súng, gã không biết có thể dùng cách gì khác.

Thế nhưng khiến Tá Mộc Tam Lang thật không ngờ chính là, tay súng bắn tia kia để đảm bảo không thất bại, không dám trực tiếp nổ súng ngay lúc đó, mà lại đợi tới lúc Vu Thiên lên xe taxi, mới bắn vào đầu tài xế, định dựa vào tai nạn giải quyết Vu Thiên.

Cuối cùng Vu Thiên lại bình an vô sự, mà tay súng bắn tia lại bán đứng gã. Tất nhiên mấy chuyện này, Tá Mộc Tam Lang còn chưa biết, gã lúc này còn đang chờ thủ hạ báo tin tốt. Chỉ cần Vu Thiên chết, gã có thể nghĩ biện pháp đi bắt Hạ Hạ - nữ nhân cực phẩm Thái Lan.

Tá Mộc Tam Lang ngẫu nhiên nghe hát một bài hát Nhật Bản, đi dạo trong sân trường, thỉnh thoảng thấy một hai nữ bạn học xinh đẹp, lại huyết sáo một cái, nhìn qua cực kì hên vận. Đến giờ gã vẫn không biết, thân chết đã để ý tới gã, bởi Vu Thiên đã đi tới đằng sau lưng gã.

Lần trước từ miệng Hạ Hạ, Vu Thiên đã biết Tá Mộc Tam Lang là người của Đông Dương Yamaguchi Group, vừa rồi biết được tay súng bắn tia kia là người của Yamaguchi Group, Vu Thiên quyết định trả thù. Trong lòng hần, bất kể là ai, nếu đã muốn bắt nạt hần, hần sẽ đáp trả đối phương, khiến đối phương biết Vu Thiên hần không phải là người dễ bắt nạt, muốn động thủ, các người cứ thử xem, xin lỗi nhé, tốt nhất các người nên chuẩn bị sẵn cho cái chết của mình đi.

Nhẹ nhàng vươn tay, Vu Thiên lấy tay vỗ vỗ vào vai Tá Mộc Tam Lang.

- A!

Không ngờ có người vỗ vào vai mình, Tá Mộc Tam Lang tức giận quay đầu nhìn lại đằng sau. Không ngờ lại là Vu Thiên, khoảnh khắc đó, khiến Tá Mộc Tam Lang hoảng sợ kêu to.

- A! Anh, làm sao anh lại tới đây?

Trong lòng Tá Mộc Tam Lang nghĩ, không phải tay súng bắn tia của mình đã giết chết Vu Thiên rồi sao?

Kỳ thực tay súng bắn tia kia là do Tá Mộc Tam Lang phái tới. Gã sau khi biết được chuyện giữa Vu Thiên và Hắc Long hội, đã cho rằng đây là cơ hội, nên gã mới phái ra tay súng kia. Gã còn đang suy nghĩ, chắc tay súng kia đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, ít nhất cũng có thể đánh lạc hướng ánh mắt Vu Thiên sang bên Hắc Long hội, như vậy bất kể là Vu Thiên hay Hắc Long hội thương tổn đều có lợi với mình. Thế nhưng gã thật không ngờ rằng, người gã phái ra không những không giết được Vu Thiên, mà còn bán đứng gã.

Vì thế, sau khi thấy Vu Thiên xuất hiện đằng sau mình, dù Tá Mộc Tam Lang có là thằng ngu, cũng biết có chuyện gì xảy ra.

- Anh, anh muốn làm gì?

Sau khi kinh ngạc một phen, Tá Mộc Tam Lang đã trấn định lại, hỏi Vu Thiên.

- Tại sao mày lại phái người giết tao? Nói mau?

Vu Thiên trừng mắt thật lớn, tàn bạo nhìn chăm chăm Tá Mộc Tam Lang hỏi.

- Tôi, tôi không có phái người giết anh, anh có phải hiểu lầm hay không...

Tả Mộc Tam Lang vừa nói tới đây, bỗng nhiên thấy “Bá” một tiếng, sau đó răng cửa trong miệng gã đã gãy ra, ngay lập tức từ miệng truyền đến cảm giác đau đớn không thôi. Vu Thiên vừa thấy gã phủ nhận, không thêm nói gì, trực tiếp tát gã một cái trước.

Tuy một tát này Vu Thiên không dùng nhiều lực, thế nhưng Tả Mộc Tam Lang như cũ không thể chịu được.

- Đi, mày đi theo tao.

Nhìn Tả Mộc Tam Lang miệng đầy máu, Vu Thiên khẽ vươn tay kéo gã tới Thanh Thủy Viên. Hiện giờ Vu Thiên và Tả Mộc Tam Lang đang ở khu nào nhiệt nhất sân trường, ở đây có quá nhiều học sinh đi lại, nếu họ thấy mình ra tay đánh Tả Mộc Tam Lang độc ác như vậy, sẽ bất lợi cho hắn.

Vu Thiên kéo Tả Mộc Tam Lang tới Thanh Thủy Viên, bởi nơi đó rất yên tĩnh. Mà Tả Mộc Tam Lang sao lại không rõ ý của hắn. Thấy thân thể mình bị Vu Thiên kéo đi, không cho gã chạy trốn, gã muốn ngăn lại, thậm chí còn muốn nằm ra đất không đi, rồi khiến mọi người xung quanh chú ý, sau đó thủ hạ sẽ tới cứu gã, như vậy gã sẽ có hi vọng sống.

Nhưng dưới áp lực tay Vu Thiên mang lại, Tả Mộc Tam Lang phát hiện chuyện gã nghĩ căn bản không thể thực hiện. Bởi mặc kệ gã phản kháng thế nào, nỗ lực của gã trong mắt Vu Thiên chịu không nổi một kích, dù gã giãy dụa ra sao, thân thể vẫn không hề dừng lại, vẫn bị Vu Thiên kéo theo tới Thanh Thủy Viên.

Chỉ một lát sau, Vu Thiên đã kéo Tả Mộc Tam Lang tới Thanh Thủy Viên. Hôm nay cũng vẫn như mọi khi, không ai tới đây. Vu Thiên lúc này mới buông tay ra, ném Tả Mộc Tam Lang xuống đất.

- Nói, tại sao mày muốn giết tao? Đừng có phản kháng hay phủ nhận gì, như thế chỉ khiến mày càng sớm chết hơn thôi.

Vu Thiên ném Tả Mộc Tam Lang xuống đất, sau đó lạnh lùng hỏi.

- Nậu từng liết tôi, anh gọi nà người của nĩa sị bắt tao xong ý ỏ mà gờ tốp, enh nấy bề ngông nha xo đậu bầu (Cậu đừng giết tôi, anh tôi là người có địa vị rất cao trong Yamaguchi Group, anh ấy sẽ không tha cho cậu đâu.)

Vu Thiên không hiểu Tả Mộc Tam Lang đang nói gì, chỉ là nhìn ánh mắt gã còn có vẻ không phục. Vu Thiên còn không biết, bởi cái tát vừa rồi của hắn, làm cho hàm răng tên kia rơi gần hết, vì thế gã không nói rõ ràng được là chuyện đương nhiên.

- Đừng lảm lòi vô ích như vậy, nói rõ ràng cho tao mau.

Vừa nói, Vu Thiên lại tát vào má trái của Tả Mộc Tam Lang.

Lần này tốt rồi, Vu Thiên nghĩ, tát xong cái này, hai bên đều cân đối, hắn là tên Tả Mộc Tam Lang có thể nói bình thường.

Thế nhưng thật không ngờ cái tát này của hắn quá mạnh, trực tiếp tát chết Tả Mộc Tam Lang.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Hội Học Sinh

- Ê, thử nói xem nào, nói đi chứ.

Thấy Tả Mộc Tam Lang không nói câu nào, mà cúi đầu, không động đậy, Vu Thiên không nhịn được khẽ vươn tay kiểm tra mạch đập của gã, lúc này Vu Thiên mới biết, không ngờ hai cái tát của hắn đã tát chết tên này rồi.

-Ặc, cũng quá yếu ớt đi.

Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng hắn tự nhủ lần sau phải ra tay nhẹ hơn mới được.

Nhìn Tả Mộc Tam Lang đã chết, Vu Thiên lại cảm giác đầu như to ra. Minh vừa chọc vào Hắc Long hội chưa được bao lâu, giờ lại gây thù chuốc oán với Yamaguchi Group, xem ra để có cuộc sống của người bình thường chẳng dễ chút nào.

Nghĩ lại, Vu Thiên lại lấy điện thoại ra, gọi tới một dãy số.

- Này, Bạch Lập Thanh đây à, giờ anh lập tức dẫn người tới Thanh Thủy Viên đại học Trung Hoa nhé, tôi vừa lỡ tay giết một tên Đông Dương, anh mau tới đây giúp tôi xử lý cái.

Vu Thiên cũng biết, bất kể thế nào đây cũng là trường học, nếu bị người trong trường phát hiện, sau này hắn không thể nào tiếp tục ở đây nữa.

Bạch Lập Thanh vừa nghe Vu Thiên nói giết một tên Đông Dương, cả người không nhin được rùng mình một cái, nhưng y cũng không quên trả lời.

- Vâng, Vu tiên sinh, anh cứ chờ ở đó, tôi lập tức tới ngay.

Nghĩ đến việc Vu Thiên mất hứng, dám ngay tại trường học giết người, trên trán Bạch Lập Thanh lập tức đổ mồ hôi lạnh, xem ra sau này mình đắc tội với ai cũng được, nhưng đừng đắc tội với Vu Thiên, bằng không lỡ hấn mất hứng, sẽ tiễn mình đi Tây Thiên mất.

Chỉ trong chốc lát, Bạch Lập Thanh đã cùng với bốn thủ hạ cầm tới một túi nylon thật lớn màu đen. Không cần Vu Thiên nói, Bạch Lập Thanh nhanh nhẹn xử lý thi thể của Tá Mộc Tam Lang.

Nhìn ở đây đã có người xử lý, Vu Thiên cũng không tiếp tục đứng đây nữa, vẫy tay với Bạch Lập Thanh một cái, sau đó Vu Thiên rời đi trước. Ai, mặc kệ đi, nếu đã lỡ giết người rồi, thì chờ người đến báo thù đi, tới lúc đó nghĩ sau cũng được.

Vừa nghĩ mấy điều này, Vu Thiên vừa đi về hướng phòng mình, đang trên đường đi, chợt nghe thấy bên tai vang lên một thanh âm dễ nghe.

- Bạn học Vu Thiên, bạn học Vu Thiên.

Nghe thấy tiếng la, Vu Thiên dừng lại. Liếc mắt nhìn sang, thấy ở đằng xa có người đang đi tới chỗ mình. Dẫn đầu là một nam một nữ, mà một nam một nữ này Vu Thiên đều biết, Vu Thiên cảm thấy thế giới này cũng thật là nhỏ, vốn hấn tưởng rằng mình cũng không quen biết bao nhiêu người, nhưng tới lúc nhìn thấy đối phương, hấn mới nhận ra, không ngờ trong lúc không để ý, người hấn quen biết cũng không ít.

Người vừa gọi Vu Thiên chính là người giúp hấn làm thủ tục nhập học đại học Trung Hoa, người đã giúp Vu Thiên tìm được ban triết học xã hội – học tỷ Trương Xảo Nhi, mà đang đi bên cạnh Trương Xảo Nhi, cũng là người Vu Thiên đã từng gặp hai lần, một lần trong Hạnh Phúc Gia Viên, một lần ở cửa nhà máy rượu Đại Tần, chính là cháu của Cương Thiết Đại Vương Đông Phương Quốc – Lý Hưng Quốc.

Đằng sau Trương Xảo Nhi và Lý Hưng Quốc là một nhóm vệ sĩ, ngay cả A Cam người đã từng bị Vu Thiên đánh bại cũng ở trong số đó.

- Là các người sao?

Vu Thiên nhìn lại đây rõ ràng đang trong sân trường đại học Trung Hoa, nếu như thấy Trương Xảo Nhi thì cũng bình thường, nhưng tại sao Lý Hưng Quốc lại ở đây nhỉ.

Tựa hồ nhận ra nghi hoặc trong mắt Vu Thiên, Lý Hưng Quốc cười cười.

- Bạn học Vu Thiên, tôi nghĩ giờ tôi cũng có thể gọi cậu như vậy, bởi vì tôi cũng là học sinh năm hai đại học Trung Hoa, cũng có thể coi như đàn anh của cậu đây, ha ha.

Nghe Lý Hưng Quốc nói vậy, Vu Thiên không khỏi lộ ra vẻ mặt quái dị. Thật không ngờ Lý Hưng Quốc lại là sinh viên đại học năm hai đại học Trung Hoa.

- Bạn học Vu Thiên, anh đi làm gì vậy?

Trương Xảo Nhi chờ Lý Hưng Quốc nói xong, liền nhiệt tình quay sang Vu Thiên chào hỏi.

- À, cũng không có việc gì.

Vu Thiên trả lời ngắn gọn. Quả thật hiện giờ hấn không có chuyện gì làm, từ khi xảy ra vụ việc trong tiệm com cũng đã được một thời gian rồi, Tần Thư Nhã hiện tại có lẽ cũng đã được Triệu Đan Đan bảo vệ, cho nên an toàn của cô hấn là không có vấn đề gì. Cho nên hiện tại Vu Thiên quả thực không có chuyện gì làm.

- Nếu anh không có chuyện gì, thì đi với bọn tôi một lát đi, chúng tôi đang tới hội học sinh. Phải biết rằng học trong trường này, có quan hệ tốt với hội học sinh cũng rất quan trọng.

Ấn tượng của Trương Xảo Nhi với Vu Thiên cũng không tệ lắm, ít nhất trong lòng cô, Vu Thiên là một người chính trực, là hóa thân của chính nghĩa. Chủ yếu nhất vẫn là Vu Thiên không giống các nam sinh khác, nam sinh bình thường khi gặp Trương Xảo Nhi lần đầu tiên, trong mắt đều có chút háo sắc, thể nhưng Vu Thiên lại không như vậy, cho tới giờ ánh mắt hấn khi nhìn Trương Xảo Nhi đều trong suốt tới cực điểm.

Thấy Trương Xảo Nhi nói muốn đi hội học sinh, Vu Thiên định từ chối, đối với hấn mà nói, hấn không có hứng thú với mấy cái này.

Đến trường học hấn chỉ định học vài thứ thôi, không định làm học sinh ba tốt gì gì đó. Nhưng đang định từ chối, Vu Thiên lại thấy ánh mắt trong suốt như nước kia của Trương Xảo Nhi, trong lòng không khỏi do dự, trả lời:

- Thôi được!

- Quá tốt rồi!

Không ngờ Vu Thiên lại đáp ứng mình, Trương Xảo Nhi không khỏi vui vẻ, sau đó nghiêng đầu quay sang nói với Lý Hưng Quốc:

- Tốt, có Vu Thiên đi với chúng ta, mấy người vệ sĩ kia của anh cũng không cần đi theo nữa đâu.

Lý Hưng Quốc cũng đã từng chứng kiến uy lực của Vu Thiên, cũng biết có Vu Thiên đi cùng, mấy vệ sĩ của mình cũng không có tác dụng gì nữa.

- Được rồi, các anh tới cổng trường chờ tôi.

Vung tay lên, Lý Hưng Quốc nói với mấy người A Cam.

A Cam cũng rõ có Vu Thiên ở đây, gã đi cũng không có tác dụng gì, nên dẫn đầu mang đám vệ sĩ rời khỏi.

- Tốt, chúng ta đi thôi.

Thấy chỉ còn Vu Thiên và Lý Hưng Quốc bên cạnh mình, Trương Xảo Nhi cười cười, sau đó đi tới hướng hội học sinh.

Rẽ hai lần, mấy người đã tới trước một tòa nhà nhỏ. Căn nhà này được sơn màu trắng, đây cũng chính là căn cứ hội học sinh đại học Trung Hoa. Bởi vì hội học sinh cũng là đơn vị chủ yếu trong việc quản lý học sinh, cho nên nhà trường cấp cho hội học sinh căn nhà này, để bọn họ hàng ngày tại đây quản lý và hoàn thành công việc.

Ba người Trương Xảo Nhi vừa mới tới trước cửa hội học sinh, liền có một người trẻ tuổi đi về phía họ nghênh đón.

- Ha ha, mấy người tới rồi đó à.

Vừa thấy người đàn ông nói, Trương Xảo Nhi lập tức lộ ra vẻ mặt bình thản không buồn không vui. Nhưng Lý Hưng Quốc lại cười nói:

- Ai da, chúng tôi cũng thật có mặt mũi nha, không ngờ phiền tới chủ tịch Tôn ra tận đây đón, chẳng qua không biết anh chờ chúng tôi, hay là chờ cô ấy vậy?

Kẻ ngu si cũng nghe thấy, trong lời Lý Hưng Quốc có ý ám chỉ, từ cô ấy kia đương nhiên chỉ vào cô gái duy nhất trong mấy người - Trương Xảo Nhi.

- Ha ha, Lý thiếu nói vậy là sao, tôi đương nhiên là ở đây chờ mấy người, phải không Xảo Nhi muội muội.

Người trẻ tuổi này cũng không xấu hổ gì, vẫn rất tiêu sái nói, sau đó chăm chú nhìn về phía Trương Xảo Nhi.

Vu Thiên thấy một màn này, hẳn cũng hiểu đúng như lời Lý Hưng Quốc nói, vị chủ tịch hội học sinh họ Tôn này rất thích Trương Xảo Nhi, thế nhưng Trương Xảo Nhi tựa hồ không thích y lắm. Thấy mấy chuyện này, Vu Thiên không khỏi nhún mày. Trong lòng hắn quan niệm, giữa nam nữ phải là đôi bên cùng có ý có tình, nếu một cô gái không có hảo cảm với một chàng trai, hơn phân nửa dù cho chàng trai kia nỗ lực thế nào cũng chưa chắc có kết quả gì. Đương nhiên, đây cũng chỉ là nhận xét của Vu Thiên đối với người khác, chứ với chính hắn thì không đúng tí nào. Giống như hắn với Trịnh Khả Tâm vậy, kỳ thật hắn biết Khả Tâm không ưa hắn, nhưng Vu Thiên tin tưởng sớm muộn sẽ có một ngày Khả Tâm thích mình. Không thể không nói trên phương diện tình cảm, Vu Thiên có chút tự kỷ.

- Bạn học Vu Thiên, vị này chính là Tôn Cương hội trưởng hội học sinh của chúng ta.

Thấy Tôn Cương đã tới trước mặt mình, Trương Xảo Nhi khéo léo giới thiệu với Vu Thiên một chút.

Sở dĩ Trương Xảo Nhi gọi Vu Thiên qua chủ yếu vì cô muốn tốt cho Vu Thiên. Cô nghĩ với tính cách thẳng thắn của Vu Thiên, nếu như muốn tiếp tục ở trường đại học Trung Hoa, không quen biết với mấy nhân vật quyền lực trong trường, sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Cho nên cô mới đưa Vu Thiên đến đây.

Vu Thiên cũng rất thông minh, vừa thấy Trương Xảo Nhi giới thiệu, trong lòng đã hiểu ý cô. Trong lòng hắn không khỏi cười cười, sao cô nàng Trương Xảo Nhi lại đối tốt với mình thế nhỉ.

- A!

Đối với việc Trương Xảo Nhi giới thiệu Vu Thiên, Tôn Cương chỉ nhàn nhạt đáp lời một câu, sau đó y quay sang nói với Trương Xảo Nhi:

- Xảo Nhi muội muội, anh vừa lắp đặt thiết bị trong phòng làm việc đó, hay em đi xem cùng với anh một chút được không?

Trong mắt Tôn Cương bây giờ chỉ có Trương Xảo Nhi mà thôi, dù cho Lý Hưng Quốc là người có gia thế như vậy, y cũng chỉ nói vài câu rồi thôi. Cho nên y có thái độ như vậy đối với Vu Thiên, cũng là chuyện rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Sự Khó Xử Của Nhà Họ Trương

- Ồ không không. Không phải trong điện thoại anh bảo có việc cần tìm tôi sao? Có việc gì anh nói luôn đi.

Trương Xảo Nhi khéo léo dụ dỗ, từ chối lời mời của Tôn Cương, trực tiếp đi vào thẳng vấn đề chính.

Đối với cái tên Tôn Cương này, Trương Xảo Nhi không chán ghét hẳn, nhưng tuyệt đối cũng không thích. Cô tuy rõ Tôn Cương vẫn luôn một mực theo đuổi mình, nhưng cô càng rõ, nguyên nhân chủ yếu Tôn Cương theo đuổi cô là vì tập đoàn nhà họ Trương phía sau cô. Nếu như cô chỉ là một cô gái bình thường, thì may ra tình cảm của hắn mới có vài phần thật.

Tôn Cương thấy Trương Xảo Nhi từ chối mình, có chút không vui, nhưng hắn ngại Lý Hưng Quốc còn ở đây, nên không nói gì thêm.

- Thế cũng được, Xảo Nhi muội muội, em sang bên kia nói chuyện với anh một lát, chuyện này anh không muốn có nhiều người biết.

Nói xong mấy câu này, Tôn Cương liền đi tới một góc không người gần đó.

Trương Xảo Nhi quay đầu lại liếc mắt nhìn Lý Hưng Quốc và Vu Thiên.

- Đi đi, không có việc gì đâu.

Lý Hưng Quốc nhìn ra lo lắng của Trương Xảo Nhi, tên Tôn Cương dù gan lớn cỡ nào, giữa ban ngày ban mặt, cũng không dám dùng sức ép Trương Xảo Nhi.

Vu Thiên cũng gật đầu với Trương Xảo Nhi một cái, ý bảo cô cứ yên tâm.

Thấy Vu Thiên và Lý Hưng Quốc đều gật đầu, Trương Xảo Nhi cũng dừng cảm hơn, đi theo Tôn Cương.

- Tên Tôn Cương này có địa vị gì?

Thấy Trương Xảo Nhi và Tôn Cương đã đi ra xa, Vu Thiên liền quay sang hỏi Lý Hưng Quốc. Vu Thiên có thể đoán được, kẻ từ vạn người trong trường đại học Trung Hoa này có thể leo lên làm chủ tịch hội sinh viên, nếu nói chỉ dựa vào năng lực cá nhân, không có bối cảnh gì, đánh chết cũng chẳng ai tin.

Không ngờ Vu Thiên chủ động nói chuyện với mình, Lý Quốc Hưng có chút sững sốt, nhưng hắn liền trả lời ngay.

- Tên Tôn Cương này cũng là con cháu nhà quan đó, là hậu nhân Tôn gia nổi tiếng khắp kinh thành, nhưng hình như hắn ở trong Tôn gia không có địa vị gì, nên mới ra làm chủ tịch hội sinh viên, chắc là để lập thành tích cho mấy trường bối Tôn gia xem. Ha ha, hắn ta theo đuổi Xảo Nhi hơn phân nửa cũng là do vậy, chỉ là cũng do hắn tới giờ vẫn chưa biết nguy cơ hiện tại của tập đoàn Trương thị mà thôi, nếu hắn biết, chắc hắn sẽ thay đổi kế hoạch theo đuổi cho xem.

Nghe thấy mấy lời này của Lý Hưng Quốc, Vu Thiên khẽ gật đầu. Tới xã hội hiện đại một thời gian, Vu Thiên cũng rõ, một cái xí nghiệp như thế nào, thường không nhìn ra từ bên ngoài được, chỉ có người ở bên trong mới biết được, như Lý Hưng Quốc với Trương Xảo Nhi bạn từ hồi nhỏ, nên hắn có thể biết việc tập đoàn Trương thị đang gặp nguy cơ là chuyện bình thường.

- Trương thị đang gặp nguy cơ gì? Tại sao quan hệ giữa anh và Trương Xảo Nhi tốt như vậy, lại không giúp nhà cô ta một chút?

Vu Thiên nhìn Lý Hưng Quốc, nói ra nghi hoặc trong lòng.

- A! Chuyện này không phải một hai câu có thể nói rõ, bởi hiện giờ ngành điện tử của tập đoàn Trương thị đang đi xuống, cho nên tài chính xuất hiện lỗ hổng. Đây cũng không phải chuyện tôi có thể giải quyết giúp, với cả tôi cũng chỉ là một học sinh, lời nói của tôi cũng đâu có tác dụng gì.

Lý Hưng Quốc không biết tại sao Vu Thiên lại hỏi vậy, nhưng không thể không nói, Vu Thiên nói vậy làm hắn xấu hổ không thôi, bởi hiện giờ thật sự mà nói quả thật Lý Hưng Quốc không giúp đỡ được gì. Thậm chí Lý Hưng Quốc từng thương lượng với bố và ông, nhưng đã là thương nhân, sao họ có thể làm chuyện không có lợi ích chứ, cho nên bất kể thế nào họ cũng không chịu hỗ trợ. Lý Hưng Quốc cũng vì vậy mà có chút áy náy với Trương Xảo Nhi, đây cũng là lý do tại sao sau khi Trương Xảo Nhi nhận được điện thoại của Tôn Cương, muốn Lý Hưng Quốc đi theo cô tới, hắn lập tức đồng ý, bởi vì Lý Hưng Quốc có chút hỗ trợ với cô, cho nên chỉ cần là chuyện Trương Xảo Nhi yêu cầu, chỉ cần không quá khó, hắn sẽ lập tức đồng ý làm.

- Ồ tôi hiểu rồi.

Vu Thiên gật đầu, tỏ vẻ hiểu nỗi khổ tâm của Lý Hưng Quốc. Dù sao hiện giờ Lý Hưng Quốc vẫn còn nhỏ, trong gia tộc không có quyền lực gì, cho nên muốn đi giúp người khác, hơn nữa lại là chuyện lớn như vậy, không có các bậc cha chú ủng hộ, căn bản không thể làm được.

- Tôi muốn hỏi một chút, nếu muốn giúp Trương Xảo Nhi thì phải làm gì?

Vu Thiên cũng không biết vì sao tự nhiên hắn lại có lòng tốt quan tâm chuyện của Trương Xảo Nhi tới thế, thế nhưng hắn cảm giác được tâm sự trong lòng Trương Xảo Nhi, cho nên giờ mới hỏi nhiều như vậy.

- À, việc này thực ra cũng đơn giản thôi. Hiện giờ tập đoàn Trương thị đã tham gia lĩnh vực mới, chính là vận tải, nếu như bây giờ có thể giới thiệu hợp đồng vận tải lớn cho tập đoàn Trương thị, bọn họ sẽ nhanh chóng phát triển trong thời gian ngắn, như vậy sẽ không có vấn đề gì nữa.

Vấn đề này, Lý Hưng Quốc cũng từng nghĩ qua, thậm chí hắn còn từng khuyên cha và ông giới thiệu mấy hợp đồng vận tải lớn của công ty mình cho tập đoàn Trương thị, thế nhưng cha hắn Lý Thiên Uy từ chối, lấy cớ là do tập đoàn Trương thị không có kinh nghiệm trong phương diện này.

Hơn nữa, hiện giờ công ty vận tải có ở khắp nơi.

Anh không có kinh nghiệm, dựa vào đâu người ta tới giao việc cho anh làm. Cùng là phải tốn tiền, tìm một công ty có kinh nghiệm, thì hai bên sẽ bớt nhiều phiền phức.

- Hợp đồng vận tải sao?

Vu Thiên thì thảo nói thầm, đem từ này nhớ kỹ.

- Aaa, anh ơi, kia chính là thằng đó hôm nọ đánh em trong nhà ăn đó.

Trong khi Vu Thiên đang nói chuyện với Lý Hưng Quốc, đột nhiên có hai người đi ra từ tòa nhà hội học sinh, một người trông thấy Vu Thiên, lập tức hét lên.

Vu Thiên cũng nghe thấy âm thanh đó, hắn liền ngẩng đầu nhìn về phía người vừa lên tiếng, sau đó hắn không nhịn được cười nhạt.

Người đến không ngờ chính là kẻ Vu Thiên cùng Tần Thư Nhã, Trương Xảo Nhi gặp mặt trong tiệm cơm vào ngày đầu tiên khai giảng – Sứ Khắc Lang.

Hôm đó, Sứ Khắc Lang thèm nhỏ dãi sắc đẹp của Tần Thư Nhã và Trương Xảo Nhi, có suy nghĩ xấu xa với hai cô gái, nên bị Vu Thiên giáo huấn một trận. Hôm nay Sứ Khắc Lang lại gặp Vu Thiên ở cửa hội học sinh, hắn ý vào việc anh hắn là phó hội trưởng Sứ Diệu Tiến đang ở bên cạnh, nên không lo lắng nữa, muốn tìm lại mặt mũi đã mất ngày đó.

- Em trai, em nói là thằng này đánh em trong ngày đầu tiên khai giảng sao?

Chuyện hôm đó, Sứ Diệu Tiến đã nghe Sứ Khắc Lang nói qua một lần. Nhưng hiện giờ học sinh vừa mới khai giảng, hội học sinh có nhiều việc cần làm, nên hắn mới trì hoãn, đợi làm xong công việc mới tính sổ với Vu Thiên sau, nhưng không ngờ hôm nay lại gặp Vu Thiên trước, vậy hắn chẳng có lý gì lại buồn tha.

- Đúng đó ạ, chính là thằng đó. Nó có hóa thành tro em cũng nhận ra. (lại chém gió rồi à!!!)

Nghe thấy anh trai mình nói vậy, trong lòng Sứ Khắc Lang cũng đoán ra vài mấy phần, lập tức chỉ vào Vu Thiên, lộ ra bộ dáng căm vú lấp miệng em.

Vu Thiên đang đứng cạnh Lý Hưng Quốc, nhìn tên bại tướng dưới tay này, trong lòng không khỏi cười nhạt.

- Hắc, cu cho rằng tìm anh trai là có thể thắng anh đây sao, hừ! Với đồ bỏ đi như cu, thì cho dù có gọi đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca gì gì đó tới cũng đếch có tác dụng gì.

- Mà, mà nói gì?

Lời Vu Thiên thoáng cái đã kích thích Sứ Diệu Tiến, bất kể thế nào, hắn cũng là anh trai Sứ Khắc Lang, hơn nữa Sứ Khắc Lang từ nhỏ đã luôn hãnh diện khi có người anh như hắn. Có thể nói, nhiều năm như vậy, cứ mỗi khi Sứ Khắc Lang nhắc tới anh trai hắn, đều là điệu bộ dương dương đắc ý. Hiện tại thì thật tốt rồi, ở trước mặt tên Vu Thiên này, không ngờ lại bị hạ thấp như vậy, làm sao Sứ Diệu Tiến hắn có thể chịu nổi đây.

Đương nhiên, đây cũng là do tính cách của Vu Thiên, tính cách hắn luôn là yêu ghét rõ ràng.

Nếu như Vu Thiên thích một ai đó, Vu Thiên sẽ thích cả người bên cạnh người đó. Tương tự, nếu Vu Thiên đã ghét tên Sứ Khắc Lang kia, bất kì ai có quan hệ với tên đó, Vu Thiên chắc chắn sẽ không thích. Cứ theo đó mà xem Vu Thiên chắc chắn sẽ không thích Sứ Diệu Tiến, bảo sao hắn lại không nề mặt Sứ Diệu Tiến như vậy.

Là phó hội trưởng hội học sinh của một trường đại học có tiếng trong nước, Sứ Diệu Tiến chưa từng mất mặt như vậy, cho dù là chủ nhiệm khoa hắn, khi thấy hắn cũng là vẻ mặt ôn hòa, cũng không dám nói nặng với hắn dù chỉ một lời, không ngờ bây giờ một tên sinh viên năm nhất nho nhỏ cũng không nề mặt hắn, khiến Sứ Diệu Tiến vô cùng tức giận.

Tuy nhiên phần nộ thì phần nộ, tức giận thì tức giận, tên phó hội trưởng hội học sinh này cũng không phải là hạng người ngu ngốc. Hắn nhớ em trai hắn Sứ Khắc Lang từng nói, nó cùng đám bạn của nó chưa từng chiếm được chút tiện nghi nào trước mặt thằng nhóc Vu Thiên này, cho nên nếu đánh nhau, chắc chắn mình không thắng nổi.

Nhìn Vu Thiên một cái, sau đó hắn liền rút điện thoại ra, cấp tốc gọi tới một số.

- Alo, là hội trưởng Phan ban võ thuật Trung Hoa đây à? Tôi là Sứ Diệu Tiến đây, ở cửa hội học sinh có một học sinh năm nhất không hiểu quy củ, tôi muốn anh tới đây một lát có được không.

- Ô, được rồi, tốt, tôi chờ anh.

Nghe thấy câu trả lời của đối phương, Sử Diệu Tiến dập máy, sau đó, hân cao cao tại thượng đứng đó chờ viện binh tới.

Lý Hưng Quốc bên cạnh Vu Thiên cũng đã nhìn ra Sử Diệu Tiến vừa rồi nhờ người tới giúp. Thế nhưng Lý Hưng Quốc biết rõ, mặc kệ tên Sử Diệu Tiến nhờ ai tới giúp, cũng không thể là đối thủ của Vu Thiên, ở trong trường này có thể đánh nhau giỏi cỡ nào, chẳng qua cũng chỉ là một học sinh mà thôi, có thể lợi hại bằng vệ sĩ A Cam của mình chắc? Thế nhưng ngay cả vệ sĩ hân cũng không trụ được quá một chiêu của Vu Thiên, cho nên từ đó có thể đoán ra kết quả của người Sử Diệu Tiến tìm đến.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Nhờ Người Tới Giúp

Vậy nên, để Sử Diệu Tiến khỏi mất mặt, đồng thời cũng để Vu Thiên đỡ mất thời gian vào chuyện nhỏ này, Lý Hưng Quốc liền ra mặt.

- Tôi nói này Sử phó hội trưởng, tôi thấy mấy chuyện này chỉ là chuyện trẻ con thôi, anh không cần phải làm vậy đâu, dù sao Vu Thiên cũng cùng tôi với tôi, anh nể mặt tôi chút được không?

Nói tới đây, Lý Hưng Quốc không nhịn được mà nhắc tới thân phận con cháu Cương Thiết Đại Vương của mình.

Chuyện của Vu Thiên, Sử Diệu Tiến không rõ, nhưng Lý Hưng Quốc là người thế nào, hân đương nhiên rất rõ. Hân biết, hiện giờ tuy hân là phó hội trưởng của đại học Trung Hoa, thế nhưng tới khi hân tốt nghiệp, hân ngay cả chó má cũng không bằng. Cho nên hân không thể đắc tội người như Lý Hưng Quốc.

- Ấy, Lý thiếu đừng nói vậy chứ. Nếu Lý thiếu đã nói vậy, tôi sẽ không tính toán với hân nữa, chỉ cần vị bạn học này có thể bồi thường cho em trai tôi, tôi sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì, Lý thiếu thấy đã hài lòng chưa?

Sử Diệu Tiến nghĩ thật là hay, chỉ cần Vu Thiên xin lỗi mà thôi, như vậy hân có thể挽 hội lại mặt mũi của mình. Làm như vậy tốt cho cả hai bên, hân là Lý Hưng Quốc không thể nói gì chứ.

Nhưng Sử Diệu Tiến không ngờ, hân vừa nói tới đây, Vu Thiên đã cắt lời:

- Không được, em trai anh khi nam lẫn nữ, lấy nhiều bắt nạt ít. Ngày đó là hân chạy nhanh, không kịp bắt hân xin lỗi, nhưng bây giờ đã gặp được, đương nhiên phải tính sổ nốt.

Quả thật, vốn ngày đó Vu Thiên cũng muốn bắt Sử Khắc Lang xin lỗi Tần Thư Nhã và Trương Xảo Nhi, thế nhưng Sử Khắc Lang chạy quá nhanh, nên Vu Thiên mới tạm gác chuyện này sang một bên, hiện tại lại gặp Sử Khắc Lang, hơn nữa Trương Xảo Nhi cũng đang ở ngay gần đó, hôm nay cho dù thế nào cũng phải bắt Sử Khắc Lang xin lỗi Trương Xảo Nhi cho bằng được.

Lý Hưng Quốc không ngờ Vu Thiên lại nói vậy, vốn hân định dùng thân phận của mình để ngăn Sử Diệu Tiến lại, cho hân biết khó mà lui, nhưng hân lại không nghĩ chuyện Vu Thiên không hài lòng như vậy. Mà Vu Thiên đã không hài lòng, Lý Hưng Quốc cũng chẳng thể nói gì. Dù sao nếu Vu Thiên đã muốn gây phiền phức cho đối phương, mà hân lại tỏ mặt ra mà can ngăn thì, kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại. Lý Hưng Quốc đã sớm có ý lỗi kéo Vu Thiên, cho nên bây giờ hân đương nhiên không dám đắc tội Vu Thiên.

Còn một kẻ cũng không ngờ rằng Vu Thiên lại có thể nói vậy, chính là Sử Diệu Tiến. Vốn hân nói thế chẳng khác gì đã nể mặt Lý Hưng Quốc, nhưng thật không ngờ tên Vu Thiên này không biết tốt xấu, mình chỉ muốn bắt hân xin lỗi, hiện tại thật nhục cười, đối phương lại muốn em trai mình phải xin lỗi. Người đã đánh người, giờ lại bắt người ta phải nhận lỗi, thiên hạ khi nào lại có chuyện hoang đường như thế? Thế nên, Sử Diệu Tiến liền nhìn chăm chăm vào Lý Hưng Quốc, hân đang chờ xem Lý Hưng Quốc sẽ giải quyết chuyện này như thế nào.

Đến mức này rồi, thì Lý Hưng Quốc cũng chẳng còn gì để nói, cho nên khi hân thấy Sử Diệu Tiến nhìn mình, lập tức lác đầu.

- Ha ha ha.

Sử Diệu Tiến phá lên cười, nếu như Lý Hưng Quốc đã lác đầu mặc kệ, thì hân đương nhiên có thể hoàn toàn buông tay mà làm. Nghĩ tới đây, hân lại nhìn về phía Vu Thiên, trong ánh mắt thoáng có chút thâm độc, tựa hồ Vu Thiên một lúc nữa sẽ bị hạnh hạ không ra hình người trước mặt hân.

Mà ở đằng xa, Trương Xảo Nhi dường như đang nói chuyện gì đó với Tôn Cương, có vẻ như Tôn Cương đang cực lực yêu cầu gì đó, nhưng Trương Xảo Nhi vẫn chỉ một mực lác đầu.

- Sao rồi, phó hội trưởng Sử.

Ngay lúc này, từ đằng xa xuất hiện một đám người chừng 10 người, đám người này đang vội vàng đi về phía Sử Diệu Tiến.

Sử Diệu Tiến thấy mấy người này tới, nụ cười bên khóe miệng càng thêm tươi, bởi vì mấy tên này chính là người hắn vừa gọi điện tới. Người đang dẫn đầu kia chính là Xã trưởng ban võ thuật Trung Hoa của trường đại học Trung Hoa Đông Phương quốc – Phan Đào, là người có công phu mạnh nhất ở đại học Trung Hoa.

- Sao thế? Phó hội trưởng Sử, có chuyện gì xảy ra vậy?

Phan Đào chậm rãi tiến tới trước người Sử Diệu Tiến, vội vàng hỏi.

Vừa rồi Phan Đào đang ở ban võ thuật Trung Hoa huấn luyện học viên mới, bởi vì mới khai giảng không lâu, có rất nhiều học sinh mới tới tham gia ban võ thuật Trung Hoa, cho nên hắn có rất nhiều việc phải giải quyết. Nếu không phải đích thân Sử Diệu Tiến gọi điện tới, Phan Đào mới phải đích thân tới, cũng là do ban võ thuật Trung Hoa nếu muốn phát triển không thể không nhờ tới hội học sinh, cho nên hắn không dám đắc tội với Sử Diệu Tiến.

- Đến là tốt rồi, xã trưởng Phan, anh xem tên này vô có đánh em trai tôi, vừa rồi tôi có lòng cho hắn bậc thang bước xuống, xin lỗi với em trai tôi, thế nhưng hắn từ chối, không những thế còn cưỡng từ đoạt lý, cho nên tôi muốn nhờ anh giáo huấn hắn một chút.

Sử Diệu Tiến quay sang Phan Đào nói xong mấy lời này, còn chỉ chỉ tay về phía Vu Thiên.

- Cái gì?

Vừa nghe thấy chuyện này, Phan Đào lập tức tức giận. Đây là chuyện cá nhân mà, loại chuyện này hắn sao có thể tham gia, hắn sao có thể hạ thủ được cơ chứ. Hơn nữa em trai Sử Khắc Lang của Sử Diệu Tiến này, mặc dù tới đại học Trung Hoa chưa lâu, thế nhưng cái loại người chó chết như vậy bị người đánh, càng là chuyện Phan Đào muốn thấy.

Nhưng mặc kệ thế nào, Sử Diệu Tiến đã gọi mình tới, mà mình đã tới rồi, cũng phải nể mặt hắn một chút. Cho nên, sau khi thở dài một hơi, Phan Đào nhìn về phía Vu Thiên:

- Bạn học, hảo hán không chấp thiết thòi trước mặt, tôi xem hay là cậu xin lỗi em trai phó hội trưởng Sử đi, cũng chỉ là một câu nói mà thôi, so với rơi mấy miếng thịt vẫn tốt hơn đúng không?

Đối với lời nói của Phan Đào, Vu Thiên cảm thấy nghe khá là lọt tai, ít nhất thì người này cũng không ý mạnh hiếp yếu. Vì thế, Vu Thiên đang định giải thích cho Phan Đào này một chút, nhưng bên cạnh Phan Đào có người thấy Vu Thiên, lập tức kéo góc áo nói với Phan Đào.

- Hội trưởng, chính là tên này, hắn chính là người đã đánh anh em Tổng Quân, hơn nữa còn đánh cả tôi.

Thì ra, người vừa lên tiếng chính là Trịnh Bân – kẻ từng bị Vu Thiên đá bay. Hắn cũng vừa mới khỏi, trở lại ban võ thuật, đã nghe thấy ở đây xảy ra chuyện gì đó, nên đi theo hội trưởng tới, thật không ngờ, tới đây lại gặp phải tên sát thân Vu Thiên này, bảo sao Trịnh Bân lại không sợ hãi.

- Cái gì? Cậu bảo đây chính là người đánh cậu và Tổng Quân?

Vừa nghe thấy Trịnh Bân nói vậy, Phan Đào cũng rất kinh ngạc, trong suy nghĩ của hắn, người có thể đánh Tổng Quân và Trịnh Bân không nên hào hoa phong nhã, lại còn trẻ như vậy chứ. Nhưng nhìn Vu Thiên thậm chí còn không giống người đã trưởng thành, thậm chí còn không nhìn ra là cao thủ thân mang tuyệt kỹ.

Không sai, có lẽ nguyên nhân là do học triết học, nên khí chất của Vu Thiên có thay đổi rất lớn. Từ rất lâu, nếu Vu Thiên ngồi ở đâu không nói lời nào, mọi người chỉ cho rằng Vu Thiên là một học sinh bình thường, cho dù ai cũng không nhìn ra Vu Thiên có võ công cao cường, bởi vì trên người Vu Thiên không có tia khí phách nào, càng đừng nói tới sát khí.

- Hội trưởng, tôi sao dám lừa anh, chính là tên này đó, tên hắn là Vu Thiên.

Nhìn kỹ Vu Thiên một cái, Trịnh Bân lại khẳng định lại một lần nữa.

- À, xin hỏi bạn học này, tên cậu là Vu Thiên sao?

Nghe thấy Trịnh Bân nói vậy, Phan Đào liền hỏi thử.

- Tôi là Vu Thiên.

Mặc dù thanh âm của Trịnh Bân rất nhỏ, nhưng thính lực của Vu Thiên kinh người cỡ nào chứ, mấy lời bọn họ nói thầm với nhau, Vu Thiên đã nghe thấy hết. Hiện giờ thấy Phan Đào hỏi mình như vậy, hắn cũng biết chuyện gì xảy ra, cũng không thèm tránh né, lập tức khẳng định.

- Tốt!

Thấy đối phương thừa nhận, Phan Đào gật đầu.

- Chỉ là không biết tại sao cậu lại đánh người của ban võ thuật chúng tôi, là họ trêu tới cậu, hay là cậu nhìn bọn họ không vừa mắt?

Chuyện ngày hôm đó, vì đuối lý, nên cho dù Tổng Quân hay Trịnh Bân đều không dám nói ra sự thật. Cho nên Phan Đào cũng không biết tình hình cụ

thể, hẳn chỉ biết ngày đó Vu Thiên đánh không ít người ban võ thuật.

- Vì sao ư? Tốt nhất anh về mà hỏi bọn họ, còn anh cho rằng như thế nào cũng được.

Vu Thiên cũng không biết Phan Đào không rõ nguyên nhân thực sự, hẳn còn tưởng rằng hội trưởng Phan cố ý ở đây thừa nước đục thả câu, cho nên Vu Thiên cho rằng, là bạn bè thì tâm sự, còn không thì đánh luôn đi, Vu Thiên cho tới giờ chưa từng sợ ai.

- Cậu? Cậu cũng thật lớn lối quá đấy.

Không ngờ Vu Thiên thoát nhìn như học sinh, lại có thể bá đạo như vậy, thái độ nói chuyện như vậy lại bất thiện tới vậy, không khỏi khiến máu nóng trong người Phan Đào sôi trào, hẳn thật muốn nhìn xem tên Vu Thiên trước mặt này có bao nhiêu lợi hại, mà dám to mồm như thế.

- Có lớn lối hay không, thì anh cứ thử là biết ngay, tôi thấy ban võ thuật Trung Hoa chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi.

Vu Thiên khó chịu nhất là người khác lớn tiếng trước mặt hắn, mà cái tên Phan Đào đứng trước mặt này đang làm như thế, thế nên Vu Thiên cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu với hắn rồi.

Thế nhưng Vu Thiên không biết, mấy lời này của hắn cũng khiến Phan Đào rất khó chịu.

- Cậu đã to mồm thế, hẳn là có chút tài năng, tốt, vậy hãy cho tôi lãnh giáo chút kẻ dám không coi ban võ thuật Trung Hoa vào đâu này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Vu Thiên Vs Phan Đào

Nói xong mấy lời này, Phan Đào quay về phía mấy người ban võ thuật bên cạnh nói.

- Các cậu cũng lên luôn đi, xem cái mồm hắn lớn, hay nắm đấm của chúng ta lớn hơn.

Nghe thấy mấy lời này của Phan Đào, Sử Diệu Tiến cũng vô cùng vui vẻ. Vốn hắn còn nghĩ Phan Đào sẽ không lấy nhiều đánh ít, thế nhưng hiện giờ xem ra Phan Đào đã muốn động thủ đối phó tên Vu Thiên này, thế nên hắn vô cùng cao hứng, bởi hắn biết danh hiệu công phu số một đại học Trung Hoa của Phan Đào cũng không phải nói ngoa, tên Vu Thiên này nhất định sẽ ném không ít đau khổ.

Mà người trong ban võ thuật Trung Hoa, vốn đã tức giận sẵn do mấy lời của Vu Thiên, hiện giờ có mệnh lệnh của hội trưởng, bọn họ sao còn chần chừ nữa, cả đám lao về phía Vu Thiên. Bọn họ vốn nghĩ rằng, bên mình nhiều người như vậy, hơn nữa ai cũng là người luyện võ, sao có thể sợ một mình Vu Thiên.

Cho nên, cả đám bọn họ xuất thủ đều nhắm vào những chỗ hiểm trên người Vu Thiên mà đánh, bọn họ muốn giáo huấn tên Vu Thiên dám khinh thường ban võ thuật một chút.

Vu Thiên đối địch, từ trước tới nay rất ít khi lưu tình, bởi trong mắt hắn, chỉ cần là địch nhân, mặc kệ là học sinh hay người ngoài xã hội, Vu Thiên đều sẽ đối xử như nhau. Đương nhiên, dù sao mấy tên trước mặt cũng chỉ là học sinh, không giống mấy tên quý Đông Dương muốn giết hắn, do đó hắn ra tay không quá tàn nhẫn, chỉ ít cũng không phải là muốn mạng của họ.

Thế nên Vu Thiên cũng chỉ ra tay vừa đủ, nhưng cũng đủ khiến cho đối thủ bị thương khá nặng.

Mà mấy người vây quanh Vu Thiên vẫn chưa biết rõ tình hình, bọn họ chỉ biết chính mình tốt xấu đều cũng đã học võ ở ban võ thuật, chắc chắn không phải là người bình thường có thể tranh đấu được, hơn nữa phe mình có nhiều người như vậy, muốn đối phó với một mình Vu Thiên là chuyện dễ như trở bàn tay, thế nên mấy tên học sinh này vẫn không sợ hãi mà lao tới Vu Thiên, ý đồ đánh ngã hắn.

Trong lúc nhất thời, quyền cước lại càng tăng thêm, mấy nắm đấm và cú đá lao về phía đầu, người, chân của Vu Thiên.

Đối mặt với tràng diện này, Vu Thiên cũng không kinh hoàng chút nào, cả người chỉ nhẹ nhàng lui về phía sau một chút, cũng không thấy hắn động thế nào, thân hình đã bay về phía sau ba thước. Mà cũng nhờ khoảng cách ba thước này, mấy cú đấm đá kia lập tức đánh vào khoảng không.

Mà sau một bước lùi này, Vu Thiên cười lạnh một tiếng.

- Các chú chuẩn bị cho tốt, anh tới đây.

Vừa nói, Vu Thiên một bước phi về phía bọn họ, ra chiêu Vô Ảnh Tật Phong Cước, đá tới mấy người ban võ thuật.

Mà mấy học viên ban võ thuật này chỉ kịp nhìn thấy Vu Thiên khẽ động, đã thấy trước mặt xuất hiện cái chân của Vu Thiên, sau đó cả đám như nhệ

nhàng bay lên như hạt giống bồ công anh khi có gió thổi, tiếng bịch bịch vang lên không ngừng, chỉ trong chớp mắt, hơn mười người vây quanh Vu Thiên đã ngã xuống mặt đất, không thể động đậy.

- A!

Nhìn thấy Vu Thiên vền vẹn chỉ dùng một chiêu đánh bại mười tên học viên ban võ thuật, không chỉ Sử Diệu Tiến, Sử Khắc Lang, Phan Đào đang đứng trong sân, mà ngay cả Lý Hưng Quốc cũng thấy chấn động. Lý Hưng Quốc tuy biết rằng Vu Thiên lợi hại, thế nhưng không nghĩ tới người này lại lợi hại như vậy, đối phó với mười mấy người, không ngờ chỉ dùng tới một chiêu.

- Cậu, cậu quả nhiên rất lợi hại.

Ngay cả người được mệnh danh là võ công đệ nhất đại học Trung Hoa – Phan Đào cũng không nhìn được thừa nhận Vu Thiên rất mạnh, chỉ bằng một cước vừa rồi của Vu Thiên, hắn cũng tự nhận không nhìn thấy rõ, từ đó có thể thấy, chênh lệch giữa hắn và Vu Thiên không phải chỉ một hai lần.

- Ha ha, nhiều người cũng nói vậy.

Thấy Phan Đào nói vậy, Vu Thiên chẳng thêm khiêm tốn chút nào, lập tức tiếp lời.

- Cho dù cậu rất mạnh, tôi cũng muốn lãnh giáo một chút.

Phan Đào lúc này đã biết rõ hắn không phải đối thủ Vu Thiên, thế nhưng hắn nhất định phải xuất thủ. Thân là xã trưởng ban võ thuật Trung Hoa, hắn không thể chỉ nhìn hội viên của mình nằm trên đất mà không ra tay, nếu không từ nay hắn đừng mong tiếp tục lãnh đạo ban võ thuật nữa.

- Tốt, vậy thì như anh mong muốn, anh động thủ đi.

Vu Thiên không khỏi có chút thương thực tên Phan Đào này, bất kể thế nào, tinh thần không sợ cường quyền của tên này cũng rất đáng khen.

- Tốt, vậy cậu chú ý một chút, tôi tới đây.

Phan Đào nói với Vu Thiên, sau đó liền thủ thế, chờ đợi cơ hội tấn công.

Kỳ thực cho dù Phan Đào không nhắc nhở trước, hắn cũng không thể đánh trúng được Vu Thiên. Nhưng hắn làm vậy, chẳng qua để thể hiện sự quang minh lỗi lạc của mình mà thôi, như vậy chút nữa cho dù có thua, cũng là thua quang minh chính đại.

- YAA.A.A...!

Hét lớn một tiếng, sau đó một quyền của Phan Đào lập tức đánh tới phía mặt Vu Thiên.

Vu Thiên trộm cười, thầm nghĩ muốn thử xem công phu của vị xã trưởng ban võ thuật Trung Hoa này thế nào, cho nên hắn cũng không định một chiêu đánh bại tên này, chỉ hơi nghiêng người qua, tránh thoát một quyền này của Phan Đào.

Nhưng quyền này của Phan Đào chỉ là giả mà thôi, thân thể hắn lập tức xoay tròn, đòn chân kế tiếp mới là sát chiêu thực sự. Cước này đã đá về phía Vu Thiên nghiêng đến. Có thể nói nếu một cước này đá trúng Vu Thiên, chắc chắn sẽ không dễ chịu gì.

Nhưng Vu Thiên là ai cơ chứ, kỹ thuật ấy có thể lừa người khác, nhưng sao lừa được mắt Vu Thiên. Ngay lúc chân của Phan Đào sắp đá tới hắn, thân thể Vu Thiên lại hơi cong ra sau một chút, tạo thành một vòng cung không thể tin được, thì ra chính là cái người ta gọi là Thiết Bán Kiều, dễ dàng thoát khỏi một cước này của Phan Đào.

Phan Đào sau khi thấy Vu Thiên né một quyền của mình, lập tức vui vẻ, hắn cứ nghĩ chiêu thứ hai của hắn sẽ đánh trúng Vu Thiên. Thế nhưng thấy sự dễ dàng của Vu Thiên khi tránh thoát chiêu thứ hai của hắn, Phan Đào lúc này mới biết thì ra Vu Thiên đã biết trước, hắn chỉ muốn nhìn xem trình độ của mình tới đâu mà thôi. Nghĩ tới việc mình đem toàn lực công kích đối phương, mà đối phương lại chỉ coi mình như con khi để đùa giỡn, Phan Đào không khỏi thực sự điên tiết. Hét lớn một tiếng, cả người hắn nhảy lên, lấy tư thế đại bàng xòe cánh lơ lửng trong không trung, sau đó chân nâng lên đầu hạ xuống sử ra một chiêu Phục Hổ quyền đánh về phía Vu Thiên.

Lúc này thì Phan Đào đã bắt đầu liều mạng, cũng đã lấy ra tuyệt chiêu của bản thân. Có thể nói võ công của Phan Đào trong đám thanh niên cũng không tệ chút nào, đây là bởi vì thúc thúc hắn rất thương hắn, cho nên thúc thúc hắn vốn có võ công không tồi đã dạy hắn công phu, hơn nữa Phan Đào cũng rất chăm học, vài năm trôi qua, hiện giờ cũng có chút thành tựu. Có thể nói cho tới bây giờ, Phan Đào vẫn luôn thấy võ công của mình không tệ, thường không coi đám người cùng tuổi ra gì, nhưng thật không ngờ giờ hắn đã gặp phải một cao thủ lợi hại hơn hắn nhiều, đó chính là Vu Thiên.

Ngay khi Phan Đào nhảy cả người lên, sau đó đánh ra một quyền trong không trung, Vu Thiên cũng đồng thời quát lên một tiếng:

- Tới thật hay!

Sau đó bỗng không thấy thân ảnh của Vu Thiên đâu. Thì ra hắn đã xuất hiện phía trên Phan Đào, chỉ khác nhau là, Vu Thiên vẫn giữ tư thế bụng thẳng, hai chân hướng xuống, lòng bàn hướng về phía thân người của Phan Đào

- A!

Một tiếng kêu từ miệng Phan Đào thốt ra. Sau đó chỉ thấy Phan Đào quỳ rạp trên mặt đất, mà Vu Thiên đang đạp hai chân lên người hắn.

Đừng tưởng Vu Thiên đang đứng trên người Phan Đào mà làm, kỳ thực một chút lực cũng không có. Cho nên tiếng kêu sợ hãi của Phan Đào chẳng qua chỉ là do hắn bị Vu Thiên đạp xuống đất, chứ không vì thân thể Vu Thiên nặng đè lên hắn làm hắn không chịu được.

Nhẹ nhàng cất bước, Vu Thiên từ trên người Phan Đào đi xuống, sau đó nói một câu.

- Chiêu thức cũng không tệ, nhưng còn chậm quá, còn thiếu tập luyện.

Đối với đánh giá của Vu Thiên, nhiều người chỉ dám trừng to mắt, nhưng chỉ có Phan Đào biết, Vu Thiên nói chính xác cỡ nào, giống hệt như thúc thúc hắn nói bình thường vậy, tuy chiêu thức của hắn đã giống tới 7 phần, nhưng không có nổi 3 phần lực đạo như thúc thúc hắn, điều này đã định trước chiêu này chỉ đẹp mà thôi, còn nếu dùng để đánh nhau, chẳng có tác dụng gì mấy.

Dễ dàng xử lý Phan Đào, ánh mắt Vu Thiên nhìn về phía anh em hướng Sử Diệu Tiến đã bắt đầu sắc bén.

- Cu, mau xin lỗi đi.

Thấy ngón tay Vu Thiên chỉ vào mình, Sử Khắc Lang vội về dùng ánh mắt cầu cứu anh trai hắn, hắn biết lúc này chỉ có anh trai mới có thể cứu hắn.

Nhưng sau khi Sử Diệu Tiến thấy được thủ đoạn của Vu Thiên, đã sớm sợ muốn chết, thấy người có võ công cao nhất đại học Trung Hoa cũng không phải đối thủ của Vu Thiên, thái độ của hắn lập tức thay đổi.

- Nay em trai, anh thấy em chắc là có chuyện hiểu lầm với bạn học Vu Thiên rồi, lần này là em sai, em cứ ra nhận lỗi đi, hắn là bạn học Vu Thiên sẽ rất độ lượng không chấp nhặt em đâu.

Nói xong mấy lời này, Sử Diệu Tiến còn cố ý nhìn về phía Vu Thiên, xem Vu Thiên có gật đầu không, nếu vậy, ít nhất mạng của em trai hắn cũng không cần phải lo.

Nghe thấy mấy lời này của Sử Diệu Tiến, Vu Thiên không khỏi cười thầm, thằng nhóc này xem ra còn biết nặng nhẹ.

Mà sau khi Sử Khắc Lang nghe thấy lời của anh trai, khuôn mặt hắn liền như quả cà, không còn chút tinh thần nào, vốn hắn còn tưởng anh trai có thể xả giận cho hắn, không ngờ bây giờ lại thành thế này. Nhưng nếu anh trai hắn đã nói vậy, hắn cũng biết tiếp theo phải làm sao.

Nhìn Vu Thiên, Sử Khắc Lang dùng âm thanh không lớn lắm nói:

- Vâng, xin lỗi, lần này là tôi sai, từ giờ tôi sẽ không bao giờ dám như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Tôn Cương Vô Sĩ

Vu Thiên thấy tiếng hắn bé như muỗi kêu, liền lắc đầu.

- Tôi không phải muốn cậu nói với tôi, mà là nói với Trương Xảo Nhi cơ.

Vừa nói, Vu Thiên vừa chỉ ra phía đằng xa.

Trương Xảo Nhi lúc này cũng đã chấm dứt cuộc nói chuyện với Tôn Cương, cô hiện đang đi tới phía Vu Thiên.

Thấy Trương Xảo Nhi đi tới, Sử Khắc Lang nhỏ giọng ho khan một tiếng.

- Bạn học Trương Xảo Nhi, thật sự xin lỗi, ngày đó trong nhà ăn là tôi quá lỗ mãng, thật sự rất xin lỗi, mong bạn có thể tha thứ cho.

Lần này tiếng của Sử Khắc Lang đã lớn hơn trước rất nhiều, Vu Thiên nghe thấy cũng cảm thấy thoải mái hơn.

- A!

Trương Xảo Nhi vừa đi tới, bỗng nghe thấy Sử Khắc Lang nói xin lỗi mình, cô không khỏi chút sửng sốt. Nhưng khi cô thấy đám nam sinh đang nằm la liệt trên mặt đất, cô liền lập tức hiểu, tuy rằng cô không rõ chuyện gì vừa mới xảy ra, nhưng cô có thể chắc chắn một điều đó chính là chuyện này chính là do Vu Thiên làm, bởi vì chỉ có Vu Thiên mới có bản lĩnh như vậy, trong thời gian ngắn có thể đánh nhiều người như thế.

- A, chuyện này tôi đã quên lâu rồi, cho nên lời xin lỗi của anh tôi nhận. Nhưng anh phải nhớ cho kỹ, nếu như sau này tôi thấy anh còn bắt nạt bất kỳ bạn

học nữ nào khác, tôi sẽ tính sổ với anh cả thù mới lẫn hận cũ.

Trương Xảo Nhi trịnh trọng nói với Sử Khắc Lang.

Sử Khắc Lang nghe thấy Trương Xảo Nhi nói vậy, liền hiểu đối phương còn chưa hoàn toàn tha thứ cho mình, bằng không cô sẽ không nói là thù mới hận cũ, còn cái gọi là hận cũ, thì hiểu là chuyện này còn chưa xong. Thế nhưng cho dù thế nào, ít nhất hiện tại mạng của Sử Khắc Lang đã không cần lo tới nữa, cho nên hắn rất cảm kích gật đầu, thể hiện mình biết phải làm thế nào.

Mà lúc này, Tôn Cương cũng đã đi tới. Khi hắn thấy trên mặt đất nằm hơn mười nam sinh, đặc biệt trong số đó còn có hội trưởng ban võ thuật Trung Hoa Phan Đào, hắn tức thì sùng sốt. Ai có bản lĩnh đánh Phan Đào nằm trên mặt đất cơ chứ, vừa rồi mình đi chỉ mới một lát mà thôi, nói cách khác, người động thủ chính là trong một khoảng thời gian rất ngắn này mà đánh ngã được Phan Đào và những người này, là ai vậy? Cũng thật quá lợi hại rồi.

Dường như nhìn ra nghi vấn của Tôn Cương, Lý Hưng Quốc vội vã giải thích.

- Ha ha, hội trưởng Tôn, chuyện này là tại hôm khai giảng, em trai của phó hội trưởng Sử Diệu Tiến có chuyện hiểu lầm với bạn học Trương Xảo Nhi mà thôi. Nhưng hiện giờ tốt rồi, mọi người đã nói rõ, nên không còn chuyện gì rồi.

- Cái gì? Cậu nói gì?

Vừa nghe Lý Hưng Quốc nói vậy. Tôn Cương lập tức hiểu gần hết mọi chuyện. Hắn quay đầu nhìn Sử Khắc Lang bằng một ánh mắt hung ác, sau đó nhấc chân đá tới.

- Cậu là tên khốn kiếp, dám bắt nạt Xảo Nhi của tôi, còn muốn học ở đại học Trung Hoa nữa không, tôi nói cho mà biết, tôi muốn đuổi cậu là chuyện thừa sức đó.

Sử Khắc Lang thật không ngờ mình vừa được tên sát thủ Vu Thiên tha thứ, thì bây giờ lại gặp phải cả Tôn Cương, nhất thời hắn không biết làm thế nào, đứng im tại chỗ, thân thể không dám trốn, về mặt cầu xin nhìn về phía anh mình Sử Diệu Tiến, hi vọng anh trai hắn nói giúp hắn.

Sử Diệu Tiến cũng thật không ngờ lúc này Tôn Cương lại ra tay với em trai mình, sau nháy mắt sùng sốt, hắn vội vã chạy tới cản Tôn Cương.

- Hội trưởng, hội trưởng, anh không nên tức giận, em trai của tôi không hiểu chuyện, làm chuyện sai, nhưng vừa rồi bạn học Vu Thiên cũng đã giáo huấn rồi, hơn nữa em trai tôi cũng đã xin lỗi Trương Xảo Nhi, mong anh nể mặt tôi chút được không.

Sử Diệu Tiến phi thường thông minh, hắn biết với tính cách của Tôn Cương vốn sẽ không quản chuyện này, nhưng hiện giờ vừa lúc Trương Xảo Nhi có mặt ở đây, nên hắn mới diễn trò nhắm cựa gãi mà thôi, tin rằng chỉ cần cho hắn một bậc thang là không có chuyện gì nữa.

Quả nhiên, Tôn Cương đá Sử Khắc Lang chỉ là làm ra vẻ mà thôi. Hiện giờ Sử Diệu Tiến đã ra mặt ngăn cản, Tôn Cương cũng lập tức giả bộ ra vẻ tức giận, song rất bất đắc dĩ nói:

- Ai, Diệu Tiến này, đây là do hắn là em trai cậu đấy, nếu là người khác, tôi đã sớm đuổi ra khỏi trường rồi.

- Đúng vậy, đúng vậy, cảm ơn hội trưởng Tôn đã nể mặt tôi.

Sử Diệu Tiến lúc này quả thực rất là uất ức, em trai mình chẳng qua chỉ là nói hai câu hơi quá mức mà thôi, còn chưa làm ra hành động cụ thể gì, nhưng cả đám đều bắt lấy hắn không tha, giáo huấn cứ liên tiếp giáo huấn, cuối cùng là chọc ai cơ chứ.

Vu Thiên nhìn biểu hiện của Tôn Cương, hơi nhíu mày một chút, hắn luôn quan sát mọi việc thật cẩn thận. Ví dụ như lời tên họ Tôn này nói đuổi khỏi trường, hắn đã nói liên tục hai lần như thế. Cũng biết là hội học sinh rất có quyền lực, khiến cho ai cũng cảm thấy có cảm giác rất trâu, thế nhưng người cũng không cần phải nói đi nói lại chứ. Nhưng tên Tôn Cương kia lại làm vậy, chỉ có một nguyên nhân, là muốn để người khác nghe. Thế những người khác ở đây là ai? Vu Thiên sau khi nhìn quanh một chút, lắc đầu cười, tựa hồ ở đây ngoài mình, Tôn Cương không có khả năng nói với ai khác.

Ai, xem ra tên Tôn Cương này nhất định là hiểu lầm quan hệ giữa mình và Trương Xảo Nhi rồi, cho nên mới tỏ vẻ dọa mình như vậy. Vu Thiên thông minh quả thực đã đoán ra tâm tư của Tôn Cương, đồng thời ấn tượng trong lòng hắn với Tôn Cương cũng đã xuống dốc không phanh. Hội học sinh đại học Trung Hoa cũng chỉ thế mà thôi! Đây là kết luận sau cùng của Vu Thiên.

Đã nói xong mấy lời với sdt, Tôn Cương mới gật đầu, sau đó hắn nhìn về phía Trương Xảo Nhi, nịnh bợ hỏi.

- Xảo Nhi, em xem xử lý như vậy có được không?

Lời này mà Tôn Cương cũng dám nói ra, chuyện này đều là do Vu Thiên làm, thế nhưng thật không ngờ tới lúc cuối lại là Tôn Cương ra tranh công. Thế nhưng Trương Xảo Nhi có thể không rõ chuyện này hay sao?

Nghe thấy câu hỏi của Tôn Cương, cô cũng chẳng thêm nói gì, nhiều năm gia giáo đã dạy cho cô, cho dù là chán ghét một người cũng không cần phải thể hiện lên mặt, phải biết nể mặt người khác, huống chi người trước mặt cô giờ cũng không phải người thường.

Cho nên Trương Xảo Nhi cũng không vạch trần lời Tôn Cương, chỉ là chờ một lúc, cô lại quay về phía Vu Thiên và Lý Hưng Quốc nói:

- Tốt rồi, ở đây cũng không còn chuyện gì nữa, chúng ta đi thôi.

Nói thật, đối với biểu hiện hôm nay của Tôn Cương, Lý Hưng Quốc nhìn rất không vừa mắt. Cho tới giờ, Lý Hưng Quốc cũng chưa có tiếp xúc gì với Tôn Cương, hẳn nghĩ Tôn Cương là người của Tôn gia, hẳn là tổ chất cũng không tệ lắm, nhưng từ chuyện hôm nay mà xét, tên Tôn Cương cũng không được tốt lắm, thật sự là đã khiến Lý Hưng Quốc phải thất vọng.

Nhưng xuất phát từ lễ phép, Lý Hưng Quốc vẫn mỉm cười gật đầu với Tôn Cương, sau đó mới cùng Trương Xảo Nhi rời đi.

Chỉ có Vu Thiên chẳng thèm làm gì, trực tiếp đi theo Trương Xảo Nhi. Với loại người như Vu Thiên, hẳn chẳng thèm quan tâm anh có phải chủ tịch hội sinh viên gì gì đó hay không, chuyện này chẳng có ảnh hưởng gì tới hắn, cho nên hắn cũng không thèm lấy lòng tên Tôn Cương này.

Đối với thái độ của Vu Thiên, Tôn Cương tự nhiên cũng không thoải mái. Không biết vì sao, nói chung Tôn Cương hôm nay thật rất khó chịu, hẳn cảm giác được thái độ của Trương Xảo Nhi sau này hôm nay đối với hắn đã thay đổi, thế nhưng thay đổi ở đâu, hắn không thể nói rõ ra được, thế nhưng hắn chắc chắn là có thay đổi, đây cũng có thể coi là trực giác của nam nhân.

Trong lúc đó, tại phòng làm việc của khoa trưởng Khoa Ôn Định Cục Quốc An, Lương Mộc Lan đang quay sang Triệu Đan Đan trình trọng nói:

- Đan Đan, hiện giờ chúng ta nhất định phải tranh thủ được Vu Thiên, chị vừa mới nhận thông báo, đại sứ nước Mỹ Nicolas muốn một tuần sau tổ chức tiệc sinh nhật 18 cho con gái ông. Lúc đó sẽ có rất nhiều người đến tham gia.

Lương Mộc Lan vừa mới nói đến đây, Triệu Đan Đan lập tức ngắt lời.

- Sinh nhật của cô thì có liên quan gì tới chúng ta?

- À, cái đáng chết ở đây là chị còn nhận được một tin khác là, tổ chức khủng bố quốc tế sẽ tới quấy rối, em cũng biết cách đây không lâu trụ sở của tổ chức này mới bị nước Mỹ đánh phá, nên hiện giờ bọn chúng rất nóng lòng trả thù, nhưng bởi nước Mỹ có hệ thống phòng ngự quá vững chắc, nên bọn chúng đành nhắm tới những đại sứ Mỹ đang ở các quốc gia khác, nên rất có thể Nicolas trong bữa tiệc này sẽ thành mục tiêu trả thù.

- Cái gì? Chị Mộc Lan, chị chắc chắn không đó?

Triệu Đan Đan nghe tin này, cũng lập tức bị dọa, kêu to một tiếng.

- Việc này chị cũng không dám chắc, nhưng chuẩn bị trước thì vẫn tốt hơn.

Tin này Lương Mộc Lan cũng không dám khẳng định, nếu chắc chắn tin kia là thật, cô cũng chả cần phải ngồi đây lo lắng, trực tiếp phái quân đội xung quanh tới phòng vệ là được.

Nhưng hiện giờ vấn đề mấu chốt là không thể xác định tin này có thật hay không, đây mới là việc khiến Lương Mộc Lan đau đầu. Thử nghĩ xem, nếu phái quân đội tới, nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra, chẳng phải mất công vô ích hay sao? Đến lúc đó thì thật mất mặt, để người nước ngoài chê người Đồng Phương quốc quá nhát gan, thì cái được không bù nổi cái mất, nên Lương Mộc Lan không dám làm vậy.

- A!

Triệu Đan Đan nghe xong, cũng biết việc này rất phiền toái:

- Vậy, vậy gọi Vu Thiên tới thì sẽ có tác dụng sao?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Hờ Vu Thiên Trợ Giúp

- Chắc hẳn là có tác dụng, chỉ ít chị cho là vậy.

Lương Mộc Lan kỳ thực cũng không biết nhiều về công phu thực sự của Vu Thiên, thế nhưng không hiểu vì sao, Vu Thiên mang tới cảm giác an toàn cho cô, đến mức cô cho rằng chỉ cần có mặt Vu Thiên, cô sẽ không còn sợ hãi chuyện gì nữa.

- A, là vậy sao.

Nghe thấy lời của Lương Mộc Lan, Triệu Đan Đan cũng không nói thêm gì nữa. Nhưng cuối cùng cô lại có chút do dự, ấp úng nói:

- Thế nhưng tên Vu Thiên này cũng không tốt bụng lắm đâu, muốn nhờ hắn làm loại chuyện này, em thực sự không làm được.

Lương Mộc Lan bắt lực nhìn Triệu Đan Đan:

- Chị nói này Đan Đan, em còn chưa thử sao đã biết kết quả rồi? Biết đâu Vu Thiên vốn có ấn tượng rất sâu với em rồi, chỉ cần em mở miệng, có khi hẳn lại chấp nhận luôn ấy chứ.

Đây đương nhiên chỉ là lời Lương Mộc Lan cổ vũ Triệu Đan Đan mà thôi, kỳ thực trong lòng cô cũng không nắm chắc, không dám đoán trước.

Nhưng Triệu Đan Đan sau khi nghe thấy lời Lương Mộc Lan, lập tức mở to hai mắt.

- Thật sao? Chị Mộc Lan, chị thật cho là vậy sao?

Nhìn ánh mắt kích động của Triệu Đan Đan, Lương Mộc Lan có chút không biết nói gì. Vốn là cô phái Triệu Đan Đan đi quyến rũ Vu Thiên, nhưng hiện giờ hình như là Vu Thiên đã lấy mất trái tim nhỏ của cô cô này rồi. Nếu đúng là vậy, cô bé Triệu Đan Đan luôn mắt cao hơn đầu này thật sự đã rơi vào lưới tình.

Triệu Đan Đan cũng không nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ vừa nghe thấy lời của Lương Mộc Lan, nghĩ xem có đúng giống như lời Lương Mộc Lan nói hay không, rằng Vu Thiên kỳ thực đã chú ý tới mình. Người rơi vào ái tình chính là vậy, khi yêu thường thích để tâm tới mấy chuyện vụn vặt. Khi một cô gái thích một người, cũng sẽ nghĩ xem đối phương có thích cô không, như Triệu Đan Đan hiện giờ cũng bắt đầu hoài nghi Vu Thiên có thích mình không.

Có suy nghĩ này, Triệu Đan Đan đã có chút đứng ngồi không yên. Cô lập tức đứng lên, quay sang Lương Mộc Lan nói.

- Chị Mộc Lan, em đi tìm Vu Thiên luôn đây, hắc hắc, chị yên tâm đi, em sẽ thuyết phục được hẳn.

Nhìn Triệu Đan Đan đã khôi phục lại tự tin và thông dong ngày xưa, Lương Mộc Lan bắt đầu đi lắc đầu. Người ta hay nói ái tình có thể làm một người trở nên mù quáng ngốc nghếch, hy vọng Triệu Đan Đan đừng giống vậy.

Triệu Đan Đan sau khi rời khỏi chỗ Lương Mộc Lan, tiến thẳng tới đại học Trung Hoa, vừa vào vườn trường chưa được bao lâu, đã thấy Vu Thiên đang đi cùng một nam một nữ.

Nhìn từ đằng xa, đã thấy nam kia tiêu sái, nữ kia mỹ lệ. Thế nhưng trong mắt Triệu Đan Đan lúc này, ngoại trừ Vu Thiên đã không còn ai khác.

- Vu Thiên, Vu Thiên.

Còn cách rất xa, nhưng Triệu Đan Đan đã lớn tiếng kêu lên, chẳng có chút dè dặt về thực nữ chút nào.

Đối với Triệu Đan Đan cứ luôn như vậy, Vu Thiên đã quen rồi, nhưng Trương Xảo Nhi và Lý Hưng Quốc đang đi cùng Vu Thiên quả thật bỗng ngẩn ra. Trong mắt Trương Xảo Nhi nhìn Triệu Đan Đan tràn đầy ước ao, cô cô này cũng thật xinh đẹp.

Thế nhưng ánh mắt nhìn Triệu Đan Đan nhìn Trương Xảo Nhi đã có chút bất thiện, cô cho rằng Trương Xảo Nhi sẽ là đối thủ của mình, muốn đoạt Vu Thiên với cô. Cho nên trong khi cô nhìn Trương Xảo Nhi, cũng đồng thời vươn tay ôm lấy một bên tay Vu Thiên, sau đó cười nói với hẳn:

- Anh đi đâu vậy, em tìm anh cả buổi rồi đấy.

- Buông tay ra.

Vu Thiên không có chút thương hương tiếc ngọc nào, hẳn vô cùng rõ Triệu Đan Đan là người thế nào, cho nên thấy cô vừa làm vậy, hẳn không chút nào nể mặt cô, muốn rút tay lại.

Triệu Đan Đan chẳng qua chỉ là một cô gái trời gả không chặt mà thôi, có nói thêm cũng chỉ là một cô gái biết chút phòng lang thuật, ở phương diện sức lực sao có thể so sánh với Vu Thiên được, cho nên Vu Thiên vừa mới vùng tay, đã thoát khỏi tay cô.

Nhìn một màn này Trương Xảo Nhi lập tức sững sờ, nhưng ngay lập tức cô liền đoán ra được, quan hệ giữa Vu Thiên và cô gái trước mặt này cũng không thân thiết như vậy. Mà người đứng ngoài quan sát mọi chuyện là Lý Hưng Quốc lại cười hắc hắc, tên Vu Thiên này đúng là có duyên với phụ nữ nha, tới giờ đã là người thứ ba rồi. Người thứ nhất đương nhiên là Tần Thư Nhã mà Lý Hưng Quốc đã gặp ở Gia Viên Hạnh Phúc. Người thứ hai là Trương Xảo Nhi, tuy rằng giờ chưa có rõ quan hệ giữa cô và Vu Thiên, nhưng Lý Hưng Quốc cảm giác được, giữa họ có chuyện gì đó không ai biết.

Triệu Đan Đan thấy Vu Thiên gạt tay mình ra, cô cũng chỉ hờn dỗi một tiếng, nhưng cũng không tức giận. Bởi vì cô rất hiểu Vu Thiên, nếu Vu Thiên để mặc cô làm như vậy, người này sẽ không phải Vu Thiên nữa rồi.

- Tôi tìm anh có việc.

Triệu Đan Đan nghĩ đến nhiệm vụ vừa rồi, nên nhỏ giọng nói thầm vào tai Vu Thiên.

Nghe thấy lời của Triệu Đan Đan, Vu Thiên nghiêm túc nhìn cô thật kỹ, xác nhận cô không phải đang nói đùa, hẳn mới nói:

- Cô có chuyện gì? Nói mau đi!

- Cái này...

Triệu Đan Đan cẩn thận liếc mắt nhìn Lý Hưng Quốc và Trương Xảo Nhi, hai người này lập tức biết ý, nói:

- A, thì ra là bạn học Vu Thiên có việc, để hôm khác chúng ta nói chuyện tiếp nhé.

Người vừa lên tiếng chính là Lý Hưng Quốc, hẳn đã cùng ông nội và bố tham gia thương trường nhiều năm, chút bản lĩnh quan sát sắc mặt vẫn phải có, hẳn cảm giác được Triệu Đan Đan dường như có cảnh giác với mình, nên vội cáo từ. Mà Trương Xảo Nhi thấy Lý Hưng Quốc làm vậy, cũng lập tức tạm biệt, đồng thời rời đi.

Thấy bên cạnh đã không còn ai, Vu Thiên lãnh đạm nói:

- Được rồi, giờ đã không có ai nữa, nếu cô có việc thì nói mau đi.

- Cái này... Tôi muốn nhờ anh giúp đỡ.

Không biết mở miệng thế nào, nên Triệu Đan Đan nói thẳng ra.

- Giúp đỡ? Với thân phận và thân thù của cô còn cần tôi giúp đỡ sao?

Vu Thiên nói thân phận đương nhiên là ám chỉ bốn vệ sĩ bao gồm cả Tiểu Hồ từng đi với Triệu Đan Đan trong tiệm cơm kia, có thể có mấy người vệ sĩ như thế, thân phận của Triệu Đan Đan chắc chắn không đơn giản. Mà nói tới thân thù, Vu Thiên đương nhiên là đang nói tới cú đá tuyệt tử tuyệt tôn của cô, từ khi Vu Thiên biết cô tới giờ, thực sự đã có vài nam nhân dính chiêu này, cho nên Vu Thiên mới nói thân thù Triệu Đan Đan không tệ.

- Anh nói gì vậy, thân phận tôi cũng không có gì đâu, mà thân thù của tôi chẳng qua là may mắn mà thôi, nếu chiêu đó tôi dùng với anh, chẳng có chút tác dụng nào cả.

Triệu Đan Đan tức thì khiêm tốn, thoáng cái đã nói như mình chẳng làm được cái gì vậy.

Mà sau khi Vu Thiên nghe thấy Triệu Đan Đan nói mấy lời này, không ngờ gật đầu, dường như muốn nói mấy lời này của Triệu Đan Đan đều chính xác, làm Triệu Đan Đan tức giận tới trợn ngược lên. Nhưng cũng chỉ là trừng mắt mà thôi, cô còn không có biện pháp gì trị tên Vu Thiên này.

Vu Thiên thấy cũng đùa giỡn đủ rồi, liền nói:

- Thôi được rồi, có chuyện gì thì cô nói thẳng ra đi.

Biết giờ Vu Thiên đã rất nghiêm túc chịu nghe mình nói, Triệu Đan Đan liền đơn giản nói:

- Tôi hi vọng anh có thể giúp tôi bảo vệ một người.

- Cái gì?

Vừa nghe thấy không ngờ là việc này, Vu Thiên lập tức lắc đầu.

- Tôi không phải vệ sĩ, tôi nghĩ cô biết rất rõ chuyện này.

Tôi biết anh không phải vệ sĩ, nhưng chuyện này ngoài anh ra, tôi không nghĩ ra ai khác có thể hoàn thành. Hơn nữa sau khi làm xong chuyện này, tôi có thể trả tiền anh.

Triệu Đan Đan vừa nhìn thấy Vu Thiên không chịu đáp ứng, lập tức khuyên bảo, hơn nữa còn lấy ra tiền làm thù lao cho Vu Thiên.

- Thế nhưng tôi cũng không thiếu tiền, tôi nghĩ cô cũng biết rõ chuyện này.

Không nói tới trước đây sau khi hấn cứu Trịnh Tử Hào, tên đó cho hấn 10 triệu, coi như là không có số tiền đó, Tàn Vinh Phú cũng sẽ không để cho Vu Thiên phải lo chuyện cơm ăn áo mặc, hơn nữa còn có một tên Bạch Ngọc Đường còn đang muốn cầu hấn. Chỉ cần Vu Thiên chịu mở miệng, tiền đối với hấn không phải vấn đề.

- Dù thế nào chúng ta cũng là bạn bè mà, chẳng lẽ anh không phải là đàn ông à, một người đàn ông chân chính sao lại không thể giúp đỡ tôi, một cô gái yếu ớt một chuyện còn con con như vậy chứ?

Thấy cái gì cũng không được, Triệu Đan Đan có chút cáp bách, trong lúc lo lắng cái gì cũng dám nói ra.

- Tôi có phải đàn ông hay không thì không cần phải nghi ngờ, mà cô có phải một cô gái yếu ớt không, cô so với tôi còn rõ ràng hơn, nên việc này tôi nhất định không giúp.

Nói xong mấy lời này, không để cho Triệu Đan Đan có cơ hội nói thêm gì nữa, Vu Thiên quay người lại, đi về phía phòng mình.

Nhìn thấy Vu Thiên đi xa, Triệu Đan Đan không ngờ lại khóc. Cô đã không nhớ rõ đã bao năm rồi cô không thấy thống khổ như vậy. Từ nhỏ tới lớn, mặc kệ là lúc nào, cô muốn đi Đông, không ai dám bảo đi Tây. Cô muốn tới Nam, không ai dám tới Bắc, có thể nói cô chưa bao giờ gặp phải ngăn trở gì.

Nhưng chính là tên Vu Thiên này, lần nào cũng vô tình mà đã kích cô, đã kích tâm hồn thiếu nữ bé bỏng của cô. Cô thực sự không rõ, là do mình thiếu xinh đẹp, hay thái độ của mình còn thiếu thành khẩn. Trước đây chỉ có người khác nịnh bợ mình, giờ thì mình phải quay ra nịnh bợ hân, thậm chí hạ thấp mình cầu xin hân, thế nhưng đáp án không ngờ lại như vậy, chuyện này khiến cho Triệu Đan Đan vô cùng uất ngẹn, khiến cho cô phải khóc rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Bạch Ngọc Đường Giải Lo

Ngồi xồm trên mặt đất khóc một hồi lâu, hai con mắt đều không tự giác sưng đỏ lên, Triệu Đan Đan lúc này mới chậm rãi đứng dậy, đi về cửa chính đại học Trung Hoa.

Hiện tại Triệu Đan Đan cũng không biết bản thân nên đi nơi nào, bạn từ bé Mộc Lan tỷ tỷ còn đang chờ tin tức từ nàng, thế nhưng bản thân mình luôn tự kiêu bấy giờ ngay cả chút việc nhỏ đâu cũng không làm được. Thậm chí có đôi khi tức giận nàng muốn gọi điện thoại cho ông nội, để cho ông nội phái người tới bắt Vu Thiên. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, Vu Thiên tuyệt sẽ không khuất phục trước quyền thế của ông mình, tuy rằng thời gian cùng Vu Thiên tiếp xúc không dài, nhưng nàng vô cùng rõ ràng, Vu Thiên không phải là một người có thể dùng quyền lực áp đảo.

Ra đến cổng trường đại học Trung Hoa, Tiểu Hồ đã sớm mang xe đến chờ nàng. Thấy Triệu Đan Đan mắt có chút sưng đỏ đi tới, Tiểu Hồ thực sự muốn đi hỏi một chút tiểu thư bị làm sao, có đúng hay không bị Vu Thiên bắt nạt, sau đó Tiểu Hồ sẽ xuất ra hùng phong của một người đàn ông đi vào trong trường học tìm Vu Thiên, đánh cho hân một trận như từ. Nhưng nghĩ lại, lần trước trong tiệm cơm Vu Thiên đã biểu hiện ra thực lực siêu nhiên, hân còn không có động. Hỏi tiểu thư thì được ích lợi gì, cho dù biết rõ Vu Thiên bắt nạt tiểu thư, thế nhưng hân cũng đánh không lại Vu Thiên a.

Còn có một điểm trọng yếu, đó chính là trong nội tâm của tiểu thư không có tức giận, nếu như Triệu Đan Đan cũng không tức giận, Tiểu Hồ lại còn đi tìm Vu Thiên gây chuyện, đó mới chính là chuyện không tốt.

Lên xe, Tiểu Hồ cẩn thận hỏi một tiếng:

- Tiểu thư, chúng ta đi đâu?
- Tùy tiện.

Không có tâm trạng, Triệu Đan Đan đem đầu hướng bên ngoài cửa sổ xe, nhìn phong cảnh hai bên đường.

- Vâng.

Một tiếng, sau khi trả lời Triệu Đan Đan, Tiểu Hồ tự mình lái xe, đem xe chạy nhanh trên đường lớn, bắt đầu lái xe đi lung tung không có mục đích.

Ngồi ở trên xe, tâm tình của Triệu Đan Đan lúc này phải gọi là cực kém. Nếu như nói ngày hôm nay người nàng yêu cầu là một tên hòa thượng hoặc là một nữ nhân, có thất bại thì cũng chẳng sao. Bởi vì những người này không nhất định sẽ có hứng thú đối với dung mạo của mình. Nhưng người nàng yêu cầu giúp lại là một thiếu niên đang trong thời kỳ trưởng thành, có vô hạn sức sống, điều này thực sự khiến cho Triệu Đan Đan vô pháp lý giải. Thậm chí trong lúc nhất thời nàng đối với dung mạo của mình đều mất đi lòng tin.

Xe vẫn đang chậm rãi chạy trên đường lớn, tâm tư của Triệu Đan Đan cũng đang không ngừng biến hóa, trong lúc vô ý thức ngẩng đầu, nàng nhìn thấy một tấm áp phích có treo logo nhà hàng Đế Hào.

- Chờ một chút.

Vừa nhìn thấy tấm áp phích này, Triệu Đan Đan lập tức nghĩ đến một người, đó chính là người đang sở hữu nhà hàng Đế Hào hiện giờ... Bạch Ngọc Đường.

Đối với Bạch Ngọc Đường, Triệu Đan Đan cũng không tính quen thuộc, chẳng qua nói như thế nào cũng đã cùng nhau ăn chung một bữa cơm, hơn nữa ngày đó trong nhà ăn của trường học, Bạch Ngọc Đường cũng có xuất lực bảo vệ mình. Hiện tại vừa nghĩ, Bạch Ngọc Đường không phải cùng Vu Thiên cũng có chút quen thuộc sao? Vậy tại sao không thử hỏi hân một chút, nhìn xem có biện pháp nào có thể mời Vu Thiên ra tay giúp mình hay không.

Cho nên, Triệu Đan Đan lập tức bảo Tiểu Hồ dừng xe trước cửa lớn nhà hàng Đế Hào, sau đó nàng xuống xe, đi thẳng vào bên trong nhà hàng.

Rất may, Bạch Ngọc Đường bây giờ đang ở trong nhà hàng. Mặc dù nói hân ta đã đem nhà hàng giao cho Bạch Lập Thanh xử lý, nhưng thỉnh thoảng Bạch Ngọc Đường vẫn tới nơi này nhìn một chút, kiểm tra một chút sổ sách kinh doanh cũng như cơ sở thiết bị của nhà hàng.

Bên này Triệu Đan Đan vừa vào cửa, bên kia đã có người đem chuyện có một vị tiểu thư muốn tìm Bạch Ngọc Đường báo cáo nhanh cho hân biết. Nghe qua bọn thủ hạ miêu tả, Bạch Ngọc Đường lập tức nghĩ đến người đến tìm mình lần này rất có thể là Triệu Đan Đan. Đối với Triệu Đan Đan hân xem như hiểu, nhất là gần đây hân nhận được báo cáo về thân phận của nàng, trong lòng càng thêm hiểu rõ Triệu đại tiểu thư là dạng người gì, chỉ ít hân

không thể đắc tội. Cho nên hấn vội vàng đi tới cửa nhà hàng, nhìn thấy Triệu Đan Đan.

- Ai nha, ngọn gió nào thế này, Triệu đại tiểu thư như thế nào có thời gian tới nhà hàng nhỏ này của tôi.

Vừa thấy Triệu Đan Đan, Bạch Ngọc Đường không nhịn được lên tiếng trêu chọc, đương nhiên đây cũng là xóa đi khoảng cách giữa hai người, tại Bạch Ngọc Đường xem ra, nữ sinh giống như Triệu Đan Đan, nếu như mình cùng nàng có quan hệ tốt, chỉ có lợi chứ không có hại.

- Thôi đi, nhà hàng này của anh mà nhỏ, vậy toàn bộ kinh thành cũng không có nhà hàng nào lớn rồi. Hãy bớt sàm ngôn đi, nhanh tìm cho tôi một gian phòng đơn, tôi có chuyện muốn hỏi anh.

Triệu Đan Đan đối với sự trêu chọc của Bạch Ngọc Đường cũng không để bụng, mà đi thẳng vào vấn đề.

Từ trên mặt Triệu Đan Đan, Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ra nàng đang không thoải mái. Lúc này liền khoát tay, làm ra một tư thế mời, mang theo Triệu Đan Đan hướng về phòng làm việc của tổng giám đốc.

Lên lầu, sau khi đi vào trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Bạch Ngọc Đường tự mình pha cho Triệu Đan Đan một ly cà phê, sau đó nhẹ giọng hỏi:

- Triệu tiểu thư, có chuyện gì khó khăn sao? Nếu như cần người của Bạch hỗ trợ, cô chỉ cần nói ra là được.

Kỳ thực lời này của Bạch Ngọc Đường cũng chẳng khác gì không nói, thử hỏi lấy thân phận của Triệu Đan Đan, nếu thật có chuyện gì nàng không làm được, Bạch Ngọc Đường có thể giúp đỡ nổi mới là lạ.

- Ai, còn không phải vì Vu Thiên sao.

Khiến Bạch Ngọc Đường thật không ngờ chính là, Triệu Đan Đan vậy mà thật đem nỗi khổ trong tim nói ra.

- Cái gì? Vu Thiên? Vu Thiên làm sao?

Vừa nghe chuyện có quan hệ với Vu Thiên, Bạch Ngọc Đường không khỏi đem hai lỗ tai dựng thẳng lên. Hiện tại Bạch Ngọc Đường cũng đang suy nghĩ biện pháp mời chào Vu Thiên, cho nên tất cả những sự việc có liên quan đến hấn, y đều phải phá lệ chú ý.

- Ai, còn phải nói, vừa rồi tôi đi trường học, muốn cầu xin Vu Thiên giúp tôi một chuyện nhỏ, thế nhưng hấn lại cự tuyệt tôi. Tôi, tôi thật nghĩ mãi mà không rõ, tôi có chỗ nào không tốt, vì sao Vu Thiên luôn luôn không để cho tôi được như ý.

- Ah!

Vừa nghe Triệu Đan Đan nói như vậy, Bạch Ngọc Đường cũng phải giật mình. Bởi vì vừa nãy Triệu Đan Đan có ý dùng một chữ cầu xin, vậy đó là chuyện gì mà có thể khiến cho người có thân phận như Triệu Đan Đan đi cầu xin Vu Thiên, mà cuối cùng Vu Thiên vẫn không có nể tình? Những thứ này làm cho Bạch Ngọc Đường không khỏi tò mò.

- Xin hỏi Triệu tiểu thư, không biết theo như lời cô nói là chuyện gì, lại để cho Vu Thiên từ chối. Ah, ý tôi là nếu như có thể, không biết cô có thể nói cho tôi nghe một chút hay không, có lẽ tôi có thể giúp cô nghĩ ra biện pháp tốt thì sao.

Bạch Ngọc Đường cũng không biết lúc này hỏi chuyện này có đúng hay không, đương nhiên hấn cho rằng nếu như Triệu Đan Đan muốn nói, vậy thì nhất định sẽ nói. Nếu như nàng không muốn nói, nghĩ chắc cũng sẽ không trách căn bệnh lâm mồm của mình, dù sao hấn với Triệu Đan Đan cũng chỉ là bạn bè bình thường.

- Đúng, đúng tôi muốn cầu xin Vu Thiên giúp tôi bảo vệ một người.

Sau khi nói xong câu đó, Triệu Đan Đan thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu, nàng lại giải thích nói:

- Kỳ thực không phải bảo vệ người có quan hệ với tôi, mà là thay quốc gia xuất lực đi bảo vệ một người ngoại quốc, bởi vì chúng tôi nghe được tin tức nói có người muốn giết người ngoại quốc kia, nhưng người ngoại quốc này đối với quốc gia chúng ta lại rất trọng yếu, cho nên tôi mới nghĩ đến Vu Thiên. Thế nhưng, thế nhưng thật không ngờ hấn vừa mở miệng đã cự tuyệt, một điểm thương lượng cũng không cho.

Nghe được Triệu Đan Đan nói những lời này, Bạch Ngọc Đường có chút hiểu hiểu. Bảo Vu Thiên đi bảo vệ một người, đây vốn là một chuyện nhỏ. Nhưng lấy tính cách của Vu Thiên, xác thực hấn sẽ không đáp ứng. Mà chính yếu hơn là phải xem người bảo vệ này là ai, phải bảo vệ như thế nào. Là bảo vệ sát người, hay là bảo vệ xa người, là bảo vệ trong thời gian dài, hay là bảo vệ trong thời gian ngắn. Nghĩ đến những thứ này đều không biết rõ, cho nên Bạch Ngọc Đường nhất thời lên tiếng hỏi.

Nghe được Bạch Ngọc Đường hỏi những vấn đề này, nghĩ đến sản nghiệp Bạch gia đều thuộc sự quản lý của Đông Phương quốc, hấn nhất định cũng sẽ không cùng tổ chức khủng bố có quan hệ gì, cho nên nàng không có giấu diếm, đem sự tình Lương Mộc Lan nói với nàng, nói lại cho Bạch Ngọc Đường nghe một lần.

- Ah, hóa ra là như vậy.

Nghe Triệu Đan Đan nói nhiều như vậy, Bạch Ngọc Đường cũng hiểu đại khái.

- Nguyên lai phải bảo vệ con gái đại sứ, thế nhưng lấy uy tín của quốc gia chúng ta luôn luôn yêu thích hòa bình, tổ chức khủng bố Cơ Địa này cũng không cần thiết phải tại chỗ chúng ta gây ra sự kiện gì chứ. Như vậy mà nói bọn họ chẳng khác nào cùng chúng ta kết thành thù hận, việc này đối với bọn họ cũng không có chỗ gì tốt.

Bạch Ngọc Đường nói không sai, Đông Phương quốc vẫn luôn lấy sở thích yêu chuộng hòa bình làm gốc. Cho nên rất nhiều bách tính tại trong các cuộc họp hội nghị thường kỳ trên TV chứng kiến quốc gia này bị tổ chức khủng bố tập kích, đường sắt ngầm của quốc gia kia bị tổ chức khủng bố phá hoại. Nhưng tại Đông Phương quốc xác thực chưa từng có chuyện như vậy phát sinh qua. Điều đó cũng nói lên Đông Phương quốc rất tôn trọng các quốc gia khác, Đông Phương quốc cho rằng, chỉ cần đối phương tồn tại, thì tự nhiên có lý do tồn tại, cho nên bất kể như thế nào, chỉ cần đối phương không phải hạng người tội ác tày trời, Đông Phương quốc đều thừa nhận sự tồn tại hợp pháp của bọn họ, cho nên cho tới nay quan hệ giữa hai bên đều bảo trì trạng thái hài lòng. Chính bởi vì như vậy, Bạch Ngọc Đường cũng không tin, tổ chức khủng bố Cơ Địa này sẽ đến Đông Phương quốc gây chuyện.

- Đúng vậy, cũng bởi vì chúng ta nghĩ như vậy, cho nên mới không dám khẳng định bọn họ có tới hay không, lúc này mới vô pháp sử dụng quân đội đến bảo vệ đại sứ nước Mỹ cùng con gái của ông ta.

Triệu Đan Đan biết trong lòng Bạch Ngọc Đường đang nghĩ cái gì, loại ý nghĩ này nàng cũng có, mà cũng bởi vì loại suy nghĩ này, mới khiến cho sự tình trở nên không dễ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Bí Mật Của Nhà Họ Trịnh

- Ha Ha.

Sau khi nghe xong Triệu Đan Đan giải thích, Bạch Ngọc Đường ha ha cười rộ lên.

- Anh cười cái gì?

Nhìn Bạch Ngọc Đường sau khi nghe xong lời mình nói thì cười rộ lên, làm cho Triệu Đan Đan có chút không rõ đây là ý gì.

- Tôi cười vì người thông minh như cô lại vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà lo lắng, thậm chí còn khóc đến mức hai mắt sưng đỏ lên.

Bạch Ngọc Đường vừa cười vừa nhin không được nói.

- Cái gì? Anh nhìn ra mắt của tôi là vì khóc sao.

Vừa nói xong câu đó, Triệu Đan Đan lập tức cảm giác được không thích hợp, chính mình nói thế chẳng khác nào đã thừa nhận. Cảm giác bản thân mình mất mặt trước mặt Bạch Ngọc Đường, Triệu Đan Đan lúc này không khỏi tức giận nói:

- Được lắm, nếu anh đã nhìn ra, tôi đây cũng không cần nói cái gì, nhưng nếu ngày hôm nay anh không nghĩ cho tôi một ý kiến hay, vậy xin lỗi, tôi nhất định sẽ làm cho anh sống không dễ chịu.

Nói xong, Triệu Đan Đan làm ra một bộ dạng thật sự nổi giận.

Bạch Ngọc Đường vừa nhìn bộ dạng này của Triệu Đan Đan, lập tức thu lại bộ dáng tươi cười, đồng thời nghiêm túc hướng về Triệu Đan Đan nói:

- Triệu tiểu thư, cô đừng nóng giận a. Kỳ thực chuyện này cũng không phải khó xử lý như vậy, tôi nghĩ chỉ muốn các người đã từng cẩn thận nghiên cứu qua hồ sơ của Vu Thiên, chắc chắn các người có thể tìm được phương phương mời Vu Thiên, chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

Thấy bộ dạng Bạch Ngọc Đường muốn nói lại thôi, Triệu Đan Đan truy hỏi một câu.

- Chỉ là làm như vậy, khả năng cũng không phải hi vọng của Triệu tiểu thư.

- Gì mà tôi không hy vọng, nói cho anh biết, anh bây giờ chỉ cần mời được Vu Thiên ra tay, chỉ cần Vu Thiên chịu ra tay giúp tôi, tôi đây sẽ rất cao hứng, anh hiểu chưa?

Thấy Bạch Ngọc Đường luôn nói nửa lời, Triệu Đan Đan thật sự tức giận.

- Tốt tốt, nếu Triệu tiểu thư đã nói như vậy, tôi cũng chỉ còn cách đem chủ ý này nói cho cô biết.

Bạch Ngọc Đường biết lúc này nếu như mình còn giả bộ hồ đồ, vậy thì thực sự không có ý nghĩa. Thậm chí còn chọc giận vị đại tiểu thư Triệu Đan Đan này, như vậy cái được không bù đắp đủ cái mất.

Triệu Đan Đan thấy Bạch Ngọc Đường muốn nói biện pháp, nàng cũng trấn định lại, chờ hắn nói ra.

- Triệu tiểu thư, có lẽ trong tư liệu của các người về Vu Thiên nhất định có ghi lại hắn đã từng dạo qua khách sạn Tinh Thiên của tôi. Ha ha, cũng chính bởi vì lần kia tôi có mặt, cho nên tôi mới biết được bí mật của Vu Thiên, kỳ thực nói bí mật cũng không phải, chẳng qua Vu Thiên tiên sinh có thích một người mà thôi, đó chính là Vu Thiên thích em gái Trịnh Khả Tâm của Trịnh gia XG.

- Cái gì? Anh nói Vu Thiên thích Trịnh Khả Tâm?

Vừa nghe Bạch Ngọc Đường nói như vậy, Triệu Đan Đan tựa như phát hiện tân đại lục. Vốn Triệu Đan Đan còn tưởng rằng Vu Thiên đối với chuyện tình cảm nam nữ rất ngu dốt, thế nhưng hiện tại vừa nghe Bạch Ngọc Đường nói như vậy, nàng mới biết được nguyên lai Vu Thiên đã có hình bóng trong lòng.

Mà trước đó Triệu Đan Đan cùng Lương Mộc Lan thật sự đã xem qua một ít tư liệu ghi chép lại việc Vu Thiên ở trong khách sạn Tinh Thiên, nhưng các nàng đều cho rằng lúc đó chẳng qua là Vu Thiên đứng dịp đứng phải, sau đó dưới sự mời mọc của anh trai Trịnh Khả Tâm là Trịnh Tử Hào cùng số tiền lớn, Vu Thiên mới đi vào trong khách sạn Tinh Thiên, bảo vệ Trịnh Khả Tâm. Nhưng các nàng thật sự không ngờ đây hết thảy đều là Vu Thiên tự nguyện, kỳ thực nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Vu Thiên thích Trịnh Khả Tâm, cho nên hắn mới cam tâm tình nguyện đi làm vệ sĩ.

Chậm rãi từ trong miệng Bạch Ngọc Đường, Triệu Đan Đan hiểu càng lúc càng rõ, lúc này nàng mới biết được hóa ra khi Vu Thiên chân chính thích một người, lời nói cùng cử chỉ của hắn đều sẽ cải biến, sẽ không lạnh như băng giống như hiện tại, không để ý tới người khác.

Một hồi công phu, Bạch Ngọc Đường liền đem sự tình Vu Thiên đối với Trịnh Khả Tâm trong khách sạn Tinh Thiên như thế nào đều nói ra, nghe xong những thứ này, Triệu Đan Đan cũng ngốc nghếch ngồi tại trên ghế. Lúc này nàng thật không biết mình nên cười hay nên khóc nữa.

Cười là vì mình thật vất vả cuối cùng cũng tìm được biện pháp mời Vu Thiên ra tay, cũng đã hoàn thành nhiệm vụ mà Lương Mộc Lan giao cho. Mà khóc chính là vì thái độ của Vu Thiên từ trước tới nay đối với mình không phải rất thân, thậm chí có đôi khi mình đi tới gần hắn, đều nhận được bài xích từ hắn, nguyên lai là vì trong lòng đối phương đã sớm có người trong lòng. Xem ra cơ hội của mình tựa hồ rất xa vời.

Nhưng cơ hội xa vời cũng không có nghĩa là không có cơ hội, người giống như Triệu Đan Đan, nàng càng ưa thích sự khiêu chiến. Càng là đồ vật có tính khiêu chiến đối với nàng mà nói lại càng hứng thú, bởi vì từ nhỏ đến lớn, những đồ vật nàng muốn mà không đến được tay thực sự không nhiều lắm, hiện tại thật vất vả mới có được một cơ hội khiêu chiến, nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

Một lần nữa khôi phục lại bộ dáng tươi cười tự tin của mình, Triệu Đan Đan từ trong nhà hàng Đế Hào của Bạch Ngọc Đường đi ra ngoài, sau đó nàng ngồi vào trong xe của Tiểu Hồ, trở về khoa Ôn Định cục Quốc An.

Trong khoa Ôn Định của cục Quốc An, Triệu Đan Đan nhìn thấy Lương Mộc Lan, đem toàn bộ những việc mình vừa nghe được từ trong miệng Bạch Ngọc Đường nói ra.

Lương Mộc Lan cũng thật không ngờ Vu Thiên trong khách sạn Tinh Thiên lại xảy ra một đoạn sự việc này, xem ra Trịnh Khả Tâm là vũ khí uy hiếp được Vu Thiên, chỉ cần nghĩ biện pháp mời được Trịnh Khả Tâm vào trong yến hội, Vu Thiên nhất định cũng sẽ đến, lúc đó nếu trong yến hội có người quấy rối, cho dù các thủ hạ tinh anh của mình ngăn cản không nổi, lấy năng lực của Vu Thiên nhất định có thể làm được.

Việc này chính là như vậy, chỉ cần có biện pháp giải quyết, chuyện không thể xưng là việc khó được nữa. Giống như chuyện mời Trịnh Khả Tâm đến thành phố Trung Sơn, Lương Mộc Lan chỉ cần báo cáo trực tiếp cho lãnh đạo của mình, cũng chính là cục trưởng cục Quốc An Lương Lập Quả, vấn đề lập tức được giải quyết một cách đơn giản.

Lương Lập Quả, cục trưởng Quốc An cục, niên kỷ bốn mươi hai tuổi, trẻ tuổi như vậy đã có thể tự mình lên làm Quốc An cục, lại nói tiếp cũng thật phần không dễ dàng. Mà nói về gốc gác của Lương Lập Quả, hắn kỳ thực cũng cùng Lương Mộc Lan có chút thân thích, nói về quan hệ Lương Mộc Lan còn phải gọi hắn là chú, chẳng qua thân thích thì thân thích, nhưng quan hệ vẫn có một chút xa xôi. Nhưng dù như vậy, Lương Lập Quả cũng không thiếu đi sự hỗ trợ của ông nội cùng cha của Lương Mộc Lan, bằng không mặt trên không ai thay hắn nói chuyện, hắn cũng không thể bỏ lên vị trí cao như vậy.

Cho nên bằng một điểm này, Lương Mộc Lan trong cục Quốc An làm rất nhiều chuyện đều thuận lợi suôn sẻ, giống như lần này, Lương Mộc Lan vừa đem chuyện muốn mời Trịnh Khả Tâm của XG đến kinh thành, Lương Lập Quả lập tức gọi điện thoại cho trưởng quan cao nhất của đặc khu XG, lập tức sau ngày thứ hai bên XG đã cho hắn đáp án, nói chuyện này không thành vấn đề.

Làm như Trịnh gia sống tại XG, bọn họ vẫn luôn duy trì quan hệ phi thường hài lòng với quan lại, mặc kệ trước kia chịu sự quản lý của Y quốc hay hiện tại chịu sự quản lý của Đông Phương quốc, bọn họ đều tận lực cùng chính phủ đánh tốt quan hệ. Mà chuyện này lại do chính phủ XG đứng ra mời Trịnh Khả Tâm, Trịnh gia tự nhiên sẽ toàn lực phối hợp.

Trịnh gia sau khi nhận được điện thoại từ chính phủ XG, lập tức biểu thị mình đồng ý. Tuy rằng Trịnh Khả Tâm là bảo bối của Trịnh gia bọn hắn, nhưng bọn hắn tin tưởng nếu chính phủ đã đứng ra mời, thì xét về phương diện an toàn sẽ không có vấn đề. Mà bởi vì bọn họ cũng biết đây là một nhiệm vụ chính trị, cho nên cũng không dám cự tuyệt, Trịnh gia lúc này liền chuẩn bị lần thứ hai đưa Trịnh Khả Tâm đến kinh thành. Đương nhiên đi cùng Trịnh Khả Tâm còn có anh trai Trịnh Tử Hào của nàng. Mà lần đi này Trịnh Tử Hào còn cố ý mang theo Trịnh gia kim bài vệ sĩ Trịnh Đồng cùng Trịnh Thiết.

Ngoài ra, Trịnh gia lão gia tử Trịnh Thế Xương còn có ý chọn ba mươi tên hán tử rất ưu tú trong gia tộc, thân thủ giỏi làm vệ sĩ, có thể nói đoạn đường mà Trịnh Khả Tâm đến kinh thành lần này được chuẩn bị lực lượng tương đối cường hân. Cho dù có gặp phải người của Hắc Long hội, có lẽ cũng có thể liều mạng một trận.

Bên Trịnh gia đã đáp ứng, Lương Mộc Lan lập tức đem tin tức này nói cho Triệu Đan Đan, đồng thời cũng hi vọng thông qua Triệu Đan Đan đem chuyện này nói cho Vu Thiên biết, sau đó làm cho Vu Thiên xuất hiện trong yến hội, tiếp đó trợ giúp bọn họ hoàn thành một tầng nhiệm vụ an toàn cuối cùng kia.

Triệu Đan Đan ngồi xe đi thẳng đến sân trường đại học Trung Hoa, sau đó quen thuộc đi về chỗ Vu Thiên nghỉ ngơi.

Theo ngày hôm qua Triệu Đan Đan tách khỏi chính mình, Vu Thiên trở về trong phòng ngủ của mình, trừ đi học cũng chỉ biết trở lại gian phòng của mình đọc sách, đối thi xem sách, khôn thì nằm ngủ, cảm giác cuộc sống đúng là quy luật không gì sánh được.

Mặc dù nói Vu Thiên cũng biết ngày hôm qua mình đối với Triệu Đan Đan có chút quá mức, nhưng ở trong mắt Vu Thiên xem ra, hán nếu đã không thích Triệu Đan Đan, vậy thì tuyệt đối không thể cho nàng về mặt dễ gần, giống như tình yêu loại chuyện này hán tuy rằng không hiểu nhiều, nhưng hán xác thực biết, nếu như một ngày rơi vào, sẽ rất khó tự kiềm chế bản thân, điều này có thể dễ dàng nhận thấy qua việc mình thích Trịnh Khả Tâm.

Nếu đã như vậy, không bằng hán sớm cự tuyệt tâm ý của Triệu Đan Đan, có lẽ như vậy còn có thể khiến cho Triệu Đan Đan đau khổ nhỏ đi một chút.

Mà lúc này, bản thân mình cũng đã quên chuyện về Triệu Đan Đan, Vu Thiên hiện tại đang bắt tay vào xem quyển sách lịch sử triết học mà hán mới mượn được từ chỗ lão sư Không Văn. Quyển sách này hiện tại đã không phát hành, trong thành phố cũng rất khó tìm được, mà bởi vì Vu Thiên xác thực đối với triết học ưa thích không rời, cộng thêm hán đã xem qua không ít gốc rễ sự việc, cho nên vén vén từ lúc khai giảng đến bây giờ mới được một tháng, nhưng Vu Thiên lại đọc xong toàn bộ sách vở của học sinh hệ triết học xã hội. Không còn sách để đọc Vu Thiên liền đi tìm Không Văn, Không Văn liền đưa cho Vu Thiên quyển sách này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Hợp Tác

Vốn lịch sử triết học giảng chủ yếu là lịch sử chuyển biến từ cổ chí kim của tất cả các quốc gia kể cả Đông Phương quốc. Phiên bản tuy già một chút, nhưng ở phương diện con người ghi lại thật sự rất nguyên thủy, cũng rất sâu sắc, cho nên từ lúc vừa mới bắt đầu xem quyển sách này, Vu Thiên yêu thích không buông tay, mà cũng không thể buông tay.

Có người sẽ hỏi, đại học Trung Hoa có nhiều hệ như vậy, vì sao Vu Thiên hết lần này tới lần khác thích triết học? Nguyên nhân trong chuyện này chủ yếu là võ công có lúc cùng triết học tương thông. Thí dụ như bên trong Thái Cực có rất nhiều cách nói, hướng đi của kinh mạch con người, cùng với đa số thủ pháp điểm huyệt đều xuất từ chỗ tinh túy trong triết học. Mà rất nhiều người đều nghĩ lầm võ thuật chính là chém chém giết giết, kỳ thực võ thuật quyết định ở trí ịch, công phu võ thuật cao nhất quyết định ở chỗ trí lực cao hay thấp, đồng dạng công phu bởi vì không cao, người sử dụng sẽ sản sinh ra hiệu quả bất đồng.

Ở chỗ Vu Thiên xem ra, hán muốn tăng công phu của bản thân, muốn trở thành một võ giả chân chính, một chuyên gia võ thuật cấp đại tông sư, vậy việc đầu tiên của hán là phải làm cho chính mình đầy một bụng tri thức, mà triết học không thể nghi ngờ là một trong những cách tốt nhất.

Đang ngồi trên bàn chăm chú đọc sách, Vu Thiên bỗng nhiên nghe được từ cánh cửa gỗ phòng ngủ của mình truyền đến tiếng vang khác thường.

- Đồng, thùng thùng!

Cảm giác rất có tiết tấu.

Vu Thiên nghĩ không ra là ai lại đến gian phòng tìm mình, nếu như là Tàn Thư Nhã, thông thường nàng đã sớm gọi “mở cửa”, vậy sẽ là ai chứ?

Mang theo nghi vấn, Vu Thiên đứng dậy đi tới cửa phòng mở miệng hỏi:

- Người nào!

Chờ một lúc sau, một thanh âm nữ tính truyền đến.

- Là em, Triệu Đan Đan.

Vừa nghe người đến là Triệu Đan Đan, Vu Thiên lắc đầu, hán thực sự không ngờ chính mình ngày hôm qua đều đã nói tuyệt tình đến mức như vậy rồi, thế nhưng nàng vẫn còn tìm đến mình, xem ra đối phương rất cố chấp, nếu như lúc này chính mình không đi ra mở cửa, sợ rằng Triệu Đan Đan sẽ vẫn đứng đó chờ. Nghĩ đến chính mình là một đại lão gia, không có gì phải sợ một nữ tử địa phương cả, Vu Thiên liền vui vẻ mở rộng cửa.

Sau khi mở rộng cửa, Vu Thiên nhìn thấy Triệu Đan Đan không hề giống ngày xưa vui tươi hơn hờ, thậm chí còn có một tia trầm lắng.

- Em, em có thể đi vào không? Kỳ thực em có chuyện trọng yếu muốn nói với anh.

Tựa hồ sợ Vu Thiên sẽ đuổi mình ra khỏi cửa, Triệu Đan Đan vội vã nói.

- Ai! Được rồi, cô vào đi.

Thấy bộ dạng Triệu Đan Đan ít nhiều có chút thống khổ, Vu Thiên cũng thật sự không nỡ đuổi nàng đi, cho nên cực thân sĩ làm một tư thế xin mời, ý bảo Triệu Đan Đan vào trong phòng.

Lại một lần nữa tiến vào trong phòng Vu Thiên, Triệu Đan Đan cảm giác được có chút không giống với trước đây. Trước đây ở chỗ này Vu Thiên không có cự tuyệt chính mình, nàng có lẽ còn có thể ôm lấy một tia huyền tưởng, cho là mình có thể làm cho Vu Thiên thay đổi vì mình, nhưng từ ngày hôm qua sau khi Vu Thiên rất rõ ràng nói xong tất cả, Triệu Đan Đan biết được suy nghĩ của Vu Thiên, cho nên lúc này nhìn thấy Vu Thiên, nàng ít nhiều cũng có chút mất tự nhiên.

- Có chuyện gì, mời nói.

Vu Thiên ôm quyền đứng đối diện với Triệu Đan Đan, thậm chí ngay cả ý tứ rút cho Triệu Đan Đan một chén nước cũng không có. Đây cũng cũng không phải Vu Thiên không muốn đi làm, mà thực sự hấn sợ, chính mình chỉ cần không cẩn thận một chút, lại khiến Triệu Đan Đan có suy nghĩ vớ vẩn gì đó, cho nên lúc này Vu Thiên nhất định phải làm cho mình lãnh đạm, thậm chí là lãnh khốc.

Ngẩng đầu nhìn Vu Thiên, Triệu Đan Đan thật muốn nói:

- Làm sao, không có chuyện thì không thể tới tìm anh sao?

Nhưng Triệu Đan Đan biết nếu như mình nói như vậy, e rằng Vu Thiên sẽ vô tình xua đuổi, cho nên nàng cuối cùng cũng nhịn xuống không nói gì.

- Cái kia, cái kia Trịnh tiểu thư sẽ tới kinh thành.

- Trịnh tiểu thư? Trịnh tiểu thư nào?

Vu Thiên vừa nghe Triệu Đan Đan nhắc tới Trịnh tiểu thư, trước tiên hấn liền nghĩ đến Trịnh Khả Tâm. Kỳ thực trong lòng của hấn lúc này đã sớm kích động không gì sánh được, chẳng qua còn không có biểu hiện ra ngoài, dù sao hiện tại vẫn còn không biết có phải hay không là Trịnh Khả Tâm đến, nếu như không phải nàng, lúc đó mình không phải là vui vẻ quá sớm sao.

- Đúng, đúng là tiểu thư Trịnh Khả Tâm của Trịnh gia XG.

- Cái gì? Thực sự là cô ấy, ha ha.

Ngoài dự liệu của Triệu Đan Đan là sau khi Vu Thiên nghe được tin tức Trịnh Khả Tâm thật sự sẽ đến, hấn vậy mà không hề che giấu ý cười. Cười vui vẻ như vậy, lại tự nhiên, tràn đầy cảm giác hạnh phúc như thế.

- Vì sao? Vì sao chỉ là Trịnh Khả Tâm đến, nhưng Vu Thiên lại có thể cười vui vẻ như vậy, chẳng lẽ mình nỗ lực theo đuổi nhiều ngày như vậy, thậm chí còn chủ động làm quen cùng bạn bè của Vu Thiên, những thứ này đều so ra kém một cái tin tức động lòng người là Trịnh Khả Tâm đến như vậy sao?

Thấy Vu Thiên tại chỗ này vui cười, tâm Triệu Đan Đan không khác gì đao cắt.

Vu Thiên tựa hồ cũng cảm giác được sắc mặt Triệu Đan Đan không tốt, cho nên cười một lúc hấn liền dừng lại, sau đó nói với Triệu Đan Đan:

- Tôi hỏi cô, chuyện Khả Tâm đến đây có đúng hay không là do các người an bài.

Vừa nghe Vu Thiên hỏi như vậy, Triệu Đan Đan lập tức mở to hai mắt.

Thấy biểu hiện của Triệu Đan Đan, Vu Thiên biết mình đoán đúng.

- Tôi đang hỏi cô đây, có đúng hay không các người gọi Khả Tâm tới tham gia yến hội sinh nhật của con gái lãnh sự ngoại quốc, là vì muốn bức tôi xuất hiện, giúp các người bảo vệ những người đó?

Thông qua việc học triết học, có thể nói tâm trí của Vu Thiên đã thành thục lên rất nhiều, cũng không phải dùng sức trâu như trước đây nữa. Cho nên vừa nghe chuyện Trịnh Khả Tâm đến, hơn nữa lại nghe được từ trong miệng của Triệu Đan Đan, lập tức Vu Thiên đoán được một ít.

Nghe Vu Thiên nói những thứ này, Triệu Đan Đan giống như không nhận ra Vu Thiên của ngày bình thường. Nàng thực sự nghĩ không ra Vu Thiên không riêng công phu tốt, đầu óc cũng thông minh như thế này. Người như thế nếu như trở thành bạn bè xác thực là một chuyện tốt, nhưng nếu trở thành địch nhân, vậy có phải hay không có chút đáng sợ đây.

Thấy Triệu Đan Đan nhất thời không nói lời nào, Vu Thiên đột nhiên có chút tức giận nói:

- Các người phải biết, các người đây là đang đùa với lửa a. Úc, chỉ vì bức tôi đứng ra, các người lại đem Khả Tâm đặt vào địa phương nguy hiểm như vậy, thế nào, lẽ nào các người cho rằng như vậy thì tôi sẽ khuất phục sao? Hừ!

Nhìn thái độ của Vu Thiên không ngờ lại là như thế này, Triệu Đan Đan bị dọa cho sợ hãi.

- Không, chúng em không phải ý tứ này, anh ngàn vạn không nên hiểu lầm.

Triệu Đan Đan lúc này thực sự đã bị dọa sợ, không sai, mời Trịnh Khả Tâm đến đây thật là hi vọng có thể dẫn dụ Vu Thiên ra tay, khiến hắn giúp chính mình, nhưng nếu vì vậy mà chọc giận Vu Thiên, hậu quả kia thật sự không tưởng tượng nổi. Mặc dù nói đại biểu cho Vu Thiên hiện tại chỉ là một mình hắn, nhưng chỉ một mình Vu Thiên cũng thực sự quá mạnh mẽ, nếu như Vu Thiên muốn đối với chính mình bất lợi, vậy không chỉ nói chính Triệu Đan Đan, ngay cả Lương Mộc Lan cũng chưa chắc đã là đối thủ. Phải biết rằng lấy bản lĩnh của Vu Thiên, ai muốn bắt hắn, đây là một việc tương đối khó khăn. Tương phản, nếu như Vu Thiên muốn đối phó ai, đó cũng là một chuyện tương đương đáng sợ, cho tới nay, Lương Mộc Lan cùng Triệu Đan Đan đều hi vọng đem Vu Thiên vì bọn nàng sở dụng, thế nhưng các nàng thật không nghĩ Vu Thiên sẽ trở thành địch nhân của bọn nàng.

Vu Thiên vừa nhìn Triệu Đan Đan sợ tới mức sắp khóc, hắn cũng chỉ biết thờ dài một hơi.

Kỳ thực Vu Thiên đã sớm nghĩ kỹ, nếu như Triệu Đan Đan trở lại cầu xin chính mình, vậy hắn cũng sẽ nể mặt bán một cái nhân tình. Đây cũng không phải Vu Thiên đột nhiên đổi tính, thực sự Vu Thiên đã xem qua rất nhiều lịch sử triết học, cũng am hiểu rất sâu văn hóa mấy nghìn năm của Đông Phương quốc. Vu Thiên rõ ràng bất kỳ một triều đại nào thay đổi, người chịu khổ luôn luôn là bách tính. Cho nên hắn mới nghĩ, nếu có cơ hội hắn nên vì quốc gia làm một chuyện yên ổn gì đó, điều này cũng chẳng khác nào vì trăm vạn bách tính mà làm một việc.

Mà Triệu Đan Đan đi tìm hắn hỗ trợ để bảo vệ an toàn cho đại sứ, kỳ thực cũng là vì sự yên ổn đoàn kết giữa các quốc gia. Vì thế, Vu Thiên đã sớm nghĩ kỹ, chẳng qua hắn vạn lần không ngờ, Triệu Đan Đan lại lợi hại như thế, biết chuyện mình thích Trịnh Khả Tâm, trái lại coi đây là điểm yếu uy hiếp mình. Tuy rằng loại uy hiếp này cũng không rõ ràng, nhưng Vu Thiên xác thực rõ ràng biết đây là hướng về phía mình mà đến.

Cúi đầu nhìn Triệu Đan Đan đang sợ hãi không biết làm sao, Vu Thiên nói:

- Được, cô không cần sợ hãi, tôi sẽ không đối với cô như vậy nữa, tôi cũng biết cô có chỗ khó xử.

Nói xong câu đó, Vu Thiên lại nói tiếp:

- Được rồi, tôi đồng ý giúp cô tại yến hội bảo vệ đại sứ gì đó, như lời cô đã nói, nơi ấy rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mình tôi đi là được, về phần Trịnh Khả Tâm tiêu thư hay là đừng cho cô ấy đi. Mà song song tôi còn có một điều kiện nho nhỏ.

Nghe được Vu Thiên đồng ý, Triệu Đan Đan bật người cao hứng trở lại, nhớ lại Vu Thiên nói còn có một điều kiện nho nhỏ, lúc này lập tức đáp ứng.

- Vu Thiên, anh nói đi, anh có yêu cầu gì, em nghĩ chúng em đều sẽ tận lực thỏa mãn. Nhưng về chuyện Trịnh Khả Tâm đi yến hội, chúng em thực sự đã thông báo cho bọn họ, hơn nữa nhìn bộ dạng của bọn họ tựa hồ cũng rất nguyện ý.

Vu Thiên vừa nghe vậy cũng chỉ biết gật đầu, hắn rõ ràng, Trịnh gia nếu đã đáp ứng, vậy chuyện này nhất định đối với bọn họ có lợi, mình bây giờ không đồng ý để cho bọn họ đi yến hội, ngược lại sẽ khiến bọn họ ghi hận chính mình, đây là cái được không bù đắp đủ cái mất. Cho nên Vu Thiên cũng không muốn đi quản.

Trái lại hắn chậm rãi nói:

- Các người chắc cũng biết ở kinh thành có một tập đoàn tên gọi Trương thị, sinh ý của Trương thị tập đoàn từ trước cho tới nay đều có liên quan đến lĩnh vực điện tử, cho nên gần đây gặp phải nguy cơ nhất định, mà bọn họ hiện tại muốn đổi nghề sang làm vận tải, cũng bởi vì cái gọi là vạn sự khởi đầu nan, đồng thời bọn họ trước đây cũng không có kinh nghiệm tại phương diện này, cho nên hiện tại thương gia dám cùng bọn họ hợp tác hầu như không có. Mà tôi biết năng lực của cô cùng năng lực người đứng sau lưng cô đều rất cường đại, vậy không bằng ra tay giúp một chút Trương thị tập đoàn này, giúp bọn họ kéo một ít đầu mối làm ăn, để giải quyết khốn cảnh hiện tại của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Trịnh Gia Tới

Triệu Đan Đan trước đây cũng không biết tập đoàn Trương thị là cái gì, bởi vì cô không hề làm nghề kinh doanh, với cả cũng về nước chưa được lâu, cho nên Triệu Đan Đan không rõ về tập đoàn Trương thị này. Nhưng từ tình hình hiện tại, có vẻ như Vu Thiên rất xem trọng công ty này, không khỏi khiến cô phải lên tiếng hỏi:

- Có thể cho người ta biết quan hệ giữa mấy người được không?

- Không có quan hệ gì.

Vu Thiên trả lời ngay lập tức:

- Nhưng tôi muốn các cô trợ giúp cho họ, đây coi như là một điều kiện để tôi giúp các cô đi.

Lúc trước, khi nghe thấy Lý Hưng Quốc nói gia tộc Trương Xảo Nhi đang gặp khó khăn, Vu Thiên đã từng muốn giúp họ. Bây giờ cơ hội đã tới, Vu Thiên không phải muốn thừa cơ mà đặt điều kiện với đám Triệu Đan Đan, mà hẳn không muốn khiến họ có cảm giác thiếu nợ hẳn, cho nên hẳn mới đưa ra yêu cầu của mình, cứ như vậy hai bên đều có thể giúp nhau, mà không ai thiếu nợ ai cả.

Triệu Đan Đan sau khi nghe Vu Thiên nói không có quan hệ gì, cô cũng cảm thấy không thể tin nổi. Nhưng cô cũng thông minh, không có hỏi thêm gì nữa:

- Đây chỉ là chuyện nhỏ, không vấn đề gì.

Thực ra, mặc dù cục Quốc An trên lý thuyết chỉ có sức ảnh hưởng trong giới quan trường, không có năng lực gì lớn ở mặt kinh doanh buôn bán. Nhưng cục Quốc An đã phát triển nhiều năm như vậy, bọn họ đương nhiên có vài công ty trực thuộc, mà một số công ty trong đó có nghiệp vụ vận tải, dựa vào mấy công ty này, việc giúp đỡ tập đoàn Trương thị trong vấn đề vận tải đương nhiên không có vấn đề gì. Thế nên Triệu Đan Đan không hề do dự lập tức đáp ứng hẳn.

- Tốt, nếu không còn chuyện gì khác thì cô có thể đi rồi. Nhớ kỹ trước khi bữa tiệc bắt đầu một ngày, phải đưa tôi tới đó quan sát địa hình đó.

Vu Thiên thấy Triệu Đan Đan đã đồng ý, hẳn lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh như tiền, nói.

Triệu Đan Đan cũng biết chính mình cũng không cần ngăn ngóng ở đây làm gì nữa, cho nên cô đứng lên, gật đầu chào Vu Thiên, sau đó đi ra khỏi phòng. Tuy rằng Triệu Đan Đan không muốn cứ vậy rời đi, nhưng nghĩ tới ánh mắt khó chịu kia của Vu Thiên, song lại nghĩ tới chuyện mấy ngày nữa còn có thể tới đưa hẳn đi xem nơi tổ chức bữa tiệc, cô lại cười thỏa mãn. Chỉ cần có thể gặp nhau, đối với Triệu Đan Đan mà nói, cũng có nghĩa là vẫn còn hi vọng.

Sau khi trở về, Triệu Đan Đan lập tức chuyển lời của Vu Thiên cho Lương Mộc Lan. Lương Mộc Lan nghe Vu Thiên đã đồng ý, hết sức vui mừng, còn về điều kiện kia, trong mắt cô, chẳng qua chỉ là một chuyện đơn giản mà thôi, cô chỉ cần gọi một cuộc điện thoại tới quản lý của bộ thương mại cục Quốc An là xong ngay.

Căn bản, Lương Mộc Lan luôn hi vọng Vu Thiên có thể giúp đỡ cũng là do tình cảnh hiện giờ của cục Quốc An không được tốt cho lắm. Trong cao tầng Đông Phương, trừ lãnh đạo chủ yếu và người phụ trách, còn bốn bộ vẫn luôn tranh quyền đoạt thế, một trong số đó là cục Quốc An, ngoài ra còn có Bộ Công An (phó cục trưởng Tôn Văn Bác cục cảnh sát Trung Sơn thuộc phe phái này), còn có bộ Chính Trị và Quân Ủy, có thể nói mấy bộ này lúc nào cũng đấu đá lẫn nhau, chèn ép nhau, luôn mong rằng đối phương sẽ bị đánh văng ra khỏi vòng tròn quyền lực.

Với tư cách là nòng cốt của cục Quốc An, sau khi Lương Mộc Lan gia nhập vào tổ chức, cô vẫn luôn mơ tới một ngày chính mình có thể khiến cho cục Quốc An đứng vào vị trí đầu trong bốn bộ và ủy ban trung ương. Do đó mà cô vẫn luôn cố gắng không ngừng. Mà chuyện bảo hộ đại sứ Mỹ lần này, cũng là một loại phương thức biểu hiện của cục Quốc An, hơn nữa có thêm Vu Thiên, Lương Mộc Lan càng thêm có lòng tin.

Ngày hôm sau, anh em Trịnh Từ Hào, Trịnh Khả Tâm dùng máy bay riêng của Trịnh gia bay tới kinh thành. Vừa tới nơi, bọn họ liền vào ở tầng cao nhất khách sạn Tinh Thiên của Bạch Ngọc Đường, bởi vì tương đối mà nói, ở đây khá là an toàn, hơn nữa quan hệ của Trịnh Từ Hào và Bạch Ngọc Đường cũng rất tốt, nên ở đây cũng là chuyện đương nhiên.

Mà lần này để bảo vệ tốt anh em Trịnh gia, thậm chí ngay cả Lương Mộc Lan cũng cố ý điều đến một số đặc công cục Quốc An tới khách sạn bảo vệ họ. Tuy rằng số người không nhiều lắm, nhưng đủ để làm đám Đông Dương Hắc Long hội kia phải kinh sợ.

Tại tầng cao nhất khách sạn Tinh Thiên, ở phòng riêng của Bạch gia, Bạch Ngọc Đường đang nhiệt tình trò chuyện với anh em Trịnh Từ Hào, Trịnh Khả Tâm.

- Ha ha, Trịnh huynh, Khả Tâm muội muội, hai người thật may mắn đó, được chính phủ đặc biệt chiếu cố cho tới tham gia tiệc sinh nhật của con gái đại sứ Mỹ.

Bạch Ngọc Đường cười cười chúc mừng anh em Trịnh Từ Hào.

- Đầu có, chẳng qua do lực ảnh hưởng của Trịnh gia chúng ta mà thôi.

Trịnh Từ Hào không biết vì sao tiệc sinh nhật của con gái đại sứ Mỹ lại mời họ tham gia, trong ấn tượng của hẳn, dường như không có ấn tượng gì với cô nàng Alice, thiên kim tiểu thư nhà đại sứ Mỹ kia. Nhưng có thể tham gia bữa tiệc như vậy, Trịnh Từ Hào cũng cảm thấy rất có mặt mũi. Ít nhất cũng khiến cho việc Trịnh gia tiến vào đại lục càng tăng thêm sức ảnh hưởng. Nếu Trịnh gia có thể có mặt ở đó, đối với nhiều chuyện làm ăn của Trịnh gia sẽ càng thêm thuận lợi hơn nữa.

Đều là công tử nhà giàu, Bạch Ngọc Đường vừa nhìn mặt Trịnh Từ Hào đã biết trong lòng hẳn nghĩ gì.

- Ha ha

Cười nhạt một tiếng, Bạch Ngọc Đường chuẩn bị nói sự thật cho Trịnh Từ Hào biết, hẳn mở miệng nói:

- Trịnh huynh có còn nhớ một người tên là Vu Thiên hay không?
- Vu Thiên? Đương nhiên nhớ rồi, cậu ta là ân nhân cứu mạng của tôi mà.

Trịnh Tử Hào vừa nói mấy câu này, lập tức nhớ ra cái gì:

- Sao? Có phải Bạch huynh đã thu Vu Thiên làm thủ hạ hay không, chúc mừng anh, dưới trướng lại thêm một viên hổ tướng.
- Cái gì cơ?

Thấy Trịnh Tử Hào trêu chọc mình, Bạch Ngọc Đường xấu hổ lắc đầu.

- A, sao vậy? Chẳng lẽ Vu Thiên không chịu làm phụ tá cho anh?

Trong lòng Trịnh Tử Hào, Vu Thiên chẳng qua có chút công phu không tệ lắm mà thôi, còn gia cảnh thật sự mà nói là không tốt, bằng không sẽ không có chút tiền trả tiền ăn vặt nường.

- Ôi, anh không biết, trong khoảng thời gian Trịnh huynh quay về Hồng Kông, Vu Thiên có thể nói là vô cùng nổi danh, hắn hai lần phá nát sản nghiệp của Hắc Long hội, dẫn tới vô số thế lực chú ý tới hắn. Hiện giờ không riêng gì tôi, rất nhiều thế lực đều mơ tưởng có hắn, so sánh với họ, tôi có là gì đâu.

Bạch Ngọc Đường nói Vu Thiên từng phá sản nghiệp Hắc Long hội, Bạch Ngọc Đường từng nói qua với hắn, nhưng phá tới hai lần, hắn lại không rõ. Hiện giờ nghe thấy Bạch Ngọc Đường nói vậy, Trịnh Tử Hào rất hiếu kỳ hỏi:

- Vu Thiên này lợi hại vậy sao? Ngay cả Hắc Long hội hắn cũng không sợ?
- Ha ha, đừng nói hắn không sợ Hắc Long hội, ngay cả Hắc Long hội thấy hắn cũng phải nhường ba phần.

Trịnh Tử Hào không hiểu được sự lợi hại của Vu Thiên, Bạch Ngọc Đường đương nhiên có thể hiểu, phải biết Vu Thiên mới tới kinh thành hơn một tháng mà thôi, mấy chuyện này cũng chỉ mới xảy ra trong một tháng này, nên Trịnh Tử Hào ở tận Hồng Kông xa xôi không biết là chuyện thường.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Trịnh Tử Hào, Bạch Ngọc Đường lại nói tiếp:

- Ôi, có thể nói ở đây Vu Thiên như mặt trời ban trưa, mặc dù hắn chỉ có một người, thậm chí không có bồi cánh, thân phận gì, nhưng mọi người đều phải kiêng kỵ hắn, bởi công phu của hắn thật sự rất cao, cao tới mức tới giờ không ai đấu với hắn qua nổi một chiêu. Cho nên...

Trịnh Tử Hào thông minh cỡ nào, vừa thấy Bạch Ngọc Đường dừng lại, liền vội vàng hỏi:

- Cho nên làm sao?
- Cho nên, bao gồm cả hai người, mới có thể được chính phủ mời tới tham gia bữa tiệc của Alice, cũng là vì nể mặt Vu Thiên mà thôi.
- Cái gì?

Vừa nghe Bạch Ngọc Đường nói vậy, Trịnh Tử Hào lập tức lộ ra vẻ mặt có đánh chết cũng không tin. Trịnh Tử Hào nghĩ không ra Vu Thiên dựa vào cái gì lại có ảnh hưởng lớn như vậy, thậm chí có thể khiến hắn từ Hồng Kông trở lại kinh thành.

Thấy vẻ mặt của Trịnh Tử Hào, Bạch Ngọc Đường lắc đầu:

- Tôi biết Trịnh huynh không tin, nhưng tôi nói đều là thật. Chắc anh không rõ lắm, đừng xem Vu Thiên không có thân phận gì, nhưng mặt cao hơn trán, người bình thường muốn nhờ hắn giúp, hay làm bạn bè với hắn đều rất khó. Giống như chuyện tiệc sinh nhật Alice lần này, thật ra là có nguy hiểm, lý do là vì thủ lĩnh tổ chức khủng bố quốc tế mới bị nước Mỹ giết, cho nên ở tiệc sinh nhật có thể sẽ có sự trả thù của tổ chức này, chính phủ sau khi biết chuyện này liền muốn nhờ Vu Thiên giúp đỡ, nhưng Vu Thiên không chịu nể mặt ai hết, song không biết sao chính phủ lại biết Vu Thiên thích Khả Tâm muội muội.

Nói xong, Bạch Ngọc Đường liền nhìn về phía Trịnh Tử Hào, hắn biết Trịnh Tử Hào rất thông minh, có thể nghĩ ra chuyện gì đó. Đương nhiên, lúc nói vậy Bạch Ngọc Đường đương nhiên sẽ không nói rõ chuyện Vu Thiên thích Trịnh Khả Tâm.

- À!

Nghe xong những lời Bạch Ngọc Đường nói, Trịnh Tử Hào trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc hắn mới nghĩ thông suốt chuyện này. Thì ra chính phủ mời em gái tới đây đều là vì Vu Thiên, vì Vu Thiên thích em gái hắn, chỉ cần em gái hắn xuất hiện trong tiệc sinh nhật này, vì vấn đề an toàn của em gái, Vu Thiên nhất định phải có mặt ở bữa tiệc kia, nhất định phải trở thành quân cờ bảo vệ an toàn cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Ghen

Nghĩ thông mấy chuyện này, Trịnh Từ Hào ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường:

- Bạch huynh, nếu chuyện này do người khác nói ra, tôi có lẽ còn không tin, nhưng do anh nói ra, quả thực tôi không thể không tin.

- Ha ha, thực cảm tạ sự tín nhiệm của Trịnh huynh. Sở dĩ tôi nói nhiều với anh như vậy là muốn hai người biết, chẳng phải Trịnh gia các người vẫn muốn tiến vào đại lục sao? Có lẽ đây chính là một cơ hội rất tốt, chỉ cần hai người có thể mượn quan hệ giữa chính phủ và Vu Thiên, chuyện phát triển sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, đúng không?

Quả thực, Trịnh gia ở Hồng Kông sớm đã có suy nghĩ tiến vào đại lục phát triển. Hiện giờ nền kinh tế Đông Phương quốc đang phát triển ổn định qua từng năm, trong lúc không ai để ý không ngờ đã trở thành trung tâm phát triển kinh tế lớn trên thế giới, mà đại lục vì vừa lớn mà người lại đông, nên cho dù là không gian phát triển hay hoàn cảnh phát triển đều tốt hơn so với Hồng Kông. Nhưng vì Trịnh gia vẫn phát triển rất tốt ở Hồng Kông, thậm chí còn có xu hướng thành một thế, cho nên chuyện Trịnh gia muốn tiến vào đại lục phát triển, bị rất nhiều người cản trở.

Những kẻ cản trở này đều là những kẻ mang lòng đố kỵ, bởi bọn họ sợ, sợ Trịnh gia khi vào đại lục sẽ đoạt sinh ý của bọn họ. Cũng có một số người có cổ kị trong lòng, họ sợ Trịnh gia quá mức cường đại, tương lai không dễ quản lý. Nhưng cho dù thế nào, vì cái gọi là người sợ nổi danh heo sợ mập, cho nên Trịnh gia muốn tiến vào đại lục phát triển gặp muôn vàn khó khăn. Điểm chết người nhất là, vì Trịnh gia nhiều năm một mực phát triển ở Hồng Kông, không có quan hệ gì với đại lục, cho dù quan hệ của Trịnh Từ Hào và Bạch Ngọc Đường cũng chỉ là bạn bè mới tiếp xúc không lâu mà thôi, không thể bàn tới chuyện lợi ích hay không lợi ích gì, cho nên Bạch gia cũng chưa giúp Trịnh gia gì.

Trịnh Từ Hào vẫn luôn quan tâm tới chuyện này, tìm mọi biện pháp để tiến vào đại lục, nhưng vẫn chưa tìm được biện pháp gì. Nhưng hôm nay, chuyện không có chút manh mối nào giờ đã có chút cơ hội, nếu Trịnh gia có thể hợp tác với chính phủ đại lục, có quan hệ vui vẻ, rất nhiều chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều. Đương nhiên đây cũng là lý do vì sao chính phủ muốn mời anh em Trịnh gia tới kinh thành.

Trịnh Từ Hào cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, sau đó đưa mắt nhìn về phía em gái Trịnh Khả Tâm đang ở bên cạnh.

Trịnh Khả Tâm, thông minh mỹ lệ, mặc dù vẫn bị Trịnh gia coi là tiểu công chúa, nhưng cô cũng không phải là bình hoa, có rất nhiều chuyện cô có suy nghĩ của riêng mình. Từ nhỏ, cô đã thấy ông nội, cha mình luôn bận rộn vì sinh ý và nhiệm vụ chấn hưng gia tộc. Lớn lên một chút nữa, cô lại nhìn anh trai bắt đầu học tập việc buôn bán, vẫn vì sự huy hoàng của Trịnh gia, cho nên có thể nói với vinh dự với gia tộc cô không kém mấy người đàn ông như anh trai cô chút nào.

Sau khi Bạch Ngọc Đường nói, cô lập tức hiểu lần này sở dĩ có thể vào kinh thành tham gia bữa tiệc, nguyên nhân chủ yếu vì Vu Thiên thích mình. Mặc dù cách nói này có chút hoang đường nhưng lại là sự thật 100%. Có lẽ Trịnh gia bọn họ có thể thông qua bữa tiệc kết giao với một số nhân vật có quyền thế trong đại lục, tương lai có tác dụng khi Trịnh gia tiến vào đại lục.

Nếu tham gia bữa tiệc này có chỗ tốt như vậy, hi sinh mình một chút có sao đâu. Huống hồ Trịnh Khả Tâm tuy không hiểu Vu Thiên kia lắm, nhưng cô quả thật cảm giác được, Vu Thiên cũng không phải người không thể nói đạo lý, nếu nhưng mình thật không có cảm giác gì với hắn, đợi một thời gian nữa, mình nói chuyện với hắn, hắn sẽ thay đổi suy nghĩ cũng không chừng. Vì thế, lúc Trịnh Khả Tâm thấy anh trai nhìn mình, cô liền gật đầu.

Thấy em gái đã gật đầu, Trịnh Từ Hào vội vàng nói:

- Em gái, không cần đáp ứng gấp vậy đâu, nếu trong lòng em quả thực không muốn vậy chúng ta cũng không cần làm, phải biết với sản nghiệp bây giờ của Trịnh gia, cho dù không phát triển ở đại lục cũng có thể sống rất tốt.

- Em biết, nhưng hiện giờ xã hội này phát triển thực sự quá nhanh. Không tiến thì sẽ lùi, em không muốn Trịnh gia phải vì em mà dừng tiến, đương nhiên em càng không muốn mất đi một cơ hội tốt như vậy. Được rồi anh trai, em đã nghĩ kỹ rồi, anh đừng nói thêm gì nữa.

Thấy Trịnh Từ Hào dường như còn muốn nói thêm, Trịnh Khả Tâm vội vàng chặn lời hắn.

Trịnh Từ Hào rất hiểu em gái hắn, đừng xem lúc bình thường cô vẫn luôn được gia tộc bao bọc, thấy ai cũng rất khách khí, nhưng kỳ thực trong lòng cô có chủ kiến của riêng mình, chỉ cần chuyện cô đã quyết, rất khó có thể khiến cô thay đổi ý định.

- Được rồi, em gái tôi đã không phản đối, thì chúng tôi sẽ tham gia bữa tiệc này.

Nói xong, thấy Bạch Ngọc Đường vẫn nhìn mình, Trịnh Từ Hào lại lắc đầu:

- Đương nhiên, bọn tôi cũng sẽ nghĩ cách làm bạn bè với Vu Thiên.

- Ha ha! Trịnh huynh quả nhiên không hổ là Trịnh huynh.

Thấy Trịnh Từ Hào cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận, Bạch Ngọc Đường rất vui. Bởi rốt cuộc nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành.

Ngay ngày hôm qua, khi Bạch Ngọc Đường biết anh em Trịnh Từ Hào tới kinh thành tham gia bữa tiệc này, hắn liền chạy tới đại học Trung Hoa tìm Vu Thiên.

Cảm giác của Vu Thiên với Bạch Ngọc Đường cũng không tệ lắm, cho nên cũng không bài xích việc hắn tới. Nhưng khi nghe Bạch Ngọc Đường nói hắn có thể làm trung gian, chế tạo cơ hội cho Vu Thiên và Trịnh Khả Tâm, thái độ của Vu Thiên với Bạch Ngọc Đường cũng thân thiết thêm một chút.

Cũng không thể nói Vu Thiên là người cơ hội, thật sự vì trong lòng Vu Thiên rất rõ khoảng cách của hắn với Trịnh Khả Tâm quá xa, nếu chỉ dựa vào nỗ lực của hắn để theo đuổi Trịnh Khả Tâm, cơ hội có lẽ không lớn lắm. Cũng giống như một tên hòa thượng theo đuổi công chúa vậy, khoảng cách xa tới mức không cần nói cũng biết, nhưng nếu có Bạch Ngọc Đường đứng giữa hỗ trợ, cơ hội thành công của Vu Thiên sẽ lớn hơn nhiều.

Nhưng Vu Thiên cũng biết Bạch Ngọc Đường sẽ không tự nhiên vô duyên vô cớ đối tốt với hắn, cho nên Vu Thiên lập tức mở miệng hỏi Bạch Ngọc Đường xem hắn muốn mình làm gì.

Bạch Ngọc Đường cũng rất trực tiếp, thẳng hắn nói hắn sợ Hồng bang sẽ tới gây phiền phức cho hắn, hắn hi vọng nếu Hồng bang thật sự làm gì, Vu Thiên có thể ra mặt giúp hắn.

Vu Thiên từng lĩnh giáo qua Thanh bang, hắn cũng từng từ miệng Triệu Đan Đan biết Hồng bang hiện giờ là bang phái xã hội đen lớn nhất Đông Phương quốc, nói cách khác, bang phái như vậy dù cho Vu Thiên đi đối phó cũng rất khó. Nhưng nếu không thể thì Bạch Ngọc Đường sẽ tìm Vu Thiên cầu cứu sao? Chẳng qua chỉ nhờ Vu Thiên bảo hộ Bạch Ngọc Đường không bị thương tổn gì thôi, cũng không phải giúp Bạch Ngọc Đường làm cái gì, cho nên Vu Thiên sau khi suy nghĩ một chút lập tức gật đầu đồng ý.

Nhưng đồng thời lúc gật đầu đồng ý, Vu Thiên cũng nói luôn với Bạch Ngọc Đường, hắn chỉ giúp Bạch Ngọc Đường một lần mà thôi.

Tuy rằng chỉ có được một lần hứa hẹn của Vu Thiên, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn phi thường cao hứng, hắn tin rằng chỉ cần nắm lấy được cơ hội lần này, cho dù chỉ là một lần cũng có thể giáo huấn Hồng bang một trận.

Cứ như vậy, hai bên đạt thành hiệp nghị, Bạch Ngọc Đường giúp Vu Thiên giật dây anh em Trịnh gia, còn chuyện kế tiếp toàn bộ đều dựa vào chính bản thân Vu Thiên.

Trong biệt thự Triệu gia ở kinh thành, Triệu Đan Đan đang ở tầng hai xem tư liệu về tập đoàn Trương thị.

Cô thật không rõ vì sao sau khi Vu Thiên đáp ứng tới bữa tiệc bảo hộ Alice, lại ra điều kiện muốn chiếu cố đặc thù cho tập đoàn Trương thị, muốn giúp họ khởi tử hồi sinh. Đối với điều kiện này, tuy rằng Triệu Đan Đan đáp ứng, đồng thời cũng đã thấy Lương Mộc Lan sắp xếp người thực hiện, nhưng Triệu Đan Đan vẫn nghĩ mãi không ra, cô không tin, Vu Thiên chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi, hai bên không có quan hệ gì.

Cho nên hôm nay cô cố ý phái người đưa tới tư liệu của tập đoàn Trương thị, rồi từ từ đọc.

Ban đầu, Triệu Đan Đan không hiểu vì sao Vu Thiên lại trợ giúp tập đoàn Trương thị, bởi khi cô xem thấy rằng tập đoàn này chỉ là một tập đoàn tư nhân tầm trung mà thôi, trong kinh thành Đông Phương quốc căn bản không có lực ảnh hưởng gì, tất nhiên chủ yếu là vì xí nghiệp này đang gặp rắc rối, nếu kinh doanh không tốt, thậm chí còn có thể phá sản. Nếu Vu Thiên nói trợ giúp nhà máy rượu Đại Tàn, Triệu Đan Đan còn có thể hiểu, nhưng tập đoàn Trương thị này quả thực không có điểm đặc biệt nào, khiến cho Triệu Đan Đan nghĩ mãi không ra.

Mãi tới cuối tư liệu về tập đoàn Trương thị, Triệu Đan Đan thấy vài ảnh gần nhất, trong đó đều là ảnh của những nhân vật trọng yếu trong gia tộc Trương thị. Khi nhìn thấy hình Trương Xảo Nhi trong đó, lúc này Triệu Đan Đan mới hiểu ra tất cả.

Mặc dù Triệu Đan Đan chỉ từng gặp Trương Xảo Nhi một lần, nhưng với chỉ số thông minh của Triệu Đan Đan, cô vẫn nhớ kỹ khuôn mặt của Trương Xảo Nhi. Một thiếu nữ xinh đẹp, hơn nữa còn ở cạnh Vu Thiên, cho nên muốn Triệu Đan Đan quên là không thể nào.

- Thì ra là vì cô ấy? Chẳng lẽ Vu Thiên vẫn còn thích cô ta sao?

Cảm giác của Trương Xảo Nhi lên, Triệu Đan Đan không ngừng tự hỏi.

Tuy rằng không có đáp án chính xác, nhưng Triệu Đan Đan phi thường rõ ràng, ít nhất Trương Xảo Nhi trong lòng Vu Thiên quan trọng hơn nhiều so với cô.

- Tiểu thư, tới giờ cơm trưa rồi

Đúng lúc này, vệ sĩ Tiểu Hồ của Triệu Đan Đan đã tới lần 2, nhẹ giọng hỏi cô.

Câu nhắc nhở này cũng cắt đứt mất dòng suy nghĩ của Triệu Đan Đan:

- Được rồi, tôi biết rồi.

Cô nhẹ giọng đáp lại, sau đó phát phát tay, bảo Tiểu Hồ xuống trước.

Trong lòng Triệu Đan Đan lúc này không phục, rất không phục, vì sao ngay cả Trương Xảo Nhi cũng được Vu Thiên quan tâm, nhưng cô lại không được? Còn có cô nàng Trịnh Khả Tâm kia nữa, nếu không phải trong lòng Vu Thiên có cô ta, có lẽ Vu Thiên có thể tiếp thu mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Tam Tiểu Thư

Lúc này, sự hiếu kì của Triệu Đan Đan đối với Vu Thiên đã trở thành tình yêu, vốn từ nhỏ cô chưa bao giờ gặp phải trở ngại gì nên cô lập tức quyết định đã thích Vu Thiên thì cứ việc thích hẳn, đồng thời cố gắng bài trừ cô gái bên người Vu Thiên ra ngoài.

Nếu đã muốn tranh đoạt tình yêu, Triệu Đan Đan tự nhiên sẽ lại khôi phục sự thông minh vốn có của cô. Cô biết hiện tại trong lòng Vu Thiên chưa chắc đã có Trương Xảo Nhi, nên tạm thời có thể để cô gái này sang một bên, nói cách khác người cô muốn đối phó đầu tiên là Trịnh Khả Tâm. Nghĩ đi nghĩ lại, Triệu Đan Đan liền lấy di động ra, gọi mấy người bạn cùng lớn lên từ nhỏ trong viện, đồng thời cũng là mấy chị em mấy ngày nữa sẽ tham gia yến hội, hi vọng những chị em này tới yến hội ngày đó sẽ giúp cô.

oOo

Cũng trong lúc đó, tại sân bay quốc tế kinh thành Đông Phương quốc, xuất hiện một cô gái trẻ tuổi đeo kính râm.

Cô gái ước chừng chỉ mới 20 tuổi, mặc một bộ trang phục bình thường nhưng lại có thể thể hiện rõ hết những đường cong hoàn mỹ của cô ta, thêm vào làn da trắng nõn và mái tóc dài phiêu dật, khiến cho mọi người đàn ông có mặt ở sân bay đều phải quay sang liếc nhìn. Tuy rằng đôi kính râm khiến họ không thể nào nhìn ra dung mạo của cô gái, thế nhưng chỉ nhìn vóc người cũng đã khiến rất nhiều người phải nuốt nước bọt không ngừng.

Cô gái này cầm theo một túi du lịch chậm rãi đi về lối ra. Tới khi cô ta tới phòng chờ sân bay, nhìn thấy một gã đàn ông bình thường không thể bình thường hơn, cười ha ha nói:

- Hoàng Phong, để anh đợi lâu rồi.

- Không đâu, Tam tiểu thư có thể tới, đó là vinh hạnh của Hoàng Phong.

Gã này không ngờ rất có quy củ, thậm chí không dám nghiêng đầu nhìn cô.

- Tốt, vậy chúng ta đi thôi.

Đối với biểu hiện của gã đàn ông tên gọi Hoàng Phong này, hiển nhiên cô ta vô cùng hài lòng.

- Vâng! Xe ở cửa lối ra sân bay, xin tiểu thư theo tôi.

Hoàng Phong khẽ khom người, sau đó cầm lấy hành lý của Tam tiểu thư, đi về cửa lớn sân bay.

Một tiếng sau, tại một nhà hàng năm sao, Tam tiểu thư đã được Hoàng Phong an bài ở một gian phòng cao cấp. Mà ở trong phòng này còn có ba gã đàn ông cũng đã đứng chờ ở đây.

Tam tiểu thư sau khi tiến vào phòng, tùy ý ngồi vào chiếc ghế salon mềm mại, ngay sau đó Hoàng Phong mang tới một ly cà phê nóng, đặt trước mặt cô.

Lúc này cô gái gọi Tam tiểu thư kia cũng từ bỏ kính râm trên mặt ra, hiển lộ một dung nhan tuyệt thế.

Đây là một khuôn mặt gần như hoàn mỹ, một đôi mắt đẹp long lanh to tròn ngập nước hiện diện trên gương mặt, càng khiến cho gương mặt tinh xảo đó thêm hoàn mỹ.

Tam tiểu thư sau khi tháo kính mắt, vẻ mặt ba gã đàn ông trong phòng lập tức thay đổi, bọn họ trước đây đã từng nghe nói về ba vị tiểu thư trong tổ chức, cũng biết ba cô gái này rất đẹp, phi thường đẹp, nhưng có nhiều thứ không phải chỉ nghe mà có thể hình dung, giống như cô gái gọi Tam tiểu thư trước mắt này, chỉ hiển lộ gương mặt hoàn mỹ kia ra trước mặt ba người bọn họ, lập tức họ như hồn lìa khỏi xác, bởi khuôn mặt kia quả thực quá xinh đẹp.

- Nhìn đủ chưa?

Thấy ba tên đàn ông kia còn thỉnh thoảng vụng trộm liếc mắt nhìn mình, giọng của Tam tiểu thư đột nhiên rất lạnh:

- Các anh nếu muốn xem, thì xem cho kỹ vào, bởi có thể đây là cơ hội duy nhất trong kiếp này của các anh đấy.

Ba tên đàn ông kia nghe tiểu thư nói vậy, cả người run lên, đầu cúi thấp xuống, dường như đã không còn hứng thú nào để nhìn dung nhan của cô vậy.

- Hừ! Các anh đã là người trong tổ chức, cũng nên rõ ràng quy củ của tôi và Đại tỷ, Nhị tỷ. Trừ chín đại tổ trưởng trong tổ chức, phàm là gã đàn ông chỉ cần thấy khuôn mặt của chúng tôi, lập tức sẽ phải chết. Hôm nay tôi sở dĩ cho các anh xem, là vì tí nữa các anh sẽ phải hoàn thành một nhiệm vụ thập tử vô sinh. Nhiệm vụ này dù thành công hay thất bại các anh đều phải chết, chỉ khác là nếu các anh hoàn thành nhiệm vụ này, người nhà của các anh sẽ sống tốt hơn rất nhiều. Nhưng nếu các anh thất bại, người nhà của các anh cũng sẽ phải đi theo các anh xuống nói chuyện với diêm vương.

Chữ chết được nhấn mạnh, làm cho ba tên đàn ông kia đứng lặng cả người đi, cả Hoàng Phong cũng thấy cả người run lên. Tuy rằng Hoàng Phong cũng là một trong chín đại tổ trưởng như trong lời của Tam tiểu thư, thế nhưng gã vẫn không nhận được sợ hãi, bởi lúc này Tam tiểu thư đã phóng ra sát khí, một loại sát khí khiến người ta không thể không sợ hãi.

Thấy cả bọn Hoàng Phong đã thành thật rất nhiều, Tam tiểu thư liền từ từ thu lại sát khí, sau đó quay sang nói với Hoàng phong:

- Nhiệm vụ cho bọn hần đã chuẩn bị xong chưa?

- Báo cáo Tam tiểu thư, đã an bài xong rồi, bọn họ cũng đã rõ ràng tính nguy hiểm và tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này.

Hoàng Phong cúi đầu trả lời.

- Tốt, vậy các anh nhớ kỹ, lần này là lần đầu tiên chúng ta hợp tác với tổ chức Khủng Phố, hơn nữa chúng ta đã thu tổ chức này một khoản tiền lớn, nên nhiệm vụ này chỉ được phép thành công, không được thất bại.

- Rõ!

Vừa nghe Tam tiểu thư nói vậy, ba gã đàn ông kia bỗng nhiên đều ngừng đầu, khuôn mặt lộ ra vẻ kiên định.

- Rất tốt!

Tam tiểu thư đánh giá ba gã đàn ông này một chút, sau đó từ trên người lấy ra ba cái mặt nạ da người:

- Đây là công cụ mà tổ chức đã chuẩn bị cho các anh, đến lúc đó các anh nhớ mang theo vào trong yến hội.

Nói xong, Tam tiểu thư đứng lên, không hề liếc mắt tới ba gã đàn ông này nữa, đi về phía buồng vệ sinh. Ngồi trên máy bay thời gian dài như vậy, đương nhiên cũng có mồ hôi chảy ra. Nếu không tắm rửa ngay sẽ rất khó chịu.

Sau nửa tiếng, ba gã đàn ông rời phòng Tam tiểu thư. Lúc này nếu có người thấy bọn họ, nhất định sẽ rất ngạc nhiên, bởi ba người này đã hoàn toàn không phải ba người lúc nãy. À không, không nên nói là không phải, chỉ là do họ mang mặt nạ da người, nên trong nháy mắt trở thành ba người bình thường.

Ba người này sau khi ra khỏi khách sạn, lập tức chia ra, mỗi người ngồi một taxi tới điểm đã hẹn trước, chính là nơi tổ chức tiệc sinh nhật cho cô con gái Alice của đại sứ Mỹ - nhà hàng Greek and Dayton.

Nhà hàng Greek and Dayton, là một nhà hàng quốc tế cấp cao. Trên thế giới hầu như các nước lớn đều có chi nhánh của chuỗi nhà hàng này. Mà tiệc sinh nhật hôm nay của Alice chính là tổ chức ở nhà hàng này.

Mục tiêu của ba gã đàn ông là ở đây, nhiệm vụ của họ là ám sát Alice. Đương nhiên người chủ mưu phía sau màn là người trong tổ chức quốc tế Khủng Phố, anh em của Lạp Đăng, Lạp Tuyền - hiện đang là nhân vật đầu não tổ chức Khủng Phố.

Mà cũng giống như Lương Mộc Lan phán đoán từ trước, sau khi Lạp Đăng chết, tổ chức Khủng Phố lập tức rơi vào trạng thái báo thù mãnh liệt. Mà Lạp Tuyền rất nhanh thay thế vị trí của Lạp Đăng, đồng thời tiến hành trả thù nước Mỹ trong phạm vi lớn.

Chỉ là bởi nước Mỹ đã có phòng bị trước, khiến chúng không dễ ra tay, nên đành để ý tới những người Mỹ đang ở quốc gia khác, nhất là đám chính khách Mỹ. Hiển nhiên, lần tổ chức sinh nhật của Alice này là một cơ hội rất lớn.

Có thể danh tiếng của Đông Phương quốc trên thế giới đều luôn rất tốt, là một quốc gia yêu hòa bình, đồng thời cũng lấy bảo vệ hòa bình là nhiệm vụ chính của quốc gia. Điều này cũng khiến Lạp Tuyền trong lúc nhất thời không dám làm ra cử động quá mức. Vì thế bọn họ liền bỏ ra số tiền lớn thuê tập đoàn sát thủ nổi danh nhất Châu Á – tổ chức Độc Xà, hi vọng bọn họ thay chúng làm nhiệm vụ này. Như vậy, cho dù có xảy ra chuyện, cũng không liên quan gì tới tổ chức chúng.

Bởi vì Lạp Tuyền chịu chi ra số tiền lớn, nên Độc Xà tiếp nhận nhiệm vụ này. Đồng thời tổ chức Độc Xà còn phái ra một người phi thường mạnh mẽ là Tam tiểu thư tới chỉ huy hành động lần này.

Danh hiệu của Tam tiểu thư là “Rắn cạp nong”, đừng nhìn thấy cô còn trẻ, kỳ thực cô chính là một trong những người sáng lập ra tập đoàn sát thủ mạnh nhất Châu Á – Độc Xà.

Chuẩn xác mà nói, tổ chức Độc Xà là do ba người các cô sáng lập ra, Đại tiểu thư là “Rắn hổ mang”, Nhị tiểu thư là “Rắn đuôi chuông”, còn lại Tam tiểu thư chính là “Rắn cạp nong”.

Tuổi ba người này cũng không lớn, nhưng công phu đều vô cùng cao, cao tới mức nhiều người không thể tưởng tượng nổi. Nhưng không ai biết ba cô gái này sao lại có thân thủ cao như vậy, một số người tò mò tìm hiểu, đều đã chết không nhắm mắt. Dần dần, không có ai dám động đến tổ chức này, đây chính là tổ chức sát thủ đó, anh có biết nội tình bọn họ cũng không có tác dụng gì, người bọn họ cho là đáng chết thì vẫn cứ giết.

Mà lần này tổ chức Độc Xà phái Tam tiểu thư tới đây, cũng đủ nói lên độ coi trọng của các cô đối với nhiệm vụ lần này.

Cái cô nàng Tam tiểu thư này xác thực cũng không đơn giản, sau khi để ba người mang mặt nạ da người kia rời đi, liền gọi Hoàng Phong tới nói:

- Tổ trưởng Hoàng, anh nói lại kế hoạch một lần cho tôi nghe, xem còn sơ hở nào không.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Khu Huấn Luyện Cục Quốc An

Hoàng Phong không dám chậm trễ, vội nói lại kế hoạch một lần nữa.

Lần này bọn họ vì hoàn thành nhiệm vụ ám sát con gái Alice của đại sự Mỹ Nicolas đang định cư ở Đông Phương quốc, có thể nói đã hao tổn rất nhiều tâm sức. Đầu tiên Hoàng Phong sẽ đích thân tới bên ngoài nơi Alice tổ chức sinh nhật, chôn một quả bom ở đó. Đương nhiên đây chỉ là nguy trang mà thôi, mục đích để đảm bảo công Đông Phương quốc phụ trách bảo vệ cho Alice chú ý, nhưng nếu quả bom này có tác dụng gì thì đương nhiên càng tốt. Song nếu quả bom này bị phát hiện, thì ba tên tử sĩ mang mặt nạ da người trong nhà hàng kia cũng sẽ nguy trang thành bồi bàn, sau đó tiến hành ám sát Alice.

Nghe Hoàng phong nói, Tam tiểu thư thỏa mãn gật đầu. Cô ta biết, nếu như đảm bảo công Đông Phương quốc phá giải xong quả bom kia, sẽ tưởng là đã giải trừ nguy hiểm của Alice, rồi thả lỏng hơn trước rất nhiều, thời điểm đó chính là thời điểm thuận lợi nhất cho ba tên tử sĩ kia hoàn thành nhiệm vụ.

Có thể nói, Hoàng Phong chuẩn bị rất tốt, không có sơ hở gì. Bởi vì công phu của ba tên tử sĩ kia đã đến mức xuất thần nhập hóa, ám sát trong cự ly gần, rất ít người thoát khỏi một kích của bọn họ. Vì thế, Tam tiểu thư cười, nhiệm vụ hoàn thành dễ dàng như vậy, thì lần này cô tới Đông Phương quốc sẽ thành đi du lịch, cô ta sao lại không cao hứng cơ chứ.

Mà những việc này Lương Mộc Lan đương nhiên không biết, thấy chỉ còn ba ngày nữa là tới tiệc sinh nhật của Alice, cô một chút cũng không dám khinh thường, vì vậy hiện giờ cô đã bắt đầu chuẩn bị.

Đầu tiên, cô phái người phong tỏa khách sạn Hilton, bắt đầu tiến hành giám sát nhân viên ở đó 24/24, như vậy có thể tránh cho nội bộ xảy ra vấn đề. Thứ nhì, cô khẩn cấp chuyển nhân viên trong cục Quốc An, trong đó ngay cả Phó khoa Vương Cương của khoa Hành Động cô cũng điều tới, nhiệm vụ của họ là đảm bảo an toàn khu vực bên ngoài nhà hàng. Cuối cùng, cô mới gọi điện thoại cho Triệu Đan Đan, để cô ta hẹn Vu Thiên, dẫn hắn tới khu huấn luyện bí mật của cục Quốc An ở kinh thành, ở đây, cô còn muốn kiểm tra thân thủ Vu Thiên một chút, để có thể hiểu rõ hoàn toàn thân thủ của hắn.

Vu Thiên sau khi nghe Bạch Ngọc Đường nói Trịnh Khả Tâm đã tới kinh thành, trong lòng vẫn rất mong chờ. Nói thật, hắn rất muốn gặp mặt Trịnh Khả Tâm, để khuây khỏa nỗi nhớ tương tư mấy ngày không gặp. Thế nhưng hắn lại không rõ người trong lòng Trịnh Khả Tâm có phải là mình hay không. Vì thế, hắn muốn tìm người dò xét Trịnh Khả Tâm, xem cô có ý gì với mình không đã.

Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Vu Thiên không tìm được người trung gian thích hợp, Bạch Ngọc Đường thì không được, tên này dù sao cũng là đàn ông, loại chuyện này để đàn ông đi làm không thích hợp. Nếu không tính cái tên Bạch Ngọc Đường này, Vu Thiên phát hiện hóa ra bên cạnh hắn chả tìm được người nào khác để có thể nhờ cậy.

Tần Thư Nhã sao? Hình như cô ấy có chút thích thích mình, nhưng mà với thân phận cô ấy thì cũng không có cách tới gần Trịnh Khả Tâm.

Trương Xảo Nhi sao? Chính mình quả thực vừa giúp cô một chuyện nhỏ, hơn nữa hắn từ miệng Bạch Ngọc Đường cũng biết, mấy ngày gần đây tình hình dịch vụ vận chuyển của tập đoàn Trương thị đã có chuyển biến tốt, khiến Trương Xảo Nhi cũng vui vẻ hơn trước rất nhiều. Nhưng chính bởi như vậy, Vu Thiên không thể nhờ cô tới giúp, bởi hắn vừa giúp cô ta một việc, hiện lại muốn cô giúp hắn một việc, cảm giác cứ như hắn bắt cô báo ân vậy, không hay lắm.

Kia không được, này cũng không được, hình như chỉ còn mỗi Triệu Đan Đan. Vừa nhắc tới Triệu Đan Đan, Vu Thiên cũng vô cùng đau đầu. Hắn thực đã rõ ràng cự tuyệt Triệu Đan Đan, giờ lại muốn cô làm bà mai cho mình, cái này thật không cách nào mở miệng được, đây không phải xát muối vào vết thương của người ta hay sao? Vu Thiên đương nhiên sẽ không làm loại chuyện này.

Không ngờ không ai có thể giúp mình, cho nên Vu Thiên rất phiền muộn, thậm chí tâm tình hắn giờ cũng đã bắt đầu khó chịu.

Dưới tình hình như vậy, hắn lại nhận được điện thoại của Triệu Đan Đan:

- Anh tới trường chờ em nhé, em lập tức tới ngay đưa anh đến khu huấn luyện của cục Quốc An.

Vừa nghe Triệu Đan Đan định dẫn mình đi khu huấn luyện bỏ mẹ nào đó, Vu Thiên định cự tuyệt, nhưng lời tiếp theo của đối phương lập tức khiến hắn thay đổi chủ ý:

- Vu Thiên, không phải anh vẫn muốn mạnh mẽ hơn sao? Nói cho anh biết, khu huấn luyện cục Quốc An có rất nhiều thứ tốt, chắc chắn có lợi cho anh, hơn nữa không phải ai cũng có thể đi vào, anh nghĩ kỹ rồi hãy trả lời em.

Đường như đã nghĩ tới việc Vu Thiên có thể sẽ cự tuyệt mình, Triệu Đan Đan đã sớm nghĩ nên nói thế nào.

Vừa nghe có thể tiếp xúc với một vài thứ mới mẻ có thể giúp mình càng thêm mạnh mẽ, Vu Thiên đương nhiên không nói gì thêm, lập tức trả lời:

- Tốt, tôi tới ngay.

Nói xong hắn đập điện thoại, mặc quần áo rồi đi tới cổng trường đại học Trung Hoa.

Xe tới là xe dành cho quân đội, Tiểu Hồ lái xe, Triệu Đan Đan ngồi ở phía sau xe chờ Vu Thiên.

Mất Vu Thiên rất tỉnh, từ rất xa đã thấy Triệu Đan Đan, cũng không thèm khách khí, đi về phía chiếc xe, ngồi vào chỗ cạnh Triệu Đan Đan.

Hôm nay Triệu Đan Đan mặc một bộ đồ công sở màu đen, ở dưới mặc một cái váy ngắn, lại thêm đôi tất chân bao bọc lấy đôi chân hoàn mỹ của cô, càng khiến người ta phải mơ màng tưởng tượng không thôi.

Ngồi bên cạnh Triệu Đan Đan, Vu Thiên còn ngửi thấy rõ mùi nước hoa trên người cô. Vu Thiên không nghiên cứu gì nước hoa, nên không biết cô dùng hãng gì, nhưng không thể phủ nhận là mùi hương này quả thật rất dễ chịu.

Cảm giác Vu Thiên đang ngửi mùi nước hoa trên người mình, Triệu Đan Đan đặc ý cười cười. Mấy ngày nay cô tập trung tìm hiểu xem những biện pháp để hấp dẫn đàn ông, liền thấy một tư liệu nói mùi hương phát ra trên người cô gái có thể mê hoặc người khác phái, cho nên vốn là cô từ nhỏ chưa bao giờ dùng nước hoa, sáng sớm nay lại cố ý phun một chút lên người. Thật không ngờ, Vu Thiên quả thực có phản ứng.

Kỳ thực không chỉ có Vu Thiên phản ứng, ngay cả Tiểu Hồ đang lái xe cũng chẳng hiểu ra sao. Sáng nay hắn lái xe tới đón Triệu Đan Đan, vừa tiếp xúc, đã ngửi thấy mùi nước hoa trên người cô, khiến hắn mộng mị cả ra. Có thể nói Tiểu Hồ đi theo Triệu Đan Đan đã không phải ngày một ngày hai, nhưng hắn quả thực chưa bao giờ thấy cô dùng nước hoa, hắn biết rõ Triệu Đan Đan luôn rất tự tin, cho nên không thích dùng nước hoa, nhưng hôm nay chuyện này là sao, chẳng lẽ mặt trời mọc ở phía Tây rồi?

Trên đường đi không ai nói gì, lúc đầu tuy Vu Thiên có chút tò mò với nước hoa trên người Triệu Đan Đan, nhưng xe tới kinh thành, Vu Thiên lại bị cảnh ven đường hấp dẫn.

Cây cối hai bên đường vươn ra soi bóng mát, lại tản ra mùi vị tươi mát lúc sớm mai, loại cảm giác này Vu Thiên đã rất quen thuộc, lúc này lại cảm thấy, khó tránh khỏi cảm xúc tức cảnh sinh tình, dường như Vu Thiên thấy mình như trở lại chốn thâm sơn năm nào.

Rất nhanh, xe đổi hướng, rẽ vào đường đất, sau bảy lần rẽ tám lần quặt mới đi tới trước một nhà xưởng.

- Tiểu thư, Vu tiên sinh, chúng ta tới rồi.

Tiểu Hồ dừng xe, tắt máy, sau đó cung kính quay đầu lại nói.

Đối với Triệu Đan Đan, Tiểu Hồ tự nhiên vốn vẫn rất tôn trọng, còn với Vu Thiên, là vì Tiểu Hồ từng thấy Vu Thiên xuất thủ, cho nên hắn tôn trọng Vu Thiên là xuất phát từ sự ngưỡng mộ với cường giả.

- Tốt, Vu Thiên, anh có thể xuống xe rồi.

Triệu Đan Đan mặt không thay đổi chút nào, nói.

- Cái gì? Một mình tôi xuống xe sao? Hai người không xuống à?

Vu Thiên nghe ra ý trong lời Triệu Đan Đan.

- Đúng, bởi vì lần này muốn kiểm nghiệm năng lực của anh một chút, nên bây giờ anh phải xuống xe một mình, nhưng anh yên tâm, bọn em sẽ nhìn ở cách đó không xa. Hơn nữa em phải nhắc nhở anh, tí nữa dù anh có gặp phải đối thủ nào, ngay cả lúc anh đang toàn lực đối địch, em mong anh có thể hạ thủ lưu tình, dù sao bọn họ cũng không phải người xấu.

Nghe thấy những lời này của Triệu Đan Đan, Vu Thiên rốt cuộc hiểu rõ ý tứ của đối phương, thì ra bắt đầu khảo nghiệm từ đây. Chẳng qua Vu Thiên thích phương thức này, nên hắn gật đầu, nói với Triệu Đan Đan:

- Hi vọng khảo nghiệm của các người có thể khiến tôi thỏa mãn, ha ha ha.

Vừa nói, Vu Thiên vừa cười to xuống xe. Nhìn Vu Thiên đã xuống xe, Tiểu Hồ vội vã khởi động xe lùi về phía sau, đồng thời trong miệng hắn còn nói:

- Tên Vu Thiên này thực sự gan lớn, đến lúc này hắn vẫn không hề lo lắng mình có đối phó được hay không, đã mở mồm ra chê đối phương yếu luôn rồi.

- Đúng, người như vậy không phải kẻ điên chính là bậc vương giả.

Triệu Đan Đan cũng hì hì cười, nhưng kỳ thật trong lòng cô, Vu Thiên đương nhiên là loại người thứ hai.

Trong nháy mắt, Tiểu Hồ đã lái xe rời khỏi, nên trước nhà xưởng này chỉ còn lại một mình Vu Thiên.

Lúc này, mọi âm thanh đã biến mất, một mình Vu Thiên đứng cách nhà xưởng 300-400 mét. Vu Thiên biết bốn phía nhất định có đủ loại mai phục, trước khi biết rõ đối phương bố trí gì, Vu Thiên chỉ nhắm mắt đứng yên tại chỗ, tinh thần lập tức cảm nhận mọi thứ xung quanh.

Nhắm mắt mà đứng, Vu Thiên rất nhanh cảm giác được, bên trái phía trước hắn đang có vật chuyển động, bên phải cũng có. Dần dần Vu Thiên cũng cảm giác được phía sau mình cũng bắt đầu có vật đang nhúc nhích. Mà sở dĩ Vu Thiên nói là nhúc nhích, bởi tốc độ những người kia thật sự quá chậm, chậm tới mức nếu không phải hắn im lặng tâm bình khí hòa cảm giác, thì sẽ không cảm giác được sự tồn tại của họ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Khảo Hạch

Nhưng Vu Thiên từ nhỏ đã luôn dưỡng thành thói quen cảm giác cực nhạy với nguy hiểm, nên hắn vẫn có thể cảm giác ra được.

Ở trong một mật thất khác, Triệu Đan Đan và Tiểu Hồ đang ngồi trước một màn hình máy tính cực lớn, ở đây còn có Lương Mộc Lan, Báo Săn và khoa trưởng Vương Cương.

- Khoa trưởng, dường như Vu Thiên đã cảm thấy gì đó rồi thì phải?

Báo săn vốn không thích nói chuyện đột nhiên nói ra mấy câu này.

- Không thể nào, tôi rất hiểu những anh em trong khoa Hành Động của chúng ta, năng lực ẩn nấp của bọn họ ở Đông Phương quốc đều là hạng nhất, huống chi giờ họ còn chưa động thủ, trên người cũng chưa phát ra sát khí gì, tên Vu Thiên này sao có thể cảm nhận được.

Nghe Báo Săn nói vậy, Vương Cương có chút không vui.

Trước đây, Vương Cương từng nghe Lương Mộc Lan nói qua, người tên gọi Vu Thiên này lợi hại cỡ nào, nhưng sâu trong lòng hắn vẫn không phục, sau đó lại nghe muốn ở khu huấn luyện khảo nghiệm tên Vu Thiên này một chút, lập tức Vương Cương nhân cơ hội này đem hết những nhân viên nòng cốt của mình tới, hắn rất tin những người này sẽ khiến Vu Thiên phải đẹp mặt, đồng thời cảnh cáo Lương Mộc Lan. Để cho Lương Mộc Lan biết, trong cục Quốc An, nhất là trong khoa Hành Động của hắn, có rất nhiều cao thủ không thua Vu Thiên.

Cho nên, giờ lại nghe Báo Săn nói Vu Thiên đã cảm thấy gì, hắn lập tức biểu thị không tin. Bởi vì hắn còn chưa ra mệnh lệnh tấn công cho thủ hạ, nói cách khác, cho tới giờ họ chưa dám phát ra sát khí gì. Mà nếu đã không có sát khí, anh muốn bắt được khí tức của người khác, căn bản là nói mơ.

- Thế nhưng anh xem đi, tên Vu Thiên này rõ ràng đã chuẩn bị tốt tư thế chiến đấu rồi, hơn nữa anh nhìn kỹ mà xem, chỗ hắn đứng tưởng như là tùy ý đứng, nhưng hiện giờ chân phải hắn đã bước tới phía trước nửa bước, làm tốt động tác chuẩn bị chiến đấu. Động tác, nhìn tuy rằng đơn giản, thế nhưng khi tiến có thể không, khi lùi có thể thủ, hoàn toàn là tư thế chuẩn bị tốt nhất.

Báo Săn mắt không chớp lấy một cái, chăm chăm nhìn Vu Thiên, đồng thời phân tích.

Về sự thay đổi này của Vu Thiên, Vương Cương tự nhiên cũng chú ý tới:

- Hừ, chuyện này thì nói lên được cái gì, biết đâu tên Vu Thiên này đang phô trương thanh thế thì sao. Được rồi, các người chờ mà xem, một lúc nữa đợi số 3 và số 4 chuẩn bị tốt, tôi sẽ ra mệnh lệnh tấn công, lúc đó tên Vu Thiên kia nhất định sẽ bị thủ hạ của tôi đánh cho một trận.

Không muốn tranh cãi với Báo Săn nữa, Vương Cương lúc này muốn dùng hành động thực tế để chứng minh tất, chỉ cần hắn đánh ngã tên Vu Thiên kia, tên Báo Săn này sẽ không dám hó hé gì nữa.

- Được rồi, các anh cũng đừng nói nữa, im lặng mà xem đi.

Không thể chịu được Vương Cương lái nhái nữa, Triệu Đan Đan đành lên tiếng, cô biết Lương Mộc Lan ngại thân phận có chút lời không thể nói, nhưng cô thì mặc kệ không quan tâm gì hết.

Nghe thấy lời của Triệu Đan Đan, Báo Săn và Vương Cương đều hừ một tiếng, đồng thời đưa mắt nhìn về màn hình máy tính, bọn họ đều muốn nhìn biểu hiện kế tiếp của Vu Thiên.

Vu Thiên vẫn cứ đứng nhắm mắt như vậy, chỉ là chân phải chậm rãi tiến về phía trước. Đương nhiên tốc độ của hắn phi thường chậm, nếu như không phải Báo Săn vừa nói đến, Triệu Đan Đan căn bản không thể phát hiện ra.

Cảm giác đã đến lúc, anh em của mình đều đã tới vị trí, Vương Cương vừa định hạ mệnh lệnh tấn công, thì ngay lúc này, Vu Thiên động rồi.

Vu Thiên thực sự là không động thì thôi, đã động thì như sấm bay chớp giật, chỉ trong nháy mắt, cả người hắn lao bắn về phía trước.

Vu Thiên tới nhanh, về càng nhanh hơn, trên màn hình, Lương Mộc Lan, Báo Săn, Vương Cương, Triệu Đan Đan và Tiểu Hồ chỉ kịp thấy thân ảnh của hắn biến mất, rồi lại lập tức xuất hiện, chỉ khác là, lúc này trong tay Vu Thiên đã xách theo một gã đàn ông áo đen đang hôn mê.

- A! Đó là Dương Ngọc Trụ sao? Không, không thể nào, Dương Ngọc Trụ là thủ hạ đắc lực nhất của tôi, sao có thể nhanh như vậy đã bị Vu Thiên đánh cho hôn mê rồi bắt giữ chứ.

Vương Cương nhìn thấy người Vu Thiên xách trên màn hình, không nhận được kinh hô lên.

Nhưng một màn phát sinh kế tiếp càng làm đám người Vương Cương ngạc nhiên không thôi, bởi vì ngay khi Vu Thiên về tới vị trí ban đầu của mình, thì lại lập tức lao ra ngoài, cứ như vậy 3 lần, trong nháy mắt, dưới chân hắn đã nằm 4 gã đàn ông.

Bốn người này, chính là bốn tinh anh Vương Cương phải tới vốn đã mai phục từ trước.

Thấy thủ hạ đắc lực của mình thậm chí cơ hội đối mặt cũng không có, thậm chí không có cả cơ hội động thủ, đã bị Vu Thiên bắt giữ, Vương Cương miệng há hốc không thể nào tin được.

Hắn đã quá hiểu thân thủ của bốn người Dương Ngọc Trụ, bọn họ đều là lực lượng tăng trung của khoa hành động Quốc An cục, nhờ có bọn họ, nên khoa hành động mới có thể nhiều lần hoàn thành những nhiệm vụ tưởng chừng không thể hoàn thành mà cấp trên giao cho. Có thể nói trong lòng Vương Cương, bốn người Dương Ngọc Trụ là không gì không thể làm, không gì không thể chiến thắng, cho dù là có thể thắng, cũng khiến cho đối phương trả giá đắt. Nhưng hiện giờ nhìn Vu Thiên, dường như hoàn thành mấy việc này hết sức nhẹ nhàng, không thể không khiến cho Vương Cương kinh hãi chảy mồ hôi không ngớt.

- Không được, tôi muốn đích thân xuống dưới đấu với hắn, tôi muốn xem hắn rốt cuộc lợi hại cỡ nào.

Thấy thủ hạ chính mình an bài không chịu nổi một kích, Vương Cương không nhận được nữa rồi, hắn muốn đích thân xuống dưới thử xem thân thủ của Vu Thiên, có thể cho hắn thất bại, nhưng ít nhất phải cho hắn biết sao lại thất bại chứ.

Thấy Vương Cương muốn xuống dưới, Báo Săn ở bên cạnh cũng nói:

- Tôi đi cùng anh.

Mới nói xong câu đó, đã thấy Vương Cương nhìn mình chằm chằm, Báo Săn xấu hổ lắc đầu:

- Tôi không định đi cùng anh để xem náo nhiệt, tôi cũng muốn giao thủ với tên Vu Thiên này, xem thực lực của hắn mạnh cỡ nào.

Nghe Báo Săn nói vậy, Vương Cương à một tiếng, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài.

- Ê mấy anh chờ tôi với.

Thấy Báo Săn và Vương Cương đã chuẩn bị đi, Tiểu Hồ cũng không nhận được nữa, vội vàng đuổi theo.

Triệu Đan Đan thấy Tiểu Hồ cũng muốn đi ra, cô định ngăn lại, nhưng Lương Mộc Lan lại ngăn cô lại:

- Thôi được rồi Đan Đan, cho Tiểu Hồ đi cũng tốt, dù sao cơ hội như thế này cũng không nhiều, hơn nữa em cũng không cần phải sợ, cho dù nhiều thêm một Tiểu Hồ, cũng không làm gì được Vu Thiên đâu.

Lương Mộc Lan biết Triệu Đan Đan đang lo lắng cái gì. Cô đơn giản là sợ Vu Thiên không chịu được nếu Vương Cương và Báo Săn liên thủ, nhưng theo như Lương Mộc Lan thấy, Vu Thiên lúc này ra tay, căn bản không dùng toàn lực, với cả thân thủ của Tiểu Hồ, Lương Mộc Lan cũng biết một chút, mặc dù Tiểu Hồ cũng là tinh anh trong bộ đội không quân đặc chủng, thế nhưng chiến đấu cá nhân lại không bì được với đám người Dương Ngọc Trụ bị Vu Thiên đánh ngã trước đó, cho nên có hay không có Tiểu Hồ căn bản cũng không khác gì nhau.

Triệu Đan Đan nghe thấy Lương Mộc Lan nói vậy, liền ha ha cười, cô biết mình vừa rồi là quan tâm quá hóa loạn. Vu Thiên là ai cơ chứ, há lại quan tâm đối phương nhiều thêm một Tiểu Hồ sao. Xem ra mình thực sự là yêu Vu Thiên thật rồi, quan tâm hắn tới mức lòng có chút rối loạn.

Ba người Vương Cương, Báo Săn và Tiểu Hồ chạy ra bên ngoài, bọn họ muốn liên thủ thử xem năng lực của Vu Thiên, bọn họ muốn cho Vu Thiên biết cái gì là sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân. Quả thật ba người bọn họ nếu như từng người căn bản không làm gì được Vu Thiên, nhưng nếu liên thủ lại, lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Vu Thiên lúc này vẫn đang ở trước nhà xưởng bị bỏ hoang, sau khi dùng tốc độ cực nhanh đánh bốn người Dương Ngọc Trụ hôn mê, hắn lại tĩnh tâm nghe ngóng xung quanh một phen, xác định xung quanh không còn ai nữa, mới đi vào trong nhà xưởng.

Vừa bước mấy bước, cũng vừa lúc tiến vào trong nhà, lập tức một tiếng súng truyền tới.

- Bùm...

Một tiếng súng vang lên, ngay ở vị trí vừa rồi của Vu Thiên, mà Vu Thiên lúc này cũng cực nhanh lách mình sang một bên, núp vào sau một bức tường.

Súng đối với cao thủ võ công mà nói, cũng không phải chí mạng. Chỉ cần anh phản ứng đủ nhanh, tránh né kịp thời, cho dù là súng lục cũng không thể uy hiếp được. Cho nên Vu Thiên tránh thoát phát súng này cũng là chuyện bình thường, dù sao hắn cũng là một cao thủ mà.

Nhưng ở trong mặt thất, Triệu Đan Đan thấy một màn này lại thấy đau tim. Nhìn hình ảnh camera truyền về, cô quay sang nói với Lương Mộc Lan:

- Chị Mộc Lan, chi là kiểm tra thôi mà, không cần làm thật tới mức đó chứ.

- Em không cần lo lắng, người của chúng ta không dùng tới đạn thật đâu, cho dù có trúng cũng chỉ đau nhưc một chút mà thôi, không gây tổn thương cơ thể và sinh mệnh đâu.

Lương Mộc Lan cũng không nhìn Triệu Đan Đan, đôi mắt đẹp của cô vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, dường như sợ bỏ qua chi tiết nào vậy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Khảo Hạch (2).

Trên màn hình, Vu Thiên vẫn đang núp đằng sau bức tường.

Vu Thiên không sợ súng, thậm chí nếu hắn sử dụng Vu gia đầu khí, đạn của thằng nhóc kia căn bản không thể gây thương tổn tới hắn, nhưng hắn vẫn trốn, bởi vì hắn hiểu, hiện giờ trong bóng tối nhất định có người đang nhìn, ví dụ như bên trái phía trên đầu hắn có một vật nhỏ đang chiếu sáng.

Đương nhiên, camera lỗ kim kia tuy rằng vô cùng bí mật, nhưng chỉ cần Vu Thiên chú tâm quan sát, hắn rất nhanh đã phát hiện ra. Hiện giờ Vu Thiên đã không phải thằng cổ lỗ sĩ mới từ trong núi ra nữa, đối với những vật dụng hiện đại, hắn đã hiểu biết rất nhiều.

Quay mặt về phía camera lỗ kim nở một nụ cười, sau đó hắn đột nhiên lao ra. Tiếp đó cả người hắn cong lên, với một góc độ không thể nào tin được, thân thể phóng về khoảng đất phía trên.

Chỉ dùng một chiêu Thiên Cân Trụ, hai chân Vu Thiên đã vững vàng giẫm lên đồng đất, khiến toàn bộ đồng đất dưới chân sụp xuống, ngay sau đó, một người đàn ông mặc đồ đen màu đầy đầu chặt vật chui ra từ đồng đất.

Không sai, người bắn súng vừa nãy chính là người núp trong đồng đất này. Thế nhưng hắn vạn lần không ngờ, mình rõ ràng không lộ ra sơ hở nào, tại sao Vu Thiên vẫn có thể phát hiện ra mình. Theo lý thuyết mà nói, vị trí của hắn sẽ không bị phát hiện mới đúng, bởi vì đồng đất trên đầu hắn chẳng những toàn là đất đen, hơn nữa còn có mấy bụi cỏ dại, kiểu nguy trang này có thể nói vô cùng khéo léo, không thể dễ dàng phát hiện được.

Quả thật, loại nguy trang này tuy rất khéo léo, nhưng chỉ đối với người khác mà thôi. Đối với cao thủ như Vu Thiên, trừ phi anh có thể nhịn thở trong thời gian dài, còn nếu không chỉ cần anh là người sống, vẫn phải thở, dù thở nhẹ tới đâu cũng không thoát được lỗ tai của hắn.

Vu Thiên chỉ cần chăm chú nghe, đã biết sự tồn tại của tay bắn súng. Nghe thấy những hơi thở yếu ớt kia, lúc này Vu Thiên mới quay sang camera cười một cái rồi mới lao ra, chuyện kẻ tiếp chính là bắt gọn tên xạ thủ.

Có thể tưởng tượng khí lực của Vu Thiên lớn cỡ nào, một cước này của hắn, khiến cho đầu tên xạ thủ kia đầy máu, sau đó mới chặt vật chui ra từ đồng đất.

Hắn muốn chui ra thì kẻ này, người này bây giờ đã không có khả năng uy hiếp Vu Thiên. Cho nên Vu Thiên cũng không thèm quay đầu lại, mà hướng về phía sâu trong nhà xưởng đi tới.

- YAA.A.A...!

Một tiếng gào to vang lên, xung quanh Vu Thiên đột nhiên xuất hiện sáu tên mặc đồ đen, những người này đều mặc đồ Tây màu đen, đồng thời mỗi người còn đeo một cái kính râm trông rất oách, mặt không chút biểu cảm vây Vu Thiên vào giữa.

Vu Thiên không hiểu vì sao mấy tên này giữa ban ngày mà vẫn còn đeo kính râm, chẳng lẽ không ai cảm thấy không được tự nhiên sao?

Nhưng mấy người này sao biết Vu Thiên đang nghĩ gì, sau khi bọn họ đột nhiên xuất hiện, cả đám đồng loạt tấn công Vu Thiên. Bọn họ biết rõ, chỉ có nhân lúc Vu Thiên chưa kịp phản ứng, họ chủ động công kích, may ra mới có phần thắng.

Nhưng việc so chiêu giữa cao thủ thường chỉ trong nháy mắt. Hơn nữa, tuy thân thủ sáu người này không tồi, thậm chí tùy tiện lấy ra một người, có thể dễ dàng đối phó với mười người tám người bình thường, nhưng mấy người này trong mắt Vu Thiên, cũng chỉ bình thường thôi.

Nhìn sáu người đột nhiên xuất hiện bỗng bất ngờ công kích mình, Vu Thiên chỉ nói ra một câu:

- Thực lực mấy người quá kém, có phải nên phái ra mấy người càng mạnh tới hay không.

Có thể nói, mấy lời này của Vu Thiên thực sự rất khinh người, thậm chí có điểm ô nhục người khác. Nhưng cường giả chính là cường giả, Vu Thiên có tư cách nói ra mấy câu này.

- YAA.A.A...!

Cảm giác thấy sự khinh thường trong giọng nói Vu Thiên, sáu tên mặc đồ đen bắt đầu động, vừa động lập tức dùng toàn lực ứng phó, sáu người như sáu con mãnh hổ lao về phía Vu Thiên, dường như muốn trừng phạt Vu Thiên vì câu nói vừa rồi, sáu người ra tay vô cùng tàn nhẫn, phảng phất như muốn dùng một chiêu kết thúc sinh mệnh của hắn.

Đối với sự công kích bất ngờ của sáu người, Vu Thiên cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay thân một cái, nhất thời cả người tiến sang bên phải nửa thước, trong nháy mắt thoát khỏi vòng vây của sáu người. Tiếp theo, hắn dùng thế sét đánh không kịp bưng tai xông tới, dựa vào khí lực cường đại, chỉ một kích này, đã dễ dàng đánh bay ba người.

Vừa đụng đã giải quyết xong ba người, Vu Thiên cười ha ha, sau khi chạm đất hắn lại tiếp tục thêm một chiêu Lực Phách Hoa Sơn, một cước đá ra khiến một người lún xuống mặt đất.

Tên mặc đồ đen vừa bị Vu Thiên đá trúng kia, cả thân thể lún sâu vào đất, trừ cánh tay và đầu, những bộ phận khác không thể nhúc nhích được, muốn bao nhiêu tức cười thì có bấy nhiêu tức cười.

Yên lặng quay đầu lại, Vu Thiên nhìn về hai người còn lại phía sau:

- Chỉ còn lại hai người thôi, sao đây? Động thủ nhanh đi.

Nhìn vẻ tươi cười trên mặt Vu Thiên, hai tên mặc đồ đen cả người run lên, tuy rằng Vu Thiên tươi cười, nhưng trong mắt bọn họ đã trở thành khuôn mặt tươi cười của ma quỷ. Vu Thiên có thể nhẹ nhàng đánh bại bốn người bên mình, hai người mình còn có thể làm gì cơ chứ.

Vốn dĩ bọn họ tới là để thăm dò thực lực Vu Thiên, bây giờ xem ra, Vu Thiên lợi hại như vậy, phục kích ba lớp bên mình đều bị hắn dễ dàng phá giải. Vậy khảo nghiệm lần này coi như cũng đã thông qua. Nghĩ tới đây, một tên mặc đồ đen gật đầu một cái, sau đó nói với Vu Thiên:

- Vu tiên sinh, anh đã qua cửa này.

- A!

Vu Thiên vừa nghe đối phương nói vậy, đành lắc đầu. Trước đây cứ tưởng nơi này là đầm rồng hang hổ gì, thế nhưng vào đây mới biết, đối thủ cũng chỉ thế mà thôi, thực sự mất công hắn hi vọng tới đây có thể thu hoạch được cái gì.

Nhưng Vu Thiên vừa định thất vọng thở dài một hơi, bỗng nhiên một thanh âm cao vút vang lên:

- Ai bảo hắn đã qua cửa, còn có tôi.

Theo sau thanh âm này, Vương Cương bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Vu Thiên.

Sau khi thấy Vu Thiên đối mặt với mấy thủ hạ đắc lực nhất của mình, đều có thể dễ dàng đánh ngất, Vương Cương lập tức chạy từ mặt thất ra. Gã có thể đoán ra bản lĩnh của Vu Thiên, chắc chắn mai phục tầng hai và ba của gã cũng không làm gì được người này. Vì thế gã chạy rất nhanh tới, nhưng khi gã đi tới trước mặt Vu Thiên, gã vẫn có chút giật mình, bởi gã không ngờ Vu Thiên có thể nhanh như vậy, thậm chí gã còn thấy một đồng nghiệp của mình bị Vu Thiên đánh lún vào đất, điều này làm cho gã vô cùng tức giận.

Vu Thiên vừa nghe thấy thanh âm của Vương Cương, rồi sau đó cũng nhìn thấy Báo Sơn và Tiểu Hồ đang ở đằng sau gã.

- Ha ha, hay đấy.

Vu Thiên trong lòng thầm nghĩ, hắn vốn tưởng khảo nghiệm chỉ có ba cửa, xem ra còn có chuẩn bị nữa.

Kỳ thực Vu Thiên đoán không sai, khảo nghiệm bình thường chỉ có ba cửa mà thôi, nhưng ba cửa này, đối với người bình thường mà nói, đã khó như lên trời, trước tiên nói về bốn người Dương Ngọc Trụ, cũng không phải người bình thường có thể chống lại, mà coi như anh qua được thử nhất, cũng có thể bị người mai phục ở cửa thứ hai bắn trúng. Mà cứ cho là anh may mắn, có thể tránh thoát được cửa thứ hai, chưa chắc anh đã đánh bại được đối thủ cửa thứ ba, cho nên chỉ cần là người qua được ba cửa này của cục Quốc An, đều là người có thực lực, thường được phái đi làm nhiệm vụ đặc thù.

Nhưng ai có thể nghĩ, vốn trong mắt người thường là cao không thể nói, là ba cửa cực kì khó vượt qua, đến lượt Vu Thiên lại là đồ bỏ đi như thế, thậm chí Vu Thiên không tốn chút sức nào đã vượt qua.

Vu Thiên không biết chuyện này, hắn vẫn cho rằng ba người Vương Cương đến là để khảo nghiệm, cho nên lập tức lạnh lẽo nhìn mấy người này.

Là võ giả thì đều có khí tức, căn cứ vào cấp bậc vũ lực khác nhau mà có khí tức khác nhau, trên ba người Vương Cương phát ra khí tức tuyệt đối mạnh hơn so với top 3 tinh anh, cho nên ánh mắt Vu Thiên nhìn bọn họ cũng bắt đầu trở nên ngưng trọng.

- Cậu rất mạnh!

Thấy Vu Thiên nhìn mình, Vương Cương bỗng nói ra một câu như vậy.

- Thế nhưng tôi vẫn cứ khiêu chiến cậu, cậu đã chuẩn bị tốt chưa?

Mặc dù biết Vu Thiên rất mạnh, nhưng Vương Cương vẫn muốn khiêu chiến với hắn, đây không phải là thi đấu, mà chỉ vì mặt mũi khoa Hành Động bọn họ. Khoa Hành Động có thể nói là tinh anh về mặt vũ lực của cục Quốc An, bọn họ luôn có thói quen kiêu ngạo, đã bao giờ phải chịu ảm ức như vậy.

Xét bản thân Vương Cương mà nói, gã cũng không phải loại người không thể nhận thua, vinh dự cá nhân gã có thể không để ý, nhưng vinh dự của khoa Hành Động gã nhất định phải bảo vệ, cho nên gã nhất định phải khiêu chiến với Vu Thiên, nếu có thể, tốt nhất nên giẫm Vu Thiên dưới chân, như vậy mới là minh chứng tốt nhất cho tôn nghiêm của khoa Hành Động.

Vu Thiên nghe thấy câu hỏi của Vương Cương, cũng không trả lời, chỉ gật đầu.

Thấy Vu Thiên đã gật đầu, Vương Cương cũng gật đầu một cái:

- Rất tốt, nếu đã như vậy, chúng tôi động thủ đây.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Không Thể Dịch Lại

Nói thì chậm nhưng làm thì nhanh, ngay sau những lời này của Vương Cương, những người khác cũng động theo.

Nhanh, rất nhanh. Ít nhất là những người đang xem màn hình như Lương Mộc Lan và Triệu Đan Đan có cảm giác này. Trên màn hình vi tính trước mặt họ, Vương Cương biến thành một đạo hư ảnh, sau đó xuất hiện trước mặt Vu Thiên, đồng thời hai quyền của hắn cũng đánh về phía ngực Vu Thiên.

Bá một tiếng, bỗng không thấy thân ảnh của Vu Thiên đâu.

Nếu nói Vương Cương có thể tạo ra hư ảnh trên màn hình máy tính, thì Vu Thiên chính là biến mất trong không khí, giống như kỹ năng thuần di trong game online vậy, không có hình bóng gì.

Tiếp theo, không ngờ không phải là màn chiến đấu giữa Vu Thiên và Vương Cương, mà là Vu Thiên với Báo Săn.

Lúc Vương Cương xuất thủ, Vu Thiên lập tức tránh, người khác không thấy thân ảnh Vu Thiên, nhưng Báo Săn lại thấy rõ, cho nên hắn không nói lời nào, lập tức hướng tới nơi Vu Thiên xuất hiện. Đồng thời hắn còn ra chiêu Toàn Phong Cước đá về phía Vu Thiên.

Hiển nhiên Vu Thiên cũng không ngờ trong ba người này có người nhìn thấy thân ảnh của mình, cho nên hắn không thể né tránh, chỉ có thể trực diện đón đỡ đòn của Báo Săn.

Mặc dù Vu Thiên không ngờ tốc độ của Báo Săn có thể nhanh như vậy, nhưng cũng không có nghĩa hắn sẽ bị Báo Săn áp chế, chỉ trong tích tắc chưa tới 0,001 giây, Vu Thiên đã lập tức sử dụng chiêu Thối Tảo Môn Đình đánh về phía Báo Săn.

“Thông” một tiếng, Vu Thiên vừa va chạm với Báo Săn thì lập tức tách ra. Tốc độ tách ra nhanh tới mức tưởng như họ còn chưa chạm nhau vậy.

Lúc tách ra, Vu Thiên chỉ lui ra phía sau một bước là dừng, nhưng Báo Săn thì hoàn toàn khác, sau khi hắn va chạm mạnh với một cước của Vu Thiên, phải lùi về phía sau ba bước mới có thể chận vật dừng lại, mà lúc dừng, có thể thấy chân hắn còn đang run run. Hắn nghĩ mãi cũng không hiểu, sao chân hắn tới trước, chân Vu Thiên tới sau, nhưng kết quả cuối cùng lại là hắn lùi ra sau ba bước, và Vu Thiên như không bị sao cả chỉ lùi về phía sau một bước.

Kỳ thực đáp án cũng dễ hiểu, chính là Vu Thiên còn chưa coi ba người Vương Cương là đối thủ, chỉ coi như đối tượng thử nghiệm để kiểm tra công phu mà thôi, cho nên hắn giấu nghề với mấy người này, bằng không với công phu biến thái của hắn, một cước vừa rồi, Báo Săn có thể thụ thương, thậm chí còn có thể bị đánh gãy chân.

Vu Thiên vừa dừng lại, lập tức lại có một thân ảnh lao tới phía Vu Thiên.

Lần này Vu Thiên cũng không né tránh nữa, chỉ khẽ vươn tay phải ra, đánh vào giữa không trung một cái, một chưởng này đánh xuống, lập tức một cái bóng từ không trung rớt xuống.

Người vừa rơi xuống, chính là người đã chạy theo Vương Cương và Báo Săn – Tiểu Hồ. Hắn ở bên cạnh thấy Báo Săn và Vương Cương đều đã động thủ, nên cũng cực kỳ ngứa ngáy tay chân, tuy hắn không rõ công phu hai người cao thế nào, nhưng lúc này chạy từ trong mật thất để tới chỗ Vu Thiên,

hai người kia đều chạy vội tới, tốc độ cực nhanh, chỉ dựa vào tốc độ này, Tiểu Hồ liền biết Vương Cương và Báo Săn rất lợi hại, cho nên hắn vừa thấy hai người xuất thủ, sợ Vu Thiên không địch lại được, khiến hắn ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Sợ mất đi cơ hội như vậy, nên Tiểu Hồ cũng động theo. Nhưng khiến hắn không ngờ là hắn tới nhanh, bay về càng nhanh hơn, vừa mới nhảy trên không trung tới đỉnh đầu Vu Thiên, vốn tưởng rằng dựa vào ưu thế không trung có thể động thủ với Vu Thiên, nhưng thật không ngờ, Vu Thiên thậm chí còn không nhìn hắn một cái, nhưng một chương tùy ý Vu Thiên đánh ra đã có thể đánh bay Tiểu Hồ.

Khi Vu Thiên dùng một chương đánh bay Tiểu Hồ, Vương Cương và Báo Săn cũng đã lại gần Vu Thiên. Hai người họ một trước một sau vây Vu Thiên vào giữa.

Từ khi Vu Thiên từ trong núi ra tới giờ, có thể chịu được một chiêu của hắn cũng không có nhiều, tổng cộng cũng chỉ có ba người, người đầu tiên là A Thành Vu Thiên gặp ở trên xe khách lúc hắn vừa xuống núi, người thứ hai là Đại Cá Tử, mà người thứ ba chính là Báo Săn. Mặc dù lúc Vu Thiên đánh ba người này chưa dùng hết toàn lực, vẫn còn chưa ra tay hết sức, nhưng bọn họ có thể chịu được một chiêu của Vu Thiên, đã là rất khá rồi.

Đặc biệt là tên Báo Săn này, còn có thể trong một chiêu bức lui Vu Thiên một bước, càng thêm hiếm có. Vì thế, Vu Thiên lúc này càng thêm tò mò với Báo Săn.

- Ha ha, anh cũng không tệ đâu, xem ra hôm nay tôi cũng không phải không có thu hoạch gì, chỉ không biết anh có thể ngăn được chiêu thứ hai của tôi không?

Nhìn Báo Săn, Vu Thiên cười hi hi nói.

Lời này của Vu Thiên, thực sự cực kỳ cuồng vọng. Báo Săn là ai cơ chứ, hắn chính là tăng tinh anh cao cấp trong cục Quốc An, hơn hắn không có mấy người, nhưng người như vậy, không ngờ Vu Thiên lại dám hỏi hắn có thể chịu được chiêu thứ hai không. Chỉ bằng một câu nói kia, đã khiến cho Báo Săn rất muốn đánh cho Vu Thiên một trận. Nhưng đáng tiếc với thực lực của Báo Săn, việc này có chút khó khăn đấy.

- Báo Săn, đừng nghe khích tướng của hắn, hai người tôi và anh, một trước một sau cùng công kích hắn.

Vương Cương thấy Vu Thiên không thèm quay đầu nhìn hắn, trong lòng không khỏi càng thêm giận dữ, là khoa trưởng khoa hành động cục Quốc An, nhân vật quan trọng số hai, hắn đã bao giờ bị xem thường như vậy chứ.

- Ha ha, nực cười, đối với mấy người các anh, tôi cần gì phải khích tướng, các anh cũng quá đề cao mình rồi.

Vu Thiên nghe thấy lời của Vương Cương, không nhịn được ngửa mặt lên trời cười to. Mà khi hắn cười, lập tức lộ ra sơ hở, khiến trước ngực và sau lưng hắn đều bại lộ trước mặt Vương Cương và Báo Săn.

Thấy cơ hội như vậy, Vương Cương và Báo Săn không do dự chút nào, lập tức đồng thời một trước một sau đánh về phía Vu Thiên.

Có thể nói Vương Cương và Báo Săn đều là cao thủ chuyên về tốc độ, một kích họ đánh Vu Thiên, tốc độ đều cực kì nhanh. Mà đặc biệt là Báo Săn, tốc độ của hắn ở trong các bộ môn chủ yếu của Đông Phương quốc cũng rất có danh tiếng, bằng không sẽ không có biệt danh Báo Săn. Đồng thời, dựa vào một quyền này Vu Thiên có thể nhận ra, tốc độ của Báo Săn cũng không phải là nói chơi.

Nhưng mấy chuyện này cũng chỉ có thể chứng minh tốc độ của Báo Săn rất nhanh mà thôi. Phải biết rằng vừa rồi Vu Thiên sơ suất, không xuất toàn lực, khiến Báo Săn nhìn thấy thân hình của mình, nhưng có việc vừa rồi, Vu Thiên cũng không giấu nghề nữa.

Nhìn thấy Vương Cương và Báo Săn đang nhào tới từ đằng trước và phía sau, Vu Thiên vẫn ung dung cười ha ha một tiếng, khi hai người họ đã sắp nhào tới, lúc này Vu Thiên mới động.

Không nhảy lên trời, cũng không tránh sang trái hay phải, Vu Thiên chỉ xoay tròn tại chỗ, lập tức dễ dàng hóa giải công kích của hai người Vương Cương và Báo Săn. Mà ngay khi Vu Thiên xoay tròn, hắn cũng bắt đầu động.

Không dùng chiêu thức to lớn cao thâm gì, Vu Thiên chỉ dùng Toàn Phong Cước, vung chân phải lên đá vào mặt Vương Cương và Báo Săn.

Thực tế là, Vương Cương và Báo Săn không nghĩ Vu Thiên lại không thèm né tránh, tuy rằng vừa rồi họ đã toàn lực đánh về phía Vu Thiên, nhưng cũng đã chuẩn bị trước động tác tiếp theo nếu Vu Thiên né tránh, thậm chí bọn họ còn tính toán nếu Vu Thiên tránh sang phải nên làm gì, sang trái nên làm gì, thậm chí nếu Vu Thiên nhảy lên sẽ làm gì. Chẳng qua họ không ngờ Vu Thiên sẽ xoay tròn tại chỗ.

Nhưng chính một cú xoay tròn này, không chỉ thay đổi vị trí công kích của Báo Săn và Vương Cương, mà còn khiến lực công kích của họ giảm hơn một nửa, cũng chính tại lúc này, Vu Thiên lại bắt đầu phản kích, tuy Vu Thiên chỉ dùng chiêu thức rất phổ thông, nhưng chỉ một chiêu như vậy, đã khiến Vương Cương và Báo Săn thấy một mu bàn chân đánh tới mặt mình, càng ngày càng lớn dần, sau cùng đá vào chính giữa mặt họ.

Dùng tưởng Vu Thiên một cước này tuy nhìn có vẻ đá ra rất chậm, nhưng lấy tốc độ của Báo Săn và Vương Cương lại không cách nào né tránh được, trừ cứng rắn đỡ ra không còn lựa chọn nào khác.

Một cước này của Vu Thiên không chỉ đá trúng hai người, mà còn đánh ngã hai người lăn xuống đất. Mà hai người đó bưng, trong lúc nhất thời không thể đứng dậy được.

- Ha ha ha, Vu Thiên tiên sinh xuất thủ quả nhiên không bình thường, khiến người nhìn vào cảm thấy thực sự có nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu

thiên.

Vu Thiên vừa đứng thẳng lại, trước mặt hần không xa lại xuất hiện hai người. Hai người này chính là Lương Mộc Lan và Triệu Đan Đan, người vừa lên tiếng đương nhiên là Lương Mộc Lan.

Cô ở trong mật thất sau khi thấy Vu Thiên nói ra lời kia với Báo Săn, lập tức đoán ra Vu Thiên sẽ dùng tuyệt chiêu, cho nên cô vội rời khỏi mật thất chạy tới đây, sau đó tới lúc cô đến, khung cảnh đã thành thế này. Cô sợ Vu Thiên ra tay độc ác, nên vội vàng ra mặt, đồng thời cũng biểu lộ ra ý Vu Thiên đã thông qua khảo nghiệm.

Vu Thiên không nhận ra Lương Mộc Lan, nhưng hần đương nhiên rất quen thuộc với Triệu Đan Đan. Giờ hần thấy Triệu Đan Đan đã xuất hiện, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra. Cũng không động thủ nữa, mà ngạo nghễ đứng yên tại chỗ.

Mà lúc này, Vương Cương và Báo Săn đều đã gượng dậy, công phu bọn họ vốn không tệ, ít nhất cũng không tới mức như Tiểu Hồ tới giờ chưa dậy nổi, lúc này họ đã đứng dậy được, đi tới đằng sau Lương Mộc Lan, khác biệt duy nhất là hiện tại về mặt Vương Cương đó bình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Cự Tuyệt

Không để ý đến vẻ mặt của Vương Cương, Lương Mộc Lan vẫn cười, hướng về phía Vu Thiên làm ra tư thế xin mời.

Kỳ thực đối với việc đội đặc nhiệm vẫn luôn tự tung tự tác trong khoa, cô sớm đã có chút chướng mắt, nếu không phải là người cùng làm trong ngành, Lương Mộc Lan đã sớm tìm cách giáo huấn bọn họ một chút. Hiện tại thì tốt rồi, Vu Thiên đã giúp cô dạy bảo bọn họ, khiến cho mấy người Vương Cương vẫn luôn tự phụ vào công phu của mình phải chịu thiệt thòi lớn, từ nay về sau mấy người này chắc chắn sẽ bớt kiêu ngạo đi cho xem.

Thấy Lương Mộc Lan tỏ ý mời, Vu Thiên cũng cười, sau đó cất bước theo cô đi vào. Vu Thiên chính là người như vậy, hần luôn cực kỳ tự tin, bởi có chỗ dựa là công phu cao siêu của bản thân, cho dù phía trước là đầm rồng hang hổ, hần vẫn dám vào.

Thấy Vu Thiên không chút ngại ngùng mà đi về phía trước, Lương Mộc Lan âm thầm gật đầu, đàn ông phải có khí phách như vậy mới đúng thật là đàn ông.

Bước thật nhanh, Lương Mộc Lan liền đuổi theo Vu Thiên, cô bước hần lên dẫn đường cho Vu Thiên. Phải biết rằng, nơi này là trụ sở huấn luyện bí mật của cục Quốc An, không phải ai lần đầu đến đây cũng có thể tìm được đường vào, cho nên Lương Mộc Lan đương nhiên muốn dẫn đường.

Lương Mộc Lan đi thật nhanh, rất nhanh đã tới trước bức tường bảo vệ, đưa tay về lên tường nhấn một cái, một màn kỳ tích xuất hiện, bức tường thấp phía trước chậm rãi biến mất không dấu vết, hiện ra trước mắt mọi người là một con đường ngầm.

Không chút khách khí, Lương Mộc Lan quay đầu lại hướng về Vu Thiên gật đầu một cái, sau đó cô liền dẫn đầu đi xuống.

Đi theo Lương Mộc Lan xuống đường ngầm, càng đi xuống Vu Thiên càng thấy kinh ngạc. Bởi vì nhìn bên ngoài, nơi này chẳng qua chỉ là một cái nhà xưởng bị bỏ hoang, thế nhưng phía dưới nhà xưởng lại có địa đạo, thậm chí là một con đường, hơn nữa khi Vu Thiên đi sâu vào trong, hần lại phát hiện nơi này được phân chia ra, phần lớn là sân tập, và chừng hơn nửa bãi bóng là các phòng lớn nhỏ khác nhau, bên trong tuy rằng trang hoàng không xa hoa, nhưng là cự kỳ hoa lệ.

Thấy Vu Thiên thỉnh thoảng lại ngoái qua ngoái lại, Triệu Đan Đan giải thích cho hần:

- Vu Thiên, nơi này rất là bí mật, cũng là để người khác không chú ý, cho nên chúng tôi mới chọn nơi này đặt trụ sở huấn luyện.

Vu Thiên gật gật đầu, ra vẻ đã hiểu. Nghĩ đến việc Tần Vinh Phú không phải cũng đang chuẩn bị cho mình một sân luyện công ngầm bên dưới nhà máy rượu Đại Tần sao? Xem ra thật đúng là anh hùng suy nghĩ giống nhau.

Trong lúc cùng Lương Mộc Lan đi xuống, Vu Thiên thấy có một gian phòng lớn trong đó có rất nhiều người trẻ tuổi đang huấn luyện ở đó, bọn họ kẻ thì ở trần, kẻ đang đối luyện, hoặc là tập luyện với bao cát.

- Vu Thiên này, tất cả những người này đều là lính mới của trụ sở huấn luyện đấy.

Thấy Vu Thiên chú ý tới chuyện ở nơi này, Triệu Đan Đan không ngại ngần liền giải thích cho hần.

Vu Thiên đối với mấy thứ này có chút tò mò, lại có chút hưng phấn, hần thậm chí còn nghĩ đến cảnh hần đang tập luyện ở luyện võ trường mà Tần Vinh Phú chuẩn bị cho hần.

Đi theo Lương Mộc Lan một lúc thì đến trước cửa một gian mật thất, sau khi cô nhập mật mã, quét dấu vân tay, cánh cửa liền rầm một tiếng rồi mở ra,

mọi người đều cùng bước vào.

Tiến vào mật thất, Lương Mộc Lan không khách khí đi tới một cái bàn rồi ngồi xuống, sau đó liền hướng Vu Thiên làm ra thế mời ngồi.

Vu Thiên cũng không có khách khí, liền đặt mông ngồi xuống, Triệu Đan Đan liền ngồi xuống bên cạnh Vu Thiên. Dường như Vu Thiên có đối đãi với cô như thế nào thì cô vẫn trước sau như một. Mà Liệp Báo sau khi vào, rất thức thời đi tới đứng cạnh Lương Mộc Lan, Vương Cương vốn cũng định tìm một chỗ ngồi xuống, nhưng ngẫm lại, hay là đứng sang bên kia của Lương Mộc Lan. Bởi hấn chẳng qua chỉ là một phó trưởng, cũng thế so sánh với thân phận của Lương Mộc Lan với Triệu Đan Đan.

Thấy tất cả mọi người đã yên ổn vị trí, Lương Mộc Lan liền lấy tay tháo cặp kính đen xuống, sau đó hướng về phía Vu Thiên nói:

- Vu Thiên tiên sinh, thật là cao hứng khi cậu đến chỗ chúng tôi trắc thí, từ hôm nay trở đi, cậu sẽ là một thành viên của cục Quốc An chúng tôi, danh hiệu của cậu sẽ là...

Lương Mộc Lan còn chưa nói xong, thì Vu Thiên đã gờ tay lên ngắt lời của cô.

- Khoan đã, tôi đâu có nói là muốn gia nhập tổ chức của mấy người đâu???

- Sao? Lẽ nào Vu Thiên tiên sinh hôm nay tới không phải là vì việc này sao?

Nghe thấy Vu Thiên lại có thể nói như vậy, Lương Mộc Lan hiển nhiên rất sửng sốt, cô thật không ngờ sự tình lại có thể biến thành như vậy, không khỏi quay sang nhìn về phía Triệu Đan Đan, chẳng lẽ cô em khác họ này của mình lại không nói rõ với Vu Thiên hay sao.

Triệu Đan Đan vừa nhìn thấy ánh mắt của Lương Mộc Lan liền hiểu chuyện gì xảy ra. Triệu Đan Đan cũng không có nói chuyện này cho Vu Thiên khi mời hấn tới cục Quốc An, bởi vì theo cô hiểu về Vu Thiên, Vu Thiên tuyệt đối sẽ không đồng ý. Cho nên cô mới lấy lý do khiêu chiến cao thủ để lừa Vu Thiên đến đây để xem Vu Thiên vượt qua trắc thí.

Lương Mộc Lan thừa thông minh, bằng không ở độ tuổi này của cô cũng sẽ không thể ngồi ở vị trí này, cô thấy Triệu Đan Đan không nói lời nào, lập tức liền hiểu vấn đề. Thờ dài một hồi, Lương Mộc Lan nói:

- Vu Thiên tiên sinh, cậu có lẽ không biết, cục Quốc An chúng tôi tuy rằng không phải là một tổ chức đứng đầu của Đông Phương quốc, nhưng trụ sở dưới đất này của chúng ta cực kỳ bí mật, bình thường mà nói, người ngoài chúng ta sẽ tuyệt đối không để hấn tiến vào, cho nên cậu tất nhiên...

Nói đến đây Lương Mộc Lan dừng lại không nói thêm gì, cho dù là kẻ ngu cũng hiểu, ý của cô rõ ràng rằng, cậu tiến vào đây vậy cậu có không đồng ý gia nhập cũng không được.

Có lẽ thủ đoạn uy hiếp này đối với người khác còn có tác dụng, còn Vu Thiên hấn là ai, hấn từ nhỏ có thói quen tự do, há lại chỉ vì hai câu nói của Lương Mộc Lan này mà thay đổi cá tính của mình.

- Chuyện đó đương nhiên là đúng, tôi bây giờ đi là được chứ gì.

Vu Thiên vừa thấy Lương Mộc Lan nói như vậy, cũng liền lập tức đứng lên, tỏ vẻ muốn đi ra khỏi nơi này.

- Cái gì chứ? Vu tiên sinh kiêu ngạo vậy sao? Tự đại đến mức có thể coi trụ sở huấn luyện của cục Quốc An chúng tôi là chỗ không người, muốn thế nào thì được thế ấy sao?"

Thấy Vu Thiên chẳng thèm cấp chút mặt mũi nào chỗ Lương Mộc Lan, Vương Cương đứng ở bên cạnh liền lên tiếng trước.

Vương Cương thừa nhận Vu Thiên rất mạnh, thế nhưng công phu cao tới đâu cũng phải sợ dạn chứ. Hấn cũng không tin, trong trụ sở huấn luyện dưới mặt đất này có hơn ba trăm tráng niên đang huấn luyện, bọn họ đều là những tay súng thiện xạ, nếu như Vu Thiên thật sự muốn dương oai, những người này nhất định sẽ dùng súng trong tay biến Vu Thiên thành tổ ong vò vẽ.

Vương Cương vừa dứt lời, Triệu Đan Đan thầm kêu lên một tiếng không xong. Người khác không hiểu rõ Vu Thiên, nhưng cô lại biết, cô biết với tính tình của Vu Thiên, nếu như ai có chuyện gì muốn nói với hấn, hoặc là tìm hấn nhờ hấn giúp đỡ, thì nhất định hấn sẽ đến, chỉ có như vậy mới có cơ hội thành công. Nhưng nếu muốn hù dọa Vu Thiên, vậy thì đã tìm sai người rồi, bởi vì Vu Thiên là kẻ không sợ hù dọa nhất.

Quả nhiên, Triệu Đan Đan còn chưa kịp nói tiếp cái gì, ánh mắt Vu Thiên bỗng nhiên lóe lên.

- Ha, xem ra tên bại tướng dưới tay tôi có vẻ không phục lắm nha. Tốt lắm, có bản lĩnh gì thì thể hiện ra đi, tôi sẽ tận lực bồi tiếp.

- Cậu?

Vừa nghe Vu Thiên nói mình là bại tướng dưới tay hấn, Vương Cương nhất thời sầm mặt, hấn lập tức nói vào bộ đàm gắn ở tai:

- Các dũng sĩ ở sân huấn luyện, hiện tại có người muốn khiêu chiến mọi người, tôi lệnh cho toàn bộ mọi người ở trong phòng huấn luyện tới đây.

Vừa nói xong những lời đó qua điện đàm, Vương Cương lại hướng về Vu Thiên nói:

- Sao nào? Cậu rất là tự đại đúng không? Có dám ra ngoài đại sảnh tỷ thí với chúng tôi hay không?

Vu Thiên thấy ánh mắt khiêu khích của Vương Cương, hơi ngừng một chút rồi cười lớn:

- Được lắm, vậy hãy để tôi thử xem các người có bản lĩnh gì nào.

Nói xong, Vu Thiên liền đứng dậy.

- Vu Thiên, không nên, bọn họ có mấy trăm người, hơn nữa bọn họ còn có súng, anh không phải là đối thủ của bọn họ đâu.

Triệu Đan Đan vừa thấy Vu Thiên thực sự tiếp nhận khiêu chiến của Vương Cương, cô không khỏi quýnh lên. Cô mặc dù biết Vu Thiên rất lợi hại, thế nhưng đối mặt với mấy trăm tinh anh, huống hồ trong tay đối phương còn có hàng nóng, Triệu Đan Đan trong lúc nhất thời thật sự không biết nói thế nào cho phải.

- Không việc gì, muốn làm tôi bị thương? Tôi đây sẽ xuất ra bản lĩnh thực sự.

Vu Thiên biết Triệu Đan Đan quan tâm đến mình, nhưng mình đối với cô ấy lại chẳng có cảm giác gì, cho nên hần lập tức ngắt lời của Triệu Đan Đan.

- Tốt, thế mới là đàn ông chứ. Xin mời.

Vương Cương thấy Vu Thiên quả nhiên ứng chiến, hào khí không khỏi cũng dâng lên, hướng về phía Vu Thiên làm ra tư thế xin mời. Sau đó, Vương Cương liền đi trước, ra khỏi mật thất, hướng về phía phòng khách bên ngoài mà đi tới.

Vu Thiên cũng không do dự, lập tức theo sau.

Thấy một màn như vậy, Triệu Đan Đan vội vã đem ánh mắt cầu cứu Lương Mộc Lan, cô nghĩ Lương Mộc Lan giữ chức khoa trưởng khoa khoa bảo an, hẳn là có quyền lực khiến Vương Cương dừng lại hành động điên cuồng này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Lấy Một Định Một Trăm

Nhưng lần này Lương Mộc Lan lại khiến cho Triệu Đan Đan thất vọng.

Mặc dù nói Lương Mộc Lan là khoa trưởng, Vương Cương là phó trưởng, nhưng ở đây là trụ sở huấn luyện, cho nên ở đây phép vua thua lệ làng, ở đây Vương Cương có quyền hơn Lương Mộc Lan.

Thế nhưng có lẽ sợ Vu Thiên gặp chuyện không may, Lương Mộc Lan liền mang theo Triệu Đan Đan cùng Liệp Báo đi ra ngoài cửa, đồng thời đưa ánh mắt về phía Liệp Báo. Liệp Báo lập tức gật đầu, biểu thị như đã hiểu, nếu Vu Thiên bị nguy hiểm đến tính mạng, hẳn sẽ ra tay giúp đỡ. Chỉ là đối mặt với mấy trăm tên tinh anh được huấn luyện nghiêm chỉnh ở khoa hành động của cục Quốc An này, Liệp Báo trong lòng cũng không có bao nhiêu niềm tin.

Sau khi ra khỏi mật thất, Vu Thiên thấy khoảng gần ba trăm tên tráng hán cỡi trần đứng ở đại sảnh, đám người này người nào người nấy cơ bắp đều này nở, cộng thêm đó là thể chất cường tráng, bọn chúng tự động xếp thành hàng hướng về phía Vương Cương đang đứng, nhất thời tạo nên một không khí uy nghiêm, cung kính.

- Không tồi, có chút ý tứ.

Nhìn những tráng hán trước mặt này, Vu Thiên gật đầu.

Vương Cương thấy thủ hạ của mình có thể nhanh chóng tập hợp như vậy thì rất hài lòng. Chẳng qua là khi hắn thấy ánh mắt Vu Thiên không có một chút dao động thì không khỏi tức giận vô cùng. Cục Quốc An vốn là một tổ chức “thần thánh” của quốc gia, là một trong bốn tổ chức trọng yếu của Đông Phương quốc. Mà là một phó trưởng trong khoa hành động của cục Quốc An này, Vương Cương làm sao có thể để cho một kẻ vô danh như vậy xem thường. Cho nên đối với biểu hiện của Vu Thiên lúc này, hắn cực kỳ tức giận. Hắn cũng tôn trọng cường giả, thế nhưng Vu Thiên quá không khiêm tốn, điều này khiến Vương Cương không thể không tức giận.

- Vu tiên sinh, cậu chuẩn bị tốt rồi chứ? Nói cho cậu biết, một hồi đao súng vô tình, nếu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cậu chớ có trách tôi không nhắc nhở cậu.

Vương Cương nhìn Vu Thiên, ngạo khí nói.

- Ha ha, không cần, anh tí nữa hãy cứ cầu nguyện cho mấy tên thủ hạ này là được.

Trong thâm tâm Vu Thiên không hề có chút sợ hãi nào, bởi hiện tại hắn có một chiến lực cực kỳ cường đại, hắn muốn cùng những người này chiến đấu thử xem, tuy rằng lấy một người chống lại gần ba trăm hán tử ở đây, trong lòng của hắn cũng không có tin tưởng lắm, nhưng hắn hiểu rằng chỉ có thể như vậy mới khiến cho võ công của hắn tăng tiến được.

- Tốt, chúng tôi sẽ không khách khí.

Nhìn Vu Thiên tự tin như vậy, Vương Cương hừ một tiếng, sau đó hướng về đám người trước mặt hô lên:

- Tiểu đội một, lên.

Ở khoa hành động cực Quốc An, lính hành động như bọn họ đều là phân tổ theo tiểu đội, thông thường một tiểu đội nhân số biên chế là mười người, mà Vương Cương nói tiểu đội một lên, như vậy chắc chắn sẽ có mười người cùng nhau hướng Vu Thiên vọt tới.

- YAA.A.A..!

Sau đó từng tiếng gầm vang lên, mười tráng hán tinh anh liền bao vây lấy Vu Thiên.

Mười người này rất nhanh, thế nhưng Vu Thiên còn nhanh hơn. Hắn biết rõ, đây chẳng qua chỉ là bắt đầu mà thôi, phía sau còn nhiều người chờ hắn đi khiêu chiến, cho nên hắn không có khả năng đứng ở đây bị động chờ những người này tấn công. Ngay khi mười người kia muốn bao vây lấy Vu Thiên thì Vu Thiên liền động.

- Liên Hoàn Mê Tung Thối!

Vu Thiên vừa ra tay liền tấn công thẳng về phía ba kẻ còn chưa có kịp bao vây lấy hắn.

Một chiêu này, Vu Thiên sử ra với tốc độ cực nhanh, ba người kia còn chưa kịp phản ứng gì, liền thấy một bàn chân lớn hướng bọn họ phóng tới. Sau đó mấy người rất nhanh liền bay ngược lại phía sau, rồi ngã trên mặt đất.

Chỉ một cước liền trực tiếp đem ba người đá bay về phía sau, ngay sau đó song quyền Vu Thiên liền xuất ra, ngay lập tức liền khiến cho hai kẻ còn đang muốn thủ thế phải bay lên trời.

Trong nháy mắt, Vu Thiên liền dễ dàng giải quyết năm tên đội viên. Nhưng đây cũng chỉ là mới bắt đầu mà thôi, bởi vì thân ảnh Vu Thiên vẫn còn đang không ngừng di động, năm đội viên còn lại cũng đã kịp giãn ra phòng thủ. Nhưng mà bộ còn chưa kịp bình ổn, thân hình Vu Thiên đã di động đến bên người bọn họ, sau đó là quyền, cước, chưởng, phách, chỉ trong chốc lát, năm gã đội viên còn lại đều bay ngược về sau, tay ôm ngực lẫn lộn trên mặt đất kêu rên không thôi.

Vu Thiên một kích đắc thủ, cũng không đợi Vương Cương ra lệnh cho đội thứ 2 lên, hắn trực tiếp vọt tới bên trong trận doanh của đối phương. Một quyền lao vào trong quân, Vu Thiên liền đánh ngã một người ở trước mặt hắn, sau đó lại là một chiêu Trùng Quyền, Vu Thiên cuối cùng đã đánh vào đến trung tâm của mấy trăm con người kia.

Vương Cương cũng thật không ngờ Vu Thiên lại có tốc độ nhanh như vậy, loại tốc độ này so với lúc nãy đánh nhau cùng hắn và Liệt Báo thì nhanh hơn rất nhiều. Nếu như lấy tốc độ vừa nãy mà so với hiện tại thì chỉ có thể nói, Vu Thiên lúc nãy đánh nhau cùng Vương Cương chỉ là tập thể dục cho nóng người, bây giờ Vu Thiên mới là bắt đầu hiển lộ công phu đích thực.

- Cuồng Long Bãi Vĩ!

Một cước đá hậu của Vu Thiên liền đá ngã ba người.

- Lạt Thối Phi Vũ!”

Một cái quét chân Vu Thiên lại quét ngã bốn người.

- Huyền Thối Vô Ngân!

Một cước Thượng Dương Thối lại đá bay năm người.

- Chương Khai Biến Địa!

Trong nháy mắt, xung quanh người Vu Thiên đều là quyền chưởng, tất cả đám đội viên vây quanh Vu Thiên trừ những tên ở phía ngoài, thì chỉ một kích này của Vu Thiên, trong nháy mắt liền đã có sáu bảy tên đội viên tinh anh bị đánh gục.

Kể ra thì chậm, kỳ thực tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ trong có hai phút mà thôi.

Thấy vừa chỉ mới hai phút đồng hồ trôi qua, đội viên của mình có hơn hai mươi người nằm lẫn lộn trên mặt đất. Vương Cương không khỏi chảy mồ hôi ròng ròng. Nói lấy sức một người, Vương Cương cũng có thể đánh với hai tiểu đội, nhưng nếu đánh như vậy, ít nhất hắn cũng cần 20 phút, thậm chí là thời gian còn dài hơn. Làm sao có thể giống như Vu Thiên, chẳng khác gì uống nước liền giải quyết hết những người này.

Mà lúc Vu Thiên tiến vào giữa những đội viên kia, ngay lập tức những đội viên tinh anh này đã hét gào mà vây quanh Vu Thiên thành một vòng tròn rồi

liên tục tấn công mãnh liệt.

Điểm này chính là điểm lợi hại của khoa hành động. Bọn họ mỗi người trước khi được nhận vào tổ chức này, đều phải trải qua trắc thí nghiêm ngặt về tâm lý, cho nên ở bất kỳ góc độ nào mà nói, bọn họ đều không sợ chết. Thế nên khi đối mặt với thủ đoạn lời đing của Vu Thiên, sẽ không có ai lui về phía sau, mà toàn bộ đều xung phong đánh tới.

Vu Thiên nhìn những người này không kẻ nào chịu lui lại, toàn bộ đều đánh về phía mình, hấn liền hét lên một tiếng.

- Ha ha ha, được lắm, thông khoái nha, thông khoái.

Sau đó, Vu Thiên cũng không còn đánh từng chiêu mà là bắt đầu liên kích.

- Quyền Khiếu Cửu Thiên.

- Quyền Quang Mãn Thiên.

- Chương Tể Quân Ma.

- Du Thân Bát Quái Quyền.

Vu Thiên đem sở học quân chiến của mình thi triển hết ra. Có thể nói chiêu thức của Vu Thiên lúc này đánh ra vô cùng dày đặc, giống như cuồng phong bão vũ, góc độ cực kỳ quỷ dị, như thiên mã hành không; tốc độ cũng cực kỳ nhanh chóng, còn hơn lời đing thêm điện, lực đạo thì vô cùng mạnh mẽ, có thể nói là sét đánh ngang trời!

Sau một hồi công phu, phía trước, phía sau, bên phải, bên trái của Vu Thiên ngã hơn 100 đội viên. Những người này sau khi trúng phải chiêu của Vu Thiên đều mất đi chiến lực.

Có thể nói Vu Thiên cực kỳ giữ lực, hấn mỗi lần đánh một người, đều không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ điểm đến là dừng. Điểm đến là dừng ở đây đương nhiên là chỉ khiến những đội viên này mất đi năng lực chiến đấu hiện tại, nhưng cũng không để lại nhiều thương tổn.

Nói cách khác, Vu Thiên làm như vậy cũng so với giết bọn hấn còn muốn tồn sức hơn. Nhưng không có cách nào khác, Vu Thiên cũng biết, những người này cũng không phải là người xấu, bọn họ chỉ là vâng lệnh công kích mình mà thôi. Như vậy thì hấn không thể ra tay hạ sát.

Một hồi chiến đấu ác liệt, trên người Vu Thiên mồ hôi cũng bắt đầu rịn ra từng mảng. Còn nhớ lúc trong thâm sơn, đã từng có một lần hấn độc đấu với năm trăm dã lang. Đó là một bầy sói có lực công kích vô cùng cường đại, trong lúc vô tình gặp phải Vu Thiên, vì vậy hai bên lao đã đấu một hồi.

Lúc đó Vu Thiên bắt quả mới chỉ mười lăm tuổi, nếu so với bây giờ thì còn nhỏ hơn hai tuổi. Cuối cùng Vu Thiên dùng trọn một ngày đêm mới giết sạch năm trăm dã lang, nhưng rõ ràng cả người cũng mệt mỏi không còn tí lực nào nằm trên mặt đất, đến tận trưa ngày thứ hai khó khăn lắm mới tỉnh lại được.

Nhưng hiện tại Vu Thiên đã mười tám tuổi, bất luận thể lực hay lực công kích, so với lúc đó thì bây giờ cao hơn rất nhiều. Nhưng lần này đối thủ của hấn cũng hoàn toàn khác biệt, là gần ba trăm tinh anh hấn tử. Ba trăm người này, tùy tiện lấy ra một người cũng có thể dễ dàng đánh với năm sáu người bình thường, vậy hãy thử tưởng tượng xem, những người này cùng nhau lao lên thì sẽ là cái dạng gì.

Cho nên nói Vu Thiên cùng những đội viên này đánh nhau quyết không thể dễ dàng hơn khi đánh với bầy sói kia được.

Sau một hồi công phu, Vu Thiên đã đánh ngã hơn một trăm đội viên, Vương Cương đứng xem một bên cũng có chút ngấy dại. Hấn nghĩ Vu Thiên rất mạnh, thế nhưng thật không ngờ có thể mạnh mẽ như vậy, lúc này mới chỉ một hồi công phu, Vu Thiên rõ ràng đã đem gần một nửa số đội viên của mình đánh gục, không thể nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Lây Một Địch Một Trăm (2)

Thấy Vu Thiên giống như vẫn chưa sử dụng toàn lực, Vương Cương thực sự tức giận, cực kỳ tức giận, hấn liền giơ tay lên, hướng về mấy đội viên cách đó không xa vẫy một cái, lúc này Vương Cương vì thể diện của Khoa Hành Động thực sự đã chuẩn bị dùng đến súng, hấn định liêu đến nước cùng, không phải nguoi chết thì ta sống.

Hấn vừa giơ tay lên liền cảm giác có một cái bóng bỗng nhiên hiện ra ở ngay trước mặt mình. Cái bóng này không phải ai khác, chính là Liệp Báo vẫn chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Vương Cương.

- Vương Cương, Lương trưởng khoa bảo tôi đến nhắc nhở anh một tiếng, nếu như anh muốn chiến đấu với Vu Thiên, cô ấy không phản đối, nhưng nếu

anh muốn dùng súng, vậy xin lỗi, tôi được phép không chế anh.

- Anh?

Nghe Liệp Báo nói vậy, Vương Cương oán hận đưa mắt nhìn Lương Mộc Lan ở cách đó không xa. Người này thực sự là lắm chuyện, đây dù gì cũng là chuyện giữa Vu Thiên và Khoa Hành Động, Khoa Bảo An của cô xen vào làm cái gì.

Vương Cương hiện tại có thể nói là lửa giận công tâm, khiến cho suy nghĩ không thông suốt, hắn cũng không muốn nghĩ, Vu Thiên là dạng người gì. Hắn và Lương Mộc Lan bây giờ đang ở hai thái cực đối đầu nhau trong cục Quốc An. Nếu như bây giờ Vương Cương sử dụng súng khiến cho Vu Thiên xảy ra chuyện gì, thì nhiệm vụ bảo vệ Alice sắp tới ai đảm nhiệm đây? Dựa vào Vương Cương bọn họ sao? Nếu như bọn họ có thực lực, Lương Mộc Lan còn phải đi tìm Vu Thiên làm gì?

Đáng tiếc là đạo lý dễ hiểu như vậy, nhưng Vương Cương trong mắt chỉ còn hận thù thì làm sao mà nghĩ tới được. Hắn chỉ muốn biết làm thế nào để hạ gục Vu Thiên, rồi chính mình dẫm nát lên người hắn để trả thù vì lúc này Vu Thiên dám nói hắn là bại tướng dưới tay Vu Thiên.

Bây giờ nhìn thấy Liệp Báo ngăn cản mình dùng súng, Vương Cương không thể làm gì khác hơn là lắc đầu, sau đó hướng về phía đội viên không bị Vu Thiên đánh ngã hô lớn:

- Mọi người cùng nhau xông lên, nhất định phải hạ gục Vu Thiên, nhớ kỹ, đây là chiến đấu vì Khoa Hành Động của chúng ta, nên tôi hi vọng mọi người hãy dùng toàn lực.

Nghe tiếng kêu gọi của Vương Cương, các đội viên không khỏi trào dâng một luồng khí trong người. Bọn họ cùng Vu Thiên đánh một hồi, tuy rằng đã ngã xuống hơn 100 đội viên, nhưng những người còn lại cũng nhìn ra, Vu Thiên tuy rằng võ công rất cao, ra tay cũng rất quả quyết, nhưng hắn không có ý định làm thương tổn những đội viên của mình. Thấy vậy, đám đội viên trong lòng đều tràn đầy dũng khí, dù sao đánh không lại Vu Thiên cũng sẽ không bị Vu Thiên làm bị thương, những người bị đánh ngã lúc trước chính là bằng chứng, những đội viên còn lại liền bắt đầu toàn lực xung phong.

Vu Thiên cảm giác được sự công kích của hơn 100 đội viên còn lại trước mắt này so với hơn 100 đội viên đã ngã xuống còn muốn mạnh hơn. Lúc này bởi vì hắn vừa mới đánh đắm một hồi, có thể nói thể lực giảm xuống rất nhanh. Bây giờ để hắn công kích đối phương mà không tổn hại đến tính mạng đối phương, thì hắn lại khó có thể dùng một số chiêu thức, như vậy hắn không thể phát huy hết được toàn lực thân thủ của mình.

Không thể hiển lộ hoàn toàn bản lĩnh thực của mình, cảm giác này làm cho Vu Thiên có chút gì đó cảm thấy lực bất tòng tâm.

- Mấy người đừng có mà bức tôi, nếu như vẫn muốn đánh tiếp thì đừng có trách tôi hạ sát thủ đấy.

Vu Thiên rất rõ ràng, nếu như mình đơn độc triển đấu cùng đối phương cho đến cùng, rất có thể đến cuối cùng hắn sẽ bị thương.

Nhưng lời nói của Vu Thiên phát ra, những đội viên kia cùng Vương Cương trong tai lại coi như không có cảm giác gì. Bọn họ cuống vọng cho rằng Vu Thiên rõ ràng đã xuống sức, sở dĩ hô lên những lời đó, là bởi vì hắn có chút nhịn không được.

Vì thế, sau khi Vu Thiên nói ra như vậy, đám đội viên này không những vây quanh Vu Thiên công kích, mà sức công kích so với lúc này càng mãnh liệt hơn.

Thấy những người này không nghe theo lời khuyên bảo của mình, Vu Thiên hiểu nếu không giáo huấn bọn hắn một chút, thì không biết sau này sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa đây.

- Được, nếu đã như vậy, các người đừng có trách tôi.

Sau khi hét lớn một tiếng, hai tay Vu Thiên từ quyền biến thành chưởng, đột nhiên thân thể gia tốc di động, song chưởng mạnh mẽ từ ngực Vu Thiên bắn ra, một chưởng rồi lại tiếp một chưởng, liên miên bất tuyệt đánh ra không ngừng.

Loại chưởng pháp này do chính Vu Thiên nghĩ ra, gọi là Ngạo Phong Lôì chưởng. Loại chưởng pháp cho dù là đang luyện, nhưng với loại cảnh giới như hiện tại của Vu Thiên cũng có thể cách không đánh thương người. Một khi bị dính chưởng pháp này, một là sẽ bị nội thương, hai là trực tiếp hôn mê, để làm cho đối phương không bị thương thì phải tốn rất nhiều tinh lực, dường như là không thể.

Loại chưởng pháp này của Vu Thiên vừa đánh ra, nhất thời hơn mười đội viên đang vây xung quanh hắn liền ngã xuống. Mà tiếp đó Vu Thiên chân liền quét ra, đem tên đội viên đang bị thương nặng ở bên cạnh chân đá bay lên.

Với lực quán tính cực lớn, tên đội viên bị Vu Thiên đá lên bay về phía đám người đang xông lên. Bịch bịch hự, những tên này liền ngã về phía sau, va chạm vào những tên khác đang xông lên, cứ như vậy một mảng người liền ngã xuống.

Một tên đội viên bị ném đi, lại khiến cho mười hai tên đội viên khác ngã theo, do chịu tác dụng trọng lực, phàm là những đội viên nào ngã trên mặt đất, trong thời gian ngắn sẽ không thể có khả năng đứng dậy, sẽ không thể gây nên bất cứ uy hiếp gì cho Vu Thiên.

Vu Thiên lần này ra tay hơi độc ác, ngay tức thì đã làm ngã hai ba mươi người, mà những người này ngã xuống đất mỗi người trên miệng đều phun máu tươi, nhìn bộ dáng như người nửa sống nửa chết.

Lúc này, Lương Mộc Lan, Triệu Đan Đan, Liệp Báo, Vương Cương hay là tất cả mọi người trong trường đấu, thấy một màn này liền biết Vu Thiên đã nổi nóng.

Bởi vì lúc này Vu Thiên động một tí là không nương tay, ngay tức khắc đám đội viên vốn đang vây quanh Vu Thiên liền thối lui về sau mấy bước, bọn họ đều trợn trừng hai mắt nhìn Vu Thiên, sau đó cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Vương Cương, tựa hồ như muốn hỏi, này, đây còn là tỉ thí sao? Rõ ràng đối phương đã thực sự hạ thủ.

Nhưng những người này cũng không có nghĩ tới, đây còn là tỉ thí sao? Có đến vài trăm người đánh một người thì gọi là tỉ thí sao? Đây vốn không phải là một cuộc tỷ thí công bằng.

Vương Cương cũng nhìn ra, Vu Thiên đã thực sự đã nổi nóng, mắt hắn cũng không khỏi đầy lửa giận.

- Hừ! Mày lợi hại, nhưng tao ngoan độc, để xem..

- Tất cả mọi người, lấy súng ra, giết chết nó cho tôi.

Lúc này Vương Cương thực sự là tức giận tới cực điểm, hôm nay hắn nhất định phải khiến cho Vu Thiên mất mặt, để cho Vu Thiên biết, Khoa Hành Động của cục Quốc An không như hắn tưởng, muốn làm như thế nào thì làm sao.

Vừa nghe Vương Cương hạ lệnh lấy súng, đám đội viên còn lại nhất thời hưng phấn chạy đi. Vừa trải qua tỷ thí, bọn họ cũng đã phát hiện thực lực của Vu Thiên quá lợi hại, đảo mắt một cái đã đánh ngã bao nhiêu đồng đội. Thế nên cho dù những người còn lại cùng tiến lên, cũng chưa chắc chiếm được điểm tốt gì. Nếu như nói muốn đối phó Vu Thiên, cách duy nhất chỉ có thể dùng súng mà thôi.

Vu Thiên thừa tính ý để biết. Hắn vừa nghe Vương Cương ra lệnh, lại thấy những đội viên đang vây quanh lại chạy đi, hắn liền ha ha cười nhạt:

- Thế sao? Các người muốn tôi phải đại khai sát giới thật sao?

Vu Thiên nói lời này âm thanh cũng không lớn, nhưng không thể phủ nhận, tất cả những người có mặt trong đại sảnh, không một ai là không nghe rõ.

Ước chừng trong mười giây trầm tĩnh, Vương Cương liền có phản ứng.

- Ha ha ha, Vu Thiên, mày cũng biết sợ sao? Nói cho mày biết, có dọa như vậy cũng vô ích, bởi vì mày sẽ chết ngay bây giờ, đối đầu với người của Khoa Hành Động chúng tao chỉ có một con đường chết mà thôi.

- Thế à, anh đây muốn xem trong hai người chúng ta thì ai sẽ chết trước đây.

Nói xong lời này, thân thể Vu Thiên nhoáng một cái, người đã không còn ở chỗ cũ.

Chớp mắt liền không thấy thân ảnh của Vu Thiên đâu nữa, Vương Cương liền giật mình, theo bản năng hắn liền lập tức động. Có thể nói phản ứng của Vương Cương rất nhanh, thế nhưng so với tốc độ của Vu Thiên thì, chậm đến không tả. Vì vậy tại thời điểm Vu Thiên thực đã phát nộ, hắn liền sử ra tuyệt học khinh công của bản thân, Thần Hành Quỷ Bộ.

Chỉ “vù” một cái thoáng qua, Vu Thiên liền đã đến trước mặt Vương Cương, sau đó tay vừa nhấc lên đã nắm được cổ Vương Cương.

- Dám nói như thế với tao, có nghĩa là mày muốn chết rồi.

Vừa nói vừa hơi dùng lực, Vương Cương bị Vu Thiên xách lên, hai chân dần dần rời mặt đất, cả người treo lơ lửng trên không trung.

Cảm giác được mình thờ càng ngày càng khó, từ yết hầu truyền đến cảm giác đau đớn, Vương Cương cố gắng di chuyển thân thể, đồng thời cố gắng tấn công Vu Thiên để Vu Thiên buông mình ra.

Nhưng trào lực của Vu Thiên mạnh như thế nào, sao có thể để cho Vương Cương chỉ dựa hai ba cái mà thoát được.

Giữ dựa liên tục mấy cái, dùng hết khí lực cùng dưỡng khí của bản thân, Vương Cương động tác càng ngày càng chậm, càng ngày càng yếu, sắc mặt từ hồng nhuận liền dần dần trở thành tái nhợt, trở thành bộ dạng sắp chết.

- Vu Thiên, Vu Thiên, anh mau bỏ hắn xuống, coi như là cầu xin anh, được không? Hắn ta là phó Khoa Khoa Hành động, nếu như anh giết hắn, anh sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức đấy.

Triệu Đan Đan là người kịp phản ứng đầu tiên, cô vừa nhìn thấy Vu ra tay độc ác, vội vàng lớn tiếng la lên.

- Đây là do hắn tự tạo nghiệt mà thôi, không thể cho hắn sống được.

Vu Thiên vừa nói lực trên tay cũng lại càng thêm mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Tiệc Sinh Nhật

- Không! Vu Thiên, anh không thể giết hắn, anh không sợ trả thù, thế nhưng bên cạnh anh còn có bằng hữu, ngay cả nhà máy rượu Đại Tần kia cũng sẽ là mục tiêu kế tiếp bị gây phiền phức.

Triệu Đan Đan dưới tình thế cấp bách, chỉ còn biết chuyển qua tập đoàn Đại Tần.

Đúng như lời Triệu Đan Đan, Vu Thiên rõ ràng không sợ bất kỳ kẻ nào trả thù hắn, thế nhưng hắn không thể lúc nào cũng đi theo bảo vệ an toàn cho những người bên cạnh hắn. Không sai, Vu Thiên có thể giết Vương Cương, nhưng ngay sau đó, người của Khoa Hành Động nhất định sẽ trả thù, những người có quan hệ thân thiết với hắn chắc chắn sẽ bị liên lụy.

Chậm rãi, tâm tư Vu Thiên dần dần chuyển biến, tay hắn chậm rãi thả lỏng ra, Vương Cương cũng tranh thủ thời gian hít thở một hơi thật sâu để lấy lại hơi.

- Aizz!

Thở dài một hơi, Vu Thiên hơi dùng lực liền ném văng cả người Vương Cương ra.

Bay ra ngoài vài mét, Vương Cương nặng nề ngã lún trên mặt đất. Lúc này hắn cảm giác mình vừa từ Quỷ môn quan quay trở lại.

Ném Vương Cương đi, Vu Thiên đưa ánh mắt trở lại nhìn Triệu Đan Đan,

- Tôi không thích ở đây.

Mặc dù trong lòng Vu Thiên lúc này ở đây vẫn còn chút hiếu kỳ, thậm chí lúc này hắn còn muốn an nhàn lượn quanh nhìn vài vòng, rồi rút ra một ít kinh nghiệm để sắp tới chuẩn bị cho võ trường của mình, thế nhưng khi hắn vừa nghĩ đến tên Vương Cương này, một tia hiếu kỳ về nơi này cũng biến mất không thấy đâu nữa.

- Vậy tôi về với anh.

Vừa nhìn Vu Thiên đi ra, Triệu Đan Đan vội vã bảo hắn.

Lương Mộc Lan lúc này cũng đã tỉnh táo lại, vừa lúc này thấy Vu Thiên muốn đưa Vương Cương vào chỗ chết, cô thật sự rất sợ, cô biết, dù cho Vu Thiên lợi hại, nhưng dám trước mặt bao nhiêu người giết chết Vương Cương, không chỉ nói những người ở Khoa Hành Động này, chính là mấy người của cục Quốc An chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua.

Nhưng dù sao thì, cuối cùng Vu Thiên cũng không hạ thủ, điều này khiến cho Lương Mộc Lan được thả lỏng. Mặc dù nói cô cũng không thích Vương Cương ngang ngược can rờ, nhưng dù sao cũng là đồng sự của mình. Nếu như Vương Cương chết trước mặt của mình, mình cũng không tránh khỏi liên lụy. Bây giờ thấy Vương Cương không có việc gì, Vu Thiên lại muốn đi, Lương Mộc Lan liền thở một hơi, tâm tình cũng dần thả lỏng, lúc này Vu Thiên bỏ đi rõ ràng đứng ở một góc độ nào đó mà nói thì đây có lẽ là một chuyện tốt.

Hôm nay gọi Vu Thiên đến, chính là để xem thực lực của hắn, mà bây giờ nhìn hơn một trăm tên hán tử ngã xuống, không còn gì để nghi ngờ thực lực của Vu Thiên nữa. Mà còn chuyện đề Vu Thiên gia nhập vào cục Quốc An, mọi sự cũng đã rõ, cũng may Vu Thiên đã không đồng ý, chính mình bây giờ thực sự cũng không có biện pháp gì để quản Vu Thiên, chuyện đã như thế này thì cứ như vậy đi, chỉ có thể suy xét sau.

Triệu Đan Đan cùng Vu Thiên ra khỏi trụ sở dưới đất, lên đến mặt đất, Vu Thiên hít sâu một hơi.

- Vu Thiên này, tên Vương Cương kia thật là đáng ghét.

Thấy Vu Thiên tâm tình khó chịu, Triệu Đan Đan cố ý bắt chuyện cùng Vu Thiên.

- Ủ, người này rõ ràng rất phiền toái, nếu như lần sau còn để tôi gặp phải, tôi cũng không thể bảo đảm là có hay không ra tay giết hắn.

Vu Thiên lạnh lùng nói. Tuy Vu Thiên cũng không phải một người thích giết chóc, nhưng đối với những người không thích hắn, có can đảm đối đầu với hắn, Vu Thiên cũng sẽ không ngại động tay.

- Dù sao, anh cũng đã giáo huấn hắn rồi, anh đã thương nhiều thủ hạ của hắn như vậy, có thể nói đã cho hắn một bài học nhớ đời rồi mà.

Vừa nghe ý Vu Thiên còn muốn giết Vương Cương, Triệu Đan Đan không khỏi vội vã khuyên bảo. Là một người từ nhỏ đã sinh hoạt, lớn lên trong khu nhà của những cán bộ cao cấp, cô biết rất rõ ràng, nếu như một gã phó trưởng của cục Quốc An bị giết chết, thì chuyện đó có ý nghĩa là gì.

Nghe lời nói của Triệu Đan Đan, không biết vì sao Vu Thiên lại cười rộ lên.

- Đúng nha, ngày hôm nay đến đây cũng không có uống công, những đội viên kia thân thủ rõ ràng không phải tầm thường, cùng bọn họ đánh nhau thật đã nghiền. Bất quá có một điều không thoải mái đó là không thể ra tay nặng được, bấy nhiêu cũng không đủ cho thực lực của tôi được phát huy hoàn

toàn.

Một người đem một trăm hán tử được huấn luyện nghiêm chỉnh đánh gục, lại vẫn còn nói chưa đủ để phát huy hoàn toàn thực lực. Lời này nếu như là người khác nói, Triệu Đan Đan nhất định sẽ cười nhạt. Nhưng đây là từ miệng Vu Thiên nói ra, Triệu Đan Đan lại không thể không để ý.

Tựa hồ như cảm giác được những lời nói của mình đã làm cho Triệu Đan Đan chần động, Vu Thiên liền hướng về phía cô cười cười.

- Được rồi, tôi nghĩ ngày hôm nay tôi đã vượt qua trắc thí rồi nhì, vậy đến khi mở yến hội tôi liệu có đủ tư cách đi dự không?

- Đương nhiên, đương nhiên là đã vượt qua, thực ra từ lúc anh vượt qua cửa ải thứ ba thì anh đã hoàn thành trắc thí rồi. Chuyện sau đó chẳng qua là do Vương Cương làm ra mà thôi.

Triệu Đan Đan cũng phi thường không thích tên Vương Cương này, nhưng đối phương dù sao cũng là nhân viên làm việc cho chính phủ, cô cũng không tiện nói thêm cái gì mà thôi.

Nghe chính miệng Triệu Đan Đan xác nhận mình thật sự đã có được tư cách để tham dự yến hội, Vu Thiên biết ngày đó mình có thể sẽ gặp được Trịnh Khả Tâm, mặt hán không khỏi mỉm cười. Hắn biết rõ ràng chuyện Trịnh Khả Tâm đã đến kinh thành. Thậm chí hắn cũng đã định tự mình đi tìm Khả Tâm, nhưng mà tìm được Trịnh Khả Tâm, Vu Thiên sẽ nói gì đây? Hắn không biết, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, hắn nghĩ vẫn cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, chờ đến ngày nào đó hắn sẽ gặp được Trịnh Khả Tâm, từ giờ tới lúc đó chắc sẽ cũng sẽ không lâu nữa.

Không còn tâm sự trong lòng, tâm tình Vu Thiên tựa hồ cũng tốt hơn lên rất nhiều.

- Được rồi, ở đây không còn chuyện gì phải làm nữa rồi, tôi quay về trường học đây.

Tất nhiên rảnh rồi vô sự, không bằng quay về trường đọc thật nhiều sách, tìm hiểu nhiều hơn một số kiến thức, không nên để mình sau này nói chuyện với người khác lại không biết gì thì quá xấu hổ.

Triệu Đan Đan cũng biết rõ ràng Vu Thiên đối với mình không có cảm giác gì, mà bây giờ cũng không phải là cơ hội, Vương Cương vừa khiến cho Vu Thiên đầy một bụng ầm ức, nói không chừng tâm tình hiện tại của Vu Thiên không được tốt. Vì thế, cô cũng gật đầu rồi vẫy tay một cái, một chiếc xe quân đội đã sớm chờ liền chạy lại.

- Đưa Vu tiên sinh quay về trường.

Mấy ngày tiếp theo cũng không có chuyện gì xảy ra, tất cả đều sống yên gió lặng. Qua mấy ngày như vậy thì yến hội sinh nhật của Alice cũng đã đến.

Thời gian trôi đi không thể giữ lại, đảo mất một cái ngày hôm nay đã đến, buổi chiều Bạch Ngọc Đường liền tự mình đi đến trường đón Vu Thiên. Bởi vì có quan hệ vô cùng gần gũi với Trịnh Tử Hào, nên Bạch Ngọc Đường lúc này cũng được cục Quốc An mời đến dự yến hội.

Kỳ thực đừng nghĩ hắn là người của một trong bốn đại phú hào ở kinh thành, nhưng loại yến hội mang tính chính trị này, hắn chưa có đủ tư cách để tham gia. Chẳng qua có quan hệ cùng Trịnh Khả Tâm, hiện tại Bạch Ngọc Đường có quan hệ với Vu Thiên vô cùng hòa hợp, cho nên đi đón Vu Thiên là việc mà Bạch Ngọc Đường nên làm.

Hôm nay Vu Thiên cũng cố ý thay đổi một bộ trang phục hoàn toàn mới, màu đen, kiểu Tôn Trung Sơn, phối hợp với đôi giày da đen nhánh, bóng loáng, hơn nữa màu da của Vu Thiên lại là màu đồng cổ, mặt chữ quốc, mắt to, tạo nên một cảm giác không gian mà uy.

- Vu tiên sinh, tinh thần của cậu hôm nay trông có vẻ rất tốt.

Bạch Ngọc Đường đánh chút rắm thổi hướng về Vu Thiên nói.

- Tôi cũng có cảm giác như vậy.

Tuy rằng y phục trên người của Vu Thiên cũng không phải hàng hiệu gì, nhưng hắn mặc lên người cảm giác rất thoải mái, cho nên tự nhiên tâm tình của hắn cũng tốt hơn.

- À, xe đã chờ ở cổng trường, chúng ta có thể đi được chưa?

Bạch Ngọc Đường ha ha cười cười, hỏi Vu Thiên.

- Tất nhiên là có thể đi được rồi, mời.

Ngày hôm nay, Vu Thiên vẫn tương đối khách khí, dù sao Bạch Ngọc Đường coi hắn là bằng hữu, tự nhiên Vu Thiên cũng sẽ coi đối phương là bằng hữu, hướng về Bạch Ngọc Đường làm ra tư thế mời. Chiếc xe Mercedes – Benz xa hoa đưa Vu Thiên cùng Bạch Ngọc Đường đi về hướng khách sạn Hilton.

Mặc dù nói yến hội bây giờ tối mới bắt đầu, bây giờ bắt quá cũng mới là buổi chiều, lúc này đến còn có chút hơi sớm, nhưng bởi vì Vu Thiên có nhiệm vụ đặc thù, cho nên dù sao hắn cũng muốn đến sớm một bước, đi làm quen hoàn cảnh nơi đó một chút, đồng thời xem cục Quốc An có chuyện gì cần phối hợp với hắn không.

Ngày hôm nay khách sạn Hilton so với bình thường khác biệt rất nhiều. Bởi vì ở đây sắp cử hành yến hội sinh nhật của đại nhân vật, mà bây giờ lại là thời kỳ đặc biệt, cho nên ở đây đã sớm thấy rõ, ba bước một tốp, năm bước một trạm canh gác vây quanh nơi này.

Chiếc xe của Bạch Ngọc Đường vừa chạy đến cách khách sạn Hilton một dặm thì bị mấy tên mặc đồ tây màu đen chặn lại. Mặc dù Bạch Ngọc Đường đưa ra thẻ chứng minh, đồng thời cũng nói rõ lý do mình đến đây nhưng cũng không được lái xe đi vào. Bất đắc dĩ, Vu Thiên không thể làm gì khác hơn là cùng Bạch Ngọc Đường xuống xe đi bộ vào khách sạn.

Vừa đi, Vu Thiên vừa chú ý tình huống bốn phía, hắn có thể cảm giác rõ ràng tình huống bên ngoài khách sạn Hilton, nhưng mà trong bóng tối, hắn vẫn còn thấy có một vài người đang ẩn nấp. Thấy ở đây đề phòng nghiêm mật, không khí lại có chút khẩn trương như vậy, Vu Thiên không tự chủ gật đầu, nghĩ đến dựa vào sự canh phòng này, nếu có người định vào đây gây phiền toái thì căn bản là không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Gặp Hạ Hạ

Sau khi đi về phía trước mấy trăm mét, Vu Thiên lập tức nghe được có người gọi mình. Sau đó lại thấy Liệp Báo xuất hiện trong đám người đi tới.

- Vu tiên sinh.

Liệp Báo được Lương Mộc Lan truyền lệnh đứng ở đây chờ Vu Thiên, có thể nói ngày đó tại trụ sở huấn luyện cục Quốc An, Vu Thiên lấy sức một mình địch trăm đội viên tinh anh của Khoa Hành Động, một màn đó làm cho Liệp Báo cảm thấy Vu Thiên thực lực thâm sâu khó lường. Tuy rằng cuối cùng Vu Thiên bị Vương Cương gây cho một chút cảm giác không thoải mái, nhưng cái này cũng không gây trở ngại gì đến quan hệ của Vu Thiên và Liệp Báo.

- Uh, yến hội mấy giờ bắt đầu?

Thấy Liệp Báo, Vu Thiên gật đầu, sau đó hỏi.

- Buổi tối 7 giờ chính thức bắt đầu, nhưng chúng tôi yêu cầu tất cả tân khách đều phải có mặt trước 6h30.

Biết Vu Thiên lần này là một trong những người phụ trách an toàn của khách sạn cho nên Liệp Báo cũng không gạt hắn.

- Ah, tôi xem ra ở đây cũng đã canh gác rất nghiêm mật, hẳn các anh đã có sự chuẩn khá kỹ càng.

Vu Thiên có chút tán thưởng hướng về phía Liệp Báo nói.

- Vâng, chúng tôi đúng thật đã chuẩn bị rất nhiều, nhưng những điều này cũng không dám chắc có thể vạn vô nhất thất hay không, phải biết rằng phần từ khủng bố đã nói muốn đến thì chúng chắc chắn sẽ có kế hoạch. Cho nên cần thận không bao giờ là thừa.

Liệp Báo cũng rõ ràng bên mình phòng bị thật đã rất nghiêm ngặt, nhưng nhân viên bảo đảm an toàn thì phải như vậy, không thể nói phòng thủ tốt nhất, chỉ có thể nói là phòng thủ rất tốt mà thôi.

Vu Thiên cũng không rõ ràng lắm về sự lợi hại của tổ chức khủng bố, cho nên hắn cũng không hiểu rõ đám người Liệp Báo vì sao phải chú ý cẩn thận như vậy.

- Vậy được rồi, anh tiếp tục bố trí người phòng thủ, tôi cùng với Bạch thiếu gia vào bên trong xem qua.

Vừa nói xong, Vu Thiên liền cùng Bạch Ngọc Đường hướng về bên trong khách sạn đi tới.

Liệp Báo cũng hiểu rõ, nếu nói luận về công phu, chính xác mình không phải là đối thủ của Vu Thiên, nhưng nếu luận về khả năng tính toán, Vu Thiên nhất định không giỏi, cho nên hắn cũng không có quản Vu Thiên làm thế nào thực hiện nhiệm vụ. Lại nói nhiệm vụ chính của Vu Thiên chính là, khi nào gặp phải nhân vật khó giải quyết hắn mới phải ra tay đi xử lý, còn bình thường những vấn đề nhỏ đều là do nhóm người của mình đến giải quyết.

Sau khi bước vào khách sạn, cảm giác đầu tiên của Vu Thiên là trong này rất lớn, rất xa hoa, thiết bị được lắp đặt cũng là thiết bị đẳng cấp, so với khách sạn Đế Hào cũng không kém. Tìm một chỗ có thể quan sát khắp mọi nơi trong khách sạn, Vu Thiên cùng Bạch Ngọc Đường ngồi xuống. Ở đây là quầy rượu nên ngồi ở đây uống rượu, nói chuyện phiếm cùng Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy thoải mái vô cùng.

Bầu không khí này theo thời gian cũng chậm rãi trôi qua. Chỉ chốc lát bên ngoài trời đã dần tối. Mà ở phòng khách của khách sạn lúc này khách nhân cũng đã lục tục đến.

Nhóm người đến đây đều ăn mặc tiên tiến theo kiểu tây, y phục chỉnh tề, sau khi vào trong cũng rất văn minh, phần lớn đều tìm một nơi vắng vẻ ngồi nói chuyện phiếm.

Thính lực của Vu Thiên vô cùng tốt, hắn đã từng chăm chú lắng nghe, nhưng chẳng qua cũng chỉ là mấy thứ gì đó Trung Ương lại ra chính sách, tiếp theo bọn họ phải làm gì, hoặc là Nhật Bản lại có động đất, người người khắp nơi lại gặp tai ương. Nhưng khi bọn họ nói về những chuyện này, Vu Thiên có cảm giác được bọn họ đều hã hê trước tai họa của người khác.

Đối với Nhật Bản gần đây tin nóng nhất là chuyện nước này bị động đất, Vu Thiên cũng xem qua internet và TV đưa tin. Dựa vào sự hiểu biết về lịch sử của Nhật Bản, hắn chỉ nhìn một chút qua tin tức rồi cũng chỉ cười cười. Đối với chuyện vượt ra khỏi quốc gia, Vu Thiên cũng không có hứng thú gì. Thậm chí vẫn còn mê tín nghĩ rằng, liệu có phải người Nhật Bản làm nhiều chuyện xấu nên ông trời tức giận đến nghiêm phạt.

Dần dần cũng đã đến 6h30, trong đại sảnh khách đến ngày càng nhiều, trong số đó cùng Triệu Đan Đan đi vào còn có một ít nam nữ thanh niên trẻ tuổi khiến cho Vu Thiên chú ý.

Triệu Đan Đan cũng thấy Vu Thiên cùng Bạch Ngọc Đường, nhưng cô chỉ gật đầu một cái, rồi sau đó lại cùng đám bạn của mình quay ra nói chuyện phiếm.

Thấy Triệu Đan Đan không giống như trước kia nhìn thấy Vu Thiên liền nhiệt tình, Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh không khỏi trêu ghẹo nói:

- Ha ha, Vu tiên sinh, Triệu tiểu thư này thực sự không tồi nha, anh vì sao luôn luôn cự tuyệt người ta, nhìn kia! Bây giờ người ta không vui, ngay cả chào hỏi xã giao cũng không có.

Nghe lời nói của Bạch Ngọc Đường có ý trêu ghẹo, Vu Thiên ha ha cười:

- Ái tình là dựa vào cảm giác, nếu như anh không có cảm giác, vậy anh nghĩ loại tình cảm này có thể làm cho anh vui vẻ hay là bi ai nào?

Thật không ngờ Vu Thiên lại có thể nói được như thế về vấn đề tình cảm, Bạch Ngọc Đường nghe đến đó cũng cười ha ha. Lại nói tiếp, Bạch Ngọc Đường so với Vu Thiên còn lớn hơn nhiều, hơn nữa lấy gia thế cùng tướng mạo của hắn, có thể nói chuyện tình cảm cũng là muôn màu muôn vẻ. Ở trong lòng nhiều thiếu nữ, Bạch Ngọc Đường là một người rất có giá, tướng mạo đẹp trai. Chỉ tiếc Bạch Ngọc Đường bây giờ hứng thú với sự nghiệp nhiều hơn chuyện tình cảm, cho nên thật ra mà nói, Bạch Ngọc Đường cũng không có nói đến cái gì gọi là yêu đương.

Nhưng sau khi nghe Vu Thiên lý giải về tình cảm, hắn cũng chỉ có thể cười cười, thậm chí ở phương diện này, Bạch Ngọc Đường cũng không thể khuyên Vu Thiên được cái gì.

Bạch Ngọc Đường cười to nhằm che dấu sự hạn chế kiến thức về phương diện này, mà Vu Thiên nghe hắn cười, ánh mắt lại nhìn về phía cửa đại sảnh của khách sạn Hilton, không khỏi nói một câu:

- A? Cô ta sao lại tới đây?

Cảm giác được Vu Thiên có gì đó kỳ quái, Bạch Ngọc Đường vội nhìn theo tiếng kinh ngạc của Vu Thiên hướng về cửa quầy rượu, vừa nhìn hắn liền thấy một cô bé đang được mấy vệ sĩ bao quanh đi về hướng đại sảnh.

Cô bé kia rõ ràng cũng cảm nhận được ánh mắt của Vu Thiên cùng Bạch Ngọc Đường, cảm giác được có người đang nhìn mình, cô liền xoay người đưa ánh mắt hướng về bên này tìm kiếm. Đến khi cô thấy Vu Thiên ở trong này, mắt không tự chủ sáng lên, sau đó rất tự nhiên hướng về Vu Thiên cùng Bạch Ngọc Đường bước nhanh tới.

Bạch Ngọc Đường cũng không nhận ra cô bé kia, thậm chí cũng chưa từng gặp qua cô, trực giác nói cho hắn biết, cô bé này cũng không biết mình, nhưng cô lại đi về phía này như đã quen biết ai đó, nói cách khác, mục tiêu của cô không phải là mình mà là Vu Thiên.

Quả nhiên, Bạch Ngọc Đường đem mắt hướng về phía Vu Thiên quan sát, chỉ thấy Vu Thiên đầu cúi xuống, trầm nghĩ một tiếng:

- Đau đầu rồi a!

- Ha ha, thật nhìn không ra, Vu tiên sinh đi đến đâu lưu tình đến đó a.

Thấy bộ dạng dờ khóc dờ cười của Vu Thiên, Bạch Ngọc Đường nhin không được trêu ghẹo nói.

Vu Thiên cúi đầu, nghe thấy câu nói của Bạch Ngọc Đường, hắn lúc này rất muốn nói lại một chút, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải, nhưng cũng chính lúc này, hắn cảm giác được cô bé kia càng ngày càng lại gần.

- Bạch thiếu gia, nếu như là bằng hữu, phiền anh thay tôi che lại một chút.

Bạch Ngọc Đường vốn ôm tâm ý muốn coi trộm một chút náo nhiệt, nhưng vừa nghe Vu Thiên nói như vậy, hắn không tự chủ mở to hai mắt. Vu Thiên nói như vậy, đây không phải rõ ràng cho mình cơ hội ư? Lúc này mình giúp Vu Thiên, sau này rất có thể sẽ trở thành bằng hữu a.

Đây rõ ràng là cơ hội của mình, Bạch Ngọc Đường không nói hai lời, lập tức đứng lên.

- Ha ha, tiểu thư này, cô khỏe chứ, tôi là Bạch Ngọc Đường, một trong bốn đại phú hào của kinh thành, thiếu chủ của Bạch gia, thật cao hứng khi gặp tiểu thư, không biết phương danh...

- Anh tránh cho tôi.

Còn không đợi Bạch Ngọc Đường nói xong, cô gái kia đã đi tới trước bàn Bạch Ngọc Đường, sau đó vung tay lên, đẩy Bạch Ngọc Đường ra một bên, rồi đặt mông ngồi bên cạnh Vu Thiên.

- Vu Thiên, thực sự nghĩ không ra, thì ra anh cũng là người có thân phận nha, ha ha, vậy mà tôi còn tưởng anh là một người dân bình thường chứ.

- Chuyện đó, chuyện đó Hạ Hạ, cô nghĩ sai rồi, thực ra tôi đúng là một người bình thường, hôm nay tôi đến đây cũng là do có chuyện khác, ha ha.

Biết tránh không khỏi, Vu Thiên rút cuộc ngẩng đầu, hướng về nữ sinh này xấu hổ cười một cái.

Không sai, cô bé này chính là người mà Vu Thiên từng ở trong Thanh Thủy Viên của đại học Trung Hoa cứu ra, là nữ sinh người Thái Lan tên Hạ Hạ. Kỳ thực cô còn có một thân phận khác, đó chính là con gái duy nhất của quốc vương Thái Lan - Putin Adulyadej, tên Thái của cô là Jiasi Adulyadej. Nói cách khác nữ sinh tên Hạ Hạ này còn là công chúa của Thái Lan.

Cũng bởi vì như vậy nên cô mới có tư cách tham gia yến hội.

Nhưng chính một người có thân phận như vậy, mà lại được Vu Thiên trùng hợp cứu ra, chuyện này cũng không phải chuyện hứng thú gì đối với nam thanh niên Đông Phương quốc, đối với Vu Thiên mà nói cũng không biết là phúc hay là họa.

- Sao lại có thể như thế được, anh đừng tưởng rằng tôi không biết nha, yến hội ngày hôm nay là yến hội sinh nhật của Alice con gái đại sứ Mỹ - Nicolas, dạ tiệc này không phải có tiền là có thể tiến vào đơn giản như vậy, cho nên anh cũng đừng có gạt tôi nói anh là một người bình thường.

Jiasi • Adulyadej, hay là Hạ Hạ vừa nói vừa cười ha ha nhìn về phía Vu Thiên.

Trước đó, cô vẫn từng nghĩ, nếu như Vu Thiên chỉ là một người bình thường, thì phụ vương nhất định sẽ ngăn cản mình gặp gỡ hắn, nhưng hiện tại xem ra, dường như không có khả năng. Có thể có thân phận dự tiệc ngày hôm nay, nếu như không có một thân phận bối cảnh nhất định, thì tuyệt đối sẽ không được tham dự.

Nhìn ánh mắt Hạ Hạ tràn ngập tình cảm mãnh liệt, Vu Thiên thực sự bị đánh bại. Hắn biết lúc này giải thích bất kỳ cái gì đều là vô ích, điều duy nhất có thể làm bây giờ là trầm mặc.

Hạ Hạ thấy Vu Thiên không phản bác, liền cười cười.

- Vu Thiên, chúng ta kết giao bằng hữu được không?

Vừa nói, cô vừa học theo nghi lễ Đông Phương quốc nhiệt tình đưa tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Để Tôi Thử Cô Ta

Thấy bàn tay trắng nõn đang giơ ra trước mặt mình, Vu Thiên cũng chuẩn bị đưa tay của mình ra sao cho lễ phép, sao cho ra dáng một vị thân sĩ, thì ở cửa lớn khách sạn Hilton xuất hiện một đám người. Hai người đi đầu, xung quanh có một đám hán tử mặc âu phục trắng bao quanh.

Ánh mắt Vu Thiên chăm chú nhìn lập tức nhận ra ngay người vừa xuất hiện, chính là cô nàng Trịnh Khả Tâm cùng với anh trai của cô, Trịnh Từ Hào.

“Bá”

Thoắt cái, Vũ Thiên đã nhẹ nhàng từ ghế salon đứng dậy, chuẩn bị hướng Trịnh Khả Tâm đi tới.

Nhưng hắn không biết, bởi vì hắn quá kích động, nên đã quên luôn Hạ Hạ, cho dù cô đang vươn cả cánh tay ra.

Hạ Hạ còn chưa cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra thì một gã vệ sĩ có vóc người khôi ngô bên cạnh cô cảm thấy rất chướng mắt với Vu Thiên, công chúa đã tự mình đưa tay cho hắn thế mà hắn lại không thèm nhìn đến, khiến cho gã cảm thấy vô cùng tức giận. Gã trực tiếp bước lên trước chắn trước mặt Vu Thiên:

- Cậu định đi đâu?

Vu Thiên lúc này đang muốn đi tìm Trịnh Khả Tâm, thì bỗng nhiên lại có một kẻ chặn ở đâu ra chắn mặt hắn, hắn sao có thể không tức giận đây.

- Tôi làm gì có liên quan gì tới ông, ông tránh ra đi.

Vừa nói xong, Vu Thiên gio tay đẩy gã hán tử sang một bên.

Vu Thiên là ai cơ chứ, coi như tùy ý khễ vung tay, thì lực lượng của hắn vẫn luôn lớn vô cùng, bởi vậy gã đại hán còn chưa cảm giác được chuyện gì xảy ra, tai chỉ nghe thấy Vu Thiên nói tránh ra thì gã đã cảm nhận được một cỗ lực lượng cực đại truyền vào người. Gã không tự chủ tránh ngay ra lập tức, nương theo cỗ lực lượng này mà nghiêng người xuống.

- Ah.

Thấy đồng bọn của mình bị Vu Thiên đẩy ngã, vài tên vệ sĩ khác của Hạ Hạ liền chạy lên phía trước đỡ tên hán tử, không ngờ rằng, một tên không đứng vững, hai tên cũng không trụ được, cuối cùng phải khó khăn lắm ba tên hán tử mới đỡ được tên hán tử kia khỏi ngã ngửa.

- Thật mạnh!

Mấy tên vệ sĩ của Hạ Hạ đồng thanh thốt lên. Bởi vì, họ đều có thể thấy được, Vu Thiên cũng không phải cố ý muốn đám bọn họ khó xử, hắn chỉ tùy ý đẩy “nhẹ” một cái mà thôi. Nhưng cái “tùy ý” ấy có thể hiệu quả như vậy, thì có thể nghĩ được rằng, nếu Vu Thiên muốn đối phó với chính mình, thì nhất định bọn hắn không đỡ nổi.

- Các người không thể vô lý như vậy, dù sao ngày đó ở trong Thanh Thủy Viên, chính hắn cũng đã cứu tôi từ tay của tên Tá Mộc Tam Lang.

Hạ Hạ đã quá hiểu tính khí mấy tên vệ sĩ của mình, bọn họ bởi vì đi theo cô, nên đã không còn thèm coi ai ra gì, từ trước tới nay chưa bao giờ cô chịu uất ức như vậy, cho nên bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách tìm Vu Thiên báo thù. Điểm này, Hạ Hạ, tuy rằng hiểu, nhưng thực sự cô không muốn xảy ra.

Cho nên mặc dù Vu Thiên đối với chính mình lạnh nhạt, khiến cô mất mặt, nhưng Hạ Hạ vẫn bắt mẫn nói với đám vệ sĩ của mình.

- Ah, tên tiếng Trung Quốc của cô là Hạ Hạ đúng không, cô tốt, tôi tên là Bạch Ngọc Đường, trước đây đã có cơ hội tự giới thiệu.

Bạch Ngọc Đường thấy Vu Thiên chỉ chăm chăm đi tìm Trịnh Khả Tâm, mà làm ra hành động không lịch sự như thế, hắn biết đó chính là chuyện xấu rồi. Cho nên vì muốn tốt cho Vu Thiên, hắn không thể nào làm gì khác ngoài việc đứng lên nói chuyện, dù cho cô nàng Hạ Hạ kia không thèm để ý đến hắn thì hắn cũng phải cố gắng giữ lại chút thể diện cho cô.

- Hi hi, chào anh, tôi đến từ Thái Lan, tên là Jiasi Adulyadej, nhưng anh có thể gọi tên tiếng Trung của tôi, Hạ Hạ.

Hạ Hạ nói rành mạch từng câu, Bạch Ngọc Đường xuất hiện lúc này, chính đã cho cô một đường lui, cho nên cô rất cảm kích cách làm của Bạch Ngọc Đường, song hướng về phía hắn gật đầu mỉm cười, biểu thị sự cảm tạ.

- Ha ha, chào cô. Vừa rồi thấy cô nói thì cô là học sinh trường đại học Trung Hoa của chúng tôi đúng không, cô chắc rất hứng thú với đất nước tôi phải không?

Bạch Ngọc Đường nói như vậy, cũng bởi vì việc bản thân mình cần làm là giữ chân Hạ Hạ lại, để tạo cơ hội cho Vu Thiên tiếp cận Trịnh Khả Tâm.

- Đúng thế, từ khi còn nhỏ tôi vẫn luôn mong muốn được đến các nước ở khu vực Đông Phương quốc, ở đây còn tốt hơn nhiều so với những gì mà tôi tưởng tượng.

Cứ như vậy, bởi vì Bạch Ngọc Đường nhiệt tình, Hạ Hạ cũng không nói thêm gì nữa, không thể làm gì khác hơn là cùng hắn trò chuyện mà thôi.

Vu Thiên cũng không biết phía sau phát sinh việc này, hắn chỉ biết Trịnh Khả Tâm đã xuất hiện. Vốn dĩ hắn sớm muốn đi gặp Trịnh Khả Tâm, chỉ là vẫn chưa có lý do thích hợp, cho nên hắn mới chờ tới bây giờ, hiện tại Trịnh Khả Tâm vừa xuất hiện, Vu Thiên rốt cuộc không không chể được nữa, một mạch đi thẳng chỗ Trịnh Khả Tâm.

Ngày hôm nay Trịnh Khả Tâm ăn mặc thập phần xinh đẹp, một bộ váy trắng thanh lịch, đôi chân thon thả trắng nõn được điểm xuyến bằng một đôi giày cao gót hồng nhạt, toát lên một vẻ đẹp nữ thần.

- Xin chào, tôi là Vu Thiên, còn nhớ tôi chứ ?

Gặp lại Trịnh Khả Tâm, Vu Thiên cũng không biết nói cái gì cho phải, thành ra thẳng thắn nói một lời chào dỏm hơi chẳng vào đâu.

- Ah, Vu tiên sinh, tôi còn nhớ anh, cảm tạ ơn cứu mạng của anh với tôi.

Trịnh Khả Tâm thế nào lại không biết Vu Thiên chứ. Không nói tới việc trước đây Vu Thiên từng cứu mình một mạng, lần này cô có thể được tham gia yến hội, cũng nhờ vào Vu Thiên, cho nên cô ở chỗ này nhìn thấy Vu Thiên cũng không có gì là ngoài ý.

Vu Thiên vốn đang mang đầy nhiệt tình đi tới. Thế nhưng vừa nghe Trịnh Khả Tâm gọi mình là “Vu tiên sinh”, nhất thời làm hắn biến sắc. Hắn vẫn nhớ khi hai người nói chuyện với nhau trên tầng cao nhất khách sạn Tinh Thiên, cô từng gọi hắn là Vu Thiên, thế nhưng vì sao Trịnh Khả Tâm lại gọi hắn là Vu tiên sinh chứ. Việc này có đúng hay không nói rõ Trịnh Khả Tâm cố ý muốn giữ khoảng cách với hắn.

Trong khi Vu Thiên vẫn còn cúi đầu suy nghĩ vấn đề này, thì kế bên Trịnh Khả Tâm, Trịnh Từ Hảo lúc này xác thực nói

- Vu tiên sinh, anh giỏi thật đấy, tôi không nghĩ anh sẽ không chỉ quan tâm tới em gái tôi, mà quên tôi chứ.

- Ah, không có, không có, anh là anh trai Khả Tâm mà, tôi sao có thể không nhớ tới chứ.

Mặc dù Trịnh Khả Tâm gọi Vu Thiên là Vu tiên sinh, nhưng hẳn xác thực vẫn nhiệt tình gọi cô hai chữ “Khả Tâm”, Vu Thiên luôn nghĩ rằng, mặc kệ cô thế nào đối với tôi, hoặc là lấy thái độ gì xưng hô với tôi, tôi đối xử tốt với cô như vậy, con bà nó, không tin không bắt được cô.

- A! Ha ha.

Nghe Vu Thiên nói như vậy, Trịnh Tử Hào đành cười trừ một tiếng. Hẳn thật không ngờ, nguyên nhân là vì em gái của hắn, nên Vu Thiên lúc này mới nhớ đến hắn. Phải biết rằng, người khác vẫn đều nói Trịnh Khả Tâm là em gái của mình, mà thoáng cái nghe người khác giới thiệu ngược nói mình là anh trai Trịnh Khả Tâm, hẳn thật sự không thích ứng được, mọi thứ hình như cũng vì em gái nên Vu Thiên mới cùng mình nói chuyện. Loại cảm giác này đương nhiên hẳn không quen.

- Khả Tâm, cô gần đây bận rộn cái gì à ? Có ra đĩa nhạc hay không, những ca khúc của cô tôi đều đã nghe hết rồi.

Lúc này, Vu Thiên đang ngắm nhìn Trịnh Tâm một cách say đắm.

Những lời Vu Thiên nói cũng không hề giả dối, tuy rằng Vu Thiên không thích ca hát hay là nghe nhạc. Nhưng bởi vì Trịnh Khả Tâm, hẳn quả thực đã đi mua hết các đĩa nhạc mà Trịnh Khả Tâm cho ra, về nghe. Thậm chí Vu Thiên còn luôn tự kỷ khi cho rằng lúc hắn nghe tiếng ca của Trịnh Khả Tâm, hẳn như cảm nhận được một thứ cảm giác rất đặc biệt, đó chính là cảm giác của cô công chúa Trịnh Khả Tâm, luôn khát khao một sự tự do, khát vọng không bị trói buộc, không phải luôn lo sợ. Chỉ như vậy, Vu Thiên liền cho là hắn đã lý giải được Trịnh Khả Tâm, thấu hiểu được con người Trịnh Khả Tâm.

- Thật sao, cảm tạ sự ủng hộ của anh dành cho tôi.

Trịnh Khả Tâm cũng không biết Vu Thiên đang nghĩ như thế nào trong lòng, càng không rõ ràng chuyện Vu Thiên là thật nghiêm túc nghe chính mình ca, cũng từ đó nhận ra cảm giác chân thật của chính mình, cô chỉ cho rằng, Vu Thiên nói như vậy, bất quá là một loại khách sáo a.

Trịnh Khả Tâm không quá nhiệt tình, cũng không cần được sự kích động tâm tình của Vu Thiên.

- Vậy, tôi có thể mời cô uống một chén rượu không ? Đương nhiên, nếu cô không thích uống rượu, sợ ảnh hưởng đến giọng hát thì uống nước cũng được.

Thấy Vu Thiên quan tâm chính mình như vậy, lời nói đến như vậy, Trịnh Khả Tâm tự nhiên không thể cự tuyệt

- Tốt.

- Xin mời.

Vu Thiên dứt lời liền làm một tư thế mời mà hắn cho rằng vô cùng thân sĩ.

Trịnh Khả Tâm hướng anh trai mình cười cười, sau đó đi theo Vu Thiên hướng đến phòng khách yến hội, đi tới một bàn rượu.

Một màn này đã làm cho Vu Thiên cùng Trịnh Khả Tâm trở thành tiêu điểm của cả đại sảnh, rất nhiều người ở xa xa đang nhìn tới, trong đó cũng có Bạch Ngọc Đường, người vừa câu có câu không nói chuyện với công chúa Thái Lan Hạ Hạ, cách đó không xa, mấy người tỷ muội cùng băng hữu của Triệu Đan Đan đang cùng nhau uống rượu.

- Đan Đan, bạn xem kia có phải cô nàng người Hồng Kông Trịnh Khả Tâm mà Vu Thiên thích không?

Một người có vóc dáng thon thả, thậm chí luận tướng mạo cũng không thua Triệu Đan Đan, mà khí chất so với Triệu Đan Đan còn muốn cao hơn một bậc, quay qua Triệu Đan Đan hỏi.

- Đúng thế đó Cách Cách, đúng là cô ta, nhưng mà cũng phải công nhận, cô nàng Trịnh Khả Tâm này thật là xinh đẹp, có cảm giác như là nữ thần vậy, không ai có thể khinh nhờn.

Lúc trước khi chưa có nhìn thấy Trịnh Khả Tâm, Triệu Đan Đan bất quá cho rằng cô chỉ là xinh đẹp, thế nhưng ngày hôm nay vừa thấy, mới biết được hóa ra cô ta không chỉ xinh đẹp, mà còn có khí chất như một nữ thần vậy, không nóng không lạnh, có một sự bất đồng rất lớn khi so sánh với vẻ tiểu thái muội của Triệu Đan Đan. Hóa ra Vu Thiên thích con gái ôn nhu. Triệu Đan Đan thầm nghĩ trong lòng.

- Ừm, Trịnh Khả Tâm này thực sự rất đẹp, nhưng mà ai biết được loại khí chất thực nữ ấy của cô ta không phải là giả tạo cơ chứ?

Vừa nói chuyện, cô gái được gọi là Cách Cách liền đem ly rượu trong tay đưa cho Triệu Đan Đan, sau đó nói:

- Mọi người chờ ở đây, để mình đi thử cô ta chút.

Còn không đợi Triệu Đan Đan kịp phản ứng gì, Cách Cách tiểu thư đã nhanh chân hướng về phía Vu Thiên cùng Trịnh Khả Tâm mà bước tới.

Chương 138: Chửi Vu Thiên

Ai!

Thật sự rất muốn kêu Cách Cách trở lại, thế nhưng lúc này đã quá muộn, bởi vì Cách Cách thực đã tới bên cạnh hai người Vu Thiên cùng Trịnh Khả Tâm.

Vu Thiên cũng cảm giác được Cách Cách đang hướng phía mình đi tới. Hẳn đích thị chưa từng có gặp qua vị tiểu thư đang muốn đến gần mình này, nhưng bởi vì Vu Thiên trí nhớ phi thường tốt, cho nên hẳn nhận ra người này là một trong những tỷ muội vừa cùng đi với Triệu Đan Đan.

Bởi vì hẳn quá rõ Triệu Đan Đan là ai, cho nên Cách Cách này hướng mình đi tới thì Vu Thiên cũng có thể nghĩ được nhất định chẳng mang đến cái sự tình gì tốt lành. Hẳn sớm đã có chuẩn bị trong trường hợp khẩn cấp, nếu như cô bé này muốn gây bất lợi đối với Trịnh Khả Tâm, thì Vu Thiên cũng không ngại mà xuất thủ giáo huấn nàng ta một chút.

Thật đáng thương cho tiểu thư Cách Cách không biết rằng trong khoảng khắc ngắn như vậy, Vu Thiên thực đã tưởng tượng ra biết bao nhiêu thứ về cô, cho dù vẫn là đang nói chuyện phiếm cùng Trịnh Khả Tâm, cứ cho là hẳn không hề chú ý, nên trong nội tâm cô vẫn âm thầm đắc ý, đi qua bàn rượu bánh ngọt, cô khẽ vươn tay, liền cầm một chén rượu đỏ mới, sau đó đi tới phía sau Trịnh Khả Tâm. Kế đó, nhìn vị Cách Cách tiểu thư quần áo bình thường này không ai nghĩ tới lại làm điều bộ đang ngỡ ngoài người về phía trước, ly rượu đỏ trong tay thẳng hướng sau lưng Trịnh Khả Tâm hất qua.

- Khả Tâm, cẩn thận phía sau.

Lời nói của Vu Thiên vừa dứt, thì cánh tay của hẳn cũng đồng thời vươn ra sau lưng của Trịnh Khả Tâm, tiếp đó thân thể nhẹ nhàng xoay một vòng, Trịnh Khả Tâm nương theo lực tay của Vu Thiên mà nghiêng một vòng, tránh thoát ám toán của Cách Cách tiểu thư.

Cách Cách tiểu thư vốn dĩ cho là chiêu thức ấy của mình chắc chắn có thể đắc thủ. Cô rất muốn nhìn một chút xem vị Trịnh Khả Tâm tiểu thư một thân váy trắng bị váy đầy hồng hồng rượu đỏ thì sẽ ra cái dạng gì, nhưng thật đáng tiếc. Bởi Vu Thiên sớm đã có phòng bị, cô cũng không thể thành công.

Trong khoảng khắc mà Vu Thiên đang nửa người ôm lấy Trịnh Khả Tâm xoay 1 vòng, lợi dụng khi mọi người không chú ý đến tình huống lúc này liền hướng về phía Cách Cách tiểu thư nhẹ nhàng duỗi cánh tay còn lại ra, sau đó lại rất nhanh chóng rút về lại.

Động tác này, không ai thấy, thật sự bởi vì Vu Thiên quá nhanh, hơn nữa lòng bàn tay của hẳn cũng không có đụng tới Cách Cách tiểu thư, cho nên chính bản thân cô ta cũng bị mơ mơ màng màng.

Mà theo động tác này của Vu Thiên, mặc dù nói Cách Cách không có thấy Vu Thiên đụng chạm chính mình, nhưng cô xác thực cảm giác được một cỗ hấp lực hướng trước người mình truyền đến. Liền không để ý, bị lực hấp dẫn cường đại này khiến cho thân thể hướng về phía trước, tinh thần hốt hoảng, cuối cùng thân thể không chế không nổi nữa cứ vậy té lăn xuống đất.

- Phốc!

Một tiếng, Cách Cách tiểu thư bị như vậy có thể gọi là cái kết cục đáng có, không biết người biết ta, còn tưởng rằng có thể giả bộ ngã vấy rượu lên người khác, cuối cùng được “ngã” như ý muốn.

Mà trong đại sảnh cũng chỉ có một người rõ ràng chân tướng chuyện này, hẳn chính là Vu Thiên.

Ban nãy cũng vì mọi người không chú ý tới tình huống vừa rồi, Vu Thiên mới có cơ hội sử dụng được Vu Gia Đầu Khí tầng ba Trọng Chi công, công năng của Vu Gia Đầu Khí tầng ba có thể hình thành một tròng đầu khí, lợi hại thì có thể vô hình công kích người khác, mà vừa rồi Vu Thiên cũng không dùng đến công năng công kích, chỉ thuận thể kéo thân thể Cách Cách tiểu thư một chút mà thôi, cho nên cô ta mới cảm giác có một cỗ lực lượng gì đó đụng chạm đến mình, khiến thân thể mình bị đẩy về phía trước mãi cho đến khi ngã trên mặt đất.

Vốn muốn cấp cho Trịnh Khả Tâm một cái đẹp mắt, hậu quả lại gây ra việc ngoài mong muốn, chính mình xác thực tại trước mắt bao nhiêu người té lăn quay trên đất. Đáng thương cho bộ y phục được các danh gia người Pháp đặt hàng, bây giờ hơn phân nửa bị vấy lên nửa cốc rượu đỏ, thật sự cực kỳ khó coi.

- Cách Cách, cậu thế nào, cậu không sao chứ.

Thấy Cách Cách tiểu thư ngã sắp xuống, lập tức Triệu Đan Đan cùng tỷ muội các nàng vội vã chạy tới, đem Cách Cách trên mặt đất nâng dậy.

Người khác không biết chân tướng của sự tình, nhưng Triệu Đan Đan xác thực rõ ràng, nếu như Vu Thiên vừa rồi chịu xuất thủ cứu giúp một chút. Thì Cách Cách sẽ không té ngã như vậy, sẽ không giống như hiện tại, rơi vào tình huống thế thảm.

Cho nên khi đỡ Cách Cách dậy, Triệu Đan Đan nhìn không được ngẩng đầu liếc mắt Vu Thiên. Một ánh mắt nhìn lại làm cho Triệu Đan Đan hoảng sợ không thôi.

Lúc này trong mắt Vu Thiên không phải lộ ra một nhãn thần bình thường, mà là hai đạo hung quang. Nếu như nói ánh mắt có thể giết người, thì Triệu Đan Đan dám can đoan nhất định sẽ bị Vu Thiên giết không chỉ một lần.

Triệu Đan Đan không biết rằng, sự việc ban nãy, Vu Thiên thực đã cho rằng cô là người chủ mưu. Đối với chính mình, Triệu Đan Đan có thể nào đi nữa, Vu Thiên đều có thể lý giải, thậm chí cũng có thể bỏ qua. Nhưng nếu có người muốn đối phó với Trịnh Khả Tâm, thì xin lỗi, Vu Thiên tuyệt đối không thể nào tha thứ.

Triệu Đan Đan không rõ tại sao Vu Thiên lại nhìn mình như vậy, cô cũng không biết mình đã làm sai gì. Ngược lại, cô xác thực oán hận Vu Thiên vừa nãy vì sao không xuất thủ cứu bằng hữu Cách Cách của mình. Vốn cô định sẽ thăm hỏi Vu Thiên một chút, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kia của Vu Thiên thì cô ngưng muốn nói, không dám từ miệng nói ra.

- Làm sao thế ? Có chuyện gì phát sinh vậy?

Trịnh Khả Tâm vẫn chưa rõ ràng chuyện gì xảy ra, về mặt vô tội nhìn Vu Thiên với Triệu Đan Đan các nàng hỏi

Trịnh Khả Tâm xác thực đối với mấy chuyện lúc nãy đều không biết rõ, điểm này Vu Thiên biết rõ. Nhưng Triệu Đan Đan cùng mấy cô gái bên cạnh không biết, các cô đều cho rằng Trịnh Khả Tâm giả bộ làm người tốt, cho nên đối với câu hỏi của Trịnh Khả Tâm đều cười nhạt, không rảnh mà trả lời.

Thấy tất cả mọi người không đếm xỉa tới Trịnh Khả Tâm, Vu Thiên liền ha ha cười, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Trịnh Khả Tâm:

- Không có việc gì, chẳng qua chỉ là một kẻ buồn chán muốn làm việc buồn chán, không cẩn thận nên trượt chân mà thôi, chúng ta cũng không nên quan tâm gì.

Vu Thiên không hề nói lời tốt đẹp nào, những lời vừa rồi quả thực làm Cách Cách tiểu thư đang té trên mặt đất tức giận không chịu được.

Lẽ ra cô muốn thay bạn tốt của mình Triệu Đan Đan xả giận, thế nhưng thật không ngờ trộm gà không được còn mất nắm gạo, tự mình xác thực đụng phải kẻ cao tay hơn. Bất kể như thế nào, thì từ đầu đến đuôi không hề nghĩ tới lại bị Vu Thiên làm cho bẽ mặt như vậy. Bây giờ nghe Vu Thiên ở nơi này nói bóng nói gió, nhất thời cô không thể chịu được.

Cách Cách tiểu thư lúc này cũng không thêm quan ý phục của mình nữa hồng nữa trắng dị dị hòm hòm, cũng không thêm chú trọng hình tượng. Mãnh liệt từ mặt đất đứng phát dậy, chỉ vào mặt Vu Thiên mà nói:

- Ngươi cho ngươi là cái thứ gì tốt đẹp sao, chẳng qua cũng chỉ biết chút ít công phu, thế nào, công phu cường đại lắm sao? ... Cũng chỉ là một kẻ so tới văn hóa cũng không có văn hóa, so gia thế cũng không có gia thế, tính thần phận cũng chẳng có thần phận, thậm chí nhìn lại thứ người như ngươi ngay cả so với thứ thấp hèn nhất thế giới, tiền bạc ngươi cũng không có, người dựa vào cái gì bình phẩm từ đầu đến chân của ta, người nói cho ta nghe?

Trước đây Vu Thiên chỉ biết Triệu Đan Đan là tiểu thái muội, động một chút lại sẽ phát biểu này nọ, thế nhưng vừa cùng cô gái trước mặt này đem so sánh thì thực sự vẫn còn kém xa. Nghĩ đến cô gái trước mặt tuy rằng tướng mạo không tệ, nhưng tính tình như vậy thật sự quá táo bạo, nếu như đã bắt kham thuyết phục, Vu Thiên thẳng thắn lắc đầu, không cùng cô ta trả lời.

Đúng, Vu Thiên giống như lời Cách Cách tiểu thư nói, cái gì cũng không có. Nhưng bây giờ hẳn đã khác trước, trình độ văn hóa cũng không tệ, về phần thần phận, đó là do thiên sinh đãi lai (ông trời sinh ra), không thể cưỡng cầu. Nhưng muốn nói đến tiền tài, xác thực Vu Thiên hiện trong tay không có nhiều, nhưng chỉ cần hắn muốn, tiền tuyệt đối không là vấn đề

Cách Cách tiểu thư hướng về phía Vu Thiên một trận quả trách, thậm chí không chút nào bận tâm người khác suy nghĩ, mỗi một câu nói đều trực hướng người ta uy hiếp, những lời này nếu như nói đến ai khác, sợ rằng người nọ đã sớm không thể chịu được. Nhưng Vu Thiên xác thực lý lẽ gì cũng đều không có, nên một câu biện ngữ cũng không nói, đây càng làm cho cô ta cảm thấy Vu Thiên trong mắt mình không đáng một đồng.

Thấy Vu Thiên định mang theo Trịnh Khả Tâm bỏ đi, nhất thời cô lại không vui.

- Ngươi đứng lại đó cho ta, bản tiểu thư còn chưa có mắng đủ đâu. Hừ ! Ngươi là tên đại sắc lang, ngươi là tiểu bạch kiểm, ngươi là tên ăn bám nữ nhân đến mềm luôn trứng dái, ngươi. ...

Bị kích động, Cách Cách cái gì cũng đều nói ra, bất kể lời có phải trên người Vu Thiên hay không cô đều chửi ra. Tại Cách Cách tiểu thư xem ra, Triệu Đan Đan sao lại coi trọng một người không ra gì như Vu Thiên, đã biết hắn nghèo kém lại còn thêm thích hắn. Đã thế Vu Thiên còn không tiếp nhận tấm chân tình, đây rõ ràng là hành động của người ngu mà. Cho nên từ trong đáy lòng cô có chút hận Vu Thiên, hận Vu Thiên không có mắt, hận Vu Thiên tự cho mình là thanh cao.

- Được rồi, cô mắng đủ chưa ?

Nghe Cách Cách ở nơi này lại nhai chửi rủa mình không ngừng, Vu Thiên cho dù tính tình tốt đến đâu thì hẳn vẫn có chút không dễ chịu, huống chi người mình yêu là Trịnh Khả Tâm còn đang ở bên cạnh. Ở với cùng người mình thích, bị người ấy lạnh nhạt, đối lại bất luận nam nhân nào cũng không thể chịu được.

- Ha ha, thế nào, ngươi cũng biết sợ sao? Ta cho ngươi biết, bản tiểu thư không có mắng đủ, cũng cần bản sẽ không mắng đủ, ngươi chờ xem, bản tiểu

thư ở chỗ này có thể chờ ba ngày ba đêm, người chậm chậm mà hưởng thụ đi, ha ha ha ha...

Đang lúc cười lớn Cách Cách tiểu thư chợt nghe "BA~" một thanh âm vang lên, sau đó khuôn mặt lập tức truyền đến một cảm giác đau rát.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Sự Dũng Mãnh Của Lương Mộc Lan

- Ai? Ai đánh tôi?

Cảm nhận được sự đau đớn trên mặt, Cách Cách tiểu thư hơi khựng lại hai giây, liền thét lên, chuẩn bị nằng chửi ầm lên.

- Là tôi!

Một giọng nữ cao vút truyền đến, tiếp đó mọi người liền thấy một người mang mặt kiếng, hiên ngang đứng đối diện với Cách Cách

- Tôn Cách Cách, những lời cô vừa nói khi nãy, chẳng lẽ không cảm giác được có chút mất thân phận sao? Tôi tự thấy hổ thẹn thay cho người nhà và anh trai của cô đấy.

Trong kinh thành dám nói chuyện như thế với Tôn Cách Cách, lại còn dám động thủ đánh Tôn Cách Cách xác thực không nhiều. Cũng bởi vì Tôn Cách Cách là em họ của phó cục trưởng cảnh sát thành phố Trung Sơn, hơn nữa cô từ nhỏ đã sống trong đại viện của các cán bộ thuộc hạng cao cấp nhất, cho nên người có thể làm cho cô sợ quả thực ít đến đáng thương.

Nhưng không thể phủ nhận, người phụ nữ vừa đánh cô lại là một trong những cái số ít ấy.

- Chị Mộc...Mộc Lan.

Vừa thấy người phụ nữ trước mắt, Tôn Cách Cách lúc này không còn vẻ hung hăng nữa, thậm chí ngay cả việc vừa bị người ta đánh cũng quên mất, vội thay đổi lại dáng vẻ của một tiểu thư.

Đúng thế, người đánh Tôn Cách Cách chính là người phụ trách nhiệm vụ bảo vệ Alice, khoa trưởng của khoa Ổn Định cục Quốc An - Lương Mộc Lan.

Ban nãy khi Tôn Cách Cách chửi Vu Thiên như tát nước, Lương Mộc Lan đều đã chứng kiến hết. Trước đó quả thực cô cũng không muốn quản tới làm gì, cô rất rõ ràng, chuyện Tôn Cách Cách tìm đến Vu Thiên gây phiền phức, nhất định là bởi vì mối quan hệ của Triệu Đan Đan, thế nhưng cô thật không ngờ tới Tôn Cách Cách lại quá quắt như vậy, không tài nào nhịn nổi, cuối cùng Lương Mộc Lan mới đi tới cho cô một cái tát.

Một tát này vang lên rất to, cũng xác thực rất đau. Mà khi Tôn Cách Cách thấy rõ người đánh cô là Lương Mộc Lan, thì một câu cũng không còn dám hó hé. Có thể nói Tôn Cách Cách từ nhỏ đã sống cùng Lương Mộc Lan tại đại viện của cán bộ cao cấp, lúc trước Lương Mộc Lan là đệ nhất cán bộ cao cấp trong đại viện nữ, do đó Tôn Cách Cách đối với cô như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, không dám ý kiến nhiều lời, đến chữ "không" cũng không dám nghĩ đến. Cứ như vậy lớn lên, Tôn Cách Cách đã xuất hiện một loại bản năng kính sợ Lương Mộc Lan.

Thậm chí trong nhiều việc, khi mà người nhà không thể nào kiềm hãm được Tôn Cách Cách thì Lương Mộc Lan chỉ cần ra mặt là mọi chuyện sẽ êm đẹp ngay, mà Tôn Cách Cách cũng không dám làm loạn lên nữa.

Hiện tại để Lương Mộc Lan ra tay quản chế Tôn Cách Cách, có thể nói là một trong những phương pháp tốt nhất. Vốn dĩ từ đầu do Tôn Cách Cách có phần quá đáng, thế nên khi Lương Mộc Lan ra tay cũng có thể nói là cực kỳ vừa lúc.

- Được lắm, nhìn xem quần áo cô đã thành ra bộ dạng gì, Đan Đan, còn không mau đưa Cách Cách đi đổi y phục đi.

Lương Mộc Lan nhìn thấy người Tôn Cách Cách đầy vết rọo đỏ, liền khoát tay kêu cô rời đi.

Tôn Cách Cách rất sợ Lương Mộc Lan, tự cảm thấy rời khỏi đây trước thì tốt hơn. Mà Triệu Đan Đan bản thân dù không sợ Lương Mộc Lan, nhưng cô biết chuyện này cũng do mình mà ra, cô không muốn sự tình lại loạn hơn nữa, cũng là nhường cho Vu Thiên, dù sao sau việc hôm nay hẳn đối với chính cô ấn tượng có phần không tốt, nên nghe Lương Mộc Lan nói thế, cô cũng rất tức thời rời đi.

Theo Tôn Cách Cách cùng mấy người Triệu Đan Đan rời khỏi, mọi người trong đại sảnh lập tức đều thu ánh mắt lại. Hiện trong đại sảnh này tuổi trẻ cũng không có mấy người, sớm đã là quan viên chốn kinh thành, phần lớn đều dựa vào chính mình nỗ lực mà đạt được, nên bọn họ hiểu rất rõ rằng địa vị ngày hôm nay không phải dễ dàng gì mà có được. Mà nhìn Tôn Cách Cách kia, hay Triệu Đan Đan, thậm chí là Lương Mộc Lan họ chỉ cần một chút thế lực phía sau ra tay thì đám người bọn họ cũng không có khả năng đụng chạm tới, cho nên tốt nhất vẫn là giả bộ không biết gì, nên làm gì thì làm cái đó.

Thấy mọi người đều rời khỏi sự việc tạm ổn thỏa, Lương Mộc Lan quay về phía Vu Thiên gật đầu một cái

- Vu tiên sinh, hi vọng sự tình vừa rồi không làm anh phiền lòng. Cách Cách cũng chỉ là một tiểu cô nương, rất nhiều chuyện không hiểu, anh không nên để trong lòng.

- Đâu, tôi còn muốn cảm tạ Lương khoa trưởng đã giải vây giúp nữa đây chứ.

Vu Thiên hiểu rõ nếu Lương Mộc Lan không ra tay, sự tình vừa nãy hẳn cũng không biết phải tự giải quyết thế nào, không lẽ chính mình động thủ với Tôn Cách Cách? Mặc dù Vu Thiên đối với đối thủ không hề phân biệt nam nam nữ nữ, nhưng cho dù thế nào đi nữa, kêu hẳn ra tay với một thiếu nữ không có chút lực lượng, hẳn quả thật không hạ thủ được.

- Ừ, thôi, tôi cũng không có ý gây trở ngại việc riêng tư của Vu tiên sinh, nhưng xin đừng quên, ngày hôm nay anh còn có chính sự cần làm đó.

Lương Mộc Lan biết Vu Thiên thích Trịnh Khả Tâm, nếu Trịnh Khả Tâm hôm nay không đến, có lẽ Vu Thiên cũng không xảy ra sự cố ngay tại yến hội như hôm nay. Tuy rằng Lương Mộc Lan từng chút đều hiểu rõ, nhưng cô xác thực không muốn quản, cô hiểu, hôm nay chính cô còn có việc trọng yếu phải làm, đó chính là bảo vệ an toàn cho Alice.

Cao tầng trong kinh thành hiện giờ có bốn bộ ngành trọng yếu, một trong số đó là Quốc An Cục, nếu như việc bảo hộ Alice lần này xảy ra bất kì bất lợi gì, thì mấy bộ còn lại sẽ không khỏi mượn cơ hội làm khó dễ, cô cũng không muốn làm cho Quốc An cục khó xử, nhất là tại phạm vi tiếp quản của mình mà xảy ra chuyện, cho nên ngày hôm nay thật sự muốn nhờ cậy tới Vu Thiên.

- Cô yên tâm, Lương khoa trưởng, Vu Thiên tôi nói được thì làm được, chỉ cần tôi ở trong đại sảnh này, mấy kẻ kia có muốn quấy rối cũng đừng mong thực hiện được.

Thấy Vu Thiên xuất ra lời thề son sắt như vậy, Lương Mộc Lan gật đầu. Nói cho cùng, Lương Mộc Lan vẫn phi thường coi trọng Vu Thiên, cũng là thấp phần tín nhiệm. Quốc An cục lấy hơn trăm người cũng không phải đối thủ của Vu Thiên, có thể thấy Vu Thiên biến thái nhường nào. Mà sắp xếp Vu Thiên ở đây, chẳng khác nào an bài hơn trăm đội viên, sao không làm cho Lương Mộc Lan yên tâm được.

Lúc này, bên ngoài khách sạn Hilton, khắp nơi đều được bố trí trạm gác ngầm, tình hình phòng bị có thể thấy rõ ràng.

Canh giữ ở cửa khách sạn ngoài Lương Mộc Lan còn có thân tín của cô Báo săn của Quốc An cục cùng với phó khoa trưởng Vương Cưng.

Ngày đó trước mắt mọi người Vu Thiên chế trụ Vương Cưng, thực sự khiến Vương Cưng mất hết mặt mũi. Thế nhưng ai bảo tài nghệ không bằng người, xảy ra như vậy cũng không trách được ai cả, Vương Cưng cũng chỉ có thể ghi hận Vu Thiên trong lòng, hi vọng một ngày nào đó sẽ có cơ hội báo thù.

Hiện tại việc Vương Cưng muốn làm là kiểm tra tất cả nhưng kẻ ra vào khách sạn, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ Alice lần này.

- Thế nào rồi? Bên ngoài có chuyện gì không?

Giúp đỡ Vu Thiên giải quyết phiền phức với Tôn Cách Cách xong, Lương Mộc Lan đi ra cửa khách sạn. Trong lúc này Liệp Báo và Vương Cưng đang ở đây liên tục lên tiếng hỏi.

- Không có gì, tất cả đều sáng êm gió lặng.

Vương Cưng đáp một tiếng. Sau đó ngẩng lại gả lại hỏi Lương Mộc Lan:

- Tôi nói Lương khoa trưởng, tin tình báo về người tới quấy rối xác thực là từ đâu đến, có thật hay không, chuyện gì cũng không biết, mà chúng tôi vẫn phải mù quáng khăn trương như thế này.

Liếc mắt nhìn Vương Cưng, Lương Mộc Lan trả lời:

- Không cần lo tình báo thật hay không, chúng ta cẩn thận hơn một chút thì cũng không có gì sai.

Nói thật, Lương Mộc Lan cũng không thích tên Vương Cưng này, cảm thấy đôi khi gã thật lấm bẩn, nhưng dù sao cũng cùng một đơn vị, nhưng không phải cùng một bộ ngành, có một số việc Lương Mộc Lan cũng không muốn can thiệp, chỉ cần Vương Cưng làm tốt chức trách của mình, sự tình khác Lương Mộc Lan cũng không muốn nói, nói với gã thì lại càng không.

Cảm giác được Lương Mộc Lan đối với chính chính mình lãnh đạm, Vương Cưng lắc đầu, tự thấy bẽ mặt. Mà lúc này gã lại thấy một người lái xe máy đi về phía mình, gã liền hô:

- Làm gì đó?

Kỳ thực Vương Cưng cũng không có thấy rõ người này có điểm gì đáng ngờ, chỉ cảm giác được bên cạnh là Lương Mộc Lan mà gã không biết phải nói gì cho phải, để tránh xấu hổ, gã không thể làm gì khác hơn là kiểm việc làm.

Nhưng cái này phải nói Vương Cưng vận khí quá tốt, bởi vì gã hô lên, khiến người nọ đứng lại, đó chính là người phụ trách tập đoàn sát thủ Độc Xà ở kinh thành, Hoàng Phong.

Hoàng Phong hôm nay mặc một bộ đồng phục công ty, biểu hiện ra dáng vẻ một người đến tặng quà. Mà hẳn thật không ngờ, đang tiến tới khách sạn

Hilton cái gì cũng chưa kịp làm thì đã có người kêu mình, lẽ nào đối phương phát hiện điều gì ?

Không nói gì, Hoàng Phong dùng xe , về mặt ôn hòa mỉm cười đi tới phía Vương Cương, cúi đầu khom lưng nói:

- Vị tiên sinh này, có chuyện gì không?

- Anh đang làm gì thế?

Vương Cương vừa đi tới trước mặt Hoàng Phong, từ trong áo móc ra một cuốn sổ nhỏ màu xanh nói thêm:

- Tôi là cảnh sát.

Vương Cương nói vậy cũng không sai, theo ý của cấp trên, bốn người bọn họ thuộc bộ ngành đặc biệt thuộc về cảnh sát của trung ương, chỉ là bọn hắn thân phận đặc thù một ít mà thôi, có thể xem là đặc thù cảnh sát.

- Ah, thì ra là cảnh sát, tôi là người của công ty bưu phẩm, đây là giấy chứng nhận của tôi.

Hoàng Phong đã sớm chuẩn bị, liền cười cười rồi đem giấy chứng nhận đưa ra.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Sự Lão Luyện Của Liệp Báo

Vương Cương vừa nhìn về mặt thành thật của Hoàng Phong, sau đó lại thấy gã chủ động xuất trình chứng minh công tác. Liền qua loa liếc mắt nhìn, sau đó xác nhận giấy công tác không có vấn đề , lúc đó mới trả lại giấy cho Hoàng Phong

- Được rồi, anh đi mau đi.

- Cảm ơn, cảm ơn.

Vừa thấy Vương Cương cứ như vậy buông tha cho mình, Hoàng Phong cũng không dám dây dưa, hai tay nhận giấy công tác, xoay người muốn rời đi. Nhưng lúc này bỗng nhiên một thanh âm khác vang lên,

- Chờ một chút.

Theo thanh âm đó, Liệp Báo xuất hiện kế bên Vương Cương:

- Anh tên là gì? Đang làm tại công ty nào ?

- A! Tôi là Lý Đông, đang đi làm tại công ty bưu kiện Mãn Ý.

Gãi gãi đầu, Hoàng Phong lại nhỏ giọng nói thăm:

- Vị cảnh sát này không phải đã kiểm tra rồi sao?

- Đúng rồi! Tôi vừa xem qua, anh ta đích thực tên là Lý Đông, nhân viên của công ty Mãn Ý, thế nào Liệp Báo? Có vấn đề gì sao?

Vương Cương cũng không biết vì sao Liệp Báo đột nhiên đi tới hỏi mấy thứ này, cho nên gã trong lòng có chút quái lạ.

- Công ty Mãn Ý? Muốn như vậy anh vẫn còn tăng ca? Nói, chủ tịch công ty của các anh tên gọi là gì?

Liệp Báo sờ đi đi tới, là vì bây giờ đã là đêm, hơn bảy giờ tối rồi. Đối với thời gian này Liệp Báo thực sự nghĩ không ra còn có công ty bưu phẩm nào tăng ca?

- Ah, vị cảnh quan này, tôi tăng ca muốn như vậy là do tổng giám đốc công ty vừa gọi điện nói có khách nhân có nhu cầu cấp bách cần chuyển đồ, cho nên tôi vì muốn kiếm thêm ít tiền mới đi ra. Mà anh muốn hỏi tên chủ tịch của tôi, tôi có thể nói cho anh biết, ông ấy tên là Trương Mãn Ý.

Hoàng Phong tuyệt không hoang mang rối loạn, gã đã tìm hiểu qua công ty Mãn Ý, cho nên biết tên chủ tịch công ty cũng không có gì lạ.

- Ô, anh thật sự là đang làm việc? Tôi có thể hỏi một chút không, anh ở Mãn Ý làm được bao năm rồi?

Mặc dù nghe trả lời như vậy, nhưng Liệp Báo vẫn không hài lòng.

- Công ty Mãn Ý thành lập cách đây năm năm trước, tôi đi làm từ lúc đó. Thế nào? Có vấn đề gì sao cảnh sát?

Hoàng Phong nghe ra Liệp Báo có chút không hài lòng với câu trả lời của gã. Gã tới đây chính là vì có nhiệm vụ, cũng không nghĩ sẽ phức tạp như vậy, nhưng bây giờ nhìn Liệp Báo như vậy, có vẻ nếu không mất công thuyết phục hẳn thì không cách nào rời khỏi được.

- Ah, công tác năm năm, vậy anh hẳn là đối với công ty có hiểu biết rất sâu?

Liệp Báo vẫn tiếp tục tránh né tìm nhẹ hoi.

- Đó là điều tất nhiên, thế nào, đồng chí cảnh quan, anh rốt cuộc muốn hỏi tôi cái gì?

Hoàng Phong lúc này vẫn không rõ Liệp Báo rốt cuộc muốn làm gì.

- Ha ha, tôi chỉ muốn hỏi anh một chút, kế toán công ty của các anh tên là gì?

Liệp Báo đại biến, đột nhiên lại hỏi một câu như vậy.

- Kế toán?

Thình lình Liệp Báo hỏi một câu như vậy, thật khiến cho Hoàng Phong có chút bối rối, gã không rõ tại sao Liệp Báo lại hỏi vậy, mặc dù nói Hoàng Phong đối với công ty bưu kiện Mãn Ý có tìm hiểu đôi chút, thế nhưng một tiểu nhân vật là kế toán, Hoàng Phong thật không có chú ý đến, cho nên khi này Liệp Báo vừa hỏi, gã thật đúng là nhất thời đáp không được.

- Thế nào? Anh công tác tại công ty năm năm, vậy tính ra lĩnh tiền lương cũng không ít. Vậy không có lý nào tên kế toán là gì cũng không biết?

Liệp Báo vừa nhìn Hoàng Phong có chút áp úng, trong lòng hẳn có chút hiểu ra ngọn nguồn, hẳn đột nhiên cảm giác được Hoàng Phong này có vấn đề.

Vừa khi Vương Cương ngăn Hoàng Phong lại, Liệp Báo cũng không để ý gì. Nhưng khi hắn thấy Hoàng Phong bị Vương Cương ngăn cản hỏi chuyện không lộ ra một tia sợ hãi, thì hắn liền cảm giác được có sự bất thường. Theo lý thuyết, muốn như vậy thường công ty bưu kiện đã sớm tan ca, đã vậy nếu là người bình thường thấy trận thế này đã bị dọa cho sợ phát rét, nhưng gã Lý Đồng này một chút sợ hãi cũng không lộ ra, điều này làm Liệp Báo cảm giác một tia dị nghị. Mà bây giờ sau một hồi hỏi han, phát hiện Hoàng Phong không bình thường.

- Kế toán của chúng tôi họ Trương, gọi là Trương Ly!

Biết không nói ra một cái tên không được, vì thế Hoàng Phong tùy tiện nói ra một cái tên.

- Ah, Trương Ly đúng không? Được rồi, mời chờ một chút, tôi gọi một cuộc điện thoại hỏi một chút.

Liệp Báo liếc mắt với Vương Cương, sau đó liền từ trong túi áo lấy điện thoại di động ra.

Vương Cương cũng có chút nhảy bèn, biểu hiện vừa rồi của Hoàng Phong thực đã khiến gã cảm giác được một tia không đúng, bây giờ lại thấy Liệp Báo ra hiệu, gã nhất thời hiểu được là có ý gì, cho nên kể đó, Vương Cương liền đứng trước mặt Hoàng Phong, chờ tin tức của Liệp Báo.

Liệp Báo cầm điện thoại di động đi sang một bên, sau đó gọi cho tổng đài.

- Này, tôi là Liệp Báo, giúp tôi tra xem kế toán của công ty bưu kiện Mãn Ý tên là gì.

Liệp Báo gọi tổng đài, đó chính là trung tâm đặc nhiệm của Quốc An cục, quyền hạn ở đây vô cùng lớn, cho dù là đăng ký đồ vật gì cho tới công ty nào, đã từng đăng ký trong nước thì cho dù ở góc ngách nào cũng đều có hồ sơ lưu trữ. Cho nên nói Liệp Báo muốn thông qua tổng đài thăm dò một tên kế toán của công ty bưu kiện Mãn Ý, thì rất nhanh sẽ có thông tin.

Hoàng Phong lúc này đã đổ mồ hôi. Là một trong cửu đại đội trưởng của tổ chức Độc Xà, gã biết rõ Liệp Báo gọi cú điện thoại này, thì không bao lâu thân phận của gã sẽ bị bại lộ. Gã không biết tại sao lại bị hai người này phát hiện, nhưng gã chắc chắn cái tên Trương Ly gã thuận miệng nói ra không phải tên của kế toán công ty bưu kiện Mãn Ý gì cả, gã không tin số mệnh của mình tốt đến mức đoán đầu trúng đó.

Biết thân phận giả của mình rất nhanh sẽ bị phơi bày, lúc này Hoàng Phong bắt đầu nghĩ đến đường lui.

Vốn dĩ lần này tới đây mục tiêu là thu hút ánh mắt người khác, hiện tại xem như đã đạt được, bước kế tiếp là phải tìm cách thoát khỏi chỗ này.

- Khụ !

Ho khan một tiếng, Hoàng Phong nhìn Vương Cương mỉm cười

- Vị cảnh quan này, nên đại lượng chút, hà tất làm khó một nhân viên giao hàng như tôi, ài! Còn không biết lão bản lần này để cho tôi chuyển món hàng gì nữa.

Vừa nói, Hoàng Phong vừa vỗ nhẹ lên cái rương nhỏ đang để ở phía sau.

Quả nhiên khi Hoàng Phong nói như vậy, Vương Cương nhiên dòi ánh mắt sang chỗ ngồi phía sau ngay cái rương nhỏ.

- Anh không nên lộn xộn, để tôi xem xem cái rương này chứa cái gì.

Ánh mắt Hoàng Phong nhìn về phía cái rương nhỏ kia, trực giác nói cho gã biết, cái rương nhỏ này có khả năng là cách thoát thân duy nhất của gã.

Chính khi Vương Cương mới vừa chuyển ánh mắt về phía cái rương nhỏ thì một bóng người chợt lóe lên, Hoàng Phong đột nhiên chạy đi, hướng về phía cách đó không xa mà chạy đi, ở hướng đó có một cái nắp cống. Hoàng Phong chạy tới, sau đó nhảy lên một cước đá văng cái nắp cống, kế tiếp sau một tiếng nhảy xuống.

- Không tốt!

Vừa nhìn Hoàng Phong chạy đi, Vương Cương thầm nói một tiếng, liền điên cuồng đuổi theo Hoàng Phong.

Lấy tốc độ cực nhanh của Vương Cương thoáng cái đã tới trước mặt hổ, nhưng do có một cái mùi hôi thối kinh khủng truyền đến khiến gã đứng lại tại chỗ:

- Di! Thối quá !

Lấy tay bịt mũi, Vương Cương ngượng ngùng nói.

Thì ra lúc này, Liệp Báo cũng đã có tin tức từ tổng đài kế toán của công ty bưu kiện Mãn Ý tên là Lý Thu, chứ không phải Trương Ly. Nhất thời Liệp Báo cũng biết kẻ tự xưng Lý Đông có vấn đề, thế nhưng khi tắt điện thoại tính tìm người chỉ viện, Lý Đông tức Hoàng Phong kia đã không còn hình bóng.

- Người đâu?

Rất nhanh đi tới bên cạnh Vương Cương, Liệp Báo hướng về gã hỏi.

- Nhảy xuống rồi.

Vừa bịt mũi Vương Cương vừa chỉ cái hổ ở phía dưới.

Không có hai lời, Liệp Báo “suru” một tiếng nhảy xuống, thẳng hướng Hoàng Phong chạy trốn mà đuổi theo.

Lúc này, Lương Mộc Lan cũng nhìn ra nơi này có vấn đề, vội vã mang theo mấy cao thủ của Quốc An cục đi tới Vương Cương bên cạnh,

- Chuyện gì xảy ra thế?

Lương Mộc Lan mở miệng hỏi.

- Ah, vừa rồi tôi cùng Liệp Báo phát hiện có một tên tiểu tử giao bưu kiện có vấn đề, sau đó Liệp Báo liền đuổi theo.

Vừa nói xong, Vương Cương tựa hồ nhớ ra cái gì, vội vã quay đầu lại, thấy chiếc xe của Hoàng Phong vẫn còn đang ở đây, liền kêu lớn:

- Đúng, chính là chiếc xe này, tôi nghi cái rương gỗ nhỏ kia có vấn đề.

Vương Cương vừa nói như vậy, đám người Lương Mộc Lan lập tức đi tới chiếc xe máy, sau đó Lương Mộc Lan vung tay lên, tiếp đó một cao thủ gỡ bom mìn tiến lên bắt đầu mở hòm.

Đầu tiên là đem cái rương gỗ nhỏ cầm lấy, sau đó áp tai nghe một chút, một âm thanh gì đó truyền đến tai của vị chuyên gia tháo bom mìn. Về mặt của vị chuyên gia này liền trở nên nghiêm túc, lắc đầu, lập tức nhưng người xung quanh hắn, bao gồm bọn người Lương Mộc Lan và Vương Cương đều lùi về sau.

- Chuyện gì xảy ra? Ở đây thật có bom sao?

Vương Cương cẩn thận hỏi một câu.

- Chắc là vậy, các người đều lùi ra, để tôi mở hòm gỗ này xem thử.

Vị chuyên gia phá bom trông rất khảnh trương, hần quá rõ ràng hôm nay chấp hành nhiệm vụ tầm cỡ thế nào, cũng hiểu nếu quả thật có tổ chức khủng bố đến đây, vậy bom của bọn chúng chắc hẳn kỹ thuật phải rất cao, sẽ rất nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Alice Xuất Hiện

Lương Mộc Lan cùng Vương Cương dẫn mọi người rời ra xa, sau đó nhìn chuyên gia tháo bom chậm rãi mở rương gỗ ra, sau đó cầm trái bom nhỏ nhìn rất tinh xảo ra khỏi rương.

Loại bom này thực ra cũng không phải là loại tối tân gì cho mấy, vị chuyên gia tháo bom lau mồ hôi trên trán, sau đó nhẹ nhàng bắt đầu công việc.

Lương Mộc Lan với đám người Vương Cương đều tập trung nhìn về phía bên đây, hoàn toàn không lưu ý đến Liệp Báo từ trong cổng chui ra, cũng đi tới bên bọn họ, Vương Cương trước hết kịp phản ứng

- Di? Mùi gì mà thúi như vậy ?

Vương Cương vừa kinh ngạc vừa nói, Lương Mộc Lan cùng mọi người cũng thoáng nghe thấy

- Là tôi, tôi mới từ bên trong cổng chui ra đó.

Liệp Báo không khách khi nói.

- Y A A AA..., anh đã trở về, vậy có bắt được tên kia không ?

Vừa thấy Liệp Báo trở về, Lương Mộc Lan vội vã quan tâm hỏi.

- Ai! Hắn quá nhanh, tôi đuổi theo không kịp.

Kỳ thực Liệp Báo sau khi nhảy xuống cổng, thì đã không còn thấy bóng dáng Hoàng Phong đâu. Đây cũng là bởi vì Hoàng Phong sớm đã xem xét chỗ này, sớm đã có chuẩn bị, cho nên vừa nhảy xuống cổng thì gã cứ theo kế hoạch mà chạy mất.

Đã sớm đoán được Liệp Báo sẽ tay không đi về, thử nghĩ qua tên này đã muốn tới phá, ắt hẳn ngay cả đường lui cũng không thể không chuẩn bị trước.

- Không có việc gì, chạy rồi thì bỏ đi, chúng ta bắt được cũng chưa chắc đã tra ra, làm cho ý đồ của bọn chúng không đạt thành là được.

Lương Mộc Lan an ủi Liệp Báo nói.

Kỳ thực Lương Mộc Lan cũng rõ ràng đối phương nhất định là cao thủ. Thậm chí ngay cả Liệp Báo cũng không đuổi theo kịp, mặc dù nói không loại trừ khả năng đối phương có chuẩn bị, đối với hoàn cảnh như vậy Liệp Báo cũng đã từng kinh nghiệm qua trước, thế nhưng lấy tốc độ Liệp Báo, nếu như là kẻ bình thường, há lại có lý nào không đuổi kịp.

Tiếp đó, mọi người lại quay nhìn chuyên gia tháo bom đang xử lý quả bom trong cái rương gỗ. Bởi vì sớm có chuẩn bị, nên vị chuyên gia này đã mang theo sẵn đầy đủ đồ nghề. Một hồi mây mờ liền đem quả bom trong rương lấy ra, rồi phá vỡ quả bom nhỏ này, tuy nhỏ nhưng uy lực của loại bom kẹp nổ này lại thực sự rất mạnh.

- Tốt rồi!

Thờ dài một hồi, chuyên gia tháo bom rốt cục cũng hoàn thành sứ mệnh, giải trừ mối đe dọa do quả bom gây ra

Nghe chuyên gia tháo bom nói vậy, đám người Lương Mộc Lan liền đi qua. Cô cho người đem quả bom dời đi, rồi quay về phía chuyên gia phá bom gật đầu, biểu thị hắn làm rất tốt. Sau đó cô mới quay đầu sang mọi người nói:

- Tốt, nguy hiểm đã giải trừ, tất cả mọi người quay lại canh gác

Bởi vì thật sự đã giải trừ được lần uy hiếp này, nên sự đề phòng của mọi người theo đó cũng nhỏ đi, bọn họ cho rằng mình đã thành công giải trừ được uy hiếp của một tổ chức Khủng bố, tin tưởng yến hội có thể tiếp tục tiến hành. Mà bây giờ cũng đã hơn 7:30, người chủ trì yến hội, tiểu thư Alice con gái đại sứ Mỹ cũng đã tới đại sảnh của khách sạn Hilton.

Sự xuất hiện của Alice thông báo yến tiệc chính thức bắt đầu.

Hai người bạn của Alice lúc này đang chậm rãi từ lâu hai khách sạn đi về đại sảnh.

Mặc trên người trang phục thời thượng của Pháp, bước từng bước trông dáng vẻ rất ưu nhã. Lộ ra một bờ vai trắng nõn mịn màng, giống như cầm thạch trắng loại thượng thừa, tản ra một vẻ đẹp sáng bóng. Trang sức trên khuôn mặt điểm lệ lại càng tôn thêm vẻ đẹp trời sinh vô cùng quyến rũ, mỗi phần trên cơ thể đều tản ra một vẻ thanh xuân khí tức, tràn trề sức sống. Nếu không phải chiếc mũ của cô đang đội che khuất một phần, thì nữ chủ nhân này sẽ toát ra một sự hoạt bát và dí dỏm đầy thú vị.

Alice cơ bản là một người phương Tây chính tông, bất kể là tướng mạo hay lời nói, trong lúc cô từ lâu hai đi xuống, thì liền hướng về mọi người, hôn gió

một cái, sau đó lớn tiếng nói:

- Tôi rất yêu mến mọi người, cảm tạ mọi người đã tới tham gia bữa tiệc sinh nhật của tôi, hi vọng tất cả mọi người có thể vui chơi thỏa thích, vui vẻ.

Kỳ thực dưới lầu có rất nhiều người Alice không nhận ra. Nhưng bọn họ đều biết rõ rằng buổi yến hội này chủ yếu mang ý nghĩa chính trị, kỳ thực có quen biết hay không cũng chẳng sao, chủ yếu là điều kiện, để các thế gia vọng tộc biết đến nhau một chút, gây ấn tượng với nhau, lưu lại hình thức liên lạc, sau này nếu có thể tạo được mối quan hệ tốt, không thì cũng như mở mang chút kiến thức.

Vì thế, mọi người nhìn thấy Alice xuất hiện, thì cũng chỉ dành cho một màn vỗ tay, sau đó cũng quay lại tiếp tục trò chuyện. Còn về Triệu Đan Đan sau khi giúp Tôn Cách Cách thay bộ quần áo mới, thì các cô cũng đi tới hướng Alice, cùng nhau tặng quà sinh nhật, chúc mừng Alice.

Alice xem ra cũng quen biết Triệu Đan Đan cùng Tôn Cách Cách, có lẽ cũng do là con cháu quan lớn cả, các cô bình thường cũng hay đi nơi này nơi kia, cho nên mấy cô gái này rất nhanh đã tụ năm tụ ba tán dốc trò chuyện nhiệt tình.

Trịnh Khả Tâm đang đứng cùng Vu Thiên khi nhìn về phía mấy người Alice thì ước ao nói:

- Thật là khiến cho người khác phải ngưỡng mộ!

- Ah, cô ước được như những người này đến chúc mừng sinh nhật Alice? Hay là ước có nhiều bạn bè như vậy?

Vu Thiên vừa nghe giọng nói của Trịnh Khả Tâm, liền cảm giác ra cái gì, hỏi.

- Đương nhiên là ước ao có nhiều bạn bè như vậy, anh không biết, tôi từ nhỏ sống trong gia tộc, người khác đều cho rằng tôi muốn cái gì là có cái đó, nhưng bạn bè lại không có mấy người, thậm chí cùng giới một người cũng không có, thực sự là đáng tiếc.

Trịnh Khả Tâm nói những lời này trong mắt tràn ngập vẻ bi ai, Vu Thiên nhìn cũng cảm giác trong lòng khó chịu:

- Như thế này đi, sau khi yến hội kết thúc, nếu cô thích, tôi sẽ giới thiệu mấy cô gái cho cô làm quen, thế được không?

Vu Thiên hiểu rõ, là Trịnh gia tiểu công chúa, Trịnh Khả Tâm nhất định từ nhỏ đã được nuông chiều, thậm chí vì sự an toàn của cô nên bạn bè cũng không kết giao được mấy người, cho nên khi người khác ở những phương diện khác thiếu thốn, thì cô đối với phương diện bạn bè lại rất khát khao.

- Thật sao? Nếu như vậy thì thực là tốt quá.

Vừa nghe Vu Thiên nói muốn giới thiệu cho mình làm quen với mấy cô bạn, Trịnh Khả Tâm không khỏi vui mừng quá sức, tay cũng không kìm lòng nắm lấy tay Vu Thiên.

Vu Thiên vừa định hưởng thụ cảm giác tiếp xúc tứ chi một chút thì Trịnh Khả Tâm bỗng nhiên lại cúi đầu;

- Thế nhưng, anh trai tôi, còn có mấy tên vệ sĩ của tôi chắc sẽ không đồng ý, bọn họ sẽ không để cho tôi chạy loạn, càng sẽ không cho tôi làm quen với những người đó.

- Ah cái này không là vấn đề, bọn họ không cho, vậy cô không biết lén trốn đi sao?

Nói xong lời này, Vu Thiên sốt ruột nhìn Trịnh Khả Tâm.

- Nay, điều này có thể được chứ?

Thật không ngờ Vu Thiên lại có cái chủ ý này, không khỏi làm Trịnh Khả Tâm xuất hiện một chút kích động, thậm chí còn có một chút hưng phấn. Thiên kim tiểu thư nhà giàu như cô, từ nhỏ cuộc sống đều đã bị an bài rất gắt gao, khó có thể tự mình làm chủ bất cứ thứ gì. Hiện tại Vu Thiên cho cô một chủ ý như vậy, cô tự nhiên sẽ không nhận được mà có một chút tưởng tượng muốn thử một chút..

- Tại sao lại không được, phải biết rằng chỉ cần có tôi ở đây, không có chuyện gì là không thể, ha ha, cô cứ yên tâm, chốc nữa tất cả cứ giao cho tôi xử lý.

Vu Thiên nhìn ánh mắt đầy khát vọng của Trịnh Khả Tâm, khoa trương cười cười.

Nhìn ánh mắt Vu Thiên tự tin như vậy, Trịnh Khả Tâm do dự một chút cũng gật đầu

- Vậy được rồi, một hồi tất cả đều nghe theo anh.

Trịnh Khả Tâm rốt cục hạ quyết định, Vu Thiên trong lòng vui mừng nhưng cũng không khỏi thờ dãi một hồi, Trịnh Khả Tâm thực sự là không có tâm kế gì hết, nếu như mình là người xấu, bị mình giết giết, không phải là cô đã bị lừa rồi sao? Nhưng cũng may Vu Thiên không phải loại người như vậy, hẳn thà rằng chính mình thụ thương, cũng không để Trịnh Khả Tâm bị tổn thương.

Trịnh Khả Tâm có nguyện vọng như vậy, cho dù Vu Thiên không làm được cũng phải ráng tìm ra cách xử lý. Hướng chỉ yêu cầu này, Vu Thiên còn có thể dễ dàng làm được.

Nhưng sự tình thì quả thật như Trịnh Khả Tâm đã nói, cô sợ anh trai của cô lo lắng, cho nên trước khi đi, Vu Thiên còn muốn sớm gặp Trịnh Từ Hào nói chuyện. Vu Thiên hiểu rằng nói thẳng khó mà được, hẳn liền hướng đến Bạch Ngọc Đường cách đó không xa.

Bạch Ngọc Đường hiểu rằng, hiện tại quan hệ giữa hắn cùng Vu Thiên đang tốt lên từng ngày, nếu như lần này có thể xử lý tốt mối quan hệ Vu Thiên cùng Trịnh gia, rất có thể Vu Thiên sẽ coi mình là bạn bè, nếu sau này có chuyện gì, tìm Vu Thiên hỗ trợ thì không có chỗ nào là không tốt cả. Lúc này nhìn thấy hắn ngoắc mình tới, lập tức hắn đến bên Trịnh Từ Hào gật đầu một cái, nhẹ nhàng nói:

- Trịnh thiếu gia, tôi có chút chuyện, đi một chút sẽ quay lại.

Rất nhanh đã đi tới bên cạnh Vu Thiên, Bạch Ngọc Đường cười nói:

- Vu tiên sinh, có chuyện gì muốn tôi công hiến sức lực sao?

Lúc này Trịnh Khả Tâm cũng đi tới bên người anh trai Trịnh Từ Hào, Vu Thiên nhìn trái phải không người, liền nhỏ giọng quay qua Bạch Ngọc Đường nói:

- Bạch thiếu gia, một hồi tôi dự định sau khi kết thúc yến hội sẽ dẫn Trịnh Khả Tâm đi ra ngoài làm quen một vài cô bạn.

Vu Thiên nói những lời này đều dùng giọng điệu rất bình thường, nhưng Bạch Ngọc Đường nghe những lời này thì hù dọa la lớn:

- Cái gì? Anh nói cái gì? Anh muốn dẫn Trịnh tiểu thư đi ra ngoài sao?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Hai Nữ Tranh Phong

- Đùng lớn tiếng như vậy? Thì sao? Tại sao không được? Tôi cho anh biết, trong lòng tôi căn bản không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là thấy Trịnh Khả Tâm không được tự do, muốn đưa cô ấy đi những nơi cô ấy ít tới thì có gì sai sao?

Bạch Ngọc Đường đương nhiên không dám nói Vu Thiên sai.

- Vu tiên sinh, anh, anh phải suy nghĩ rõ ràng, Trịnh Từ Hào coi em gái anh ta như công chúa vậy, nếu một lúc nữa anh ta phát hiện em gái không ở đây, anh ta sẽ nổi điên lên mất, lại nói nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Trịnh gia còn không liều mạng với anh sao, lúc đấy anh định giải quyết thế nào?

Bạch Ngọc Đường đương nhiên biết tầm quan trọng của Trịnh Khả Tâm với Trịnh gia, mặc dù Trịnh Khả Tâm chỉ là một cô bé, nhưng xét nhiều mặt, cô không hề kém hơn Trịnh Từ Hào chút nào, nên nếu Trịnh Khả Tâm xảy ra vấn đề gì, sẽ to chuyện mất.

- Ôi, anh lo lắng cái gì chứ, còn có chuyện chắc? Lẽ nào anh không tin công phu của tôi?

Vu Thiên nhìn Bạch Ngọc Đường đang sợ hãi, gơ tay lên lắc lắc.

- Công phu của Vu tiên sinh đương nhiên tôi biết rõ, nhưng anh phải hiểu có đôi lúc song quyền không địch lại tứ thủ, vạn nhất xảy ra phiền toái gì, chưa chắc dùng nắm đấm là có thể giải quyết được.

Bạch Ngọc Đường đương nhiên biết công phu của Vu Thiên rất cao, thậm chí cao tới mức biến thái. Nhưng dù sao ở đây cũng là kinh thành, dạng người gì cũng có, nhiều lúc, người ta muốn gây phiền phức cho anh đâu cần cứ phải động tay động chân chính diện đâu, mà dạng đánh lên ăn hôi móc lớp ở đâu cũng có.

- Thôi được rồi, tôi sợ dĩ nói cho anh biết, là vì cho rằng anh là bạn bè, chỉ là tôi sợ Trịnh Từ Hào lo lắng, cho nên anh đối phó giúp tôi, để anh ta không tức giận quá mức mà thôi, nhưng nếu anh không muốn, vậy cũng không cần làm.

- Cái gì? Vu tiên sinh nếu đã coi tôi là bạn bè, chuyện của anh cũng là chuyện của tôi, đương nhiên tôi sẽ toàn lực giúp đỡ. Nếu đã vậy, Vu tiên sinh anh cứ yên tâm đi đi, một lát nữa Trịnh Từ Hào có làm gì, tôi sẽ ra mặt giúp anh, bảo đảm không có việc gì.

Vừa nghe Vu Thiên nói coi mình là bạn bè, Bạch Ngọc Đường lập tức ra mặt nói gánh vác tất cả. Đối với hắn mà nói, chỉ cần Vu Thiên thừa nhận hắn là bạn bè, chuyện nhỏ kia, khiến Trịnh Từ Hào không tức giận hắn vẫn có thể làm được.

Có được bảo đảm của Bạch Ngọc Đường, Vu Thiên vui vẻ cười hớn hở. Đã có bảo đảm này, chỉ cần đợi tới lúc yến hội chấm dứt, hắn có thể đưa Trịnh Khả Tâm ra ngoài chơi. Nghĩ đến viễn cảnh có thể ở cùng với Trịnh Khả Tâm, trên mặt Vu Thiên ngờ nghệch mỉm cười như thẳng đơ đơ.

Cái cảnh mặt cười cười như thẳng đơ hơi này của Vu Thiên, người khác không để ý, nhưng với người luôn quan sát hắn như Triệu Đan Đan, lại thấy rõ tất cả.

Triệu Đan Đan tuy rằng đi cạnh đám Tôn Cách Cách và Alice, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời khỏi người Vu Thiên. Bây giờ thấy hắn tự nhiên lại cười lên khiến tâm tình cô cũng tốt lên theo, tuy rằng cô không biết vì sao Vu Thiên cười, nhưng chỉ cần hắn vui vẻ, cô cũng hài lòng.

Triệu Đan Đan ngơ ngẩn nhìn Vu Thiên cười, còn Alice bên cạnh cô bỗng đập tay cô nói:

- Này, Đan Đan, cậu nhìn gì vậy? Nhập thần như vậy, lại còn cười ngơ ngẩn nữa.

- Còn nhìn gì nữa, đương nhiên nhìn hoàng tử trong lòng cậu ấy rồi, thật không hiểu tên kia chỉ là một tên biết chút võ vẽ mà thôi, lại có thể khiến đại tiểu thư của chúng ta mê mẩn như vậy.

Tôn Cách Cách nghe Alice hỏi vậy, lập tức nói ra tâm sự trong lòng Triệu Đan Đan.

Vì lý do theo bố mẹ, Alice cũng đã sống ở Đông Phương quốc vài năm, cũng có thể coi là một người Đông Phương quốc, giờ nghe thấy Tôn Cách Cách nói vậy, cô lập tức hiểu chuyện gì xảy ra:

- Đan Đan thích tên nào à? Hắn là ai vậy? Sao không giới thiệu cho tớ một chút?

- Haiiii, đừng nghe Cách Cách nói mò, không có ai đâu.

Tâm sự bị người ta vạch trần, Triệu Đan Đan có chút bối rối.

- Thôi tớ nói này Alice, cậu cũng đừng vặn hỏi nữa, cậu ấy chẳng qua là yêu đơn phương thôi, tên kia cũng không thích cậu ấy đâu. Nên đương nhiên không dám giới thiệu cho cậu, lỡ tới lúc đó đôi phương không thêm để ý, có phải mặt mũi cậu ấy mất hết không cơ chứ.

Tôn Cách Cách như sợ thiên hạ không đủ loạn, không đủ to chuyện, đứng ở một bên dụ dỗ.

- Á? Không thể nào, lấy điều kiện của Đan Đan, còn tên đàn ông nào có thể đối xử với cậu ấy như vậy chứ, tớ cũng muốn tìm hiểu một chút. Nào nào ra đây Đan Đan, giới thiệu cho tớ đi.

Alice bị Tôn Cách Cách dụ dỗ, bản tính tò mò của phụ nữ hiện ra, không khỏi cũng muốn nhìn một chút người đàn ông Triệu Đan Đan ái mộ là thần thánh phương nào.

Nếu là lúc bình thường, đương nhiên Triệu Đan Đan chỉ cần cười cho qua chuyện. Nhưng hôm nay không như mọi khi, hôm nay là sinh nhật Alice, mãi cô ấy mới đưa ra một yêu cầu nhỏ nhỏ, không đáp ứng thì thật không phải cho lắm. Vì thế, Triệu Đan Đan nghĩ lại, chẳng qua chỉ là giới thiệu một chút mà thôi, cũng không phải chuyện lớn gì, cho nên cô cắn răng quyết định:

- Được rồi, tớ giới thiệu hắn cho cậu, nhưng mà tớ nói trước, nếu đôi phương tỏ vẻ lạnh nhạt với cậu, đừng có trách tớ đấy.

- Được rồi được rồi, tớ biết rồi, khổ lắm nói mãi.

Không thể chịu được Triệu Đan Đan lèm bèm nữa, Alice cười, kéo Triệu Đan Đan tới phòng khách.

Nhưng đi trước Triệu Đan Đan và Alice một bước, Hạ Hạ đã đến trước, hơn nữa còn tới bên cạnh Vu Thiên.

Vừa vào phòng khách, Hạ Hạ đã muốn tìm Vu Thiên nói chuyện phiếm, nhưng lại bị Bạch Ngọc Đường cản lại. Sau khi tiếp đãi xong Bạch Ngọc Đường, lại phải đi tới chào hỏi mấy vị quan viên Đông Phương quốc, mấy người này đều là người Bộ Ngoại Giao, đều biết thân phận Hạ Hạ, nên đều tới chào hỏi Hạ Hạ một chút, thật vất vả ứng phó xong mấy người này, cô lúc này mới tới được cạnh Vu Thiên.

Lúc này, Vu Thiên đã đuổi Bạch Ngọc Đường đi, hắn còn đang suy nghĩ tí nữa khi yến hội kết thúc, đưa Trịnh Khả Tâm đi đâu mới tốt. Nếu là giới thiệu cho cô mấy cô gái, vậy thì tìm ai giờ? Tần Thư Nhã đương nhiên phải tính vào, cô ấy vừa nhiệt tình, tâm địa lại tốt. Trương Xảo Nhi cũng được, mình vừa giúp nhà cô ấy, hắn cô ấy cũng phải nể mặt mình một chút.

Đang nghĩ mấy chuyện này, Vu Thiên cũng cảm giác được Hạ Hạ đã tới trước mặt mình. Tuy Vu Thiên không biết thân phận thật sự của cô nàng Hạ Hạ này, nhưng hắn có thể cảm giác được, cô ta không phải là người đơn giản, nếu không cũng không xuất hiện trong yến hội này.

- Haiiii, Vu Thiên, sao anh lại đứng một mình ở đây vậy.

Thấy Vu Thiên đứng ở đây uống rượu một mình, Hạ Hạ liền đi tới vui vẻ chào hỏi.

- Ừm

Vu Thiên lại nói thêm một câu:

- Sao, tôi vừa thấy cô nói chuyện với mấy người quan đó cơ mà? Nhanh như vậy đã đuổi họ đi rồi à?

Hạ Hạ không ngờ Vu Thiên để ý tới hành động của mình, nghĩ vậy, cô không khỏi cao hứng:

- Không được sao? Tôi không thèm để ý tới mấy con ruồi đáng ghét đó, chỉ là do vấn đề thân phận không thể nào không ứng phó một hai câu mà thôi. Ha ha, vẫn muốn tìm anh tâm sự một chút, cảm ơn cứu mạng của anh trước đây, đồng thời muốn trả cho anh cái áo trước đây anh cho tôi mượn, không biết bao giờ anh có thời gian.

Rõ ràng Hạ Hạ đang tìm chuyện để nói, chính là muốn kéo gần quan hệ với Vu Thiên.

Vu Thiên cũng không vạch trần ý định của cô, chỉ cười trả lời:

- Chẳng qua là một cái áo khoác mà thôi, không cần trả lại đâu.

Đây là lời nói thật của Vu Thiên, mặc dù hiện tại hắn không có bao nhiêu tiền, nhưng cũng có thể tính là một tiểu phú ông, chẳng qua chỉ là một cái áo khoác phổ thông mà thôi, không đáng mấy tiền.

- Sao có thể được, đó là áo của anh, nhất định tôi phải trả lại cho anh, với cả cái áo này tôi giữ lại cũng không có tác dụng gì, tôi cũng không có bạn trai, không có ai mặc cái áo đó cả.

Hạ Hạ nường theo có trả áo, mượn có nói rõ mình không có bạn trai.

- Cô bây giờ không có, không có nghĩa sau này cũng không có, tôi nghĩ hay là cô nghe theo lời Vu tiên sinh, giữ lại cái áo đó cho bạn trai sau này của cô mặc đi.

Đột nhiên một thanh âm của con gái khác vang lên cắt đứt đối thoại của Vu Thiên và Hạ Hạ.

Cô gái kia có mái tóc màu vàng óng rất đẹp, đi cùng cô chính là người Vu Thiên rất quen thuộc – cô nàng tiểu thái muội Triệu Đan Đan. Còn một người kia thì không cần phải nói, đương nhiên là nhân vật chính của yến hội hôm nay – Alice.

Đối với cuộc đối thoại vừa rồi giữa Vu Thiên và Hạ Hạ, Alice và Triệu Đan Đan nghe rất rõ. Là con gái, hai cô đương nhiên cảm giác được Hạ Hạ đang mượn có cái áo làm thân với Vu Thiên, cho nên tuy không liên quan, nhưng coi như là trợ giúp bạn mình là Triệu Đan Đan, Alice vẫn nhúng tay vào.

Hạ Hạ và Vu Thiên ngẩng đầu lên, thấy người tới là Alice. Vu Thiên có chút không biết nói gì, hắn biết ba cô gái này mà họp mặt là thành cái chợ, hắn là một thằng đàn ông, ở trường họp này tốt nhất là không nên chen mồm vào nói gì.

Nhưng Hạ Hạ thì không giống thế, là con gái yêu của Quốc vương Thái Lan, thân phận là công chúa Thái Lan, nói cô không biết khó chịu, đương nhiên là không thể nào:

- Sao, tiểu thư Alice, cô chẳng lẽ không biết nghe trộm người khác nói chuyện và cắt đứt đối thoại của người khác là một loại hành vi rất không lịch sự lẽ phép sao?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Cơ Hội Của Sát Thủ

Có lẽ đổi thành người khác còn có kị Alice, nhưng Hạ Hạ thì mặc kệ, cô ý vào cha mình là quốc vương Thái Lan, đương nhiên cô không coi một cô con gái đại sứ quốc gia vào mắt. Dù quốc gia này chính là nước Mỹ có nền kinh tế thứ nhất thế giới và là cường quốc quân sự, với cô cũng như nhau mà thôi.

- Hạ Hạ, không phải tôi cố ý nghe cô và vị tiên sinh này nói chuyện, chỉ là giọng của cô và vị tiên sinh này quá lớn, nên tôi không cẩn thận nghe được mà thôi.

Alice cũng biết thân phận Hạ Hạ không đơn giản, nên cô không trực tiếp tranh cãi với đối phương, mà giải thích trước.

Kỳ thực cũng không phải Alice lễ phép gì, mà bởi thân phận Hạ Hạ quá mức miễn cảm, Thái Lan vẫn luôn là quốc gia mà nước Mỹ muốn giành lấy, hiện giờ nếu nước Mỹ muốn không chế Đông Nam Á, chỉ cần không chế được Thái Lan, sau này sẽ dễ làm rất nhiều chuyện.

Thế nhưng Hạ Hạ cũng không thèm để ý tới cái lễ phép này của Alice, hiện giờ chuyện cô muốn làm nhất chính là nói chuyện một mình với Vu Thiên, bắt kì ai tới quấy rầy cô nói chuyện, trong lòng cô đều có tâm lý bài xích:

- Ô vậy à? Phòng khách này lớn như vậy, nếu cô thấy thanh âm của tôi lớn, làm phiền cô, vậy cô hoàn toàn có thể không nghe, sao còn muốn chạy tới đây quấy rối tôi và bạn tôi nói chuyện, chẳng lẽ người Mỹ đều không lịch sự như vậy sao?

Lời này của Hạ Hạ có chút nói quá lên, vì liên quan tới tất cả người Mỹ, nên Alice lập tức gay gắt:

- Công chúa Jiasi, cô có ý gì? Tôi cũng không có ý quái rối hai người nói chuyện, cô cũng không cần gây sự như vậy chứ.

- Công chúa Jiasi?

Vừa nghe Alice gọi vậy, Vu Thiên trừng to hai mắt nhìn Hạ Hạ. Vu Thiên tuy đã đoán trước thân phận Hạ Hạ không đơn giản, nhưng hẳn thật không ngờ cô lại là công chúa, nên trong lúc nhất thời cũng có chút giật mình.

Hạ Hạ vẫn không nói cho Vu Thiên thân phận của mình, chính là vì muốn bình đẳng với Vu Thiên, muốn có sự hữu nghị của người bình thường với Vu Thiên, vì trước đây cô cũng từng có hai bạn khác phái, nhưng cuối cùng sau khi biết thân phận của cô, họ đều đoạn tuyệt quan hệ với cô.

Đối với người bình thường mà nói, theo đuổi một mỹ nữ, còn có chút lòng tin, nhưng bắt người ta theo đuổi một công chúa, đây tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Thế nhưng hiện giờ Alice đã phá hỏng bầu không khí tốt đẹp này. Thấy Alice vạch trần thân phận mình, Hạ Hạ cũng thẳng thắn nói:

- Hừ! Tôi cứ gây sự đấy, cô làm gì được nào. Vu Thiên, chúng ta đi thôi.

Nói xong mấy câu này, Hạ Hạ muốn kéo Vu Thiên tới chỗ khác. Hiện giờ Hạ Hạ đã vô cùng ghét Alice đáng chết kia rồi, nếu không phải trước đó cha cô gọi điện bảo mình phải tới yến hội này, cô còn lâu mới tới đây.

- Chậm đã, cô muốn đi là có thể đi sao?

Thấy Hạ Hạ muốn dẫn Vu Thiên đi, Alice không khỏi bước nhanh vài bước, ngăn ở trước mặt Hạ Hạ và Vu Thiên.

Cử động kia của Alice lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh. Lúc này phần lớn mọi người đã chú ý tới chuyện xảy ra bên này, cho nên rất nhiều ánh mắt đều chú ý tới đây.

Mà đồng thời hành động còn có ba tử sĩ của tổ chức sát thủ Độc Xà. Hiện giờ ba người này đều đang đeo mặt nạ da người, hóa trang thành bồi bàn khách sạn, thực sự đã lừa được toàn bộ mọi người, vì ba khuôn mặt này đều là khuôn mặt của những người từng làm bồi bàn năm năm trở lên ở khách sạn Hilton, bản thân ba người này sớm đã bị giết chết, bị ba tử sĩ này cải trang thành, cho nên không có ai nghĩ tới họ là sát thủ, thậm chí còn muốn gây bất lợi cho Alice.

Ba tên bồi bàn kia thấy Alice cãi vã với người khác, biết đây chính là cơ hội khó có được, vì thế, ba người này từ ba góc khác nhau chậm rãi đi về phía Alice. Bởi ba người này đang mặc đồng phục bồi bàn, hơn nữa hành động rất thông thả chậm rãi, nên ngay cả Vu Thiên cũng không chú ý tới họ.

- Sao? Cô không cho tôi đi, cô dựa vào cái gì chứ?

Lúc này, Hạ Hạ cũng bắt đầu lên giọng với Alice. Có lẽ đôi thành người khác còn chú ý tới cảm thụ của Alice, nhưng Hạ Hạ thì mặc kệ, dựa vào gia thế bản thân cô, ít khi cô đem ai để vào mắt.

- Ha ha, nực cười, cô hỏi tôi dựa vào cái gì ư? Chỉ bằng vào việc hôm nay tôi là chủ nhân của yến hội này.

Oán hận nói xong, Alice cũng thêm đề ý Hạ Hạ có thân phận gì, cô chỉ biết hôm nay Hạ Hạ đã khiến cô mất hết mặt mũi, là một người Mỹ, Alice luôn cao cao tại thượng mấy khi bị người ta khinh thường như vậy.

- Người đâu, mời Hạ Hạ tới phòng tôi, tôi muốn nói chuyện với cô ấy một lát.

Dựa vào thân phận chủ nhân của mình, Alice muốn lưu lại Hạ Hạ, còn có vì vậy mà dẫn phát chuyện chính trị gì không, cô căn bản không thêm nghĩ tới nữa.

- Alice, cô muốn làm gì?

Thấy đối phương muốn động tay chân, Hạ Hạ cũng không cam lòng tỏ ra yếu thế, vung tay lên, mấy vệ sĩ phía sau cô lập tức đi về hướng này. Chẳng qua mấy người này vừa mới bước vài bước, đã bị mấy người da trắng cao lớn chặn lại.

Bởi vì hôm nay là yến hội Alice tổ chức, hơn nữa có chính phủ Đông Phương quốc phụ trách an toàn, nên vệ sĩ các khách nhân mang tới cũng không nhiều, như Hạ Hạ cũng chỉ mang bốn vệ sĩ mà thôi. Nhưng Alice thì không giống vậy, cô là chủ nhân, người cô dẫn tới đương nhiên là nhiều hơn, cho nên so sánh mặt này, có vẻ Hạ Hạ yếu thế hơn rồi.

Thấy vệ sĩ của mình bị người khác ngăn lại, Hạ Hạ đương nhiên không hài lòng.

- Alice, cô muốn bắt nạt bên tôi ít người sao?

Đối mặt với Hạ Hạ thét lên, Alice chỉ cười cười. Mà các khách nhân khác, đều rõ ràng đây là chuyện của người Mỹ với Thái Lan, cả đám không ai dám nhúng tay, thậm chí không ít người còn mang tâm lý xem náo nhiệt, nếu nước Mỹ và Thái Lan thật sự xảy ra chuyện gì, đương nhiên là chuyện tốt với Đông Phương quốc.

Mà cũng bởi vì mọi người chỉ xem náo nhiệt, không ai tới ngăn cản hay khuyên bảo gì, nên ba tử sĩ đeo mặt nạ da người kia của tập đoàn sát thủ Độc

Xà mới có thể chậm rãi tới gần Alice.

Còn trong lòng Vu Thiên, hắn đã nhận định rõ phụ nữ luôn là một giống loài phiền phức, nhất là phụ nữ xinh đẹp. Mà Alice và Hạ Hạ không những là phụ nữ xinh đẹp, mà còn là người có thân phận, nên đối mặt với mấy người này, Vu Thiên không biết nên làm gì mới tốt. Hắn đành trực tiếp đứng sang một bên nhìn xem mọi chuyện phát triển thành cái dạng gì.

Vì không ai khuyên bảo, hai người Alice và Hạ Hạ không ai cam lòng tỏ ra yếu thế, vì thế, thanh âm của hai cô càng lúc càng lớn, càng ngày càng kịch liệt.

Mà ba tên tử sĩ bồi bàn kia cũng đã càng lúc càng tới gần hai người Alice và Hạ Hạ, tới lúc chỉ còn cách 7 – 8 mét chúng mới đồng thời dừng lại. Đối với bọn hắn mà nói, nếu gần thêm nữa sẽ gặp nguy hiểm. Khoảng cách 7 – 8 mét, với một kích liễu mạng của họ, độ dài này cũng đủ rồi.

Vì thế, ba người bọn chúng liếc mắt nhìn nhau ra hiệu, sau đó một người trong đó đột nhiên chạy tới một hướng trong khách sạn, trong lúc chạy trong tay hắn xuất hiện một súng lục ngà voi. Loại súng lục có chất liệu này, có thể tránh thoát bất cứ máy móc kiểm tra gì, cho nên bọn họ mới dùng loại súng này trong trường hợp này, nhưng không thể không nói, giá cả loại súng lục này cũng vô cùng đắt đỏ.

Trong tay tên bồi bàn kia vừa xuất hiện súng lục, vệ sĩ Alice và Hạ Hạ mang tới đều trừng lớn hai mắt, đồng thời họ cũng lấy súng trên người mình ra, giờ về phía tên bồi bàn kia.

Mặc dù vệ sĩ của Alice và Hạ Hạ phản ứng không chậm, thậm chí có thể nói là rất nhanh rồi. Nhưng vì bọn họ không kịp chuẩn bị, cho nên so sánh hai bên với nhau, họ rút súng chậm hơn tên tử sĩ bồi bàn kia nửa nhịp.

Cao thủ tranh đấu, thường chỉ trong nửa giây đã quyết định thành bại. Giống như bây giờ, tên tử sĩ bồi bàn kia trong tình huống mọi người không kịp chuẩn bị đã sắp bóp cò súng.

Mà cũng đúng lúc này, đột nhiên một cái bóng xuất hiện ngay bên cạnh tên tử sĩ bồi bàn, sau đó tên tử sĩ này chỉ kịp thấy trước mắt tối sầm lại, đầu lập tức bị đánh một quyền, mà lực đánh của một quyền này cũng rất lớn, cũng chính vì vậy, tên tử sĩ này bị một quyền này trực tiếp giết chết ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Tôi Sẽ Mang Em Đi

Người ra một quyền giải quyết tên tử sĩ này đương nhiên không phải ai khác, chính là người nãy giờ ở bên cạnh nhìn hai cô nàng Alice và Hạ Hạ cãi nhau – Vu Thiên. Vốn hắn mang tâm tình xem náo nhiệt, nên khoảng cách của hắn với hai cô gái này khá gần.

Nghe hai cô tranh cãi vốn bắt đầu vì mình dần dỗi thành cãi nhau, Vu Thiên càng nghe càng thấy vô lực, hắn còn đang định chạy đi tìm Trịnh Khả Tâm của hắn. Nhưng đúng lúc này, tên tử sĩ bồi bàn kia lại động, mà chính cái khẽ động này, đã khiến Vu Thiên cảm giác được. Nói cách khác, lúc ba tên này gật đầu với nhau, Vu Thiên đã cảm giác được rồi.

Ở trong núi sâu nhiều năm như vậy, hắn đã sớm luyện thành cảm giác cực kì mẫn cảm với sát khí, ba người kia vừa mới gật đầu với nhau ám hiệu ra tay thì sát khí trên người chúng cũng không kìm được mà lộ ra ngoài. Tuy rằng ba người này đã hết sức che giấu, thậm chí cho dù là lộ ra sát khí, cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, thế nhưng mấy cái này, đối với loại cao thủ vô công biến thái như Vu Thiên, đã đủ để nhận ra rồi.

Sau khi ba tên tử sĩ bồi bàn này quyết định động thủ, một người đi đầu ra tay trước, người này coi như là chim mồi, hắn nổ súng bắn Alice trước, nếu có thể thành công luôn thì là tốt nhất, còn nếu không thì hai người còn lại sẽ ra tay ngay sau hắn, giải quyết mục tiêu để hoàn thành nhiệm vụ này.

Vốn kế hoạch của chúng cũng không tệ, nhưng bọn chúng ngàn lần không nên, vạn lần không nên định giết người trước mặt Vu Thiên, bởi vì chút thủ đoạn này trước mặt Vu Thiên quả thực quá dễ dàng phá giải.

Giống như bây giờ, Vu Thiên chỉ ra quyền đơn giản, đã trực tiếp cho một tên tử sĩ bồi bàn về trời. Mà ngay sau tên tử sĩ bồi bàn kia, hai tên còn lại cũng động theo, một người trong đó trong nháy mắt lấy ra súng lục, hướng về phía Alice.

Có thể nói hắn lấy súng ra vô cùng nhanh, cũng phi thường bất ngờ. Hiện giờ ánh mắt vệ sĩ của Alice và Hạ Hạ đều tập trung tới tên thứ nhất vừa bị Vu Thiên một quyền đánh bại, ai cũng không ngờ còn có một tên bồi bàn rút súng ra, vì thế mọi người lại một lần nữa không phản ứng kịp.

Nhưng trong chữ “mọi người” này không bao gồm Vu Thiên. Vu Thiên đã sớm để ý đến tên này, ngay lúc tên thứ hai rút súng ra, thân ảnh Vu Thiên đã lại biến mất, ra một quyền đánh thẳng về huyệt Thái Dương của tên tử sĩ kia. Không nghi ngờ gì, đây lại là một quyền đòi mạng.

Liên tiếp lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai giết chết hai tên tử sĩ, Vu Thiên đã tới trước mặt tên thứ ba còn chưa kịp lấy súng:

- Ha ha, chỉ còn lại mình mày, mày nghĩ còn cần phải lấy súng ra nữa sao?

Tên tử sĩ kia vã mồ hôi như tắm nhìn Vu Thiên. Đối với sự xuất hiện của Vu Thiên, có thể nói hắn chưa kịp chuẩn bị gì, thậm chí hắn không nghĩ trên đời này có người có thân pháp nhanh như vậy, trong tình huống huyênh đệ hắn đã chắc thắng, không ngờ có thể hậu phát chế nhân khổng chế hiện trường. Cho nên lúc này, tên tử sĩ bồi bàn còn lại vừa sợ Vu Thiên, vừa cực kỳ hận Vu Thiên.

Là một thành viên của tổ chức sát thủ Độc Xà, hắn rất rõ ràng nếu nhiệm vụ thất bại thì sẽ thế nào. Bọn chúng kỳ thực đều là tội phạm quan trọng mà các quốc gia truy nã, thậm chí có kẻ còn là tội phạm truy nã cấp độ A. Chỉ là sau này bọn họ bị tổ chức Độc Xà chọn trúng, sau đó trải qua một khóa huấn luyện ngắn hạn của tổ chức, trở thành sát thủ cao cấp. Sau khi những người này trở thành thành viên tổ chức Độc Xà, thân phận, nội tình, ngay cả thân nhân của họ đều bị tổ chức Độc Xà khống chế.

Đối với những người này mà nói, mỗi lần bọn họ chấp hành nhiệm vụ đều là một lần khảo nghiệm của sống và chết, chỉ là người tiếp nhận khảo nghiệm sống chết này không chỉ là sát thủ chấp hành nhiệm vụ, mà còn cả thân nhân của họ. Nếu như những sát thủ này hoàn thành nhiệm vụ của tổ chức giao cho, thì người nhà của họ không những có thể bình an, mà còn có được một số tiền bồi thường thật lớn. Nhưng nếu thất bại, cùng với cái chết của họ, chính là cái chết của người nhà.

Hiện giờ đối mặt Vu Thiên, tên tử sĩ cuối cùng này biết, nhiệm vụ của hắn rất khó để tiếp tục hoàn thành, mặc dù ngay từ đầu hắn đã ôm tâm lý phải chết, nhưng hắn muốn ít nhất trước khi chết cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ này, như vậy người nhà hắn còn có được một số tiền lớn, hắn cũng không uổng phí một lần xuất hiện trên cõi đời này, nhưng bây giờ Vu Thiên xuất hiện, nhiệm vụ này đã không thể hoàn thành nữa rồi, cũng có nghĩa cái chết của hắn chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng cho dù thế nào, hắn còn chưa bại lộ, nên tên bồi bàn này còn nghĩ liệu có thể lừa dối, rồi tùy thời động thủ hay không.

Cho nên sau khi Vu Thiên hỏi ra một câu này, tên bồi bàn này ha ha cười nói:

- Vị tiên sinh này nói gì vậy, sao tôi nghe không hiểu.

- Mày không cần giả ngu, xảy ra chuyện lớn như vậy, ngay cả vệ sĩ thân kinh bách chiến cũng có chút kinh hoảng, mày chẳng qua chỉ là một bồi bàn nhà hàng, thế mà mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, mày không nghĩ đây là sơ hở lớn nhất hay sao?

Nhìn về phía tên bồi bàn, Vu Thiên tựa như đã nhìn thấu tim gan hắn vậy.

Nghe vậy, tên bồi bàn này cũng biết muốn thoát khỏi là không thể nào, hắn cũng nghĩ tới nếu nhiệm vụ thất bại, ngay cả người nhà hắn cũng liên lụy theo, cho nên tên bồi bàn này về mặt vô cùng phần hận, đồng thời hắn thò tay vào ngực. Cho dù thế nào, chuyện đã xảy ra như vậy, không lấy súng ra thật sự không cam lòng.

Nhưng Vu Thiên còn đang đứng ở bên cạnh, sao có thể cho hắn cơ hội như vậy, thấy tên bồi bàn này còn muốn động thủ, Vu Thiên lại ra chiêu Phục Hồ chương, một quyền này đánh tới mặt tên tử sĩ, trực tiếp đưa hắn đi gặp Diêm Vương.

Tên tử sĩ bồi bàn sau khi trúng chương này của Vu Thiên, hai mắt hiện rõ vẻ không cam lòng, sau đó ngay cả gãy dựa một chút cũng không, trực tiếp tử vong.

Vu Thiên trong chớp mắt đã giết ba tên tử sĩ bồi bàn, đúng hơn là ba gã sát thủ. Nói thì chậm, nhưng kỳ thực từ khi bắt đầu tới lúc kết thúc còn chưa tới một phút đồng hồ. Đến tận lúc này, rất nhiều người ở đây còn đang ngơ ngẩn ngây ra đấy, bọn họ vẫn không rõ chuyện quái gì vừa xảy ra vậy.

Cuối cùng vẫn là đám vệ sĩ của Alice và Hạ Hạ phản ứng đầu tiên:

- Không tốt, có sát thủ, có sát thủ, mọi người cẩn thận.

Lúc này bọn họ mới nghĩ tới chuyện vây quanh Alice và Hạ Hạ, sau đó cả đám giờ súng nhìn xung quanh, xem còn tình huống nguy hiểm gì phát sinh nữa không.

Vu Thiên cũng làm theo đám vệ sĩ, ánh mắt thật nhanh nhìn một vòng, cảm thấy không còn sát khí gì nữa, hắn mới cười cười. Sau đó hắn liền đi tới phía Bạch Ngọc Đường và anh em nhà họ Trịnh cách đó không xa.

- Được rồi, hết nguy hiểm rồi, tôi nghĩ sẽ không còn ai làm loạn nữa đâu, nhiệm vụ của tôi cũng coi là hoàn thành rồi, đi thôi.

Đi tới trước mặt ba người Bạch Ngọc Đường, Vu Thiên về mặt vô cùng thoải mái nói.

- Oa! Vừa rồi Vu tiên sinh ra tay rất lạnh khắc đó.

Bạch Ngọc Đường phản ứng khá nhanh, nhìn thấy Vu Thiên bước tới, lập tức vỗ mông ngựa.

- Ha ha, chẳng qua là mấy mao đầu tiểu tử mà thôi, cũng chẳng tốn bao nhiêu sức cả.

Vu Thiên cười ha hả nói. Cũng không phải Vu Thiên nói phét, hay tự kiêu gì cả, chỉ là thực sự ba tên vừa rồi không xứng lọt vào mắt hắn.

Nghe Bạch Ngọc Đường và Vu Thiên nói chuyện, cuối cùng Trịnh Tử Hào cũng phản ứng kịp:

- Ai nha, công phu của Vu tiên sinh thật lợi hại, quá lợi hại, thật sự đã khiến Trịnh mỗ mỗ rộng tầm mắt.

Một màn này hôm nay, Trịnh Tử Hào đã có nhận thức mới về Vu Thiên, trước đây hắn cũng biết Vu Thiên rất lợi hại, nhưng không nghĩ Vu Thiên lợi hại như vậy, mấy tên sát thủ vừa rồi lần lượt ra tay, có thể nói ai cũng có sở trường riêng, nhưng trong mắt Vu Thiên không ngờ chỉ là việc vặt, Vu Thiên vừa ra tay, tất cả mọi chuyện đều xong, không thể không nói Vu Thiên thật sự rất lợi hại.

- Ha ha, Trịnh thiếu khách khí rồi, tôi nói rồi, anh có thể trực tiếp gọi tên tôi, không cần khách sao gọi Vu tiên sinh như vậy đâu.

Nhìn Trịnh Tử Hào, Vu Thiên cũng rất vui vẻ, có thể được anh vợ khích lệ, trong lòng Vu Thiên cũng rất cao hứng. Về phần cuối cùng Trịnh Tử Hào có trở thành anh vợ của mình hay không, Vu Thiên mặc kệ lắm chuyện như vậy, chỉ cần hắn cho rằng như vậy là được rồi.

Nói xong mấy câu này, Vu Thiên chớp chớp mắt với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường lập tức hiểu đây là ám hiệu của Vu Thiên. Cho nên lúc này hắn liền nắm lấy tay Trịnh Tử Hào nói:

- Trịnh huynh, tôi có chuyện muốn nói riêng với anh, xin anh theo tôi một lát.

Trịnh Tử Hào cũng không biết Bạch Ngọc Đường có chuyện gì muốn nói, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn, dường như là có chuyện gì rất quan trọng, cũng không dài dòng, quay về em gái nói khẽ:

- Anh với Bạch thiếu ra kia nói chút chuyện, một lát nữa lại quay lại, em ở đây chờ một lúc nhé.

Nói xong, hắn lại gật đầu với Vu Thiên một cái, sau đó mới đi theo Bạch Ngọc Đường rời khỏi.

Bạch Ngọc Đường và Trịnh Tử Hào vừa rời khỏi, Vu Thiên lập tức nắm lấy tay của Trịnh Khả Tâm:

- Được rồi, hiện giờ anh trai cô cũng đã rời khỏi, chúng ta đi được chưa?

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Bị Người Ngăn Cản

- Chúng ta đi ư? Đi đâu cơ?

Nghe Vu Thiên nói muốn dẫn mình đi, Trịnh Khả Tâm có chút mơ hồ.

- Không phải nói muốn giới thiệu cho cô mấy người bạn gái sao? Sao vậy? cô quên à.

- A!

Nghe nhắc nhở của Vu Thiên, Trịnh Khả Tâm lập tức cười gật đầu. Sau đó lại có chút khản trương nói:

- Nhưng không nói trước với anh trai tôi, có sao không?

- Không vấn đề gì đâu, có chuyện gì Bạch Ngọc Đường sẽ giải thích với anh trai cô, với cả cô ra ngoài với tôi thì có lo lắng gì chứ, tôi đảm bảo sẽ không có ai có thể chạm một ngón tay vào người cô.

Vu Thiên vẻ mặt chăm chú nhìn Trịnh Khả Tâm.

- Ừm!

Thấy biểu tình của Vu Thiên, cả người Trịnh Khả Tâm lập tức có cảm giác an toàn bao quanh, bị Vu Thiên lôi kéo, cô rốt cục theo Vu Thiên đi tới cửa sau khách sạn Hilton.

Hai người rất nhanh đã tới cửa sau, ở đây thấy năm sáu người đàn ông mặc đồ đen đứng bảo vệ. Thì ra những người này chính là đội viên khoa hành động cục Quốc An mà Lương Mộc Lan phái tới. Sáu người này công phu không tệ, nhiệm vụ của họ là bảo vệ ở cửa sau, đề phòng có người xấu nào trà trộn vào trong khách sạn.

Vu Thiên chỉ biết tập trung tới việc đưa Trịnh Khả Tâm rời khỏi, hắn lúc này nào quan tâm đối phương là ai, công phu có cao hay không cơ chứ. Đi tới cửa sau, đi tới phía sáu tên đội viên kia, nói:

- Các anh tránh ra, chúng tôi cần ra ngoài.

Sáu người kia cũng không nhận ra Vu Thiên, bọn họ đều là đội viên chính thức cục Quốc An, tuy rằng Vu Thiên ở trụ sở huấn luyện ngầm đánh ngã hơn

100 huynh đệ của họ, nhưng họ không biết chuyện này.

- Anh là ai? Vì sao lại đi cửa sau.

Một người đội viên thấy Vu Thiên và Trịnh Khả Tâm, lập tức cẩn thận đứng thẳng lên, đồng thời đưa tay chuẩn bị lấy súng ra.

Vu Thiên là ai cơ chứ, chút thủ đoạn nhỏ ấy của đối phương sao có thể giấu diếm mắt hần, thấy đối phương định lấy súng ra, hần không nói hai lời, lập tức lướt tới bên người tên đội viên kia, sau đó vung tay lên đánh một chưởng vào huyệt sau đầu hần.

Tên đội viên kia chỉ kịp thấy trước mắt xuất hiện một bóng đen, sau đó lập tức ngất đi, cái gì cũng không biết nữa.

Xuất thủ giải quyết xong tên đội viên này, Vu Thiên lại liên tục xuất thủ, hần không rõ lắm Bạch Ngọc Đường có thể ngăn Trịnh Tử Hào bao lâu, hần nghĩ một lúc nữa nếu Trịnh Tử Hào phát hiện ra em gái không ở đó, lập tức sẽ điên lên, cho nên lúc này hần phải thật nhanh giải quyết mấy người trước mắt, ra khỏi khách sạn đã rồi tính.

Vì thế, Vu Thiên xuất thủ nhanh hơn rất nhiều so với trước, thậm chí còn dùng tới tuyệt kỹ khinh công Thần Hành Quỷ Bộ. Thần Hành Quỷ Bộ vừa ra, lập tức chỉ trong nháy mắt, nắm tên khoa hành động cục Quốc An đều ngã xuống đất.

- A! Vu Thiên, anh ra tay đánh ngất mấy người này, không có chuyện gì chứ.

Thấy Vu Thiên ra tay ác như vậy, Trịnh Khả Tâm đang ở bên cạnh hần lập tức bị dọa.

- Ha ha, không có chuyện gì đâu, bọn họ chỉ ngất đi mà thôi, một lúc nữa sẽ tỉnh.

Nói xong, cũng không giải thích thêm nữa, lập tức kéo Trịnh Khả Tâm đi tới con đường cách cửa sau Hilton không xa.

Vu Thiên cứ đơn giản đi như vậy thôi, nhưng trong khách sạn Hilton đã loạn hết cả lên.

Trước tiên là Lương Mộc Lan, Báo Săn và Vương Cương nghe thấy trong khách sạn xuất hiện thích khách, ba người vội chạy tới, cuối cùng phát hiện thuốc nổ trên người một tên tử sĩ, thấy cái này, sắc mặt đám người Lương Mộc Lan đều biến xanh, quả thực bị dọa sợ rồi.

Cái tên tử sĩ bồi bàn cuối cùng kia sờ tay vào ngực, không phải định móc súng, mà định kích hoạt bom trong người hần, muốn liều chết với những người ở đây, nhưng đáng tiếc người hần gặp phải là Vu Thiên, Vu Thiên không cho hần cơ hội nào, lập tức miểu sát hần.

Nhìn ba tên sát thủ đều là bồi bàn nhà hàng, Lương Mộc Lan lập tức quyết đoán, sai người không chế tất cả nhân viên công tác trong nhà hàng, đồng thời giải tán tất cả khách trong đại sảnh.

Trải qua việc ba tên sát thủ, Alice đã không còn tâm trạng tiếp tục yến hội sinh nhật nữa, cô lập tức rời đi, sau đó những người khác cũng rời đi theo.

Mà lúc mọi người rời đi hết, Trịnh Tử Hào mới phát hiện đã không thấy em gái hần đâu.

- Ô! Em gái tôi đâu! Em gái tôi đi đâu rồi!

Trịnh Tử Hào tìm tất cả mọi góc ngách trong phòng khách, cũng không thấy thân ảnh của Trịnh Khả Tâm.

- Khụ, này Trịnh huynh, anh cũng đừng tìm em gái anh nữa, chắc cô ấy đi ra ngoài rồi, nhưng anh yên tâm, chỉ cần có Vu Thiên bên cạnh, chắc không có chuyện gì xảy ra đâu.

Thấy không thể giấu diếm sự thật, Bạch Ngọc Đường đành nói ra toàn bộ, hiện giờ Trịnh Khả Tâm đi rồi, hần cũng không sợ nói ra tình hình thực tế.

- Cái gì? Vu Thiên đưa em gái tôi đi rồi?

Trùng trùng nhìn Bạch Ngọc Đường, phát hiện Bạch Ngọc Đường không phải đang nói đùa, Trịnh Tử Hào đi tới trước người Bạch Ngọc Đường, vờn tay nắm lấy cổ áo hần, sau đó lớn tiếng quát lên:

- Anh nói, có phải khi anh đưa tôi đi giới thiệu bạn bè, Vu Thiên đã đưa em gái tôi đi, có phải anh đã sớm biết, nên mới giúp Vu Thiên đánh lạc hướng tôi, để hần có cơ hội hay không? Có phải hay không? Có đúng không? Anh nói mau!

Vừa rồi đúng là Bạch Ngọc Đường lấy lý do muốn giới thiệu nhân viên quan trọng trong kinh thành cho Trịnh Tử Hào, lừa hần một hồi. Mà lần này Trịnh Tử Hào tới kinh thành tham gia yến hội này, kỳ thực cũng là vì kết giao thêm mấy bằng hữu, chuẩn bị cho Trịnh thị trong tương lai tới kinh thành.

Nhìn thấy ánh mắt tức giận của Trịnh Tử Hào, Bạch Ngọc Đường không thể không gật đầu. Để kết giao bạn bè với Vu Thiên, Bạch Ngọc Đường cũng đã ôm tâm tình phải đắc tội với Trịnh Tử Hào rồi.

Thấy Bạch Ngọc Đường gật đầu, Trịnh Tử Hào liền hiểu suy đoán của hần không sai, nhất thời vô lực đứng im tại chỗ, không chút nhúc nhích.

Mãi một lúc sau, Trịnh Tử Hào lúc này mới lẩm bẩm nói:

- Bạch thiếu gia, tôi cho anh biết, nếu em gái tôi xảy ra chuyện gì không may, tôi nhất định không tha cho anh.

Bên này Trịnh Tử Hào đang điên lên muốn tìm Vu Thiên, thì ở trong đại sảnh, đám người Lương Mộc Lan cũng đang muốn tìm Vu Thiên.

Biết vừa rồi chính là do Vu Thiên xuất thủ mới giải quyết được ba tên sát thủ kia, Lương Mộc Lan thầm vì chính mình gọi Vu Thiên tới mà may mắn không thôi. Tiếp theo cô định tìm Vu Thiên nói lời cảm tạ, nhưng tìm nửa ngày, vẫn không phát hiện ra thân ảnh Vu Thiên đâu.

- Quái, Vu Thiên đâu nhỉ?

Trong lúc Lương Mộc Lan còn đang tìm người, Vương Cương chậm rãi đi tới bên người Lương Mộc Lan:

- Lương khoa trưởng, tôi vừa phát hiện, sáu đội viên tôi phái tới bảo vệ cửa sau đều đã bị người ta đánh ngất.

- Cái gì? Thủ vệ ở cửa sau bị người khác đánh ngất?

Nghe Vương Cương nói vậy, cô lập tức đoán được chuyện này nhất định là Vu Thiên gây ra. Bởi vì thật sự nghĩ không ra còn ai có bản lĩnh như vậy, có thể không chút khó khăn nào đánh ngất sáu đội viên tinh nhuệ, khiến họ thậm chí không kịp phát ra thanh âm báo nguy gì.

Đương nhiên, cũng không bài trừ trường hợp có địch nhân cường đại có năng lực như vậy, nhưng nếu là địch nhân làm, bọn chúng nhất định sẽ hạ sát thủ, chứ không phải chỉ đánh ngất dễ dàng như vậy.

Đoán ra nhất định là Vu Thiên, Lương Mộc Lan cười khổ lắc đầu:

- Đây đúng là người không màng danh lợi, lập công lao lớn như vậy, cũng không đòi hỏi gì, thật sự là đáng quý.

Lúc này Vu Thiên đâu biết Lương Mộc Lan đang nhắc tới mình, càng không biết anh trai Trịnh Khả Tâm – Trịnh Tử Hào đang như nổi điên đi khắp nơi tìm em gái hắn. Vu Thiên không ngờ, sau khi hắn dẫn Trịnh Khả Tâm đi lập tức tắt máy di động của Trịnh Khả Tâm, sau đó Vu Thiên mới lấy điện thoại của hắn ra gọi điện cho Tần Thư Nhã và Trương Xảo Nhi, gọi các cô đi chơi.

Tần Thư Nhã sau khi nhận được điện thoại của Vu Thiên, vô cùng kích động.

Cho tới nay, cô và Vu Thiên tiếp xúc với nhau phần lớn đều do cô chủ động, hiện giờ Vu Thiên cuối cùng đã thông suốt, chịu hẹn mình ra ngoài, vì thế cô cố ý trang điểm một phen, sau đó trong sự treu đùa của đám bạn cùng phòng Vương Đình, Uông Mai, Lý Na, cô đi ra khỏi phòng, tới công trường đại học Trung Hoa.

Ở đây, Vu Thiên đã sớm gọi một xe taxi chờ cô. Thấy Vu Thiên từ rất xa vẫy vẫy tay, Tần Thư Nhã liền chạy chậm tới.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Ước Hẹn Với Người Đẹp

- Haiiii, Vu Thiên, anh hôm nay sao lại có thời gian rảnh thế, thậm chí còn biết hẹn mỹ nữ đi chơi cơ đấy.

Cách xe còn một đoạn, cô liền cười trêu Vu Thiên.

Vu Thiên đương nhiên không để ý, ở trong lòng hắn, Tần Thư Nhã là bạn tốt của hắn, chuyện này không cần hoài nghi:

- Ha ha, sao nào? Hẹn em ra ngoài em không vui à? Kỳ thực lần này gọi em ra là giới thiệu một người bạn mới cho em đó.

Nói đến đây, Vu Thiên cũng từ phía xe taxi đi tới, sau đó Trịnh Khả Tâm đi theo đằng sau Vu Thiên, xuất hiện trước mặt Tần Thư Nhã

- Oa!

Vừa chạm mặt Trịnh Khả Tâm, Tần Thư Nhã cũng không kịp nghĩ gì nhiều, chỉ giật nảy mình bị hấp dẫn bởi dung mạo của Trịnh Khả Tâm thôi.

- Chị gái này là ai vậy, thật xinh đẹp, giống như nữ thần trong mơ vậy!

Tính cách Tần Thư Nhã từ nhỏ đã luôn rất hào phóng, đồng thời cũng rất thẳng tính, trong lòng không giấu được gì, cũng không làm ra vẻ thiên kim tiểu thư. Vừa thấy Trịnh Khả Tâm, cô lập tức bị dung mạo xinh đẹp của Trịnh Khả Tâm hấp dẫn.

- Em cũng rất đẹp đó!

Mới gặp gỡ cô bé này, đã được đôi phương khen là xinh đẹp, trong lòng Trịnh Khả Tâm cũng rất cao hứng, xuất phát từ lịch sự, cô cũng khen Tần Thư Nhã xinh đẹp. Lời khen này Trịnh Khả Tâm không phải nói cho có lệ, bởi vì Tần Thư Nhã quả thật cũng rất đẹp, chỉ là cô bé này có vẻ đẹp trong sáng, không giống với Trịnh Khả Tâm, có vẻ đẹp khiến cho người người phải chú ý, có thể nói là dung mạo đẳng cấp nữ thần.

- Hi hi, cảm ơn chị đã khen ngợi, xin chào, em là Tần Thư Nhã.

Tần Thư Nhã rất nhiệt tình, đặc biệt biết đôi phương còn là bạn của Vu Thiên, cô càng thêm chủ động. Thậm chí cô không chút nào vì Trịnh Khả Tâm theo sau Vu Thiên mà tức giận.

Vu Thiên thấy Tần Thư Nhã và Trịnh Khả Tâm vừa gặp mặt đã nói chuyện rất vui vẻ, hẳn cũng vô cùng hài lòng. Hắn vừa rồi còn nghĩ, Tần Thư Nhã gặp Trịnh Khả Tâm liệu có tâm lý bài xích không, hiện giờ xem ra, mọi chuyện khác nhiều so với hắn tưởng tượng.

- Vu Thiên, anh từ bao giờ có bạn bè xinh đẹp như vậy chứ, sao không sớm giới thiệu cho em?

Tần Thư Nhã quay đầu lại đi dỏm liếc mắt nhìn Vu Thiên, sau đó hờn dỗi nói một câu, có chút ý tứ trách móc.

- Đừng trách Vu Thiên, chị vừa tới kinh thành thôi, cũng là chị nhờ Vu Thiên giới thiệu làm quen thêm bạn bè đó. Xin chào, chị là Trịnh Khả Tâm!

Vốn Vu Thiên còn đang định trả lời, nhưng hắn không ngờ Trịnh Khả Tâm lại đột nhiên giành lấy nói trước, nói đỡ cho hắn.

Nghe được Trịnh Khả Tâm nói vậy, trong lòng Vu Thiên đã như nở hoa rồi, mũi cũng sắp nở tới nơi. Người khác khen hắn một nghìn câu, một vạn câu, trong mắt hắn cũng chẳng bằng một lời khen của Trịnh Khả Tâm đâu.

- A! Trịnh Khả Tâm, thì ra chị chính là người có biệt hiệu “nhất kiến khuynh tâm” – ca sĩ của thành phố XG – Trịnh Khả Tâm sao!

Vừa rồi lúc Tần Thư Nhã nhìn thấy Trịnh Khả Tâm đã thấy hơi quen mắt, nhưng bởi vì Trịnh Khả Tâm hôm nay trang điểm khác với trên TV, với cả Tần Thư Nhã không nghĩ tới chuyện Trịnh Khả Tâm đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, lại thêm giờ là buổi tối, ánh sáng không rõ ràng. Nhưng giờ nghe thấy Trịnh Khả Tâm nói ra tên, Tần Thư Nhã vừa nghe, lập tức nhận ra cô.

- A! Em đã nghe về chị sao?

Thấy Tần Thư Nhã kích động như thế, Trịnh Khả Tâm bỗng dưng có cảm giác là lạ, cô bé này không phải fan của mình chứ.

- Đương nhiên rồi, mặc dù chị hát rất ít, nhưng mỗi ca khúc của chị, mỗi người trong thủ đô đều nghe, chị Khả Tâm, chị hát rất hay đó.

Tần Thư Nhã bỗng dưng thấy thần tượng của mình, muốn nói có bao nhiêu kích động có bấy nhiêu kích động.

- Được rồi, hai vị mỹ nữ, có phải hay không nên lên xe thôi? Phải biết rằng chúng ta còn chưa đón một người bạn nữa đó.

Lời này của Vu Thiên không giả, bởi vì Trịnh Khả Tâm và Tần Thư Nhã hai cô gái có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành đứng ở cửa trường học, đã khiến cho rất nhiều nam học sinh đại học Trung Hoa vây quanh quan sát, thậm chí có người không nhịn được còn muốn tới gần.

Nhìn xung quanh một vòng, Trịnh Khả Tâm và Tần Thư Nhã đồng thời cười cười, sau đó lần lượt cúi xuống tiến vào trong xe taxi.

Vu Thiên cũng không khách khí, mở cửa trước xe taxi, sau đó nói với tài xế:

- Đi tới tập đoàn Trương thị.

Đại học Trung Hoa cách tập đoàn Trương thị cũng không xa lắm, chỉ một lúc, xe đã tới trước cửa tòa nhà Trương thị. Lúc này Trương Xảo Nhi cũng đã trang điểm xong, đang đứng chờ Vu Thiên ở ven đường.

Thấy Vu Thiên không ngờ đi taxi tới đây, hơn nữa trong xe còn có hai thiếu nữ xinh đẹp, trên mặt Trương Xảo Nhi không kìm được hiện lên chút thất vọng.

Trương Xảo Nhi sau khi nhận được điện thoại của Vu Thiên, trong lòng liền vô cùng kích động. Cô rất rõ, nhờ có Vu Thiên, việc làm ăn vận tải của gia tộc cô đã tiến được những bước đầu tiên. Mà đối với việc Vu Thiên chịu vì cô làm mấy chuyện này, là một thiếu nữ mà nói, cô đương nhiên nghĩ nhiều hơn một chút.

Sống ở gia tộc Trương thị, từ nhỏ Trương Xảo Nhi đã có ấn tượng, đó là không có ai vô duyên vô cớ giúp người khác, người khác chịu ra tay giúp đỡ, chắc chắn có ý đồ gì. Mà đối với Trương Xảo Nhi mà nói, cô đương nhiên nghĩ tới ý đồ của Vu Thiên là chính bản thân cô.

Tốt cái ấn tượng của Trương Xảo Nhi về Vu Thiên cũng không tệ, thậm chí trong lòng cô còn coi Vu Thiên là bạn thân. Mặc dù với cách nghĩ này, ngay cả chính cô cũng cảm thấy chuyện này có phải có chút nhanh không, nhưng không có cách nào khác, Vu Thiên chính là có mị lực như vậy, có thể đem tới cảm giác an toàn cho cô.

Sau khi nhận được điện thoại của Vu Thiên, Trương Xảo Nhi tập trung trang điểm một phen. Cô đương nhiên cho rằng đây là thù lao Vu Thiên yêu cầu mình. Hắn giúp nhà mình nhiều như vậy, hiện giờ muốn hẹn mình ra ngoài, thật sự chẳng có lý do nào lại cự tuyệt.

Mà khi cô thấy Vu Thiên đi taxi đến, đồng thời trong xe còn có hai cô gái dung mạo không hề thua kém mình, thậm chí còn xinh đẹp hơn, trong lòng cô đương nhiên không thể không có chút thất lạc. Nhưng rất nhanh, cô đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Bất kể thế nào, Vu Thiên cũng đã trợ giúp mình, nhân tình này mình đã nhận rồi. Cứ xem Vu Thiên định làm gì thôi.

Mỉm cười bước lên xe taxi, sau khi giới thiệu một phen, ba người Tần Thư Nhã, Trịnh Khả Tâm, Trương Xảo Nhi đã làm quen với nhau.

Bởi vì ba người đều là những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, nên đề tài chung đương nhiên không ít. Còn Vu Thiên ngồi ở ghế trước, tự nhiên cứ như thừa ra vậy. Nhưng khi Vu Thiên thấy dáng vẻ vô cùng hài lòng của Trịnh Khả Tâm khi được làm quen thêm bạn mới, hẳn vẫn vô cùng cao hứng mỉm cười. Trong lòng hẳn, chỉ cần Trịnh Khả Tâm hài lòng là hẳn vui vẻ rồi.

Taxi tiếp tục đi thêm mấy km, cuối cùng tên tài xế taxi mở miệng nói. Mặc dù đối với tên tài xế này mà nói, thỉnh thoảng có thể từ kính chiếu hậu nhìn ba người Tần Thư Nhã, là đã vô cùng thích nhất rồi. Nhưng xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, hẳn vẫn nhẹ giọng hỏi:

- Không biết mấy vị tiên sinh, tiểu thư muốn đi đâu, mấy người sẽ không đem xe tôi thành phòng nói chuyện đây chứ.

Vừa nghe tài xế nói, Vu Thiên cũng cười nói:

- Được rồi, tôi muốn hỏi ba vị tiểu thư đây muốn đi đâu chơi nào, đêm này tôi bao taxi.

Vu Thiên hào khí vượt mây nói. Không sai, hiện giờ Vu Thiên làm đại sứ an toàn cho hộp đêm Bạch gia, tiền vào thẻ mỗi ngày không ít chút nào, hơn nữa lần trước khi hắn cứu anh em Trịnh Tử Hào, đối phương cho hắn mười triệu cùng với số tiền Tần Vĩnh Phú đưa hắn, hiện giờ Vu Thiên cũng tạm coi như một tiểu phú ông, nơi nào hắn cũng dám tới tiêu tiền.

Vu Thiên vừa bảo bao taxi, Tần Thư Nhã lập tức cười ha hả trả lời:

- Tốt lắm, Vu Thiên chịu mời khách, chúng ta đương nhiên sẽ không khách khí. Tài xế, phiền anh đưa chúng tôi tới một nơi nào xa hoa nhất. Ngày hôm nay chúng ta sẽ làm thật Vu Thiên một trận.

Kỳ thực Tần Thư Nhã nói vậy, cũng không phải muốn lấy máu Vu Thiên, Tần Thư Nhã quả thật vô cùng thông minh, cô đã nhìn ra cô nàng Trịnh Khả Tâm tuyệt đối không phải người bình thường, nếu đi tới mấy nơi vớ vẩn, sợ rằng hoàn cảnh ở đó quá loạn, ra ngoài chơi gặp chuyện thì thật mất hứng.

Tài xế vừa nghe Tần Thư Nhã nói vậy, cũng gật đầu:

- Tốt! Vậy tôi đưa mấy người tới quán rượu Dạ Lai Ba, quán này ở gần đây khá nổi danh, vừa xây không lâu, đủ tiện nghi, rất không tồi...

Tên tài xế này còn muốn khoác lác một phen, lái nhai khoe khoang chút học vấn, nhưng lập tức bị Tần Thư Nhã cắt lời:

- Được rồi, đi quán rượu Dạ Lai Ba!

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Quán Rượu Dạ Lai Ba

Bởi vì quán rượu Dạ Lai Ba cách đại học Trung Hoa chỉ có một con phố, ở trên đường Ái Quốc, cho nên tài xế rất nhanh chạy đến. Vu Thiên trả tiền, bốn người xuống xe.

Quán rượu Dạ Lai Ba, ban đầu do một người ngoại quốc kinh doanh, chỉ vì có chút nguyên nhân mà người ngoại quốc đó phải bỏ quán ra đi, sau đó quán này do một trong bốn nhà tài phiệt là Hồ gia tiếp nhận, cũng lập tức đổi thành quán rượu, sau đó được lắp đặt thiết bị mới.

Vì đoạn đường này vô cùng náo nhiệt, gần bên có rất nhiều trường đại học nổi danh của Đông Phương quốc, cho nên việc kinh doanh quán rượu từ lúc khai trương đến nay vô cùng tốt.

Bốn người Vu Thiên xuống xe, ngẩng đầu liền thấy năm chữ “quán rượu Dạ Lai Ba” thật lớn đang chớp lóe, khiến cho người khác cảm giác được quán rượu này nhất định không nhỏ, hơn nữa bên trong cũng rất sang trọng. Đương nhiên chi phí nơi này cũng sẽ không thấp.

Có lẽ Vu Thiên sẽ không quan tâm nơi này chi phí cao bao nhiêu, nhưng bằng vào số tiền mà hắn đang có, có thể mời bọn người Trịnh Khả Tâm một bữa vui vẻ vẫn thừa sức dư dả.

Bảo vệ cửa quán rượu cũng là người rất có con mắt, tuy rằng bốn người Vu Thiên đi bằng taxi đến, nhưng hắn thấy cách ăn mặc của Vu Thiên và nhan sắc tuyệt thế của bọn Trịnh Khả Tâm thì hẳn rất ấn tượng thay bọn người Vu Thiên mở cửa và cười nói:

- Hoan nghênh quý khách!

Bốn người Vu Thiên cũng không khách khí, có người mở cửa, tất nhiên bọn họ liền bước vào. Dưới sự dẫn đường của một nữ tiếp viên, rất nhanh bốn người Vu Thiên ngồi xuống một cái bàn vuông nhỏ trong đại sảnh. Lúc này là thời điểm đông nhất của quán, cho nên phòng riêng không còn. Vu Thiên cũng không có đặt trước, cho nên lúc này chỉ đành ngồi trong đại sảnh. Nhưng cũng may, Trịnh Khả Tâm, Tần Thư Nhã, Trương Xảo Nhi cũng không có ý kiến gì.

Sau khi ngồi vào bàn, Trương Xảo Nhi liền thay mặt mọi người gọi một cốc bia, sau đó lại gọi ba ly rượu đỏ cho ba người các cô. Loại địa phương này, trừ Trương Xảo Nhi thường đến ra, cả ba người còn lại đều là lần đầu đến, cho nên Trương Xảo Nhi nghiêm nhiên trở thành chủ nhà.

Trịnh Khả Tâm ngồi trên ghế, đưa đôi mắt đẹp nhìn ngắm xung quanh. Đối với cô, mọi thứ ở đây rất xa lạ và mới mẻ.

Từ nhỏ đến lớn, nơi mà Trịnh Khả Tâm đến bình thường đều là quán bar hoặc các câu lạc bộ tư nhân cao cấp, loại quán rượu kiểu này cô chưa bao giờ đến. Lúc này cô đang ngắm nhìn chùm đèn năm màu xoay tròn chói mắt ở trên trần nhà, trong tai lắng nghe nhạc vũ trường, nhìn trên sân khấu hình chữ T, có nam nữ ăn mặc thiếu vải đang biểu diễn, làm mặt cô đỏ bừng, vội vã cúi đầu.

- Ai! Có lẽ đây là lần đầu tiên chị Khả Tâm đến nơi này phải không? Hừ hừ, em cũng là lần đầu tiên đến nơi này, nhưng em nghĩ đây mới là nơi của những người trẻ tuổi hay đến, xem không khí ở đây vui vẻ thật. Nam nữ không cần bị ràng buộc cái gì, muốn cái gì có cái đó, thật là tốt.

Tần Thư Nhã từ nhỏ đã bị Tần Vĩnh Phú quản lý chặt, đến nơi này giống như là tìm được giải thoát, thân thể cũng theo nhạc vũ trường chậm rãi lắc lư theo, trong miệng cũng hát theo ca khúc, có vẻ rất là hưởng thụ.

- Đúng nha! Đây là nơi vui chơi cho thanh niên. Đi, đã đến đây, chúng ta chơi hết mình, mọi người xuống phía dưới cùng nhảy một chút nào !!!

Trương Xảo Nhi biết, trong trường hợp nào thì nên xử sự như thế nào. Tuy rằng trong lòng Trương Xảo Nhi cũng không thích nơi này, thậm chí cô cũng rất ít đến nơi này. Nhưng đã đến, không thể không làm gì được, đã đến thì uống rượu, khiêu vũ.

Cho nên dưới sự động viên của Trương Xảo Nhi với Tần Thư Nhã, hai người bọn họ kéo Trịnh Khả Tâm đến sân khấu, bắt đầu nhảy.

Vu Thiên nhìn cảnh này, trong tai nghe loại tiết tấu có nhịp thậm chí hơi chói tai, không khỏi lắc đầu

Hắn lúc đầu nghe tên cho rằng đây chẳng qua là quán rượu mà thôi, là nơi để nói chuyện, nhưng lúc đến mới biết không phải vậy, cái đó và sân nhảy có khác gì nhau? Vu Thiên lắc đầu, nhưng nhìn ba cô gái đều lên sân nhảy, hắn cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể một người ngồi chỗ này uống rượu mà thôi.

Dĩ nhiên trong lúc uống rượu Vu Thiên cũng không có rời mắt khỏi ba cô gái. Mặc dù đến thành phố không lâu, nhưng chuyện Vu Thiên trải qua cũng không thiếu, hắn biết phụ nữ rất phiền phức, phụ nữ đẹp lại càng phiền phức hơn, lần này hắn chủ động mang ba người các cô đi chơi, không thể để xảy ra chuyện được.

Ánh mắt Vu Thiên như có lúc vô tình có lúc cố ý nhìn đến các cô nhảy. Đồng dạng trong hội trường, còn có những người khác cũng đang chăm chú ngắm nhìn.

- A, ba cô gái này từ đâu đến nhỉ, trước đây chưa hề gặp nha.

Ở một cái bàn nơi góc đại sảnh, có ba gã lưu manh khoảng 20 tuổi sẫm mình, ăn mặc hơi lòe loẹt đang nhìn không chớp mắt về phía ba cô gái.

- Hắc hắc, bên đó có ba người, bên mình cũng có ba người, mấy người nói xem phải chăng là ông trời an bài đúng không?

Một kẻ khi nghe thấy bạn mình nói một cách hèn mọn như thế thì liền cười một cách hèn mọn không kém.

- Mày tỉnh lại đi.

Vừa nghe bạn mình nói vậy, một người trong đó giống như là lão đại của cả bọn nói rằng:

- Mấy người con gái này, bọn mày đừng động đến thì hơn, tao nghĩ vẫn nên giữ lại cho Hồ thiếu gia đi.

- Ài!

Nói xong thẳng tiểu tử này liền thờ dài.

Vừa nghe nói đến giữ cho Hồ thiếu gia, hai người còn lại cũng không nói gì nữa

Không sai, bọn họ rất muốn động đến mấy người nhưng nghĩ đến Hồ thiếu gia, bọn họ lại không dám. Ba người đều là tay đánh đấm của quán Dạ Lai Ba, nói cách khác họ phụ trách an ninh của quán. Nhưng trên hết họ cũng là thủ hạ của Hồ thiếu gia.

Trước đây, quán này là quán rượu do một người ngoại quốc làm chủ, sau lại bị Hồ gia mua lại, quán này lại do Hồ gia thiếu gia trẻ tuổi nhất Hồ Đầu Kim quản lý.

Hồ Đầu Kim bản lĩnh khác không có, nào là đọc sách, hiểu thảo với cha mẹ, không có một cái, nhưng kết bạn với bọn người xấu, gài bẫy bạn bè, thêm

nữ, bao đường người đẹp, đó chính là bản năng tự nhiên của hắn, không cần người khác dạy làm gì. Lúc trước Hồng gia một trong bốn thiếu gia, muốn đối phó với Bạch Ngọc Đường cũng là do hắn xui khiến. Bởi vì hắn thấy việc kinh doanh của Bạch gia càng làm càng lớn, hắn ghen tỵ, mới xui bậy, thế nhưng thật không ngờ đụng phải Vu Thiên, cho nên mới thua.

Lúc này, Vu Thiên lại mang ba người đẹp chủ động đi đến sân nghiệp của Hồ gia, địa bàn của Hồ Đầu Kim, thật không biết là Vu Thiên may mắn hay là xui xẻo đây.

Người nói nên để dành cho Hồ thiếu gia sau khi nói xong với mấy thằng bạn, liền lấy di động ra, gọi cho Hồ Đầu Kim, đem chuyện ba thiếu nữ xinh đẹp nói với Hồ thiếu.

Tại đầu dây bên kia, Hồ thiếu hưng phấn nói:

- Tốt lắm, tiểu Cửu, chúng mày cứ ở đó a, nếu quả thật là vậy, không cần nói, tao tự nhiên sẽ thưởng các người thật nhiều, nhưng chúng mày dám gạt tao, hoặc là thân hình không đẹp như chúng mày nói, vậy chúng mày cũng biết tao sẽ làm gì rồi nhé.

- Yên tâm đi Hồ thiếu, tiểu Cửu xin thề, ba người con gái này đều xinh đẹp tuyệt đỉnh, tôi lớn như vậy còn chưa gặp qua người nào đẹp như vậy.

Quả thực, khi nhìn thấy ba người Trịnh Khả Tâm, trong lòng tiểu Cửu đến giờ còn xôn xao, hắn thậm chí còn nghĩ mình nên làm thật tốt, chờ Hồ thiếu xử lý ba người đẹp này xong, không biết chừng trong lúc vui vẻ, còn có thể thưởng cho mình xài một đêm, lúc đó thì điểm phúc của hắn quá lớn rồi.

- Được, chúng mày trông chừng cho tao, tao qua ngay.

Nói xong, Hồ Đầu Kim liền tắt điện thoại

Biết Hồ thiếu lập tức sẽ đến, tiểu Cửu ba người bắt đầu chú ý đến ba cô nàng kia, bọn hắn xem ra, tất nhiên ba người con gái đi vào quán rượu sẽ thành đồ ăn của bọn họ, không có cơ hội chạy mất.

Trong vũ trường ba người các cô cũng không biết bởi vì khuôn mặt xinh đẹp của mình mà chọc đến phiền phức, lúc này tuy cũng đã chú ý đến. Nhưng dù sao thì, cho dù có người chú ý đến bọn họ thì có làm sao? Vu Thiên ngay bên cạnh, bọn họ có cần phải lo lắng sao? Đáp án dĩ nhiên là không cần rồi.

Trịnh Khả Tâm lần đầu tiên không có sự ràng buộc tùy ý vui chơi. Tuy rằng cô quen biết Tần Thư Nhã cùng Trương Xảo Nhi không lâu. Nhưng may mắn là ba người đều trẻ tuổi, hơn nữa lại đều rất đẹp, cho nên rất nhanh đều tìm được tiếng nói chung. Hiện tại ba người đang hòa mình vào đoàn người trên sàn nhảy, toát ra sự vui vẻ của tuổi trẻ, thể nghiệm vui sướng của thanh niên vốn có, hưởng thụ tuổi trẻ mang lại cho bọn họ sự vui sướng cùng hải lòng.

- Chị Khả Tâm, chị nhảy rất đẹp, có thời gian chúng ta đi chơi nữa, đến lúc đó, chị dạy em nha.

Nhảy xong, Tần Thư Nhã kéo tay Trịnh Khả Tâm, đi về bàn của Vu Thiên, vừa đi vừa nói.

- Được thôi, nếu có cơ hội thì tôi sẽ dạy cô.

Trịnh Khả Tâm khách sáo nói. Đối với cô từ nhỏ đã được gia tộc hun đúc, cảm kích thư họa không chỗ nào không biết. Cũng bởi vì cô từ nhỏ nguyện ý hát cùng khiêu vũ, có thể nói cô múa căn bản phi thường tốt, nhỏ nhỏ khiêu vũ này đối với cô mà nói tự nhiên là dễ như trở bàn tay, vô cùng dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Trừng Phạt Nho Nhỏ

Trương Xảo Nhi cũng biết ngày hôm nay Vu Thiên gọi mình, mục đích là đi chơi cùng với Trịnh Khả Tâm, cho nên Trương Xảo Nhi cũng theo lời Tần Thư Nhã, càng thêm tán thưởng Trịnh Khả Tâm. Trịnh Khả Tâm dù sao cũng chỉ là một cô gái không có kinh nghiệm sống nhiều, không có tâm cơ, lúc này vừa nghe người khác khích lệ cô, cô đương nhiên là hết sức vui mừng.

- Ủa Vu Thiên, anh thấy thế nào? Chị Khả Tâm nhảy thế nào?

Vừa quay trở lại chỗ Vu Thiên đang ngồi, Tần Thư Nhã lập tức cầm lên một ly nước chanh mới uống lúc trước, sau khi làm một ngụm lớn, liền quay qua hỏi xem Vu Thiên cảm thấy thế nào.

- Rất tuyệt, Khả Tâm nhảy rất đẹp, mấy người nhảy cũng hay không kém.

Vu Thiên cũng biết lúc này không thể chỉ khen một mình Trịnh Khả Tâm, bằng không có lẽ Trương Xảo Nhi không nói gì, nhưng Tần Thư Nhã có thể sẽ không bỏ qua cho hắn.

Quả nhiên, nghe Vu Thiên nói xong, Tần Thư Nhã gật đầu:

- Ân, coi như là anh biết ăn nói, nếu lúc nãy anh mà không khích lệ người ta, người ta sẽ không tha cho anh đâu. Đúng không hai vị tỷ tỷ?

Tần Thư Nhã là người khá thẳng tính, Tần Vinh Phú cũng chưa hề tiếc cô, cảm đoán bất cứ cái gì, cho nên từ trước tới nay, cô vẫn hay có gì nói đó.

Trịnh Khả Tâm cùng Trương Xảo Nhi đều là người không có tâm cơ, tự nhiên cũng rất thích người có tính cách như Tần Thư Nhã. Lúc này các cô nghe Tần Thư Nhã nói như vậy, nhưng khi nói đến việc hai người cũng sẽ tức giận, thì hai người cũng không nhịn được mà cười rộ lên.

Trịnh Khả Tâm cũng cảm giác được ngày hôm nay đi chơi rất là đúng, bởi vì Vu Thiên cùng bạn của hắn lại mang đến cho mình rất nhiều sự vui vẻ. Mà cảm giác này không thể nào có thể cảm nhận được khi ở bên anh trai.

Nhưng trong khi mọi người đang lấy Vu Thiên ra để trêu chọc thì một âm thanh không mấy hài hòa liền xuất hiện bên tai mọi người:

- Ồ? Chuyện gì vui vậy, lại có thể khiến cho ba mỹ nhân vui vẻ đến vậy?

Theo tiếng, một người đàn ông mặc hàng hiệu, nhưng thân hình lại không cao, đôi mắt nhỏ xuất hiện ở chỗ bốn người.

- Chúng tôi cười mắc mớ gì đến anh?

Thấy một tên đàn ông chui ra, mà tướng mạo thì lại còn xấu xí, khiến cho cái sự thẳng tính kia của Tần Thư Nhã liền bộc phát ra. Đến thân phận đối phương cô còn chẳng thêm hỏi liền tát ngay cho gã một chậu nước lạnh vào mặt.

- Ha ha, tiểu thư xinh đẹp nhưng tính tình không tốt lắm nha, tôi nghĩ tôi nên giới thiệu một chút, tôi là Hồ Đầu Kim, là cháu trai chủ tịch xí nghiệp Hồ thị, Hồ Tôn Thủ. Hơn nữa là, quán rượu này thực chất là.....

- Thôi đi, anh đừng có mà nói nữa, chúng tôi chẳng muốn nghe, đối với chúng tôi những chuyện đó chả có nghĩa lý gì hết, anh mau đi đi.

Không để ý đến Hồ Đầu Kim nói gì, Tần Thư Nhã liền khoát tay, làm ra một bộ dạng tiễn khách

- Cô?

Hai lần bị tát nước lạnh, cho dù Hồ Đầu Kim tính tình tốt đến mấy, lúc này cũng không kìm được nữa.

- Cô cái gì mà cô, nói thế mà còn không hiểu à, mau đi chỗ khác đi...

Tần Thư Nhã vừa nhìn Hồ Đầu Kim ngay cả lời mình nói còn không hiểu được, chợt cảm thấy buồn cười, nhưng cô vẫn không quên chọc hắn thêm một chút.

Hồ Đầu Kim là ai cơ chứ? Hắn là cháu trai của Hồ gia một trong bốn nhà tài phiệt, hắn từ nhỏ đến lớn làm chuyện gì cũng suôn sẻ, muốn cái gì có cái đó, muốn làm gì thì làm. Hắn làm sao mà bị một cô gái nhỏ khiến cho một câu đều không nói xong, huống chi ở đây là địa bàn của Hồ gia nhà hắn???

Hồ Đầu Kim không vui, tiểu Cừu đi theo sau hắn lập tức liền lộ ra một bộ dạng hung dữ:

- Cô bé à, đừng có mà không biết điều, nói cho mấy người biết, Hồ thiếu nhà chúng ta muốn làm bạn với các cô thì đó chính là duyên phận rồi, đừng có mà không biết xấu hổ nhé. Nếu không anh em chúng tôi mà lên thì chuyện sẽ không đơn giản chút nào đâu.

Vừa nói chuyện, tiểu Cừu vẫn còn cố ý giật nhẹ quần áo, để lộ ra trên người hắn hình xăm Thanh Long.

- O? Thế nào, nói không thích lại thích động thù à? Hay đấy, tôi cũng đang muốn nhìn thử xem các người có bao lợi hại, Vu Thiên, còn lại là của anh đó.

Nếu đối lại là bình thường, Tần Thư Nhã sẽ sợ, thế nhưng hiện tại có Vu Thiên bên cạnh, cô mới không sợ, lắc đầu, hướng về Vu Thiên làm ra bộ dáng, còn lại là phần của anh.

Vu Thiên tuy rằng đến thành phố thời gian không lâu, nhưng hắn biết rõ, trong nhiều lúc vũ lực là biện pháp giải quyết vấn đề trực tiếp nhất. Khi hắn nhìn đến tiểu Cừu kia lộ ra hình xăm trên người, hắn cười một chút, mà lúc Tần Thư Nhã nói đem giao cho hắn, hắn liền gật đầu, rồi chậm rãi đứng lên:

- Tôi không thích nghe nhất chính là tiếng chó sủa, cho nên bây giờ nhanh chóng cút đi, bằng không chó trách tao không đối với mày khách sáo

Tần Thư Nhã nói chuyện thường khiến cho người khác phải ghen ghét, nhưng mà vẫn còn kém so với nói chuyện với Vu Thiên. Hắn làm người ta chết ghen ghét đơn giản chỉ là mắng kẻ đó là chó mà thôi.

Tiểu Cừu lúc này tính tình cho dù tốt, cũng không thể kiềm được nổi nữa. Nhưng hắn ở chỗ này vẫn không quên liếc mắt nhìn Hồ Đầu Kim, dù sao ở đây là địa bàn của Hồ gia, nếu như Hồ thiếu gia không lên tiếng, hắn cũng không dám động thủ.

Hồ Đầu Kim đã sớm chú ý đến Vu Thiên, ba người con gái đẹp như tiên nữ, xác thực lại có một gã đàn ông đi theo, gã này chắc là đóng vai hộ hoa sứ giả rồi. Nhìn Vu Thiên, cao 1m8, mặc một bộ vest mới tinh không có một nếp gấp, mặt chữ điền, đôi mắt to có thần, phối hợp màu da rám nắng, cho người ta một loại người rất khỏe mạnh lại càng không đơn giản.

Sớm nghĩ rằng đối phương là sứ giả bảo vệ hoa, lúc này thấy Vu Thiên rút cuộc đứng lên, Hồ Đầu Kim cũng có ý muốn thử năng lực của Vu Thiên, cho nên hẳn đối với cách làm của tiểu Cửu dường như không thấy, chỉ là gạt đầu một cái, cho thấy thái độ của chính mình.

Thấy Hồ Đầu Kim gạt đầu, tiểu Cửu cũng không do dự, một bước đến trước mặt Vu Thiên, hét lớn một tiếng:

- Tiểu tử, mày dám chỗ mồm vào, vậy là mày muốn chết.

Thấy Vu Thiên bất quá mới 17, 18 tuổi, tiểu Cửu rất tự tin, vừa nói chuyện, tiểu Cửu nắm đấm cũng thẳng hướng về mặt của Vu Thiên phóng đến.

Có thể nói, một quyền này là tiểu Cửu đã sức thể mà đánh ra, một quyền này hẳn đã chuẩn bị tốt, tuy rằng chỉ là Trực Trùng Quyền, nhưng xác thực đặc biệt là khi ra quyền thì cánh tay cũng xoay tròn, điều đó khiến cho lực đấm tăng lên không nhỏ.

Đối mặt với một quyền này của tiểu Cửu, Vu Thiên sắc không đổi, tim không nhảy.

Thật không ngờ Vu Thiên lại không né tránh, tiểu Cửu âm thầm vui sướng, nắm đấm không giảm sức mạnh, hướng về mặt Vu Thiên đánh đến, đây là một cơ hội lập công trước mặt Hồ Đầu Kim, tiểu Cửu không muốn bỏ qua, quyết không thể sai lầm. Một quyền này hẳn sử dụng tám phần mười sức mạnh.

- Thành thịnh!

Nắm đấm thuận thế đấm ra. Nhưng tiểu Cửu không có cảm giác đấm vào mặt tên kia, ngược lại hẳn có một cảm giác, đó chính là tay của hắn đấm lên trên một khối gang thép vậy.

Kỳ thực cũng không thể nói nắm đấm của tiểu Cửu đụng đến cái gì gang thép, mà là nắm đấm của hắn rơi vào lòng bàn tay của Vu Thiên. Chỉ là bàn tay của Vu Thiên đã sớm luyện trở nên vô cùng rắn chắc, nên tiểu Cửu mới có cảm giác này mà thôi.

- Ha ha, có người còn không ăn no, nắm tay không có chút lực nào hết.

Vừa nói thì bàn tay Vu Thiên cũng thu lại, thoáng cái đã nắm hết cả bàn tay của tiểu Cửu.

Nhưng cái này cũng chưa tính, theo Vu Thiên nhẹ nhàng dùng lực, mọi người bên cạnh hẳn, bao gồm Tần Thư Nhã, Trương Xảo Nhi, Trịnh Khả Tâm, Hồ Đầu Kim cùng phía sau hẳn bốn năm đứa đàn em đều nghe một tiếng.

- Hắt xì!!!!

Thanh âm đó vang lên, sau đó chỉ thấy tiểu Cửu nửa quỳ trên mặt đất.

Há miệng phát âm ra hình dáng chữ “A” nhưng tiểu Cửu xác thực không có kêu ra âm thanh. Vu Thiên dùng sức không nhỏ, đã sớm làm cho tiểu Cửu quên mất đau đớn.

- Sao thế, đến cả kêu cũng không có chút khí lực nào, mày làm tao thất vọng quá rồi đó.

Vẫn mỉm cười, Vu Thiên vừa nói vừa buông tay tiểu Cửu ra.

Lúc này, mọi người vừa nhìn tiểu Cửu vươn tay phải, vền vền hít sâu một hơi, vì lúc này tay tiểu Cửu không đáng gọi là tay nữa, nó chỉ còn là một miếng thịt. Năm ngón tay trên bàn tay kết hợp lại cùng nhau, thành một cục thịt.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Vô Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Quán Bán Hàng Ven Đường.

Đây là sức mạnh lớn cỡ nào, người chung quanh không chỉ có hít một hơi thật sâu. Mà Vu Thiên lại tỏ ra không có việc gì, vẫn mỉm cười cười hỏi Hồ Đầu Kim:

- Sao nào? Các người còn ai muốn đến thử một lần không?

Mặc dù chỉ là một màn biểu diễn, nhưng lại đủ khiến cho Hồ Đầu Kim sợ chết khiếp. Là con trai nhà giàu có, Hồ Đầu Kim cũng không phải là người sợ phiền phức, nhưng hẳn đối với chuyện phát sinh trước mắt hẳn lại sinh ra sợ hãi, nhất là nụ cười mỉm của Vu Thiên lúc này, càng làm cho hắn cảm giác mà quỷ đang hướng chính mình cười.

- Mày, mày thật độc ác.

Nghẹn nửa ngày, Hồ Đầu Kim nói ra một câu như vậy.

- Thế à? Nhưng mà tao cũng không cho rằng như thế là đủ, bởi nếu chúng mày còn có ý khác thì tao còn dùng thủ đoạn tàn nhẫn hơn với chúng mày.

Nói xong câu đó, Vu Thiên làm ra bộ dáng không tin thì mày cứ thử coi.

Thấy Vu Thiên tự tin như vậy, Hồ Đầu Kim không thể nào không sợ.

Hồ Đầu Kim xác thực rất ác độc, thậm chí có lúc rất là ngoan độc nhưng chỉ với người khác, người như Vu Thiên, hắn cũng không dám đùa giỡn quá ngoan, chỉ ít trong lúc chưa nắm chắc, sẽ không động thủ:

- Mày, mày rốt cuộc là ai? Chúng ta trước kia có thù oán gì sao?

- Tao là người tốt! Nhưng mà thù oán có hay không thì phải nhìn tiếp xem mày sẽ muốn thế nào đó, ha ha ha....

Vu Thiên hào khí nói, rồi cười lớn.

- Người tốt?

Vừa nghe Vu Thiên tự xưng là người tốt, Hồ Đầu Kim cười khở một tiếng, nếu như ngay cả Vu Thiên xuất thủ hung ác như vậy mà mọi người cho là người tốt, vậy thì hắn thật không biết trên thế giới này có còn người xấu hay không đây.

Vu Thiên nhìn ra Hồ Đầu Kim có ý cười nhạo mình, hắn cũng không ngại:

- Hừ! Đối với những kẻ luôn muốn bắt nạt người khác thì tao không thể làm người tốt được, nhưng đối với những người mà bị khi phụ sỉ nhục thì tao chính là Lôi Phong đây!

Thật không ngờ, Vu Thiên mới đi học đại học vài ngày, dĩ nhiên lại nói ra được một cái danh từ hơi xưa cũ, Lôi Phong.

Hồ Đầu Kim nhìn Vu Thiên lúc này ánh mắt đã không có sợ hãi như trước. Bởi vì theo lời Vu Thiên nói hắn nghe ra ý tứ, đó chính là Vu Thiên tuy rằng xuống tay hung ác độc địa, nhưng hắn vẫn luôn theo tinh thần người không chọc ta thì ta không có đụng người. Nếu thật là như vậy, chuyện kể tiếp lại dễ giải quyết rồi.

- Ha ha, anh bạn này, lúc nãy lời nói của tôi có vài chỗ mạo phạm, xin hãy tha thứ cho tôi, vậy đi, bữa ăn ngày hôm nay của mọi người hãy tính cho tôi nhé, được chứ?

Tuy rằng không biết có thể khiến cho Vu Thiên bớt nóng hay không, hoặc là bản thân cũng không có nắm chắc cho lắm, nhưng trước tiên cứ giao hảo đi đã, rồi nếu có thời cơ thì....

- Được thôi.

Vũ Thiên cũng không có một chút khách sáo, gật đầu đáp ứng.

Nếu đổi là người khác, chuyện này hắn quyết sẽ không đáp ứng, bởi vì làm vậy sẽ mất mặt. Nhưng Vu Thiên thì không vậy, với Vu Thiên mà nói, nếu hắn ăn cơm có người tính tiền hắn sẽ không cự tuyệt.

Hiển nhiên Hồ Đầu Kim cũng không ngờ Vu Thiên thậm chí ngay cả từ chối đơn giản cũng không có mà trực tiếp đáp ứng. Hắn cũng hung hăng gật đầu nói:

- Tốt, mấy vị tiểu thư, tiên sinh, các người cứ ăn uống đi. Tôi sẽ không làm phiền nữa!!!

Nói xong, Hồ Đầu Kim quả nhiên không tiếp tục dây dưa, mà quay đầu mang theo đàn em cùng với tiểu Cừu vì đau quá mà đã ngã đi, rời khỏi.

Bởi vì Vu Thiên cũng chỉ ra tay chút xíu, cho nên trong quán rượu cũng không có mấy người chú ý đến bên này. Vu Thiên nhìn xung quanh, mọi người vẫn ăn uống như cũ, cũng không có người chú ý đến hắn, ha ha cười nói với Tần Thư Nhã:

- Mọi người tới nào, có người mời chúng ta thì cũng đừng lãng phí, phục vụ cho tôi hai chai rượu hạng nhất đi...

- Vu Thiên à, mấy người kia khiến cho tôi sợ lắm, hay là chúng ta đi mau thôi.

Thấy Vu Thiên làm ra bộ dạng chẳng có chuyện gì, Trịnh Khả Tâm lại sợ. Trong tâm cô có một cảm giác, Hồ Đầu Kim cũng không là người lương thiện, chuyện này sẽ không kết thúc ở đây.

- Hi hi, yên tâm đi nào, cứ yên tâm mà thưởng thức đi, có tôi ở đây, không ai có thể làm gì cô được đâu.

Vu Thiên vẫn mang cái mặt tràn ngập tự tin đó. Kỳ thực cái cảm giác kia của Trịnh Khả Tâm, Vu Thiên cũng có, chỉ là hắn ý vào tài cao lớn mật, cũng không sợ.

- Đúng nha, có Vu Thiên ở đây, chị Khả Tâm đừng có sợ nha, không có việc gì đâu.

Lời này do Tần Thư Nhã nói. Dù cho người khác không tin Vu Thiên, nhưng Tần Thư Nhã thì chắc chắn có, cô nhiều lần nhìn thấy Vu Thiên trị người khác. Đương nhiên, Trịnh Khả Tâm cũng không phải lần đầu tiên nhìn Vu Thiên ra tay, giống như trong quán rượu tại Hilton, Vu Thiên ra tay làm Trịnh Khả Tâm lú lẫm, bây giờ nghe Vu Thiên nói như vậy, tự nhiên cô liền thả lỏng tâm tình rồi.

Hiện tại Trương Xảo Nhi còn ở đẳng kia lo lắng. Người khác không biết rõ con người Hồ Đầu Kim, thế nhưng cô biết. Từ nhỏ lớn lên ở trong kinh đô, cô biết một trong bốn nhà tài phiệt Hồ gia là cái dạng người như thế nào, Hồ Đầu Kim là cái dạng người gì.

Có thể nói trong 4 nhà tài phiệt, Thượng Quan, Lâm, Bạch, Hồ, chỉ có Hồ gia là dựa vào buôn bán không sạch sẽ lập nghiệp mà kiếm được khối tài sản lớn như vậy. Bọn họ là người cuối cùng tham gia vào bốn nhà tài phiệt, cho nên trình độ văn hóa cũng không có nhiều, tương đối mà nói, bọn họ làm việc sẽ không theo quy củ.

Cũng chính là như vậy, cho nên Trương Xảo Nhi đối với việc rút lui của Hồ Đầu Kim có chút khó hiểu, mới sợ chuyện này sẽ không đơn giản như vậy, rất có thể Hồ Đầu Kim đi chuẩn bị cái gì, nói chung ở lại chỗ này sẽ không an toàn.

Do dự nửa ngày, rốt cuộc Trương Xảo Nhi mở miệng:

- Vu Thiên à, tôi thấy chúng ta hay cứ đi thôi, tôi có chút dự cảm không tốt cho lắm.

- Ah! Cô cho là vậy sao?

Vừa nghe Trương Xảo Nhi nói như vậy, Vu Thiên tò mò nhìn cô.

- Đúng, em cũng có cảm giác như thế. Hơn nữa nơi đây nói là quán rượu nhưng thực tế thì nó là sán nhảy mà, khiến cho em có cảm giác không tốt cho lắm.

Tần Thư Nhã vốn cũng không muốn ở chỗ này nữa, chỉ là cảm giác vui sướng trước kia đã bị Hồ Đầu Kim mang đi, làm cho cô sợ giống như là sợ họ Hồ. Nhưng bây giờ vừa nghe Trương Xảo Nhi nói như vậy, thẳng thắn thì cô cũng hợp ý với Trương Xảo Nhi.

Thấy hai cô cũng đã đều tỏ thái độ, Vu Thiên cũng gật đầu, sau đó liền đưa ánh mắt về phía Trịnh Khả Tâm. Hiện tại hẳn đang đợi Trịnh Khả Tâm lên tiếng.

Đối với ý kiến, vừa mới nói Trịnh Khả Tâm nhìn Vu Thiên xem mình lập tức nói:

- Tôi cũng cảm thấy giống mấy cô ấy.

Nói xong, còn dùng tay chỉ Tần Thư Nhã, Trương Xảo Nhi.

- Ài, thôi thì đa số thắng thiểu số, mọi người không thích ở đây thì chúng ta cũng đành đi thôi vậy. Ha ha ha.

Vu Thiên cười đứng lên đi đầu

- O, Vu Thiên, chúng ta đi đâu tiếp đây? Không thể cứ như thế mà đã bắt chúng em trở về nha.

Tần Thư Nhã vừa nhìn Vu Thiên muốn đi, vội vã hỏi. Thật vất vả theo Vu Thiên đi ra, cô không muốn qua loa trở về.

- Đúng nha, ba người chúng tôi còn chưa trò chuyện đủ

Trong tâm Trương Xảo Nhi cũng không muốn xa Vu Thiên nhanh như vậy, bây giờ nhìn thấy Tần Thư Nhã trước tiên nói, cô liền nói theo. Mà Trịnh Khả Tâm cũng gật đầu theo.

Vu Thiên cũng cười, hẳn thật sự không ngờ, ba người lại nhất trí đến vậy, lúc này mới quen biết chưa lâu, lại nhất quán làm như vậy, hẳn không khỏi lắc đầu, sau đó nói:

- Được rồi, tất nhiên là được, cung kính không bằng tuân mệnh mà. Chỉ là tôi cảm thấy chuyện như vậy đều xuất hiện ở trong những nơi cao cấp, hơn nữa luôn luôn có người, chuyện phiền phức xuất hiện. Tôi nghĩ nên đi trải nghiệm cuộc sống người bình dân, đồ không đắt, thậm chí đồ rất rẻ, bầu không khí lại rất tốt, như thế nào?

- Tốt lắm, tốt lắm!!!

Vừa nghe Vu Thiên nói như vậy, Tần Thư Nhã, Trương Xảo Nhi, Trịnh Khả Tâm đều cười rộ lên. Đối với các cô mà nói, quán rượu đi rất nhiều, thế nhưng nơi của người bình dân ở các cô đi qua không nhiều lắm. Hiện tại nghe Vu Thiên nói, cả đám đều lộ ra ánh mắt kỳ vọng.

- Tốt! tôi dẫn đường.

Thấy ba vị tiểu thư đều đồng ý. Vu Thiên phóng khoáng dẫn đầu đi ra quán rượu, cũng tự thân gọi một chiếc taxi.

Kỳ thực Vu Thiên nói nơi giải trí của người bình dân chính là quán bán hàng bên đường.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Không Sợ Chết Cứ Đến Đây

Loại quán hàng ven đường này thành thị nào mà chẳng có, chỉ là bạn có tìm được hay không mà thôi.

Mà nơi mà Vu Thiên tới bây giờ thì có lẽ hơi xa một chút, căn bản là do Vu Thiên không có quen thuộc với thành phố Trung Sơn cho lắm, chỉ là một lần trước hắn đã từng đi ăn cùng Đại Cá Tù. Mà may là trí nhớ của Vu Thiên rất là tốt, thế nên chỉ cần là nơi mà hắn đã đi qua thì hắn chắc chắn sẽ nhớ rõ. Mà lần này cũng đang ở gần nhà máy rượu Đại Tần, nơi này có một quán hàng khá là gần.

Xe chậm rãi dừng lại ven đường, sau đó Vu Thiên liền xuống xe trước, thò đầu vào trong nói với mấy cô gái:

- Được rồi, đến nơi rồi, mọi người xem nơi này thế nào đi a.

Theo ánh mắt Vu Thiên, Tần Thư Nhã nhìn về cách đó không xa..

Nói thật, từ xa nhìn lại chỉ có thể thấy làn khói nhân nhật, cùng tiếng kêu lớn của đoàn người, còn lại thì không thể nhìn thấy gì nữa.

- Đây là nơi nào? Đừng nói đây chính là nơi bình dân sống như anh nói nha Vu Thiên.

Liếc mắt nhìn xa xa, Tần Thư Nhã trước tiên hỏi.

Nhắc đến trong ba người con gái, cuộc sống Tần Thư Nhã tương đối bình dân hóa một chút, nhưng cho dù là như vậy, cha cô Tần Vĩnh Phú tận lực làm cho cô không thiếu thốn, bình thường ăn uống dâng lên tận bàn, mặc đưa đến trước giường. Nơi bán hàng ven đường như thế này thì Tần Thư Nhã còn chưa có tận mình trải nghiệm qua.

- Đúng vậy

Vu Thiên chỉ trả lời hai chữ sau, liền dẫn đầu đi đến bán quán hàng.

Bọn người Tần Thư Nhã nhìn nhau, trước lắc đầu, sau đó rơi vào đường cùng theo Vu Thiên đi đến quán.

Quán bán hàng nơi này bán một loại ăn vặt dân gian, chính là đem các món ăn bày ở ven đường, cứ như vậy, thành phẩm giảm rất nhiều, vô hình giá bán tự nhiên cũng giảm xuống nhiều, vì thế đưa đến vô số người bình dân đến ăn.

Giống như bây giờ đã là bây giờ tối, trên đường cái người đi đường rất ít, thế nhưng quán bán nơi này vẫn rất ồn ào tiếng người, đến nơi này ăn cơm bình dân, thực khách vẫn nối liền không dứt, liên tục không ngừng.

Trong một cái nồi đất dùng để nhúng mì sợi, trước chỗ nấu, Vu Thiên tìm một cái bàn ngồi xuống, sau đó ngoác ba người Tần Thư Nhã, ý bảo ngồi nơi này.

Thấy Vu Thiên ngồi xuống một cái bàn nhìn không sạch sẽ, ba người các cô lắc đầu, nhưng cuối cùng lại ngồi xuống, ai bảo Vu Thiên trước đó đã nói đây là cái gì, nhưng các cô quả thật là đã đến rồi, lúc này trách ai.

- Vu Thiên, chỗ này nhìn không sạch lắm.

Tần Thư Nhã nói giọng thăm nhỏ một câu.

Nghe xong, Trịnh Khả Tâm và Trương Xảo Nhi cũng đồng ý, gật đầu ủng hộ Tần Thư Nhã.

- Ân, nhưng các lão nhân đã nói, không sạch sẽ không có bệnh. Cô có nhìn đến có rất nhiều thực khách sao? Bọn họ luôn ăn ở chỗ này, cũng không có gì nha, cho nên các cô yên tâm đi, ăn chỗ này không chết người đâu.

Vu Thiên nói một câu không sao cả, quay đầu ngoác ông chủ nói

- Ông chủ, cho bốn cái nồi đất thịt dê, bốn mươi xiên thịt nướng.

- Được rồi!!!!

Ông chủ vừa nhìn đến có khách đến, đặc biệt mấy cô gái này đều xinh đẹp, ông chủ hai mắt tỏa sáng. Sau đó ra sức làm. Tuy ba cô gái kia ông chủ chỉ

có thể nhìn xem, nhưng nhìn loại con gái xinh đẹp này thì tâm trạng sẽ rất vui vẻ.

Sau một hồi, bốn cái nồi đất chứa thịt dê được mang lên bàn Vu Thiên. Vu Thiên không khách sáo, lấy ra một đôi đũa bắt đầu ăn ngồm ngoàm.

Đầu tiên, các cô sống chết không chịu ăn. Nhất là Trịnh Khả Tâm, từ nhỏ đến lớn có lúc nào lại ăn uống ở nơi không sạch sẽ như vậy. Nhưng nhìn Vu Thiên ăn rất ngon, âm thanh phát ra kêu khò khè, làm cơn đói bụng của các cô dâng lên.

- Nếu không chúng ta cũng ném thử đi.

Nhìn Vu Thiên không coi ai ra gì, ăn uống ngon lành, Trương Xảo Nhi là người đầu tiên mở miệng.

- Chúng ta cũng ném thử đi?

Nghe Trương Xảo Nhi nói vậy, Tần Thư Nhã cùng Trịnh Khả Tâm nhìn nhau, hai người liền bụng nồi đất thịt dê trước mặt bắt đầu ăn.

Thực sự không ném thì không biết, nhất thời đã giật mình:

- Oa! Thịt dê này làm thực là ngon quá đi, mùi vị thật tuyệt, vị rất là tự nhiên, ăn thực là ngon.

Tần Thư Nhã ăn được mấy miếng rồi, thì cũng chẳng khách khí gì nữa, một miếng lại một miếng liên tục,.

Tần Thư Nhã nói xong, Trịnh Khả Tâm và Trương Xảo Nhi cũng cảm giác như vậy, các cô lấy hết dũng cảm nhắm nháp một miếng xong, liền bắt đầu tấn công, ăn liên tục không ngừng.

Quả thật, nhắc đến vệ sinh thì nơi này khẳng định không sạch sẽ, mà mùi vị món ăn lại sẽ không bằng quán rượu lớn. Tần Thư Nhã bọn họ nói ngon là vì các cô chưa bao giờ ăn một món như vậy tại cái loại địa phương này, cho nên bọn họ thấy mới mẻ. Hơn nữa, trong quán rượu lớn mà ăn thịt dê, đầu bếp trưởng thường phải tốn rất nhiều thời gian đem mùi vị giải quyết. Mà trong quán bán hàng, ở đây đầu bếp thì đâu có thời gian làm việc này, trong lúc vô tình, các cô lại cảm thấy mùi vị thịt dê nơi này lại nguyên chất hơn.

Sau một hồi, ông chủ lại mang lên bàn Vu Thiên bốn mươi xiên thịt dê. Vốn dĩ Vu Thiên còn đang suy nghĩ các cô có hay không rất bài xích món này. Ai biết món xiên thịt nướng này lên, ba người các cô lấy tốc độ đột nhiên cao ngược lại còn nhanh hơn Vu Thiên. Các cô cho rằng nồi đất đã ngon, thì thịt xiên chắc chắn không kém.

Vốn Vu Thiên nghĩ rằng con gái luôn giữ dáng người thon thả, các cô đối với món đầy thịt mỡ sẽ không thích, thế nhưng không ngờ, mấy thứ thịt xiên đem lên đã bị Tần Thư Nhã ba người các cô đoạt lấy sạch bách. Ngay cả hân đến một cái xiên thịt cũng không có. Không còn cách nào, Vu Thiên lại làm cho ông chủ mang lên bốn mươi xiên thịt nữa, nếu lại đem lên, các cô muốn ăn, thì bụng của các cô sẽ khó có thể chứa nổi nữa.

Lão bản tốc độ rất nhanh, một hồi bốn mươi xiên thịt mới được mang lên, sau đó Vu Thiên lấy tay chuẩn bị lấy xiên thịt. Nhưng chính là lúc này đột nhiên Vu Thiên có một linh cảm, xung quanh có nguy hiểm. Theo cảm giác Vu Thiên đưa mắt nhìn, liền thấy bên cạnh quán bán hàng đầu đường cuối phố xuất hiện rất nhiều thanh niên.

Trong số này có người cầm ống sắt, có người cầm mã tấu, còn có người cầm dùi cui. Tuy rằng vũ khí của bọn thô sơ, nhưng mục tiêu đều giống nhau, tất cả đều hướng về chỗ Vu Thiên.

- Những thằng này tới tìm mình gây chuyện đây.

Sau khi Vu Thiên trong lòng có cảm giác, liền rút tay về, sau đó quay qua nói với ba cô:

- Ba vị tiểu thư à, đừng có mà ăn nữa, tôi nghĩ là phiền phức của chúng ta tới rồi nè.

Đang ăn rất ngon lành ba người các cô vừa nghe Vu Thiên nói phiền phức đến, nhin không được ngẩng đầu:

- Cái gì cơ Vu Thiên? Phiền toái gì?

- Mấy người tự nhìn đi.

Vu Thiên nói xong, thân thể hướng vào ghế dựa ngồi, cùng lúc lấy ra điện thoại gửi một cái tin nhắn.

Ba người Tần Thư Nhã vội vã đưa mắt nhìn xung quanh, thấy đột nhiên lại xuất hiện rất nhiều thanh niên, cả bọn đều nhìn về các cô, các cô liền biết, đúng như Vu Thiên nói, phiền phức đến rồi.

- Vu Thiên, anh biết bọn họ là ai không? Tại sao lại bao vây chúng ta?

Tần Thư Nhã còn ngây thơ hỏi Vu Thiên vài câu.

Nhưng Vu Thiên lại trực tiếp trả lời:

- Cô cũng đừng hỏi tôi, tôi cũng chẳng biết được họ là ai? Nhưng mà chắc chắn đó là kẻ địch của chúng ta rồi.

Nói xong, Vu Thiên liền đứng lên, nhưng hắn vẫn không quên đem bốn mươi xiên thịt cầm trong tay, sau đó khẽ cười một tiếng:

- Mấy ku này tuy công phu không có tốt cho lắm, nhưng mà người thì lại nhiều, thế nên là tí nữa mà có động thủ thì ba người nhớ đứng cùng một chỗ nha, nhớ chưa?

Vu Thiên biết, nếu một mình đối phó với trên dưới 100 người, vậy hắn không có sợ, nhưng điểm mấu chốt, đối phương người lại rất nhiều, hơn nữa nhìn bộ dạng, bọn họ nhất định sẽ không dựa theo võ học bài bản mà ra tay, nếu là như vậy, một hồi đánh nhau, Tần Thư Nhã ba người phân ra, mình muốn bảo vệ họ, cũng không được. Lúc này hắn liền lên tiếng cảnh báo một chút.

- Tốt, chúng tôi hiểu rồi!!!

Tần Thư Nhã ba người đều hiểu Vu Thiên không phải nói giỡn với họ, đều có chút khản trương, lùi về phía sau Vu Thiên.

- Được rồi, chuyện kế tiếp thì mọi người đừng có mà chạy loạn, có tôi bảo vệ rồi, mọi người sẽ không sao đâu.

Vu Thiên vẫn là như vậy cười ha ha, sau đó một bước đến ba người Tần Thư Nhã trước mặt, đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Bọn tao ở đây này, không sợ chết thì lượn qua đây.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Đệ Tử Không Đến Muộn Chứ

Một tiếng rống của Vu Thiên, âm thanh cực lớn, nhanh chóng khuếch tán trong ngõ nhỏ, nhất thời làm cho thực khách ở đây đang ăn nghiêng đầu qua nhìn.

Các thực khách nghe xong lại thấy bốn phía có rất nhiều thanh niên xuất hiện, kẻ ngu cũng biết chuyện gì sắp xảy ra. Cơ hồ không ai nói thêm, bọn họ lập tức giải tán, chạy trốn.

Bọn thanh niên tự nhiên cũng hi vọng các thực khách chạy trốn. Đối với bọn hắn mà nói, bọn Vu Thiên mới là mục tiêu của bọn họ, những kẻ không phải mục tiêu đi rồi, đối với bọn hắn mới có lợi.

Đến khi bọn thanh niên đi đến cách mấy người Vu Thiên khoảng 7,8 m, Vu Thiên mới thấy rõ quần áo của chúng khác nhau, thậm chí màu tóc cũng khác nhau, trong đó có người tóc vàng, có người nhuộm nửa màu trắng, nói chung nhìn đã biết không phải dạng người tốt gì.

Những người này rất nhanh liền vây quanh Vu Thiên, sau đó không nói gì thêm liền có người bắt đầu hét lên, giờ vũ khí trong tay lên hướng bốn người Vu Thiên xông tới.

Từ bộ dáng đối phương nhìn ra, những người này chỉ cậy vào sức mạnh mà tấn công, Vu Thiên không có hứng thú gì động thủ với bọn này. Nhưng lúc này Vu Thiên không giải quyết chúng thì, phía sau hắn Tần Thư Nhã, Trịnh Khả Tâm, Trương Xảo Nhi ba người họ sẽ rất là thê thảm.

Không có cách nào, Vu Thiên lắc đầu, nói thầm:

- Đây là chúng mày tìm chết.

Sau đó, Vu Thiên liền di chuyển.

Một cái đưa chân, Vu Thiên liền đánh úp về phía người đang đứng gần hắn nhất.

Cú quét chân của Vu Thiên vừa mạnh vừa độc, trong lúc vô hình tạo ra một trận gió xoáy. Gió xoáy vừa tới, bốn năm tên côn đồ chỉ cảm thấy một trận gió mát thổi qua. Sau đó mấy người đó như bông tuyết bình thường bay ngược ra.

Một chiêu này của Vu Thiên uy lực rất lớn, càng là một chiêu đối phó cách đánh hội đồng. Một chiêu này của Vu Thiên, chỉ xuất ra liền đánh bay bốn năm người, trên thực tế bốn, năm người bị đánh văng ra lại đánh ngã rất nhiều tên khác, vậy thì không thể biết được đánh ngã được bao nhiêu người.

Một chiêu tất thắng, Vu Thiên bước nhanh qua, tay liền nắm lên một tên cơ bắp bên trái, một chưởng Vương Cử Đỉnh đưa hắn treo lên không trung, sau đó Vu Thiên không mất tí sức nào, nhẹ nhàng quăng ra, tên cơ bắp kia liền bay ngang ra 4-5 m, trong lúc đó lại đánh ngã thêm không biết bao nhiêu tên côn đồ do không trốn kịp.

Vu Thiên chỉ tùy ý ra hai chiêu, liền dễ dàng đối phó một mảng tên côn đồ. loại công phu một khi ra chiêu lại làm cho bọn côn đồ khác không dám xông lên.

- Mau đến đi, chúng mày mau tới đi nào.

Vu Thiên bước nhanh hai bước, theo đó bọn côn đồ này lại thối lui bốn năm bước. Hiện tại ai cũng thấy Vu Thiên là người không dễ đối phó, là người mà chúng muốn bề xuong thế nào là được thế ấy.

Thấy mấy tên côn đồ bị khí thế của mình uy hiếp lui về phía sau. Vu Thiên cười ha ha:

- Chúng mày mà không có cái gan ấy thì mau rút đi đi.

Vừa nói, Vu Thiên vừa đem xiên thịt trong tay trái đưa lên miệng cắn một cái.

Vu Thiên vừa nói, rốt cuộc làm tức giận bọn côn đồ này. Bọn họ tuy rằng thừa nhận Vu Thiên không tầm thường, nhưng gần một trăm người bị xem thường, bọn họ vẫn không thể chịu được.

- Con mẹ nó, mày là cái chó gì vậy, các anh em, cùng lên nào, chúng ta cùng lên, tao không tin thằng đó làm bằng sắt hay là kim cương.

Một gã cơ bắp không chịu được thái độ kinh thường của Vu Thiên, đi đầu nói lên.

Nhưng hắn cũng mới nói đến đây, liền đột nhiên ngẩn người, sau đó thẳng tắp té trên mặt đất.

- Chuyện gì xảy ra?

Đột nhiên thấy hắn đang nói chuyện thì gục, cả bọn vô cùng không hiểu được, vội vã chạy tới đó xem chuyện gì phát sinh.

Nhìn thì không sao nhưng mà mấy tên côn đồ sau khi nhìn thấy được một cảnh kia thì tất cả liền rung mình, mặt lộ sự sợ hãi vô cùng.

Nguyên lai, khi tên cơ bắp kia ngã xuống trên ngực xuyên thẳng một cây xiên thịt bằng trúc, nếu như nhìn kỹ còn có thể thấy trên cái xiên còn có chứa một ít thịt dê. Lúc này nhớ đến Vu Thiên vẫn còn ăn xiên thịt, lập tức mọi người liền hiểu, Vu Thiên giận dữ ném ra cây xiên bằng trúc đâm vào tên cơ bắp.

Mắt thấy tên côn đồ này hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều, khiến cho cả đám côn đồ hoảng hồn.

Nếu như ném phi đao thì có thể được như vậy, cũng rất bình thường, thế nhưng cây xiên bằng trúc rất nhẹ, thực sự nó có thể bay xa đến như vậy, có thể thấy được sức mạnh, làm cho người khác nhìn với con mắt khác.

- Ai, không nên trách người khác, muốn trách thì trách cái miệng của nó nói xấu người khác, bắt luận cái gì dám mắng tổ tiên của tao, Vu Thiên này, chỉ có một kết cục là chết!

Nói đến đây, Vu Thiên mặt cũng không nháy một chút, phảng phất như là chuyện rất bình thường.

Mọi người nghe câu nói lạnh lùng của Vu Thiên, đều nhịn không được lui về sau nửa bước. Do đó mặc kệ thái độ Vu Thiên kiêu ngạo đến cỡ nào, cũng không thấy có người dám nói bậy bạ về Vu Thiên.

- Sao đây? Chúng mày nhìn anh làm gì, muốn đánh thì đánh, không đánh thì phần dê, đừng có mà cản trở anh mày ăn cơm.

Vu Thiên vừa ăn thịt nướng, vừa nhàn nhạt nói với vài trăm người đối diện mình, mà mấy tên này liền giống như là hòa vào khung cảnh xung quanh, chỉ cần sự yên tĩnh này đã đủ khiến cho người ta kính nể.

- Các anh em, đừng có mà sợ nó, nó chẳng qua chỉ có một người, trong tay cũng chỉ có hơn mười cây xiên là cùng, mọi người cùng lên chắc chắn có cơ hội.

Trong một đám người ấy, không biết tên nào lại kêu một câu như thế.

Những lời này làm mọi người rốt cuộc nổi giận, nghĩ đến vài trăm người lại bị một người hù cho chạy, vậy bọn họ còn lẫn lộn trong gang hồ được sao.

Vì nghĩa khí, liền sau đó không chỉ có một người hướng về Vu Thiên chạy tới.

Mà phía sau, đột nhiên có một tiếng dồn dập vang lên sau đó có một tiếng hét lên:

- Sư phụ, đồ đệ đến đây.

Sau đó, chỉ thấy có một tên quái vật mãnh liệt hướng đến một tên côn đồ. Mà theo tên quái vật to lớn này còn có thêm mười tên mặc áo đen. Bọn họ một đám bước đi đều ổn định, trong tay mỗi người cầm một cây mã tấu, chém tới bọn côn đồ.

Từ khi tên quái vật cao to đó lao vào trong đám côn đồ thì từng mảng côn đồ ngã xuống, từng mảng côn đồ lăn lê trên mặt đất.

Tên quái vật cao to kia cũng không phải là người tầm thường, một bên người khác hướng về phía giữa bọn côn đồ, nắm đám vung lên. Nhìn không giống

có quy luật, lại có điểm giống dân gian Vương Bát Quyền. Nhưng không thể không nói đây là chiêu thuật này dùng trong trường hợp này là hữu hiệu, không biết có bao nhiêu người bị tên quái vật cao to này làm té trên mặt đất, bị hấn đánh nằm sấp trên mặt đất.

Chỉ một lát, tên quái vật cao to liền mở ra một đường máu, vọt đến Vu Thiên trước mặt. Lúc này mười người kia liền hướng đến Vu Thiên vọt đến, một đám thờ hồng học, nhưng không có ai bị thương, mã tấu trên tay cả đám chảy xuống không biết bao nhiêu là máu tươi.

- Sư phụ, tôi không đến muộn chứ.

Người cao to kia đi đến trước mặt Vu Thiên liền cung kính nói:

- Ha ha, không muộn. Đại Cá Tù, mười người này chính là mười người mà anh huấn luyện phải không? Không tệ. không tệ, bọn họ tiến bộ rất nhanh.

Thấy Vu Thiên nói vậy, Tàn Thư Nhã phía sau hấn cũng nhìn ra, nguyên lai cái người to con này là Đại Cá Tù, đại đệ tử của Vu Thiên.

Lúc Vu Thiên cảm giác được có người muốn gây bất lợi với hấn, để đảm bảo an toàn cho ba người phụ nữ bên cạnh hấn, cho nên hấn liền rất nhanh gửi tin nhắn cho Đại Cá Tù, để cho hấn nhanh chóng đến nơi này giải quyết mọi chuyện.

Đại Cá Tù vừa nhận được tin, lập tức dẫn mười người đệ tử do mình huấn luyện đi cứu viện. Bởi vì đã từng cùng ăn cơm với Vu Thiên ở chỗ này, cho nên Đại Cá Tù rất nhanh tìm được, cũng vừa lúc đi qua, xuất hiện ở phía sau lưng bọn côn đồ, đánh cho bọn chúng một trận no đòn.

Bọn Đại Cá Tù đem hơn một trăm tên côn đồ đánh cho quỵ rạp trên đất. Cách đó không xa trên một chiếc xe, Hồ Đầu Kim ngồi chính giữa

- Đây là chuyện gì? Sao lại có kẻ có thể lợi hại như thế chứ?

Mắt nhìn chăm chăm bọn côn đồ mình gọi đến đều bị đánh té trên đất. Hồ Đầu Kim rất hận, hận bọn này phé vật, vô dụng. Thế nhưng hận thì hận, Hồ Đầu Kim biết rõ, bọn côn đồ không phải là đối thủ của bọn người Đại Cá Tù. Tất nhiên không phải là đối thủ của đối phương vậy hấn còn ở đây làm gì, trong ba mươi sáu kế, chạy trước là tốt nhất. Hấn lập tức hối thúc tài xế lái xe ra đường chạy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Trung Thành Bảo Hộ Chủ Nhân

Sau khi Hồ Đầu Kim đi không lâu, hơn trăm tên côn đồ ngay lập tức bị bọn người Đại Cá Tù trừng trị từng tên trên mặt đất. Từng tên ngã nhào trên đất hoặc rên rĩ một cách đau khổ, hoặc từ từ gãy dựa. Ngược lại không có một kẻ nào lành lặn nằm trên mặt đất.

- Sư phụ, người xem như thế này đã được chưa?

Sau khi thu phục xong bọn du côn này, Đại Cá Tù đến bên cạnh Vu Thiên, có chút tranh công

- Ủ, rất tốt. Tôi nghĩ một lát nữa cảnh sát sẽ đến, anh mau dẫn người của mình rút đi.

Vu Thiên liếc mắt nhìn Đại Cá Tù, tên đại đệ tử do chính mình thu nhận, cười hà hà. Người thông minh như Vu Thiên lúc này không cần hỏi cũng biết những tên côn đồ này do ai phái tới. Chuyện này do chính Hồ Đầu Kim chủ động kết cừ oán với mình. Vu Thiên trong lòng âm thầm hạ quyết định, tìm được cơ hội nhất định sẽ thu phục hấn cho tốt. Hôm nay tất nhiên không tính, Vu Thiên sẽ không lãng phí thời gian đẹp đẽ khi ở bên cạnh Trịnh Khả Tâm.

Sau khi Đại Cá Tù nghe Vu Thiên nói thì nhanh chóng mang theo mười anh em rút chạy. Vu Thiên tất nhiên sẽ không ở lại chờ cảnh sát đến. Hấn lập tức dẫn theo Trịnh Khả Tâm ba người biến mất khỏi quán bán hàng, rời khỏi nơi này.

- Vu Thiên, anh nói xem những người này có phải do tên Hồ Đầu Kim kia phái tới không? Tên này cũng thật đáng ghét, biết không được liền chơi ngầm. Anh nhất định phải dạy dỗ hấn một trận thật tốt.

Tàn Như Nhã thấy bọn người kia đã rời xa quán của mình, không còn nguy hiểm nữa, cô nhìn Vu Thiên bắt đầu đùa cợt.

- Không nên. Hồ thị ở kinh thành rất có thế lực, không phải dễ chọc như vậy. Ngược lại, họ cũng không làm được gì chúng ta. Tôi thấy thay vì nhiều chuyện thì bớt đi một chuyện đi.

Trương Xảo Nhi biết rõ thế lực của Hồ thị ở Kinh Thành. Cô vừa nghe Tàn Thư Nhã báo Vu Thiên đi báo thù, lập tức nói ra lo lắng của bản thân.

- Haha, các cô yên tâm. Chuyện này tôi không bỏ qua đâu, nhưng bây giờ tôi cũng chưa đi tìm họ gây phiền toái vội. Bởi vì hiện tại mục đích chính của chúng ta là đi chơi, không nên để chuyện này quấy rầy tâm trí.

Vu Thiên hướng về phía ba người Tần Thư Nhã haha cười. Sau đó điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục đi về con phố phía trước.

Thấy Vu Thiên nói như vậy, Tần Thư Nhã và Trương Xảo Nhi đều không nhắc lại nữa. Chỉ có Trịnh Khả Tâm nhìn mọi người đều không lên tiếng. Lúc này cô mới nhỏ giọng nói rằng:

- Vu Thiên, bây giờ thời gian cũng không còn sớm, tôi thấy hay là chúng ta quay về đi. Tôi nghĩ lúc này có lẽ anh trai tôi nhất định đang rất lo lắng.

Trịnh Khả Tâm lần đầu tiên rời khỏi sự bảo hộ của anh trai, lúc đầu rất phấn khích, nhưng qua một lát liền có chút lo lắng và sợ hãi. Cô cũng không phải sợ lát nữa anh trai sẽ nói mình, chỉ là cô không đành lòng khiến anh trai quá lo lắng.

Vu Thiên dù không hiểu trong lòng Trịnh Khả Tâm đang nghĩ gì nhưng thấy khuôn mặt cô có chút lo lắng nên anh ta cũng đành gật đầu:

- Vậy được rồi, bây giờ tôi sẽ đưa cô đi tìm anh trai. Được chứ?

Nói xong, Vu Thiên lấy đi động ra, gọi cho Bạch Ngọc Đường, sau khi biết được họ vẫn đang ở trong khách sạn Hilton, Vu Thiên liền cúp máy, quay về phía Tần Thư Nhã và Trương Xảo Nhi nói:

- Bây giờ tôi phải đưa Khả Tâm về khách sạn gặp anh trai cô ấy, hai cô nếu không có chuyện gì thì cũng mau về đi.

Tần Thư Nhã và Trương Xảo Nhi đều không phải trẻ con. Đối với họ mà nói, quay về nhà hay về trường học đều rất đơn giản, nên lập tức gật đầu đồng ý.

Sau đó, Trịnh Khả Tâm cùng Trương Xảo Nhi và Tần Thư Nhã từng người chia tay nhau. Tuy rằng thời gian họ ở chung không lâu nhưng tình cảm thật sự không tồi, rất muốn sau này có cơ hội gặp lại.

Phải tới hai mươi phút sau, ba cô gái mới không còn lưu luyến chia tay nhau. Sau đó, đợi một lát Vu Thiên mới đưa tay vẫy tới một chiếc taxi. Hắn cùng Trịnh Khả Tâm cho xe chạy về hướng khách sạn Hilton.

Trong khách sạn Hilton, Trừ Alice cùng công chúa Thái Lan Hạ Hạ rời khỏi ra thì tất cả những người Đông Phương quốc khác đều bị giữ lại nguyên tại chỗ. Cục Quốc An của Lương Mộc Lan không có khả năng giữ lại người ngoại quốc, nhưng đối với người nước mình tham gia yến hội thì vẫn có quyền giữ bọn họ cả đêm.

Khi Vu Thiên cùng Trịnh Khả Tâm bước vào đại sảnh khách sạn, lập tức nhìn thấy Liệp Báo cùng Vương Cương đang kiểm tra từng người tham gia yến hội.

- Khả Tâm, em rút cuộc về rồi, em đã đi đâu vậy?

Vừa thấy Trịnh Khả Tâm bước vào đại sảnh khách sạn, Trịnh Tử Hào liền lớn giọng quát lên. Đối với cô em gái này, Trịnh Tử Hào thật sự quá khắt khe. Một lát không thấy đã rất lo lắng. Bây giờ rút cuộc thấy em gái xuất hiện trước mặt, anh ta sao có thể không nổi nóng cho được?

Trịnh Khả Tâm nghe thấy tiếng la của anh trai thì cúi đầu xỏng, tựa như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của anh trai.

- Ài. Trịnh Thiệu, dù sao Khả Tâm đã quay về, anh cũng không nên mắng cô ấy. Huống chi còn có Vu Thiên đi cùng, anh vẫn còn lo lắng sự an toàn của cô ấy ư?

Bạch Ngọc Đường biết, lúc này mình nên đứng ra giải quyết vấn đề, bằng không Vu Thiên ở một bên chứng kiến sẽ nói mình không gắng sức. Đây chính là lúc mình nên thể hiện.

Vốn Trịnh Tử Hào cũng không phải vì Vu Thiên mang em gái mình đi mà nổi giận như thế. Hiện tại em gái đã trở về, Bạch Ngọc Đường lại ở đây nói những lời xin lỗi, Trịnh Tử Hào tự nhiên không thể nói thêm gì nữa.

- Thôi được, em à, không phải anh không cho em ra ngoài, chỉ là anh muốn nói, nếu như lần sau em muốn đi đâu thì có thể nói với anh một tiếng không, như vậy thì anh sẽ không phải quá lo lắng nữa.

Trịnh Tử Hào nói như vậy kỳ thực có ý muốn cho Trịnh Khả Tâm biết mình bây giờ đã không còn giận nữa.

Trịnh Khả Tâm thật không ngờ anh trai mình lại rộng lượng như vậy. Bây giờ nghe những lời anh trai nói, lập tức cô vui vẻ gật đầu.

- Tốt, tốt, sự tình nói ra được là tốt rồi.

Bạch Ngọc Đường vừa thấy Trịnh Tử Hào không tức giận nữa, liền vui mừng nói, đồng thời còn cố tình đưa ánh mắt liếc nhìn Vu Thiên.

Vu Thiên tự nhiên biết Bạch Ngọc Đường có ý gì. Đối với biểu hiện của Bạch Ngọc Đường hôm nay, Vu Thiên rất hài lòng. Cũng chính từ lúc này, hắn thật sự coi Bạch Ngọc Đường là bằng hữu của mình.

- Vu Thiên, anh trở về rồi, biểu hiện của anh tối nay rất tuyệt, khiến mọi người rất hài lòng. Anh nói đi, anh có yêu cầu gì tôi sẽ cố hết sức làm vừa ý anh.

Thấy Vu Thiên trở về, Triệu Đan Đan từ từ chạy tới bên cạnh. Đối với biểu hiện của Vu Thiên tối nay, cô là một trong những người chứng kiến. Có thể nói, cô rất hài lòng với tốc độ xuất sắc cùng thủ pháp mau lẹ của Vu Thiên.

- Đúng vậy, Vu Thiên, tối nay anh chính là anh hùng. Có thể nói vì anh ra tay làm náo loạn sự sắp xếp của những tên này, nếu không cô con gái Đại sứ quán Mỹ bị ngộ sát tại đất nước chúng ta nhất định sẽ làm cho quan hệ ngoại giao giữa hai nước chuyển biến xấu. Cho nên Đan Đan nói không sai, anh có điều kiện gì cứ nói ra, chúng tôi sẽ gắng hết sức làm anh hài lòng.

Lương Mộc Lan thấy Vu Thiên cũng bước nhanh qua, hướng về Vu Thiên làm ra hứa hẹn.

Bản thân Vu Thiên nói từ một khía cạnh khác thật ra là một người vô dục vô cầu. Hiện giờ, hầu như không có chuyện gì có thể khiến hắn đi thỉnh cầu người khác. Lúc này nghe Lương Mộc Lan và Triệu Đan Đan hứa hẹn, hắn cũng định từ chối luôn một câu, nhưng đúng lúc đó trong đại sảnh bỗng xảy ra một chuyện khác.

Cũng ngay sau khi Vu Thiên bước vào đại sảnh thì sau lưng hắn lại xuất hiện một đám người khác. Cầm đầu nhóm người này chính là quản lý khách sạn Hilton trú tại Đông Phương quốc và tổng đại biểu Lauren. Hai người cũng là lần đầu tiên nghe thấy khách sạn Hilton xảy ra sự kiện có tính chất ám sát. Đáng sợ hơn là ba tên sát thủ kia lại là nhân viên của khách sạn. Điều này không thể không khiến người quản lý của khách sạn Hilton và đại diện pháp nhân Lauren cảm thấy lo sợ.

Sau khi nhận được tin tức, ông ta dẫn theo một đám tùy tùng lái xe đến khách sạn Hilton. Vì khách sạn Hilton ở Đông Phương quốc có tổng cộng mười cái, mà khi xảy ra ám sát thì Lauren lại đang ở khách sạn Hilton Thượng Hải, vì vậy ông ta từ Thượng Hải đến Bắc Kinh cần một ít thời gian. Chính vì thế ông ta mới đến muộn hơn Vu Thiên một chút.

Vừa vào đến khách sạn, lập tức Vương Cương cùng các đội viên của khoa hành động cục Quốc An bao vây nhóm người này lại.

Lauren biết sự kiện lần này xảy ra ở chính khách sạn của mình, ông ta tránh không khỏi can hệ. Vì thế ông ta cũng hiểu biểu hiện của bọn người Vương Cương. Nhưng ông ta hiểu chứ chưa chắc người bên cạnh ông ta sẽ hiểu. Chỉ ít cận vệ của ông ta, Ngô Kinh không có cách nào hiểu nổi.

Tận mắt nhìn thấy ông chủ của mình vừa bước vào khách sạn đã bị một đám người vây quanh. Ngô Kinh lập tức nổi giận. Chính khi Vương Cương đang tập trung thủ hạ, phát tay nói bắt lấy Lauren thì Ngô Kinh cũng di chuyển.

Ngô Kinh không phải người cao to gì, cũng chỉ trên dưới 1m7, thân thể gầy guộc, khiến người ta có cảm giác đầu tiên khi nhìn hắn chính là rất bình thường, thậm chí dinh dưỡng còn có chút không bằng một người thanh niên bình thường. Nhưng ai cũng không thể ngờ được bản thân Ngô Kinh một khi di chuyển thì tốc độ xác thực phi thường nhanh.

Vén vện trong chớp mắt hắn đã nhanh chóng tới bên cạnh Vương Cương. Sau đó bàn tay to nhanh chóng rơi xuống người gã. Một chiêu ung chảo thủ cực mạnh nắm lấy cái cổ của Vương Cương.

- Bảo tất cả người của mày lui ra, nếu không tao sẽ lập tức lấy mạng mày.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Tôi Có Thể Cứu Cậu.

Vương Cương thật không ngờ tên thanh niên này thoát nhìn thì gầy yếu mà lại có tốc độ nhanh như vậy. Hơn nữa tay hắn lại to như thế. Mặc dù nói tay của Ngô Kinh không còn nắm lấy da cổ Vương Cương nhưng Vương Cương xác thực tuyệt không hoài nghi chỉ cần mình không làm theo ý người thanh niên này nói thì cái cổ của gã trong nháy mắt sẽ bị bẻ gãy.

- Không được lộn xộn. tất cả không được lộn xộn.

Một sự sợ hãi trong lòng khiến Vương Cương phải hạ lệnh như vậy

Những đội kia đang chuẩn bị tiến lên vây bắt Lauren lúc này lại thấy phó khoa trưởng của mình bị người ta uy hiếp, họ cũng hoảng sợ. Dưới mệnh lệnh của Vương Cương, cả đám đều dừng bước, nhìn về phía Vương Cương và Ngô Kinh. Bên cạnh đó, đám người này cũng sẵn sàng chuẩn bị, đề phòng Ngô Kinh gây ra chuyện gì ngoài ý muốn.

- Ngô! Cậu đừng làm như vậy. Sự việc xảy ra trong khách sạn tôi quản lý, bọn họ muốn bắt tôi cũng là chuyện bình thường. cậu không nên manh động.

Thấy Ngô Kinh vừa ra tay đã ngay lập tức uy hiếp đối phương, Lauren cũng có chút sợ hãi. Người khác không hiểu được Ngô Kinh. Nhưng Lauren thì quá hiểu về con người cậu ta. Cảm giác đầu tiên khi mọi người nhìn Ngô Kinh thật sự không xuất chúng. Nhất là về phương diện vóc dáng thậm chí có cảm giác gầy yếu, nhưng một khi hắn xuất thủ quả thực khiến người kinh hãi. Cũng chính vì Ngô Kinh ở bên cạnh mình mà cô không biết bao nhiêu người có chủ ý muốn đánh nhau, kết quả đều thất bại quay về.

Hiện nay, Ngô Kinh giữa bao nhiêu người như vậy uy hiếp nhân viên công tác của Chính Phủ, điều này cũng thoáng làm cho Lauren cảm thấy tính nghiêm trọng của tình thế.

- Không. Tổng giám đốc, Dưới tình huống này, bọn họ không điều tra rõ thực hư mà đã gây bất lợi với ngài. Có thể thấy bọn họ thực đã nắm được chút chứng cứ, cho nên bây giờ ngài không thể rơi vào tay họ. Bằng không, ngài có mấy cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng được.

Ngô Kinh cũng không chấp hành đối với mệnh lệnh của Lauren. Điều này nằm ngoài ý liệu của Lauren, bởi vì từ khi Ngô Kinh bắt đầu theo Lauren, cậu ta đều tuyệt đối chấp hành từng mệnh lệnh, lời nói của Lauren. Hôm nay là lần đầu tiên Ngô Kinh cãi lại lời mình.

- Ngô, cậu hãy mau buông tay. Cậu nên tin vào chính phủ Đông Phương quốc. Đồng thời cũng yên tâm rằng chúng ta có đại Y quốc làm hậu thuẫn. Bọn họ sẽ không để tôi bị oan uổng đâu.

Lauren rõ ràng dựa vào bối cảnh phía sau mình. Chính phủ Đông Phương quốc sẽ không phí công gây ra điều gì bất hợp lý cả.

- Đúng vậy. Ông chủ của anh nói rất đúng. Chính phủ Đông Phương quốc chúng tôi sẽ không gây oan uổng cho một người tốt, đồng thời cũng sẽ không bỏ qua những kẻ xấu. Nhưng tôi phải nhắc nhở anh một chút. Trước hết không nói đến chuyện ông chủ của anh thế nào, chỉ nói anh bây giờ dám uy hiếp nhân viên công tác chính phủ trước mặt bao nhiêu người, chỉ một điều này thôi, chỉ sợ hôm nay anh muốn làm người thiện cũng không đơn giản như vậy nữa rồi.

Sau khi nhìn thấy tất cả bọn người Ngô Kinh do Lauren mang tới, Lương Mộc Lan liền hiểu là Ngô Kinh muốn làm gì.

Ngô Kinh ko phải kẻ ngốc. Cậu ta biết rõ đang đối mặt với nhiều người như vậy, động thủ với người như Vương Cương để làm gì. Nhưng hiện tại, cậu ta không có lựa chọn nào khác. Lauren đã cứu mạng sự phụ cậu ta. Cậu ta đã lập lời thề phải bảo vệ tốt cho Lauren. Bây giờ chính là lúc nghiệm chứng lời thề. Cậu ta không thể lùi bước. Kẻ cả dù có phải chết, cậu ta cũng không thể lùi bước.

- Đúng đấy Ngô Kinh! Vị tiểu thư này nói không sai. Cậu không thể tiếp tục phạm sai lầm nữa. Hãy mau buông tay đi.

Lauren rất coi trọng Ngô Kinh. Có thể nói rất quý mến. Bởi vì khách sạn Hilton xảy ra sự kiện ám sát thì quốc hội nước Y sẽ bảo vệ ông ta. Thế nhưng Ngô Kinh thì sao? Nhiều nhất cậu ta cũng chỉ là một vệ sĩ mà thôi. Không ai tới bảo vệ cậu ta cả. Điều này trong lòng Lauren rất rõ.

Mà nếu như Ngô Kinh tiếp tục làm như vậy, thì không nói tới ai khác, chỉ riêng chính phủ Đông Phương quốc thì cửa ải này cậu ta cũng không thể qua nổi.

- Không! Ông Lauren, thứ lỗi cho tôi hiện tại không thể nghe theo lời ông được.

Sau khi quay sang phía Lauren nói xong những lời này, Ngô Kinh liền uốn người quay về phía Lương Mộc Lan nói rằng:

- Tôi có thể hiểu và nói cho các người biết, ông chủ của tôi cũng không rõ lắm về sự việc ám sát vừa xảy ra ở đây. Cho nên các người không thể bắt ông ấy hay giam cầm ông ấy mà phải thả cho ông ấy đi. Tôi nghĩ rằng Y quốc phía sau các người nhất định sẽ cho các người một câu trả lời thỏa đáng. Nhưng nếu các người vẫn không nghe, vậy thì trước hết tôi chỉ có thể giết người trong tay tôi đây.

Vừa nói, tay Ngô Kinh vừa hơi chút dùng lực, trên da cổ Vương Cương lập tức siết chặt hơn. Đồng thời sắc mặt của Vương Cương cũng càng tăng thêm lượng máu đỏ, nhìn từ xa giống như là hô hấp không được bình thường.

- Anh không nên manh động.

Thấy Ngô Kinh thật sự sẽ hạ thủ giết người, Lương Mộc Lan vội vàng nói to. Vương Cương dù sao cũng là người do chính mình mời đến, nếu như gã thật sự xảy ra chuyện gì trong tay mình thì cô ta sẽ rất khó ăn nói với cấp trên.

- Anh phải hiểu rõ, hiện tại ba tên sát thủ đều mặc trang phục bồi bàn của khách sạn Hilton. Anh nói xem, dựa vào điều này, chúng tôi có phải cũng nên tìm ông chủ Lauren của anh đến điều tra một chút không?

Lương Mộc Lan tận lực giải thích.

- Tôi mặc kệ nhiều thứ như vậy. Tôi nói không được thì là không được.

Ngô Kinh không muốn nghe Lương Mộc Lan nói, ra sức lắc đầu. Cũng chính lúc này, đột nhiên một trận gió thổi qua bên cạnh anh ta. Đứng đó, đang lắc đầu Ngô Kinh cũng có thể cảm thấy được rõ ràng có người hướng về phía anh ta hạ sát thủ. Vạn bất đắc dĩ, anh ta không thể làm gì khác, phải hơi nghiêng người để tránh bóng đen kia công kích.

Cũng chính lúc này, lực trên tay Ngô Kinh buông lỏng, tên Vương Cương kia rút cuộc cũng có cơ hội thoát ra. Thừa dịp Ngô Kinh thoáng chốc bất thần, đầu gã cúi xuống, đơn chân liền tiến lên phía trước một bước, một cước đánh úp về phía vai Ngô Kinh. Cơ hội này của Vương Cương cũng chính là do tay Ngô Kinh buông ra.

Vương Cương vừa chạy thoát từ tay Ngô Kinh lập tức cùng bóng đen kia một tả một hữu tiến hành tấn công về phía Ngô Kinh. Bóng đen cũng chính là Báo Săn thừa dịp Ngô Kinh nói chuyện cùng Lương Mộc Lan, hấn ta ra tay rất nhanh tấn công hướng Ngô Kinh. Đánh cho anh ta nhất thời trở tay không kịp.

Khi ba người đánh nhau, bất kể là Ngô Kinh hay Báo săn hay là Vương Cương đều sử dụng hình nhân tốc độ. Tốc độ của cả ba người đều rất nhanh. Ba người vừa ra tay đã khiến người đứng ngoài cảm thấy giống như là ba cột gió xoáy cùng nhau. Người không có công phu thì căn bản đều không phân biệt được ai là ai.

Người ở bên ngoài nhìn vào hoa hết cả mắt. trong chuyện này, cả Ngô Kinh, Báo săn và Vương Cương đều không thoải mái. Đánh như bọn họ thế này, nhanh nhưng thật ra rất lãng phí thể lực. Nhất là ba người này trong quá trình đối chiến, ai cũng đều không ngừng ra lực từ thủ. Tình huống như thế này, chính lại càng phí thể lực.

Cách ba người không xa, Vu Thiên lúc này đứng khoanh tay xem, trong lòng nhìn thấy hết thấy cuộc vui. Võ công cực cao, thậm chí có chút biến thái Vu Thiên từ thân thủ của ba người họ nhìn ra rõ ràng rằng, nếu bàn về thực lực cá nhân mà so sánh thì vẫn là Ngô Kinh kia hơn.

Vu Thiên không biết tên Ngô Kinh này là từ đâu xuất hiện, hơn nữa tại sao lại có công phu tốt như vậy, thậm chí ngay cả Báo săn và Vương Cương cùng nhau đánh với anh ta cũng chẳng thấy có gì là ưu thế cả. đối với loại người như thế này, Vu Thiên không khỏi nảy sinh cảm giác hiếu kỳ.

- Vu tiên sinh, anh cảm thấy ba người này cuối cùng ai sẽ thắng?

Bạch Ngọc Đường cũng là người đã từng học qua một chút công phu, nhưng anh ta vẹn vẹn cũng chỉ như người thường thấy ba cái bóng đen đang đánh nhau. Còn về việc lúc này ai sẽ thắng ai sẽ thua thì anh ta thật đúng một chút cũng chẳng thể nhìn ra.

- À, hai người đánh một người, tương đối mà nói thì khả năng tên Ngô Kinh này sẽ chịu chút thiệt thòi.

Vu Thiên vừa gật đầu vừa từ từ nói.

- À!

Bạch Ngọc Đường như có điều gì suy nghĩ gật đầu. anh ta rất tin tưởng vào phán đoán của Vu Thiên. Lúc này anh ta cũng rõ ràng rằng Ngô Kinh một lát nữa sẽ bại. Nhưng nói ngược lại thì coi như cá nhân Ngô Kinh không thất bại. Như vậy rút cuộc anh ta cũng đánh không lại người của cục Quốc An. Anh ta ở trước mặt mọi người động thủ với Vương Cương, từng này cũng đủ khiến anh ta hôm nay sẽ rất khó thoát lưới pháp luật.

Vu Thiên lại nhìn ba người đang đánh nhau kịch liệt, sau đó nhẹ nhàng bước đến bên Lương Mộc Lan và Triệu Đan Đan.

- Hai người vừa nói muốn cảm tạ tôi lần này ra tay, có thể cho phép tôi đề xuất một điều kiện được không?

Lương Mộc Lan và Triệu Đan Đan lúc này cũng không biết Vu Thiên nói những lời này là có ý gì. Nhưng khi này quả thật mình đã hứa đáp ứng đối phương, cho nên hai người bọn họ ngoài gật đầu ra cũng không nói gì thêm.

- Tốt! vậy thì lát nữa tôi sẽ đưa ra điều kiện, hy vọng hai người có thể nói lời giữ lời.

Vu Thiên cười haha

Vu Thiên vừa cười một cái, Lương Mộc Lan và Triệu Đan Đan cũng chưa kịp phản ứng gì thì lúc này Vu Thiên xác thực đã có hành động. Trong lòng của hắn khi này thực đã có chủ ý. Hiện tại sau khi được Lương Mộc Lan và Triệu Đan Đan khẳng định đáp ứng yêu cầu, hắn không chậm trễ, một bước thần hành quỷ bộ nhanh chóng di chuyển đến chỗ Ngô Kinh cùng Báo săn và Vương Cương đang đánh nhau. Không thấy hắn dùng sức ra sao, chỉ vạch nhẹ tay một cái vào giữa ba người. Sau đó ba người đang đánh nhau khó phân thắng bại lập tức tách xa nhau.

- Tốt, các người nếu đã là kỳ phùng địch thủ, vậy không cần phải đến mức không chết không thôi chứ!

Sau khi nhẹ nhàng tách ba người đánh nhau ra, Vu Thiên ung dung nói.

- Anh là ai?

Ngô Kinh thấy Vu Thiên dễ dàng bức lui chính mình như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc nói.

- Tôi là ai không quan trọng. Quan trọng là tôi có thể cứu cậu.

Đưa ánh mắt về phía Ngô Kinh, Vu Thiên vẫn mỉm cười nói.

- Anh có thể cứu Lauren?

Vốn dĩ Vu Thiên xuất thủ đã khiến Ngô Kinh trấn động. Bây giờ hắn còn nói như vậy càng làm cho Ngô Kinh kinh ngạc.

- Không sai, hơn nữa tôi không những có thể cứu Lauren mà còn có thể cứu cả cậu.

Vu Thiên mỉm cười đáp lại Ngô Kinh. Sau khi nói xong những lời này, Vu Thiên liền xoay chuyển ánh mắt, quay đầu nhìn về phía Lương Mộc Lan và Triệu Đan Đan.

- Hai người không phải vừa nói có thể đáp ứng một yêu cầu của tôi sao? Hiện tại, tôi nói ra yêu cầu của mình, tôi muốn các cô thả Lauren cùng tên tiểu tử này, thế nào?

Lời nói này của Vu Thiên tự nhiên có chút khẩu khí thương lượng. Nhưng nếu nghe cẩn thận hơn thì cũng có thể cảm nhận được những lời này của Vu Thiên sau cùng vẫn là không cho thương lượng.

Không sai, sự kiện ám sát xảy ra ở chính khách sạn Hilton, vậy thì người quản lý ở đây nhất định không tránh khỏi can hệ. Nhưng khi này từ trên mặt của ba tên sĩ tử bồi bàn kia, Lương Mộc Lan đã bóc ra một lớp mặt nạ da người, biết được ba tên sát thủ này vốn dĩ không phải bồi bàn của khách sạn. Dựa vào dịch dung thuật siêu việt của ba tên này, ngay cả Lương Mộc Lan cùng những nhân sĩ khá chuyên nghiệp cũng đều nhìn không ra có cái gì bất ổn chớ nói chi là người quản lý Lauren của khách sạn Hilton.

Nói một cách khác, cho dù Lương Mộc Lan bắt Lauren lại nhưng không có chứng cứ gì cuối cùng vẫn phải thả người. Hơn nữa phía sau Lauren còn có chính phủ Y quốc làm chỗ dựa. Lương Mộc Lan bọn họ không có bằng chứng có thể giữ lại ông ta sao. Vậy thì sao không thừa cơ hội này trước tiên thả Lauren ra, coi như là cho Vu Thiên một ân tình. Sau đó nếu cục Quốc An còn có chuyện gì thì khi bọn họ tìm Vu Thiên giúp đỡ sẽ dễ dàng hơn.

- Chuyện này, chuyện này lẽ ra rất khó nhưng nếu Vu tiên sinh nói câu cầu tình thì chúng tôi bất luận thế nào cũng thả ông ta. Nhưng có một điểm tôi cần nói trước. Nếu như công việc của chúng tôi sau này cần Lauren tiên sinh phối hợp thì hy vọng ông có thể toàn lực ứng phó. Điều này không khó chứ?

Cân nhắc trước sau một hồi, Lương Mộc Lan quay về phía Vu Thiên nói.

Lauren và Ngô Kinh cũng không ngờ Vu Thiên vừa cầu tình thật sự sẽ làm người đẹp bằng giá Lương Mộc Lan khoa trưởng cục Quốc An thả người.

- Tôi sẽ toàn lực phối hợp các người. Điều này tôi có thể bảo đảm.

Lauren phản ứng rất nhanh, ông ta nói ra một cách vội vã tựa như lo sợ rằng lát nữa thôi, bọn người Lương Mộc Lan sẽ thay đổi ý kiến.

- Rất tốt.

Nhìn biểu hiện của Lauren, Vu Thiên hài lòng gật đầu.

- Thế nào? Quản lý Lauren thực đã bảo đảm rồi. Tôi nghĩ trước mặt nhiều người thế này, ông ấy sẽ không đổi ý đâu.

Vu Thiên nói chắc chắn.

Nghe lời nói của Vu Thiên, Lauren thở phào thả lỏng người, ngay đó Ngô Kinh kia cũng thả lỏng người thở nhẹ một hơi. Chỉ cần Lauren không xảy ra chuyện gì thì Ngô Kinh anh ta ra sao cũng mặc.

- Khoan đã.

Nhìn thấy sự tình bỗng chốc biến thành thế này, Vương Cương không hài lòng. Hắn la lớn:

- Coi như Lauren không có gì nhưng tên Ngô Kinh kia dám cả gan tập kích chính nhân viên công tác chính phủ. Tôi nghĩ bất luận thế nào hắn ta cũng tránh không khỏi sự trừng phạt của pháp luật,

Nói những lời này, Vương Cương còn đồng thời thừa dịp Ngô Kinh tinh thần đang không chú ý mà hướng về phía anh ta ra một cú hư quyền. Đây rõ ràng là chiêu thuật đánh lén.

Đám người nhìn thấy Vương Cương bỗng nhiên ra tay đánh lén Ngô Kinh đều tỏ vẻ khinh thường. Đường đường là phó khoa hành động Quốc An cục mà lại trước mặt mọi người đi đánh lén một tên vệ sĩ. Điều này dù thế nào cũng là làm mất thân phận.

Mà lúc này Vương Cương mặc kệ nhiều người như vậy, khi này Ngô Kinh trước mặt nhiều người đã khiến mình mất mặt cho nên bây giờ bất luận là thế nào cũng không thể tha cho Ngô Kinh. Nếu không sau này, hắn ta làm sao còn có thể ngẩng đầu trong cái chính phủ thượng đẳng này nữa chứ.

Một cú hư quyền của Vương Cương có thể nói là xuất thủ lăng lách, tốc độ cực nhanh. Ngô Kinh nhất thời không có sự chuẩn bị, quả là có nguy hiểm nhất định.

Nhưng tên Vương Cương này cũng không chịu động não suy nghĩ một chút. Chuyện này Vu Thiên đã nhúng tay vào thì làm sao hắn có thể lại để người khác đến phá hoại bầu không khí tốt đẹp mà hắn mất công gắn kết chứ.

- Người thật lão xược.

Vu Thiên cũng thật không ngờ lúc này Vương Cương lại chủ động ra tay. Nhưng bất kể là như thế nào, nếu Vương Cương dám động thủ trước thì hắn cũng dám ra tay dạy dỗ gã. Sai chân, Vu Thiên đá ra một hư quyền về phía Vương Cương. Mặc dù nói Vu Thiên xuất thủ sau nhưng vì phản xạ thần kinh của hắn nhanh khó ai sánh bằng nên cước này của hắn dù ra sau nhưng xác thực vẫn đuổi kịp nắm tay của Vương Cương, một cước này vừa kịp ngăn cản nửa đường ra quyền của gã.

- Bịch!

Nắm đấm của Vương Cương đánh thẳng về phía trước, Vu Thiên thấy vậy lập tức vươn đầu ra. Một quyền này của gã ta cũng bởi Vu Thiên ngăn cản mà mất đi sức mạnh vốn có.

- Dám thừa cơ đánh lén. Anh không biết việc này tôi đang hòa giải sao?

Sau khi Vu Thiên một cước ngăn cản trường quyền, liền vừa nói vừa đột nhiên sải chân hướng đến trước ngực Vương Cương mà đáp.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Thu Nạp Ngô Kinh

Vu Thiên một khi đã động thủ thì tốc độ là gì. Trình độ như Vương Cương há có thể cản trở được sao?

Chỉ một cước này, Vương Cương bị đánh cho tả tơi, cả người bay ra ngoài.

Dù là bên cạnh Vương Cương, Báo săn mắt nhìn long sông sọc, muốn ra tay trợ giúp Vương Cương nhưng cơ thể hắn ta chỉ vừa khê di chuyển thì Vương Cương thực sự đã từ bên cạnh hắn mà bị đánh bay ra ngoài.

- Tôi nói rồi, tôi đã yêu cầu anh ta tha cho cậu ta, vậy thì ai đứng ra cản trở cũng đừng trách tôi hạ thủ không lưu tình.

Sau khi Vu Thiên thu chân về, tức giận nói.

Mọi người mắt thấy đường đường phó khoa trưởng khoa hành động bị Vu Thiên một cước đánh bay ra ngoài, ai còn dám lên tiếng chứ.

Thấy được sự lợi hại của Vu Thiên, lúc này ai lại không muốn sống mà đi đụng vào cái thứ xui xẻo đó chứ.

- Việc này, Vu tiên sinh làm như vậy không được tốt lắm đâu.

Thấy Vu Thiên đánh bay Vương Cương, Lương Mộc Lan sắc mặt cũng có chút biến sắc. Dù cho Vương Cương ra tay trước hay không thì gã vẫn là người của cục Quốc An. Điểm này không cần bàn cãi.

- Cô yên tâm. Hắn không sao đâu. Chỉ đau hai ngày là khỏi ngay thôi. Hơn nữa cũng chính vì chuyện này mà tôi thừa nhận thiếu Quốc An cục các cô một món nợ ân tình. Nếu các cô còn có chuyện gì cần tôi giúp đỡ thì các cô cứ việc nói, tôi sẽ vì các cô mà làm một việc.

Vu Thiên biết rõ mình làm như vậy thật sự khiến người của Quốc An cục mất mặt, cho nên vạn bất đắc dĩ anh ta không thể làm gì khác hơn là nói như thế.

Vu Thiên vừa nói như vậy, ngay lập tức sắc mặt Lương Mộc Lan trở lại bình thường.

- Ô, tất nhiên nếu có lời này của Vu tiên sinh thì tất cả những chuyện kia đều dễ nói rồi.

Đối với Lương Mộc Lan mà nói, thân thủ Vu Thiên tốt như vậy, lại đồng ý thay mình làm một việc thì chuyện tốt này có lợi hơn nhiều so với việc Vương Cương phải chịu một cước.

Sau khi Vu Thiên biết những lời của mình có tác dụng, hắn cũng không nói gì với bọn người Lương Mộc Lan nữa mà hướng về phía Ngô Kinh nói:

- Tôi đã thực hiện lời hứa của mình. Tôi và ông chủ Lauren của cậu đều sẽ không sao nữa. Nhưng cậu dù sao cũng là người chủ động động thủ trước với nhân viên chính phủ, cho nên nếu sau này cậu vẫn còn ở lại bên cạnh Lauren thì tôi nghĩ hoàn cảnh này không chỉ gây bất lợi cho cậu mà kể cả quản lý Lauren cũng không có lợi. Cậu nói xem tôi nói vậy có đúng không?

Vu Thiên nói lời này thực sự rất có lý. Sau khi Ngô Kinh nghe vậy lập tức cúi đầu. Sau đó quay đầu lại nhìn Lauren nói:

- Ông chủ Lauren, tôi nghĩ duyên phận giữa chúng ta có lẽ thật sự đã hết.

- Aiii!

Bản thân Lauren cũng vô cùng luyến tiếc Ngô Kinh. Nhớ ngày đó chính mình cứu sự phụ của Ngô Kinh một mạng. Sau đó Ngô Kinh liền theo bên cạnh mình. Trong khoảng thời gian này đã giúp mình giải quyết biết bao nhiêu chuyện phiền toái, bao nhiêu lần cứu mạng mình. Nhưng hiện tại thấy Ngô Kinh đắc tội với người của cục Quốc An, nếu cậu ta vẫn ở lại bên mình, e rằng điều này sẽ mang đến nhiều bất lợi cho mình.

Đối với người như Lauren, ông ta nếu có thể được tổng công ty Hilton bổ nhiệm làm người đại diện toàn quyền ở Đông Phương quốc. Đầu óc chắc chắn vô cùng thông minh, biết nắm bắt đại cục cũng khá đúng lúc. Hiện tại thấy rằng việc giữ Ngô Kinh bên cạnh chỉ hại mà không có lợi nên mặc dù rất thích Ngô Kinh nhưng lúc này cũng chỉ đành ngậm ngùi từ bỏ những thứ mà mình yêu thích.

- Được rồi. Ngô Kinh cậu nếu chỉ vì thay sư phụ báo ân, tôi nghĩ cũng đủ rồi. Cậu theo tôi đã ba năm, sư phụ của cậu cũng đã qua đời ba năm. Nay cũng thật sự đến lúc tôi và cậu phải từ biệt. Cậu đi đi, hãy đi con đường thuộc về cuộc sống của cậu.

Lauren rốt cuộc vẫn phải đưa ra sự lựa chọn mà những lời này lại chính là những gì Vu Thiên muốn nghe.

- Ha ha. Rất tốt. Lauren tiên sinh mới là người thông minh nhất. Vậy bây giờ tôi nghĩ Ngô Kinh thuộc về tôi. Cậu ta là bằng hữu của tôi, phải vậy không?

Vu Thiên hướng về phía Ngô Kinh nói xong những câu này, sau đó không đợi Ngô Kinh bày tỏ thái độ, hần lại nói:

- Hiện tại nếu Ngô Kinh đã thuộc về tôi, vậy thì tất cả những chuyện cậu ta làm trước đó có thể đổ trách nhiệm cho tôi. Nói cách khác, nếu ai muốn tìm Ngô Kinh gây phiền phức thì quản lý Lauren không có bất cứ quan hệ gì với cậu ta nữa, mà có thể trực tiếp tới tìm tôi. Nhưng phạm là tất cả những chuyện của Ngô Kinh tôi đều có thể tiếp nhận. Không biết tôi nói như vậy mọi người nghe có hiểu không?

Ngô Kinh vốn có phần muốn phản bác không theo Vu Thiên, nhưng vừa nghe Vu Thiên nói như vậy ngược lại làm hần ngại không nói được gì nữa.

- Hả!

Mọi người sau khi nghe Vu Thiên nói, đều cảm thán không thôi. Vu Thiên nói như vậy, tuy rằng nhận Ngô Kinh làm bằng hữu nhưng đồng thời cũng đổ hết sóng gió lên thân mình. Nếu như cục Quốc An sau này thật sự vẫn còn muốn tìm Ngô Kinh gây phiền phức thì chắc chắn Vu Thiên phải vượt qua cái phiền phức này. Thế nhưng dựa vào khi này Vu Thiên lộ ra mấy câu kia thì cục Quốc An thật sự có thể đối với Vu Thiên thế nào sao? Đáp án tuyệt đối không phải khẳng định. Nếu như Ngô Kinh còn muốn sống cho tốt thì anh ta cũng chỉ có thể bám vào Vu Thiên.

Ở vào vị trí của Ngô Kinh mà nói thì anh ta cũng biết rõ điều này. Anh ta ngẩng đầu nhìn kỹ Vu Thiên, sau đó gật đầu.

- Được, tôi theo anh. Nhưng tôi hy vọng anh sẽ không để tôi thất vọng. Nếu như có một ngày, tôi thấy rằng năng lực của anh cũng không thể không chế được tôi thì tôi sẽ chọn cách rời khỏi anh.

Đối với một người học võ thuần túy mà nói, thứ mà anh ta theo đuổi không phải rất nhiều. Giống như Ngô Kinh, vì Lauren đã từng cứu mạng sư phụ mình, sau khi sư phụ mất, anh ta vì hoàn thành nguyện vọng ba năm cùng ông ta. Hiện nay duyên phận đã hết cũng là lúc từ biệt. Mà Ngô Kinh cũng có thể theo đuổi thứ mà anh ta mong muốn, làm một võ giả. Nói ví dụ như thân thủ của Vu Thiên, đó chính là thứ mà Ngô Kinh mong muốn theo đuổi và học tập.

Cũng vì Ngô Kinh đã thấy được sức mạnh của Vu Thiên. Chỉ bằng sức của mình anh ta mà có thể dễ dàng phá giải trận thế của mình, Vương Cương và Báo Sơn ba người đang đánh nhau. Chỉ có một điểm, đó là công phu của Vu Thiên tuyệt đối trên mình. Mà khi này một cước của Vu Thiên dành cho Vương Cương kia càng chứng tỏ sức mạnh của anh ta. Đây cũng chính là lý do Ngô Kinh đồng ý ở lại bên Vu Thiên.

Đương nhiên, khi Ngô Kinh ở bên cạnh Vu Thiên cũng không quên nói một tiếng, nếu có một ngày, VU Thiên không còn mạnh nữa, hay nói cách khác là ngày mà Ngô Kinh có thể vượt qua Vu Thiên thì anh ta sẽ tự động rời đi. Đây cũng là lời hứa của một võ giả. Nếu năng lực của đối phương không cao hơn mình thì giữ lại bên mình còn có tác dụng gì chứ.

Đối với câu trả lời của Ngô Kinh, Vu Thiên rất hài lòng. Kỳ thực quan trọng nhất là trong lòng Vu Thiên hiểu, anh ta sẽ không để Ngô Kinh vượt qua mình. Mặc dù nói Ngô Kinh rất trẻ, nhìn dáng vẻ thì chắc cũng chỉ vừa mới 20 tuổi, nhưng không thể không nói rằng Vu Thiên còn trẻ hơn, đến bây giờ anh ta còn chưa đủ 18 tuổi.

- Rất tốt. Tôi tán thành cách nói của cậu. Nếu có một ngày cậu có thể vượt qua tôi thì tự nhiên tôi sẽ để cậu ra đi.

Vu Thiên lại nhìn Ngô Kinh cười lần nữa.

Khi Lương Mộc Lan thấy Vu Thiên nhận Ngô Kinh về bên mình, cô ta thực sự không nói được gì. Chỉ một Ngô Kinh mà đã phải dựa vào hai người Vương Cương và Báo Sơn kết hợp mới đánh được. Vậy mà giờ lại thêm một Vu Thiên thì những cao thủ của cục Quốc An kia còn được xem là đối thủ của họ nữa sao?

Lương Mộc Lan trong lòng suy nghĩ, vậy thì chỉ bằng gây dựng tình cảm, nói như vậy, kỳ thực trên phương diện ý nghĩa nào đó thì Vu Thiên và Ngô Kinh cũng đã biến thành người giúp đỡ Quốc An cục. Điều này cũng chẳng khác nào ở giữa Quốc An cục, cao hơn một cấp bậc là lệ thuộc trực tiếp lực lượng các bộ và ủy ban trung ương. Điều này đối với việc bao quát cục Quốc An của Lương Mộc Lan mà nói là một việc tốt.

- Được rồi, được rồi. Mọi chuyện đã kết thúc. Tất cả giải tán đi.

Lương Mộc Lan thấy tình thế trước mắt tuy rằng không như mình suy nghĩ nhưng cũng tạm vừa ý, đành miễn cưỡng chấp nhận. Đồng thời cô ta cũng bắt đầu bảo mọi người giải tán. Tất nhiên khi sự việc đã được giải quyết thì mọi người cũng nên giải tán.

Cùng lúc nhìn mọi người tản đi, Triệu Đan Đan bên cạnh Lương Mộc Lan đồng thời đưa ra một quyển sổ nhỏ đặt vào tay Vu Thiên.

- Lần này anh đã lập công cho Quốc An cục, bây giờ anh coi như cũng là một nửa người của Quốc An cục, cho nên giấy chứng nhận này cho anh, tin rằng sau này anh sẽ dùng tới.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 155: Lai Lịch Của Ngô Kinh

Vu Thiên nhìn tấm giấy trên tay, không thể hiện ý tứ gì, cười cười. Đối với lời mời của cục Quốc An thì hắn cũng chẳng thêm bận tâm. Chỉ là cục Quốc An vừa mới cho hắn một cái nhân tình, bây giờ mà vứt trả lại cái giấy này thì có vẻ không hay lắm, cho nên hắn cũng không thể làm trái lương tâm, trước tiên cứ nhận lấy, sau đó sẽ tìm cơ hội trả lại.

Vì Vu Thiên bất ngờ xuất hiện rồi thu phục Ngô Kinh nên điều này khiến cho Vu Thiên sau này bất luận là quá trình xưng vương hay con đường báo thù của hắn đều có 1 trợ thủ rất tốt. Đương nhiên, điều này để nói sau, tạm thời bây giờ chưa cần đề cập tới.

Lần giúp đỡ khách sạn Hilton này, bọn người Lương Mộc Lan, Quốc An cục hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, tránh cho Đông Phương quốc và nước Mỹ một lần trở mặt trong quan hệ ngoại giao giữa hai nước, được cấp trên khen thưởng. Đồng thời cũng khiến cho cao tầng Trung Ương có nhiều nhận thức hơn về Quốc An cục.

Vu Thiên cũng thu hoạch được khá khá, hắn ta không chỉ có cơ hội được cùng Trịnh Khả Tâm, người con gái hắn yêu đi chơi 1 chuyến, mà còn thu nhận được một gã tướng tài Ngô Kinh, khiến cho thế lực của Vu Thiên được mở rộng, bởi từ nay về sau hắn ta cũng không còn đơn độc nữa.

Sau khi thu nhận Ngô Kinh, Vu Thiên mới biết rằng vốn dĩ Ngô Kinh là tặc gia đệ tử của Võ Đang. Sư phụ của hắn ta chính là đạo trưởng Thanh Tâm, sư đệ của chương môn đương nhiệm Võ Đang, Thanh Phong chân nhân. Một hôm, Thanh Tâm đạo trưởng đến thành phố, không may gặp phải kẻ thù, suýt chút nữa thì mất mạng, vừa may Lauren đi trên đường gặp được, cho người cứu chữa cho ông ta. Mặc dù cuối cùng cứu chữa cũng không thành công nhưng giây phút cuối cùng trong đời của Thanh Tâm đạo trưởng ra đi coi như là bình thản. Chính vì điều này nên Ngô Kinh mới đến chỗ Lauren để báo đáp ân đức của ông ta đối với sư phụ mình.

Bản thân Ngô Kinh từ nhỏ là một cô nhi, dưới cơ duyên xảo hợp tình cờ gặp được Thanh Tâm đạo trưởng, thấy hắn ta có cốt đạo nên thu nhận làm đồ đệ. Từ nhỏ đã dạy hắn ta công phu. Điều này khiến Ngô Kinh mới chỉ ngừng đó tuổi mà thân thủ đã cao như vậy.

Sau khi Vu Thiên biết được những việc mà Ngô Kinh đã trải qua như vậy thì gật đầu.

- Sau này anh theo tôi đi. Tôi nghĩ tôi dạy anh cũng không thua kém gì sư phụ của anh đâu.

Vu Thiên có sự tự tin như vậy vì Vu Gia Đầu Khí của hắn ta hiển nhiên thuộc về công phu thượng thừa. Nhưng công phu của Vu Thiên cũng không hoàn toàn là Vu Gia Đầu Khí. Ví dụ như bình thường một vài chiêu thuật võ công hắn ta thường sử dụng cũng rất hỗn tạp, trong đó đều quy tụ tuyệt học của các môn phái.

Ngô Kinh sau khi được chứng kiến thân thủ của Vu Thiên thì chính hắn ta cũng thấy tin tưởng. Nếu sau khi đi theo Vu Thiên, có lẽ công phu của hắn sẽ tăng thêm một bậc. Kỳ thực còn có một nguyên nhân nữa mà Ngô Kinh vẫn không nói với Vu Thiên, đó là hắn ta theo Vu Thiên là muốn nâng cao năng lực võ học bản thân, tương lai có thể báo thù cho sư phụ của hắn.

Bên này Vu Thiên rất hài lòng khi nhận Ngô Kinh làm thủ hạ. Mà bên kia Rắn Cáp Long Tam tiểu thư thật sự là vô cùng tức giận.

- Tam tiểu thư. Tôi đã tìm hiểu rõ, 3 gã tử sĩ mà chúng ta phái tới khách sạn Hilton đều đã chết trận nhưng mục tiêu Alice thì vẫn còn sống.

Hoàng Phong cúi đầu, hướng về phía Tam tiểu thư báo cáo tin tức mà mình vừa nhận được.

- Ba tên ăn hại. Đối phương chẳng qua chỉ là một đứa con của đại sứ, bên cạnh cũng chẳng có mấy kẻ khó giải quyết. Anh hãy nói đi, sao bọn chúng lại không thể hoàn thành nhiệm vụ này?

Sau khi nghe Hoàng Phong báo cáo, Tam tiểu thư đỏ bừng mặt tức giận.

- Điều này...Tôi nghe nói hình như là do một kẻ tên là Vu Thiên đột nhiên ra tay làm hỏng bố trí của chúng ta.

Hoàng Phong vẫn cúi đầu đáp.

- Vu Thiên? Hắn ta là ai? Tại sao trước giờ tôi chưa từng nghe nói qua?

- Vâng, thưa Tam tiểu thư. Chúng ta cũng biết rất ít về người này. Hiện tại, tôi đang lệnh cho bọn thủ hạ điều tra, tin rằng không lâu nữa sẽ có thông tin về hắn ta.

Về nhiệm vụ thất bại lần này, Hoàng Phong tự biết là do tình báo của mình có sai sót mà ra. Đối phương có cao thủ lợi hại như vậy ở trong, hắn ta dĩ nhiên không hề được báo cáo chút nào về điều này trước đó. Đây hoàn toàn là do hắn thất trách.

- Được, anh cũng không nên tự trách làm gì, cái tên Vu Thiên này hắn là không phải người bình thường, chờ bao giờ có báo cáo về hắn, anh hãy nói cho tôi, tôi sẽ đích thân đi chiêu cố cho hắn.

Nhận ra Hoàng Phong đang tự trách mình, Tam tiểu thư thở dài một tiếng. Cứu đại tổ trưởng của tập đoàn sát thủ Độc Xà không chỉ có riêng trí tuệ thông minh, thân thủ bất phạm mà quan trọng nhất là toàn bộ bọn họ đều trung thành và tận tâm. Đối với những thủ hạ như thế, Tam tiểu thư cũng không đành trách phạt nhiều.

Bên trong khách sạn Hilton, mọi người đều đã rời khỏi. Vu Thiên cũng mang theo Ngô Kinh, hai người hướng về phía Đại học Trung Hoa mà đi.

Ngô Kinh không biết Vu Thiên muốn đến trường học để làm gì bởi hẳn ta không thể nào tưởng tượng nổi Vu Thiên lại là 1 sinh viên. Mà Vu Thiên cũng biết rõ, sau khi trải qua sự việc ngày hôm nay, cuộc đời làm sinh viên của hẳn ta cũng sẽ sang 1 giai đoạn khác. Bản thân ở khách sạn Hilton gây ra 1 trận phong ba, náo loạn như vậy, dự đoán là sẽ có rất nhiều thế lực bắt đầu chú ý hẳn ta. Từ lúc này, bản thân có lẽ nên khỏi trường học 1 thời gian mới là quyết định chính xác. Hơn nữa mình tự học triết học cũng không khác là mấy, bởi chính lấy bản lĩnh nhìn qua là không quên của hẳn thì hẳn chỉ cần mất một tháng liền có thể nhớ hết được những lượng kiến thức dành cho ba năm học rồi.

Bước vào cửa lớn của trường học, Vu Thiên đi tới phòng ngủ của mình, cầm vài thứ hành lý cùng vài cuốn sách, liếc mắt nhìn lại lần nữa căn phòng mình đã từng ở, thở dài.

- Hẳn là phải từ biệt nơi này rồi. Đi nào Ngô Kinh, tôi dẫn anh tới một nơi cực tốt, chúng ta khoảng thời gian sau này có thể sẽ ở nơi đó đó.

Rất nhanh họ đã ra khỏi cổng trường, Vu Thiên đưa tay vẫy 1 chiếc taxi, thuận miệng nói 1 câu:

- Đến nhà máy rượu Đại Tân khu Đông Thành.

Sau đó Vu Thiên liền lên xe ngồi dưỡng thần. Nghĩ tới khi mình có thể sử dụng cái luyện võ ngầm kia, lại còn có thể tránh được tai mắt của những kẻ khác truy tìm mình nữa chứ, quả thực là một mũi tên trúng hai con chim mà...

Hơn nửa tiếng sau, xe đậu trước cửa nhà máy rượu Đại Tân, Vu Thiên cùng Ngô Kinh xuống xe. Tại cổng nhà máy rượu, Tôn bá cùng Đại Cá Tù đã sớm chờ ở đây. Nhìn thấy Vu Thiên xuống xe, về mặt Đại Cá Tù vô cùng mừng rỡ, hướng về phía Vu Thiên hô to:

- Sư phụ, cuối cùng đã về rồi a...

- Đúng thế, tôi trở lại rồi. Tới đây, tôi giới thiệu cho mọi người một chút, hẳn là Ngô Kinh sau này sẽ là bằng hữu của mọi người.

Vu Thiên chỉ vào Ngô Kinh bên cạnh mình cười.

Ngô Kinh nghe thấy Đại Cá Tù gọi Vu Thiên là sư phụ liền bắt đầu để ý hẳn ta. Sau khi thấy tên Đại Cá Tù này quả nhiên người cũng như tên, cao khoảng 2m3, thể trọng thể trọng hơn 200 cân (cân TQ=1 nửa cân mình), hẳn ta đơn giản gật đầu 1 cái. Đồng thời trong lòng cũng dự đoán 1 chút. Nếu như mình cùng tên Đại Cá Tù này chiến đấu, vậy thì có bao nhiêu phần thắng. Đáp án cuối cùng khẳng định là Đại Cá Tù sẽ không phải là đối thủ của mình.

- Tôn bá à, khi nãy trong điện thoại nói Tân thúc đi vắng. Vậy thì phiền bá phái thêm vài người đến đại học Trung Hoa. Bây giờ tôi không có ở trường học nữa, tôi sợ rằng Tân tiểu thư sẽ xảy ra chuyện, thế nên bá hiểu nên làm gì rồi chứ?

Từ lúc còn đang trên đường đến, Vu Thiên đã gọi điện cho Tân Vĩnh Phú. Tân Vĩnh Phú đang đi công tác bên ngoài nhà máy rượu, ông ta vừa nghe nói Vu Thiên muốn rời khỏi trường học cũng không chút kinh ngạc. Về điều này, trong lòng ông ta đã sớm hiểu rõ. Đồng thời, ông ta bảo Vu Thiên đi xem sân luyện võ ngầm mà ông ta kiến tạo. Đây là điều mà ông ta đã đồng ý với Vu Thiên thì ông ta nhất định sẽ làm tốt. Ông ấy còn thông báo cho Tôn bá biết, bảo ông ấy ra cửa đón tiếp Vu Thiên.

Sau khi Tôn bá nghe lời Vu Thiên nói thì gật đầu.

- Vu tiên sinh yên tâm, điều này thực ra tôi đã bắt đầu làm rồi. Khi nãy, tôi đã phái 4 người đến đại học Trung Hoa. Tôi nghĩ vấn đề an toàn của tiểu thư không phải là chuyện lớn nữa rồi.

- Rất tốt.

Đối với hiệu suất làm việc của Tôn bá, Vu Thiên rất hài lòng.

- Sao rồi? Sân tập võ ngầm xây dựng tốt chứ?

Nghiêng đầu, Vu Thiên lại hỏi Đại Cá Tù.

- Sư phụ, xây dựng xong rồi, chỉ đợi sư phụ trở về mà thôi. Ha ha ha.

Đại Cá Tù rất rõ, hẳn ta muốn trở nên mạnh mẽ thì không thể không ở bên cạnh Vu Thiên. Hiện tại Vu Thiên rốt cuộc cũng đã trở về, hẳn ta cũng đã có thể thực hiện con đường trở nên mạnh mẽ của chính mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Liên Tục Mạo Hiểm

- Tốt! Dẫn tôi đi xem đi.

Trong lòng Vu Thiên cũng rất phấn khởi. Đối với võ trường ngầm mà mình hằng mong muốn này, Vu Thiên tràn đầy kỳ vọng. Hắn ta tin tưởng rằng chỉ cần có một nơi luyện công thích hợp cho mình thì công phu của mình nhất định sẽ còn có thể tiến. Lại nói, hiện tại thật không dễ dàng mới có thời gian. Có thể đi cảm nhận một chút về cảnh vật xung quanh võ trường ngầm thì hắn ta sao nỡ từ chối chứ.

Hôm nay hắn ta đã lộ thân thủ tại khách sạn Hilton, chắc chắn nhất định sẽ có rất nhiều người có ý để tâm đến hắn, từ lúc này, con đường của hắn sau này e là rất khó bình yên. Bây giờ chỉ có nhân lúc tất cả mọi người ở đây vẫn chưa biết quá nhiều về mình mà nhanh chóng đi thể nghiệm một chút võ trường mới. Còn về Trịnh Khả Tâm, giữa bọn họ đã có tiếp xúc, đã trở thành bạn bè. Điều này nói trên một ý nghĩa nào đó thì là đã có tiến bộ. Có những việc nếu theo đuổi quá gấp thì ngược lại sẽ phản tác dụng.

Dưới sự hướng dẫn của Đại Cá Tù, Vu Thiên đi tới hầm, cuối cùng cũng nhìn thấy võ trường mà mình hằng mong mỏi từ lâu.

Cái luyện võ trường này rất lớn. Hơn một ngàn mét vuông, đủ để cho phép bất cứ ai ở đây thi triển quyền cước. Đèn bên trong không quá sáng nhưng xác thực là chiếu rất rõ các góc ngách. Loại tia sáng như thế này rất thích hợp với người tập võ. Vu Thiên tương đối là hài lòng.

Đương nhiên điều làm cho Vu Thiên, thậm chí là Ngô Kinh phía sau hắn mở rộng tầm mắt đó là công nghệ cao ở đây.

Bốn phía võ trường cực lớn, không chỉ có các dụng cụ luyện tập thân thể, mà ở mỗi một góc của luyện võ trường lại có một căn phòng nhỏ, bên trên có cánh cửa cách âm có đề mấy chữ khá to, khoa học kỹ thuật viên.

- Nào, Đại Cá Tù mở cửa ra, tôi thử vào xem

Vu Thiên biết cái cửa cách âm này mới là thứ mà mình cần nhất.

- Vâng, sư phụ.

Đại Cá Tù đã sớm thông thạo xung quanh đây. Hắn ta tự tay giữ một cái chìa khóa của phòng này, sau khi cửa phòng Khoa học kỹ thuật viên mở ra, Vu Thiên liền bước vào.

Nói đây là một căn phòng nhỏ thì cũng không hẳn là như vậy, bởi căn phòng này cũng tầm hơn 200m², mà trông rất thô bạo. Vu Thiên mới chỉ bước vào thôi mà cái cửa sau lưng hắn liền đóng sập lại một cái.

Thấy trong phòng này ngoại trừ trên vách tường có một vài thứ gì đó ra thì những thứ khác đều không có. Vu Thiên nhắm mắt cảm nhận một chút. Hắn ta biết, nếu như cái phòng nhỏ này thiết kế dựa theo yêu cầu của chính mình thì hẳn là trong các vách tường kia là đủ các loại cơ quan.

Nhắm mắt khoảng 3 phút, Vu Thiên cảm thấy căn phòng nhỏ này mang cho mình cảm giác áp bách. Sau đó hắn tôi đột nhiên mở hai mắt ra, hô to một tiếng:

- Đại Cá Tù, bắt đầu khởi động cơ quan đi.

Ở bên ngoài căn phòng nhỏ. Bọn người Đại Cá Tù, Tôn bá và Ngô Kinh có thể thấy rõ, tường của căn phòng này là thủy tinh có tính chất đặc biệt, có thể nhìn thấy tình hình Vu Thiên trong phòng. Bây giờ vừa nghe Vu Thiên hạ lệnh, Đại Cá Tù liền đáp một tiếng.

- Ok!!!

Sau đó hắn liền bước tới, chọn một cái nút trên bảng.

Trong nháy mắt, trong căn phòng nhỏ, Vu Thiên cảm thấy được tường chung quanh hắn khẽ chuyển động. Ngay lập tức không cho hắn có chút thời gian chuẩn bị nào, hai ngọn phi đao từ trong vách liền bắn thẳng tới phần thân và eo của hắn.

Có thể nói, hai ngọn phi đao này đều bay ra trong tình huống không có bất cứ một báo hiệu nào. Bản thân Vu Thiên cũng chỉ vờn vờn nghe được tiếng gió kéo tới hướng mình, đón hai thanh hàn quang chia làm hai đường thẳng trên dưới tấn công tới hướng mình. Thanh phi đao kia sắc bén không gì sánh bằng, mang theo ánh hàn quang chói mắt mà bắn thẳng tới.

Xuất phát từ bản năng, Vu Thiên xoay tròn thân mình, chân không dịch chuyển, còn người ngửa người về một bên. Cuối cùng khó khăn lắm mới tránh được 2 ngọn phi đao này.

Vừa né được hai ngọn phi đao này, thân thể Vu Thiên còn chưa kịp đứng thẳng lên thì lại thấy tường khẽ động, rồi tiếp tục có 4 thanh phi đao chia làm 4 góc lao tới 4 phía xung quanh Vu Thiên.

Lúc này 4 thanh phi đao cũng không chỉ là ở một góc độ bình thường giống như khi nãy, mà là cùng lúc bao vây toàn bộ tứ phía trên dưới, trái, phải quanh người Vu Thiên.

Bốn ngọn phi đao này vừa lao ra, Vu Thiên hiển nhiên là không thể sử dụng chiêu Thiết Bản Kiêu được nữa. Bởi làm như vậy, mặc dù cơ thể Vu Thiên sẽ không trúng đao nhưng dưới chân khó mà tránh khỏi sẽ bị phi đao làm bị thương. Nếu như thế thì Vu Thiên chẳng khác nào đã bị thua.

Người vừa đứng thẳng lên cũng đúng lúc 4 ngọn phi đao kia đã phóng nhanh tới trước thân hắn. Để khí đan điền, Vu Thiên nhắc mạnh cơ thể, hai chân gắng sức phát lực, hai tay vươn lên thẳng tắp gần như chữ thập. Cả cơ thể Vu Thiên đột nhiên treo lơ lửng trên không.

Chiêu này rất giống chiêu biểu diễn trong đại hội thể dục thể thao. Hành động lần này của Vu Thiên rốt cuộc cũng thành công, tránh được sự công kích của 4 ngọn phi đao.

- Hay!

Nhìn thấy thể hiện của Vu Thiên ở trong phòng, Đại Cá Tù, Ngô Kinh và Tôn bá không khỏi đồng thanh hô to một tiếng.

Đại Cá Tù và Tôn bá đương nhiên là không làm được điều này bởi thân thể của họ thiếu độ mềm dẻo. Còn Ngô Kinh tuy rằng có thể làm được nhưng hẳn thật sự không tự tin là mình có thể làm tốt và xử lý nhanh như vậy hơn nữa có thể làm ra một tư thế đẹp như thế.

Bên trong căn phòng, 4 ngọn phi đao liên bay xẹt qua người Vu Thiên đang lơ lửng trên không trung. Sau khi Vu Thiên thấy phi đao đã bay qua thì cũng thả lỏng, người từ trên không trung rơi xuống, lại đứng trở lại trên mặt đất.

Hai chân vừa hạ xuống đất, Vu Thiên lại lập tức cảm nhận thấy nguy hiểm đang kéo tới. Một loại tiềm thức mách bảo hắn ta, một lần nữa toàn thân Vu Thiên lại nhắc bổng lên. Vu Thiên vừa hạ xuống đất thì thân ảnh lại lập tức hướng lên không trung, cả cơ thể bay lên.

Cũng phải nói rằng Vu Thiên phản ứng rất nhanh, bởi vì lúc này, nhìn xuống dưới chân hắn ta, tại chính vị trí mà hắn vừa hạ chân xuống, thật sự đã xuất hiện nguyên một cái hố. Trong hố còn có hơn mười ngọn đao cắm đầy trên mặt đất. Nếu như không phải Vu Thiên phản ứng nhanh thì e rằng khi nãy cả hai chân của Vu Thiên đều sẽ bị phế.

Thoát thân lên không trung, Vu Thiên nhìn xuống dưới chân mình, không nhịn được, hít một hơi thật sâu. Các cơ quan trong căn phòng này cũng có phần quá hung ác. Lần này may mắn là mình tiến vào, nếu là người khác không biết lượng sức mà xông tới, ngoại trừ cái chết thì thật sự không biết sẽ ra sao.

Lúc này thì hắn cũng không dám hạ chân xuống dưới, không có cách nào, hắn ta đành lao người hướng về hai bên tường mà dùng chân để đi. Vu Thiên dù sao cũng chỉ là người chứ không phải thần, hắn không thể bỏ qua lực hấp dẫn của trái đất mà cứ ở trên không trung mãi không rơi xuống được.

Khi Vu Thiên đã nghĩ là ổn rồi thì cái phòng nhỏ lại khiến cho hắn có cảm giác khủng bố. Bởi vì khi chân hắn vừa đạp lên tường, thì đúng từ nơi ấy có một ngọn phi đao bắn ra, hắn giẫm chân ba lần thì có tới ba ngọn đao bay ra chào đón hắn.

- Hay lắm, quả là không sai biệt lắm.

Vu Thiên hô to một tiếng. Sau đó đầu ngón chân cũng nhanh chóng điểm trên vách tường. Lúc này mới lại hạ xuống mặt đất lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Thi Tốc Độ

Hai chân Vu Thiên vừa chạm đến đất, Đại Cá Tù liền lấy tay nhấn nút cơ quan phía ngoài cánh cửa của căn phòng. Trong phòng nhỏ tất cả mọi thứ đều yên tĩnh trở lại.

- C..R..Í...T!!!

Một tiếng vang lên, Đại Cá Tù mở cửa phòng nhỏ, sau đó hưng phấn hướng về Vu Thiên hô:

- Sư phụ, thế nào? Sư phụ thấy có được không?

- Ha ha, không tệ, không tệ. Chỉ là ngày hôm nay tôi mặc quần áo không được hợp cho lắm, làm ảnh hưởng đến sự phát huy của thân thể. Đợi lát nữa tôi thay một bộ đồ thể thao cho có cảm giác một chút.

Vu Thiên thấy Đại Cá Tù cũng hưng phấn nói. Thấy sao nói vậy, Vu Thiên cảm giác mọi thứ trong căn phòng nhỏ này, mọi thứ bài trí trong này khiến hắn rất là vừa ý.

Nghe Vu Thiên nói vậy, đám người Đại Cá Tù vừa nhìn Vu Thiên vừa nghĩ chẳng lẽ đúng như vậy sao? Hiện tại Vu Thiên mặc một bộ trang phục bó sát

người, chính vì vậy mà hắn cũng không được thoải mái lắm khi hành động. Chẳng trách gì vừa rồi Vu Thiên lại kêu ngừng, thì ra là do trang phục không thích hợp.

Cho dù vậy, những gì Vu Thiên vừa thể hiện cũng đã khiến mọi người được mở rộng tầm mắt, bởi vậy đại đa số cũng biết phản ứng của Vu Thiên là cực nhanh, võ công không thể tưởng tượng được.

Vu Thiên một lần nữa trở lại nhà máy rượu Đại Tàn, chính thức bắt đầu huấn luyện, đồng thời hắn còn bớt ra thời gian để huấn luyện Đại Cá Tù, Ngô Kinh cùng với mười tên đi theo kia cũng dốc lòng theo Đại Cá Tù huấn luyện. Có thể nói đây lực lượng khởi đầu của Vu Thiên, cũng là thể lực cơ sở của Vu Thiên.

Để lôi kéo Vu Thiên, Tần Vinh Phú không tiếc bỏ ra tiền vốn. Cái luyện võ trường ngầm này tất cả mọi thiết bị đều là do Vu Thiên yêu cầu, có thể nói là đạt đến sự lý tưởng của Vu Thiên, tất cả đều là hoàn hảo. Vì thế Vu Thiên ở trong này cũng mê đến ngẩn ngơ, hắn ở trong này chuyên tâm huấn luyện liên mấy ngày.

Ngô Kinh, Đại Cá Tù và hơn mười tên được chọn ra từ Hắc Lang bang và Tiểu Đạo hội, tất cả cũng đều được Vu Thiên bắt tay vào một phen huấn luyện, hiện tại bọn hắn ai cũng được Vu Thiên thân truyền một bộ công phu. Cũng có thể nói khi Vu Thiên ở trong căn phòng nhỏ nỗ lực luyện tập, mười hai người bọn họ cũng ở trong đại sảnh tận lực mà nghiên cứu mà luyện tập những điều Vu Thiên đã dạy, tất cả mọi người đều kiếm được không ít lợi.

Ban ngày đại đa số đều ở trong phòng ngầm này luyện võ, luyện công, buổi tối cũng ngủ ở nơi này. Một ngày ba bữa đều có người của Tôn bá bố trí đưa cơm cho bọn họ, nháoáng một cái bảy ngày đã trôi qua. Trong bảy ngày này, tính cả Vu Thiên ở trong này là mười ba người, ai ai công phu cũng thăng tiến không ít.

Chẳng qua về tương đối mà nói, Vu Thiên tiến triển không quá rõ ràng mà thôi. Phải biết rằng lúc này võ công của Vu Thiên đã rất cao rồi, hắn nếu muốn tiến bộ thì rõ ràng sẽ cực kỳ khó khăn. Nhưng thông qua luyện tập dưới phòng cơ quan, hiện tại Vu Thiên thực đã có thể vượt qua mười sáu thanh phi đao, ngay cả phi sa quan cũng có thể vượt qua.

Phi sa quan là vô số hạt cát nhỏ được các cơ quan nhỏ bố trí trên vách tường bắn ra. Cát tuy không thể so sánh với phi đao, phi đao có hình có hướng, thế nhưng phi sa một khi bay ra thì giống như một màn mưa đao, phương hướng là không thể phán đoán. Mà Vu Thiên là một người đối với võ học lại cực kỳ nghiêm túc, hắn yêu cầu bản thân mặc kệ phi sa từ góc nào bay ra, hắn đều quyết không cho phép có một hạt cát nào có thể đụng đến người của mình.

Vì thế, trong lúc vô tình tăng độ khó huấn luyện lên. Vu Thiên ngày hôm đó liền vượt qua ba lần phi sa quan, có bao nhiêu hạt cát đến hắn đều tránh qua. Cảm giác được trong người cũng mệt mỏi, Vu Thiên liền rời khỏi căn phòng nhỏ.

- Nhoáng một cái, đã ở trong này một tuần, giờ đã có thể đi ra ngoài hít thở không khí rồi. Đi, Đại Cá Tù, Ngô Kinh mấy người theo tôi ra ngoài một chút, tiện thể tìm quán cơm ăn một bữa thật ngon nào.

Vu Thiên vắt chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn trên vai, mỉm cười hướng về phía phụ tá đắc lực của mình.

- Hay quá nha!!!

Vừa nói đến ấy, Đại Cá Tù liền hăng hái, hắn lập tức thu quyền đứng dậy, đi đến bên cạnh Vu Thiên.

Ngô Kinh đối với ăn uống cũng không hứng thú, đối với hắn thì chỉ cần không đói bụng là được. Nhưng nghĩ lại đây là đề nghị của Vu Thiên, hơn nữa đã ở đây tù túng một tuần, cũng thấy là nên đi ra ngoài hít thở không khí, nghĩ thế hắn cũng liền gật đầu.

- Tốt! Hai người đi cùng tôi ra ngoài, những người khác ở lại luyện tập, các người vẫn còn rất kém. Đương nhiên lát nữa tôi sẽ bảo Tôn bá đêm nay mang tôi chút rượu, để mọi người cũng thoải mái một chút.

Thấy Ngô Kinh cũng gật đầu, Vu Thiên liền hướng về phía mọi người nói.

- Hay quá à!!!

Nghe Vu Thiên an bài như vậy, mười huynh đệ kia cũng hưng phấn vô cùng.

Mấy ngày qua, bọn họ sau khi cùng Đại Cá Tù luyện tập võ thuật, sau đó lại theo Vu Thiên học tập một tuần, thân thể cùng công phu của bọn họ đều có chuyển biến rõ rệt. Là đàn ông ai chẳng mong ước mình có khí lực mạnh, là một võ giả ai không ước mình có một thân thủ tốt đâu. Bây giờ đối với bọn họ mà nói, trở nên mạnh mẽ mới là điều cốt yếu. Cho nên nơi ăn nơi ở thì ở đâu cũng giống nhau, huống hồ Vu Thiên cũng không có quên bọn họ, còn cho bọn họ uống rượu, như vậy bọn họ đã rất cao hứng rồi.

Sau khi động viên mọi người, Vu Thiên liền dẫn Đại Cá Tù cùng Ngô Kinh đi lên nhà máy rượu Đại Tàn. Sau khi cùng Tôn bá chào hỏi, hắn ra khỏi cổng nhà máy rượu Đại Tàn đi ra đường cái lớn.

Lúc này trời đã sớm về đêm. Ngày hôm nay trời nắng nên buổi tối bầu trời đầy sao lốm đốm, thoạt nhìn có thể làm cho người ta cảm thấy khoan khoái, nhẹ nhàng trong lòng.

- Ai! Không ngờ ở bên ngoài thật là thoải mái.

Vu Thiên cảm thán một tiếng, sau đó liền quay đầu hướng Đại Cá Tù cùng Ngô Kinh nói:

- Hôm nay chúng ta thư giãn một chút, nói đi, hai người muốn ăn gì, cứ nói, tôi sẽ toàn lực thỏa mãn cho hai người.

Nghe Vu Thiên nói vậy, Đại Cá Tù có vẻ rất vui. Từ sau khi hắn đi cùng Vu Thiên, không chỉ có công phu thăng tiến không ít, mà về mặt ăn uống, ngày ba bữa ăn no, mỗi ngày rượu thịt đều đầy đủ, thật đúng là còn hơn cả cuộc sống của thần tiên. Hiện tại vừa nghe Vu Thiên nói mời khách, hắn liền lớn tiếng quay về phía Ngô Kinh nói:

- Ngô Kinh huynh đệ, anh nói chúng ta nên đi ăn ở đâu, tôi biết anh trước kia là người của khách sạn Hilton, nhất định đối chuyện ăn uống anh sẽ có ý tưởng độc đáo.

Trải qua mấy ngày ở cùng nhau, Ngô Kinh cũng đã rất quen thuộc Đại Cá Tù. Nhìn bộ dạng hào hứng bùng bùng của Đại Cá Tù, Ngô Kinh không đành lòng để hắn cụt hứng, thân nhiên nói:

- Trong mắt tôi ăn cái gì cũng giống nhau, chỉ cần tâm tình tốt, uống cái gì cũng đều là rượu.

Ngô Kinh bình thường cũng không phải là người thích nói chuyện, hiện tại là nể mặt Đại Cá Tù, nói ra câu này cũng đã là nhiều lắm rồi. Đại Cá Tù tự nhiên hiểu ra:

- Ha ha! Được, được, hay cho một câu có tâm tình tốt, uống gì cũng đều là rượu, tôi đây xem chừng không bằng chúng ta đi đến quán hàng gần đây đi. Nơi đó đồ ăn đầy đủ, mùi vị cũng không tệ, quan trọng hơn là cách nhà máy rượu Đại Tần không xa, chúng ta ăn xong cũng trở lại luyện công nhanh hơn. Ha ha, chỉ là đồ ăn ở đây cũng không đắt, thật phụ công sư phụ đã phóng tay, chúng ta không thể khiến hắn tổn hao được rồi, thật là đáng tiếc nha.

- Quay lại đây!

Nghe Đại Cá Tù nói như vậy, Ngô Kinh cũng không để ý gì, nhưng Vu Thiên thì lại lườm hắn một cái, miệng quát một tiếng. Tên Đại Cá Tù này từ sau khi đi theo mình, thật đúng là không đi quản người ngoài, cho dù tình huống nào cũng đều muốn làm thật mình. Người ta đều là sư phụ làm thật đồ đệ, nhưng với mình thì lại ngược lại, điều này làm cho Vu Thiên có chút nói không nên lời, có lẽ đây là số ông trời đã định cho mình, cố ý xếp đặt người như Đại Cá Tù đến để mình tôi luyện mình.

Vu Thiên cười khò một tiếng, bất kể như thế nào, Đại Cá Tù vẫn là nói rất đúng. Đó chính là một quán cơm cách nhà máy rượu Đại Tần rất gần, rõ ràng mà nói, ăn xong có thể nhanh chóng trở lại để tập luyện. Về điểm này Đại Cá Tù cũng đều là nghĩ giống Vu Thiên.

- Ha ha, tốt! Quyết như vậy đi, chúng ta cùng nhau thi đấu, ai thua tí nữa sẽ phạt ba chén rượu. Mục tiêu là quán cơm... Bắt đầu!

Nói xong Vu Thiên liền lao lên trước.

Ngô Kinh cũng không muốn bị tụt lại sau, hắn bình thường cũng đã rất muốn nhìn một chút mình cùng Vu Thiên chênh lệch thế nào, cho nên thấy Vu Thiên lao đi, hắn cũng không chịu bị bỏ lại, vội vàng lao theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cấp Võ Thánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.